

Tú Tài Nương Tử

Contents

Tú Tài Nương Tử	2
1. Chương 1: Cha Mẹ Có Chuyện Muốn Nói....	3
2. Chương 2: Hôn Ước Của Trình Nương	6
3. Chương 3: Hỏi Thăm Chuyện Hà Gia...	9
4. Chương 4: Hôn Sự Cứ Quyết Định Như Vậy...	11
5. Chương 5: Thành Thân....	14
6. Chương 6: Tân Nương Tử Có Xinh Đẹp Hay Không?....	18
7. Chương 7: Trình Nương Ta Sẽ Không Để Nàng Chịu Khổ...	21
8. Chương 8: Tiểu Phu Thê Lại Mặt...	24
9. Chương 9: Qua Năm Mới...	29
10. Chương 10: Sinh Muốn Cùng Ngày, Chết Muốn Cùng Nơi	32
11. Chương 11: Diệu Nhi Chuyển Nhà	35
12. Chương 12: Mẹ Con Chương Gia Tới Chơi...	39
13. Chương 13: Bức Hôn Bức Đến Cửa Nhà...	42
14. Chương 14: Tính Toán Của Chương Gia...	46
15. Chương 15: Khí Phách Hoa Đào...	49
16. Chương 16: Hoa Đào Của Thắm Tam Ca Hé Nở...	54
17. Chương 17: Hồ Cô Nương Rốt Cuộc Xuất Giá...	57
18. Chương 18: Trình Nương Cập Kê...	60
19. Chương 19: Sinh Sống Ở Thôn Mới Bạch Hà...	64
20. Chương 20: Ta Muốn Viên Phòng... (16+)	67
21. Chương 21: Giặt Ga Giường...	70
22. Chương 22: Mời Người Trong Thôn Ăn Cơm...	73
23. Chương 23: Từ Một Hộp Son Nảy Sinh Tranh cãi	76
24. Chương 24: Hương Thảo Nhảy Sông...	80
25. Chương 25: Chân Tướng Sự Kiện Hương Thảo...	84
26. Chương 26: Chúng Ta Cùng Sinh Đứa Nhỏ Đi...	88
27. Chương 27: Ta Yêu Nàng, Trình Nhi...	89
28. Chương 28: Gà Con Cục Cục Của Diệu Nhi...	91
29. Chương 29: Trình Nương Có Thai...	95
30. Chương 30: Nữ Nhân Mang Thai Còn Lớn Hơn Trời....	98
31. Chương 31: Thắm Gia Càng Ngày Càng Náo Nhiệt....	101
32. Chương 32: Ngừ Bất Kinh Nhân Tử Bất Hưu	104
33. Chương 33: Sinh Hải Tử Và Mắng Chửi Người Hoàn Toàn Có Thể Cùng Xảy Ra...	107
34. Chương 34: Thời Gian Ấm Áp Vui Vẻ...	111
35. Chương 35: Mua Nha Hoàn	115
36. Chương 36: Trên Đầu Bảo Bảo Có Thối Thối...	118
37. Chương 37: Hóa Ra Người Nào Cũng Có Thối Thối...	122
38. Chương 38: Lễ Tắm Ba Ngày Và Tiệc Rượu Đầy Tháng.	125
39. Chương 39: Tai Bay Vạ Gió (thượng)...	127
40. Chương 40: Tai Bay Vạ Gió (trung)...	130

41. Chương 41: Tai Bay Vạ Gió (hạ)...	133
42. Chương 42: Kết Cục Của Trần Gia...	137
43. Chương 43: Lựa Chọn Lúc Trưởng Thành...	140
44. Chương 44: Thăm Nghi Về Nhà...	143
45. Chương 45: Hoa Đào Về Nhà...	145
46. Chương 46: Diệu Ca Nhi Bái Sư (thượng)...	148
47. Chương 47: Diệu Nhi Bái Sư (hạ)	150
48. Chương 48: Ước Định Quân Tử Của Diệu Nhi...	152
49. Chương 49: Tranh Chấp Nho Nhỏ	154
50. Chương 50: Điều Tới Thư Viện Tùng Nhân Đi Thôi...	157
51. Chương 51: Cuộc Sống Mới Ở Thư Viện	160
52. Chương 52: Cuộc Thi Nhập Núi (thượng)	164
53. Chương 53: Cuộc Thi Nhập Núi (trung)	167
54. Chương 54: Cuộc Thi Nhập Núi (hạ)	170
55. Chương 55: Kết Quả Cuộc Thi	173
56. Chương 56: Bài Học Đầu Tiên Của Thư Viện Cho Bọn Họ	177
57. Chương 57: Người Cha Chuyên Bắt Nạt Con	180
58. Chương 58: Minh Nhi Bị Thương	183
59. Chương 59: Gặp Lại Thuận An	186
60. Chương 60: Giấc Mơ Của Thăm Nghi	190
61. Chương 61: Đêm Trước Thanh Minh	193
62. Chương 62: Thanh Minh	197
63. Chương 63: Minh Nhi Trảo Đồ	200
64. Chương 64: Học Thủ Chi Tranh	203
65. Chương 65: Vì Sao Lại Học	206
66. Chương 66: Vị Hoàng Đế Dễ Mềm Lòng	210
67. Chương 67: Suy Nghĩ Thật Sự Của Tiểu Hoàng Đế	213
68. Chương 68: Sửa Lại Án Xử Sai	218
69. Chương 69: Minh Nhi Đánh Nhau	221
70. Chương 70: Đứa Nhỏ Từ Đâu Mà Có	226
71. Chương 71: Tranh Nhi Lấy Vợ	229
72. Chương 72: Minh Nhi Phải Làm Đại Tướng Quân	233
73. Chương 73: Đế Sư	236
74. Chương 74: Minh Nhi Thăm Quân Doanh	240
75. Chương 75: Tỷ Thí	244
76. Chương 76: Thân Thích Hà Gia Tới Chơi	247
77. Chương 77: Cái Gọi Là “bà Con”	250
78. Chương 78: Hôn Sự Của Tam Nha	254
79. Chương 79: Minh Nhi Tòng Quân	257
80. Chương 80: Biên Cương Bùng Nổ Chiến Hỏa	261
81. Chương 81: Hai Huynh Đệ Trí Dũng Song Toàn	272
82. Chương 82: Diệu Nhi Về Nhà	277
83. Chương 83: Thư Nhà Để Vạn Kim	281
84. Chương 84: Minh Nhi Làm Mai	284
85. Chương 85: Cưới Tức Phụ Vào Cửa	287
86. Chương 86: Tân Tức Phụ Ở Nhà Chồng (thượng)	290
87. Chương 87: Tân Tức Phụ Ở Nhà Chồng (hạ)	294
88. Chương 88: Tôn Tử Thăm Tùy Tiểu	298
89. Chương 89: Đại Kết Cục	301
90. Chương 90: Phiên Ngoại: Trần Ái Nhất Sanh...	305

Tú Tài Nương Tử

Giới thiệu

Với nhân vật chính là Thẩm Nghi và Trinh Nương, phối hợp diễn cùng Thẩm Phong, Liêu Thị và Hà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-tai-nuong-tu>

1. Chương 1: Cha Mẹ Có Chuyện Muốn Nói....

“Trinh nương... Khụ khụ...” Lão phụ nhân nằm trên giường ho khù khù, trên cánh tay gầy có thể nhìn thấy rõ gân xanh phập phồng. Trinh nương bưng bát thuốc, nhẹ nhàng nói, “Nương, đây uống thuốc a.” Nàng thuận thực vỗ nhẹ lưng lão phụ nhân, lại cầm bát thuốc chậm rãi đút cho Lưu thị, uống xong thuốc, tinh thần Lưu thị tốt hơn khá nhiều. Nhắm mắt bình ổn lại hơi thở, mở mắt ra nhìn nữ nhi vừa hầu hạ mình uống thuốc đã đang thêu hoa bên cạnh. (lão phụ nhân: đàn bà đã có chồng, nương: cách gọi mẹ ngày xưa của TQ)

Khuôn mặt oa nhi tròn tròn, còn có một chút nét trẻ con, nhưng lúc làm việc đã có nét trầm ổn tự nhiên. Một năm này, không chỉ ở bên mình chăm lo bệnh tật, còn chiếu cố thêm cả đệ đệ mới hơn một tuổi. Cuộc sống quá nhiều trọng trách đã làm cho đứa nhỏ này hiểu được nhiều đạo lý. Trinh nương năm nay mười hai tuổi, chớp mắt, tiểu nha đầu lúc trước còn lơ thơ bím tóc nay đã dần trưởng thành trở nên duyên dáng yêu kiều. Lưu thị trong lòng đau xót, nếu nàng không sinh con trai... Nhắm mắt lại, nàng ngăn lại cảm xúc chất đống trong lòng, tuy rằng một năm này đã khiến nữ nhi mệt mỏi, nhưng mà nàng không thể để cho Hà gia tuyệt hậu, không thể để cho người ta nói Hà gia là gia đình không có con cháu được.

“Trinh nương, Diệu Ca Nhi đâu?” Lại mở mắt ra, giọng nói Lưu thị đã không còn yếu ớt như vừa rồi.

Trinh nương buông đồ thêu trong tay xuống, “Đệ đệ hiện giờ đã có thể đi rồi. Lưu ma ma đang trông chừng ở bên ngoài.”

Lưu thị gật gật đầu, lại nhắm mắt lại. Trinh nương cũng không nói nhiều, tiếp tục làm công việc còn dang dở.

“Trinh nương, gọi phụ thân con vào đây một chút đi.” Nhiều năm uống thuốc khiến cho thanh âm Lưu thị có chút khàn khàn. Trinh nương không nghĩ nhiều, đứng dậy, mở cửa kêu nữ nhi của Lưu ma ma là Hoa Đào đi vào. Tinh tế căn dặn vài câu, Hoa Đào ở lại trong phòng, hầu hạ bên cạnh Lưu thị.

Nhà Trinh nương không lớn, có hai tiểu viện một trước một sau. Một tiểu viện có năm gian phòng, cấu trúc hai tiểu viện như nhau. Trước mặt là hai gian mặt tiền, cửa hàng tạp hoá của Hà gia nằm ngay đó. Hà gia không tính là phú quý nhưng so với bá tánh bình thường vẫn no đủ hơn một chút. Tiểu viện phía trước là chỗ ở của nhà Lưu ma ma, Lưu ma ma vốn không mang họ Lưu, khuê danh Tiểu Thuý, là nha đầu Lưu thị nang theo khi gả vào Hà gia. Nhà mẹ đẻ Lưu thị cũng không phải là gia đình giàu có gì, của hồi môn vốn không có nha đầu, chính là vừa khéo, tiểu nhị Lưu Đại Trụ mà Hà gia mời về khi Hà gia thành thân có chạy qua hỗ trợ, thường xuyên qua lại, sau đó vừa mất Tiểu Thuý. Lưu thị liền làm chủ, đem Tiểu Thuý làm nha hoàn hồi môn, gả cho Lưu Đại Trụ. Hai người thành thân, Tiểu Thuý liền trở thành Lưu tẩu tử, sinh ra nữ nhi là Hoa Đào, nam nhi là Lưu Trường An, Lưu Thuận An, Lưu Bình An, sau khi sinh, Lưu tẩu tử đổi thành Lưu ma ma.

Lưu Đại Trụ từ bé tới lớn không có thân thích, ở Hà gia làm tiểu nhị, có nghề nghiệp, lại cưới nha hoàn của chủ nhân, sinh đứa nhỏ, liền coi Hà gia như nhà của chính mình, mang theo toàn gia đình ở lại tiểu viện đầu tiên, cũng là thuận tiện trông coi cửa hàng. Lưu thị là người thiện tâm, từ lúc Lưu ma ma sinh bảo bảo liền xóa bỏ nô tịch cho Lưu ma ma, cứ như vậy mấy đứa nhỏ của Lưu Đại Trụ đều là có thân phận đẳng hoàng, có thể đọc sách viết chữ, về sau cũng có cơ hội đi thi khoa cử. Vợ chồng Lưu Đại Trụ cảm động và nhớ ơn ân tình của Hà gia, làm việc càng thêm chăm chỉ. (nô tịch: ở đây hiểu là thân phận nô lệ)

Tiểu viện thứ hai là chỗ ở của một nhà Trinh nương. Chính phòng vốn là phòng ở của Hà Tam Lang và Lưu thị, sau này Lưu thị sinh bệnh, liền chuyển ra phòng khác ở một mình. Một nhà bốn người, nhưng lại phân ra ở tại bốn phòng khác nhau, cái còn lại chỉ có thể miễn cưỡng dùng làm kho phòng.

Trinh nương ra sân ngoài, rẽ vào một lối mòn, thấy Lưu Thuận An đang sửa soạn một ít trúc, liền tiếp đón, “Thuận ca ca.”

Thuận An ngẩng đầu nhìn nàng một cái, mở miệng cười, có chút ngượng ngùng đỏ mặt, nửa ngày mới ừ được một tiếng.

Trinh nương ngượng ngùng chẳng dám nói gì thêm, rồi bước nhanh đến phía trước cửa sau cửa hàng, vén một góc màn lên, liền thấy trong cửa hàng, Hà Tam Lang đang làm việc, thanh âm nho nhỏ vang lên, “Phụ thân, phụ thân...”

Hà Tam Lang quay đầu, hạ tay áo xuống, ý bảo Trinh nương buông màn xuống. Trinh nương thả màn, lui lại phía sau mấy bước, đợi một lúc Hà Tam Lang mới từ bên kia cái màn đi tới, “Làm sao vậy?”. Hà Tam Lang cao cao gầy gầy, cũng chẳng còn trẻ nữa, đã dần có vẻ mặt lão nhân, trên mặt có một hàng râu. Nhiều năm buôn bán khiến ột cái liếc mắt của hắn cũng làm cho người ta có một loại cảm giác phi thường khôn khéo.

Trinh nương cúi người làm lễ với phụ thân xong mới nhẹ nhàng nói, “Nương bảo con gọi người qua.”

Hà Tam Lang nhíu mi, “Bây giờ?” Lúc này là giữa trưa, nhìn qua, người trong cửa hàng cũng không nhiều lắm, một mình Lưu Đại Trụ cũng đủ ứng phó, lấy tay phủi đi tro bụi trên người, “Đi thôi.”, đi nhanh vào phía trong nhà, Trinh nương đi theo phía, Thuận An nhìn thấy, kêu to, “Hà thúc, chỗ trúc này ta sửa soạn tốt liền mang tới cửa hàng.” Hà Tam Lang cũng không thèm nhìn tới đám trúc, không ngừng bước chân, “Tốt, cha người đang ở trong quán, trực tiếp đưa cho hắn đi.”

“Dạ.” Thuận An hô to đáp lại, nhìn Trinh nương cười cười, lại tiếp tục cúi đầu làm tiếp công việc của mình.

Từ phòng ngoài đã có thể nghe thấy thanh âm chạy nhảy không vững của Diệu Ca Nhi. Diệu Ca Nhi đã được một tuổi rưỡi, đã tới tuổi nghịch ngợm, mỗi ngày đều ở trong sân âm ỉ. Lưu ma ma vội đi theo phía sau Diệu Ca Nhi, không ngừng hô, chậm một chút chậm một chút.

Diệu Ca Nhi thấy phụ thân cùng tỷ tỷ đi tới, cao hứng chạy lại bên này, miệng còn hô, “Phụ thân... Phụ thân... Tỷ tỷ...”

Hà Tam Lang nhìn thấy con liền cao hứng, hắn già gần chết mới có được một đứa con trai bảo bối, cười lên, lập tức nét tang thương trên khuôn mặt cũng tan đi không ít. Bế con trai lên, liền đem Diệu Ca Nhi giao cho Lưu ma ma, “Người trông nó đã, ta muốn vào phòng xem phụ nhân, mùi thuốc không tốt.”

Hoa Đào từ trong phòng Lưu Thị đi ra, cúi người làm lễ với Hà Tam Lang, “Hà thúc, thím bảo một mình người đi vào thôi.”

Trinh nương sững sốt, rất nhanh liền phản ứng lại, “Đệ đệ nghịch một hồi nên đi ngủ trưa rồi, con đi trải giường chiếu.”

Hà Tam Lang ừ một tiếng, liền đi vào phòng của Lưu thị, tiếp đón hắn là một mùi thuốc nồng đậm, Hà Tam Lang cúi đầu hít một hơi.

Trinh nương bế Diệu Ca Nhi đi vào phòng ngủ, Lưu ma ma liền lôi kéo Hoa Đào nhỏ giọng hỏi, “Con thấy bộ dạng thím ra sao?”

Lưu Đại Trụ cũng không phải phó dịch nhà Hà gia, mà là tiểu nhị của Hà gia vốn vẫn ở tại trong điểm. Lúc trước khi hắn thành thân, Hà Tam Lang từng định cho hắn một ngôi nhà ở bên ngoài, nhưng mà Lưu gia

cảm động và nhớ nhung ân đức của vợ chồng Hà Tam Lang, liền ở lại ngoại viện tiện thể trông coi cửa hàng. Hà Tam Lang không lay chuyển được, cũng đành theo ý hấn. Lưu Đại Trụ cũng theo xưng hô của Lưu ma ma, từ ông chủ đổi thành lão gia. Đến khi sinh đứa nhỏ, Hà Tam Lang liền kiên quyết thoát hộ tịch cho Lưu gia, không ấy đứa nhỏ kêu lão gia, chỉ bảo kêu thúc và thím. Thời gian lâu dần, mọi người cũng theo thói quen này mà xưng hô.

Hoa Đào và Trinh nương chỉ hơn kém nhau một tuổi, cũng là một tiểu cô nương diện mạo thanh tú. Lưu thị ốm đau, một mình Trinh nương không có cách nào vừa chăm sóc Lưu thị, vừa chiếu cố được Diệu Ca Nhi. Lưu ma ma liền để Hoa Đào giúp đỡ Trinh nương chăm sóc gia đình, hầu hạ Lưu thị, chiếu cố Diệu Ca Nhi.

Nghe nương hỏi như vậy, Hoa Đào có chút do dự, nghĩ nghĩ, vẫn là nói, “Thím không tốt lắm, vừa mới... Trinh nương vừa đi, thím... Thím ho ra máu...”

Lưu ma ma vừa nghe thấy liền sợ hãi. Nàng biết Lưu thị thân thể ngày một kém, nhưng cũng không nghĩ tới cư nhiên lại ho ra máu. Nhớ tới mấy ngày hôm trước Lưu thị cùng nàng nói chuyện, chẳng lẽ...

Ban đêm, cửa hàng đóng cửa, trên chiếu, hai gia đình Hà gia và Lưu gia cùng nhau ăn cơm. Đứa lớn nhất của Lưu ma ma là Trường An từ nhỏ đi theo Bành thợ mộc nổi danh ở trấn trên học tập, năm trước mới lập gia thất, cưới chính cô nương nhà Bành gia.

Bành thị giúp đỡ Lưu ma ma xào rau, Trinh nương ở phía dưới thêm củi, lửa nóng làm cho khuôn mặt nàng hồng lên, Hoa Đào ở một bên kéo đẩy phong tương, vù vù kéo vài cái, phát hiện Trinh nương không yên lòng, trên tay cầm một khúc gỗ không biết suy nghĩ cái gì. Hoa Đào nhíu mi, đoạt lấy khúc gỗ trong tay nàng quăng vào trong bếp, “Muội đang nghĩ gì vậy?” (phong tương: có thể là cái dùng để thổi lửa ngày xưa)

Sắc mặt Trinh nương không tốt lắm, nhíu mi sầu lo nói, “Muội nghĩ tới nương muội, Đào Hoa tỷ, buổi chiều nương muội bảo cha muội cái gì tỷ có biết không?”

Hoa Đào cũng nhíu mi, tay không ngừng, một tay thêm củi một tay đẩy phong tương, ngọn lửa liền bốc lên thật cao, “Tỷ làm sao có thể biết thím định nói cái gì... Chắc là tâm tình thím không tốt... Nếu không... Chính là có việc muốn bàn với phụ thân muội thôi...”

Trinh nương suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu, còn định nói cái gì, chợt nghe thấy Lưu ma ma kêu nàng, “Trinh nương, đừng nghĩ nhiều như vậy.” Nhanh nhẹn đưa đồ ăn cho Trinh nương, “Đến đây, đem chỗ đồ ăn này bưng lên đi, còn lại không cần người nữa, tẩu tử người sẽ làm nốt.” (tẩu tử: chị dâu)

Trinh nương tiếp nhận đồ ăn, Bành thị ở một bên cười, “Trinh nương đi thôi, ta hấp quả trứng gà này cho Diệu Ca Nhi, rồi sao lại hai đĩa đồ ăn này là xong. Hôm nay Trường An ca nhà người khắc một tiểu ngựa gỗ cho Diệu Ca Nhi, cơm nước xong, ta đưa người vào phòng lấy đồ đưa cho Diệu Ca Nhi.”

Sau khi Trường An và Bành thị thành thân vẫn đi theo Lưu Đại Trụ ở tại sân trước. Thuận An và Bình An ngủ chung một phòng, nhiều người liền có chút hơi chật chội. Trinh nương cùng Lưu thị thương lượng, nếu Bành thị có đứa nhỏ, liền bảo Hoa Đào tới ở cùng phòng với nàng.

Bành thị lúc trước vốn không muốn gả cho Trường An. Tay nghề của Bành thợ mộc trên trấn là số một số hai, điều kiện trong nhà cũng không kém, liền cảm thấy một nhà Lưu Đại Trụ nếu không phải phó dịch sao lại cùng Hà gia ở cùng một chỗ. Nhưng mà cha nàng – Bành thợ mộc lại nhìn trúng điểm ấy, cảm thấy một nhà Lưu đại Trụ tri ân báo đáp, Trường An lại là đứa nhỏ hấn nhìn từ nhỏ đến lớn, bản tính thế nào hấn biết rõ, liền giải thích rõ ràng cho nữ nhi. Bành thị cũng liền mang theo một chút vui mừng, một chút ngượng ngùng, một chút không tình nguyện gả qua đây.

Trước lúc gả còn từng lo lắng ông chủ của Hà gia đối đãi không tốt, chờ vào cửa Lưu gia, mới thực sự cảm thấy được hai nhà đều giúp đỡ nhau, đều là tri ân báo đáp, tương kính như tân. Hà gia mặc kệ là đối đãi với Lưu gia hay là đối đãi nàng đều như đối đãi người nhà. Về điểm không tình nguyện này của nàng cũng dần dần tiêu tán. (tương kính như tân: ý chỉ rất kính trọng nhau)

Nàng vào cửa hơn nửa năm vẫn chưa mang thai, chính mình có chút lo sợ bất an, nhưng Trường An cũng không nói gì, Lưu mẹ trái lại còn an ủi nàng. Lưu thị đối đãi nàng tốt như vậy, nàng cũng không mang theo chút khúc mắc nào mà chân chính dung nhập vào gia đình này.

Trinh nương bưng đồ ăn đi ra ngoài, Bình An mới mười tuổi đã mang Diệu Ca Nhi tiến vào, Diệu Ca Nhi nhất thời nhảy căng lên, đã bị Thuận An vừa tiến vào tiếp lấy ôm vào ngực. Hà Tam Lang nhìn nàng vài lần, nhẹ thở dài. Trinh nương lập tức cảm giác được, từ lúc nàng phát hiện nương giấu nàng việc ho ra máu, nàng liền càng ngày càng miễn cảm.

Trong lúc do dự muốn hỏi, Lưu ma ma, Bành thị cùng Hoa Đào đã đem đồ ăn bưng lên, Hà Tam Lang liền bảo mọi người ăn cơm.

Ăn cơm xong, thu thập bát đĩa, Hà Tam Lang do dự một hồi, nhìn mọi người chung quanh phòng một chút, “Mọi người theo ta vào trong phòng phụ nhân đi.”

Tư Đồ Hiểu Sa: dù mới chỉ beta đến chương thứ 2 nhưng mình cảm thấy rất thích văn phong của chuyện này.

2. Chương 2: Hôn Ước Của Trinh Nương

Ăn cơm xong, Hà Tam Lang liền phân phó mọi người đi tới phòng Lưu thị, cùng một lúc nhiều người đi vào như vậy, căn phòng vốn khá lớn lập tức trông có vẻ chật chội.

Diệu Ca Nhi vừa vào phòng liền chạy tới bên người Lưu thị gọi nương, Lưu thị vội nói, “Thuận nhi, giữ nó lại, đừng để cho Diệu Ca Nhi lại đây, người ta toàn mùi thuốc, không tốt cho Diệu Ca Nhi.”

“Ta hiểu được, thím.” Thuận An vội ôm lấy Diệu Ca nhi, cúi đầu ghé vào lỗ tai hẩn trấn an. Diệu Ca Nhi liền ngoan ngoãn nuốt nước mắt lại.

Lưu thị vừa nhìn thấy Diệu Ca Nhi liền nước mắt rơi ra, nàng mang thai mười tháng, tân tân khổ khổ sinh hạ đứa nhỏ này, vậy mà mệnh mình lại không tốt, hiện tại ngay cả ôm đứa nhỏ một chút cũng không làm nổi.

Hà Tam Lang vào phòng liền an vị ở bên giường Lưu thị, thấy nàng khóc, nhận lấy khăn tay Trinh nương đưa qua, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khoé mắt Lưu thị. Lưu thị liền nắm lấy tay Hà Tam Lang, thiên ngôn vạn ngữ lại không nói nổi thành lời, chỉ nhỏ giọng, “Tướng công...” Cổ họng lại nghẹn ngào, trong lúc nhất thời vợ chồng ân ái nhìn nhau. (thiên ngôn vạn ngữ: nghìn câu vạn từ, ý chỉ rất nhiều điều muốn nói)

Lưu Đại Trụ cùng Lưu ma ma nhìn thấy tình cảnh này, một người cúi đầu, một người quay mặt đi khóc nức nở, Trường An lôi kéo Bình An, Trinh nương cũng đỏ cả hốc mắt, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, Hoa Đào nhéo nhéo tay nàng, Bành thị đưa tay vỗ nhẹ lên vai Trinh nương, cúi đầu buông tiếng thở dài.

Lưu thị lau nước mắt, thấy không khí trong phòng trầm xuống, miễn cưỡng cười, “Đều ngồi xuống đi, đừng đứng, đến đây, tìm chỗ ngồi đi.”

Hà Tam Lang cũng gật gật đầu, ý bảo mọi người ngồi xuống. Mọi người đều ngồi xuống, Diệu Ca Nhi bị Thuận An ôm vào trong ngực. Lưu thị liền nhìn về phía Hà Tam Lang.

Hà Tam Lang đợi một lúc, thanh thanh cổ họng, “Hai nhà chúng ta, ở cùng một chỗ đã nhiều năm như vậy, hôm nay gọi mọi người tới, là có chút chuyện muốn nói cùng mọi người, chuyện đầu tiên chính là chuyện hôn sự của Trinh nương.”

Trinh nương lấp bắp kinh hãi, nàng mới mười hai tuổi, còn chưa tới cập kê, đệ đệ tuổi nhỏ như vậy, nương lại bệnh, nàng không muốn phải gả cho người ta. Nàng vừa định mở miệng nói, một thanh âm so với nàng còn nhanh hơn.

“Hà thúc, Trinh nương còn nhỏ, nàng còn chưa...” Là Thuận An. Hẩn ôm Diệu Ca Nhi trong lòng, trong mắt có khiếp sợ, có chờ đợi, còn có chút kiên trì mà Trinh nương không hiểu.

“Thuận An!” Thanh âm sắc nhọn đã cắt ngang lời hẩn, là Lưu ma ma, nàng bình tĩnh nhìn Thuận An, lắc đầu, “Nghe lão gia nói xong đã.”

Hà Tam Lang có chút không đành lòng, lời Thuận An tuy bị cắt ngang nhưng mà trên mặt hẩn, đôi mắt loé sáng sự chờ mong. Thuận An đã mười lăm tuổi, đối với việc nam nữ đã có hiểu biết đôi chút, hẩn thở dài một tiếng trong lòng.

Hà Tam Lang nhìn Trinh nương, trong mắt có đau đớn, nữ nhi của hắn, còn nhỏ như vậy, Lưu thị phủ tay lên trên bàn tay của Hà Tam Lang. Hắn ổn định lại tinh thần, “Chuyện thứ nhất, chính là hôn sự của Trinh nương. Chuyện này, ta chưa từng nói ọi người biết, Trinh nương cùng tứ tiểu tử nhà họ Thắm là Thắm Nghi, ngày bé đã có hôn ước. Đây là do trưởng bối hai nhà Thắm Hà định ra, còn có định thư làm bằng chứng. Hiện tại, tuy rằng trưởng bối Thắm gia đã mất, nhưng mà cộc hôn sự này cũng không thể quên đi như vậy.”

Tâm Thuận An lập tức rơi xuống đáy cốc, đầu hắn cúi thấp xuống, chuyện Trinh nương có hôn ước hắn không biết, nương hắn từng cùng Lưu thị nói giỡn rằng cho hai nhà kết thân. Đại ca tuổi đã lớn, Bình An tuổi quá nhỏ, hắn vẫn nghĩ rằng, hắn và Trinh nương sẽ thuận lý thành chương. Hắn luôn luôn hỗ trợ của hàng vì muốn cưới Trinh nương sau đó giúp nàng chiếu cố cả nhà... Trinh nương đâu? Trinh nương có phải cũng biết hay không? (thuận lý thành chương: hòa theo, nhưng mang ý tốt, thật sự không nghĩ ra từ để diễn tả, càng nghĩ càng không tìm được nên thôi khỏi nghĩ nữa >.<>

Hắn ngẩng đầu nhìn Trinh nương, lại phát hiện trong mắt Trinh nương, chỉ có sự khiếp sợ đối với tin tức này, không có phản đối, không có tức giận, cũng không có cảm giác giống như hắn...

“... Thắm gia tứ tiểu tử trước đó vài ngày đã đổ tú tài, người cầu thân với hắn cũng nhiều. Ta nghĩ, tứ tiểu tử tuổi cũng không sai biệt lắm, liền nghĩ rằng, hôn sự này không bằng cứ tổ chức đi thôi.”

Lưu ma ma lo lắng liếc nhìn con trai một chút. Nàng biết tâm tư của Thuận An với Trinh nương, nàng cũng hy vọng hai đứa chúng nó có thể thành một đôi, nhưng mà... Tuy rằng không thể nhận Trinh nương làm con dâu, nhưng nhìn thấy nàng lớn lên, Hà gia đối với nàng có ân quá lớn, nàng đối đãi với Trinh nương thậm chí còn tốt hơn cả đối với Hoa Đào.

“Lão gia...” Lưu ma ma chần chừ nói, “Thẩm tú tài năm nay đã mười bảy tuổi, Trinh nương nhà chúng ta mới có mười hai tuổi, cũng chưa tới tuổi cập kê... Có quá nhanh hay không... Dù sao hôn ước vẫn còn đó, cũng không sợ bọn họ hối hôn.” (hối hôn: từ chối, chối bỏ hôn ước)

Thanh âm khàn khàn của Lưu thị mang theo chút buồn bã vang lên, “Tiểu Thuý, ta sợ không qua được năm nay...”

Lưu ma ma liền rơi nước mắt, “Phu nhân...” Hai người vẫn làm bạn nhiều năm qua, hiện tại nghe thấy mấy câu này, đều nhịn không được. Lưu thị vừa mới nói xong, trong phòng liền vang lên một trận tiếng khóc cổ nén lại. Nước mắt Trinh nương lại từng giọt rơi xuống.

Lưu thị khoát tay, ý bảo bọn họ đừng khóc, Hà Tam Lang liền giúp nàng uống nước, xong xuôi, nàng thở hổn hển, chậm rãi nhìn từng người trong phòng, nhìn Diệu Ca Nhi hồi lâu, chỉ sợ nhìn không đủ.

“Ta mười tám tuổi gả cho Tam Lang, lúc đó công công bà bà vẫn còn sống, đại bá nhị bá cũng không có nháo ra ở riêng. Ta mười năm không sinh được đứa nhỏ nào, chính vì nguyên nhân này mà công công bà bà sau khi qua đời chỉ phân cho Tam Lang một cái sân và hai gian cửa hàng. Sau sinh được Trinh nương, như thuận lợi, hai năm này là ta làm khổ nó...”

Trinh nương đã khóc không thành tiếng, nghe thế, liền đi lên cầm lấy tay của Lưu thị, lắc đầu khóc, “Nương, không phải, Trinh nương nguyện ý hầu hạ người, người không cần nói như vậy...”

Lưu thị trìu mến sờ sờ đầu nàng, “Hài tử ngọc, đừng khóc. Cả đời này nương có cha con, có con, có Diệu Ca Nhi đã vô cùng hạnh phúc rồi.”

Hà Tam Lang cả đời này cũng chưa từng nghe thấy thê tử nói như vậy, trong lúc nhất thời có hàng vạn cảm khái, đỏ hốc mắt, chính là vẫn gắt gao nắm lấy tay thê tử.

Lưu thị lại tiếp tục nói, “Ta sinh được Trinh nương, thân thể càng ngày càng không tốt. Năm đó chia nhà, không sinh được con trai cho chàng, đại tẩu cùng nhị tẩu nói rất nhiều lời khó nghe...” Nhớ lại năm đó đại tẩu và nhị tẩu chỉ vào nàng mà mắng nàng là điềm xấu, nói tam phòng là chỗ tuyệt hậu, Lưu thị nước mắt liền rơi xuống. Hà Tam Lang nghe thấy mấy câu này cũng nhớ lại ngày đó, mặt cũng có chút đỏ. Đối với việc năm đó đại tẩu và nhị tẩu hắn mắng thê tử, hắn cũng có canh cánh trong lòng như vậy. (tam phòng: ở đây ý chỉ nhánh thứ ba trong nhà, hay chính là nhánh của Hà Tam lang)

“... Nói chúng ta là chỗ tuyệt hậu... Ta chịu đựng những lời này qua hai mươi mốt năm, hai mươi mốt năm mới có được Diệu Ca Nhi...” Lưu thị hai mắt rưng rưng nhìn Diệu Ca Nhi, Diệu Ca Nhi cũng mở to hai mắt đầm lệ nhìn nàng, Lưu thị ôn nhu nở nụ cười.

“Ta hiện tại có con, đứa con mà ta liều mạng mới có được, Diệu Ca Nhi của ta... Cái này, ai cũng không thể nói tam phòng Hà gia là tuyệt hậu nữa! Chỉ tiếc... Thân thể này của ta... Lại không còn trụ nổi lâu nữa...” Trong giọng nói của Lưu thị lộ ra kiêu ngạo, lộ ra áp lực được giải phóng, chỉ còn thống khoái, cũng lộ ra nuối tiếc...

“Nương...” Trình nương nghẹn ngào không nói ra lời.

Lưu thị nhìn nữ nhi, mặt nữ nhi tròn tròn, cặp mắt hồng hồng thật to, có nước mắt sáng rọi, vẻ mặt trẻ con đã bị thay thế bởi đau thương. Nàng muốn trước khi mình ra đi, vì nữ nhi làm chuyện này, “Trình nương, con tuy chưa tới tuổi cập kê, nhưng mà thân thể này của nương, có lẽ không thể trụ lại bao lâu nữa. Thấm Nghi năm nay cũng đã mười bảy tuổi, nương mà mất, con phải giữ đạo hiếu ba năm, khi đó hẳn đã hai mươi tuổi. Cho nên năm nay phải đem cộc hôn sự này của con làm...”

Lưu thị dừng lời, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tinh tế như ngọc của Trình nương, “Thấm Nghi có công danh tú tài, phụ mẫu đi sớm, trong nhà chỉ còn có mấy ca ca cùng tẩu tử, con gả qua đó, chỉ cần chăm sóc cho phu quân, như vậy là tốt nhất...”

Trình nương khóc gật đầu, “Nương, con nghe lời người, con nghe lời người mà.”

Lưu thị lau nước mắt, lại nhìn về phía Lưu Đại Trụ cùng Lưu ma ma, “Tiểu Trụ, Tiểu Thuý...” Nàng nhẹ giọng gọi xưng hô trước kia, Lưu Đại Trụ và Lưu ma ma không nói một câu đều chạy nhanh tới. Hai vợ chồng đều rơi nước mắt.

Lưu thị nhìn Lưu ma ma, cười thực ôn nhu, “Tiểu Thuý, Trình nương gả ra ngoài, nhưng mà Diệu Ca Nhi còn nhỏ, mong các người cố gắng chiếu cố nó giữ gìn ta... Ta tại nơi này, cảm ơn vợ chồng các người...”

Vợ chồng Lưu Đại Trụ tất nhiên nhất loạt đáp ứng.

Một lúc nói nhiều như vậy, hơi thở của Lưu thị đã không thuận, liên tục ho khan, nữ quyến trong phòng đều vội vàng dứt được, lau mặt, bận rộn một thời gian, mới đem không khí bị thương trong phòng hoà tan đôi chút.

Lại ngồi về chỗ của mình, Lưu thị đã muốn nhắm mắt nghỉ ngơi. Hà Tam Lang thanh thanh cổ họng, tiếp lời Lưu thị, “Chuyện này liền quyết định như vậy, ngày mai ta sẽ mời người đi dò hỏi tin tức. Chuyện thứ hai, chính là ta chuẩn bị đem hai gian cửa hàng giao cho Trình nương làm cửa hồi môn, sân này, còn có ba mươi mẫu đất ở bên ngoài trấn lưu lại cho Diệu Ca Nhi.”

Trình nương vừa nghe liền nóng nảy, “Phụ thân, không được, cho con cửa hàng này, người cùng nương, còn có một nhà Lưu thúc, làm sao mà sống?” Phải biết rằng, chi phí sinh hoạt hằng ngày của cả đại gia đình hơn phân nửa đều là đến từ hai gian cửa hàng này.

Hà Tam Lang thở dài, “Trưởng tử của Thấm gia lão đại trong kinh doanh, lão nhị nhiều năm làm kinh thương bên ngoài. Bọn họ tuy rằng không ở riêng, nhưng mà cha mẹ đã không còn, hiện tại gia đình sống tốt hoàn toàn là dựa vào hai ca ca này. Thấm Nghi là tú tài, hai gian cửa hàng này giao cho con, ngày sau huynh đệ bọn hắn ở riêng, có hai gian cửa hàng này, các con cũng không phải chịu khổ.”

Nước mắt Trình nương vừa nhịn xuống lại dâng lên, phụ thân cùng nương hao hết tâm tư, cũng đều là vì muốn bọn nàng sống tốt.

“... Cửa hàng ta trước vẫn giúp con kinh doanh, hàng năm chúng ta sẽ lấy từ lời nhuận ra hai phần làm tiền công, còn lại cho các con. Điểm này ta sẽ cùng cô gia nói rõ ràng. Ba mươi mẫu ruộng hàng năm cũng thu hoạch được không ít. Sau này ta cùng với Lưu thúc bọn họ sống trong sân này. Diệu Ca Nhi còn nhỏ, chờ nó trưởng thành giao lại cho nó cũng được, vài năm này làm thêm chút việc nữa, chắc cũng sống ổn định được.”

“Cha, hai phần quá ít... Mọi người lấy sáu phần đi, cả đại gia đình như vậy, đều cần dùng tới.” Trình nương chịu đựng chua xót trong lòng, phụ thân nhắc tới cửa hồi môn, nàng vốn định tránh đi, nhưng đây là chuyện

bắt buộc, nàng làm sao có thể trốn tránh được? Vừa nghe phụ thân nói chỉ chừa lại hai phần lợi nhuận, nàng không muốn, như vậy cha và mọi người sống làm sao đây.

Lưu Đại Trụ suy nghĩ một chút rồi nói, “Trinh nương, nghe lời phụ thân con đi. Tuy rằng cô gia đồ tú tài, nhưng mà sau này nếu hấn muốn thi lên cử nhân, trong lúc thi cử, khó nói trước sẽ xảy ra chuyện gì, các con có hai gian cửa hàng này hộ thân, cũng tránh được sầu lo sau này. Bên này chúng ta có tay nghề của Trường An, Thuận An cũng đã lớn, có thể ra ngoài làm ăn, chúng ta sẽ không có việc gì.”

Vì chuyện cửa hàng mà thương lượng thật lâu, cuối cùng Trinh nương kiên trì hạ quyết định, thương nghị Hà Tam Lang lấy bốn phần lợi nhuận từ cửa hàng, còn lại là giao cho Trinh nương.

Tiến một nhà Lưu gia ra cửa, Lưu thị kéo Trinh nương lưu lại trong phòng, cầm một chiếc chìa khoá ra.

“Trong kho phòng kia có một cái thùng sơn màu hồng, bên trong là một ít trang sức hồi môn của ta, ta đã nghĩ, đem số trang sức này tân trang lại một chút, là có thể cho Trinh nương của chúng ta làm đồ cưới.” Lưu thị ôn nhu nhìn nữ nhi, trên mặt cười vui mừng.

Trinh nương thẹn thùng cúi đầu.

Lưu thị càng nhìn càng vui mừng, nhéo tay Trinh nương, “Con năm nay còn nhỏ, ta và phụ thân con thương nghị qua, sau khi gả đừng vội viên phòng, chờ con cập kê rồi nói sau. Việc này cha con sẽ bàn lại với cô gia.”

Lưu thị ốm đau nhiều năm nên vẻ mặt có chút vàng như nến. “Con nên nhanh nhanh thuê giá y, hiện tại là tháng mười, trước khi tới năm mới, hai con liền tiến hành hôn sự đi.”

“Nương...” Trinh nương xấu hổ, vội mặt vào tay Lưu thị làm nũng.

Buổi tối cứ vừa nói chuyện rồi vừa khóc, tinh thần Lưu thị vốn không tốt, cứ ngáp vài cái lại dặn vài câu, do Trinh nương không ngừng làm nũng mới để Trinh nương ngủ lại trong phòng.

Tư Đồ Hiểu Sa: tội nghiệp Thuận An haha

3. Chương 3: Hỏi Thăm Chuyện Hà Gia...

Ngày hôm sau, Hà Tam Lang nhờ Lưu ma ma tới Thăm gia một chuyến, lựa lời nói ra chuyện hôn ước, lại giải thích thêm việc hai nhà đã có định thư, cũng nói qua chuyện thân thể Lưu thị, hàn huyên một lúc rồi rời đi.

Chờ Lưu ma ma vừa đi, Thăm Phong nghĩ lại lúc cha mẹ sắp đi quả thật có nhắc qua chuyện hôn sự của lão tứ Thăm Nghị và khuê nữ Hà gia, tìm kiếm một lúc thì thấy định thư kia. Sau khi cùng thê tử Liêu thị thương lượng, hấn quyết định nói chuyện này cho Thăm Nghị.

Thăm Nghị vừa đồ tú tài, người đến làm mối nhiều không kể xiết. Chính là từ trước tới giờ Thăm Nghị luôn chuyên tâm đọc sách, cũng không có đặt tâm tư vào phương diện này. Thăm Nghị là người trầm ổn, hay kết giao bằng hữu. Gần đây, trong nhà hễ nhắc đến việc hôn sự, hấn liền trốn tới chỗ bằng hữu. Thực ra không phải hấn không muốn thành hôn, mà là hấn không thích bà mối hay đám người thân thích gì đó dùng ánh mắt đánh giá hấn. Thay vào đó, ở chỗ bằng hữu luận bàn thì văn hoặc cùng nhau đọc sách còn thú vị hơn.

Sau khi nghe đại ca đại tẩu nhắc tới chuyện này, lại nghe thấy đối phương chỉ có mười hai tuổi, Thăm Nghị liền chán nản cúi đầu. Nhịn không được than thở, “Mới có mười hai tuổi, còn chưa tới tuổi cập kê nữa, sức khỏe mẫu thân nàng lại không tốt, thúc giục thành thân như vậy là muốn ta cưới xung hỉ phải không?”

Thăm Phong vừa nghe xong, mặt trầm như nước, “Hà gia nói rõ ràng, không phải cho người đi xung hỉ. Là Hà phu nhân cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều, sợ nữ nhi giữ đạo hiếu lại trì hoãn hôn sự của các người.”

Thăm Phong cùng Liêu thị trước đã cùng nhau thương lượng qua, tuy rằng có chút bất mãn chuyện Hà gia quá vội vàng, Hà phu nhân muốn gả nữ nhi lại đây tất nhiên là vì tuổi Thăm Nghị không còn nhỏ, chỉ sợ cũng có một phần muốn cho nữ nhi cưới chồng để xung hỉ. Nhưng vừa nghĩ như vậy lại thấy cũng tốt, nếu Hà phu nhân thật sự không trụ nổi, nữ nhi Hà gia giữ đạo hiếu ba năm, Thăm Nghị liền hai mươi, hấn là

người thông minh, vừa đỗ tú tài, bà mới đập nát cửa để cầu hôn, nếu lại từ chối...cho dù lấy tiểu thư Hà gia làm cố cũng sẽ vẫn làm ọi người cho rằng Thẩm Nghị quá mức cao ngạo. Điều này đối với hắn sau này cũng không phải chuyện hay gì.

Nữ nhi Hà gia tuổi có chút nhỏ, cưới vào cửa, Thẩm Nghị cũng không bị quấy rầy, cũng có thể an tâm mà đọc sách. Thẩm Phong vừa nghĩ như vậy lại cùng thê tử thương lượng, liền nguyện ý để cho tiểu thư Hà gia vào cửa sớm một chút.

Thẩm Nghị thấy đại ca cùng đại tẩu đều nói như vậy, cũng không dám nói thêm câu gì nữa. Phụ mẫu Thẩm gia đi sớm, Thẩm Phong một mình chống đỡ gia nghiệp, ở trong nhà, hắn là ấu đệ nên được chiều cố nhiều nhất, hắn luôn luôn kính trọng đại ca. Hơn nữa cửa hôn sự này là do cha mẹ trước khi ra đi đã định.

“Được rồi, vậy dù sao cũng phải nói cho đệ biết cô nương kia trông như thế nào chứ?” Thẩm Nghị nói xong sắc mặt có chút hồng. Dù sao cũng là thiếu niên, đối với chuyện hôn nhân cũng có chút chờ mong.

Thẩm Phong vừa thấy Thẩm Nghị nguyện ý, tất nhiên là đồng ý đi hỏi thăm một chút.

Trần Tú Thủy không lớn lắm, Thẩm gia thước pho cùng Hà gia tạp hóa cũng chỉ cách nhau có một con phố. Liêu thị đi ra ngoài dạo qua một vòng, đã tươi cười đầy mặt trở lại.

Về đến nhà, Thẩm Phong liền hỏi, “Thế nào, hỏi thăm thấy tốt lắm hả?”

Liêu thị nhìn Thẩm Nghị ngồi một bên không thêm để ý nhưng mà lỗ tai lại dựng thẳng lên liền che miệng cười, nhìn trương phu vui vẻ nói: “Chàng gấp gấp cái gì, ta vừa mới đi một vòng rồi trở lại còn chưa được nghỉ chân đâu, ngay cả ngụm nước cũng chưa uống, vừa thấy đã hỏi, cũng phải chờ ta thở đã chứ.” Nói xong còn nhìn Thẩm Nghị liếc mắt một cái.

Thẩm Nghị ngượng ngùng đỏ mặt, ban đầu thì còn có chút không tự nhiên, sau lại nghĩ tiểu thư Hà gia sau này sẽ cùng mình đi qua cả đời, liền nhịn xuống vẻ không tự nhiên này, thoải mái bưng trà, “Mời đại tẩu dùng trà.”

“Ai u, tiểu thúc nhà ta thật không hổ là muốn lập tức cưới vợ, còn biết đau lòng cho đại tẩu ta nữa nha.” Liêu thị lập tức trên đùa không chút nề tình.

Thẩm Nghị lại nhịn không được, dùng sức nháy mắt với đại ca, chính mình lại trốn ở một bên, “Đệ ra trước của sổ hít thở không khí.”

Thẩm Phong nhịn cười, tình tế hỏi Liêu thị.

“Nói đến Hà gia tiểu thư này, thật đúng là một người rất được.” Liêu thị tự mình kể lại, đem chuyện Trình nương trong một năm này chăm sóc mẫu thân bị bệnh cùng chiều cố bào đệ nói hết một lượt. Cũng đem chuyện Hà gia cùng Lưu gia cẩn thận nói hết.

Nói đến việc Hà phu nhân bị bệnh, Liêu thị liền thở dài một hơi, “Thật sự hiếm thấy, tiểu thư Hà gia tuy tuổi còn nhỏ, nhưng thật sự là một người con có hiếu. Nghe thím Trương nói, Hà phu nhân sau khi sinh Hà tiểu thư sức khỏe liền suy yếu rất nhiều. Hà gia tiểu thư từ khi còn nhỏ đã chiều cố mẫu thân, sau khi sinh Hà gia thiếu gia, Hà phu nhân liền nằm liệt giường, thím Trương từng tới thăm, nói rằng phòng kia căn bản là người không vào được. Hà phu nhân vào thời điểm bệnh nặng, trước mặt các nàng còn ói ra đầy người Hà tiểu thư. Hà tiểu thư một câu cũng không bật ra khỏi họng, hầu hạ mẫu thân tắm rửa sạch sẽ mới xin phép đi rửa mặt chải đầu, khó mà có được người hiếu tâm như cô nương ấy.”

Thẩm Nghị vừa nghe xong, trong lòng dâng lên một dòng cảm xúc không rõ, nàng ấy mới có mười hai tuổi, đã phải làm những việc như vậy sao? Khi hắn năm tuổi cha mẹ đều qua đời, ba người ca ca cùng chị dâu đều thực chiều cố hắn. Sau này đại ca cưới đại tẩu Liêu thị, Liêu thị cũng rất thương hắn. Nhị ca Thẩm An bận việc buôn bán, nhiều năm ở Chu Châu, hàng năm mỗi khi trở về đầu giảng giải cho hắn các tin tức thú vị bên ngoài, có khi còn mang quà cáp này nọ cho hắn. Thói quen này đến khi cưới nhị tẩu Trương thị cũng không thay đổi. Tam ca Thẩm Huy cho dù tới thư viện Tùng Nhân làm phu tử cũng vẫn thường viết thư dạy hắn công khoá... Thời điểm hắn mười hai tuổi, còn đang ngồi không đọc sách, chuyện gì cũng không cần quan tâm...

“... Năm lão thái gia qua đời, ba người con trai nháo ra ở riêng, Hà Đại Lang và Hà Nhị Lang bắt nạt tam phòng không có con trai, cường đoạt phần được phân chia của tam phòng là nhà ở cùng trăm mẫu ruộng tốt, nghe nói mở từ đường, náo loạn hơn nửa năm, Hà Tam Lang mới được chia cho hai phần sân xấu xí, thiếu chút nữa bị tách ra khỏi họ. Nhưng Hà gia tam phòng cũng không chịu thua kém, dựa vào hai cửa hiệu tạp hoá, dám mua lại ba mươi mẫu ruộng tốt. Tuy nói so ra có thua kém đại phòng cùng nhị phòng nhưng cũng không quá kém.”

Thẩm Phong biết chuyện này. Lúc ấy cha hắn trong thời điểm Hà gia nháo ra ở riêng đã nói giúp vài câu cho Hà gia tam phòng. Thẩm lão gia ở trên cùng là người có uy vọng, mấy câu nói giúp đó là đại ân của Hà gia tam phòng. Cũng bởi vì như thế, Hà Tam Lang nguyện ý đem đứa nhỏ duy nhất của mình, cũng chính là Hà gia tiểu thư hứa hôn với Thẩm gia. Cha hắn khi còn sống mỗi khi nhắc tới việc này đều thở dài, nói nếu thật sự Hà Tam Lang không có con trai sẽ ột đứa nhỏ của mình ở rể Hà gia, cũng may cuối cùng Hà gia đã có được một đứa con trai.

Thẩm Nghị hoàn toàn không biết chuyện cha mình từng nói, hắn nghe đến mảy may cau lại, liền hỏi Liêu thị, “Hà gia cùng Lưu gia đã xảy ra chuyện gì? Không phải chị nói Lưu gia là phó dịch hay sao, tại sao lại cùng Hà gia ở chung một chỗ?”

Liêu thị liền đem chuyện Lưu thị đem Lưu ma ma hứa hôn cho Lưu Đại Trụ, thoát nô tịch cho Lưu ma ma, đưa Trường An, Thuận An, Bình An đi học tư thực. Lưu Đại Trụ và Lưu ma ma nhớ nhung ân tình, thấy Lưu thị thân thể không tốt, cả nhà liền nguyện ý ở lại hầu hạ Lưu thị, giúp Hà Tam Lang trông cửa hàng. Hiện tại còn cho họ kêu mình là thúc thúc khi nói chuyện. Sau này, khi thấy Trường An, Thuận An không có năng khiếu với việc học, Hà Tam Lang lại làm chủ đưa Trường An đi học thợ mộc, tự mình dạy Thuận An việc buôn bán. Hiện tại, một mình Trường An đã đảm đương được một phần công việc rồi.

Thẩm Phong nghe xong, chỉ hít hơi nói một câu, “Sớm nghe nói Hà gia Tam Lang cùng Lưu Đại Trụ đều có tình có nghĩa, Hà gia tiểu thư chắc cũng không sai biệt rồi.”

Thẩm Nghị nghe xong thật sự không nói cái gì nữa, chỉ thỉnh đại ca làm chủ hôn sự, trở về thư phòng đóng cửa khổ học.

Thẩm Phong cùng Liêu thị mời người mang tin tức tới Hà gia, nói rằng định hai ngày sau tới gặp mặt.

4. Chương 4: Hôn Sự Cứ Quyết Định Như Vậy...

Từ khi nhắc tới hôn sự, Trình nương đều ngồi cả ngày trong phòng thêu giá y, Hoa Đào ở bên cạnh giúp nằng thêu chút khăn và đồ vật nhỏ linh tinh. Đây là quy định, giá y của cô nương phải do chính mình thêu.

Bên này Hà gia nghe nói Thẩm gia muốn tới gặp mặt, đã sớm bắt đầu chuẩn bị. Lưu thị lại dặn dò Trình nương thêm một vài điều. Còn Thuận An, từ ngày bước ra khỏi phòng Lưu thị, trên mặt đã không còn tươi cười, cả ngày chỉ im lặng làm việc. (tội nghiệp anh quá, nhưng mà em chỉ thấy đáng đời thôi)

Đến ngày gặp mặt, do hai bậc phụ mẫu Thẩm gia không còn, nên người làm huynh trưởng và đại tẩu như Thẩm Phong và Lưu thị dẫn theo Thẩm Nghị, mang theo một chút thuốc bổ cùng mấy hộp điểm tâm đi tới Hà gia, chỉ nói là đến thăm bệnh tình của Lưu thị.

Hà Tam Lang tự mình đi đón ba người nhà Thẩm gia. Thẩm Phong vừa thấy Hà Tam Lang liền chào: “Thẩm Phong gặp qua Hà lão gia,” lại giới thiệu người phía sau, “đây là nội tử Liêu thị và tiểu đệ Thẩm Nghị.” Liêu thị cúi đầu vãn an, “Gặp qua Hà lão gia.” Thẩm Nghị cũng chào theo, “Tiểu sinh Thẩm Nghị gặp qua Hà lão gia.” (nội tử: một cách gọi vợ)

Hà Tam Lang thấy ba người có lễ như vậy, lại thấy mặt mày Thẩm Phong đoan chính, trên mặt Liêu thị một mảnh ôn hoà, Thẩm Nghị thì mi thanh mục tú, thân cao như ngọc, một bộ dáng quân tử ôn nhuận, trong lòng muốn vừa lòng bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Vội chối từ, “Ta cùng phụ thân các con cũng là có quen biết, các con cũng không cần giữ lễ như vậy, mau vào đi.” Rồi dẫn ba người Thẩm gia vào nhà.

Vào Hà gia, Thẩm Phong cùng Lưu thị liền liếc mắt nhìn nhau một cái, nói hai nhà cũng sống chung một chỗ, nhưng người sáng suốt đều có thể thấy được, hai nhà cũng có tách riêng khu nhà, nên cấp bậc lễ nghĩa cũng không thiếu, lại nhìn cái sân đã được quét dọn sạch sẽ, một thiếu niên ước chừng mười lăm, mười sáu

tuổi ở trong sân xem xét một chút hàng tạp hoá. Thiếu niên kia thấy bọn họ tiến vào, liền cúi đầu hành lễ với Hà Tam Lang một cái, “Hà thúc.”

Hà Tam Lang cười gật đầu, đối với người Thẩm gia giới thiệu, “Đây là Thuận An, tam tiểu tử nhà Đại Trụ.” Lại nhìn Thuận An nói, “Chút nữa sẽ có người đến đưa hàng hoá, cháu ra giúp cha cháu nhìn xem.”

Thuận An nhìn Thẩm Nghị hồi lâu, mới cúi đầu đáp ứng. Trong lòng Thẩm Nghị thấy có chút kỳ quái, ánh mắt thiếu niên này nhìn hắn, có chút đường đột quá mức. Tuy nhiên hiện tại hắn có chút khẩn trương, hôm nay mục đích chính là đến xem Trinh nương, nương tử tương lai của mình, cũng không đem việc này để trong lòng.

Lưu thị nghe Lưu ma ma nói ba người Thẩm gia đã đến đây, cố gắng đứng dậy, gọi Lưu ma ma, “Người giúp ta rửa mặt chải đầu, ta phải đi ra ngoài nhìn một chút.”

Lưu ma ma bước lên phía trước nâng Lưu thị dậy, “Phu nhân, có lão gia tiếp đón bên ngoài rồi, người còn tự mình đi làm gì? Thân thể người quan trọng hơn.” Lưu thị đứng lên, uống hết bát được, mới nói, “Nếu để cho người Thẩm gia thấy ta ngay cả xuống giường cũng không làm được, sẽ khiến người ta hiểu nhầm chúng ta muốn cưới người xung hi. Thân thể của ta, ta biết, còn có thể trụ nổi, cũng không thể làm cho người Thẩm gia hiểu lầm. Sau này đối với Trinh nương không cũng không có lợi.”

Lưu ma ma bắt đất dī, lau nước mắt nơi khoé mắt, hầu hạ Lưu thị rửa mặt chải đầu. Xong xuôi, Lưu thị thoa chút son nhẹ lên mặt, che giấu sắc mặt quá mức tái nhợt của mình. Đột nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi Lưu ma ma, “Hoa Đào đâu?” Lưu ma ma chỉ vào phòng của Diệu Ca Nhi, “Ta bảo Hoa Đào trông Diệu Ca Nhi. Hôm nay thời tiết không tốt, gió lớn, Hoa Đào liền mang Diệu Ca Nhi vào phòng chơi.”

Lưu thị gật gật đầu, trong nhà có hai nữ hài vừa cùng độ tuổi, Hoa Đào lớn hơn Trinh nương một tuổi, nếu gặp được người Thẩm gia, nhìn trúng Hoa Đào, vậy không phải Trinh nương... Nhưng nghĩ lại, Hoa Đào là đứa nhỏ lanh lợi, biết nặng nhẹ, cũng an tâm.

Trong lòng Lưu ma ma cũng yên tâm. Sáng sớm nàng đã dặn dò Hoa Đào, nữ nhi của mình thì tự mình dặn. Hoa Đào cũng là người biết việc, đáp ứng sẽ không ra ngoài nhất định sẽ không ra.

Hà Tam Lang dẫn mọi người vào đại sảnh, vừa ngồi xuống, Lưu ma ma liền đỡ Lưu thị đến. Trên mặt Lưu thị mặc dù có thoa chút son nhưng cũng không che dấu được sắc mặt tái nhợt cùng một đầu tóc xác xơ của nàng. Hà Tam Lang vừa thấy Lưu thị, giật mình kinh hãi rồi lại không khỏi đau lòng. Cũng không ngại người nhà họ Thẩm còn ở đó, tiến lên đỡ lấy Lưu thị, nhẹ nhàng trách cứ. “Nàng không khỏe sao không ở trong phòng đợi, đi ra làm gì chứ?”

Lưu thị cười cười, không trả lời, nhìn về phía ba người Thẩm gia. Ba người Thẩm gia từ lúc thấy Lưu thị bước vào cửa cũng đã đứng lên hành lễ, Lưu thị miễn lễ, “Đừng đừng, đều ngồi đi.” Đợi Hà Tam Lang giúp đỡ Lưu thị ngồi xuống xong xuôi, ba người mới ngồi xuống.

Lưu thị âm thầm đánh giá Thẩm Nghị, da trắng, ngũ quan thanh tú, nói chuyện hào phóng, là người có phong cách của kẻ trí thức. Trong lòng tất nhiên là vừa lòng, rất nhanh đã phân phó Lưu ma ma, “Thuốc của ta có lẽ đã được rồi, bảo Trinh nương bưng lên đi.” lại quay ra nói với người Thẩm gia, “Thân thể ta có chút không tốt, khiến mọi người chê cười rồi.”

Thẩm Phong Liễu thị tất nhiên là từ chối nói không dám, chúc Lưu thị nhanh mạnh khoẻ. Thẩm Phong cùng Hà Tam Lang cùng là người buôn bán, liền cùng nói chuyện phiếm về việc buôn bán. Thẩm Nghị ở một bên cũng không nói nhiều, Hà Tam Lang hỏi hắn việc học, cũng đáp vững vàng thoả đáng. Trong lúc nhất thời không khí càng lúc càng hoà hợp.

“...Nữ nhi gặp qua phụ thân mẫu thân, được của nương được rồi ạ.” Trinh nương bưng được, cúi đầu hành lễ, lại hành lễ với ba người Thẩm gia, cầm chén thuốc đặt ở trên bàn bên cạnh Lưu thị, rồi thối lui đến đứng bên cạnh Lưu thị.

Thẩm Nghị nghe thấy thanh âm của Trinh nương cũng đã quay ra nhìn nàng, chỉ thấy một cô nương búi tóc song kê, khuôn mặt tròn tròn, ánh mắt thật to. Nàng mặc bộ quần áo màu hồng viền áo màu tương, phía dưới là váy dài nguyệt sắc, khuôn mặt có vẻ nhỏ nhắn vô cùng phần nộn.

Trình nương cũng vụng trộm liếc mắt ngắm nhìn Thẩm Nghị. Người này sinh ra thật tốt, không trách Hoa Đào tỷ tỷ nói bên ngoài có rất nhiều cô nương muốn gả cho hắn. Đột nhiên phát hiện Thẩm Nghị cũng nhìn nàng, liền đỏ mặt, cúi đầu xuống, không dám lại ngẩng đầu lên. Thẩm Nghị khiến cô nương nhà người ta đỏ mặt, chính mình cũng nhanh thu lại ánh mắt, lòng tự giận mình. Nhiều năm đọc sách thánh hiền, sao lại có thể phóng đảng nhìn chằm chằm cô nương nhà người ta như vậy. Nhưng mà... Lúc nàng cúi đầu đỏ mặt hắn có nhìn thấy một chút, tâm không hiểu sao lại cảm thấy có chút cao hứng.

Những người còn lại trong phòng nhìn thấy chút động tác nhỏ ấy của bọn họ, đều cười đến ý vị thâm trường. Hai người vốn có hôn ước, nếu có thể ưng nhau, tất nhiên là không còn gì tốt hơn. Lưu thị uống thuốc, Trình nương đỏ mặt bừng bừng đi ra ngoài, tầm mắt Thẩm Nghị cũng vụng trộm nhìn theo vài lần. Hà Tam Lang cùng Lưu thị thấy ở trong mắt, trong lòng cao hứng, đối với ba người Thẩm gia càng thêm khách khí. Thẩm Phong cùng Liễu thị thấy vợ chồng Hà thị hoà hợp êm thấm, Trình nương cũng rất có cấp bậc lễ nghĩa, trong lòng tất nhiên là vừa lòng với cửa hôn nhân này.

Lưu thị ngồi như vậy một lúc, đã là cố gắng chống đỡ, sau đó nhịn không được mà bắt đầu ho khan, ba người Thẩm gia liền thuận thế cáo từ, rời đi.

Về nhà, Thẩm Phong bảo Thẩm Nghị vào thư phòng, để Thẩm Nghị ngồi vào chỗ của mình, Thẩm Phong trầm ngâm một lúc, vẫn quyết định nói, “Hôm nay đệ tới Hà gia cũng thấy được, thân thể Hà phu nhân rất yếu, Hà gia tiểu thư tuổi cũng quá nhỏ, Hà gia sốt ruột muốn cho Hà gia tiểu thư bước vào cửa nhà ta vào ngay năm nay. Tuổi Hà tiểu thư nhỏ như vậy, nếu năm nay gả lại đây sợ cũng không thể hầu hạ người.” Thẩm Phong nói đến đây cũng dừng lời, nhìn Thẩm Nghị. Hà tiểu thư tuổi còn quá nhỏ, lại thấy Hà phu nhân thân thể không tốt, chỉ sợ sức khoẻ Hà tiểu thư cũng chưa chắc đã tốt. Nếu để nàng có bầu sớm, chắc chắn sẽ khiến đứa nhỏ bị ảnh hưởng.

Thẩm Nghị cũng hiểu được, suy nghĩ một chút, hắn ngẩng đầu nhìn Thẩm Phong, trong mắt một mảnh kiên định, “Đại ca, Hà tiểu thư gả lại đây, đệ chắc chắn sẽ không uỷ khuất nàng. Hiện tại đệ một lòng muốn đọc sách, chuẩn bị cho ba năm sau phó khảo, có một số việc nhất thời không cần nóng lòng.”

Thẩm Phong vừa lòng gật gật đầu, “Nhà chúng ta so với bên ngoài có chút khác, cưới vợ phải cưới vợ hiền, không cần mang nhiều nữ nhân về để tránh sinh thị phi. Ta thấy Hà tiểu thư cũng rất tốt, chỉ là tuổi có chút nhỏ.” Thẩm Phong hơn Thẩm Nghị tám tuổi, là người gần nhất với Thẩm lão gia, về sau tuy vẫn nói mình chỉ là huynh trưởng nhưng thật ra khi nói chuyện có cảm giác rất giống phụ thân.

Thẩm Nghị cười thầm, “Đại ca cùng đại tẩu tình sâu ý nặng, tất nhiên không muốn có kẻ khác chen vào giữa rồi.”

Thẩm Phong có chút xấu hổ, vẻ mặt không tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, nghiêm lại sắc mặt, “Đệ là người đọc sách, đừng học người ta nói năng ngọt xót. Đệ đã nghĩ như thế, vậy liền quyết định đi, ngày mai bảo đại tẩu đệ mời bà mối tới Hà gia cầu hôn.” Hắn sợ Thẩm Nghị không vui vì Hà tiểu thư tuổi nhỏ, sẽ dây dưa với nữ tử khác hoặc là nạp thêm thiếp thất, khát khe Hà tiểu thư, phá hỏng thanh danh Thẩm gia.

Xoá bỏ ý nghĩ vừa rồi, Thẩm Phong lại có chút do dự, dù sao Thẩm Nghị cũng đã mười bảy tuổi. Nhiều người cùng trường với Thẩm Nghị cũng đã thê thiếp thành đàn, đành nhượng bộ một chút, “Nếu sau này đệ thích cô nương nhà ai, chờ Hà tiểu thư gả qua đây được một năm rưỡi, cưới về nhà lần thiếp thất cũng được. Đúng rồi, ta đã sai người nhắn cho nhị ca cùng tam ca của đệ là năm nay đệ sẽ thành thân. Bọn họ nhất định phải trở về, từ thư viện Tùng Nhân và Chu Châu về, khoảng một tháng là có thể về đến nơi. Hiện giờ là tháng mười, bọn họ bây giờ bắt đầu về, nếu nhanh sẽ về kịp trước khi đệ thành thân.”

Thẩm Nghị nghe thấy mặt liền vui mừng, tự động xem nhẹ chuyện tiểu thiếp Thẩm Phong nói, “Tam ca cũng trở về sao?” Lão tam của Thẩm gia Thẩm Huy từ khi tới thư viện Tùng Lâm dạy học, chưa từng quay trở lại nhà, ngày thường chỉ gửi sách vở về, cũng khó trách Thẩm Nghị vừa nghe thấy tam ca trở về liền cao hứng.

Thẩm Phong trừng mắt, trợn mắt nhìn, “Đệ thành thân là chuyện đại sự, nếu hắn không trở lại còn đáng làm ca ca không?” Thẩm Nghị càng vui vẻ, “Tam ca trở về là tốt rồi, trên tay ta có mấy đề hay, đúng lúc có thể bảo tam ca dạy cho ta.”

“...Nhưng mà, đại ca, tam tẩu ra đi đã một năm rồi, bên người tam ca không có người chiều cổ cũng không

được a.” Thẩm Nghi nghĩ tới chuyện tam ca thì lòng liền khó chịu. Tam ca Thẩm Huy từ nhỏ đã có tài danh, mười sáu tuổi đỗ tú tài, ba năm sau lại trúng tuyển thành cử nhân. Có câu tú tài năm nào cũng có, cử nhân khó có được. Thẩm Huy thi một lần liền đỗ, là đại tài tử nổi tiếng khi đó. Sau này cưới tam tẩu, vợ chồng hoà thuận, ân ái không biết đến người ngoài. Trước thời điểm tam ca thi cử, tam tẩu lại có bầu, vốn là thời điểm vui vẻ nhất, tam tẩu lại vì khó sinh mà qua đời, đứa nhỏ cũng không bảo trụ được. Tam ca lập tức liền đau khổ, không còn tâm tư mà thi khảo khoa cử. Cũng may có công danh cử nhân, dưới sự đề cử của bằng hữu, tới thư viện Tùng Nhân dạy học, cũng đã được một năm.

Trong lòng Thẩm Phong cũng không thoải mái, khoát tay, “Tam ca đệ tự có chủ ý, không đề cập đến đệ ấy nữa, đệ an tâm đọc sách đi, những chuyện còn lại không cần phải xen vào.”

Thẩm Nghi đáp ứng xong, rời khỏi thư phòng trở lại phòng ở của mình, một hồi nghĩ tới thân ảnh Trình nương, một hồi nghĩ tới tam ca trở về, cười vui toe toét, sách cầm trên tay cũng không xem vào được chữ nào.

Bên này, Liêu thị được Thẩm Phong phân phó, ngày hôm sau liền tìm bà mối đi cầu hôn. Hà gia sẵn khoái đáp ứng. Hai nhà trao đổi canh thiệp. Trong lúc nhất thời, chuyện hai nhà Thẩm Hà kết thân lan khắp toàn bộ thôn trấn. Tất cả các quán trà quán rượu trong trấn đều nói về đề tài này. (canh thiệp: là tẩm thiệp ghi tên tuổi, ngày tháng năm sinh)

Bởi vì Lưu thị bị bệnh, Thẩm gia cũng tuỳ theo tâm ý của Hà gia, hết thấy lễ nghi đều vội vàng tiến hành với tốc độ nhanh nhất, cũng đã định ngày thành thân là ngày hai mươi tháng mười hai năm nay.

Trong lúc đó, Hà Tam Lang mời hai huynh đệ Thẩm Phong Thẩm Nghi đến nói chuyện, uyển chuyển biểu đạt ý tứ chia cửa hàng cùng chuyện viên phòng muộn của Trình nương. Chuyện Trình nương tuổi còn nhỏ không thích hợp viên phòng, Thẩm Phong đã sớm nghĩ tới, Thẩm Nghi cũng một lời đáp ứng. Về phần chia hoa lợi của cửa hàng, Thẩm Nghi cảm thấy đây là của hồi môn của Trình nương nên Trình nương có thể tự mình quyết định, chỉ nói thỉnh Hà Tam Lang làm chủ. Hà Tam Lang nghe xong cũng cực kỳ cao hứng, hai chuyện này cứ thế mà thuận lợi quyết định như vậy.

Đầu tháng mười hai, lão nhị của Thẩm gia Thẩm An mang theo thê tử Trương thị, con trai Hâm Ca Nhi về tới Thẩm gia. Lão tam Thẩm gia Thẩm Huy thì trước ngày thành hôn của Thẩm Nghi mười ngày mới về tới Thẩm gia. Huynh đệ gặp mặt, tất nhiên là một hồi thân thiết, chúng ta không đề cập tới.

5. Chương 5: Thành Thân....

Trước ngày thành thân một ngày, Lưu thị gọi Trình nương vào phòng mình ngủ lại. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dài của nữ nhi, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu, “Trình nương, ngày mai con đã là nương tử của người ta, cố gắng hầu hạ phu quân cho tốt, đối nhân xử thế đúng đạo lý, chớ để xảy ra tranh chấp với người khác.”

Trình nương nằm trên tay Lưu thị, nhỏ giọng sợ hãi nói, “Nương, nữ nhi sợ.” Nàng ngẩng đầu nhìn mẫu thân mình, làm nũng nói, “Nương, nữ nhi có thể không lấy chồng hay không? Nữ nhi muốn cả đời sống bên cạnh người cùng phụ thân, còn có đệ đệ nữa.”

Lưu thị từ ái cười, vuốt mặt nữ nhi, “Con có tấm lòng hiếu thảo là tốt, nhưng chỉ sợ nếu hôm nay nương giữ con lại, về sau con sẽ oán giận ta a. Nam tử như cô gia cũng không có nhiều đâu.”

Trình nương xấu hổ đỏ mặt, không đồng ý, “Nương cứ giấu cột con. Hắn có gì tốt chứ? Làm sao mà không có nhiều chứ?”

Lưu thị nhìn bộ dáng thẹn thùng của Trình nương cười nheo mắt. Nữ nhi sớm sớm chiều chiều chiều cổ nàng cùng Diệu Ca Nhi, so với những cô nương bình thường ngày càng hiểu chuyện hơn, ngày thường khó thấy được bộ dáng tiểu nữ nhi của nàng, vì ngày mai là ngày nàng thành thân, hôm nay mới cùng nàng nói giỡn vài câu như vậy.

“Hắn tất nhiên tốt. Có công danh tú tài, lớn lên tuần tú, nam tử Thẩm gia cũng ít khi cưới thiệp. Nam tử như vậy còn không được sao?” Lưu thị càng nói càng cảm thấy con rể này tốt.

Trong lòng Trinh nương vụng trộm cao hứng. Kỳ thật nàng biết, hẳn tốt lắm. Nhưng mà nàng thực luyện tiếu cha mẹ, luyện tiếu đệ đệ nhỏ tuổi, “Nương...” Nàng nhẹ kêu.

Lưu thị cười xoa đầu nàng, nữ nhi có nơi chốn ổn định, nàng cũng có thể yên tâm mà ra đi, dù con còn nhỏ, nàng cũng cố không nổi nữa, “Trinh nương, con mặc dù gả cho người ta, nhưng mà Diệu Ca Nhi còn nhỏ, về sau một số thời điểm, con có thể giúp đỡ nó. Nhưng cũng không thể toàn quan tâm tới nhà mẹ đẻ, phu quân mới là chỗ con dựa vào cả đời.”

Trinh nương gật gật đầu, nàng nhất định sẽ giúp đỡ đệ đệ, cũng nhất định sẽ hầu hạ phu quân thật tốt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trinh nương đã bị kéo đi trang điểm. Thừa dịp mọi người không chú ý, Hoa Đào đặt một tiểu hà bao vào trong tay Trinh nương. Trinh nương mở một góc ra nhìn, là một ít điểm tâm, hình dạng nhỏ nhỏ rất khéo, vừa vặn thích hợp ăn một miếng một cái, cũng sẽ không lo bị dính môi.

Hoa Đào đắc ý nói nhỏ vào tai Trinh nương, “Khi chị dâu gả lại nhà, ta nhìn thấy trong lòng nàng lúc ấy có một bao đồ này. Nghe nói tân nương tử sẽ bị đói. Muội nếu thấy đói bụng liền ăn một chút, giấu đi cũng dễ dàng.” Chị dâu trong miệng Hoa đào tất nhiên là chỉ Bành thị.

Trinh nương cảm động đến rơi nước mắt, nói một tiếng “Hoa Đào tử” liền nghẹn ngào. Hoa Đào liền nóng nảy, hai mắt tròn tròn, thấp giọng quát Trinh nương, “Hôm nay muội không được khóc. Muội gọi ta một tiếng tử thì ta chính là tử tử ruột thịt của muội. Tử tử đau lòng muội muội là chuyện đương nhiên, đừng khóc nữa, hại ta bị ăn mất bữa giờ.”

Trinh nương vừa nghe liền xì cười một tiếng, Hoa Đào ngây ngốc nhìn Trinh nương hâm mộ, “Hôm nay trông muội thật đẹp.”

Trinh nương xấu hổ đỏ mặt, nhẹn không được liếc mắt nhìn Hoa Đào một cái, “Hoa Đào tử cũng nhanh gả đi đi, chắc chắn so với Trinh nương còn đẹp hơn nữa cơ.” Cái này Hoa Đào không đồng ý, tay định đánh nhẹ Trinh nương, lại e ngại Trinh nương là tân nương tử nên không dám động thủ, giận không có nơi để trút.

Sau đó, tóc Trinh nương bị người kéo xõa ra, làm hết kiểu này đến kiểu khác. Đến lúc xuất môn lên kiệu, Hoa Đào đỡ nàng, ở bên tai nàng cúi đầu nhắc nhở, “Gả đi cần khóc a, khóc nhanh lên, khóc càng lớn càng tốt.” Trinh nương dùng sức ép nước mắt chảy ra, cũng không biết có phải quá khấn trương hay không, hay là tại bị ép buộc quá mức, hồi lâu vẫn không thấy nước mắt đâu, chỉ có thể bất đắc dĩ nói nhỏ một câu, “Tử, muội khóc không nổi.”

Hoa Đào đơn giản cắn răng, hung hăng nhéo Trinh nương một cái. Thịt trên lưng mềm như vậy bị nhéo một cái thật mạnh, Trinh nương cực đau, thể mới khóc lên được. Nghe thấy tiếng tân nương tử khóc, mọi người vây xem bên cạnh lại vui vẻ chúc mừng, “Khóc là tốt a, tân nương này thật sự rất có phúc nha...”

Ai cũng không nhìn thấy, bên cửa hông của Hà gia có một thiếu niên đang đứng, vẫn nhìn chăm chăm vào phía kiệu hoa dời đi.

Thẩm Nghị cười ngửa đi ở phía trước, cười nhìn Trinh nương được Hoa Đào đỡ lên kiệu, ôm quyền cảm ơn mọi người, ở giữa những tiếng chúc mừng cùng tiếng kèn trống trở lại Thẩm gia.

Tiến bước Trinh nương, Lưu thị khóc ngã vào lòng Hà Tam Lang, nữ nhi từ nay về sau sẽ là người của Thẩm gia. Lưu thị nửa không nở, nửa lại vui mừng, nàng tin tưởng Thẩm Nghị sẽ đối xử tốt với Trinh nương.

Hà gia năm đó ở riêng, đại phòng cùng nhị phòng Hà gia hoàn toàn cắt đứt với nhà Hà Tam Lang, ngay cả khi Trinh nương xuất gia cũng không ai tới, chỉ có Lưu ma ma bế Diệu Ca Nhi, lấy tư cách huynh đệ nhà mẹ đẻ tới rước gả.

Thẩm gia cũng náo nhiệt dị thường, con trai bảy tuổi của Thẩm Phong, Tranh Ca Nhi dẫn con trai bốn tuổi của Thẩm An, Hâm Ca Nhi đứng ở cửa không ngừng ngược mắt nhìn chung quanh, từ xa đã thấy bóng kiệu hoa, vội vàng hô to chạy vào bên trong, Tranh Ca Nhi vừa bước vào đại sảnh đã rúc vào lòng Liễu thị, “Nương, nương, tứ thúc dẫn tân nương tử trở lại rồi! Tứ thúc dẫn tân nương tử trở lại rồi!”

Hâm Ca Nhi chưa hiểu chuyện, cũng học Tranh Ca Nhi kêu, “Nương, tứ thúc dẫn tân nương tử trở lại rồi!”

Trương thị ôm lấy Hâm Ca Nhi, cười nói, “Tốt lắm, biết tứ thúc con dẫn tân nương tử trở lại cơ đấy.” Lại chuyển sang Lưu thị, “Đại tẩu, tiểu thúc đã trở lại, chúng ta cũng nên chuẩn bị thôi.” Liễu thị cười gật gật

đầu, lôi kéo Tranh Ca Nhi đứng nghiêm lại ở bên cạnh. Nhìn quanh phòng một vòng, thấp giọng hỏi Thẩm Phong, “Sao lại không thấy tam thúc đâu?”

Thẩm Phong cười khở, cũng thấp giọng trả lời, “Hắn nói bản thân là kẻ không vợ, có hiếu trong người, không nên tới phá hỏng không khí vui mừng này. “Cúi đầu hít một hơi, “Thôi thôi, hắn có thể trở về đã tốt lắm rồi.” Liêu thị nghe xong, cũng không hỏi nữa, thúc giục mọi người chuẩn bị chào đón người mới. (hiếu ở đang trong câu “hiếu hỉ”, hiếu chỉ tang, hỉ chỉ hôn (nhân))

Trinh nương xuống kiệu hoa, Hoa Đào cầm tám lục đỏ đặt vào tay Trinh nương, nàng cứ vậy nắm lấy lục đỏ, được Hoa Đào đỡ, bước qua chậu than. Đến giờ hành lễ, cha mẹ Thẩm gia đã qua đời, người mới chỉ phải làm lễ khấu đầu với bài vị của hai người, lại hành lễ với huynh trưởng tẩu tử là xong, sau khi bái thiên địa, Trinh nương được mang vào tân phòng.

Sau khi vào tân phòng, Hoa Đào không thể ở lại quá lâu, nàng không phải nha hoàn của Trinh nương, chỉ có thể lưu lại một mình Trinh nương, chính mình được Liêu thị cho người mời đến Thiên Viện cùng nhóm nữ quyến đến cùng với kiệu hoa ở chung một chỗ. Tùy ý ăn vài món ăn, nàng liền sốt ruột muốn trở về, nàng còn phải trở về nói với Lưu thị về tình huống của Trinh nương bên này nữa mà.

Hoa Đào bước ra cửa Thiên Viện, đi tiếp vài bước thì cảm thấy có chút không đúng, hình như không giống như con đường từ này dẫn vào Thiên Viện, vừa quay đầu muốn đi trở về, lại gặp được một nam nhân, tuổi chừng hai mươi, mặt mũi hao hao giống Thẩm Nghị, chỉ là mi gian có chút sầu khổ, ảnh hưởng tới cảm giác. Hoa Đào hơi hơi lui về sau vài bước, khoảng cách nam nữ nàng vẫn biết. (khoảng cách nam nữ: nguyên cv là “nam nữ chi phòng”, chỉ sự phòng bị, khoảng cách giữa nam và nữ)

Nam nhân kia chính là người không muốn tham dự phá hỏng việc vui, Thẩm Huy, hắn sợ cứ ở trong nhà sẽ bị lôi kéo tham gia hôn lễ, như vậy sẽ khiến cho hắn nhớ tới lúc hắn thành thân, đành phải ra bên ngoài chờ đến khi kiệu hoa vào cửa mới trở về, vừa bước vào sân đã đụng phải Hoa Đào.

Hôm nay người đến rất nhiều, hắn thấy Hoa Đào hình như là khách nhân, có lẽ hỏi thăm, “Tại hạ Thẩm Huy, cô nương dường như đi nhầm đường rồi, phía trước mới là nơi tổ chức việc mừng.”

Hoa Đào đỏ mặt, vốn gặp gỡ nam tử ở nơi không người đã có chút không tự nhiên, nam nhân này vừa mở miệng đã cảm thấy tự trách vì đi nhầm đường, không khỏi có chút buồn bực, “Có lẽ với tam thiếu gia Thẩm gia, ta lần đầu đến nơi lớn như vậy, khó tránh khỏi có chút nhận nhầm đường. Nhưng tam thiếu gia nhắc nhở như vậy rất đúng, phía trước mới là nơi tổ chức tiệc mừng, tam thiếu gia sao lại không đi tới tham dự một chút?”

Thẩm Huy mỉm cười, cũng không trả lời Hoa Đào, “Tại hạ đường đột, cô nương nếu muốn rời đi, từ nơi này đi tiếp rồi rẽ về bên phải, là được rồi.” Dứt lời lại thì lễ, xoay người rời khỏi.

Hoa Đào nhìn bóng dáng Thẩm Huy, bĩu môi, nhưng vẫn theo hướng Thẩm Huy chỉ đi ra ngoài.

Trinh nương ngồi chờ trong phòng một mình, từ trong tay áo lấy điểm tâm mà Hoa Đào ỉnh ra, cẩn thận bẻ một miếng cho vào trong miệng, rốt cuộc cũng có thể ăn chút gì đó, cầm túi điểm tâm này, nàng vẫn không dám ăn, chỉ sợ bêu xấu, hiện tại khó lắm mới ở một mình, nếu không ăn chút gì đó thì nàng sẽ đói đến ngất xỉu mất.

Lại ăn một miếng, vừa nuốt xong, chợt nghe tiếng cười của hài đồng từ cửa truyền tới, còn có tiếng tranh chấp nhỏ nhỏ, “Ca ca, tân nương tử chắc chắn là không xinh đẹp, không sao lại không muốn kéo vải trùm kia xuống gặp người khác chứ?” Một thanh âm hài đồng khác vang lên, “Đệ thì biết cái gì, kia gọi là khăn voan, phải đợi ở trên đầu, tháo xuống thì sẽ không gọi là khăn voan nữa.” =))

Đệ đệ kia có vẻ không đồng ý, không buông tha nói: “Ca ca , khăn voan vẫn phải đợi sao? Chúng ta đây khi nào mới có thể nhìn xem tân nương tử có xinh đẹp hay không?” Thanh âm của ca ca kia rõ ràng rất đắc ý, “Tứ thúc sẽ lập tức tới tháo khăn voan xuống, ngày mai chúng ta có thể thấy tân nương tử rồi.”

Trinh nương biết trước mất chắc hẳn là con của Thẩm Phong và Thẩm An, nàng không biết, cũng không tự tiện vén khăn voan lên nhìn, chỉ có giả vờ như không biết. Nghe mấy hài tử bên ngoài tranh luận xem nàng có xinh đẹp hay không, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm hài tử bên ngoài lớn rất nhiều, “Tứ thúc, tứ thúc, nhanh vén khăn voan lên đi. Chúng cháu muốn nhìn tân nương tử!”

Trinh nương cả kinh, biết rằng Thẩm Nghi đã trở lại, nhanh chóng ngồi thẳng dậy, đoan đoan chính chính ngồi trên giường, động cũng không dám động nữa. Chỉ nghe một thanh âm dễ nghe vang lên, “Nương mấy đứa đang gọi mấy đứa đó, hình như rất vội, nói nếu không nhìn thấy mấy đứa ngày mai sẽ không ấy đứa gặp tân nương tử đâu.” Thanh âm nam tử nói chuyện thực trong trẻo, mang một chút trầm, chắc do uống rượu đi. Không biết Thẩm Nghi lại nói mấy lời gì dễ dàng bộn bề, chỉ nghe thấy thanh âm hải tử chạy đi, lại nghe thấy tiếng cửa bị mở ra, Trinh nương chỉ cảm thấy đầu óc cứ kêu loạn cả lên.

Thẩm Nghi vừa bước vào cửa đã thấy tân nương tử của mình ngồi ngay ngắn ở kia, trong lòng dâng lên chút ấm áp. Tình cảm của ca ca cùng tẩu tử hẳn đều vô cùng tốt, cho nên hẳn cũng hy vọng bản thân cũng có thể có được một vị nương tử tri kỷ am hiểu ý người để thương yêu, hiện tại, người này lại đang ngồi kia, chờ hẳn. Nghi như vậy thôi, trong lòng hẳn liền vô cùng ấm áp.

Nghe tiếng bước chân Thẩm Nghi càng ngày càng gần, tim Trinh nương đập càng lúc càng nhanh, mặt càng lúc càng hồng, màng tai cũng ửng ửng đỏ, hẳn nói gì, nàng hoàn toàn không nghe thấy, chỉ thấy một màu đỏ thắm trước mắt được vén lên, lộ ra khuôn mặt tuần tú ở đối diện, gương mặt tuần tú kia cùng mặt của nàng giống hệt nhau, cũng hồng hồng.

Thẩm Nghi nở nụ cười nhẹ, tiểu nương tử của hắn sao lại đỏ mặt thành như vậy, còn đang nhìn thẳng hắn mà ngẩn người. Hắn nâng tay sờ mặt của nàng, hỏi, “Mặt nàng như thế nào lại đỏ như vậy, có mệt hay không?”

Bàn tay nam tử thật lớn mang theo cảm giác ấm áp khiến Trinh nương bừng tỉnh, Trinh nương nghe xong lời của hắn cúi đầu thật thấp, xấu hổ đến nỗi tai đều đỏ lên, nhăn nhó hồi lâu, mới nhỏ giọng nói, “Không mệt.”

Thẩm Nghi gật gật đầu, biết nàng đang thẹn thùng. Xoay người cầm lấy hai chén rượu trên bàn, đưa một ly cho Trinh nương, ngồi xuống bên giường, nhẹ giọng nói, “Đây là rượu hợp cần, uống xong rượu hợp cần, hai ta sẽ hòa hòa mỹ mỹ.”

Trinh nương đỏ mặt nhận rượu, nghe được bốn chữ hòa hòa mỹ mỹ, ngẩng đầu liếc nhìn Thẩm Nghi một cái, chỉ thấy trong mắt hắn là sự chân thành, gật gật đầu, khẽ ừ, cùng Thẩm Nghi uống hết chén rượu giao bôi.

Uống xong rượu hợp cần, Thẩm Nghi giúp Trinh nương tháo mũ phượng xuống, không có sức nặng, Trinh nương cũng nhẹ nhàng thở ra, mũ phượng kia đội trên đầu thật sự rất nặng. Thẩm Nghi nhẹ nhàng cầm tay Trinh nương lên, Trinh nương khẽ rút lại, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc hắn nắm lấy. Thẩm Nghi nắm chặt lấy bàn tay mềm mại trắng nõn của Trinh nương, trong lòng vô cùng thỏa mãn, thật muốn cứ nắm như vậy cả đời, cả đời nắm trong tay không bao giờ buông ra, đây chính là tay của nương tử hắn.

Thẩm Nghi kéo Trinh nương đến ngồi xuống bên cạnh bàn, trên bàn có chút điểm tâm, Thẩm Nghi cười nói, “Ta nhưng lại đói bụng, bên ngoài đã uống chút rượu, cũng may nhị ca ta tửu lượng tốt, ta uống không được, chỉ uống một chút đại tẩu đã lén lút đổi thành nước trắng cho ta, hiện tại thực rất đói bụng, nàng cùng ta ăn chút gì đó đi.” Nói xong, gấp mấy món ăn vào trong bát Trinh nương.

Trinh nương cười ngượng ngùng, nàng gửi thấy mùi rượu không quá nồng trên người hắn, vừa vặn bản thân cũng đang đói bụng, cùng hắn ăn, hẳn không tính là thất lễ đi. Nghi vậy, cũng cầm đũa lên, chậm rãi ăn.

Thẩm Nghi biết Trinh nương chưa ăn gì, hẳn ở bên ngoài khi kính rượu cũng cố ý không ăn gì. Nhìn Trinh nương ăn, Thẩm Nghi cũng cảm thấy bụng mình đang âm thầm kêu đói, lập tức hai người cùng nhau ăn không ít.

Ăn no, Thẩm Nghi tới tịnh phòng rửa mặt, cũng thay Trinh nương chuẩn bị chút nước, thế mới gọi Trinh nương đi rửa mặt chải đầu. (tịnh phòng aka phòng tắm)

Trinh nương có chút không an lòng tới tịnh phòng, cọ cọ rất lâu mới rửa mặt xong, đi ra thấy Thẩm Nghi đã ngủ, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, yên lòng, nằm xuống trên giường.

Ngủ ở chỗ lạ, bên cạnh lại có thêm một người đang nằm, Trinh nương cảm thấy tim mình vẫn đập rất nhanh, căn bản ngủ không được, nàng hơi hơi nghiêng đầu nhìn mặt Thẩm Nghi, bộ dạng của hắn thật rất đẹp

mắt a, so với Trường An ca, Thuận An ca đều đẹp hơn. Làm nương tử của hần, nàng còn chưa thể, nhưng mà nàng có thể chậm rãi học, nàng sẽ cố gắng làm một thê tử thật tốt.

Ngay lúc đang miên man suy nghĩ, Thẩm Nghị đột nhiên choàng một cánh tay lên trên lưng nàng, kéo thân mình của nàng lại thật gần, chân cũng gác lên, đem chân của nàng vây chặt trong lòng mình. Trinh nương cứng đờ cả cơ thể, đợi thật lâu, không thấy Thẩm Nghị có động tác gì nữa, mới nghe thấy tiếng hít thở đều đều cùng tiếng đập vững vàng của Thẩm Nghị, hần vẫn đang ngủ.

Chờ hô hấp của Trinh nương trở lại đều đều một thời gian dài, khóe miệng Thẩm Nghị hơi gợn lên một chút, nhẹ nhàng nắm lấy tay Trinh nương, thế mới nặng nề chìm vào giấc ngủ. (TĐHS: Thẩm Nghị đều vật vờ; Thiếu Quân: đây, tao đã bảo mà, k tin dc bọn đọc sách đâu)

6. Chương 6: Tân Nương Tử Có Xinh Đẹp Hay Không?....

Ngay khi trời vừa mới tờ mờ sáng, Trinh nương đã tỉnh lại, thấy mình vẫn đang nằm trong lòng Thẩm Nghị, tay cũng bị hần nắm lấy, nhất thời xấu hổ đỏ bừng mặt, thật cẩn thận rút tay ra, vén một góc chăn lên muốn xuống giường.

Trinh nương vừa động liền đánh thức Thẩm Nghị, bàn tay Thẩm Nghị khẽ kéo một cái, Trinh nương kinh hô một tiếng, lại ngã vào trong lòng Thẩm nghị. Thẩm Nghị từ từ nhắm hai mắt lại, khóe miệng hiện lên một chút cười cười, “Nương tử mới sớm như vậy sao đã muốn rời đi a?”

Trinh nương xấu hổ, mặt càng đỏ, cúi mặt xuống không dám nhìn hần, cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Thẩm Nghị mở mắt ra, nhìn bộ dáng thẹn thùng của nương tử nhà mình, nổi lên tâm tư trêu chọc, đơn giản nắm chặt tay Trinh nương không buông, cười hỏi nàng, “Nương tử, vì phu đang nói chuyện với nàng đó nha.”

Mặt Trinh nương lúc này đã đỏ đến mức muốn chảy máu, nàng thật sự không biết nên nói thế nào, muốn rút tay về lại rút không được, hết lần này tới lần khác... lập tức vừa thẹn vừa giận, ngẩng đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt rõ ràng mang theo nụ cười trêu chọc của Thẩm Nghị, cuối cùng nhịn không được lẩm bẩm, “Tướng... Tướng công, huynh buông tay trước.”

Một tiếng tướng công nhẹ nhàng mà ôn nhu này khiến cho trong lòng Thẩm Nghị mềm tới mức có thể nhỏ giọt, chỉ cảm thấy tiểu nương tử nhà mình vô cùng mềm mại, đơn giản đem Trinh nương ôm chặt trong lòng, đùa tiểu nương tử của mình, “Nào, lại gọi lần nữa đi.”

Trinh nương xấu hổ đến mức nước mắt cũng muốn chảy ra, lấy tay muốn đẩy Thẩm Nghị ra, lại không dám dùng sức, nhưng một tiếng tướng công kia thế nào cũng không nói được, Thẩm Nghị còn ở bên cạnh giống như đang dỗ tiểu hài tử không ngừng dỗ nàng gọi thêm một tiếng tướng công. Sắc mặt Trinh nương càng ngày càng khó coi, lúc đỏ lúc trắng, giãy dụa một chút lại không thoát ra được, chỉ có thể cầu Thẩm Nghị, “Tướng công... Huynh buông.”

Thẩm Nghị thấy vậy càng hưng trí, ôm thân hình mềm mại của Trinh nương không chịu buông tay, “Không cần dậy sớm như vậy đâu, đại ca đại tẩu cũng cần dặn trước rồi, hôm qua mệt như vậy, hôm nay có thể ngủ nhiều chút.”

Trinh nương nóng nảy, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn tới đỏ bừng, bắt đầu dùng sức giãy dụa, “Không phải... Muội... Muội...”

Thẩm Nghị thế mới hơi buông lỏng vòng tay đang gắt gao ôm lấy, nhìn thấy sắc mặt Trinh nương không hề dễ coi, nghĩ rằng nàng muốn dậy sớm đi thỉnh an, “Nương tử đừng vội, chính là ngủ thêm một chút rồi đến cũng không muộn mà.”

Trinh nương giận, không nhịn được trắng trợn liếc Thẩm Nghị một cái, dùng sức đẩy Thẩm Nghị ra, xốc chăn lên chạy tới tịnh phòng.

Thẩm Nghị hoàn toàn ngây ngẩn cả người, thật lâu sau mới phản ứng lại, nhịn không được nở nụ cười, tiểu nương tử này của mình, xem ra tính tình cũng không đơn giản đâu. Chờ Trinh nương xấu hổ bước ra từ

tịnh phòng, Thẩm Nghi đã thay ình một bộ dạng đứng đắn, nửa ngồi dậy, “Đã thức dậy rồi thì sẽ không ngủ tiếp được nữa, chúng ta chuẩn bị một chút, tới nhà chính đi.”

Trinh nương sợ Thẩm Nghi chê cười nàng, ở tịnh phòng rửa thật lâu mới vừa lòng đi ra. Cũng thật sự không thể trách nàng a, ngày hôm qua bận việc cả ngày chưa đi tịnh phòng, buổi tối lại uống rượu, ăn canh, buổi sáng khẳng định muốn đi t*** a... Trinh nương nghĩ tới chuyện vừa rồi liền đỏ mặt, một bên phiền não sợ Thẩm Nghi chê cười nàng, một bên lại bởi vì Thẩm Nghi thay nàng đau lòng mà cảm thấy vui vẻ.

Ra khỏi tịnh phòng thấy Thẩm Nghi đã ngồi dậy, cứ vậy thuận theo Thẩm Nghi luôn, coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra. Trinh nương mang khuôn mặt đỏ bừng đồng ý, hầu hạ Thẩm Nghi mặc quần áo.

Sau khi Trinh nương giúp Thẩm Nghi rửa mặt chải đầu xong, mới ngồi trước gương chải đầu. Hiện tại đã không thể búi song kế giống như trước kia nữa, Trinh nương búi kiểu tóc của phụ nhân có chút không quen, nữ tử trong gương vẫn là nữ tử mặt tròn mắt to, nước da trắng nõn, nàng quen thuộc, nàng nở nụ cười nhẹ, nữ tử trong gương cũng cười nhẹ. Cùng với lúc trước không có bao nhiêu khác biệt, chính là búi kiểu tóc của phụ nhân, nhìn lớn hơn một hai tuổi so với tuổi thực mà thôi. (phụ nhân: phụ nữ đã có chồng)

Thẩm Nghi nhìn nương tử nhà mình soi gương búi tóc, trước kia hắn chưa từng nhìn thấy nữ nhân chải đầu, hiện tại cảm thấy vừa rồi tiểu nương tử dùng tay nhẹ nhàng búi tóc lên thực sự rất đẹp mắt. Hắn vươn tay lấy một cây trâm trâm châu ở trong hộp trang sức thay Trinh nương cài lên mái tóc, Trinh nương then đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Nương tử, chúng ta đi thôi.” Thẩm Nghi nâng Trinh nương dậy, nắm lấy bàn tay Trinh nương, muốn xuất môn.

Trinh nương do dự một chút, vẫn rút tay lại, Thẩm Nghi nhìn nàng kỳ quái, mặt nàng đỏ đỏ, “Tướng... Tướng công đi trước đi.”

Thẩm Nghi rất nhanh hiểu được ý của nàng, gật gật đầu, bước đi ở phía trước. Trước khi bước ra khỏi cửa phòng, nhẹ nhẹ nhàng nhàng nói một câu, “Về sau nếu muốn... Ừm... Đi tịnh phòng, cứ trực tiếp nói ta biết.” Nói xong, khuôn mặt tuấn tú đã có chút đỏ, ho nhẹ một tiếng bước nhanh tới phía trước.

Trinh nương kinh ngạc như bị sét đánh trúng, chờ định thần lại, nhất thời ngay cả mang tai cũng đỏ lên. Cúi thấp đầu bước theo, nghĩ rằng nếu Thẩm Nghi không lên tiếng, sẽ tuyệt đối không ngẩng đầu. Hắn... Hắn thế nhưng lại nói mấy chuyện như vậy...

Hai người một trước một sau bước vào nhà chính, lão đại Thẩm Phong dẫn theo đại tẩu Liêu thị, lão nhị Thẩm An cùng nhị tẩu Trương thị cùng với lão tam Thẩm Huy không xuất hiện trong hôn lễ đã ở đó chờ bọn họ, Tranh Ca Nhi cùng Hâm Ca Nhi cũng ở bên cạnh nhìn chăm chăm Trinh nương đánh giá. Trinh nương vừa thấy, chỉ nghĩ rằng bọn họ đã tới muộn, nhịn không được trách cứ Thẩm Nghi trong lòng, nếu không phải hắn cứ lôi kéo nàng không buông... mới nghĩ vậy, mặt lại nóng bừng lên. (chỉ trách em gặp phải tướng công da mặt quá dày, mà da mặt em lại quá mỏng haiz...)

Đang nghĩ như vậy, cảm thấy Thẩm nghị nhẹ nhàng huých nàng. Hai người cùng nhau quỳ xuống, “Thỉnh an các ca ca cùng các tẩu tẩu.”

Thẩm phong Liêu thị thấy hai người một trước một sau tiến vào, lại thấy vẻ mặt Thẩm Nghi vui mừng, nhìn nhìn lại Trinh nương đang xấu hổ không dám ngẩng đầu đi phía sau hắn thì đều nở nụ cười. Liêu thị lên tiếng trước hỏi Trinh nương, “Hôm qua mệt mỏi như vậy, sáng nay sao lại không ngủ thêm chút nữa đã?”

Còn không chờ Trinh nương trả lời, Trương thị đã muốn cười ra tiếng, “Đại tẩu cũng đã đau lòng cho đệ muội, sao không uội ấy ngồi xuống rồi nói sau, tiểu thúc, mau đỡ nương tử của đệ đứng lên đi, đại tẩu muốn nhường cơ hội làm người tốt cho tẩu, tẩu sao có thể từ chối cơ chứ.” Nói xong cũng đã đứng dậy nâng Trinh nương dậy. Trinh nương thấy Thẩm Nghi cũng thuận theo đứng lên, mới đứng dậy cảm ơn đại tẩu Liêu thị, lại cảm ơn nhị tẩu Trương thị, mới lui về sau mấy bước, ngoan ngoãn đứng sau Thẩm Nghi.

Liêu thị chỉ vào Trương thị cười, “Vẫn có muội biết đau lòng cho người ta.” Thẩm Phong bên cạnh khề khạ một tiếng, Liêu thị cười nói tiếp, “Tuy rằng cha mẹ đều mất, nhưng việc tức phụ dâng trà cũng không thể bỏ qua, tẩu với đại ca hai đứa liền mượn quyền, uống ngụm trà của tân nương tử đi vậy.” Khi nói chuyện, Trương thị đã bưng trà tới.

Trong lòng Trinh nương cảm kích, tức phụ dâng trà là quy tắc, nàng vừa vào Thấm gia, Thấm gia lại không còn phụ mẫu, không có người nhắc nhở nàng còn chưa biết nên làm thế nào, Liêu thị vừa nói như vậy, nàng cảm kích cười cười với Liêu thị. Thấm Nghị kéo nàng, lại quỳ xuống, Trinh nương tiếp nhân trà trên tay Trương thị, dâng mời Liêu thị. Thấm Nghị nhận trà, dâng mời Thấm Phong.

Thấm Phong nhận trà xong rồi nhìn Thấm Nghị, “Nay đệ cũng đã cưới vợ, về sau cứ an tâm đọc sách.” Lại nói với Trinh nương, “Hà thị chăm sóc tứ đệ cho tốt, đừng để những chuyện trần tục quấy nhiễu sự thanh tĩnh của đệ ấy.” Thấm Nghị cùng Trinh nương vâng dạ đáp ứng, Thấm Phong thả một hồng bao vào khay đựng trà.

Liêu thị cũng uống một ngụm trà, “Đệ muội, về sau chúng ta chính là người một nhà. Cần thứ gì cứ tới tìm tẩu.” Trinh nương đáp lời, Liêu thị cũng thả một hồng bao lên khay trà.

Thấm Nghị đỡ Trinh nương đứng lên, Liêu thị lại lấy từ cổ tay xuống một chiếc vòng tay bằng bạch ngọc làm quà gặp mặt. Trinh nương lúc này mới giương mắt tinh tế đánh giá Liêu thị. Liêu thị tuổi chừng hai ta hai năm, ngũ quan rất là đoan chính, nhìn có vẻ hòa hợp êm thấm, nhìn Liêu thị đưa vòng tay, Trinh nương vùng trộm nhìn sang Thấm Nghị, thấy Thấm Nghị khẽ gật đầu mới nhận lấy vòng tay, cảm ơn Liêu thị.

Nhị tẩu Trương thị không cam lòng yếu thế, nhanh chóng thân mật kéo lấy tay Trinh nương, “Đệ muội cũng thật xinh xắn, nhìn khuôn mặt phần nộn nhỏ nhắn này xem, nhị tẩu không có vòng tay đẹp như của đại tẩu, chiếc trâm này cũng đã dùng qua, đệ muội đừng ghét bỏ nhé.” Khuôn mặt Trương thị tương đối gầy, ánh mắt rất sáng, vừa nhìn đã biết là người khôn khéo. Nàng rút chiếc trâm đang lay động trên đầu xuống cầm luôn lên tóc Trinh nương. Trinh nương mỉm cười, cúi đầu, khẽ cúi người, “Gặp qua nhị tẩu.” Lại cúi đầu thỉnh an người ngồi cạnh Trương thị, Thấm An, “Gặp qua nhị bá.” Thấm An cười gật gật đầu, miễn lễ cho Trinh nương.

Trinh nương lại đi đến trước mặt Thấm Huy, chân thành hành lễ, “Gặp qua tam bá.” Thấm Huy đáp lời, cầm một chiếc hộp sơn màu đỏ ra, “Ở đây có một chiếc trâm vàng khảm ngọc, là của tam tẩu muội, nàng tuy rằng đã đi rồi, nhưng này coi như một chút tâm ý của tam tẩu muội đi.”

Thấm Huy vừa nói xong, toàn nhà chính đều yên tĩnh, không khí nhất thời có chút ngại ngùng. Trinh nương nhìn chiếc hộp sơn đỏ kia, có chút chần chờ.

Thấm Nghị cười, nhận lấy chiếc hộp, cúi đầu với Thấm Huy, “Cảm ơn tam ca.” Lại đem hộp đặt lên tay Trinh nương, “Tức là tâm ý của tam ca, nàng nhận đi, tam tẩu chắc cũng rất vui.”

Trinh nương nhìn Thấm nghị, mặt Thấm Nghị mang theo ý cười, ý bảo nàng nhận lấy hộp, lại đưa mắt nhìn Thấm Huy, thấy trên mặt Thấm Huy là vẻ thản nhiên, không thể không biết việc này có gì đó bất ổn, lúc này lại cúi người lần nữa, cảm ơn Thấm Huy.

Tranh Ca Nhi cùng Hâm Ca Nhi từ lúc Trinh nương vào phòng thì cứ nhìn chăm chăm nàng, miễn cưỡng đợi tới lúc này, đã sớm không nhịn được nữa. Tranh Ca Nhi lớn hơn một chút, lúc này nhanh chóng đứng lên, học theo bộ dáng của người lớn làm một cái áp (chắc là chấp tay), “Chắt nhi Thấm Gia Tranh bá kiến tứ thẩm.” Hâm Ca Nhi từ sau khi trở về Thấm gia thì luôn bám theo Tranh Ca Nhi, thấy Tranh Ca Nhi hành lễ xong, cũng học theo bộ dáng Tranh Ca Nhi hành lễ, “Chắt nhi Thấm Gia Hâm bá kiến tứ thẩm.”

Trinh nương ở nhà luôn trông chừng đệ đệ Diệu Ca Nhi, thấy hai đứa nhỏ này hiểu biết như vậy trong lòng tự nhiên cũng yêu thích. Cũng may nàng đã sớm biết Thấm gia có hai hài tử, lập tức lấy hai hà bao ra cho hai hài tử này.

Tranh Ca Nhi nhận hà bao, nói lời cảm tạ xong không quên nhắc ý nói với Hâm Ca Nhi, “Ta đã nói mà, tứ thúc hôm qua sẽ lấy khăn voan xuống.”

Hâm Ca Nhi gật gật đầu, ánh mắt lấp lánh lấp lánh, dùng ngữ khí tràn ngập sùng bái nói, “Ca ca thật lợi hại.” Hai tiểu hài tử thiên chân nói chuyện khiến người trong phòng đều nở nụ cười, cười khiến Trinh nương đỏ bừng cả mặt.

Thấm Nghị cũng ngượng ngùng cười cười, khóe mắt thoáng nhìn qua khuôn mặt đỏ bừng của Trinh nương, cúi người, hỏi Hâm Ca Nhi, “Hâm Ca Nhi, hôm nay đã thấy tân nương tử rồi, tân nương tử có xinh đẹp hay không a?”

Không đợi Hâm Ca Nhi trả lời, Trinh nương liền cúi đầu hô một tiếng, xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, cứ cúi đầu không chịu nói gì.

Hâm Ca Nhi còn thực sự đánh giá Trinh nương, thấy Trinh nương mắt tự nhiên nghiêng đầu sang một bên, Hâm Ca Nhi nhìn lâu thật lâu, gật gật đầu, thực khẳng định nói, “Tứ thúc, tân nương tử rất xinh!” (TĐHS: Chú cháu nhà này, hết thuốc chữa rồi! Nhưng mà tất cả là tại vị thúc thúc kia thích đùa giỡn nương tử a)

Mọi người đều bật cười, Liêu thị nhin không được trêu Hâm Ca Nhi, “Hâm Ca Nhi, bao giờ lớn lớn nương cháu cũng chọn cho cháu một tân nương tử đẹp giống như tứ thẩm nhé.”

Hâm Ca Nhi lại nhìn nhìn Trinh nương, “Lớn lên muốn chọn tân nương tử xinh đẹp.”

Trương thị cũng vui vẻ cười cười, nhìn Tranh Ca Nhi nói, “VẬY Tranh Ca Nhi của chúng ta thì sao? Cũng muốn một tân nương tử xinh đẹp như tứ thẩm sao?”

Tranh Ca Nhi ngẩng đầu thật cao, “Cháu muốn tân nương tử so với tứ thẩm còn đẹp hơn nữa cơ.” =))

Mọi người lại được mở cười vang, khen Tranh Ca Nhi thật tinh mắt. Trinh nương cứ như vậy bị giấu cột một phen, đã muốn xấu hổ không dám ngẩng đầu lên. Thẩm Nghị nhẹ nhàng bước tới trước người nàng, bàn tay vươn lên từ phía sau chạm vào bàn tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng nhéo nhéo.

Thẩm Nghị nắm được bàn tay nhỏ bé mềm mềm, khoe miệng cũng cười rộ lên, trên mặt có chút tự cao, nương tử nhà hắn, tự nhiên thấy thế nào cũng rất xinh đẹp nha.

Tư Đồ Hiểu Sa: Như một tiểu kịch trường vui vẻ, nam 9 và nữ 9 vẫn mang xu hướng của hai đứa trẻ đang chơi trò phụ thê, nhưng dù sao cũng làm tiền đề cho tình cảm sau này. Cái này có được coi là nửa thanh mai trúc mã không nhỉ? Có ai trả lời ta không vậy!!!!

7. Chương 7: Trinh Nương Ta Sẽ Không Để Nàng Chịu Khổ...

Nói đùa một lúc, mọi người tới nhà giữa ăn điểm tâm. Thẩm gia không có nha hoàn ma ma, điểm tâm là do Liêu thị cùng Trương thị chuẩn bị, rất ngon. Chỉ đơn giản là cháo trắng cùng chút đồ ăn sáng nhẹ. Trinh nương ăn điểm tâm nhưng trong lòng thầm oán Thẩm nghị một hồi, nàng là dâu mới, đáng ra sáng sớm nay nàng phải dậy làm điểm tâm cho các đại ca và đại tẩu. Giờ thì hay rồi, hai đại tẩu đã làm thức ăn xong chờ nàng tới. Trong lòng cảm thấy bất an, nàng ăn cũng ít đi. Người bên ngoài thì nghĩ rằng nàng thẹn thùng nên cũng không khuyến khích.

Ăn cơm xong, Thẩm Phong liền tới cửa hàng, Thẩm An bị Thẩm Huy mời tới thư phòng. Liêu thị liền vội vàng bảo đôi vợ chồng son quay lại phòng nghỉ ngơi. Nhưng mà điểm tâm là do đại tẩu và nhị tẩu làm, Trinh nương làm sao không biết xấu hổ mà tiếp tục nhân rồi, định lưu lại nhìn xem có việc gì có thể làm. Liêu thị không đồng ý, vội vàng mời bọn họ trở về phòng. Trương thị cũng ở một bên cười khuyên.

“...Trong nhà cũng không có việc gì, hôm qua mệt như vậy, nên nhanh chóng trở lại phòng nghỉ ngơi mới đúng.” Trương thị vừa nói vừa vụng trộm che miệng cười, còn dùng một loại ánh mắt ‘ta hiểu được’ nhìn Trinh nương.

Liêu thị cũng gật gật đầu, “Đi đi, ngày rất dài, việc cũng không phải trong một ngày mà xong hết được. Nhị tẩu muội năm đó gả qua đây cũng như vậy đấy.”

Trương thị đỏ mặt lên, nhưng vẫn khẳng định lại lời Liêu thị, “Đại tẩu thiện tâm, thương tiếc cho chúng ta, tiểu thúc mau dẫn đệ muội đi đi.”

Trinh nương còn muốn nói, Thẩm Nghị đã ôm quyền cảm ơn hai tẩu, định nắm tay lôi kéo nàng rời đi. Trinh nương nhanh nhạy, né được bàn tay của Thẩm Nghị, theo sau hắn đi ra ngoài.

Trinh nương có chút không nói được gì, vừa mới dậy không bao lâu sao lại nghỉ ngơi nữa. Mà lại nói, nàng thật sự không biết nói cái chuyện gì khi mặt đối mặt với Thẩm Nghị, có nói cũng không được tự nhiên a.

Nhìn hai người đi khỏi nhà ăn, Liêu thị mới nói với Trương thị, “Muội thấy Hà thị này như thế nào?”

Trương thị mi nhướng lên một chút, ý cười trong mắt, hỏi ngược lại: “Vậy còn tẩu cảm thấy như thế nào?”

Liêu thị suy nghĩ một chút, “Cùng khá ngoan ngoãn, tuy nói tuổi có hơi nhỏ một chút nhưng nếu tiểu thúc thật sự có thể chịu đựng tới lúc nàng cập kê mới viên phòng vậy thì không còn gì tốt hơn, cũng miễn cho dầm vào vết xe đổ của tam muội.”

Nhắc tới nàng dâu đã mất là Tôn thị của lão tam, Trương thị cũng thở dài: “Đó là do mệnh nàng không tốt, không có được phúc khí lớn như vậy. Đến bây giờ tam thúc vẫn chưa quên được nàng, vừa rồi còn cầm đồ của nàng đem tặng cho người, cũng không sợ...” Lấy đồ của người chết để tặng người khác, cũng không sợ xui. Trương thị oán thầm trong lòng.

Trên mặt Liêu thị cũng không được tự nhiên, “Vợ chồng trẻ nhiều ân ái. Tam thúc quên không được cũng là bình thường. Chúng ta sống tôn trọng nhau luôn luôn hoà thuận. Mà ta thấy tính tình tứ đệ muội cũng dịu ngoan. Lời này của muội sau này nói ít một chút, nếu tứ muội nghe thấy trong lòng dâng lên điều không thoải mái nào lại khiến cho huynh đệ trong nhà có khúc mắc.”

Trương thị tự nhiên ừ một tiếng. Nàng cũng lười chọc vào chỗ thị phi đó. Chuyện của tam thúc cũng chưa từng giấu diếm ai, nếu tứ đệ muội cảm thấy không thoải mái trong lòng, cũng chỉ mất một thời gian ngắn nữa là tướng công cũng mang nàng (tướng công và nàng ở đây là Thẩm An và Trương thị) trở về Chu Châu, tam thúc cũng quay lại thư viện Tùng Nhân, trong nhà chỉ còn lại đại phòng và tứ phòng. Dù cho trong lòng không thoải mái thì có khả năng làm ra cái chuyện gì chứ?

Liêu thị cũng không muốn tiếp tục nói thêm về vấn đề này, liền nói với Trương thị, “Tranh nhi sắp phải tới học đường rồi. Hâm nhi nếu một lúc mà không thấy ca ca sẽ khóc nháo. Hay là bảo Tranh nhi mang Hâm nhi theo tới học đường dự thính. Phu tử nói điều này cũng rất tốt.”

Trương thị gật gù đầu, “Vâng, bây giờ cho Hâm nhi tới học đường học cùng Tranh nhi cũng tránh nó ở nhà gây ầm ỹ. Nhưng mà tiểu hài tử ngồi không yên sẽ khiến phu tử thấy phiền toái.”

Liêu thị khoát tay, “Cũng chẳng còn cách nào, phu tử ở học đường này dạy vô cùng tốt. Tí nữa bảo đại ca muội đưa hai hài tử này đi, tiện thể đưa một vài thứ đến lễ thầy là được rồi.”

Liêu thị lập tức gọi Tranh nhi tới, bảo nó chăm sóc đệ đệ cho tốt, không được gây phiền toái cho phu tử. Trương thị cũng dặn dò Hâm nhi một phen, nói phải nghe lời phu tử, nghe lời ca ca, còn dọa nếu dám làm ầm ỹ tại học đường, khiến phu tử không vui, liền bảo phụ thân đánh mông hất. Hâm nhi vừa nghe thấy, vội vàng gật gù đầu như gà mổ thóc. Nó cũng không muốn bị bàn tay của phụ thân đánh a.

Tranh nhi liền mang theo Hâm nhi đi cùng đám bạn học tiến vào học đường.

Trình nương đi theo Thẩm Nghị quay trở lại phòng, đem chỗ lễ vật mà đại tẩu cùng nhị tẩu cho khi gặp mặt cất vào trong hộp trang điểm. Thẩm Nghị nhìn thấy liền gọi Trình nương lại, “Trâm cài tóc tam ca uội đưa ta xem qua chút.”

Trình nương không hiểu gì cho nên đem chiếc trâm cài tóc bằng vàng nạm ngọc kia đưa cho Thẩm Nghị. Thẩm Nghị không trực tiếp cầm lấy trâm cài tóc mà kéo lấy cổ tay nàng, kéo nàng ngồi vào trong lòng, bảo Trình nương đưa tay sờ nhẹ cây trâm cài tóc.

Mặt Trình nương hồng hồng, nhưng thấy biểu tình Thẩm Nghị có chút trầm trọng, dường như có suy nghĩ gì, hơi hơi từ chối một chút nhưng cuối cùng vẫn buông tha việc rời đi, im lặng ngồi trên đùi Thẩm Nghị.

“Trình nương, nàng thấy không?” Thanh âm trầm thấp dễ nghe của Thẩm Nghị vang lên, có chút buồn.

Tiếng nói của Trình nương nhẹ nhàng ôn nhu, mang theo một chút yếu ớt, “Sinh ngày mười ba, tháng mười một.”

Thẩm Nghị nở nụ cười nhẹ, “Thời điểm nhà nàng đề cập tới hôn sự này, nàng mới có mười hai tuổi, gả qua đây thì đã mười ba.”

“Muội...” Trình nương không biết nên nói như thế nào, sinh nhật nàng rơi vào thời điểm chuẩn bị hôn sự, quả thật là đã tới mười ba. Nhưng mà thời điểm đề cập tới hôn sự thì chính xác nàng mới có mười hai.

Thẩm Nghi nắm bàn tay hơi lạnh của nàng, cười nói, “Sinh nhật tuổi mười ba của nàng ta không cùng nàng bước qua. Về sau sinh nhật của nàng ta nhất định sẽ nhớ rõ.”

(Eo! Cứ nói anh không biết gì. Tán con gái nhà người ta thế này...)

Trong lòng Trinh nương cảm thấy ấm áp. Trước khi xuất giá nương từng lặng lẽ nói cho nàng biết, không phải tất cả mọi nam tử trên đời này đều giống như phụ thân, bình thường cả đời chỉ cưới một người không nạp thiếp, cho dù nương có khả năng không sinh con được, cho dù nương có ốm yếu nhiều năm, cho dù chính mình bị mắng là bất hiếu. Nương nói nam tử trong thiên hạ hầu hết là ba vợ bốn nàng hầu, không ít người vì danh lợi vứt bỏ thê tử. Nương còn nói, năm đó phụ thân hứa hôn nàng với Thẩm gia không chỉ vì tạ ơn tương trợ của Thẩm lão gia mà cũng vì nhìn trúng Thẩm lão gia cả đời không nạp thiếp. Phụ thân tin tưởng nhi tử của Thẩm lão gia nhất định sẽ đối xử tốt với nàng. Nương còn khuyên nàng nên chấp nhận, cho dù sau này Thẩm Nghi muốn nạp thiếp chỉ cần hấn vẫn nguyện ý để nàng ở vị trí chính thê, thì vẫn sẽ đối tốt với hấn cả đời.

Nhưng mà nương chưa nói, Thẩm Nghi sẽ hứa hẹn cùng nàng bước qua sinh nhật, Thẩm Nghi thương tiếc nàng sáng sớm ngủ không đủ giấc. Tuy rằng nàng vừa mới gả lại đây, hấn vẫn là một trượng phu mà nàng không quen thuộc, nhưng đó là một khởi đầu tốt, không phải sao?

Trinh nương gật gật đầu, nhìn khuôn mặt tuần tú của Thẩm Nghi, trịnh trọng nói, “Muội cũng sẽ nhớ rõ sinh nhật của tướng công.”

Thẩm Nghi nở nụ cười, khoe miệng kéo lên để lộ ra hai hàm răng trắng nõn chỉnh tề, ánh mắt kiên định. “Được!” Thấy Thẩm Nghi cười, Trinh nương cũng cười theo. Bên ngoài trời lạnh, trong phòng lại ấm áp.

Thẩm Nghi sờ sờ trâm cài tóc trên tay Trinh nương, nhẹ giọng nói, “Trâm cài tóc này chế tác tinh tế khéo léo, nguyên liệu cũng chọn loại tốt nhất. Tam tẩu rất thích, luôn luôn mang theo bên người. Tính tình tam tẩu rất rộng rãi, tam ca đưa cái này cho nàng là rất quý nàng đó.”

Trinh nương hồi tưởng lại khung cảnh yên lặng bất ngờ khi nãy trong đại sảnh, có chút do dự cầm lấy chiếc trâm cài tóc trong tay, “Tướng công, nếu đây là vật mà tam tẩu yêu thích, chi bằng trả lại cho tam ca đi. Tam tẩu đi... Tam ca còn có cái để mà tưởng niệm.”

Thẩm Nghi nhìn Trinh nương, sờ sờ khuôn mặt nàng, “Lẽ vật đã cho đi, làm sao có thể thu hồi lại được. Tâm địa nàng tốt, ta rất thích. Nhưng đây là tâm ý của tam ca, nên giữ lại.”

“Tướng công...” Mặt Trinh nương đỏ hồng, Thẩm Nghi khen nàng, trong lòng nàng thật cao hứng.

Thẩm Nghi lại nhìn nhìn chiếc trâm cài tóc, cúi đầu thở dài một hơi, “Nàng có biết vì sao tam tẩu lại không còn không?”

Trinh nương gật gật đầu, “Nghe nói là do khó sinh, đứa nhỏ cũng không bảo trụ lại được.” Mệnh tam tẩu cũng vì vậy mà mất đi, trong lòng Trinh nương cũng có chút đau xót.

Thẩm Nghi tiếp tục nói, “Năm nay tam ca hai mươi tuổi, mười tám tuổi cưới tam tẩu. Tam tẩu là muội tử học cùng trường với tam ca, gả cho tam ca khi mới mười bốn tuổi, so với ta lúc đó còn nhỏ hơn một tuổi. Tam tẩu vừa vào cửa mấy tháng liền truyền ra tin tức nàng mang bầu. Cả nhà đều rất cao hứng.”

Thẩm Nghi nhìn trâm cài tóc nhưng ánh mắt lại như xuyên qua nó nhìn về nơi xa. Trinh nương im lặng nghe. Nàng không biết vì sao Thẩm Nghi muốn nói chuyện của tam ca cho nàng nghe nhưng chỉ cần là hấn muốn nói, nàng đều sẽ nguyện ý nghe.

“... Tam tẩu có đứa nhỏ, mang thai thực vất vả. Tam ca cần chuẩn bị cho khoa cử nên đem tam tẩu giao lại cho đại tẩu chiếu cố. Nàng cũng biết nhà ta không có nha hoàn ma ma. Đại tẩu xuất thân từ nông gia nên không quen dùng hạ nhân, lại chỉ vì tam tẩu mà mời hai ma ma tới để chuyên môn hầu hạ nàng. Tam ca trúng cử cũng là lúc tam tẩu sắp sinh. Mọi người đều nói đây là song hỷ lâm môn.”

Thẩm Nghi trầm mặc một lúc, vuốt ve trâm cài tóc, “Năm trước, cũng chính là mùa hè năm ngoái. Biết tam tẩu khó sinh, sắc mặt của tam ca rất không tốt. Ta là người vẫn ở cùng hấn. Đợi hai ngày một đêm, bà mẹ mới đi ra, nói cả lớn lẫn bé đều không thể bảo trụ. Tam ca lúc ấy vừa nghe thấy cả người liền suy sụp. Đại tẩu ngăn không cho huynh ấy đi vào. Ngày hôm sau liền mai táng.”

Trinh nương nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Thẩm Nghị. Nàng cũng không biết tại sao lại như vậy, nàng chỉ biết mình muốn làm như vậy.

“... Sau này đại tẩu mới cùng đại ca nói, Tam tẩu lúc đó rất khó coi. Đứa nhỏ không thể sinh ra nên cả hai mẫu tử đều ghen mà chết. Còn nói là vì tẩu tử tuổi còn quá nhỏ, vừa mới cập kê đã mang thai. Thời điểm hoài thai đã vất vả, thời điểm sinh sản rất cuộc cũng không thể qua được.”

“... Lời này bị tam ca nghe được. Hắn cái gì cũng không nói, ngay ngày hôm sau đã nói là muốn tới thư viện Tùng Nhân dạy học. Dạy học tới tận khi chúng ta thành thân mới trở về. Ta biết... Huynh ấy vẫn cảm thấy là do mình hại tam tẩu.” Thẩm Nghị nói xong lời này, cũng không nói thêm gì nữa.

Trinh nương hơi há mồm, lại cảm thấy không biết nên nói cái gì.

Thẩm Nghị vàng tay ôm lấy Trinh nương, ngửi mùi hương tự nhiên trên người nàng, ở bên tai nàng thấp giọng nói, “Sau khi định hôn sự với nàng, đại ca cùng tam ca đều từng người từng người đến nói với ta là tuổi nàng còn nhỏ. Kỳ thật bọn họ không nói ta cũng hiểu được. Trinh nương... Trinh nương... Nàng tin ta. Ta sẽ không khiến nàng chịu khổ. Ta cũng sẽ không để nàng dấn vào vết xe đổ của tam tẩu.”

Hốc mắt Trinh nương có chút hồng. Nàng hiểu được. Nàng hiểu được vì sao hắn nói những lời này với nàng, cũng hiểu được vì sao tam ca muốn đưa kỷ vật yêu thích của tam tẩu cho nàng.

“Tướng công...”

“Tam tẩu dù sao cũng là người đã mất. Nếu nàng cảm thấy cây trâm này là điềm xấu, liền đem nó khoá lại đi.” Thẩm Nghị ngẩng đầu nhìn Trinh nương. Điều tam ca nhắc nhở, hắn hiểu được. Nhưng mà hắn cũng không muốn để tiểu nương tử nhà mình cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Trinh nương nở nụ cười nhẹ, đặt cây trâm vào trong tráp, “Đây là tâm ý của tam ca, có cái điềm xấu gì chứ. Ngày mai ta sẽ mang nó. Được không?...” Trinh nương nghĩ nghĩ, hỏi thẩm Nghị, “Nhưng mang nó có thể gọi lên thương tâm cho tam ca hay không?”

Thẩm nghị cảm động trong lòng, cười nói, “Nếu nàng thích thì cứ mang đi, lo huynh ấy thương tâm hay không thương tâm cái gì. Nếu đã tặng cho nàng, sẽ tùy nàng xử trí.”

Trinh nương mỉm cười đáp ứng, quyết định ngày mai lúc gặp mặt mọi người sẽ đem toàn bộ lễ vật được tặng hôm nay, nào là vòng tay rồi trâm cài tóc, toàn bộ mang hết trên người.

8. Chương 8: Tiểu Phu Thê Lại Mặt...

Có giáo huấn ngày hôm qua, sáng sớm hôm nay Trinh nương thừa dịp Thẩm nghị còn chưa tỉnh liền rời giường. Sợ Thẩm Nghị tỉnh lại lôi kéo không cho đi, nàng liền thu thập thật tốt rồi mới đi tới phòng bếp.

Chở củi xong xuôi, Trinh nương nhanh nhẹn nấu nước, nấu cơm. Cũng may khi ở nhà nàng cũng thường làm mấy việc này nên cũng không phải là không biết cái gì. Nước sôi thời điểm Liêu thị đi vào trong phòng bếp, thấy Trinh nương bận việc, động tác nhanh nhẹn lại chịu khó, vừa thấy cũng biết là chuyện nàng hay làm ở nhà. Liêu thị vừa nhặt rau vừa nói chuyện với Trinh nương.

“Tại sao không ngủ thêm một chút? Điểm tâm để tẩu và nhị tẩu muội làm cũng được mà.”

Trinh nương cười cười, “Không sao đâu mà đại tẩu, ở nhà cũng thức dậy vào lúc này, có muốn ngủ tiếp cũng không được.”

Liêu thị gật gù đầu, biết Trinh nương trước kia ở nhà phải chiếu cố cả mẫu thân lẫn ấu đệ, buổi sáng hẳn là không có ngủ nhiều.

“Mấy huynh đệ bọn họ đều thích ăn cháo vào sáng sớm. Khẩu vị cũng không giống nhau. Có người thích cháo hoa, có người thích cháo nấu đậu. Tiểu thúc thích nhất là cháo tiểu mễ. Trong nhà tuy rằng không thiếu gạo nhưng cũng không có nhiều thời gian để hầm nhiều loại cháo như vậy, cho nên mỗi ngày một món, ai cũng không thể nói gì.” Liêu thị chỉ điểm cho Trinh nương, trong lòng cũng có chút đắc ý. Gả đến Thẩm gia nhiều năm như vậy, khẩu vị của mọi người nàng đều hiểu được

Trình nương gật gật đầu, trong lòng nhớ kỹ sở thích của Thẩm Nghi. (vậy còn những người khác đâu???)

Liêu thị lại nói tiếp, “Tẩu không thường dùng nha hoàn, thỉnh thoảng cũng thấy có chút lo lắng nhưng mà người trong nhà không nhiều lắm nên cũng không phiền hà. Nhị tẩu muội ở Chu Châu cũng có ma ma cùng nha hoàn hầu hạ. Nhưng được cái muội ấy có tâm, biết tẩu có cái tật xấu này, mỗi lần trở về đều thanh thanh tỉnh tỉnh không mang theo ai.”

“Cho nên đại tẩu tốt nhất là nên bồi thường uội, nhìn đi nhìn đi.” Trương thị vừa vào cửa liền tiếp nối câu chuyện, còn vươn hai tay đến cho các nàng xem, “Tay của muội đều thô hết rồi, nếu là ở nhà muội làm sao phải làm mấy cái việc này để sống a.” Nói xong còn cố ý cọ tay vào quần áo trước mặt Liêu thị.

Lại cầm lấy tay Trình nương, mang tới cho Liêu thị xem, “Nhìn bàn tay của tứ đệ muội, nòn nà thanh thoát đồng đều. Đại tẩu, tỷ không thương muội cũng phải thương tứ đệ muội a.” Về mặt Trương thị khoa trương, chọc cho cả Liêu thị và Trình nương đều cười rộ lên.

Liêu thị rửa rau, oán trách liếc mắt nhìn Trương thị một cái, “Tẩu còn chưa thương muội sao? Có đồ tốt gì tẩu đều giữ lại uội một phần. Ai nha, mảnh tâm ý này của ta không biết là đã tặng cho cái người không biết tốt xấu nào rồi?”

Trương thị tiếp nhận rau đã rửa, “Muội sai rồi, muội sai rồi. Đại tẩu yêu quý của muội, đến đây đến đây. Chỗ đồ ăn này muội làm, ngài mau đi nghỉ ngơi đi a!” Lại nhìn Trình nương tề mi lộng nhân nói, “Nhìn đi, nhìn đi, về sau nếu muội nhận được gì đó từ đại tẩu nên trả lại nàng gấp đôi đi.”

Thấy Trình nương đang quấy nồi cháo, nghiêng đầu nhìn một chút, gian xảo cười, “Sáng nay có cháo tiểu mễ a, thực thơm nha!”

Trình nương thấy các nàng nói cười vui vẻ, ở một bên cười lắng nghe. Có thể cùng hai tẩu tử hảo hảo ở chung một chỗ, nàng thật cao hứng. Thấy Trương thị nhìn chằm chằm nàng với vẻ mặt trêu chọc, liền ngượng ngùng đỏ mặt giải thích, “Ngày hôm qua ăn cháo hoa... Muội... Muội nghĩ nên đổi món khác...” Nếu lúc sáng Liêu thị không nói, nàng thật sự không biết Thẩm Nghi thích ăn cháo tiểu mễ.

Liêu thị nhận lấy thìa quấy cháo, giúp nàng giải vây, “Cháo này sắp chín rồi. Tứ đệ muội đi xào lại chút đồ ăn rồi chúng ta liền mang lên thôi. Tẩu vừa rửa sạch chút cải trắng. Tiểu thúc thích ăn rau xanh. Thời tiết lúc này không có rau xanh nên dùng cải trắng thay đi. Lấy thêm chút dưa muối đi, buổi sáng ăn tuy tiện mấy thứ vậy thôi.” Lại quay ra nói với Trương thị, “Đừng náo loạn nữa, đem chỗ bát đĩa này dọn lên đi.”

Trương thị cười hì hì đáp ứng, cầm một xấp bát đĩa đi ra ngoài. Liêu thị thấy thế mới nhỏ giọng nói với Trình nương, “Con người nhị tẩu không xấu, chỉ là miệng mồm có chút nhanh nhẩu. Qua vài ngày nữa bọn họ sẽ về Chu Châu. Tất cả sinh ý của nhị thúc đều ở đó, cũng không thể ở lại quá lâu.”

Trình nương gật gật đầu, cười với Liêu thị, “Muội hiểu mà đại tẩu. Nhị tẩu là một người phóng khoáng.”

Liêu thị gật gật đầu, bưng cháo đi ra, nhìn Trình nương tay chân lạnh lẽo xào rau, âm thầm gật đầu.

Đến nhà giữa, mọi người đều đã tới đông đủ. Thẩm Nghi nhìn Trình nương bằng vẻ mặt mất hứng. Trình nương bưng một chén cháo đặt ở trước mặt Thẩm Nghi. Thẩm Nghi gật gật đầu, cũng không nói nhiều, trực tiếp bưng bát ăn cháo. Nàng lại bưng một chén đặt trước mặt Thẩm Nghi, khó hiểu nhìn sắc mặt Thẩm Nghi. Liêu thị cùng Trương thị cũng quay ra hầu hạ tương công cùng đứa nhỏ của mình.

Trình nương lại liếc mắt nhìn Thẩm Nghi một cái, lấy ỉnh một chén cháo rồi bắt đầu hỏi tường lại, xác định là mình sau khi rời giường liền trực tiếp đi tới nhà bếp không có chọc hấn mất hứng chỗ nào. Nhưng mà hấn mất hứng, nàng phải làm cho hấn cao hứng. Nghĩ như vậy, nàng liền nhắc đĩa gấp một ít cải trắng cho Thẩm Nghi, sắc mặt Thẩm Nghi mới tốt thêm một chút. Trương thị thấy vậy liền chỉ vào đĩa cải trắng nói, “Mọi người nếm thử chút cải trắng đi xem nó có vị như thế nào? Tiểu thúc, đệ ăn nhiều một chút, đây là do Trình nương làm đó.”

Thẩm Nghi nhìn nhìn cải trắng trong bát, gấp một miếng nhỏ lên. Mùi vị quả thật không tồi, mùi vị thơm ngát thanh đậm. Gật gật đầu, tiếp tục gấp rau trong đĩa để ăn.

Trình nương vẫn nhìn vẻ mặt của hấn, xác định hấn vừa lòng mới thở phào nhẹ nhõm. Lại nhìn mọi người ăn xong đều gật đầu, Liêu thị cũng khen không dứt miệng, mới cúi đầu ăn cơm. Trong lòng cũng âm thầm

cao hứng.

Liêu thị đã sớm chú ý tới sắc mặt Thẩm Nghi không đúng, liếc mắt nhìn Trương thị một cái. Trương thị thông minh, lại tiếp tục tiếp thị món ăn cho Thẩm Nghi. Cố ý khoa trương món cháo Trinh nương hầm tốt ra sao, đồ ăn ngon đến mức nào. Thẩm Nghi thấy nương tử nhà mình được khen, lại chăm chỉ hầm cháo, nấu đồ ăn, trong lòng liền cảm thấy ấm áp, sắc mặt cũng dần dần tốt lên.

Ăn xong điểm tâm, Thẩm Nghi mang chỗ lễ vật mà Liêu thị đã sớm chuẩn bị tốt giao cho Thẩm Nghi. Hôm nay là ngày Trinh nương lại mặt, Thẩm Nghi cũng nên theo nàng cùng trở về.

“Chỗ này ở bên trong có một chút thuốc bổ cùng một cây nhân sâm ba mươi năm, Tứ đệ muội cầm về cho nương muội bồi bổ thân thể. Còn có một chút điểm tâm là cho Diệu nhi. Hai sắp vải sa tanh này là cho Hà lão gia cùng Hà phu nhân. Mấy sắp kia màu sắc có hơi tối một chút là cho Lưu chương quý cùng Lưu thẩm. Vải bông là cho Đại cô nương Lưu gia và con dâu Lưu gia làm váy mặc. Còn lại là ấy đứa nhỏ nhà Lưu gia.” Liêu thị chỉ chỗ này chỗ kia, nhất nhất nói cho Trinh nương. Lưu chương quý trong miệng nàng chính là người luôn luôn làm việc tại cửa hàng tạp hoá của Hà gia – Lưu Đại Trụ, Lưu thẩm là xưng hô của người ngoài với Lưu ma ma.

Trinh nương đã cúi người lạy tạ, trong lòng cảm kích Liêu thị tri âm tri kỷ, “Đa tạ đại ca cùng đại tẩu đã lo lắng chu toàn.” Thẩm Nghi cũng theo nàng lạy tạ vài cái.

Vẫn chưa nói câu nào, Thẩm Huy đã mở miệng, “Các đệ nhanh đi đi, buổi tối ở lại đó ăn cơm rồi hãy trở lại.”

Thẩm Nghi cùng Trinh nương lại cảm tạ thêm lần nữa, mới mang theo bao lớn bao nhỏ bước ra khỏi cửa.

Khoảng cách giữa hai nhà Thẩm Hà thật sự rất gần, chỉ cách có một phố. Thẩm Nghi định kêu một chiếc xe nhưng Trinh nương nói không cần. Thẩm Nghi không lay chuyển được ý Trinh nương, đành phải mang bao lớn bao nhỏ đi về phía Hà gia.

Trên đường, Trinh nương cúi đầu đi sát bên cạnh Thẩm Nghi chỉ cách có nửa bước. Láng giềng xung quanh thấy bao lớn bao nhỏ, biết là bọn họ đi lại mặt, liền căng mắt đoán chỗ đồ vật đó nặng bao nhiêu, bên trong có những cái gì, mở miệng đoán đồ. Có người thân thiện từ xa đã chào hỏi, “Tú tài lão gia, mang theo tú tài nương tử lại mặt à?” Cũng có lão láng giềng nhìn Thẩm Nghi lớn lên, nói chuyện sẽ bực tức hơn, có khi còn trêu ghẹo hai người, “Nghi nhi này, nương tử mới rất xinh đẹp nha... Ha ha ha.”

Suốt dọc đường, trên mặt Thẩm Nghi tràn đầy tươi cười, thấy người liền tiếp đón, thái độ vô cùng thân thiết. Chung quanh đều là những lời tán dương hoặc hâm mộ hoặc trêu ghẹo.

Từ xa đã có người đem tin tức Thẩm Nghi lại mặt nói cho Hà Tam Lang. Hà Tam Lang kích động vạn phần. Nữ nhi và hiền tể sắp trở lại! Lại nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ của người tới báo, nói hiền tể cầm trên tay rất nhiều đồ vật về, lại càng vui cười thêm toe toét. Lưu Đại Trụ đã sớm nghênh đón, thấy Thẩm Nghi và Trinh nương từ xa đã kêu lên, “Cô gia và tiểu thư đã về rồi!” Tiếp nhận chỗ đồ vật trên tay Thẩm Nghi, lại nhìn sắc mặt hồng nhuận của Trinh nương, cũng yên lòng. Trinh nương tuy rằng không phải nữ nhi thân sinh của hắn, nhưng nhìn nàng từ bé tới lớn, nên nếu thấy Trinh nương bị uỷ khuất, trong lòng hắn cũng sẽ không thấy thoải mái.

Trinh nương thấy Lưu đại Trụ liền vui vẻ chào, “Lưu thúc.” Thẩm Nghi cũng hành lễ gọi Lưu thúc, khiến cho Lưu Đại Trụ đỏ hết cả mặt, liên tục xua tay, “Cô gia đừng làm thế. Ngài là tú tài lão gia, mau mau, lão gia đã đợi ở trước cửa rồi.”

Biết Trinh nương hôm nay sẽ về lại mặt, Lưu thị cũng cực kỳ cao hứng. Thân thể ốm yếu dường như cũng thấy tốt lên rất nhiều. Sáng sớm đã phân phó Lưu ma ma chuẩn bị đồ giúp nàng. Trong mắt Lưu ma ma cũng tràn đầy ý cười, từ cuộc nói chuyện của hai người đều lộ ra một loại không khí vui mừng.

Hoa Đào cũng cao hứng. Từ nhỏ nàng cùng Trinh nương lớn lên. Ở trong lòng Hoa Đào, Trinh nương chính là thân muội muội của mình. Hiện tại muội muội sau khi xuất giá trở lại nhà mẹ đẻ, khiến nàng thấy thật sự cao hứng. Ôm lấy Diệu nhi hôn chụt một cái, “Tỷ tỷ đệ đã trở lại, đệ có cao hứng không?” Diệu nhi khanh khách cười không ngừng, liên tục gật đầu, “Tỷ tỷ trở lại, cao hứng!” Hoa Đào lại thơm một cái nữa trên mặt hắn, “Xú tiểu tử, miệng thực ngọt.”

Chỉ có duy nhất một người là Thuận An ở lại mặt sau của cửa hàng sửa lại hàng hoá. Trinh nương trở lại hẳn thật cao hứng, nhưng nghĩ Thẩm Nghi cũng đi theo về hẳn lại mất hứng. Hẳn muốn gặp Trinh nương, lại sợ gặp Trinh nương, trong lòng rối bời như có con thỏ chạy nhảy bên trong.

Thấy Hà Tam Lang, Trinh nương có chút ghen ngào. Nàng từ nhỏ tới lớn chưa từng đi xa khỏi nhà, thấy Hà Tam Lang, đột nhiên cảm thấy vừa thân thiết vừa xa lạ. Thẩm Nghi nhẹ nhàng kéo nàng một chút mới cúi người hành lễ, “Tiểu tể Thẩm Nghi bái kiến nhạc phụ đại nhân.” Trinh nương cũng đã cúi người, “Nữ nhi bái kiến phụ thân.”

Trên mặt Hà Tam Lang là đôi mắt tràn ngập ý cười, vội tiến lên đỡ lấy nữ nhi và hiền tể. Ông kích động, tay có chút run run, “Tốt, tốt, tốt.” Nhìn sắc mặt hồng nhuận như sắc hoa đào của nữ nhi, biết nữ nhi sống tốt, hẳn càng yên tâm. Hầm đã sớm biết Thẩm Nghi là lựa chọn tốt. Lưu Đại Trụ ở một bên cười, “Lão gia, cô gia và tiểu thư mệt mỏi rồi. Chúng ta vào nhà nói chuyện đã.”

“Được, được.” Hà Tam Lang trừ cái này cũng không biết nên nói cái gì, dẫn Thẩm Nghi cùng Trinh nương vào nhà.

Vào Hà gia, trước tiên là đi bái kiến Lưu thị, Lưu thị vẫn như trước nằm ở trên giường, thấy nữ nhi và hiền tể tới hỏi thăm, lại tinh tế quan sát sắc mặt nữ nhi, liền cực kỳ cao hứng. Sau đó Hà Tam Lang gọi Thẩm Nghi vào nhà giữa. Lưu thị bây giờ tinh thần càng ngày càng kém. Trinh nương thấy mẫu thân, trong lòng chỉ cảm thấy chua xót cùng đau lòng, nói muốn lưu lại bồi mẫu thân trò chuyện. Thẩm Nghi cũng đồng ý với nàng, một mình đi theo Hà Tam Lang vào nhà giữa nói chuyện.

Lưu thị lôi kéo tay nữ nhi, thấy sắc mặt nàng thật sự không sai, lại nhìn thái độ của Thẩm Nghi đối với Trinh nương vừa này, từ ái cười nói, “Cô gia đối với con có tốt không? Hai tẩu tử của con thì sao, đối xử với con như thế nào?”

Trinh nương có chút thẹn thùng gật gật đầu, nhỏ giọng nói, “Huynh ấy đối với con tốt lắm. đại tẩu cùng nhị tẩu đối với con cũng rất tốt.”

Lưu thị nghe thấy liền gật gật đầu, dạy nàng, “Nếu cô gia đối tốt với con, con phải cố gắng hầu hạ hẳn thật tốt. Đối đãi với tẩu tử phải kính trọng, lấy nhường nhịn đặt lên trên. Con còn nhỏ, người bên ngoài nói thì phải nghe, không nên tranh cãi với mọi người.”

Trinh nương gật gật đầu, “Con nhớ kỹ.” Kéo tay Lưu thị, thân thiết hỏi, “Nương, người có khoẻ không?”

Lưu thị vỗ vỗ tay nàng, trấn an nói, “Ta rất khoẻ, con chớ lo nghĩ nhiều. Con vừa vào cửa nhà người ta, mọi chuyện đều phải nhớ rõ một chữ nhẫn...” Lưu thị định nói tiếp, chợt nghe thấy tiếng Diệu nhi vang lên thanh thúy, “Tỷ tỷ... tỷ tỷ...” Hoa Đào đã ôm Diệu nhi đi vào trong phòng.

Trinh nương đón lấy Diệu nhi, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hẳn, cười hỏi hẳn, “Tiểu hầu tử, tỷ tỷ luôn nhớ tới đệ, đệ có nhớ tỷ tỷ hay không?”

Diệu nhi còn quá nhỏ, có cổ cũng chỉ đứng tới lưng Trinh nương, kiễng chân ôm lấy cổ Trinh nương, hôn chụt một cái trên mặt nàng, lớn tiếng nói, “Nhớ, Diệu nhi rất nhớ tỷ tỷ!” Trinh nương cũng hôn lại hẳn, búng cái mũi nhỏ của hẳn, “Tỷ phu đệ mang cho đệ rất nhiều đồ ăn ngon, tí nữa tự mình đi lấy nhé.”

Ngũ quan của Diệu nhi và Trinh nương rất giống nhau, cùng có một đôi mắt cười, thời điểm cười lên rất giống nhau. Nghe nói có đồ ăn ngon, liền vỗ tay vui mừng, “Hoan hô, cảm ơn cảm ơn tỷ tỷ.”

Hoa Đào ở một bên liền cười hẳn, “Cái con khỉ con nhà người, tỷ phu người mang đồ cho người, người còn không mau đến cảm ơn tỷ phu, cố tình ở đây cảm ơn tỷ tỷ. Thật sự là đứa nhóc ranh ma a.”

Con người đen như mực của Diệu nhi chuyển động, đắc ý cười nói, “Tỷ phu không có ở đây. Ở đây chỉ có tỷ tỷ thôi.” Một lời khiến tất cả đều vui vẻ.

Trinh nương nhìn vẻ mặt cười khanh khách của Hoa Đào, “Hoa Đào tỷ, muội không ở nhà, mong tỷ chiếu cố nương cùng đệ giúp muội.”

Hoa Đào không thèm để ý khoát tay, “Sao rồi, gả ra ngoài rồi liền học người ngoài khách khí với ta. Ta rất thích chiếu cố thím cùng tiểu hầu tử này. Ta cùng Diệu nhi đều chơi đùa vui vẻ mỗi ngày a, phải không,

Diệu nhi?” Nói xong hướng về phía Diệu nhi hỏi. Diệu nhi thực nể tình mà dùng sức gật gật đầu, chứng minh hai người họ quả thật thực sự cười đùa vui vẻ.

Trinh nương cũng không nói lời cảm ơn nữa. Nàng chỉ có Diệu nhi là đệ đệ duy nhất, tuổi còn cách nhiều như vậy. Từ nhỏ Hà Tam Lang và Lưu thị đã cố có ý dạy dỗ, hơn nữa chính bản thân nàng cũng có bản tính ngại ngùng, không giống như tính tình hào sảng của Hoa Đào. Hoa Đào có ba người ca ca, lại sống ở tiền viện, ngày bé không thiếu khi đến cửa hàng chơi, cho nên tính cách cũng rất mạnh mẽ.

Trinh nương chuyển câu chuyện, quay ra nói với Lưu thị, “Đại ca và đại tẩu đã chuẩn bị không ít lễ vật. Đại ca còn chuẩn bị cả một cây nhâm sâm, nói là cho nương bồi bổ thân thể.” Dem lời Lưu thị nói lại lần nữa. Hoa Đào vừa nghe thấy có lễ vật của mình, lập tức càng cao hứng, “Người Thẩm gia cũng không tệ lắm nhỉ.”

Trinh nương khó hiểu nhìn nàng một cái, hai nhà gần nhau như vậy, Hoa Đào cũng không phải ngày đầu tiên biết về Thẩm gia.

Trong lòng Lưu thị vui mừng vì Thẩm gia nhìn trúng Trinh nương, lại dặn dò thêm rất nhiều, không ngoài những điều như hầu hạ phu quân hay hòa thuận với đại ca đại tẩu linh tinh.

Nói một chút thì Lưu ma ma đi vào, “Phu nhân nói cả buổi cũng đã mệt mỏi rồi, cơm cũng đã xong, chúng ta nên đi thôi.” Thấy Lưu ma ma, Trinh nương nhắc lại mấy thứ cho Lưu gia làm Lưu ma ma cảm động lệ nóng doanh tràng.

Lưu ma ma lau lau hai hàng nước mắt, “Trong lòng cô gia và tiểu thư có chúng ta, ngay cả nàng dâu của Trường An cũng được cho cái này cái nọ... Vừa rồi cô gia còn dạy Bình An đọc sách, chờ Bình An đủ tuổi liền để cử nó tới học tại chỗ phu tử của cô gia, Đây thật sự là ân tình to lớn a...”

Mấy nhi tử chính là lo lắng lớn nhất trong lòng Lưu ma ma. Lúc trước Lưu thị cho nàng thoát khỏi nô tịch chính là hi vọng mấy đứa nhỏ nhà nàng về sau có thể ngẩng mặt lên nhìn mọi người. Kết quả là đứa lớn nhất Trường An cùng đứa thứ hai là Thuận An đi học được vài năm đã nói không học nữa, không còn cách nào khác, đành phải đưa Trường An đi học nghề, lão nhị theo Hà Tam Lang học buôn bán. Cũng may là tiểu nhi tử Bình An đọc sách cũng có chút khá, cũng coi như có chút an ủi.

Trinh nương thấy nàng nói thế liền có chút ngượng ngùng. Lưu thị nhanh chóng tiếp đón bọn họ đi ăn cơm.

Cơm là do Lưu ma ma và Bành thị làm, phân ra làm hai mâm. Hà Tam Lang ôm Diệu nhi, Lưu Đại Trụ, huynh đệ Lưu gia cùng Thẩm Nghị ngồi một bàn. Còn mấy nữ nhân thì bưng mâm vào trong phòng Lưu thị, chỉ là vài món đơn giản nhưng không khí lại rất hòa hợp. Chỉ là người mà ngày thường ít khi nói chuyện là Thuận An nay lại liềm mạng kính rượu Thẩm Nghị. Tuổi hán nhỏ hơn so với tuổi Thẩm Nghị, nhưng tửu lượng cũng không kém. Mọi người ăn uống nói chuyện náo nhiệt, người một ly ta một ly mời Thẩm Nghị. Mãi đến khi Thẩm Nghị không còn uống nổi nữa, mới xin phép đi ra ngoài hóng gió cho tỉnh rượu.

Thẩm Nghị đứng trong gió một lúc thấy tốt hơn nhiều. Hà Tam Lang sợ Thẩm Nghị uống nhiều không tốt, liền đi ra nhìn khiến Thẩm Nghị phải khuyên ông quay trở lại. Vừa xong lại nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại thì thấy, là Thuận An.

Mặt Thuận An rất đỏ nhưng ánh mắt lại rất thanh tĩnh. Hắn nhìn Thẩm Nghị, một chữ lại một chữ nói, “Ta sẽ nhìn, ngươi nhất định phải đối xử tốt với nàng.” Nói xong những lời mang tính thị uy này, Thuận An cũng không quay đầu lại, tiêu sái bỏ đi.

Lúc này thì Thẩm nghị hoàn toàn thanh tĩnh. Hắn nghĩ tới ánh mắt của Thuận An lúc hắn tới Hà gia xem mặt, rồi lại nghĩ tới sáng nay khi Trinh nương trở về biểu tình của Thuận An kích động không yên như thế nào... Thẩm Nghị thở dài một cái, nhìn về phía phòng Lưu thị, ánh mắt có chút lo lắng.

Ăn cơm xong lại hàn huyên thêm một lúc lâu, chờ Thẩm Nghị tỉnh rượu thì trời cũng đã sẩm tối. Hai người phải quay về Thẩm gia. Lưu thị lại dặn dò thêm một hồi, tất nhiên là dặn Trinh nương nhiều nhất.

Sau cùng.

Trên đường, Thẩm Nghị ước lượng mấy thứ trong tay, cười khổ một chút, nói với Trinh nương, “Hóa ra lại mặt chính là cầm mấy thứ tới rồi lại cầm mấy thứ về a.”

Trinh nương che miệng cười, nhìn sắc mặt còn có chút đỏ của Thẩm Nghị, thân thiết hỏi, “Huynh không sao chứ? Muội giúp huynh mang một ít.” Nói xong đưa tay định lấy đi vài vật trên tay Thẩm Nghị.

Thẩm Nghị hơi hơi nghiêng người, không cho Trinh nương giúp đỡ, “Ta không sao. Chỉ là một ít lá trà, nữ trang, vài vóc, tất cả cũng không nhiều lắm, lại không nặng.”

Trinh nương gật gật đầu, ừ một tiếng. Sau khi lại mặt, tặng vật mà nhà nàng chuẩn bị, nàng nhìn quả thật cũng không nặng.

Thẩm Nghị đi rất chậm, Trinh nương cũng chậm rãi bước theo sau. Mùa đông, thời gian lại cũng đã hơi ngả về tối, nên không thấy có người. Bốn phía im lặng chỉ thấy tiếng chân nhẹ nhè chậm chậm của hai người.

Thẩm Nghị nghiêng đầu nhìn Trinh nương, chiều cao còn chưa tới vai hắn, khuôn mặt nhìn nghiêng, làn da trắng nõn non mịn, tính tình ôn hòa, lại dễ thẹn thùng. Đây là nương tử của hắn, là tiểu nương tử mềm mại đáng yêu của hắn.

“Lão nhị nhà Lưu gia... Chính là Thuận An đó. Nàng cảm thấy cậu ấy là người như thế nào?”

Trinh nương kỳ quái liếc nhìn hắn, không rõ hắn hỏi cái này để làm gì. Nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn thật tâm trả lời hắn, “Con người Thuận An ca ca tốt lắm a. Cha thường khen hắn ở cửa hàng làm việc rất thông minh.”

Thuận An ca ca sao? Ca ca a...

Mặt Thẩm Nghị sáng hẳn lên, cước bộ cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều. Thấy trên đường không có ai liềm để hết đồ vật linh tinh sang tay trái, tay phải đưa ra sau kéo lấy tay Trinh nương, “Đi thôi, chúng ta về nhà đi.”

Bàn tay to ấm áp bao lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của nàng. Trinh nương nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, cười đồng ý, thanh âm thực thanh thúy.

9. Chương 9: Qua Năm Mới...

Ngày trôi qua rất nhanh, thời tiết càng ngày càng lạnh. Cửa ải cuối năm cũng đến gần, đây là dịp đón năm mới đầu tiên kể từ sau hôn lễ của Trinh nương, tuy rằng biết không thể cùng cha mẹ, đệ đệ nhà mình cùng nhau đón năm mới, nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút buồn. Thẩm Nghị thấy trong mắt, ngoài miệng lại không nói. Ngày hôm sau khi xuất môn liền tới bố trang.

Thẩm Nghị đối mặt với những sấp vải đủ loại màu sắc hoa lệ chói mắt, có chút khó khăn. Chuông quây nhìn thấy vẻ mặt do dự của hắn, liền nở nụ cười, “Thẩm tú tài, muốn mua vải cho ai?” Trong lòng đã đoán được, hơn phân nửa là thay nàng dâu mới tới chọn vải. Thẩm tú tài này rất thương nương tử nhà mình, ngày lại mặt đó tặng nhiều lễ vật cho nhạc phụ như vậy, không vì để nương tử nở mày nở mặt sao, đến bên giờ ở thôn trên trấn dưới còn có không biết bao nữ nhân ghen tị đâu.

Thẩm Nghị chỉ vào một sấp vải màu sắc rực rỡ, mặt có chút hồng, “Chuông quây, ta không chọn, người giới thiệu chút đi.”

Về mặt chuông quây mang theo ý cười, “Thẩm tú tài a, ta giúp ngài chọn vải thì không có vấn đề gì, nhưng mà ngài muốn mua cho ai, nếu là bản thân ngài dùng, sấp vải này không thể. Đây là vải cho nữ nhân. Nếu là mua cho người khác, màu da như thế nào, nếu làn da nữ nhân trắng thì màu đỏ tươi hay màu hồng phấn đều được. Nếu làn da có chút đen, có thể chọn chút vải không làm tối da. Người phân ra ba bảy loại, vải cũng chia ra từng loại phù hợp nhất, nếu là dùng cho người thân cận, lão nhất sẽ giới thiệu ngài loại tốt nhất, nếu quan hệ xa chút, không bằng mua chút vải thô này thôi.”

Thẩm Nghị nhăn mặt nhíu mày, hắn chưa bao giờ mua mấy đồ dùng gì đó cho nữ nhân, cũng không biết chọn vải còn cần phải để ý nhiều như vậy.

Chưởng quầy thấy Thẩm Nghi không nói gì, sợ người ta nản lòng thoái chí, nhanh chóng nở nụ cười, “Thẩm tú tài mua cho nương tử nhà mình sao?”

Thẩm Nghi đỏ mặt, tuy nhiên cũng chỉ trong chốc lát, rất nhanh sắc mặt đã trở lại bình thường, “Nương tử nhà ta trời sinh đã vốn trắng, chưởng quầy xem loại nào thì thích hợp?” Lại nghĩ đến bàn tay Trinh nương, mềm mềm nộn nộn, trên người hẳn cũng là... Đỏ mặt lên, tiện thể nhắc thêm một câu, “Ta cần loại tốt nhất.”

Chưởng quầy cười tủm tỉm gật gật đầu, từ sau cửa hàng lấy ra mấy sấp, “Tất nhiên phải chọn cho ngài loại tốt nhất rồi, tú tài cảm thấy mấy sấp này thế nào?”

Thẩm Nghi nhìn nhìn, một sấp màu vàng nhạt, thực hợp với nữ tử trẻ tuổi, hai sấp còn lại màu có chút trầm. Thẩm Nghi không có nhìn lâu, sờ sờ chất liệu vải, tơ lụa mềm mại, cũng không tệ lắm. Hắn chọn xong, đột nhiên nhớ tới ngày xem mặt đó Trinh nương mặc một chiếc áo nhỏ màu hồng, tâm có chút rung động, “Chưởng quầy, có màu hồng hay không?”

Chưởng quầy cười gật đầu, “Có có có, tú tài chờ chút, lão sẽ mang ra ngay cho ngài.”

Thẩm Nghi cuối cùng chọn sấp màu hồng cùng sấp màu vàng nhạt kia, quay đầu lại nghĩ nghĩ, đem hai sấp còn lại cũng mua về. Không quá hai ngày sau, thôn trên trấn dưới liền truyền ra tin Thẩm tú tài thương yêu nương tử đến mức nào, một lúc mua cho nàng nhiều vải vóc như vậy, khiến cho nhóm nữ nhân thôn trên trấn dưới hâm mộ Trinh nương không thôi, lại ghét bỏ hán tử nhà mình không biết thương người. Cũng có người mạnh mẽ ép buộc hán tử nhà mình đi mua vải làm xiêm y, trong nhất thời liền thấy trong bố trang có rất nhiều nữ nhân cùng hán tử sầm mi khổ kiếm chọn vải, chưởng quầy bố trang vui đến mức ngày ngày cười toe toét.

Thẩm Nghi trở về nhà, lúc đem vải cho Trinh nương còn có chút nhảm nhí, “Hai sấp vải này nàng lưu lại làm xiêm y, còn lại thì mang tặng hai tẩu tử đi.”

Chờ Trinh nương đỏ mặt đem hai sấp vải cho hai vị tẩu tử, Liêu thị ngoài cảm ơn thì không nói cái gì, lại tặng cho Trinh nương chút quyền hoa làm quà đáp lễ. Trương thị ngoài việc cảm ơn còn không quên trên ghẹo một chút, làm cho Trinh nương mấy ngày liền đều đỏ mặt.

Năm mới càng ngày càng tới gần, cũng càng ngày càng có nhiều việc cần làm, Liêu thị mang theo Trương thị cùng Trinh nương cùng nhau nào là tổng vệ sinh, nào là giặt chăn đệm, còn muốn làm bánh mật, dán chữ lên cửa sổ... cũng giúp những người trong nhà làm mỗi người một bộ quần áo mới, trước tết vài ngày cũng đã chuẩn bị xong. Cứ như vậy, Trinh nương mỗi ngày đều bận tới mức chân không chạm đất, chỉ là tâm tình lại càng ngày càng tốt.

Nàng khi gả tới đây đã làm rất nhiều bộ đồ mới, đừng nói xiêm y mặc dịp năm mới, cho dù là quần áo mùa hè cũng có. Nhưng Thẩm Nghi sau khi tặng vải còn vô tình nói muốn thấy nàng mặc xiêm y màu hồng, Trinh nương hiểu được ý của hắn, nhanh chóng dùng thời gian rảnh rỗi dùng sấp vải màu hồng kia làm một bộ xiêm y, chuẩn bị mặc lần đầu tiên.

Ngày ba mươi, người một nhà tụ tập ăn tất niên vô cùng náo nhiệt, ngay cả Thẩm Huy luôn buồn bực không vui cũng ít nhiều mang theo chút tươi cười trên mặt. Tuy nhiên, khiến cho Trinh nương kinh ngạc là nhị ca Thẩm An, trừ bỏ ngày hôm sau ngày cưới Trinh nương từng gặp qua hắn một lần, ngẫu nhiên cùng ăn cơm, ngày thường đều hầu như không thấy hắn đâu. Hơn nữa, khi ở Thẩm gia cũng dường như thực trầm mặc, Trinh nương sau khi gả tới Thẩm gia những lần nghe hắn nói chuyện có thể đếm trên đầu ngón tay. Không nghĩ tới một người như vậy, sau khi uống say lại là một kẻ cuồng nói, đem chuyện bí mật từ nhỏ đến lớn của mình nói ra khiến cho toàn thể trên dưới đều chấn động. Trinh nương nhin không được hoài nghi một người như vậy sao có thể trở thành thương nhân đâu.

So với Trinh nương đang ngạc nhiên, những người khác bình tĩnh hơn rất nhiều. Trương thị còn mang theo vẻ mặt tập mãi thành quen, “Hắn ngày thường lúc ra ngoài xã giao, gã sai vặt đều mang theo thuốc giải rượu, đây là ở nhà mới có thể không câu nệ như thế.”

Ăn xong cơm tất niên, Thẩm Nghi mang theo hai hài tử ra ngoài bắn pháo hoa. Ba chị em dâu ngồi gói bánh trôi, đến giờ tỵ, thời điểm cần bái thần, Thẩm Phong mang theo cả nhà đến bái lạy trước phật Bồ Tát. Bên ngoài đã muốn vang lên từng trận pháo nổ.

Một phòng đầy người vây quanh chậu than, ăn đồ ăn vặt, hai hài tử tuổi còn nhỏ, không thể miễn cưỡng. Chơi xong liền nằm trong lòng mẫu thân nhà mình ngủ, Thẩm Nghị thấy Trinh nương đang cố gắng giữ tỉnh táo, đau lòng không thôi, cũng giục nàng trở về ngủ. Cuối cùng mấy phụ nhân mang theo hài tử về phòng ngủ trước, Thẩm gia huynh đệ cùng nhau hàn huyên hồi lâu mới tự trở về phòng mình ngủ.

Ngày hôm sau là ngày đầu tiên của năm mới, mọi người đều vô cùng vui vẻ thay xiêm y mới. Trinh nương cũng mặc xiêm y màu hồng vừa làm xong, Thẩm Nghị nhìn xiêm y, lại nhìn mặt Trinh nương, không khỏi nói, “Nàng mặc xiêm y này thật là đẹp.”

Trinh nương kéo kéo xiêm y, trong lòng rất vui sướng. Thẩm Nghị cũng thay bộ áo mới, hân hoan sinh tuần mỹ, mặc bộ đồ mới càng tôn thêm vẻ tuấn tú, Trinh nương nhìn hân hoan cảm thấy kiêu ngạo, nhin không được nói, “Huynh cũng đẹp lắm.”

Trên khuôn mặt trắng nõn Thẩm Nghị cũng thoáng hiện lên hai đám mây đỏ, vui cười hớn hở cầm một hồng bao đưa ra, “Ta cho nàng tiền mừng tuổi.” (nịnh xong được thưởng a

)

Trinh nương nói câu oán trách, “Muội cũng không phải tiểu hài tử, còn muốn đưa tiền mừng tuổi làm gì, hồng bao này giữ lại cho Tranh nhi cùng Hàm nhi đi.”

Thẩm Nghị bày ra tư thế cương quyết, lại cười hì hì nói, “Đây là vi phu cho, nàng cầm. Cho đám hài tử ta đã chuẩn bị rồi.”

Trinh nương thẹn thùng nhận hồng bao, đem hồng bao đặt vào trong tráp.

Đi tới nhà chính ăn bánh trôi, hai hài tử liền quy củ dập đầu, nói rất nhiều câu cát tường, đám người lớn cũng đều tự chúc phúc cho bọn nhỏ, phát hồng bao. Bọn nhỏ nhận hồng bao xong nhanh chóng chạy qua một bên nói thầm có tiền rồi thì sẽ đi mua cái này cái kia, bên này đám người lớn nói vài câu nhàn thoai.

Ngày thứ hai, Thẩm Nghị cùng Trinh nương mang theo chút lễ vật tới Hà gia, gặp mặt lại náo nhiệt một phen, chỉ có điều thân thể Lưu thị nhìn lại kém một chút, đã xuất hiện chút hiện tượng suy yếu. Cũng may nương tử Trương An Bành thị truyền ra tin tức có hỉ, hòa tan chuyện của Lưu thị. Thuận An không hề nói thêm gì với Thẩm Nghị, Thẩm Nghị cũng làm như cái gì cũng không biết.

Ngày hôm sau chính là ngày người ta đến nhà mình động thổ, mình tới nhà người ta chúc tết. Diêu nhi cũng được vợ chồng Trường An mang tới chúc tết Thẩm gia.

Nhóm đại nhân trải qua năm mới có chút không thoải mái, bọn nhỏ quanh năm suốt tháng chỉ ngóng trông mấy ngày năm mới này, chỉ cần nói vài câu cát tường, dù thế nào cũng có thể lấy được hồng bao, còn có thể chơi pháo hoa, mua đồ chơi bằng đường. Những đồ chơi ngày thường không được chơi, năm mới đều có thể chơi. Đám đại nhân cũng mặc cho bọn trẻ tha hồ nháo loạn, dù sao thời thơ ấu khoái hoạt cũng chỉ ngần ngừ vài ba năm mà thôi.

Khi các nhà khác đến chúc tết, thời điểm Trinh nương không vui nhất chính là lúc Thẩm Nghị ở cùng chỗ với đại muội cùng mẫu thân với Chương Hoài Viễn cùng trường, Chương Hoài Xuân. Không vì lí do gì khác, chỉ bởi vì đại tiểu thư Chương gia kia mơ ước Thẩm Nghị biểu hiện ra ngoài quá rõ ràng, mà Chương mẫu đối với những hành vi của nữ nhân chẳng những không ngăn cản mà còn có xu thế giúp đỡ, chọc cho Trinh nương đầy bụng khó chịu. Lại cố tình phụ thân Chương Hoài Viễn, Chương phu tử từng dạy qua Thẩm Nghị, người đọc sách quan trọng nhất là tôn sư trọng đạo, Thẩm Nghị đều cười hớ hớ cho qua chuyện, Trinh nương cũng chỉ có thể miễn cưỡng bày ra bộ mặt tươi cười.

Qua năm mới được vài ngày, đầu tiên là nhị lão gia Thẩm gia Thẩm An bận chuyện làm ăn, mang theo nhị tẩu Trương thị quay về Chu Châu. Sau đó chính là lão tam Thẩm Huy mặc cho bọn họ bảo hân lưu lại thêm vài ngày như thế nào cũng không đồng ý, trở lại thư viện Tùng Nhân.

Trinh nương chậm rãi thích ứng với cuộc sống tại Thẩm gia. Buổi sáng cùng đại tẩu Liêu thị làm điểm tâm, ăn cơm xong đại ca Thẩm Phong tới cửa hàng lo chuyện làm ăn, Tranh nhi tới học đường. Thẩm Nghị đôi khi ở lại thư phòng, đôi khi lại tới chỗ phụ tử đọc sách, Trinh nương liền giúp đỡ Liêu thị thu dọn việc trong nhà. Giờ ngọ cũng nhanh chóng tới.

Buổi chiều, hai người hoặc cùng nhau thêu hoa, làm chút xiêm y hoặc đều trở về phòng lo chuyện của chính mình. Trong nhà cần bán cần mua thứ gì đều do Liêu thị liệt kê ra trước, Thẩm Phong phái tiểu nhị trong cửa hàng đi lo liệu, chờ cửa hàng đóng cửa, Thẩm Phong thuận tiện mang về hoặc giao cho tiểu nhị mang đến.

Cơm chiều có vẻ rất quan trọng, trước kia đều do Liêu thị tự chuẩn bị, hiện tại có thêm Trinh nương. Hai người cùng làm cũng rất nhanh, Liêu thị nấu cơm rất ngon, tay nghề của Trinh cũng không kém, hai người thường cùng một chỗ trao đổi bí quyết nấu ăn với nhau. Liêu thị rất cuộc hiểu biết hơn Trinh nương rất nhiều, đa số thời điểm đều là Liêu thị dạy, Trinh nương học theo. Hai chị em dâu ngày ngày ở chung một chỗ, lại đều là người ôn nhu hiền lành, quan hệ cũng vô cùng hòa hợp.

10. Chương 10: Sinh Muốn Cùng Ngày, Chết Muốn Cùng Nơi

Qua ba tháng, thời tiết chậm rãi ấm lên. Trinh nương bắt đầu bận rộn, còn phải bắt tay vào khâu vá và may quần áo, trường sam thêu hình lá, vừa nhìn đã biết là thích hợp làm xiêm y cho nam tử trẻ tuổi.

Thẩm Nghi từ bên ngoài trở về, sắc mặt không tốt. Trinh nương ngẩng đầu, ôn nhu cười, buông công việc trên tay chạy đến bưng chén trà, thân thiết hỏi, “Tại sao sắc mặt huynh lại không tốt như vậy?”

Thẩm Nghi muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu mới nói, “Bình An đến đây.”

Trinh nương kỳ quái nhìn sắc mặt Thẩm Nghi, “Bình An là tới đưa tiền lãi nhỉ.” Cửa hiệu tạp hóa của Hà gia hàng tháng đều trích ra sách phần lợi nhuận đưa cho Trinh nương. Có đôi khi là Trương An đưa tới Thẩm gia, có đôi khi là Bình An đưa đến. Nhưng mà Thuận Am thì chưa một lần tới. Chỉ là tới đưa chút tiền lãi, sắc mặt huynh ấy làm sao lại khó coi như vậy?

Thẩm Nghi thở dài, “Nàng dọn dẹp một chút, chúng ta quay về bên nhà cha mẹ nàng một chút, có khả năng phải ở lại vài ngày.”

Sắc mặt Trinh nương lập tức trầm xuống. Hai nhà gần nhau như vậy, ngày thường nếu có chuyện gì thì sẽ sai người đến nói một chút rồi trở về luôn. Gần đây Hà Tam Lang còn thường xuyên mang Diệu nhi đến Thẩm gia thăm nàng. Nàng cho rằng nương không có việc gì thì cha mới có loại tâm tình này... Hiện tại đột nhiên phải về nhà ở lại...

“Có phải nương ta...”

Thẩm Nghi đỡ lấy bả vai nàng, an ủi nói, “Bình An chỉ nói trong nhà có việc cần nàng trở về xem. Ta chỉ nghĩ nếu có thể ở lại vài ngày thì nhạc mẫu nhất định sẽ cao hứng, sức khỏe cũng tốt hơn chút mà thôi.” Kỳ thật Bình An không nói như vậy, sự thật là Bình An nói cho hắn biết bệnh tình của Lưu thị nguy kịch, muốn gặp Trinh nương lần cuối. Nhưng đối với Trinh nương, bảo hắn làm thế nào mà nói được...

Sắc mặt Trinh nương thực trắng, thân mình hơi run nhè. Trước mặt nàng hiện lên từng vế mặt của Lưu thị, đầu óc cuối cùng chỉ tràn ngập từng câu nói của Lưu thị... cuối cùng chỉ có một câu duy nhất quanh quẩn trong đầu nàng, “Ta sợ qua không được năm nay... Ta sợ qua không được năm nay...” Nàng thống khổ nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lần nữa, đã bình tĩnh lại rất nhiều, “Đi thôi, không có gì cần chuẩn bị đâu, trong nhà cần có đều đã có.”

Thẩm Nghi lo lắng nhìn nàng, môi run rẩy, thế nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào.

Bình An đã trở lại Hà gia. Trinh nương lúc bước vào cửa nhà cước bộ khựng lại một chút, nàng đột nhiên có chút sợ... Nàng cũng không biết nàng sợ điều gì, chỉ là nàng cảm thấy sợ. Thẩm Nghi đi phía trước cũng không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng kéo bàn tay nàng.

Thân thể cao ảnh dẽ của Thẩm Nghi đột nhiên trở nên to lớn, bàn tay thon dài khô ráo ấm áp, giờ phút này đang gắt gao nắm lấy tay nàng. Lòng Trinh nương lập tức ổn định lại, hai người bước vào Hà gia.

Cửa hàng tạp hóa của Hà gia không mở cửa, trừ bỏ Bành thị đang mang thai, tất cả mọi người đều đang ở trong phòng Lưu thị. Sắc mặt Hà Tam Lang đỏ ửng, ôm chặt lấy thê tử dung nhan tiêu tụy vào trong lòng. Diệu nhi như trước được Lưu ma ma ôm trong ngực, hai mắt sưng đỏ như con thỏ, thấy Trinh nương, vô cùng đáng thương gọi một tiếng tỷ tỷ...

Ánh mắt mọi người đều sưng đỏ.

Nhìn thấy vợ chồng Thẩm Nghi xuất hiện, sắc mặt Hà Tam Lang rớt cuộc có sự biến hóa. Mọi người lui ra tạo thành một lối nhỏ, Trinh nương cùng Thẩm Nghi bước tới trước mặt Lưu thị. Trinh nương nhìn thấy đã lập tức trở nên hồ đồ, hít vào một hơi thật sâu rồi đi đến bên mẫu thân, thân mình mềm nhũn quỳ xuống, Thẩm Nghi vội vàng đỡ lấy nàng, nước mắt Trinh nương liền giọt giọt rơi xuống.

Hà Tam Lang chỉ nhìn nàng một cái, liền đem ánh mắt chuyển tới trên người Thẩm Nghi.

“Trinh nương, nương con phải đi rồi. Cha cũng đã già, con là trưởng nữ, mặc dù đã là người của Thẩm gia, nhưng chung quy vẫn là nữ nhi của Hà Tam Lang ta, Hà Trinh nương, là trưởng tử của Diệu nhi! Cha muốn giao Diệu nhi phó thác lại cho con, con có thể chiếu cố thật tốt cho nó không?” Hà Tam Lang hỏi Trinh nương, ánh mắt nhưng vẫn nhìn Thẩm Nghi.

Trinh nương nâng lên hai mắt mông lung đăm lẹ, “Cha... Cha không cần nói như vậy... Cha cùng nương đều...”

“Cha chỉ hỏi con, con có thể chiếu cố tốt cho ấu đệ!” Hà Tam Lang hét to một tiếng, đánh gãy lời của Trinh nương. Ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Thẩm Nghi.

Thẩm Nghi thở dài trong lòng. Hắn hiểu được trong lòng Hà Tam Lang đâu cần Trinh nương trả lời, là muốn hắn tỏ thái độ mà thôi. Trinh nương là thân tỷ tỷ của Diệu nhi, làm sao có thể không chiếu cố Diệu nhi. Lời này của Hà Tam Lang, là muốn hỏi hắn.

Thẩm Nghi hành lễ xong, trầm giọng nói, “Nhạc phụ đại nhân cứ yên tâm, tiểu tể cùng Trinh nương chắc chắn chiếu cố thật tốt cho Diệu.” Diệu là đại danh của Diệu nhi, Thẩm Nghi lúc này không gọi Diệu nhi, cũng tỏ vẻ hắn rất trịnh trọng. (Diệu: tức ánh sáng)

“Sẽ để nó cơm áo vô lo?” Hà Tam Lang lại hỏi tiếp. (vãi cái lão Hà Tam Lang này, thâm như...)

“Trước có Diệu, sau có Minh Chi.” Minh Chi là tên tự của Thẩm Nghi. (Minh Chi: một lòng hướng về ánh sáng, một lòng quang minh chính đại)

“Sẽ cẩn thận dạy dỗ ấu đệ, không để ngày sau không học vấn không nghề nghiệp, trở thành người vô dụng chứ?” Khẩu khí Hà Tam Lang đã tốt hơn, không hề nghiêm túc như cũ nữa.

“Tiểu tể tất nhiên sẽ tận tâm.” Thẩm Nghi thầm than trong lòng, Hà Tam Lang trước mặt mọi người làm ra hành động ủy thác như vậy, chẳng lẽ muốn ra đi cùng Lưu thị sao? (Sự thật là “Chết, sập bẫy rồi”!!!!!!) Bác Hà quá thâm!!!!!! Khổ thân anh Thẩm Nghi)

Những người khác nhìn một màn này, trong lòng cũng rất bất an lo sợ. Trinh nương lại vội vàng nói, “Cha, thân thể người cường tráng, Diệu nhi sao lại đến phiên chúng con quản giáo, Diệu nhi còn nhỏ, cha, người không thể có việc gì a.” (Trinh nương giả ngu à? (Dù biết k phải nhưng e vẫn muốn nói thế))

Hà Tam Lang nghe thấy câu trả lời của Thẩm Nghi, mới thở dài, nhắm mắt lại, giống như cực kỳ mệt mỏi, tựa đầu vào đầu Lưu thị, nhẹ giọng nói, “Cha đã lớn tuổi, chỉ sợ vạ nhất. Nương con muốn gặp mặt con lần cuối, chính là nàng đã có chút hồ đồ... cũng may còn có thể thấy mặt lần cuối. Dưới gối đầu trong phòng ta có một phong thư, chờ nương con đi rồi, con lấy mà xem. Di ngôn đều ở trong đó, các con đều ra ngoài đi, để cho ta cùng Ngọc Tú ở riêng một lúc.” Ngọc Tú là khuê danh của Lưu thị.

Trinh nương còn muốn nói thêm gì đó, Thẩm Nghi đã kéo nàng dậy lắc đầu. Mọi người nối đuôi nhau ra khỏi phòng Lưu thị, Trinh nương nghĩ nghĩ, lôi kéo Thẩm Nghi đi đến nhà chính, tìm được phong thư đặt ở dưới gối.

Thư do Hà Tam Lang viết, mở đầu bằng tên Trinh nương, Trinh nương vội vàng đọc xuống dưới.

“Trinh nương con ta, khi con đọc được lá thư này này, cha đã theo nương con đi rồi.” Câu nói đầu tiên viết trong thư giống như ngũ lôi oanh đỉnh bên tai Trinh nương, khiến cho trước mắt nàng một mảnh mơ hồ.

Thẩm Nghi thấy sắc mặt nàng đại biến, bước đi lên nhìn thấy, sắc mặt của hắn cũng trắng bệch ra.

Trinh nương vút lại thư, giống như phát điên chạy khỏi nhà giữa, chạy vào trong phòng Lưu thị. Thẩm Nghị nhặt bức thư lên, cắt kỹ, theo sát phía sau đi ra ngoài, còn chưa kịp bước vào phòng Lưu thị, đã nghe thấy tiếng khóc thê lương của Trinh nương, “Cha~! Nương ~!”

Hắn nhanh chóng bước vào trong phòng, chỉ thấy Lưu thị cùng Hà Tam Lang nằm sóng vai ở trên giường, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, hai người đều không còn hô hấp. Lưu thị chết bệnh, sắc mặt Hà Tam Lang biến thành màu đen, là uống thuốc độc tự sát. Thẩm Nghị không đành lòng nhìn, người Lưu gia cũng đã muốn chạy vào trong phòng, thấy một màn này đều ngất người.

Thẩm Nghị đi đến trước mặt Trinh nương, nhìn khuôn mặt vốn trắng nõn mềm mại của nàng, giờ lại là một mảnh tái nhợt, tràn đầy vẻ hoảng sợ cùng không dám tin. Hắn chậm rãi nâng tay lên, chạm nhẹ vào khuôn mặt của Trinh nương, khó khăn mở miệng, “Trinh nương, cha cùng nương... đều đi rồi...”

Trinh nương không có nhìn hắn, vẫn đang nhìn cha nương đã mất trên giường. Nương đã chết? Cha cũng đã chết?! Trước mắt Trinh nương tối đen, thân mình mềm nhũn ngã xuống. Bên tai chỉ nghe thấy tiếng kinh hô của Thuận An: “Trinh nương”, sau đó đã được một đôi tay quen thuộc ôm vào trong lòng, là Thẩm Nghị. (hóa ra Thuận An còn đất diễn là đây)

Mấy ngày tiếp theo, Trinh nương giống như người trong mộng. Thẩm Nghị xử lý tang sự của nhạc phụ nhạc mẫu, không chỉ có Lưu Đại Trụ cùng Lưu ma ma, ngay cả Thẩm Phong cùng Liêu thị cũng đến hỗ trợ, Hoa Đào ngày ngày chiếu cố Diệu nhi. Trinh nương chỉ cần quỳ gối ở đó, ngày ngày quỳ xuống, bái lạy, đứng lên. Đờ đẫn nghe tiếng người đến phúng viếng nói nàng nên nén bi thương.

Qua bảy ngày sau, tinh thần Trinh nương cũng chậm rãi tốt hơn, có lẽ vì trong lòng nàng đã có dự cảm về cái chết của Hà Tam Lang từ lâu, cũng có lẽ là vì có Thẩm Nghị bên cạnh, tuy rằng vẫn thực bi thương, nhưng cũng bình ổn lại không ít. (hai từ thôi “dại trai”)

Một người chịu nỗi đau mất đi song thân, một người xử lý việc trong việc ngoài. Thẩm Nghị cùng Trinh nương đều gầy đi rất nhiều, khuôn mặt tròn trịa của Trinh nương cũng đã tiêu tụy rất nhiều, cằm cũng có chút nhọn. Khuôn mặt vốn tuấn tú của Thẩm Nghị cũng gầy đi, nhìn suy sụp rất nhiều.

Chờ xong xuôi hết thấy mọi việc, Trinh nương mới nhớ tới bức, cũng may Thẩm Nghị đã giữ lại. Hai người lại cẩn thận đọc thư.

“... Khi trước, ta với nương con nghĩ rằng cuộc đời này chỉ có một hài tử duy nhất, trong thế đạo này, nữ nhi vốn rất khó sinh tồn. Ngày sau xuất giá, nếu nhà mẹ đẻ không có huynh đệ, khi bị nhà chồng khi dễ cũng không có ai giúp đỡ. Cha cùng nương con đã bị Hà gia đuổi đi, con vụn vụn lần không thể trông cậy và Hà gia. Nương con liền nghĩ ra một biện pháp, lúc tiểu Thủy sinh Thuận An là lúc thoát nô tịch cho nàng, đối xử tử tế với những đứa của nàng, chỉ cầu ngày sau nếu xảy ra việc gì, niệm ân tình thoát tịch, nhi tử của nàng cũng có thể giúp nàng một hai điều...”

Trinh nương đọc đến đây đã muốn khóc ngã vào trong lòng Thẩm Nghị, trong lòng Thẩm Nghị cũng cảm khái vạn lần. Ngoại nhân chỉ nói phụ thê Hà gia có tâm địa Bồ Tát, nào biết hai người cũng chỉ là bậc cha mẹ bất đắc dĩ vì nữ nhi nhà mình làm chút chuyện mà thôi, đáng thương thay tấm lòng cha mẹ toàn thiên hạ a....

“... Vấn đề con nói dối, nương con vẫn luôn canh cánh trong lòng, tuổi nàng đã lớn, không thích hợp sinh sản. Cha vốn không muốn hài tử này, lại không lay chuyển được nương con, thế mới có Diệu nhi... Việc đã đến nước này, chỉ có thể ủy khuất con cùng cô gia, thay cha mẹ chiếu cố Diệu nhi, không mong hấn là ánh sáng bên hiên cửa, chỉ mong hấn nhất thế bình an...” (mình nhớ Lan Khánh)

“... Lúc con xuất giá là lúc cửa hàng đã sang tên cho con. Khế đất cùng khế ước cũng đã chuyển giao toàn bộ, đợi Diệu nhi lớn lên, con trả lại cho hấn. Cha còn có ngân phiếu năm mươi lượng trong rương, để hai tỷ đệ con tiêu dùng sinh hoạt...”

“... Phụ thê Lưu gia cùng cha mẹ có cảm tình sâu đậm, con có thể yên tâm đem cửa hàng cùng hai gian nhà ở giao lại cho phụ thê hai người họ trông coi, nếu con có dự tính khác, có thể tự làm chủ...”

“... Cha hy vọng con có thể mang Diệu nhi theo, ở trên đời này chỉ có hai người các con là chung dòng máu. Cô gia là người lương thiện, tất sẽ đồng ý. Cha dưới cửu tuyền cũng có thể nhắm mắt...”

“... Con chó nên trách ta ích kỷ, cả cuộc đời này lòng ta chỉ có mình nương con, nàng vừa đi, tâm cha như tro tàn, thật sự là không còn lưu luyến cuộc sống. Cuộc đời này, cha mẹ nợ con rất nhiều, cũng may cô gia tâm tính thuần thiện (thuần lương_lương thiện), đối với con rất tốt. Lòng cha cũng được an ủi...”

Trinh nương xem xong phong thư đã không biết nên nói gì cho tốt, chính là ôm thư đau lòng khóc thành tiếng.

Phong thư này cũng gây chấn động với Thẩm Nghị. Tam ca vẫn luôn nhớ mãi không quên tam tẩu, hẳn vẫn nghĩ rằng tam ca như vậy đã rất chung tình, nào biết trên đời này còn có loại nam nhân giống như Hà Tam Lang. Làm phụ thân, Hà Tam Lang rất ích kỷ, hẳn đem nhi tử nhỏ tuổi phó thác lại cho nữ nhi đã xuất giá, quả thực rất có lỗi với nữ nhi, rất có lỗi với nhi tử. Nhưng là trượng phu, hẳn không thể chịu đựng được việc thê tử hạ thế lưu lại một mình hắn, hắn thà lựa chọn uống thuốc độc tự sát...

Sinh muốn cùng ngày, chết muốn cùng nơi... Nam nhân thâm tình như vậy, sao lỡ trách hắn? (anh ơi, em khuyên anh nên trách, ông nhạc phụ nhà anh quá chi gian trá, xảo quyệt, ích kỉ... (vô vãn từ muốn nói))

Thì ra trên đời này thật sự có một loại tình yêu, gọi là đồng sinh đồng tử.

Tư Đồ Hiểu Sa: Sau khi làm xong chương này, ta chẳng thấy có cái gì gọi là tình yêu cao đẹp, hay thương cảm; chỉ thấy sự gian xảo, ích kỷ và xấu xa nữa. Có lẽ ta già rồi...

Thêm 1 điều, khi làm 2 chap này, cả phòng ta đã cười như 1 lũ điên, chỉ vì tự nghĩ ra những cụm từ thay thế quá khủng. Ta chỉ nói vậy thôi, nói nữa, bị ném đá chết >.

Cảm nghĩ của Thiếu Quân

Một: Ta thì chỉ cảm thấy anh Thẩm Nghị khổ không nói nổi, cứ như ăn phải cục *** mà không nhổ ra được.

Hai: Máy chương đầu anh Thẩm Nghị đã nói anh bị cười xung hỉ. Anh xung hỉ tài thật, một phát chết cả đôi....

11. Chương 11: Diệu Nhi Chuyển Nhà

Cuộc sống sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà dừng lại, hoàn thành tang sự cho hai lão Hà gia, cũng nên thương lượng chuyển sinh hoạt sau này.

Tục ngữ nói, nữ thảo có hiếu. Trên đầu Trinh nương đeo tang trắng, cầm gậy nhỏ, lại thêm một thân áo trắng càng thêm lay động lòng người. Giờ phút này Trinh nương cùng Thẩm Nghị đang ở đại sảnh Hà gia, cùng với một nhà Lưu Đại Trụ thương lượng chuyện sau này.

Lưu Đại Trụ nhìn chung quanh một vòng, khụ một tiếng, mới mở miệng nói: “Tiểu thư, hai nhà chúng ta luôn luôn rất thân thuộc. Lão gia đối với nhà ta có đại ân đại đức. Người đừng trách Lưu thúc ta nhanh mồm nhanh miệng, nói sai điều gì cô gia cùng tiểu thư đừng trách.” Hắn nhìn Trinh nương rồi lại nhìn Diệu nhi trong lòng nàng, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Diệu nhi... Tiểu thư nếu yên tâm thì giao cho ta và lão bà nhà ta chiếu cố đi. Dù sao tiểu thư hiện tại cũng đã lập gia đình, cũng có chút bất tiện...” Nói xong cẩn thận liếc mắt nhìn sắc mặt Thẩm Nghị, thấy sắc mặt hắn vẫn như thường mới thoáng yên lòng. (Tất nhiên là như thường. mong còn chả được – suy nghĩ của ta không phải của nam chính nha! >.<.)

Hắn cũng vì muốn tốt cho Trinh nương. Trinh nương mới gả đến Thẩm gia được có mấy tháng. Lúc này nếu mang Diệu nhi qua đó cũng chẳng khác gì mang theo con riêng. Nước miếng người đời dù ít cũng đủ để dìm nàng chết đuối. Càng đừng nói là Thẩm gia còn có mấy vị tẩu tử.

Trinh nương gục đầu xuống, nhìn nhìn Diệu nhi trong lòng, ngữ khí mềm nhẹ mà kiên định, “Lưu thúc, ta biết thúc muốn tốt cho ta. Nhưng mà cha ta đã nói, Diệu nhi nhất định phải ở bên cạnh ta.”

Nàng lại nhìn về phía Thẩm Nghị, trong mắt tràn đầy tín nhiệm, “Tướng công nói đi?” (Khổ!!!)

Thẩm Nghị mỉm cười, càng thêm tuấn tú. Hắn nhìn về phía Lưu Đại Trụ, “Diệu nhi là đệ đệ của nương tử, cũng chính là đệ đệ của Minh Chi, không có gì không tiện cả. Lưu thúc có thể yên tâm.”

Lưu Đại Trụ nhất thời không biết nói gì. Dù sao Trinh nương mới là thân nhân của Diệu nhi. Nếu nàng muốn dẫn nó đi, bọn họ chỉ là ngoại nhân, cũng không thể làm gì hơn.

Chân mày Lưu ma ma gắt gao nhăn lại. Nàng cũng không tán thành việc Trinh nương mang Diệu nhi đi, cũng không phải chỉ có vợ chồng son sống riêng với nhau, Thẩm gia còn có ca ca và tẩu tẩu cùng chung sống. Ai biết sau này có thể nổi lên ý muốn làm ra chuyện xấu xa nào đó không?

“Trinh nương, Lưu ma ma nhìn con lớn lên, cũng nhìn Diệu nhi lớn lên, làm sao có thể hại các con? Tuy rằng việc bảo con chiếu cố Diệu nhi là ý muốn của cha con, nhưng mà... Ai! Đây không phải chuyện xưa mà người ta hay nói sao?” Tính tình Lưu ma ma vốn dễ xúc động, nói được hai ba câu đã nức nở...

Trinh nương không trả lời Lưu ma ma, chỉ nhẹ nhàng vỗ đầu Diệu nhi, nhẹ giọng hỏi, “Diệu nhi, sau này sống cùng tỷ tỷ và tỷ phu được không?”

Diệu nhi chớp chớp đôi mắt to, nhìn nhìn tỷ tỷ ôn nhu, lại nhìn vẻ mặt đầy ý cười của Thẩm Nghị, thực vui vẻ trả lời, “Được a!”

Lưu đại Trụ vừa nghe thấy liền thở dài, Lưu ma ma cũng không bình tĩnh, “Trinh nương, chẳng lẽ con thật sự không tin Lưu ma ma này ư? Lưu ma ma chỉ vì muốn tốt cho con. Diệu nhi con không thể mang đi được.” Khẩu khí của Lưu ma ma có chút cường ngạnh.

Lời này có chút không đúng mực, Trinh nương hơi hơi nhíu mi.

Hoa Đào đảo mắt liếc nhìn nương mình một cái. Thái độ này của Trinh nương là nhất định muốn mang Diệu nhi theo bên người. Người ta là tỷ đệ ruột thịt, sống nương tựa lẫn nhau, không mang theo bên người chẳng lẽ lại để cho người bên ngoài nuôi? Cũng không biết phụ thân và mẫu thân mình nghĩ thế nào mà nói mấy chuyện sai lầm như thế. Tại sao còn chưa rõ đâu?

“Phụ thân, mẫu thân, hai người không có việc gì thì đừng hồ nháo nữa. Chuyện nên làm như thế nào thì làm như thế ấy đi. Nếu hai người muốn ẵm đứa nhỏ thì an tâm mà chờ tôn tử của mình đi.” Hoa Đào mở miệng nhắc nhở hai người Lưu gia.

Lưu ma ma thiếu chút nữa nghẹn khuất. Hoa Đào này không biết là thừa hưởng từ ai, khả năng nói chuyện có thể chọc chết người. Mấy đứa con trai cũng không lẻo mép như nàng. Bà không còn phải là suy nghĩ cho Trinh nương hay sao? Lưu ma ma chỉ vào Hoa đào mắng, “Người, cái nha đầu này nghĩ cái gì thế hả? Không phải là ta lo Trinh nương bị ỷ khuất sao? Người ở nhà làm đại cô nương thì thoải mái. Người cho rằng làm con dâu cũng thoải mái như vậy hay sao? Ngày nào đó nếu không cẩn thận hầu hạ...”

Trong lòng Trinh nương hơi khó chịu một chút. Lời của Lưu ma ma rất đúng, nhưng cũng không thể cứ thế mà nói thẳng trước mặt Thẩm Nghị. Nàng liếc nhanh nhìn Thẩm Nghị một cái, lại ngoài ý muốn thấy hai mắt Thẩm Nghị nhìn nàng tràn đầy ý cười ôn nhu, nhất thời ngượng ngùng cả người.

Hoa Đào cũng nóng nảy, “Nương! Người nói cái gì vậy?”

Lưu ma ma biết mình lỡ lời, xấu hổ cười cười, bồi tội với Thẩm Nghị, “Cô gia, ta... Ta ta... Ngài xem...”

“Thím là người rộng rãi khoáng đạt, là người không để ý tiểu tiết.” Thẩm Nghị mỉm cười, “Thím nói rất đúng. Làm con dâu quả thực rất vất vả, tiểu sinh càng nên trân trọng nương tử mới đúng.” Lời Thẩm Nghị chân thành tha thiết, vẻ mặt chân thành, khiến cho Lưu ma ma tự cảm thấy ngượng ngùng.

Thuận An vẫn mắt lạnh nhìn, nghe xong lời này hừ lạnh một tiếng. Trường An đứng cạnh nghe thấy, cau mày nhìn hẩn một cái, Thuận An mới quay đầu đi.

Hoa Đào liếc mắt nhìn nương nhà mình một cái, lạnh nhạt nói, “Nương, nha đầu con đây cũng đã mười bốn rồi, người nghĩ con còn mới bốn tuổi hay sao?” Không đợi Lưu ma ma mở miệng mắng, Hoa Đào cười lạnh một tiếng nói tiếp, “Người sợ Trinh nương chịu ỷ khuất? Nếu Trinh nương thực sự nghe lời hai người để Diệu nhi ở lại, mới thật sự là bị ỷ khuất. Nàng là tỷ tỷ ruột của Diệu nhi. Hiện tại cha mẹ nàng vừa rời trần thế, nàng liền đưa ấu đệ giao cho ngoại nhân chiếu cố, này tính là gì? Càng không nói đến chuyện Hà thúc trước khi ra đi còn mong muốn giao lại ấu đệ cho Trinh nương giáo dưỡng. Hai người làm như vậy chính là bảo Trinh nương làm trái di nguyện của phụ thân, này tính là gì? Nương cũng đừng nói Trinh nương không tin nương, cho dù có tin, chúng ta cũng không nuôi nổi Diệu nhi. Còn nữa...”

Hoa Đào lạnh lùng nhìn cha mẹ liếc mắt một cái, lạnh lùng nói, “Hai người nghĩ giữ Diệu nhi lại. Nếu người ta biết là vì hai người thương Trinh nương, sợ người bên ngoài nói Trinh nương mang theo con riêng, sau này ở Thẩm gia chịu uỷ khuất thì không sao. Nhưng người không biết, có khi còn cho rằng hai người nổi lên tâm tư gì đâu? Hà gia đối với nhà ta có đại ân đại đức, nhà chúng ta thừa dịp Hà gia không có người lớn, thấy Diệu nhi còn nhỏ, thừa dịp nuôi nấng đệ ấy để nhân cơ hội chiếm lấy tài sản của Hà gia thì sao?”

Lưu Đại Trụ trừng mắt, rầm một tiếng đứng lên, dang tay đánh Hoa Đào. Trong lòng Trinh nương còn vướng Diệu nhi, không kịp đứng dậy, vội hô Thẩm Nghị. Mấy huynh đệ Trường An cũng bị hành động này của Lưu Đại Trụ làm cho hoảng sợ. Cách Lưu Đại Trụ gần nhất cũng chỉ có Lưu ma ma thì lại đang sống chết trừng mắt nhìn Hoa Đào, sắc mặt xanh lét. Trong lúc nhất thời không có người nào kịp chạy tới ngăn cản.

Ba!

Lưu Đại Trụ giống như dã thú bị thương nhìn Hoa Đào chằm chằm, run run nửa ngày mới nghẹn ra vài chữ, “Người nói cái gì?”

Tất cả mọi người không kịp ngăn cản, trơ mắt nhìn Hoa Đào bị tát một cái. Trinh nương vội vàng đem Diệu nhi nhét vào trong lòng Thẩm Nghị, đứng dậy kéo Hoa Đào ra sau bảo vệ. Hoa Đào ôm lấy mặt, giương mắt nhìn cha mẹ bị mình làm cho tức giận, hừ lạnh một tiếng hỏi lại, “Con nói sai cái gì sao?”

Lưu Đại Trụ ngây ra một chút, Lưu ma ma cũng như già đi mấy tuổi. Hoa Đào nói sai rồi sao? Không Hoa Đào nói đúng. Trinh nương và Diệu nhi mới là tỷ đệ ruột thịt. Hà Tam Lang cùng Lưu thị cất nhắc bọn họ, mới khiến cho tỷ đệ Trinh nương gọi hai người một tiếng thúc, thím. Nói cho cùng, bọn họ cũng chỉ là người ngoài. Trinh nương muốn nuôi dưỡng chính đệ đệ của mình, bọn họ lấy tư cách gì mà nói không được? Giống như Hoa Đào đã nói, có lo lắng cũng có ích gì?

Trinh nương bắt lực nhìn Thẩm Nghị. Nàng không nghĩ rằng chuyện lại nháo thành như vậy. Hoa Đào chính xác đã nói đúng những gì nàng nghĩ. Phụ phụ nhà Lưu ma ma có ý tốt, nhưng dù nàng có cảm kích phần ý tốt này cũng không thể nhận. Diệu nhi nhất định phải theo nàng tới Thẩm gia.

Thẩm Nghị thở dài, “Lưu thúc, Lưu thím không cần khách khí. Hoa Đào cũng đừng nói nữa. Diệu nhi sẽ đi theo ta và Trinh nương trở về. Mọi người yên tâm đi.”

Nói đến nước này, Lưu đại Trụ và Lưu ma ma cũng chẳng còn gì để nói nữa, tất thấy đều nghe theo an bài của Thẩm Nghị.

Tiếp theo là về vấn đề cửa hàng, bị Hoa Đào nói như vậy, trong lòng Lưu Đại Trụ có chút khúc mắc. Từ nhỏ hắn đã là nhân viên trong hiệu tạp hoá Hà gia, nhiều năm trôi qua như vậy, đối với nó cũng có chút thâm tình. Hiện tại, Hà gia không có người làm chủ. Tuy rằng hắn luyện tiếu cửa hàng, lại cảm thấy nếu tiếp tục làm việc ở đó cũng có chút không thích hợp. Còn về vấn đề phòng ở, trước kia khi cả nhà Hà gia còn ở, bọn họ có thể ở lại trong viện. Hiện tại vợ chồng Hà Tam Lang không còn, Trinh nương cũng xuất giá, Diệu Nhi lại đi theo Thẩm Nghị cùng Trinh nương, nhà cũng không thể tiếp tục ở lại nữa.

Lưu Đại Trụ nói mặc kệ, trinh nương không đồng ý. Thẩm Nghị cũng hiểu được không có người nào hiểu biết về chuyện trong cửa hàng bằng Lưu Đại Trụ. Mấy người thương thảo rất lâu, cuối cùng quyết định vẫn để cửa hàng giống như lúc trước, do Lưu Đại Trụ quản lý, hàng tháng vẫn như cũ đưa tiền công cho Lưu Đại Trụ. Chỉ là không còn phải chia lợi nhuận như trước nữa. Tất cả tiền của cửa hàng đều đưa cho Trinh nương. Trinh nương lại quyết định, ngày trước tiền lương là hai lượng bạc đổi thành năm lượng bạc. Lưu Đại Trụ chối từ nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng.

Về chuyện nhà cửa, Trinh nương cùng Thẩm Nghị thương lượng rồi cùng đồng ý là, tiền viện vẫn cho toàn gia Lưu Đại Trụ ở, hậu viện cho thuê. Lưu gia lại tiếp tục từ chối, Hoa Đào cuối cùng không kiên nhẫn nói một câu, “Nếu trong lòng phụ thân và mẫu thân cảm thấy bất an, thì để tiền viện cũng giống như hậu viện cho thuê đi. Tất cả đều cho thuê, đi đâu mà tìm chỗ ở? Chưa nói đại tẩu mấy tháng nữa sinh rồi, chuyển đến chuyển đi không phải khiến tẩu ấy cực nhọc hay sao? Cửa hàng còn không phải đặt ở tiền viện hay sao? Chúng ta mà đi, về sau buồn bán thế nào?” Thẩm Nghị Trinh nương thấy vậy liền thuận nước đẩy thuyền quyết định như vậy.

Bởi vậy, xem như mọi vấn đề đều được giải quyết. Hậu viện sửa lại có thêm một cửa nhỏ, sau này tiến vào cũng không cần đi qua tiền viện. Diệu nhi cũng thu thập đồ đạc thoả đáng, chỉ chờ ngày lành liền chuyển qua.

Thẩm gia đã sớm biết tin. Liêu thị giúp Thẩm Nghị dọn dẹp một gian phòng ở cách vách cho Diệu nhi. Trinh nương dĩ nhiên là một phen cảm ơn, chúng ta không nói đến nữa.

Sau vài ngày, mọi việc cũng đã xoay sở xong. Trên cơ bản đồ đạc đã chuyển hết về Thẩm gia, chỉ còn một bọc đồ nhỏ duy nhất chờ ngày mai giờ lành thì chuyển qua cho có lễ. Rốt cuộc Trinh nương cũng có thời gian đi vào trong phòng Hoa Đào. Hoa Đào đang ở trong phòng khâu hài, miệng hát hí khúc, thoạt nhìn tâm tình rất vui vẻ. Thấy Trinh nương, cười khanh khách vẫy tay gọi nàng, “Đến, ngồi đây, xem hài của tỷ may có được không? Mũi giày thêu vậy có quá cầu kì hay không?” Nói xong liền cầm hài lên chỉ chỉ.

Trinh nương nở nụ cười nhẹ, ngồi xuống bên người nàng, “Hoa Đào tỷ, hôm đó...”

Hoa Đào buông chiếc hài trong tay, tựa tiểu phi tiểu nhìn Trinh nương. Mãi cho đến khi Trinh nương không tự nhiên cúi đầu, mới xì cười một tiếng, “Tỷ đã đoán trước hôm nay người tới tìm tỷ có chuyện mà.” Nói xong về mặt tự nhiên cầm lấy kim thêu tiếp tục khâu hài, “Muốn nói gì thì nói đi.”

Trinh nương lập tức không biết nên nói như thế nào. Nàng nhìn Hoa đào, chỉ cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc. Hoa Đào trong ấn tượng của nàng là người luôn cười hì hì cùng nàng nói chuyện, là người có thể cùng Diệu nhi chơi đùa cả ngày... Thời thơ ấu bú dưỡng bình còn có thể đi lên trần trên cùng mấy nam hài trèo cây hái quả, về nhà bị Lưu ma ma đánh cho chạy loạn trong sân... Là người nếu cãi nhau với nữ hài tử khác có thể túm tóc đánh người, người lớn đến can cũng không buông tay... Thanh danh ương ngạch lan truyền khắp trấn, mười bốn tuổi rồi cũng không có người đến nhắc hôn sự. Là Hoa Đào như vậy chứ không phải Hoa Đào lạnh lùng, châm chọc người ngày đó.

Hoa Đào đợi mãi cũng không thấy nàng nói gì, ngẩng đầu mới thấy Trinh nương đang ngẩn người nhìn nàng. Nhắc tay sờ sờ mặt, kỳ quái hỏi, “Trên mặt tỷ có cái gì hả?”

Trinh nương lấy lại tinh thần, xua tay, vội nói, “Không có, không có.”

Hoa Đào nhìn nàng một lúc, đột nhiên mỉm cười xấu xa, nâng tay lấy hài giơ lên đầu nàng gõ một cái, “Muội có muốn biết tại sao ngày đó tỷ nói như vậy hay không?”

Không đợi Trinh nương trả lời, Hoa Đào lại nói, “Bọn họ quá quan tâm sẽ bị loạn. Những chuyện họ không nghĩ tới, tỷ giúp họ suy nghĩ, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Trinh nương không nghĩ rằng Hoa Đào chỉ giải thích bằng vài câu đơn giản như vậy.

Hoa Đào nhìn nàng cười, khoe miệng hơi hơi cong lên, ngữ khí không còn ngả ngớn giống như vừa rồi, trở nên nghiêm trang, “Lòng người sẽ đổi. Trinh nương, có một số việc, phải phá nó ngay từ đầu mới không cho nó cơ hội mọc rễ nảy mầm.”

Nói xong lại cười khê một chút, khôi phục lại khẩu khí trêu ghẹo lúc trước, “Tỷ cũng không muốn sau này bị người ta mắng a.”

Trinh nương cười cười gật đầu. Nàng hiểu được ý tốt của Hoa Đào. Nàng nhìn Hoa Đào may hài, thủ pháp thành thạo, thêu hình rất thật. Nhìn kĩ thì thấy Hoa Đào cũng chỉ tính là có chút tư sắc, làn da cũng không có trắng nõn, nhưng ở lại lại có một loại khí tức khiến cho người ta không nhận được mà yêu thích.

“Mấy ngày gần đây có bà mối nhắc tới chuyện hôn nhân sao?” Trinh nương giúp Hoa Đào thêu kim tuyến.

Hoa Đào bĩu môi, “Có a. Không biết nghĩ tỷ là cái loại nữ nhân gì, còn nói cái lão viên ngoại nào đó hơn năm mươi tuổi muốn lấy tỷ làm tiểu thiếp. Nói thanh danh tỷ không tốt sẽ không gả đi được, làm cho tỷ phải cảm chối đuối đi.”

Trinh nương nở nụ cười, cảm thấy Hoa Đào trước mắt này trở nên vô cùng quen thuộc. Đây mới là Hoa Đào, có bà mối tới cửa nói không phải người tốt liền cảm chối đuối đánh ra ngoài. Hai người lại hàn huyên thật lâu Trinh nương mới rời đi.

Ngày hôm sau, Thẩm Nghi cùng Trinh nương mang theo Diệu nhi rời khỏi Hà gia. Diệu nhi cũng chân chính ở lại Thẩm gia.

12. Chương 12: Mẹ Con Chương Gia Tối Chơi...

Chờ Diệu nhi ở Thẩm gia ổn định không được bao lâu, hậu viện Hà gia cũng cho thuê. Tiền thuê nhà Lưu Đại Trụ đưa lại một phần cho Trinh nương. Tiền cửa hàng thì giao lại toàn bộ cho nàng. Địa tô (tiền thu được từ việc cho thuê đất, nhà chị cũng thuộc dạng địa chủ mà) của ba mươi mẫu đất bên ngoài trấn cũng giao hết lại cho nàng. Hà Tam Lang để lại năm mươi tám ngàn phiếu, nếu đổi thành ngân lượng cũng được khoảng hơn ba trăm. Bởi vậy cho nên trong tay Trinh nương cũng có không ít tiền.

Diệu nhi tuy rằng ở Thẩm gia, nhưng ăn mặc và chi phí đều không có chút dính dáng nào với Thẩm gia. Tất cả đều do Trinh nương dùng tiền thuê nhà cùng tiền của hàng để chi trả. Số tiền còn lại Trinh nương cất giữ, Diệu nhi còn ở lâu dài, cần dùng tiền vào nhiều việc khác nữa.

Ban đầu Trinh nương sợ Diệu nhi tuổi còn quá nhỏ, tiểu hài tử dễ gây âm ỹ, tới Thẩm gia lại mang thêm phiền toái cho Thẩm Phong và Liễu thị. Cũng may Diệu nhi là đứa nhỏ nhu thuận yên tĩnh. Thẩm Phong và Liễu thị đối đãi với Diệu nhi cũng rất khách khí. Tuy không được thân thiết như với người nhà, nhưng vẫn là rất tận tâm tận sức.

Thẩm Nghi đối đãi với Diệu nhi quả thật quá tốt. Mỗi ngày đều dành ra một canh giờ để chạy tới để chơi đùa với cậu em vợ, còn kể chuyện xưa cho Diệu nhi. Lúc đứa nhỏ được hai tuổi cũng là lúc nó học theo người lớn nhiều nhất. Thẩm Nghi kiên nhẫn dạy dỗ Diệu nhi. Diệu nhi cũng rất thích vị tỷ phu Thẩm Nghi này. Cảm tình giữa hai người ngày một tăng, rất là thân thiết. Trinh nương nhìn thấy, trong lòng rất vui mừng.

Người lớn vĩnh viễn không có tâm tư đơn thuần như bọn nhỏ. Tranh nhi thích nhất Diệu nhi. Trong mắt nó, Diệu nhi cũng giống như Hâm nhi, đều là đệ đệ nó, đều là tiểu oa nhi, đều cần ca ca là nó đây bảo vệ. Tiểu hài tử luôn thích tiểu hài tử. Chiều nào sau khi học xong, Tranh nhi cũng chạy đi tìm Diệu nhi chơi. Nếu mà tìm không ra, liền đuổi theo mẫu thân nhà mình mà hỏi. Liễu thị bị hỏi đến phiền, liền bảo Trinh nương mỗi ngày để ý giờ Tranh nhi học xong mang Diệu nhi tới phòng nàng. Hai người lớn ngồi một chỗ thêu hoa làm việc nhà, hai đứa nhỏ cùng nhau chơi đồ chơi. Chỉ cần không cãi nhau đánh nhau, Liễu thị coi như tìm bạn cho con mình cùng chơi.

Đối với Tranh nhi mà nói, có Diệu nhi cái gì cũng tốt, có thể cùng nhau chơi ngựa gỗ, có thể cùng nhau xếp hình. Tuy rằng hầu hết thời gian đều là một mình hân đùa vui nhưng có thêm người cũng vẫn tốt. Nếu nói có chút không tốt chính là vấn đề xưng hô.

“Con phải gọi Diệu nhi là thúc thúc. Đệ ấy là đệ đệ của tứ thẩm con, là trưởng bối của con.” Liễu thị nhắc nhở Tranh nhi.

Tranh nhi nhìn Diệu nhi bên cạnh đang chơi ngựa gỗ, miệng còn hô “Giá, giá”, liền mở miệng, “Đệ ấy không lớn bằng con. Con mới không gọi đệ ấy là thúc thúc đâu.”

Liễu thị bất đắc dĩ. Vì chuyện xưng hô này nàng đã dạy Tranh nhi không biết bao nhiêu lần. Ở trước mặt Trinh nương, nàng không muốn con lại xưng hô không quy củ. đành phải nhẫn nại nói thêm một lần, “Diệu nhi tuy rằng còn nhỏ, nhưng vẫn là trưởng bối. Phu tử của con dạy con như thế nào hả?”

Tranh nhi không kiên nhẫn nói lại một câu, “Đệ ấy chỉ là một tiểu hài tử. Con gọi đệ ấy cũng có hiểu được đâu. Thôi, nương đừng âm ỹ nữa, thực phiền mà.”

(Thiếu Quân: Oa oa, thích nhóc Tranh nhi này nha! mới có chút tuổi mà ra dáng đàn anh gớm.

TĐHS: Tao gửi thấy mùi hint, mà có nghĩ thấy không? >.<>

Trinh nương thấy không khí không tốt liền chạy tới hoà giải, “Đại tẩu, bọn nhỏ còn nhỏ mà, cũng không cần phải xưng hô như vậy. Chờ chúng lớn chút sẽ tự biết thôi.”

Liêu thị bị chính con mình nói cho như vậy, tức đến không nói ra lời, cũng lại luyến tiếc làm khó con mình. Đứa nhỏ này là khúc ruột của nàng. Cũng may là Trinh nương cho nàng bậc thang đi xuống. Trùng mắt liếc nhìn con một cái mới ngượng ngùng nhìn Trinh nương nói, “Khiến đệ muội chê cười rồi.”

Trinh nương cười cười lắc đầu, “Đại tẩu nói gì vậy. Là Diệu nhi mang phiền toái cho tẩu rồi.”

Liêu thị xua tay, cầm lấy xiêm y trong tay chuẩn bị khâu cho Tranh nhi, “Đều là người một nhà, có gì mà phiền toái với không phiền toái. Dù sao cũng chỉ là thêm đôi đũa, muội đừng nghĩ nhiều, dù thế nào cũng nên để tâm thanh thanh sở sở. Đứa nhỏ trong nhà cũng không có nhiều, chăm một đứa là chăm, chăm hai đứa cũng là chăm. Đứa nhỏ nhỏ như vậy có thể ăn được bao nhiêu đồ ăn chứ?”

Trinh nương cầm đôi giày nhỏ định may cho Diệu nhi trong tay, nghe thấy Liêu thị nói như vậy, biết nàng khách sáo với mình. Nếu nàng mang theo Diệu nhi, vậy cũng có nghĩa là sẽ ở lại lâu dài, có một số việc nên nói rõ ràng ngay từ lúc đầu, cười nói, “Đại tẩu, mỗi ngày đều phải lo lắng chuyện trong nhà. Tuy rằng nói tiểu hài tử ăn không bao nhiêu, nhưng ngày sau còn lớn lên. Ngày còn dài, đệ ấy là đứa nhỏ của Hà gia, nên để Hà gia dưỡng.”

Liêu thị cũng chỉ là khách khí một chút, lập tức cũng không nói thêm cái gì nữa.

Sáng sớm ngày hôm nay, Thẩm Nghị liền gọi Trinh nương, “Nàng đưa bộ y phục thêu cỏ xuân nàng làm vài ngày trước cho ta đi.”

Trinh nương đã may xong bộ y phục thêu cỏ xuân, liền lấy ra cho Thẩm Nghị, giúp hắn sửa sang lại, “Sao vậy, Hôm nay huynh muốn ra ngoài sao?”

Thẩm Nghị gật gật đầu, “Ta có thể đỗ tú tài ít nhiều cũng là nhờ lời chỉ điểm của Phùng tiên sinh. Vài ngày trước Phùng tiên sinh đi kinh thành thăm bạn, hôm trước mới trở về. Hôm nay liền rủ bạn bè cũng đám học trò chúng ta cùng đi đập thanh, ta muốn đi cùng.” Phùng tiên sinh trong miệng Thẩm Nghị là một danh nho. Nghe nói lúc còn trẻ đã từng dạy học cho công tử của Dương đại nhân ở kinh thành. Dương công tử kia hiện giờ đã làm quan tới chức thượng thư.

Trinh nương suy nghĩ một chút, liền nói với Thẩm Nghị, “Khi nào huynh xuất môn. Nếu không vội, đợi ta tới phòng bếp làm chút điểm tâm, trên đường nếu có đói bụng thì ăn một chút lót dạ.”

Thẩm Nghị cười hì hì nói với Trinh nương, “Được, nàng cứ làm đi. Dù sao ta cũng còn phải chờ Hoài Viễn để cùng nhau đi mà.”

Trinh nương nghe liền thấy mất hứng, “Không còn ai tốt hay sao mà lại đi với hắn?” Từ lần trước tới Trương gia, Trinh nương liền sinh lòng chán ghét người nhà Trương gia. Chương phu nhân cùng đại tiểu thư Chương Hoài Xuân đối với nàng một bộ dáng âm dương quái khí, nhưng đối với Thẩm Nghị lại là tươi cười niềm nở. Tuy rằng Chương Hoài Viễn khi đưa họ đi cũng đã nói lời xin lỗi, nhưng mà ai biết nhà bọn họ có cái tâm tư gì chứ?

(Hoài Xuân: Nghe tên cũng biết là người không tốt rồi.)

Thẩm Nghị thấy Trinh nương mất hứng, biết trong lòng nàng không vui. Cẩn thận dùng khuôn mặt tươi cười bồi tội, “Ta biết nàng không thích Chương gia. Nhưng mà Hoài Viễn là người tốt, trước kia... Hắn quả thật hy vọng ta có thể cùng muội muội của hắn... Nhưng sau khi ta thành thân, hắn cũng không đề cập đến việc này nữa. Nàng yên tâm đi.”

Trinh nương thấy tâm sự của mình bị nhìn thấu, có chút xấu hổ, “Ta nào có không thích bọn họ... Ta đi chuẩn bị chút điểm tâm cho huynh.” Nói xong hoảng hốt bỏ chạy.

Đợi Thẩm Nghị xuất môn, trinh nương cùng Liêu thị liền đi dọn dẹp trong nhà. Đến giữa trưa, lúc nàng vừa đỗ ngũ được Diệu nhi thì mẫu tử Chương gia tới chơi.

Mặt Chương phu nhân hẹp dài, cái cằm nhọn gầy. Diện mạo Chương Hoài Xuân cũng giống như của mẫu thân nàng, khiến cho người ta vừa nhìn thấy... lòng liền khó chịu.

Liêu thị mang theo Trinh nương tiếp đón hai mẫu tử Chương gia. Chương phu nhân chỉ cười khanh khách cười nói với Liêu thị, “Thấm muội muội dạo này có tốt không? Tại sao lại gầy đi nhiều vậy? Ta nói nha,

đây là chuyện xui dính vào đó, cần thận bị sát khí bám vào đó.” Nói xong lời này còn cố ý liếc nhìn Trinh nương.

Liêu thị vừa nghe thấy lời này mày liền nhú lại, liếc nhìn Trinh nương trấn an, khẩu khí đối với hai mẫu tử Chương gia liền không tốt, “Chương phu nhân nói vậy là sao? Không biết hôm nay Chương phu nhân đến đây là vì chuyện gì.”

Chương phu nhân lại giống như không nghe thấy gì, giống như mới lần đầu tiên gặp Trinh nương, “Uy uy, đây là tiểu nương tử Thẩm gia phải không? Ai ô ô... Xem khuôn mặt nhỏ nhắn này đi, so với lần trước ta nhìn thấy đã gầy đi không ít nhỉ. Cũng khó trách... Đã mất cha lại mất cả nương, lại còn mang theo con riêng... Ai u, coi cái miệng ta này.” Làm bộ đánh vào miệng mình một cái, lại tiếp tục tỏ vẻ hiền lành nói với Trinh nương, “Ta là người nhanh mồm nhanh miệng, nếu có nói sai điều gì, tiểu nương tử cũng đừng để trong lòng a.”

Trinh nương tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch, hừ lạnh một tiếng nói, “Chương phu nhân chê cười rồi. Sao ta dám để trong lòng chứ. Chương gia không hổ là dòng dõi thư hương nha...” Nàng không giỏi cùng người tranh cãi. Biết rõ Chương phu nhân cố ý chọc tức nàng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không nghĩ ra từ nào để đáp trả lại.

Chương Hoài Xuân đắc ý nói, “Nhà chúng ta chính là dòng dõi thư hương đấy. Cũng không biết Nghị ca ca trúng phải tà thuật gì, đường đường là một tú tài thể mà lại đi cưới nữ nhi của một thương nhân hạ đẳng làm vợ.”

Chương phu nhân tưởng rằng nữ nhi sẽ không nói câu này. Thẩm Phong không phải cũng là thương nhân hay sao? Vội quát một tiếng, rồi xin lỗi Liêu thị, “Thẩm muội muội đừng giận. Hoài Xuân! Còn không mau chịu tội với tẩu tẩu.” Quả nhiên thấy mặt Liêu thị trầm xuống.

Sắc mặt Liêu thị nặng nề, mẫu tử Chương gia này cũng quá không biết chừng mực, “Không cần, đại lễ của tiểu thư ta nhận không nổi! Chương phu nhân, nếu hôm nay ngài không có chuyện gì khác, xin mời trở về đi.” Trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Chương phu nhân trừng mắt nhìn nữ nhi, cho tới tận lúc Chương Hoài Xuân cúi thấp đầu xuống mới làm mặt tươi cười nói, “Muội muội đừng giận. Hôm nay đến là vì nghe thấy chút chuyện, cảm thấy... Thật sự là cảm thấy không thể không nói với muội muội a...” Nàng nhìn Trinh nương, đắc ý cười, “Trên đường có chút đồn đãi, chuyện có chút quan hệ với tiểu nương tử nhà muội muội a.”

Liêu thị cau mày, nhìn Trinh nương, không kiên nhẫn nói, “Chương phu nhân, nếu là chuyện đồn đại, vậy không cần để ý tới nó. Nếu không còn chuyện gì khác, xin mời đi cho.”

Chương phu nhân tiếp tục nở nụ cười. Chương Hoài Xuân lại đắc ý dáo dạt nhìn Trinh nương. Trong lòng Trinh nương oán thầm, khẳng định không phải chuyện hay ho gì!

Quả nhiên chợt nghe thấy Chương phu nhân nói, “Lão gia nhà ta là phu tử của Thẩm tú tài. Nay thấy thanh danh Thẩm tú tài bị hao tổn, lão gia nhà ta rất là đau lòng a...” Giả mù sa mưa làm bộ một chút, “Chuyện đồn đại này có chút khó nghe... Ai. Sao lại có người nhảm tâm nói như vậy chứ...”

Chuyện liên quan đến thanh danh Thẩm Nghị cũng là chuyện liên quan đến thanh danh Thẩm gia. Liêu thị không thể không để tâm, ý bảo Chương phu nhân tiếp tục nói.

Chương phu nhân nhận được ám chỉ, liền bưng bưng nói tiếp. Kỳ thật nói đến nói đi cũng không ngoài vài chuyện. Một là chuyện Trinh nương vào cửa nửa năm cũng chưa có bầu. Hai là chuyện cha mẹ Trinh nương cùng mất một ngày. Hơn nữa Hà Tam Lang lại là đột nhiên mà mất. Nói Trinh nương khắc cha mẹ, mệnh không tốt. Chuyện thứ ba là Trinh nương dùng việc nuôi dưỡng Diệu nhi để mưu toan chiếm lấy tài sản trên danh nghĩa của Hà gia.

Trinh nương không có bầu là vì nàng căn bản không có cùng Thẩm Nghị viên phòng. Điều này thuần túy chỉ là lời nói vô căn cứ, Liêu thị nghe xong cũng không nói gì. Ngoài ra còn có hai chuyện khác cũng chẳng hiểu thế nào mà cũng nói vào. Một là chuyện mệnh Trinh nương không tốt khắc chết cha mẹ nên việc Liêu thị ngoại trừ Tranh nhi không có thêm đứa nhỏ nhà nào cũng là do Trinh nương khắc. Thậm chí ngay cả

chuyện vong thê Tôn thị của Thẩm Huy cũng tính lên đầu Trinh nương. Nói là hai lão Thẩm gia vì định hôn sự Thẩm Nghị với Trinh nương nên từ thời điểm đó đã khắc lên toàn gia Thẩm gia.

Sau khi nghe thấy mặt Trinh nương đã tái mét, cả người phát run. Ba một tiếng đem chén trà nện ở trước mặt Chương phu nhân. Sắc mặt xanh mét chỉ vào đại môn, “Cút! Hai người các người cút ra ngoài cho ta!”

Chương phu nhân biến sắc, khinh thường nói, “Sao? Tiểu nương tử then quá hoá giận hả? Chưa biết chừng, lời đồn đãi kia cũng chẳng phải chỉ là lời đồn đãi, có khi là sự thật ấy chứ...”

Chương Hoài Xuân đắc ý cười, còn không quên khinh miệt nói, “Nhìn bộ dáng người đàn bà chanh chua này xem, có điểm nào xứng đôi với Nghị ca ca chứ?”

Giờ phút này, hai mắt Trinh nương đỏ rực, cầm cái chén trà của Liêu thị tiếp tục ném qua, “Cút! Các người nếu không cút!, Ta... Ta... Ta liền lấy chổi đuổi các người ra ngoài!”

Hai mẫu tử Chương gia đắc ý rời khỏi Thẩm gia. Trinh nương ngây ngốc nhìn chén trà vỡ nát tan tành, đột nhiên ôm mặt khóc chạy về phòng.

Liêu thị nhìn đồng hồ hỗn độn trên sàn thờ dài thật lâu.

13. Chương 13: Bức Hôn Bức Đến Cửa Nhà...

Liêu thị vừa mới dọn dẹp xong căn phòng, thì hai huynh đệ Thẩm Phong và Thẩm Nghị liền cùng nhau trở lại. Liêu thị nghênh đón, “Tại sao hai người lại cùng trở về vậy? Không phải tiểu thúc nói đi đáp thanh sao? Phùng tiên sinh không giữ lại dùng cơm sao?”

Sắc mặt hai huynh đệ đều không tốt lắm. Thẩm Phong hừ lạnh một tiếng ngồi xuống. Liêu thị vội bưng chén trà qua, “Làm sao vậy? Thở phì phì cái gì thế?” Quay đầu nhìn Thẩm Nghị như muốn hỏi.

Sắc mặt Thẩm Nghị cũng rất khó coi, quay đầu nhìn khắp phòng. Ngày thường, nếu Trinh nương nghe thấy tiếng động sẽ đi ra nghênh đón hân, tại sao hôm nay vẫn chưa thấy đi ra. Tự động bỏ qua ánh mắt dò hỏi của Liêu thị, trực tiếp hỏi nàng, “Đại tẩu, Trinh nương đâu ạ? Tại sao không thấy nàng?”

Liêu thị thở dài, đem chuyện hai mẫu tử Chương gia nói lại một lần, đương nhiên cũng không bỏ qua chuyện lời đồn Trinh nương khắc cha khắc mẹ khắc cả Thẩm gia. Nói xong nhìn về phía phòng trong búi môi, nhỏ giọng nói với Thẩm Nghị, “Đệ muội ở trong phòng ý. Trong lòng nàng không thoải mái, đệ nên khuyên nhủ một chút.”

Thẩm Nghị vừa nghe liền phát hỏa, “Quả thực là nói hươu nói vượn! Lời nói vô căn cứ!”

Thẩm Phong cầm chén trà đập mạnh lên bàn, phát ra thanh âm thật lớn, mặt bình tĩnh nói, “Chưa nói tới chuyện này, Ta hỏi đệ một chút. Có phải đệ đáp ứng Chương phu tử sẽ kết hôn với đại tiểu thư con hân? Cho làm bình thê?”

Liêu thị hoảng sợ. Sao lại nháo ra cái chuyện kết hôn với cả bình thê thế này. Bình thê có nghĩa là không khác gì so với chính thê a! nhanh liếc nhìn về phía Thẩm Nghị, “Tiểu thúc, chuyện đại ca đệ nói là thật ?”

Thẩm Nghị tức khí hừ mạnh, “Khi nào ta nói là muốn kết hôn với Chương Hoài Xuân?”

Thẩm Phong hỗn hển nói, “Đệ còn dám nói là không có! Hôm nay ở Thiên Đô có người đến chúc mừng!”

Liêu thị vừa thấy, sợ hai huynh đệ thực sự cãi nhau vội khuyên nhủ Thẩm Phong, “Chàng đừng nóng. Tiểu thúc làm sao có thể gạt chúng ta muốn kết hôn với Chương Hoài Xuân kia. Mà trưa nay ta gặp hai mẫu tử Chương gia, các nàng cũng chưa từng đề cập đến việc này.”

Thẩm Phong nhẹ nhàng hít thở, bất đắc dĩ nói với Liêu thị, “Hôm nay lúc vừa tới cửa hàng, bên ngoài có rất nhiều người chụm chụm đầu lại nói nhỏ với nhau. Ta bảo tiểu nhị ra ngoài thăm dò một chút, mới biết được bên ngoài đồn đãi đệ muội mệnh khắc cha mẹ khắc cả Thẩm gia. Tứ đệ vì vậy mà ghét bỏ nàng, muốn kết hôn với con gái lớn nhà Chương gia. Còn nói hai người này lưỡng tình tương duyệt đã lâu, nói Thẩm Nghị sợ uỷ khuất cô nương dòng dõi thư hương kia cho nên không phải mang nàng về làm thiếp mà là cưới làm bình thê!”

Liêu thị nghe xong kinh ngạc muốn cười đau ruột. Chuyện này là thế nào a? Thẩm Nghi và Chương Hoài Xuân lưỡng tình tương duyệt?! Không nói Chương Hoài Xuân kia giống hệt mẫu thân, tướng mạo cùng vẻ mặt không tốt, riêng chuyện hôm nay, xem cách ăn nói của Chương Hoài Xuân, nàng thấy nàng ta đâu có một tí tí nào bộ dáng của nữ nhi dòng dõi thư hương! Thẩm Nghi sẽ coi trọng nữ tử như vậy á? Liêu thị đột nhiên cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Thẩm Phong trừng mắt liếc nhìn Thẩm Nghi, “Buổi chiều tự nhiên còn có bà mối chạy tới cửa hàng, bảo ta có người nhờ nàng ta đi cầu hôn, còn nói chuyện hôn sự này là do Phùng tiên sinh làm mai. Chương phu tử cũng đồng ý rồi! Đệ nói, đệ nói,” Ngón tay hắn chỉ vào Thẩm Nghi, nói với Liêu thị, “Ta có thể không tức giận hay sao? Chuyện lớn như vậy cũng không nói một tiếng. Cửa hàng nhiều người như vậy, nháo lên làm mất hết cả mặt mũi Thẩm gia!”

Thẩm Nghi tức khí mắng, “Thúi lắm!” Khuôn mặt tuấn tú của hắn đỏ bừng lên. Câu thúi lắm này đã đạt tới cực hạn của hắn. Hôm nay việc này bị làm cho thái quá lên, hắn có muốn không tức giận cũng khó!

Liêu thị vội vàng túm lấy quần áo Thẩm Phong hỏi, “Bà mối tới cửa? Chàng sẽ không đáp ứng đấy chứ?”

Thẩm Phong giận Liêu thị, liếc nàng một cái, “Nàng nghĩ ta là loại người không biết nặng nhẹ hay sao? Loại chuyện này sao có thể tùy tiện đáp ứng. Ta chủ trương đứng ở cửa hàng chờ hắn, không phải là muốn cùng hắn trở về hỏi cho rõ ràng hay sao? Nhưng hôm nay hắn lại đi theo Phùng tiên sinh đi ra ngoài. Ai biết việc này sẽ đồn đại thành cái gì nữa!”

Thẩm Nghi tức giận đi vòng quanh phòng, “Hôm nay, Phùng tiên sinh bảo bọn đệ ra ngoài. Chương phu tử và Hoài Viễn quả thật cũng có đi. Nhưng mà... Cả một bụng tức của đệ cũng chưa có chỗ để giải đây này! Ngày thường đệ kính trọng Chương phu tử vì khi đệ còn nhỏ đã từng dạy đệ học. Nào biết hắn lại đối với đệ như vậy!”

“... Trình nương tốt bụng làm chút điểm tâm. Trên đường đệ có chia cho bọn họ. Kết quả là Chương phu tử cư nhiên trước mặt mọi người nói Trình nương là người có mệnh xấu, không muốn chạm vào thứ nàng làm. Đệ giận ông ấy nói chuyện không suy nghĩ, không muốn cùng ông ấy tranh cãi. Ai ngờ, Chương phu tử còn cố tình đứng lên, nói với đệ và phần đông người ở trường về rất nhiều... Rất nhiều chuyện đồn đại về Trình nương.” (anh bệnh vợ quá cơ)

Thẩm Nghi lòng đầy căm phẫn, cả giận nói, “... Cuối cùng còn nói cái gì mà Chương Hoài Xuân một lòng ngưỡng mộ đệ, mong Phùng tiên sinh làm mai mối, nguyện ý gả nữ nhi cho đệ làm thiếp!”

Liêu thị vội hỏi, “Đệ đáp ứng rồi?”

Thẩm Nghi không kiên nhẫn nói, “Đại tẩu nói gì vậy? Không nói đến việc đệ sẽ phụ Trình nương, chỉ riêng tác phong của Chương phu tử như vậy, thì nữ nhi của hắn làm sao đệ có thể đặt vào mắt chứ!”

Thẩm Phong và Liêu thị yên lòng. Liêu thị thì thảo nói, “Sao lại khéo như vậy nhỉ?”

Ba người trầm mặc một chút. Đúng vậy, Phùng tiên sinh mời, mẫu tử Chương gia tới chơi, lời đồn đại... Cưới vợ... Bà mối tự đứng tới cửa làm mai mối... Sự tình không khỏi quá mức trùng hợp đi?

Thẩm Phong thở dài, “Thôi thôi, đệ đi xem đệ muội đi. Chút nữa thì ra ăn cơm.”

Thẩm Nghi nhìn đại ca đại tẩu liếc mắt một cái, chấp tay hành lễ, “Mong huynh và tẩu đừng để ý tới lời đồn trên phố. Thẩm Nghi quyết không phụ Trình nương.”

Nhìn Thẩm Nghi đi vào phòng trong, Liêu thị đặt tay lên vai Thẩm Phong, “Tướng công, tại sao ta cảm thấy tất cả mọi chuyện có chút không thích hợp?”

Thẩm Phong cười lạnh một tiếng, “Cứ nghĩ là người đọc sách làm người quang minh chính đại, hoá ra cũng chỉ là loại tiểu nhân âm hiểm. Chương gia tính toán thật tốt!”

Trong lòng Liêu thị đã có chút chủ ý, “Tướng công, chàng nói lời đồn đại này có khi nào là thật hay không? Chẳng lẽ tứ đệ muội... Thật sự là mệnh xấu?”

Thẩm Phong không có trả lời nàng, chỉ bảo nàng đi chuẩn bị cơm chiều. Liêu thị không đợi được câu trả lời, quay đầu cẩn thận nghĩ nghĩ, lại nhớ đến Trình nương, ánh mắt có chút thay đổi.

Trình nương ở trong phòng khóc cả ngày trời. Diệu nhi tỉnh lại không thấy nàng cũng khóc. Thắm Nghi nhìn trong phòng mình không có ai, chạy tới phòng Diệu nhi mới thấy hai người, một lớn một nhỏ cùng nhau khóc rầm rức.

Thắm Nghi đau lòng ôm hai người vào trong ngực, ngón tay lau đi nước mắt trên con mắt sưng đỏ của Trình nương, “Tại sao lại khóc thành như vậy?”

Trình nương quay mặt, không cho hấn chạm vào. Diệu nhi trong lòng cũng khó lớn khóc nhỏ. Thắm Nghi ôm Diệu nhi, nhẹ nhàng dỗ, lại nhìn vào khuôn mặt không thềm để ý đến hấn của Trình nương nói, “Nàng không thích nghe mấy lời đồn đại này, ta sẽ không để ý.”

Trình nương hấp hấp cái mũi, thút tha thút thít đáp, khóc không thể ngừng, “Người ngoài đồn đại đâu có liên quan gì tới ta, người ngoài muốn nói thì cứ để họ nói đi. Nếu huynh muốn vì mấy lời đồn đại này mà cho rằng ta là diêm xấu muốn hừ ta, huynh liền hừ đi!”

Cơn giận của Thắm Nghi vừa nhả xuống giữ lại nổi lên, “Nàng nói cái gì vậy? Nàng là nương tử ta cưới hỏi đàng hoàng, sao có thể nói hừ liền hừ? Nàng cho rằng hôn nhân là trò đùa sao? Hay là ở trong mắt nàng, Thắm Nghi ta chỉ là một kẻ phụ tình bạc nghĩa?”

Trình nương quay sang, tức giận nói, “Vậy Chương Hoài Xuân kia khi ta ở nhà chạy tới đây làm gì? Vừa rồi mọi người nói chuyện ta cũng nghe thấy được. Đại ca nói huynh muốn cưới nàng làm bình thê! Hoặc là huynh hừ ta, nếu không ta có chết cũng không để nàng bước vào cửa nhà này!”

Thắm Nghi xấu hổ, chuyện không hay kia lại bị nha đầu này nghe thấy. Nhưng mà khẳng định nàng mới nghe có một nửa mới có thể hiểu nhầm để rồi nói ra mấy cái chuyện hừ với không hừ này. Bất đắc dĩ ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, đành phải nhả nạt ôn nhu giải thích cho tiểu nương tử nhà mình một phen, còn luôn miệng cam đoan tuyệt đối không cưới Chương Hoài Xuân.

Đầu Trình nương vẫn cứ lắc hoài, “Hừ, không cưới Chương Hoài Xuân này, sau này còn vô số Chương Hoài Xuân khác. Huynh rồi sẽ chê ta, muốn cưới người con gái khác, huynh... không bằng huynh hừ ta luôn đi!”

Giờ phút này Thắm Nghi chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc. Chương phu tử ở trước mặt hấn nói lời tổn hại Trình nương lại còn cầu thân. Hấn không thềm để ý mọi người bàn luận, đương trường giận giữ rồi đi. Sau khi về nhà lại nghe ca tấu mắng ột trận, liền thấy bực mình. Bây giờ Trình nương lại khóc nháo không thôi, Diệu nhi cũng khóc làm hấn đau cả đầu.

(Thế đấy! cưới vợ về thì học hành thế nào được. Một khóc hai nháo ba thất cổ thế này thì...)

Hết thấy đều khiến cho hấn cảm thấy mọi chuyện thật trùng hợp. Phùng tiên sinh cố tình nói cho bọn họ, mẫu tử Chương gia đến nói cho Trình nương và Liêu thị chuyện đồn đãi trên phố. Đồng thời trong lúc đó, bà mới lại chạy đến cửa hàng Thắm gia còn nói là Phùng tiên sinh làm mai. Không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể khẳng định việc này có liên quan đến Chương gia.

Đối với Chương gia Thắm Nghi vẫn có thể tránh liên tránh. Tâm tư Chương gia hấn không phải không rõ. Lại nói cùng Chương Hoài Viễn và Chương phu tử có quan hệ, hấn không phải không biết về Chương Hoài Xuân, cũng chỉ là nữ tử thân thể không tồi liền tự xưng mình là dòng dõi thư hương còn nói mình là tiểu thư khuê các. Hấn không chỉ không thích mà còn cực kỳ chán ghét nữ tử như vậy. Nhưng Chương gia lại cố tình, một lòng muốn đem Chương Hoài Xuân gả cho hấn. Mỗi lần thấy hấn đều như vô tình cố ý nhắc đến việc này. Cứ nghĩ rằng hấn cưới Trình nương rồi chuyện này cũng dần dần phai nhạt, không ngờ lại nháo lên thành như vậy.

Lần đầu tiên, Thắm Nghi cảm thấy mỗi người trong Chương gia đều có bộ mặt thật đáng ghét!

Thật vất vả mới dỗ được hai tỷ đệ Trình nương, Thắm Nghi thở phào một cái. Trình nương cuối cùng cũng không để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, cũng không nói mấy chuyện hừ thê gì đó khiến hấn phẫn nộ nữa. Hai người nháo đến cơm chiều cũng không kịp ăn. Liêu thị tốt bụng đem cơm đặt ở trong phòng bếp. Trình nương bưng cơm, tiểu phu thê lại ngồi ở trong phòng mình tự tại ăn uống.

Trình nương vừa dỗ Diệu nhi ăn vừa hỏi Thắm Nghi, “Tướng công, Phùng tiên sinh cũng không có thật sự nói là muốn làm mai cho huynh chứ?”

Thẩm Nghi ăn ăn, cẩn thận hồi tưởng lại, có chút tức giận nói, “Không biết Chương phu tử cùng Phùng tiên sinh nói cái gì. Phùng tiên sinh quả thật có lên hỏi ta có muốn cưới Chương Hoài Xuân.”

Mắt thấy sắc mặt của Trình nương lại trầm xuống, liền nhanh nói thêm một câu, “Ta đã nói rõ ràng với Phùng tiên sinh, cuộc đời này trong lòng ta chỉ có một mình Trình nương là thê tử, tuyệt không có người khác.”

Trình nương nghe xong trong lòng có chút cao hứng, sắc mặt cũng tốt dần lên. Gấp cho Thẩm Nghi mấy miếng thức ăn, “Nếu Phùng tiên sinh muốn làm người tốt không dính thị phi, thì không nên làm mai cho huynh mới phải?”

Phùng tiên sinh là danh nho lại là ân sư của Thẩm Nghi. Nếu ông ấy thật sự cứng rắn muốn ép hấn, Thẩm Nghi mà từ chối sẽ có rất nhiều khó xử.

Thẩm Nghi lắc đầu, thực kiên định nói, “Sẽ không. Phùng tiên sinh là người học thức uyên bác, kiến thức rộng lớn, hơn nữa tính tình cương trực, nhất ngôn cửu đỉnh. Ông ấy đã đáp ứng ta là mặc kệ việc này thì nhất định sẽ không nhúng tay vào. Hơn nữa... Hôm nay Phùng tiên sinh cũng rất giận Chương phu tử, chỉ sợ cũng sẽ không muốn giúp ông ta.”

Có thể không giận sao? Phùng tiên sinh đặt nặng khí khái người đọc sách. Chương phu tử cũng là người đọc sách, lại là người làm gương cho kẻ khác. Hôm nay không chỉ giống như phụ nhân bình thường nói chuyện tào lao, còn không để ý lễ nghi liên sỉ dám trần trợn bức hôn đệ tử, cho dù là sốt ruột cho ái nữ cũng không thể thô lỗ bất nhã như vậy. Cuối cùng nháo ọi người ra về trong không vui, tất cả đổ hết lên thể diện của Phùng tiên sinh. Phùng tiên sinh không giận ông ta mới là lạ.

Lúc này Trình nương mới yên lòng. Chỉ cần Phùng tiên sinh không nhúng tay vào chuyện này thì mọi chuyện đều tốt.

Hai người tùy ý ăn vài miếng. Trình nương dỗ Diêu nhi ngủ. Đợi lúc hai người cùng nằm trên giường, Trình nương liền nghiêng người, nhẹ nhàng nói chuyện cùng Thẩm Nghi, “Tướng công, ta không thích Chương Hoài Xuân.”

Thẩm Nghi từ từ nhắm hai mắt lại, “Ta biết, ta cũng không thích nàng. Nàng yên tâm đi.”

“Tướng công, ta... Ta cũng không thích sau này có Chương Hoài Xuân khác.” Tiếng nói nhẹ nhàng ôn nhu mang theo chút do dự, cùng một chút nũng nịu.

Thẩm Nghi cũng nghiêng người nhìn Trình nương, nhìn hai mắt nàng, cười khê nói, “Ta biết, ta cũng không thích, nàng yên tâm đi.”

“Tướng công, hôm nay ta... Ta... Ta không phải cố ý tranh cãi với huynh.” Ngượng ngùng mở miệng, may mà nền đều đã tắt, nên không nhìn thấy không mặt hồng hồng của nàng.

Thẩm Nghi đưa tay kéo Trình nương nằm lên khuỷu tay mình, thanh âm trong trẻo, cùng cao hứng, “Ta biết, nàng yên tâm đi.”

Mùa xuân ấm áp, trong phòng cũng tràn ngập không khí ấm áp. Hai người nhẹ nhàng thở đều mà đi vào giấc ngủ.

Mặt khác, ở một gian phòng khác, Liêu thị lẩn qua lộn lại không ngủ được. Mãi cho đến lúc Thẩm Phong phải mở miệng hỏi, “Nàng làm cái gì vậy?”

Liêu thị suy nghĩ chút, thử thử hỏi Thẩm Phong, “Tướng công, chàng nói tứ đệ muội... có hay không thật là... Nhỉ?”

Thẩm Phong Không kiên nhẫn nghiêng người, “Đừng nghe người ta nói bậy. Một ngày nhiều việc xảy ra như vậy, Chương gia có thể tin sao?”

Chương gia đúng là không thể tin, nhưng mà loại chuyện này ai dám nói chuẩn được nha? Trong lòng Liêu thị oán thầm.

Sau lại lo lắng hỏi, “Tướng công, chàng nói sao lâu như vậy mà không thấy ta hoài thai, sẽ không phải là do muội ấy khắc chứ?” Nói không chừng chính là do nàng khắc Thẩm gia, không chỉ khắc tam đệ muội (vợ Thẩm Huy) còn khắc nàng không có đứa nhỏ.

Thẩm Phong hơi chuyển động thân mình, sắc mặt ôn nhu, “Ta nói nàng sao không để yên mọi chuyện đi? Bất tự của muội ấy là do nàng cầm đi xem có hợp hay không. Vương phu, vương tử lại còn vương gia, mệnh này không phải đều do nàng tự mình đi xem hay sao? Còn nói mấy chuyện này làm gì?”

Liêu thị bĩu môi, hôm nay chẳng phải chàng cũng bị Chương gia làm cho bực mình hay sao... Liếc mắt nhìn Thẩm Phong một cái oán trách nói, “Ta không thể lo lắng sao?” Dưới ánh nến, môi Liêu thị đỏ mọng ửng ất, ngay cả động tác trợn mắt liếc nhìn này trong mắt Thẩm Phong cũng trở nên cực kỳ có ý khiêu khích.

Thẩm Phong nói tiếp, “Ta thấy nàng rất là có tinh lực a, ai... Đừng nhúc nhích... Để cho ta sờ sờ một cái...”

Liêu thị ai u một tiếng, liền thuận thế nâng người về phía Thẩm Phong. Lúc trước nghĩ gì giờ đều mơ hồ không nhớ. Ông trời phù hộ, nếu lần này nàng hoài thai đứa nhỏ, nàng nhất định sẽ tin Trình nương có mệnh vương gia vương tử. Cái gì Chương gia, cái gì đồn đãi, đều biến hết cả đi!

14. Chương 14: Tính Toán Của Chương Gia...

Ngày hôm sau, Hoa Đào liền dùng dùng nỗi giận chạy tới cửa. Nàng cũng không đợi có người đón tiếp, trực tiếp đi vào Thẩm gia, tìm thấy Trình nương liền ào ào hỏi, “Thẩm Nghị đâu?”

Trình nương nhìn Hoa Đào hùng hùng hổ hổ, trực tiếp trợn tròn mắt, vội lôi kéo cánh tay Hoa Đào, “Hoa Đào tỷ, sao tỷ lại tới đây? Tướng công đang đọc sách ở trong thư phòng.”

“Hừ, đọc sách, hừ còn có tâm tình đi đọc sách!” Hoa Đào cười lạnh một tiếng, giật ra khỏi tay Trình nương, một đường đi thẳng tới thư phòng. Nàng đã tới Thẩm gia vài lần, nên đối với chỗ ở của Trình nương và Thẩm Nghị rất là quen thuộc.

Rầm một tiếng đá văng cửa thư phòng, đi vọt vào, chỉ thẳng vào mũi Thẩm Nghị nói châm chọc khiêu khích, “Thẩm tú tài cũng thật tốn tâm tư a, đọc nhiều sách như vậy có đọc ra một Nhan Như Ngọc hay không? Ai u, ta đã sớm quên mất, Thẩm tú tài thâm thương trộm nhớ Chương Hoài Xuân cơ mà. Cho dù Nhan Như Ngọc có đứng trước mặt Thẩm tú tài, chỉ sợ Thẩm tú tài cũng không chịu liếc mắt nhìn thêm một cái ấy chứ.”

Cho dù Thẩm Nghị là người có định lực cao, nhưng ban đầu vẫn có chút giật mình, còn chưa kịp nhìn đã thấy cửa chính bị một nữ nhân đá văng, chỉ thẳng vào mặt mình mắng nhiếc, sau đó hiểu ra thì có chút bực mình, khẩu khí đối với Hoa Đào cũng lạnh đi, “Cái gì mà thương thầm nhớ trộm Chương Hoài Xuân? Người đừng có ở đó mà nói lung tung. Người tới làm gì, có việc thì nói, không có việc thì xin mời về cho!”

Lúc Hoa Đào đến Trình nương đang bị Diệu nhi quần lay chơi trò chơi. Vừa thấy Hoa Đào bộ dáng hùng hổ chạy đến liền nhanh chóng đưa Diệu nhi nhờ Liêu thị chiếu cố. Liêu thị cũng vui vẻ không tới xem nào nhiệt, bế Diệu nhi đi tới chỗ khác chơi. Trình nương vội vàng vàng chạy tới thư phòng.

Vừa vào thư phòng liền thấy hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cái này so với cái kia còn tức giận hơn. Nhìn hai bên, nàng quyết định vẫn nên trấn an Hoa Đào để nàng ấy hạ hỏa thì có vẻ tốt hơn.

Hoa Đào cũng không cảm kích, lạnh lùng quét mắt liếc nhìn Trình nương, “Nữ nhân khác leo lên đầu muội, đến bắt nạt muội, muội còn đi che chở cho hắn? Hay là chờ hắn cưới nương tử mới rồi mới chạy đi mà khóc phải không? Đứng sang một bên cho ta!”

Trình nương cảm thấy bất lực không nói được gì. Tính tình Hoa Đào luôn như vậy. Gặp ai không thích liền rống người đó. Thẩm Nghị không vui chút nào. Tiểu nương tử nhà mình, mình còn tiếc không dám nặng lời với nàng, Hoa Đào dựa vào cái gì mà dám rống nàng chứ? Cho dù vì muốn tốt cho nàng cũng không được!

Thẩm Nghị kéo Trình nương ra phía sau lưng mình, lạnh lùng hỏi Hoa Đào, “Đây là Thẩm gia. Nếu người không nói người đến làm gì thì cho dù người có là tỷ tỷ của Trình nương, ta cũng muốn mời người ra ngoài!”

Hoa Đào cười lạnh, “Hóa ra người còn biết ta là tỷ tỷ của Trinh nương! Ta hỏi người, Thẩm Nghị, người có ý định cưới cái đồ tiểu nhân không biết xấu hổ Chương Hoài Xuân kia hay không?” Trong lòng vẫn vì hành động che chở Trinh nương của Thẩm Nghị mà vui vẻ.

Quả nhiên là vì chuyện này! Trinh nương và Thẩm Nghị không nói gì nhìn nhau một chút, lại đều đối với lời nói tùy ý của Hoa Đào mà mặt nhăn mày nhu.

Thẩm Nghị cảm khái, vẫn là nương tử nhà mình tốt hơn, hiền lương thực đức, ôn nhu, thanh tĩnh...

Trinh nương kéo Hoa Đào qua, nói lại cho nàng biết toàn bộ mọi chuyện phát sinh ngày hôm qua. Hoa Đào nghe xong cau mày nói, “May là hôm nay ta chạy qua đây hỏi một chút mới biết rõ ràng. Cha ta và nương bị chọc tức. Nhị ca thì tối qua liên nháo muốn đánh người, vẫn là ta tính tình dịu dàng từ tốn hơn nhiều.”

Thẩm Nghị và Trinh nương đồng thời nhìn cánh cửa đã gần hồng kia mà thấy xấu hổ, thế này mà cũng tự khen tính tình mình?

Thẩm Nghị hừ lạnh một tiếng, “Tính tình của người đúng là rất tốt!”

Hoa Đào lơ đãng nói, “Không đánh cho người hai cái bạt tai đã là tính tình của ta tốt rồi. May mà hết thấy đều là ta, nếu là nhị ca ta, hừ hừ.” Về việc nhị ca Thuận An có tâm tư với Trinh nương cũng có giấu nàng. Về điểm này Thẩm Nghị cũng không phải không biết. Lúc nhị ca chạy tới thị uy với Thẩm Nghị, nàng có đứng sau cửa nghe thấy.

Thẩm nghị trầm mặt xuống, hẩn hiểu uy hiếp của Hoa Đào. Thuận An đến đây thì sao? Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu. Nghĩ rằng tú tài thì văn nhược thư sinh sao? Mấy cái chuyện đánh nhau này, từ nhỏ đến lớn hắn cũng chưa từng thua ai. Chỉ là khinh thường không thèm động thủ đánh người mà thôi.

Hoa Đào tìm đại một chỗ làm ghế ngồi, nói với Thẩm Nghị: “Nói như vậy, tất cả đều là trò quỷ của Chương gia? Người thật sự không có hứng thú với nữ nhân mặt dài má hóp kia? Sẽ không cưới nàng làm bình thê, cũng sẽ không nạp nàng làm thiếp?”

Thẩm Nghị bức bối bất đắc dĩ nói, “Người muốn ta phải nói bao nhiêu lần nữa hả! Không bao giờ!”

Hoa Đào nhún nhún vai, “Ta biết người sẽ không làm thế, nếu không đã đánh người rồi. Chỉ là trong lòng còn lo lắng nên xác định lại một chút.”

Thẩm Nghị tức khí quay đầu đi không thèm để ý đến nàng. Trinh nương xấu hổ cười cười. Hoa Đào là vì muốn nàng tốt, nhưng nhìn tình hình này, tại sao lại cảm thấy không tự nhiên thế nào ấy.

Hoa Đào lạnh nhạt nói tiếp một câu, “Lớn lên thành cái dạng kia nếu mà người còn có thể coi trọng, vậy thực sự chứng tỏ mắt người bị... Mù.” Vừa lòng nhìn thấy sắc mặt Thẩm Nghị biến xanh mới nói, “Sáng sớm hôm nay lại đồn thêm rất nhiều chuyện, may mà có các người giải thích...”

Hoa Đào còn chưa nói xong, Liêu thị liền đi vào nói Thẩm Phong đã trở lại, mời bọn họ đi vào nhà giữa.

Ba người theo Liêu thị đi vào nhà giữa. Tranh nhi dẫn Diệu nhi đi chơi xếp gỗ trong phòng. Thẩm Phong đã ngồi ở nhà giữa chờ bọn họ.

Thẩm Phong mở miệng liền nói một câu giống hệt Hoa Đào, “Sáng sớm hôm nay lại đồn thêm rất nhiều chuyện.”

Sắc mặt mọi người đều trầm xuống, Thẩm Nghị hỏi, “Đại ca lại nghe được cái gì?”

Thẩm Phong tiếp nhận ly trà Liêu thị đưa tới, nói, “Còn có thể là cái gì nữa. Chỉ là so với ngày hôm qua càng kỳ quái hơn mà thôi.” Nhìn Liêu thị, lại nhìn Trinh nương, hỏi hai nàng, “Ngày hôm qua mẫu tử Chương gia là do hai người đuổi đi?”

Sắc mặt Trinh nương tái nhợt, đứng lên có chút bất an nói, “Là muội đuổi ra, tẩu tử không liên quan.” Thẩm Nghị xen mồm nói vào, “Đuổi ra thì đuổi ra, sao, bọn họ có thể đồn đại ra cái gì chứ?”

Thẩm Phong gật gật đầu, ý bảo Trinh nương, “Đệ muội ngồi đi. Hai mẫu tử Chương gia này cũng thật là... Ha ha... Hiện giờ ở bên ngoài đều nói, Chương gia phải gả nữ nhi lại đây làm bình thê, Chương gia người ta là người tri thư đặt lễ hiếu lòng người, tuy rằng chỉ là bình thê nhưng cũng là cưới qua cửa. Hai mẫu tử

hôm qua tới là muốn gặp chủ mẫu, kết quả các nàng lại bị đệ muội đuổi ra ngoài. Đi ra chỗ khác liền nói đệ muội là người ghen tị không tha ai.” Kỳ thật lời nói ban đầu còn khó nghe hơn nhiều, lời này của Thẩm Phong đã là tương đối uyển chuyển rồi.

Liêu thị buồn bực nói, “Các nàng rốt cục muốn thế nào? Tiểu thúc đã nói là không cưới nàng, sao lại còn tiếp tục đồn thổi như vậy, Thanh danh đệ muội tự nhiên bị hao tổn, mà Chương Hoài Xuân kia về sau cũng khó mà lập gia đình a...”

Hoa Đào cười khanh khách, “Lời này của Đại tẩu tử là sai rồi. Chương gia kia tính toán rất cẩn thận, lời đồn đều nói, nếu Thẩm tứ ca mà không cưới Chương Hoài Xuân thì chính là do Trình nương của nhà ta ghen tị. Hơn nữa... Bọn họ nhất định sẽ bịa ra nhiều lời đồn nữa, cho đến khi nào Thẩm Nghị cưới Chương Hoài Xuân mới thôi.”

Nói xong, Hoa Đào đứng lên, cười gian manh nói, “Ta đi nhìn một chút xem lời này là do ai truyền ra. Loại người có thể bịa chuyện thành thần như vậy, làm sao mà Hoa Đào ta lại có thể không biết chứ?” Nói xong lại nháy mắt mấy cái với Thẩm Nghị, “Thẩm gia tứ ca, nếu rảnh tới nhà ta ngồi chơi, nhị ca ta rất là mong người đến đây.”

Nói xong vỗ vỗ tay, rời khỏi Thẩm gia.

Thẩm Nghị không thèm đếm xỉa đến khiêu khích của Hoa Đào, nhìn liếc qua Thẩm Phong, không hện mà cùng nói tới thư phòng thương lượng.

Quả thật không thể để lời đồn tiếp tục phát triển như vậy nữa.

Mấy ngày sau đó, Thẩm Nghị đều thường xuyên xuất môn. Thẩm Phong mỗi ngày cũng đều đi tới cửa hàng. Càng ngày càng nhiều thương nhân tới nhân việc mua gạo mà nói bóng gió hỏi chuyện Thẩm Nghị cưới bình thê, Thẩm Phong đều từ chối cho ý kiến.

Trong trấn Tú thủy càng ngày càng náo nhiệt. Mọi người vốn không có trò giải trí. Hiện tại lại có một sự kiện trọng đại như vậy nổ ra, cho nên tất cả trà dư tửu hậu đều nói về chuyện này. Lời đồn đãi càng ngày càng nghiêm trọng, cái dạng gì cũng có.

“Nghe nói, vì chuyện cưới bình thê mà Thẩm tứ tài và tiểu nương tử Thẩm gia cãi nhau. Tứ tài nóng giận liền nhốt tiểu nương tử ở trong phòng không cho xuất môn...” Được rồi, thời tiết càng ngày càng nóng, Thẩm Nghị có giải thích qua là không cho Trình nương xuất môn vì sợ nàng bị nóng.

“... Ta còn nghe nói Chương gia kia đều đã mua đồ cưới rồi. Nhưng mà cũng không tốt bằng đồ cưới của tiểu nương tử Thẩm gia. Tuy nói là gả qua làm bình thê nhưng chỗ đồ cưới kia đều kém hơn một phần nha...”

“... Hà gia chỉ có một khuê nữ, nhìn cái cửa hàng kia liền biết là kiếm được không ít tiền đâu. Chương gia có thể so sánh sao? Nói gì thì nói Chương phu tử cũng chỉ là một thầy đồ dạy học, trong nhà có tới bốn tỷ muội Xuân Hạ Thu Đông, sao có thể làm lớn giống như người ta được...”

“... Thẩm tứ tài thích tiểu nữ nhà Chương gia, ai, có biện pháp gì... Nữ nhân a, không phải cái mệnh kia... Tiểu nương tử mệnh thật khổ, mới gả qua có vài ngày mà lại... Lúc vừa thành thân không phải rất tốt hay sao...”

“... Ai bảo mệnh tiểu nương tử không tốt, lại xấu như vậy, khắc nhà mẹ đẻ lại còn khắc cả nhà chồng...”

Chương Hoài Xuân ở trong nhà nghe mấy lời đồn đãi bên ngoài, cao hứng muốn chết. Hừ! Hà Trình nương bất quá cũng chỉ là một nữ nhi của một thương nhân hạ đẳng, lại dám so đo với nàng? Lời đồn đãi đã thành như vậy, phụ thân lại cùng Thẩm Nghị hảo hảo nói chuyện. Thẩm Nghị là người tôn sư trọng đạo, đến lúc đó sao có thể không cưới nàng? Gả qua làm bình thê, loại tiện nhân kia cứ ra bờ tường mà đứng đi! Nàng nghĩ lòng tràn đầy vui mừng, dường như đã có thể tưởng tượng ra bộ dáng Thẩm Nghị khi cưới nàng qua cửa.

Lúc này Chương Hoài Viễn ở trong phòng tranh cãi kịch liệt với cha mẹ, “Phụ thân, mẫu thân, hai người làm vậy là hơi quá đáng đó! Minh Chi sẽ không bao giờ cưới Hoài Xuân. Hai người làm như vậy là làm bại hoại thanh danh nương tử của Minh Chi, lại nói cái gì bình thê... Ai! Hai người hồ đồ rồi!”

Chương phu tử lơ dềnh khoát tay, “Ta sẽ nhờ Phùng tiên sinh đi nói tốt vài câu. Ta và Phùng tiên sinh đều là ân sư của Thẩm Nghị. Chúng ta nói sao hần dám không nghe.”

Chương mẫu cũng gật đầu, “Đúng vậy, Hoài Viễn, con cũng không nghĩ lại gì cả. Chuyện gả Hoài Xuân cho Thẩm Nghị làm bình thê đều đã truyền ra ngoài. Danh tiết của muội muội con đều đã mất. Dưới Hoài Xuân còn có mấy đứa Thu Hạ Đông. Nếu Thẩm Nghị hần mà không cưới, mấy muội muội của con về sau đều khó mà lập gia đình! Hoài Viễn, nếu con thật sự muốn tốt uội muội con, thì nên gặp Thẩm Nghị nói chuyện. Làm thiếp cũng được nhưng cũng phải là quý thiếp, chúng ta là người đọc sách, không thể để quá ủy khuất được.”

Trong lòng Chương Hoài Viễn do dự một chút. Chương mẫu thấy vậy lại tiếp tục cố gắng khuyên can, “Hoài Viễn, nam nhân nào không muốn ba vợ bốn nàng hầu? Lại nói, muội muội con một lòng đặt trên người Thẩm Nghị, nói ai cũng không chịu. Hiện giờ Thẩm Nghị là tú tài, sang năm nếu trúng cử nhân, muội muội con gả qua đó sang năm liền trở thành nương tử cử nhân a!”

Chương Hoài Viễn càng do dự, “Nhưng mà... Nhưng mà Minh Chi chưa bao giờ có bất kỳ tâm tư gì với Hoài Xuân. Lại nói... Lại nói cho dù hần trúng cử nhân, nương tử cử nhân cũng không đến lượt Hoài Xuân a.”

Chương mẫu tươi cười đắc ý, “Hà thị kia là người mang điềm xấu, lại thêm mánh khéo của nương khiến cho lời đồn này càng ngày càng trở nên âm ỹ. Cho dù nam nhân tốt đến mấy cũng không muốn sống bên nữ nhân mang điềm xấu để mà khắc hần cả đời phải không? Đến lúc đó hừ Hà thị, Hoài Xuân không phải liền trở thành nương tử cử nhân chân chính sao? Lại nói, Hà thị vào cửa bao lâu rồi mà vẫn chưa có đứa nhỏ, phạm vào thất điều! Muốn hừ nàng còn không phải quá dễ dàng sao?”

Chương phu tử đứng bên cạnh vuốt vuốt bộ râu âm thầm gật đầu. Hần đã sớm coi trọng đứa nhỏ Thẩm Nghị này, ngày sau tuyệt đối có tiền đồ to lớn.

Chương Hoài Viễn động tâm. Nương nói rất đúng. Nam nhân nào mà lại không muốn ba vợ bốn nàng hầu. Dưới hần có bốn muội muội, đại muội muội Hoài Xuân gả xong rồi, còn lại cũng chẳng cần quan tâm. Hơn nữa, quan trọng nhất vẫn là Phùng tiên sinh có quan hệ tốt với Thẩm Nghị. Nếu có tầng quan hệ này, Phùng tiên sinh cũng có thể nể mặt Thẩm Nghị mà chỉ điểm cho hần một chút. Nói không chừng sang năm cử nhân lão gia lại là Chương Hoài Viễn hần.

15. Chương 15: Khí Phách Hoa Đào...

Lời đồn đãi càng lúc càng ồn ã, Thẩm gia, nhất là Thẩm Nghị lại không có chút phản ứng gì. Mỗi ngày chỉ có tới chỗ Phùng tiên sinh nhờ Phùng tiên sinh chỉ dạy mấy chỗ trong sách. Đương nhiên, hai người có nói thêm gì nữa hay không thì người ngoài cũng khó mà biết được.

Lại qua mấy ngày tiếp theo, bởi vì Thẩm gia không có phản ứng nên lời đồn đãi lại thay đổi khác hần lúc trước.

“... Thím à, thím nghe gì chưa? Thẩm tú tài vốn không thích tỷ muội Chương gia, là tỷ muội nhà họ tự tiện ép buộc...” Thanh âm nói chuyện của phụ nhân rất lớn, còn tỏ vẻ thần thần bí bí.

“... Thật sao? Nói cũng đúng a, theo như bọn họ nói thì Thẩm tú tài và đại tiểu thư Chương gia muốn sống chết cùng một chỗ, nhưng làm sao mà mãi cũng không thấy chút động tĩnh nào từ Thẩm gia...”

“... Nói tiểu nương tử nhà Thẩm gia mệnh xấu, ta thấy người ta sau khi gả đến Thẩm gia cũng chưa từng thấy xảy ra chuyện gì a...”

“... Người còn nói. Ta thấy, Thẩm gia kia từ lúc cưới tiểu nương tử và cửa, sinh ý tại cửa hàng Thẩm gia càng ngày càng tốt... Không làm sao mà thời gian này lại gặp nhiều người đi mua gạo ở đó như vậy...”

Hoa Đào kể lại mấy lời đồn đãi này cho Thẩm Nghị và Trình nương nghe khiến họ cười toe toét. Sinh ý tại cửa hàng Thẩm gia làm sao mà không tốt cho được? Nhiều người đến trước cửa hàng để xem náo nhiệt như vậy cơ mà.

Hoa Đào cười xong, hai mắt tà tà nhìn Thẩm Nghị, “Thẩm tứ ca, bên phía ta cũng làm chút chuyện nhưng mà người có phải cũng ra tay hay không... Hả?”

Thẩm Nghi cười gật đầu, “Đây là tất nhiên, lần này đa tạ Hoa Đào muội muội.”

Trình nương nhìn hai người không hiểu ra sao, “Hai người làm cái chuyện bí hiểm gì vậy?”

Thẩm Nghi ôn nhu nói với nàng, “Mẫu tử Chương gia bắt nạt nàng, chúng ta liền giúp nàng bắt nạt lại họ!” Nghi có thể dùng mấy cái thủ đoạn này để đùa giỡn hân, ha ha, cho bọn họ ném thử lại xem!

Trình nương không nói cái gì nữa. Nàng không phải Quan Âm Bồ Tát, tâm tính từ bi đầy mình. Chương gia nói xấu nàng như vậy, thì phải nhận giáo huấn! Nếu Thẩm Nghi và Hoa Đào vì nàng xuất đầu lộ diện, nàng cũng mừng rỡ mà xem kết quả.

Hiện tại, Chương gia cũng rất sốt ruột, không nghĩ tới Thẩm gia cùng Thẩm Nghi lại chưa có động tĩnh gì. Mặc kệ là người nào trong Thẩm gia nói câu gì, bọn họ đều có thể khiến cho Thẩm Nghi không thể không cưới Chương Hoài Xuân. Kết quả là Thẩm gia vẫn không có chút động tĩnh nào, mà gần đây, không biết thế nào mà lời đồn đãi lại đổi hướng gió thay đổi hết cả.

Chương Hoài Xuân tức giận, trong phòng có cái gì đều đập vỡ hết sạch. Nàng so với Thẩm Nghi chỉ nhỏ hơn một tuổi, năm nay đã là mười tám, nếu không gả đi thì thật sự sẽ trở thành gái lỡ thì. Thẩm Nghi lớn lên anh tuấn, người trong nhà cũng là người có tiếng trong trấn, lại có công danh trong người. Lúc trước khi Thẩm Nghi chưa cưới vợ, nàng đã nhờ phụ thân hỏi thử. Tuy Thẩm Nghi cự tuyệt nhưng nàng nghĩ tất cả là do Thẩm Nghi chưa thấy được cái đẹp cái tốt của nàng.

Tiện nhân Hà gia, cư nhiên khiến ột nam tử tốt như Thẩm Nghi phải đi xung hỉ! Nàng thay Thẩm Nghi tức giận một phen. Nếu lúc trước thẩm Nghi cưới nàng, nàng chắc chắn sẽ chăm sóc, đối đãi với Thẩm Nghi ôn nhu hơn hẳn so với tiện nhân Hà thị kia! Nàng lại oán mệnh mình không tốt. Tại sao năm trước người được định hôn ước với Thẩm Nghi không phải là nàng chứ? Nghĩ như vậy trong lòng nàng lại không thể không hung hăng oán thầm hai lão Thẩm gia đã qua đời. Nàng hung tợn mắng, “Hai lão già kia! May là các người chết sớm, nếu mà còn sống, chờ ta qua đó chinh cho các người đến chết mới thôi!”

Chương Hoài Viễn vừa vào cửa đã nghe thấy muội muội mắng chửi người, nhin không được cau mày, “Bộ dáng này của muội, đứng nói là Minh Chi, tùy tiện chọn một nam nhân trên đường cũng đều thấy chướng mắt!”

Chương Hoài Xuân dùng sức liếc mắt nhìn Chương Hoài Viễn một cái, đặt mình ngồi xuống, “Đại ca, rốt cuộc người có đi tìm Thẩm Nghi nói chuyện hay không vậy? Thật vô dụng, có mỗi chuyện nói cũng lè mề.” Nói xong khinh thường nhìn đại ca mình liếc mắt cái nữa, “Còn nói muội chướng mắt ~ nếu huynh không phải ca ca ruột thịt của muội, huynh nghĩ ta nguyện ý ở đây nghe huynh nói mấy chuyện vô nghĩa này sao? Được một chức tú tài nho nhỏ cũng phải dứt lốt cho giám khảo nhiều lễ vật như vậy, chả được tích sự gì!”

Chương Hoài Viễn bị gãi trúng chỗ ngứa, mặt biến sắc, cười lạnh nói, “Ở trong nhà hoành hành như vậy, không gả đi được là xứng đáng thôi!”

Chương Hoài Xuân liền nhảy dựng lên, thuận tay nắm lấy mấy thứ linh tinh tỏ vẻ định ném qua, “Người nói gì?”

Chương Hoài Viễn hoảng sợ, lui lại mấy bước mới nói, “Mấy ngày nay ta không gặp được Thẩm Nghi. Đường như là hân muốn tránh ta. Ngày mai ta tới nhà hân tìm hân. Nương bảo ta nói với người, ngày mai bà đem người tới Thẩm gia.”

Miệng Chương Hoài Xuân mở lớn, “Tới Thẩm gia làm gì? Để nhìn con tiện nhân kia hả? Ta không có hứng thú đâu.”

Chương Hoài Viễn lạnh nhạt nói, “Là đi gặp đại tẩu hân, đại tẩu Thẩm Nghi đó! Nếu người không có hứng thú có thể không đi.”

Tẩu tử tương lai thì đương nhiên muốn gặp. Nàng muốn tạo lập quan hệ thật tốt với tẩu tử trong tương lai a. Chương Hoài Xuân đắc ý cười rộ lên.

Ngày hôm sau, Chương phu tử mang theo Chương Hoài Viễn, Chương phu nhân mang theo Chương Hoài Xuân đi tới Thẩm gia thì gặp Thẩm Nghi và Trình nương trên đường. Vừa vịn lại gây sự ở trên đường, người xung quanh thấy có trò hay, đều làm bộ như lơ đãng đi ngang qua vĩnh tai lắng nghe.

Thẩm Nghi cười tràn đầy vẻ lễ nghĩa, “Bái kiến Chương phu tử, bái kiến Chương phu nhân.” Trinh nương cũng theo Thẩm Nghi hơi hạ thân hành lễ với họ. Đối với Chương gia, một chút hảo cảm nằng cũng không có, nên ngay cả miệng cũng lười không muốn mở.

Trước mặt mọi người, Chương phu tử và Chương phu nhân khẽ gật đầu, trên mặt Chương phu tử tràn đầy ý cười, thái độ thân thiết đến mức dối trá, “Minh Chi, đây là muốn chuẩn bị đi đâu a?”

Thẩm Nghi mỉm cười nắm tay Trinh nương, “Tiểu sinh đang chuẩn bị đưa nội tử tới y quán.”

Chương Hoài Xuân cười không chút ý tốt, “Sao vậy? Tiểu nương tử sao lại không thoải mái thế? Không phải là trong lòng hoảng hốt chứ?”

Người xung quanh hiểu được liền cười cười. Tiểu nương tử nhà Thẩm gia gần đây quả thật không thấy có động tĩnh gì a.

Thẩm Nghi nhẹ nhàng mở miệng, cười với vẻ mặt hạnh phúc: “Trước đó vài ngày, thân thể nội tử có chút không tốt, tiểu sinh cho là...” Thẩm Nghi cố ý liếc mắt nhìn về phía bụng Trinh nương, ánh mắt mọi người xung quanh cũng đồng loạt liếc nhìn về phía đó, “... Lại không dám khẳng định, cho nên cảm thấy vẫn là nên mang nội tử đi xem một chút.”

Trinh nương không có thói quen bị nhiều người nhìn chằm chằm vào bụng mình như vậy, theo bản năng lấy tay che lại bụng, mặt đỏ hồng, nằng căn bản là không có...

Lời nói ái muội của Thẩm Nghi cùng với hành động vô thức của Trinh nương khiến cho người xung quanh bắt đầu bàn tán khe khẽ. Hóa ra là tiểu nương tử mang thai nên mới không bước ra khỏi cửa a, không phải là bị cấm túc trong nhà a. Người nào dám nói người ta là gà mái không biết đẻ trứng, đúng là nói bậy nói bạ mà.

Chương Hoài Xuân cố nén phần nộ. Tiểu tiện nhân cư nhiên mang thai! Miễn cưỡng cười cười, nói với Trinh nương, “Hóa ra... Muội muội chúc mừng tỷ tỷ trước.” Nằng cố ý đem hai chữ tỷ tỷ này nhấn mạnh.

Một trận cười to truyền tới, “Ai ô, Chương Hoài Xuân a Chương Hoài Xuân, người cũng không nhìn xem cái mặt già của người đi. Đã mười tám tuổi đầu rồi, là gái lỗ thì rồi còn không biết tự xấu hổ mà dám xưng muội muội? Tự người không thấy ghê tởm nhưng mà muội muội ta nghe thấy sẽ không chịu nổi đâu!” Hoa Đào cười, miệng nói không để cho ai một lối thoát.

Mặt Chương Hoài Xuân trắng bệch. Nằng hận nhất là người khác nói tuổi nằng lớn, nói nằng là gái lỗ thì, “Hừ, Lưu Hoa Đào, người đừng xen mồm vào. Về sau chúng ta sẽ là người một nhà. Ta gọi nằng là tỷ tỷ thì làm sao?”

Còn không chờ Hoa Đào nói chuyện, Thẩm Nghi đã tỏ vẻ mặt nghi hoặc hỏi Trinh nương, “Nương tử, muội muội của Hoài Viễn huynh làm thế nào lại là muội muội của nằng vậy? Tại sao ta chưa bao giờ biết vậy? Nằng nhận muội muội này khi nào thế?” Nói xong nháy mắt nhìn Trinh nương không cho ai thấy.

Hoa Đào bật cười, theo Thẩm Nghi nói để thêm vào, “Thẩm tứ ca, không phải muội ấy nhận muội muội này. Người ta là muốn gả cho người a, cho nên mới mong ngóng vội vàng gọi muội muội ta làm tỷ tỷ trước đấy a!”

Trước đó lời đồn nói đến cùng cũng chỉ là chuyện nhảm đồn đãi mà thôi, hai nhà đều không có thừa nhân. Hiện tại, tâm tư của Chương gia bị phơi bày ra trước mặt công chúng, sắc mặt Chương phu nhân lúc ấy liền thay đổi, “Người đừng nói bậy, làm hỏng thanh danh của nữ nhi ta.” Quay đầu, nằng lại nghĩ, đây không phải là một cơ hội tốt hay sao!

Lập tức, Chương phu nhân bày ra một bộ dáng đau lòng nói với Thẩm Nghi, “Thẩm tứ tài, danh tiết của nữ nhi nhà ta hôm nay bị hủy tại nơi này. Lời này bị người này nói ra trước mặt tất cả mọi người như vậy. Nếu người không chịu cưới nằng, Hoài Xuân nhà ta sẽ không còn đường sống nữa a.” Nói xong liền lén nháy mắt mấy cái với Chương Hoài Xuân.

Trong lòng Chương Hoài Xuân mừng rỡ, nhận thấy ánh mắt của mẫu thân, vội làm bộ lau nước mắt, miệng nói, “Đúng vậy... Ta cũng không dám sống nữa...”

Hai mắt Chương phu tử và Chương Hoài Viễn sáng ngời, Chương phu tử nhìn Thẩm Nghị chỉ còn thiếu chút là lệ nóng doanh tròn, “Minh Chi a, Hoài Xuân là nữ nhi của ta a...”

Chương Hoài Viễn cũng hòa theo, “Đúng vậy, Minh Chi, vài ngày trước lời đồn truyền lớn như vậy, thanh danh muội muội ta đã gần như mất hết, nay... Ai, niệm tình nàng đối với người một mảnh tâm ý, không bằng... Người liền cưới nàng đi được không?”

Trong lòng Thẩm Nghị cười lạnh, trên mặt lại là một bộ dáng vừa mờ mịt vừa hoảng hốt, “Ai ai... Các người nói gì thế? Ta và nội tử chỉ ngẫu nhiên gặp mặt các người trên đường, tại sao lại biến thành bức hôn vậy? Không được đâu, các người không nên ép ta, ta còn phải đưa nội tử tới y quán a.” Nói xong lại làm ra bộ tận tình khuyên bảo nói với Chương Hoài Viễn, “Hoài Viễn a, chúng ta đều là người đọc sách. Người đọc sách nói chuyện phải có đạo lý. Hoa Đào cô nương và các người có tranh chấp gì ta không rõ lắm, nhưng các người đừng có vơ đũa cả nắm hại ta như vậy chứ. Ta đối với nương tử ta là thật tình có trời cao chứng giám!”

Lại hành lễ một cái với Chương phu tử và Chương phu nhân, về mặt chính trực nói với bọn họ, “Chương phu tử, ngày đó Phùng tiên sinh gọi chúng ta tới đập thanh. Nương tử ta tốt bụng làm mấy cái điểm tâm nho nhỏ ọi người cùng nhắm nháp, ngài không cảm kích thì thôi lại còn nói xấu, bịa đặt nương tử ta mang điềm xấu. Ngày đó ngài không nhớ rằng Hà thị là nương tử của ta. Hôm nay nhờ câu nói đùa của Hoa Đào cô nương liền khiến ta nhớ đến nữ nhi của ngài, thật sự là... Thứ cho Thẩm mỗ lòng dạ không đủ rộng, khó có thể tòng mệnh.” (anh vẫn nghi hận chuyện mấy cái điểm tâm @@ vì điểm tâm mà mới nên cơ sự hôm nay chẳng???)

Chung quanh lại ồ lên, mọi người vây quanh xem ở đây đã càng lúc càng nhiều, giờ nghe thấy mấy câu nói của Thẩm Nghị đều cảm thấy ngạc nhiên, hóa ra...

“Nga... Hóa ra người bịa ra mấy chuyện này là ngài a, Chương phu tử... Đã là người đọc sách, lại còn là tiên sinh vậy mà không có chút đạo đức ăn nói nào cả, giống như mấy bà ba hoa ngồi lê đôi mách vậy.” Hoa Đào cười lạnh chỉ trích Chương phu tử.

Mặt Chương phu tử đỏ lên, then quá hóa giận, chỉ vào Thẩm Nghị, “Người... Người... Ta là tiên sinh của người, thế mà người lại nói xấu về ta như vậy, người... Người chính là không muốn cưới nữ nhi của ta thôi...”

“Ai ô ô, kỳ quái. Là ta nói nữ nhi ngài muốn gả cho Thẩm tứ ca, sao thế? Không được hả? Thẩm tứ ca là người tốt như vậy, trấn trên xóm dưới, cô nương nhà ai mà không muốn gả cho hắn. Ta nói có đúng hay không a...” Hoa Đào nhìn xung quanh hỏi, một ít nữ nhi xung quanh đều thiện ý cười ra tiếng. Quả thật, Thẩm tứ tài là hiền tế khó có được ở trấn trên, lúc hắn chưa cưới vợ, nhà ai có nữ nhi đều muốn gả nữ nhi cho hắn.

Hoa Đào tiếp tục nói, “Cho nên? Câu đó của ta liền khiến các ngài nghĩ đẩy nữ nhi sang cho Thẩm tứ ca sao? Chương gia nhà các ngài thật đúng là có ý tứ a. Chương phu tử ở bên ngoài làm ô uế thanh danh muội muội ta, mẩu tử các ngài chạy tới Thẩm gia làm ô uế lỗ tai muội ấy, mà phụ thân là ngài lại khiến cho Thẩm tứ ca không còn mặt mũi, lại còn khiến uội muội ta phải cầm cái chén ném đuổi đi, sao nào? Không nhớ nổi sao?”

Chung quanh càng náo nhiệt, hóa ra tất cả đều do Chương gia giở trò quỷ a! Lập tức liền có một hán tử nhỏ một ngụm nước miếng về phía đó, “Phi! Ta đã nghĩ mấy ngày trước sao đột nhiên lại lan truyền mấy cái chuyện về Thẩm tiểu nương tử, lại còn khó nghe như vậy. Hóa ra đều do một nhà các người giở trò quỷ! Còn ra vẻ là người đọc sách! Ta khinh! Ngay cả chúng ta đây dù không đọc được một chữ cũng không làm mấy chuyện như vậy.”

“Đúng vậy đúng vậy, nói Thẩm tiểu nương tử là điềm xấu. Ta thấy tâm địa bọn họ hồng rồi!”

“Là ai nói đệ muội là điềm xấu vậy a?” Thẩm Phong mang theo Liêu thị xuyên qua đám người, chung quanh đều vang lên tiếng chào hỏi. Cũng có người hiểu chuyện đem đoạn đối thoại vừa rồi nhắc lại một lần.

Liêu thị liếc nhìn Thẩm Phong một cái, Thẩm Phong gật gật đầu. Liêu thị thấy thế mới đi ra bước về phía trước thân ái vỗ về cánh tay Trình nương, có chút bất đắc dĩ nói, “Ta đã nói, tiểu thúc và đệ muội chỉ đi y quán thôi sao mà lâu như vậy, chờ ở nhà sốt ruột liền cùng tương công tìm đến đây. Đến đây mới nghe thấy có người nói về điềm xấu của đệ muội.”

Quét mắt nhìn xung quanh, ngữ khí của Liêu thị trở nên có chút phẫn nộ, “Người nói mấy lời này nên bị cắt đầu lưỡi! Lúc tiểu thúc đón dâu, là ta tự mình đi tới Bạch Vân Sơn thỉnh cầu bồ tát tính bất tự. Bất tự này của đệ muội không những vương phu vương tử còn vương cả gia! Bồ tát nói đệ muội khi bé phải chịu khổ, lập gia đình thì hạnh phúc sẽ cuốn cuộn ập đến. Nếu ngẫu nhiên có tiểu nhân ngáng đường, cũng có quý nhân che chở. Đệ muội từ lúc gả đến nhà chúng ta đến nay đã giúp ta không biết bao nhiêu việc! Sinh ý của cửa hàng cũng càng ngày càng tốt! Tính tình đệ muội mềm yếu, không ngờ còn có người xấu muốn hại đến nàng! Những người nói luyên thuyên này khi chết phải bị chặt hết lưỡi ném xuống địa ngục!” Nói xong còn như cố ý vô tình liếc liếc nhìn về phía nhà Chương gia bên kia.

Mặt bốn người Chương gia biến từ hồng sang trắng, tại sao lại có thể như vậy? Nhìn xung quanh, người chỉ chỗ họ càng ngày càng nhiều. Chương Hoài Xuân xấu hổ giận dữ đến cực điểm, “Không phải! Là... Là Thẩm Nghị! Hắn đáp ứng rồi nên cha ta cha...”

Hoa Đào che miệng cười ra tiếng, ý tứ châm chọc nồng đậm tỏa ra, “Có phải Thẩm tứ ca đáp ứng cha người là muốn kết hôn với người làm bình thê phải không a?”

Trước mặt nhiều người như vậy, nhất định phải buộc Thẩm Nghị thừa nhận! Chương Hoài Xuân tức giận nghĩ, “Không sai! Nhưng lại có Phùng tiên sinh...”

“Có phải Phùng tiên sinh còn đáp ứng làm mai không?” Hoa Đào như trước cười hì hì tiếp tục nói.

Chương Hoài Xuân trừng mắt, “Đúng! Chính là như vậy đó! Thẩm Nghị, chẳng lẽ ngay cả ân sư người cũng không nghe sao? Hôm nay nhất định người phải cho ta một cái công đạo!”

“Lão phu từng nói là làm mai giúp cho Minh Chi khi nào? Lời này của Chương tiểu thư rất kỳ quái.” Phùng tiên sinh cũng đi vào nói chuyện. Ông là một lão nhân xấu xí, lại có thêm một cổ khí tức nghiêm nghị, vóc dáng không cao, mặc áo vải thô dài đơn giản.

Người chung quanh lui lại, kính cẩn tiếp đón Phùng tiên sinh. Phùng tiên sinh nhẹ gật đầu một cái thăm hỏi, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Chương Hoài Xuân.

Lời nói dối của Chương Hoài Xuân giữa chừng bị chọc thủng, nhất thời không biết nói gì. Chương Hoài Viễn cùng Chương phu tử nhìn thấy Phùng tiên sinh đến thì mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ mất hết mặt mũi. Chương Hoài Viễn bước vài bước đến trước mặt Phùng tiên sinh thở dài hành lễ, “Đệ tử Chương Hoài Viễn vấn an tiên sinh.”

Phùng tiên sinh hừ lạnh một tiếng, “Chương tú tài vẫn tâm tâm niệm niệm hy vọng lão phu chỉ điểm cho người, nhưng mà tuổi tác lão phu đã cao, không muốn thu thêm đệ tử. Nhiều ngày nay không có cơ hội gặp tú tài anh, hôm nay nhìn thấy, chúc tú tài ngày sau tìm được lương sư.” Nói xong cũng không thèm nhìn đến sắc mặt trắng bạch của Chương Hoài Viễn, thẳng bước đi về phía Thẩm Nghị và hai vợ chồng Thẩm Phong nói vài chuyện.

Hoa Đào còn không quên liếc nhìn Chương Hoài Xuân, “Chương Hoài Xuân, người muốn cái công đạo gì, không bằng nói thẳng ra, chúng ta giúp người làm chủ a! Nay mọi người đều ở đây, vài ngày trước ồn ào huyền náo như vậy không bằng giải quyết hết trong hôm nay đi.”

Chương Hoài Xuân nhìn Thẩm Nghị, tốn nhiều tâm tư như vậy không phải vì muốn ép Thẩm Nghị cưới nàng hay sao? Đã nháo đến mức này, bằng bất cứ giá nào cũng phải được! “Thẩm Nghị, ta có điểm nào so ra kém với tiện nhân phía sau người này...”

“Ba!” Một cái bạt tai của Hoa Đào đánh lên, mặt Chương Hoài Xuân nhất thời đỏ một mảng. Hoa Đào hung tợn nhìn nàng, “Chương Hoài Xuân, ta đã từng thấy người mặt dày, nhưng chưa từng thấy người nào mặt dày được như người!”

Chương Hoài Xuân hoàn toàn bị ngoan lệ của Hoa Đào chèn ép, sau một lúc lâu cũng chỉ biết bưng mặt kinh ngạc nhìn Hoa Đào.

Dáng người Hoa Đào cao gầy, đánh Chương Hoài Xuân hoàn toàn không tốn chút khí lực nào. Nàng lạnh lùng mở miệng nở nụ cười, “Người muốn công đạo chứ gì! Tỷ tỷ ta cho người công đạo này!”

“Ba!” lại tát thêm một cái nữa lên mặt Chương Hoài Xuân, “Chương Hoài Xuân, người gả ra ngoài không được, lại còn dám vọng tưởng tới Thẩm tứ ca! Nơi nơi đều có lời đồn, nói muội muội ta mang điềm xấu! Nói muội muội ta khắc cha khắc mẹ khắc Thẩm gia! Bất nạt muội muội ta lại còn bất nạt cả người nhà của nàng! Chương Hoài Xuân, người nghĩ Hoa Đào ta là người như thế nào? Có thể tha thứ cho việc người bắt nạt muội muội của ta sao? Nhìn cái bộ dáng này của người, mặt lại xấu xí như vậy! Trách không được mười tám tuổi rồi mà còn không gả đi được!” Nói xong lạnh lùng quét mắt liếc nhìn toàn bộ người Chương gia.

Thấy Chương Hoài Xuân bị đánh, Chương phu tử định xông lên lại bị ánh mắt lạnh lùng của Hoa Đào làm cho lui trở về. Hắn yếu đuối cúi đầu, trong lòng mặc niệm, người đọc sách tay trái gà không chặt, không cùng người đàn bà chanh chua này ở đầu đường so đo...

Chương phu nhân cũng định đi lên lại bị hai phụ nhân không biết từ đâu ra chặn lại. Người xung quanh nhìn thấy đều hiểu được, tiểu nương tử Thẩm gia mấy ngày nay bị người ta chỉ trích, đây là mọi người muốn giúp tiểu nương tử hết giận mà!

Chương Hoài Xuân mãi mới phản ứng lại được, vừa muốn đánh lại, Hoa Đào lạnh lùng nhìn nàng, không đợi cánh tay nàng ta đánh lại, một bàn tay khác đã nắm lấy cổ tay nàng, lại một cái tát nữa đánh xuống.

“Ba!” lại một tiếng nữa, Chương Hoài Xuân hoàn toàn bị đánh cho choáng váng. Hoa Đào cười lạnh lui về phía sau từng bước, “Chương Hoài Xuân, nhớ rõ ba cái tát này, nhớ rõ ai mới là tiện nhân!”

Hoa Đào chỉ lo phòng bị Chương Hoài Xuân, không có chú ý Chương Hoài Viễn đứng phía sau tay nắm chặt nhìn chăm chăm nàng. Lúc nàng lui về phía sau từng bước, càng lúc càng gần Chương Hoài Viễn.

Sắc màu tàn nhẫn trong mắt Chương Hoài Viễn càng ngày càng đậm, nhìn Hoa Đào tới gần, tay nâng lên đầu định hung hăng đánh nàng.

Một bàn tay thon dài giữ lại cổ tay hắn, chặn cú đánh của hắn, “Người đọc sách sao lại có thể động thủ đánh một cô nương như vậy?” Người vừa tới có tiếng nói trầm thấp, chậm rãi nói ra vài lời.

Thẩm Nghị kinh hãi nhìn người tới.

“Tam ca!”

16. Chương 16: Hoa Đào Của Thẩm Tam Ca Hé Nở...

Người tới đứng là Thẩm Huy, hắn che ở trước người Hoa Đào, con người có chút âm trầm giờ phút này gắt gao nhìn chăm chăm Chương Hoài Viễn. Vẫn một ngữ điệu lạnh nhạt, lại có chút nghiêm khắc, “Kính thư Chương Hoài Viễn người học để hết đầu rồi.”

Môi Chương Hoài Viễn mấy máy vài cái, rốt cuộc cũng không nói được câu nào. Sợ hãi thu tay lại, rụt rè sợ hãi nói với Chương phu tử, “Phụ thân, về thôi. Về nhà đi.”

Chương phu nhân hét một tiếng chói tai, đau lòng nhìn hai má đang sưng đỏ của nữ nhi. Hoa Đào hạ thủ không nương tay, dùng mười phần lực đạo. Mặt Chương Hoài Xuân lúc này đã sưng lên giống như đầu heo, hình năm ngón tay in trên mặt hết sức rõ ràng.

Chương phu nhân nhìn nữ nhi đang đại ra, lại nhìn Chương Hoài Viễn suy sụp cùng Chương phu tử đang xấu mặt, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại không có cách nào. Đối phương người đông thể mạnh, mà Hoa Đào thì tâm ngoan thủ lạt nàng không thể động vào, liền oán độc nhìn Trình nương liếc mắt mọi cái. Trình nương bị cái liếc mắt này làm cho sợ hãi, liền thụt lùi lại phía sau.

Thẩm Nghị cảm giác được lập tức liền giữ Trình nương lại, trấn an cổ nhẹ nhẹ nàng. Hoa Đào không hề có chút ý thức về việc mình suýt nữa bị người đánh, lại giờ tay hướng về phía Chương phu nhân, “Còn tròng?”

Chương phu nhân co rúm lại một chút, nâng nữ nhi dậy. Trong tiếng cười nhạo của mọi người, chán nản đi theo Chương phu tử rời đi.

Thẩm Huy lúc này mới thấy cái mặt bị sưng lên như cái đầu heo của Chương Hoài Xuân, cau mày nói với Hoa Đào, “Cô nương xuống tay quá nặng.” Xem cái mặt sưng đỏ kia, trở về dưỡng mấy tháng cũng không dám ra gặp người.

Hoa Đào tức giận đáp, “Người quân ta? Bản cô nương ta thích thế đấy!”

Trình nương xấu hổ giật nhẹ tay áo Hoa Đào, nhỏ giọng nhắc nhở, “Hoa Đào tỷ, vừa rồi là tam ca giúp tỷ.”

Hoa Đào hừ một tiếng, tà tà nhìn Thẩm Huy liếc mắt một cái, “Cũng đâu có nhờ hần giúp ta.” Vừa rồi khi Thẩm Huy đứng trước mặt nàng thay nàng đỡ một quyền kia, tim nàng liền đập nhanh tới mức muốn chui ra khỏi lồng ngực. Từ nhỏ, nàng đã quen đánh nhau, bị đánh một tát cũng không sao. Thẩm Huy này là thư sinh yếu nhược đột nhiên xuất hiện, hại nàng giật mình làm tim nhảy thon thót lên, thực sự sợ hãi cú đánh kia làm thư sinh kỳ quặc này chết bất đắc kỳ tử.

Thẩm Huy thôi! Thư sinh yếu đuối! Đó chỉ là một người không có ý nghĩa gì với nàng, còn muốn nàng nói lời cảm tạ hần á! Hần không khen thì thôi, còn dám há mồm nói nàng xuống tay quá nặng. Nàng còn chưa đánh đủ đâu! Sớm biết cái tên Hồn dẫn Chương Hoài Viễn kia dám hạ thủ với nàng, nàng sẽ đánh Chương Hoài Xuân kia thêm mấy bàn tay! Hoa Đào cảm giận nghĩ.

Nhìn không khí không ổn lắm, Thẩm Nghị chạy nhanh tới lôi kéo tay áo Thẩm Huy ngăn lại đề tài, “Tam ca sao lúc này lại trở lại thế?”

Thẩm Huy thu hồi ánh mắt vẫn đặt ở trên người Hoa Đào, trả lời lại Thẩm Nghị, “Thư viện đến kỳ nghỉ dài ngày, ta sẽ trở lại sau, về nhà nói tỉ mỉ đi.”

Mọi người quây xem náo nhiệt đã không còn mấy ai, đều tản đi hết. Thẩm tam ca trở lại, Thẩm Nghị cũng không mang Trình nương đi y quán nữa. Dù sao, đi y quán cũng chỉ là ngụy trang, cùng Chương gia “ngẫu ngộ” mới là mục đích chính. Phùng tiên sinh cũng cáo từ mọi người. Một nhà Thẩm gia vui vẻ đi về. Hoa Đào vụng trộm liếc nhìn Thẩm Huy, vừa vặn Thẩm Huy quay đầu lại nhìn thấy nàng. Mặt Hoa Đào đỏ bừng lên, hung hăng trừng mắt nhìn một cái rồi cúi đầu xuống, sau đó cũng lập tức cáo biệt mọi người trong Thẩm gia, giống như chạy trốn về nhà mình, khiến cho Trình nương cảm thấy rất kỳ quái. Tại sao mặt Hoa Đào tỷ đột nhiên lại đỏ như vậy nhỉ?

Hoa Đào một trận thành danh, từ nay về sau vinh quang thăng chức lên làm cô nương đánh đá nhất trấn Tú Thủy. Thậm chí còn rơi vào hàng đầu của các thôn chung quanh. Trong lúc nhất thời chỉ nghe thấy rất nhiều mẩu thân dọa dứa nhỏ nghịch ngợm không nghe lời nhà mình, “Con mà nháo nữa ta sẽ đưa con tới Lưu gia để Hoa Đào kia đánh con mấy cái tát!” Dứa nhỏ ấy liền ngừng khóc. Mười dặm xung quanh, những người xuất thân trong sạch đều không dám đến Lưu gia cầu hôn. Lưu ma ma mỗi ngày đều nhìn Hoa Đào mà than thở.

Trần trên, học đường của Chương phu tử, do mọi người trong trấn đều cảm thấy đức hạnh của Chương phu tử không tốt, sợ dứa nhỏ nhà mình bị dạy hư nên không đưa tới nữa. Cuộc sống của Chương gia ở trong trấn càng ngày càng gian nan, qua hai tháng đành phải chuyển nhà ra ngoài sống.

Rất lâu rất lâu sau, người ta khi từ bên ngoài trở về có nói, Chương phu tử khốn cùng thất vọng, Chương Hoài Viễn phải đi làm người tính sổ thu chi cho gia đình khác, Chương Hoài Xuân gả cho người người trong nhà đó, tuy không phải lo ăn lo uống nhưng bà lại cực kỳ khó tính, động một chút là quy củ quy củ. Trong nhà còn có mấy tiểu cô khó tính, ngày nào cũng không thể làm hài lòng họ. Về phần Chương phu nhân, nghe nói sau khi chuyển đi khỏi trấn Tú Thủy không bao lâu thì cũng không còn...

Chuyện này âm ỹ mấy tháng cuối cùng cũng coi như chìm xuống. Mọi người nghị luận một thời gian rồi cũng chầm chầm tan đi. Trong lúc này còn xảy ra một chút chuyện nhỏ, chính là lão nhị Lưu gia là Thuận An đi hồ Châu, nghe nói là muốn đi học việc buôn bán.

Lại nói về mấy người Thẩm gia, mấy huynh đệ Thẩm gia sau khi trở về liền chia nhau ngồi xuống ghế. Liêu thị cùng Trình nương lo trà nước cho ba huynh đệ rồi sau đó đi về phòng xem hai hài tử.

Thẩm Phong thấy Thẩm Huy cũng rất vui vẻ, lại thấy có chút kỳ quái, “Giờ không phải lúc được nghỉ, tại sao thư viện của đệ lại nghỉ? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Sắc mặt Thẩm Huy có chút nghiêm trọng, tay cầm chén trà, qua một lúc lâu mới nhẹ giọng nói, “Ta nghe tin rằng, bệnh của vị kia dường như không nhẹ, sợ là... Ta liền tìm cơ về nhà tị nạn.”

Thẩm Nghị và Thẩm Phong thoáng nhìn nhau, trên mặt ngưng trọng. Thẩm Phong là thương nhân, nếu triều đình có chuyện gì, hẳn có thể nâng giá hàng lên, nhưng hẳn có chút kỳ quái hỏi, “Gần đây giá hàng cũng không có tăng cao, nhất là giá vải, vẫn như giá thu năm trước.”

Thẩm Nghị cũng gật gật đầu, “Đúng vậy, Phùng tiên sinh mới từ kinh thành trở về, cũng chưa từng nghe thấy ông ấy nhắc qua. Tam ca, huynh có nghe lầm tin tức không?”

Thẩm Huy lắc đầu, nhẹ giọng nói, “Huynh vốn cũng không biết rõ, nhưng mà hôm trước nhìn thấy một vị bằng hữu, nghe hẳn nói về mấy vì sao trên trời, hào quang chiếu mệnh của vị kia ảm đạm, tử khí quần quanh. Thiên hạ đổi chủ, chỉ sợ là tai họa không còn xa nữa, khuyên ta sớm tính toán cho tốt.”

Thẩm Phong chỉ cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi, lắc đầu bất đắc dĩ nói, “Tam đệ, trước kia đệ cũng không tin mấy cái này, sao đột nhiên bây giờ lại... Thôi thôi, đệ về cũng tốt, cứ ở bên ngoài mãi lại khiến chúng ta nhớ thương đệ.”

Thẩm Nghị không để ý đến việc này lắm, hẳn chỉ quan tâm một thứ, “Tam ca, lần này huynh về được bao lâu?”

Thẩm Huy suy nghĩ một chút, “Lâu thì ba năm, nhanh thì một tháng.”

Thẩm Nghị suy nghĩ, tặc hề hề hỏi Thẩm Huy, “Tam ca, huynh lấy cái cơ nào để về nhà a?”

Chỉ thấy mặt Thẩm Huy đỏ lên, “Hôn sự.” Chỉ có hỷ sự hoặc tang sự mới có thể xin nghỉ dài hạn. Hắn cũng không có biện pháp khác a.

“Ha ha ha ha...” Thẩm Nghị cười to ra tiếng, “Tam ca, bằng hữu của huynh có nói chuyện gần đây hoa đào của huynh hé nở hay không a?” Mặt Thẩm Huy đỏ lên, sao mà chưa nói được, nhưng mà hẳn không có dám để ý a. (nở thật rồi anh ơi, mà đúng là hoa đào nhé)

Thẩm Phong cũng cao hứng. Tam đệ rốt cuộc cũng thông suốt, “Được được, đệ xem trọng cô nương nhà ai liền nói cho đại tẩu đệ! Chúng ta lập tức đi cầu hôn.”

Thẩm Nghị trực tiếp ôn quyền làm lễ với Thẩm Huy, “Tiểu đệ chúc mừng tam ca trước. Không biết nữ tử nhà ai có phúc như vậy, có thể trở thành tam tẩu của ta a?” Đột nhiên nhớ tới Hoa Đào, Thẩm Nghị bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Hoa đào hé nở, đúng là tam ca vừa rồi mới hội ngộ Hoa Đào nha! Hoa đào, hoa đào.... Ha ha, giới ột Hoa Đào!”

Thẩm Huy bị vài cái “Hoa đào” này làm cho cả người không được tự nhiên, rõ ràng biết rõ là Thẩm Huy cố ý nói hoa đào, vẫn không nhận được nhớ tới khuôn mặt Hoa Đào, lập tức ngồi không yên, nhanh đứng dậy, “Sắc trời cũng không còn sớm, đại ca cùng tứ đệ cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Mặt Thẩm Phong trầm xuống, nghiêm nghị nhìn Thẩm Nghị, “Đừng giấu cợt tam ca người. Hoa Đào nhà Lưu gia kia làm sao có thể xứng đôi với tam ca người chứ! Về sau chớ nói bậy, đi nghỉ sớm đi, lớn như vậy rồi còn quậy như đứa nhỏ.” Nữ nhân mạnh bạo như vậy, Thẩm Phong nghĩ lại đều cảm thấy không hợp chút nào.

Thẩm Nghị vui vẻ rạo rức trở về phòng. Trình nương còn đang chờ hẳn a. Hắn ôm cổ Trình nương, “Nương tử, hôm nay giúp nàng hết giận, vui vẻ không?”

Trình nương cười xinh đẹp, “Đa tạ tướng công, ta thế nhưng rất ngạc nhiên đó. Hoa Đào tỷ thật lợi hại!”

Nhân thần Thẩm Nghị sáng lên. Hẳn mặc kệ lí do thoái thác kia của đại ca. Hắn vẫn cảm thấy tam ca đối với Hoa Đào có chút ý tứ nha, “Nương tử, nàng cảm thấy con người của tam ca ta như thế nào?”

Trình nương ôn nhu cười, “Huynh hỏi cái này làm gì? Con người tam ca tốt lắm a.”

Ánh mắt Thẩm Nghị càng sáng, “Nếu Hoa Đào cùng tam ca ta... Nàng cảm thấy... Được không?” Trình nương cười xì một tiếng, “Hoa Đào tỷ? Cùng tam ca? Huynh nghĩ cái gì vậy!”

Sắc mặt thắm Nghi vẫn như cũ, đem lời vừa rồi của Thắm Huy nói lại một lần. Lại phân tích một chút cho Trinh nương, “Tính tình tam ca luôn lạnh lùng, hôm nay cư nhiên lại ra tay giúp Hoa Đào. Hơn nữa nàng cũng nhìn thấy, lúc Hoa Đào đi cả mặt đều đỏ. Nói không chừng cả hai người bọn họ đều có ý với nhau a.”

Trinh nương nghe xong vẫn cười lắc đầu, “Tính tình Hoa Đào tỷ cổ quái, không biết là nhờ bao nhiêu bà mối rồi. Cao ngai cao, thấp ngai thấp, ta cũng không biết trong lòng tỷ ấy rốt cuộc là muốn gả cho dạng người gì. Tam ca cũng tốt, nhưng mà tam ca ít nói, Hoa Đào tỷ lại mở mồm thì không kiêng kị gì ai. Trong lòng huynh ấy lại nhớ mãi không quên tam tẩu. Cái khác không nói, chỉ riêng chuyện trong lòng tam ca có người, Hoa Đào tỷ nhất định không nguyện ý.”

Thắm Nghi nghe xong thấy cũng đúng. Tam ca không quên nổi tam tẩu đã mất là chuyện ai cũng biết. Vì vậy lập tức mất hết hứng thú với việc này, dọn dẹp một chút rồi đi ngủ.

Thắm Phong cùng Liêu thị cũng bàn về chuyện Thắm Huy. Liêu thị một lời đáp ứng sẽ tìm cho Thắm Huy một cô nương tốt.

Thân là đương sự, Thắm Huy đang nằm trần trọc trên giường, một hồi nghĩ đến khuôn mặt Tôn thị đã mất, một hồi lại nghĩ tới khuôn mặt của Hoa Đào. Nghĩ nghĩ, cả đầu cũng chỉ toàn Hoa Đào. Lần đầu tiên thấy nàng là khi nàng lạc đường, thấy bộ dáng nàng khẩn trương đến mức vô thố, mình tốt bụng chỉ đường cho nàng, nàng chẳng những không cảm kích lại còn nhe răng mở miệng chàm chọc hấn. Lần thứ hai thấy nàng là khi nàng đang đánh người. Nhìn nàng suýt chút nữa bị người khác đánh, chính mình không chút nghĩ ngợi xông lên ngăn cản, nàng chẳng những không cảm tạ lại còn giống hệt như lúc trước rất một bộ dáng không thèm quan tâm.

Nghĩ nghĩ, hấn cười rộ lên. Không giống hấn trầm lặng, không chút sức sống, nàng luôn rất có tinh thần, không hề cố kỵ việc cười to thoải mái, lúc đứng bên đường đánh người, rõ là một cô nương dữ dằn không chút quy củ, nếu nàng mà tỏ vẻ ôn nhu, không biết sẽ có bộ dáng như thế nào nữa? Trong lòng Thắm Huy nóng lên, có một loại khát vọng nào đó đang hò hét bên trong lòng hấn.

Có lẽ người nọ nói rất đúng, hoa đào của hấn thật sự hé nở.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Theo yêu cầu của quý vị, ta rốt cuộc cũng quyết định đem tam ca bán cho Hoa Đào..... Hôm nay tâm trạng không tốt lắm, chương này cũng chỉ tạm tạm vậy thôi, ủy khuất Thắm tam của chúng ta...

17. Chương 17: Hồ Cô Nương Rốt Cuộc Xuất Giá...

Từ khi Thắm Huy tỏ ý muốn cưới vợ, việc hôn sự của hấn trở thành đại sự lớn nhất trong Thắm gia. Liêu thị thân là trưởng tẩu, rất tự giác nhận trọng trách lựa chọn đệ muội tương lai, đương nhiên cũng không quên đem tin tốt này tung ra ngoài. Thôn trên trấn dưới còn chưa kịp bình ổn qua sự kiện bình thê của Thắm Nghi, lại bị tin tức này làm cho ngáy ngẩn một phen.

Tin Thắm Huy muốn kết hôn vừa truyền ra lập tức trở thành chuyện lớn quan trọng nhất trong trấn Tú Thủy. Người nào có nữ nhi thì đều mặc kệ độ tuổi có hợp hay không, khuê nữ có tốt có khỏe mạnh hay không, cũng đều tập trung sửa soạn một phen, chờ Thắm Huy coi trọng người nào liền lấy người đó. Tốt nhất là coi trọng tất cả, một đồng cùng gả đến Thắm gia đi! Người đã gả đi rồi thì tức đến mức đầm ngực giậm chân hận chính mình sao lại gả sớm như vậy, hận không thể chui lại vào trong bụng mẹ tái sinh lại thêm lần nữa, nếu không sao lại bỏ phí mất cơ hội tuyệt vời như vậy! Gia đình nào không có nữ nhi cũng nghiêm túc phát động thân thích trong nhà, không có con gái ruột thì có thể nhận con gái nuôi a!

Kỳ thật cũng không thể trách nữ nhân trấn Tú Thủy lại điên cuồng như vậy. Điều kiện của Thắm Huy là gì? Nói ra có thể hù chết người. Muốn công danh? Có, đường đường là cử nhân lão gia! Muốn diện mạo? Có, mấy huynh đệ Thắm gia nổi tiếng tuấn tú, Thắm Huy so với Thắm Phong còn ít đi một chút lời đời, so với Thắm Nghi lại nhiều hơn một phần trầm ổn. Muốn gia thế? Thắm gia tuy không phải nhà đại phú đại quý gì nhưng thành nương tử cử nhân còn sợ không có cái ăn sao?

Trên không có cha mẹ chồng, dưới không có con nhỏ. Còn tiểu thiếp? Thắm Huy một mình dạy học ở bên ngoài, tiểu thiếp chỉ cần không quá phận, dù sao cũng không ở cùng một chỗ, có tiểu thiếp cũng có làm sao?

Là người đã có vợ? Thắm Huy mới hai mươi mốt tuổi, vong thê lại không lưu lại một đứa nhỏ nào, người đã từng có vợ thì đã sao chứ? Trong lòng còn nhớ đến vong thê? Chứng tỏ Thắm Huy rất có tình nghĩa a!

Nhiều ưu điểm như vậy đặt cùng một nơi, thì hỏi sao các nữ nhân trong trấn Tú Thủy lại có thể không động tâm cơ chứ? Lúc trước Thắm Huy giữ thái độ kiên quyết, không muốn cưới vợ đã đành. Hiện tại, rốt cuộc cũng thông suốt rồi. Một đám bà mối ở trong trấn xoa tay chờ làm mối. Các cô nương điệu đà xinh đẹp làm bộ đi ngang qua cửa Thắm gia, muốn làm ra chuyện ngẫu nhiên gặp Thắm Huy, tốt nhất có thể nhất kiến chung tình, từ nay về sau chính là Thắm gia tam nương tử.

Lần này không riêng gì lão bản của cửa hàng vải cười hơ hớ cả ngày mà cả lão bản của hàng son phấn cũng cả ngày cười hơ hớ sờ bạc đếm tiền. Hai lão bản ngẫu nhiên gặp nhau cũng không quên đưa mắt nhìn nhau hiểu ý cười. Nam nhân Thắm gia thực sự là con mẹ nó bát cơm của bọn họ a!

Tuy nhiên cũng không phải ai ai cũng như vậy, đều nóng lòng muốn gả cho Thắm Huy.

“Thư sinh trăm hại không một cái lợi. Cái loại nam nhân kì cục này có gì tốt chứ? Ánh mắt đám nữ nhân kia đều mù hết rồi hả?” Hoa Đào hung hăng cầm một miếng điểm tâm trong tay. Nàng vốn không muốn đến Thắm gia đưa bạc nhưng đại ca lại không rảnh, nhị ca đi Hồ Châu, Bình An thì đến trường, cha thì phải trông cửa hàng, nương thì phải chiếu cố đại tẩu, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có nàng là nhàn rồi. Vừa ra khỏi cửa đã thấy chỗ nào cũng bàn luận về chuyện hôn sự của Thắm Huy, nàng bực mình không có chỗ trút.

Trinh nương chú ý nhìn Diệu nhi đang chơi đùa trong lòng mình, bất đắc dĩ lắc đầu với Hoa Đào, “Tam ca là thư sinh, có chăng cũng không phải là người vô dụng, sao tỷ lại nói tam ca như vậy?”

Hoa Đào ăn xong bánh hoa đào trong tay, thở phì phì lại lấy thêm một cái nữa cắn thêm một miếng, “Vay muối nói xem, tên thư sinh kia có gì tốt nào?”

Trinh nương buồn cười nhìn nàng, “Vay trước đó tỷ nói uội biết, người trên phố nói tam ca tốt như thế nào đi?”

Hoa Đào hùng hùng hổ hổ nói lại một lần, “... Lão bà chết nên cái gì cũng không cần? Tên thư sinh đó không phải muốn đi thi khoa cử sao? Không đi thi thì còn làm thư sinh làm cái gì? Cái gì gọi là tình thâm nghĩa trọng? Mất họ mù hết rồi sao!” Hoa Đào tức giận bất bình nói, loại nam nhân này mà cũng có người muốn nữa hả?

Trinh nương cảm thấy có chút kỳ quái, cẩn thận nhìn chằm chằm xem xét thái độ của Hoa Đào. Hoa Đào bị nhìn về mặt trở nên có chút không tự nhiên, nhin không được nói một câu nhắc nhở, “Muội cứ nhìn chằm chằm ta làm cái gì?”

Trinh nương nói có chút ý nghiền ngẫm, “Hoa Đào tỷ, tỷ có vẻ rất chú ý tam ca nha?” Trinh nương nhớ tới lời tối hôm đó Thắm Nghị nói, nói không chừng hai người bọn họ lại có ý với nhau...

Mặt Hoa Đào đỏ lên muốn phản bác, Trinh nương lại hỏi tiếp, “Tỷ có phải đối với tam ca có...”

Hoa Đào liên tục xua tay, vội vàng giải thích, “Không có không có, ta không có thích hắn!”

“Hoa Đào, nương tử của ta cũng đâu có nói người thích tam ca chứ! Đây là người dẫu đầu lòi đuôi a! Ha ha!” Thắm Nghị cười thật vui vẻ. Hắn đã nói rồi Hoa Đào có ý với tam ca mà.

Đi theo Thắm Nghị vào còn có Thắm Huy. Tuy rằng hắn không nói gì, nhưng ánh mắt rất sáng, nhìn thẳng về phía Hoa Đào, trong ánh mắt có một loại cảm xúc nói không nên lời.

Trinh nương vội đứng dậy tiếp đón, “Tướng công, tam bá, hai người đã trở lại.” Hoa Đào bị Thắm Nghị cười như vậy, quần bách nói không nên lời, lại còn bị Thắm Huy nhìn thấy, nhất thời vừa thẹn vừa giận, hừ lạnh một tiếng với Thắm Nghị, quay đầu đi thẳng.

Thắm Nghị quay đầu nháy mắt mấy cái với Thắm Huy, “Hổ cô nương hạng nhất trấn Tú Thủy, tam ca, huynh cần suy nghĩ cẩn thận a!”

Thắm Huy nhìn qua điểm tâm Hoa Đào vừa ăn, tiến lên cầm một khối đặt bên miệng cắn một miếng, nhất thời cảm thấy hương hoa đào tan ra ở trong miệng, “Bánh hoa đào này, rất ngon.”

(Bánh hoa đào ngon hay là chị “Hoa Đào” ngon vậy Thắm Huy ca!)

Trinh nương không khỏi bối phục nhìn tướng công nhà mình. Hóa ra hần đã sớm nhìn ra tình ý trong này rồi!

Hoa Đào trở lại Lưu gia liền nhốt mình trong phòng, chỉ cảm thấy mặt thật nóng. Sau đó lại bắt đầu suy nghĩ miên man. Ngày đó, hần nhìn thấy mình đánh người, hần có ngại nàng hung dữ hay không? Kinh thư mình đọc cũng không nhiều lắm, hần có học vấn như vậy, có thể ngại nàng thô tục hay không? Cho tới bây giờ mình cũng chưa từng hòa nhã với hần lần nào, hần có thể sẽ không thích nàng hay không? Có phải là mình suy nghĩ quá nhiều hay không? Nàng và hần vốn không nói chuyện với nhau được mấy câu, hần làm sao có thể thích nàng được?

Lần đầu tiên Hoa Đào thấy giận chính mình. Tại sao lại không thể ôn nhu hiền thực được như Trinh nương, tại sao lại có thể tùy hứng như vậy chứ? Càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ càng phiền, cuối cùng đến cơm chiều cũng chưa ăn, một mình chui ở trong phòng buồn bực.

Ăn xong cơm chiều, Liêu thị vui vẻ cầm một tập giấy đưa tới trước mặt Thẩm Huy. Thẩm Huy vừa nhìn thấy mặt liền cứng lại. Hần không thể tin nhìn đồng giấy thật dày kia, lại nhìn vẻ mặt hưng phấn của Liêu thị, khẩu khí cứng ngắc, một chữ một chữ hỏi, “Đại tẩu, tẩu có thể nói cho ta biết, đây là cái gì không?”

Liêu thị hưng phấn khoa chân múa tay, “Tranh a! Bọn họ nghe nói đệ muốn cưới vợ, liền mời ta đi gặp nữ nhi, chất nữ của bọn họ. Ta ngại phiền phức liền bảo bọn họ đưa tranh tới đây. Tam thúc,” Liêu thị phi thường kích động nói, “Đây chính là những nữ nhi chưa gả đi của trấn chúng ta a! Tam thúc, đệ xem này, đây là khuê nữ thứ ba của Trương gia, nhìn rất mi thanh mục tú nhé. Sao? Không thích? Đến đây, nhìn mấy cái này nữa đi, nhìn đi, này rất được a...”

Cả người Thẩm Huy hóa đá. Thẩm Nghị và Trinh nương liếc nhau, muốn cười lại không dám cười. Liêu thị lại còn tiếp tục nói, rốt cuộc thì Thẩm Phong cũng không nhịn được nữa, “Được rồi! Còn ra cái thể thống gì nữa! Còn không mau cất đi! Khi nào tam đệ muốn nhìn tự nhiên sẽ tự đi nhìn.”

Liêu thị bị mắng giữa chừng cũng không mất hứng chút nào, vừa thu lại mấy bức tranh vừa nói, “Tam thúc có thể từ từ mà xem, nếu chỗ này đều không vừa mắt, ta còn có cái khác nữa.”

Còn có?!

Thẩm Huy hít sâu rồi thở dài, vội đứng lên thi lễ với Liêu thị, “Làm phiền đại tẩu lo lắng! Trong lòng đệ đã có người rồi.”

Tinh thần mọi người nháy mắt đều bị những lời này hấp dẫn, Thẩm Phong kích động hỏi, “Là ai? Là ai? Là cô nương nhà ai? Ngày mai ta bảo đại tẩu đệ đi mời bà mối đi cầu hôn.” Rốt cuộc tam đệ cũng vừa ý một cô nương. Chuyện này thực sự quá tốt, hần (Thẩm Huy) sẽ không tiếp tục xa sút tinh thần nữa! Hần (Thẩm Phong) thân làm ca ca, rốt cuộc cũng có thể thả xuống cọc tâm sự này. Cuối cùng cũng có thể giải quyết hết toàn bộ chuyện chung thân đại sự của mấy đệ đệ, cũng coi như là không làm thất vọng cha mẹ!

Thẩm Huy trịnh trọng nói, “Lưu gia, Lưu Hoa Đào.”

Thẩm Phong cau mày. Liêu thị không thể tin nhìn Thẩm Huy, “Tam thúc, không phải đệ đang nói Lưu Hoa Đào kia đấy chứ?”

Thẩm Huy bắt đầu nói lại một lần, “Đại tẩu, chính là Lưu gia đó, chính là Lưu Hoa Đào đó, chính là cô nương được mệnh danh là cô nương hung hãn nhất trong trấn Lưu Hoa Đào.”

Liêu thị không còn lời nào để nói, Lưu Hoa Đào... Được rồi, tính ra thì con người nàng cũng không xấu, chỉ là... Chỉ là... Rất hung dữ nha! Cùng cô nương như vậy sinh sống... Mồ hôi lạnh của Liêu thị chảy xuống. Ngày đó lúc Hoa Đào đánh người nàng đều nhìn thấy rõ mồn một.

Thẩm Phong chưa từ bỏ ý định, hỏi lại thêm lần nữa, “Tam đệ, có phải đệ nhầm rồi hay không? Người đệ nói thật sự là Lưu Hoa Đào hung dữ kia?”

Trinh nương ở một bên cảm thấy rất áy náy. Nếu không phải vì nàng, Hoa Đào cũng sẽ không đánh người, cũng sẽ không bị người ta đặt tên là hổ cô nương.

Thẩm Huy lại gật đầu, lập lại thêm lần nữa, “Chính là cô nương hung hãn đó, cô nương đã đánh người, gả đi không được, Lưu Hoa Đào.”

Lần này đến lượt huynh trưởng Thẩm gia và đại tẩu Thẩm gia hóa đá hoàn toàn.

Thẩm Huy kiên trì muốn kết hôn cùng Lưu Hoa Đào. Phu thê Thẩm Phong cũng không có cách nào. Thẩm Nghị và Trinh nương lại ở bên cạnh khuyên nhủ nói lời hay. Thôi thôi, Lưu Hoa Đào thì Lưu Hoa Đào vậy, chỉ cần Thẩm Huy thích, bọn họ cũng đồng ý hết. Chưa nói, Lưu Hoa Đào này là do Thẩm Huy tự mình nhìn trúng, nếu bỏ lỡ, nói không chừng bằng tính cách Thẩm Huy liên chắc chắn cả đời sẽ không thêm cưới vợ nữa.

Liêu thị mời bà mối tới Lưu gia cầu hôn. Việc này làm Lưu ma ma cao hứng muốn chết. Rốt cuộc nữ nhi nhà mình cũng có người muốn lấy! Hơn nữa lần này Hoa Đào cũng không đánh đuổi bà mối ra ngoài. Lưu ma ma vui mừng không biết làm gì cho phải! Điều là người quen, cũng không lằng nhằng làm gì, trực tiếp hạ sính, qua lễ. Hôn sự Thẩm Huy và Hoa Đào liền quyết định như vậy.

Biết được Thẩm Huy muốn cưới Lưu Hoa Đào, trấn Tú Thủy hoàn toàn oanh động! Đây gọi là gì? Giận chân tức giận a! Trong một thời gian ngắn, trên đường cái, tất cả những cô nương muốn gả cho Thẩm Huy đều không thêm trang điểm, tất cả đều cầm khăn tay lau nước mắt. Mệnh Lưu Hoa Đào thật tốt a!

Không biết là do ai truyền ra, nguyên nhân mà Thẩm Huy cưới Hoa Đào cư nhiên là do lúc nàng đánh Chương Hoài Xuân bị Thẩm Huy nhìn thấy. Thẩm Huy cảm thấy nữ tử này thân thể khỏe mạnh, tuyệt đối không xuất hiện vấn đề khó sinh, lập tức nhìn trúng, chính là cô nương này! Điều này khiến cho toàn bộ nữ nhân trong trấn tức đến mức giận chân. Ngày đó người đánh Chương Hoài Xuân sao lại không phải là các nàng a?

Hai tháng sau, khi Thẩm Huy cưới con ngựa dưng mãnh đi rước Hoa Đào, nữ nhân trong trấn nhìn thấy Thẩm Huy ngồi trên lưng ngựa phong thần tuấn lãng, cắn răng khóc không ra nước mắt. Trong lòng mọi người đều thở dài, đáng tiếc đáng tiếc a!

Sau đó nhìn Hoa Đào tiến vào trong kiệu, một tiếng “Khởi kiệu!” khiến cho trong lòng mọi người vui mừng, hờ hững cô nương rốt cuộc cũng gả đi rồi.

18. Chương 18: Trinh Nương Cập Kê...

Thẩm Huy sau khi thành thân ở lại nhà thêm một tháng, liền có thư từ thư viện thúc giục hần quay về. Cuối cùng đành nói lời tạm biệt, mang theo thê tử mới cưới là Hoa Đào đi Hồ Châu.

Sau đó Liêu thị lại có tin vui. Nàng mang thai!

Từ khi Liêu thị mang thai, ý tưởng mệnh Trinh nương không tốt lúc trước liền tan biến thành mây khói. Nàng thủy chung cho rằng tối hôm đó chuyện nàng hứa nguyện với Bồ Tát được Bồ Tát nghe thấy. Cho nên nàng cũng muốn giữ chữ tín với bồ tát, chỉ cần nàng mang thai, sẽ không nghi ngờ Trinh nương nữa.

Mấy tháng nữa trôi qua, Lưu gia truyền đến tin tức tốt. Đại tẩu tử Lưu gia là Bành thị sinh ra một tiểu tử béo tốt. Lưu Đại Trụ đặt cho tôn tử cái tên Lưu Minh Vinh. Cả nhà đều yêu thích không thôi.

Hai nhà Thẩm Lưu có chuyện vui liên tục khiến cho người trong trấn chắc chắn sợ hãi than. Đồng thời chuyện Trinh nương không có mang thai cũng không còn đồn đại nữa. Người trong nhà biết chân tướng thật nên không có nói gì, còn bên ngoài có khi còn có người cảm thán, Trinh nương này vượt người khác có đứa nhỏ, cho nên duyên với đứa nhỏ của chính mình bị yếu đi một chút.

Chớp mắt đã qua năm mới, thư của lão nhị Thẩm An đưa từ Chu Châu tới, nói Trương thị mang thai, thai nhi vừa bị động mạnh nên Trương lão thái thái sống chết không cho bọn họ trở về, chỉ có thể nhờ người mang quà cáp về, thuận tiện xin lỗi mọi người vì năm nay không thể trở về đón năm mới, còn tiếp tục cam đoan, chờ Trương thị ổn định nhất định sẽ trở về.

Thẩm Phong phải gửi thư lại để bọn họ an tâm. Chỉ là năm nay không thể trở lại ăn năm mới mà thôi, năm sau về cũng được, lại còn dặn dò chăm sóc Trương thị cho tốt, nhất định phải bình an sinh đứa nhỏ.

Bụng Liêu thị lớn không có cách nào làm việc. Nên năm vừa rồi mọi công tác chuẩn bị gần như đều là do một mình Trinh nương đảm nhận. Thẩm Nghị đau lòng, liền thương lượng với Thẩm Phong, sai người đi ra chợ mua một nha hoàn về hầu hạ. Tên nha hoàn cũng mang nghĩa là vui vẻ, gọi là Hỉ Nha. Liêu thị thấy

người liền đổi lại cho nàng thành Hỉ nhi. Nàng cảm thấy kêu Hỉ nha Hỉ nha, nói không chừng sau này nàng sẽ đẻ một nha đầu. Kêu Hỉ nhi Hỉ nhi, có thể nàng sẽ đẻ một tiểu nhi tử. Hỉ nhi cũng rất nghe lời, chịu khó làm việc, tay chân lưu loát, giúp Trinh nương được không ít việc. (Ta không rõ làm đoạn này, Hỉ Nha và Hỉ Nhi thì khác biệt thế nào? Chắc là 1 kiểu chơi chữ, ai biết thì chỉ ta vs nha, cảm ơn)

Chờ mãi chờ mãi cũng không chờ được lão tam Thẩm Huy, mắt thấy năm mới cũng đã sắp tới thì cũng là lúc nhận được tin của lão tam từ Hồ Châu đưa về. Đại ý là có chuyện nên không thể trở về, ở lại luôn Hồ Châu đón năm mới, bảo mọi người trong nhà không cần lo lắng.

Một nhà lão nhị không trở về, một nhà lão tam cũng không trở về nốt, cảm giác đón năm mới này rất cuộc cũng bớt vui đi rất nhiều.

Tuy nhiên Trinh nương vẫn rất cao hứng, bởi vì năm nay vào ngày sinh nhật nàng, Thẩm Nghị tặng nàng một cây ngọc trầm, hình dáng đơn giản, chất ngọc nhu hòa, nàng rất thích.

Qua năm, Thẩm Nghị bắt đầu kế hoạch đưa Trinh nương đi Hồ Châu. Thẩm Phong đương nhiên phản đối.

“Tháng tám là thi Hương rồi, không chuẩn bị cho tốt, còn muốn đi chơi?” Thẩm Phong cau mày, một lời từ chối yêu cầu của Thẩm Nghị.

Thẩm Nghị bắt đầu dĩ giải thích, “Đại ca, không phải đệ đi chơi. Đệ muốn tới chỗ tam ca một chuyến. Tùng Nhân viện kia là chỗ đọc sách. Nhân lúc có thời gian, đệ muốn qua bên đó học tập một chút. Mà Hồ Châu cùng hướng với nơi thi, từ đó đi chỉ hai ba ngày là tới.”

Thẩm Phong do dự một chút, “Vậy cũng không thể mang đệ muội theo a. Từ chỗ ta đi Hồ Châu, nhanh nhất cũng phải mất một tháng đi đường. Một đường xóc nảy, mang theo nữ nhi không tiện.”

“Đại ca, dù sao dọc đường đi cũng phải có người chăm sóc cho đệ chứ.” Kỳ thật, Thẩm Nghị thực chất là muốn ở cùng một chỗ với Trinh nương. Đại tẩu Liêu thị mang thai, cho nên Trinh nương vừa phải chiếu cố hai hài tử, vừa phải chủ trì mọi việc trong nhà, thật sự rất bận. Mặc dù có Hỉ nhi hỗ trợ, nhưng rất nhiều khi Trinh nương đều không thể không tự mình làm. Hiện tại, Thẩm Nghị muốn ngồi trò chuyện cùng Trinh nương cũng khó nữa.

Hai huynh đệ thương lượng chuyện đi Hồ Châu xong thì triều đình xảy ra chuyện.

Hoàng đế băng hà, hủy bỏ hết thảy mọi hoạt động trong nước, khoa cử cũng tạm ngừng tổ chức, để tổ chức quốc tang.

Chuyện này cũng thực phiền phức rồi, bỏ lỡ lần thi hương này, đợi cho tới khi hoàng đế mới đăng cơ, mở lại khoa thi, không biết phải đến khi nào nữa.

Hoàng đế băng hà đối với trấn Tú Thủy nhỏ bé xa xôi này ảnh hưởng cũng không quá lớn, chỉ là không thể mặc quần áo đẹp mừng năm mới, không thể tổ chức mấy hoạt động như tết hoa đăng hay đua thuyền rồng linh tinh gì đó, mà phải mặc tang phục ba tháng mà thôi. Hoàng đế mất thì có thái tử thế chỗ. Tân hoàng lên ngôi, nhất định muốn tạo ra một loạt chính sách trấn an nhân dân. Cho nên mọi người cũng không lo lắng gì. Mỗi ngày cần làm cái gì thì làm cái đó thôi.

Hoàng đế mới rất nhanh đăng cơ, sửa lại niên hiệu là Vĩnh Bình. Sau đó thái tử, cũng chính là Vĩnh Bình để hiện tại, hạ chỉ miễn giảm thuế má trong một năm, khiến cho khắp chốn vui mừng.

Hôm nay, Thẩm Phong mặt cau mày có từ cửa hàng trở về, lúc ăn cơm cũng vẫn một bộ dạng không nuốt trôi cơm. Trinh nương dứt cho hai hài tử chút canh trứng gà trong bát, nhìn nhìn Thẩm Phong, tay ở dưới bàn nhéo Thẩm Nghị một cái, ý bảo Thẩm Nghị hỏi thăm một chút. Bụng Liêu thị càng ngày càng lớn, hai hài tử đều do Trinh nương chăm sóc. Hỉ nhi thì chuyên môn hầu hạ Liêu thị.

Thẩm Nghị nhận được ám chỉ, nuốt thức ăn trong miệng, khó hiểu hỏi, “Đại ca, sao vậy? Có phải cửa hàng xảy ra chuyện gì hay không?”

Thẩm Phong nhẹ nhàng buông bát đũa, nhìn cơm trong bát, “Hoàng đế đã hạ chỉ miễn thuế một năm, giá gạo đáng lẽ phải giảm mới phải. Vậy mà gần đây giá lại càng ngày càng cao, so với năm trước đã cao hơn hai thành rồi. Ta tự mình đi tìm mấy người trông lúa để hỏi. Họ đều nói gần đây có nhiều người thu mua

gạo, chào giá cũng cao. Bởi vì chúng ta là khách hàng quen cho nên mấy người nông phu kia mới nâng lên có hai thành thôi.”

(Hai thành tương đương với tăng giá lên 20%)

Thẩm Nghi trầm tư một chút, hỏi Thẩm Phong, “Đại ca, người đến cửa hàng nhà ta mua gạo có đông không?”

Thẩm Phong thở dài, “Ta chính là vì việc này mà sầu đó. Gần đây người mua gạo đột nhiên nhiều lên, muốn thóc cũng nhiều. Tuy nói rằng giá bán có được nâng lên, nhưng mà ta vẫn cảm thấy có chút không thích hợp. Sẽ không phải là có người muốn dự trữ lương thực chứ?”

Hai huynh đệ cùng trầm mặc. Dự trữ lương thực không phải là việc nhỏ. Gia đình giàu có bình thường đều dự trữ chút lương thực để chuẩn bị ột vài khi cần dùng đến. Nhưng năm nay được mùa, sản lượng lương thực phong phú, căn bản không cần dự trữ.

“Hai huynh đệ đừng nghĩ nhiều. Có lẽ người ta mua thóc mới, đổi thóc cũ a. Tiếp tục ăn cơm đi.” Liêu thị tay cầm cái mui, múc thức ăn cho họ.

Thẩm Phong cùng Thẩm Nghi lập tức không thảo luận nữa, có lẽ thực sự là bọn họ quá đa tâm.

Qua vài ngày, phong trào mua gạo dần dần lắng xuống. Tuy nhiên Thẩm Phong vẫn có chút lo lắng đề phòng, dự trữ hai mươi thạch lương thực trong hầm nhà. (thạch: đơn vị đo lường, dung tích khoảng 100 lít = 100 kg)

Một ngày trời trong nắng ấm, đứa nhỏ thứ hai của Thẩm Phong ra đời. Thẩm Phong vui mừng cười toe toét, đặt tên con là Thẩm Gia Khâm. Tranh nhi ở một bên nhìn đệ đệ cũng cười không ngừng. Rốt cuộc hẳn cũng có đệ đệ của mình a. Diệu nhi cũng vỗ tay vui mừng. Năm nay nó đã ba tuổi, Thẩm Nghi không cần đi thi, thời gian rảnh rỗi liền nhiều lên, bình thường dạy nó không ít thứ, ngẫu nhiên có thể dạy nó vài câu thi từ cho hẳn.

Thân thể Liêu thị sau thời kì hậu sản hồi phục rất nhanh. Sau một tháng mọi chuyện trong nhà liền giao hết lại vào trong tay nàng. Trinh nương cuối cùng cũng có thể trút được gánh nặng.

Trong nhà có thêm một đứa nhỏ nên ngày tháng trôi qua cũng khá nhanh. Lễ cập kê của Trinh nương cũng sắp đến. Lễ cập kê là để tuyên bố nữ hài tử đã trưởng thành, còn gọi là “Lễ trưởng thành”. Vốn là phải tổ chức trước khi gả đi, do mẫu thân đảm nhiệm phụ trách. Nhưng mà tình huống của Trinh nương có chút đặc thù, sau khi xuất giá mới cập kê, nhà chồng lại không còn mẫu thân. Vì thế Liêu thị liền mời Chu lão thái thái mẫu thân của trưởng trấn trong thôn đến chủ trì lễ cập kê.

Chu lão thái thái lúc đến còn mang theo con dâu trưởng của mình là Chu phu nhân, phu nhân của trưởng trấn đến làm chính tân*, Liêu thị xưng phong nhận việc làm tán giả*. Lại nhờ Lưu ma ma nhờ hộ ba vị trưởng bối quen biết làm nghi trượng*.

(Bọn ta cũng không biết mấy cái chức này là gì. Đại khái là mấy chức danh dành ấy người công nhận Trinh nương cập kê! >.<.)

Ngày làm lễ còn mời rất nhiều thân bằng quyến thuộc đến xem.

Chu lão thái thái làm chủ trì, nhiệt tình tiếp đón khách nhân. Trinh nương tắm rửa thay quần áo xong xuôi liền ngồi chờ ở đông phòng. Một lúc sau chợt nghe thấy tiếng nhạc vang lên.

Chu lão thái thái mời mọi người ngồi vào chỗ của mình, mặt mày vui vẻ đứng ở chính giữa, “Hôm nay, Thẩm gia Hà thị đã tới tuổi làm lễ cập kê. Cảm tạ mọi người đến xem lễ! Hà thị không còn cao đường* (không còn cha mẹ). Lão thân làm chủ mẫu của trưởng trấn Tú Thủy, cũng là người lớn tuổi nhất trong trấn. Hôm nay, có thể chủ trì, lão thân cảm thấy rất vinh quang. Lão thân tuyên bố, Lễ cập kê của Hà thị chính thức bắt đầu! Mời Thẩm gia Hà thị đến bái kiến các vị thân bằng quyến thuộc!” Thanh âm lão thái thái trung khí mười phần, vang vọng. Tất cả mọi người nhìn theo hướng mười ngón tay nàng chỉ.

Liêu thị đảm nhiệm làm tán giả đi ra trước. Lấy nước trong bồn rửa tay rồi đứng sang phía Tây. Lúc này Trinh nương mới chậm rãi đi ra, quần áo màu đỏ tươi. Một đầu tóc đen mượt dài xõa tung xuống. Nàng chậm rãi đi vào sảnh chính hướng về phía Nam thi lễ với mọi người, sau đó chân thành quỳ gối hướng về

phía tây. Liêu thị đi lên lấy ra một chiếc lược mới tinh, nhẹ nhàng chải mái tóc đen dài của nàng, sau đó đặt lược hướng về phía nam.

Chính tân là Chu phu nhân, nàng đứng ở phía đông rửa tay, sau đó lui lại phía sau Chu lão thái thái làm một cái lễ. Trinh nương chuyển hướng về phía đông. Lưu ma ma dâng khăn cùng trà cài. Chu phu nhân đi tới trước mặt nàng, cao giọng ngâm tụng lời nguyện cầu, “Hôm nay ngày tốt, thuận theo ý trời, bỏ đi thơ đại của người, chấp nhận trưởng thành của người. Tuổi người đã tới, vì người làm lễ.”* (Đoạn này ta chém gió, không hiểu rõ lắm, toàn dùng mấy từ cổ nên ta chả hiểu gì cả!) Lại quỳ xuống giúp Trinh nương chải đầu cài trà cài, sau đó đứng dậy trở về vị trí của mình.

Liêu thị tiến lên có lệ giúp Trinh nương chỉnh trang lại trà cài, cười khanh khách lui lại phía sau đứng ở một bên.

Trinh nương đứng dậy, Chu phu nhân cười chúc phúc nàng một phen. Liêu thị lấy trên tay một vị nghi trượng bộ váy màu tím đã chuẩn bị tốt, đưa Trinh nương quay về đông phòng, giúp nàng thay đổi xiêm y.

Trinh nương đổi sang bộ váy màu tím kia, sau đó đi ra ngoài quỳ xuống hành lễ với bài vị hai nhà Thăm gia và Hà gia, một cái bái, bái lạy ơn dưỡng dục của cha mẹ.

Trinh nương ngồi quay mặt về hướng đông. Chu phu nhân giống như mấy người trước rửa tay trong chậu, sau đó tiếp nhận trà cài đầu từ một vị nghi trượng khác, đi tới trước mặt Trinh nương, lại tiếp tục cao giọng ngâm tụng lời nguyện cầu, “Thuận theo ý trời, nhận người trưởng thành. Mong người lớn lên uy nghi thực đức, sống thọ trăm năm, mãi nhận phúc lành.” Liêu thị tiến lên vì Trinh nương tháo trà cài. Chu phu nhân giúp nàng cài trà cài vào tóc, sau đó lui về phía sau. Liêu thị lại tiến lên giúp nàng thay trà cài hư chính (?) cài đầu. Chu phu nhân lại chúc mừng. Liêu thị lấy khúc cư thâm y, sau đó lại đưa Trinh nương vào đông phòng thay quần áo.

Trinh nương thay khúc cư thâm y xong lại đi ra quỳ xuống hành lễ với Chu phu nhân, hai bái, thể hiện tôn kính đối với tiền bối.

Lại lập lại một loạt động tác như lúc trước, chỉ là lần này, Chu phu nhân cầm một bộ quan sai đi đến trước mặt Trinh nương, lần thứ ba cao giọng ngâm tụng nguyện cầu, “Lấy tuổi làm gốc, chọn ngày làm lễ, tặng người xiêm áo. Huynh đệ cha mẹ trong nhà, có tài có đức. Khỏe mạnh vô cương, chịu ân trời ban.” Sau khi chúc xong, Liêu thị đưa Trinh nương trở về phòng thay bộ váy dài lễ phục mới.

Trinh nương lần thứ ba đi ra, quỳ xuống hành lễ với thiên địa, đệ tam bái, là bái Hoàng Thiên Hậu Thổ.

Nhóm nghi trượng bỏ hết những vật trong tay xuống, thay bằng rượu. Chu phu nhân mang theo Trinh nương ngồi vào vị trí của nàng, Trinh nương đứng ở phía tây, mặt nhìn về phía nam. Mà Chu phu nhân mặt nhìn về phía tây, Liêu thị dâng rượu, Trinh nương quay về hướng bắc. Chu phu nhân nhận rượu, mặt nhìn hướng Trinh nương, niệm lời nguyện cầu: “Cam lễ duy hạp, gia tiên làm phương. Bái chịu tế chi, lấy định người tường. Thừa Thiên chi hựu, thọ khảo không quên.” (chắc đại khái là đc trời ban phước, cảm động đến già cũng k quên @@ pó tay, như niệm kinh vậy) Trinh nương quỳ xuống bái lạy, nhận rượu, Chu phu nhân lui về sau. Trinh nương quỳ xuống nâng chén đổ một chút lên mặt đất làm rượu tế, lại tượng trưng nhấp một chút. Xoay người bái lạy Chu phu nhân, Chu phu nhân đáp lễ lại.

Trinh nương lại hướng Chu lão thái thái, Liêu thị, Lưu ma ma làm xong lễ nghi trượng, mấy người đều gập đầu đáp lễ. Sau đó, quay người quỳ gối hành lễ với mọi người chung quanh. Mọi người cũng đều thăm hỏi chúc mừng.

Sau đó, vốn Trinh nương cũng không muốn rườm rà, liền mở tiệc rượu, bạn bè thân thuộc đều ngồi cùng một chỗ chơi đùa tán gẫu. Trinh nương cảm động vô cùng, không chỉ bởi vì nàng đã lớn mà còn bởi vì sự giúp đỡ của Liêu thị và mọi người.

Nàng nhìn về Thăm Nghi đang cùng trưởng trấn uống rượu, mỉm cười.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: viết chương này mới tìm đến độ nương (? Một trang web tìm kiếm nào đó chẳng), mới biết thì ra nữ hài tử cập kê có thật nhiều yêu cầu, bởi vì lí do văn nghệ, có chút cải biến.

Tiểu Điền do đó nói rõ: tiêu đề viết “Lễ cập kê” do vậy nội dung đều 100% nói về “Lễ cập kê”

19. Chương 19: Sinh Sống Ở Thôn Mới Bạch Hà...

Năm mới, thư của Thẩm An lại được gửi về, nói Trương thị đã sinh, là một nữ nhi, đặt tên là Thẩm Gia Thục. Năm nay cũng vẫn không về được, hỏi thăm tình trạng của Khâm nhi, lại chúc mừng Trinh nương cập kê, nói rất nhiều lời áy náy.

Trong lòng Thẩm Phong tuy rằng không vui, nhưng vẫn gửi thư lại báo tin rằng mọi việc trong nhà đều tốt, để bọn họ yên tâm đón năm mới. Nhưng khi trở về vẫn nhịn không được nói với Thẩm Nghị vài câu, “Hai năm nay, không biết nhị đệ xảy ra chuyện gì? Năm trước đã nói không về, năm này cũng không về nữa, khiến cho người trong nhà đến cả dịp năm mới cũng chẳng được đoàn tụ.”

Thẩm Nghị cười cười trấn an hắn, “Có lẽ nhị ca có việc gì đó, hoặc cũng có thể là do Trương lão thái thái luyến tiếc cháu gái. Trong nhà không phải có đệ với Trinh nương hay sao? Đúng rồi, năm nay tam ca có về hay không vậy?”

Hắn không đề cập tới còn tốt, hắn vừa nhắc tới, Thẩm Phong lại đẩy một bụng lửa giận, “Cũng viết thư nói là không trở lại! Thật không biết hai người chúng nó xảy ra chuyện gì! Ở bên ngoài đón năm mới có gì tốt chứ hả? Làm sao so được với ở nhà...”

Thẩm Nghị chỉ có thể cười khổ. Hắn cũng không biết nhị ca tam ca xảy ra chuyện gì mà hai năm rồi đều không trở lại. Nhị ca thì tốt rồi, tam ca còn chưa biết hoàn cảnh ra sao, chỉ nói có việc không về được.

Năm nay đón năm mới so với năm ngoái còn hiu quạnh hơn. Trong lòng Thẩm Phong không thoải mái. Liêu thị lại có thêm một đứa nhỏ nữa cần quan tâm. Mọi người ngồi cùng một chỗ ăn cơm tất niên, thả pháo trúc, liên tục mình quay về nghĩ ngợi.

Buổi sáng đầu tiên của tháng giêng đến, Trinh nương liền phát hiện tuyết rơi, cảnh sắc chung quanh đều một màu trắng xóa, đẹp không sao tả xiết. Thẩm Nghị từ sau lưng ôm lấy nàng, đặt cằm lên đầu vai nàng, “Nàng nói xem chúng ta cũng rời nhà được không?”

Trinh nương thả lỏng thân thể, mềm mại dựa vào trong vòng tay ấm áp của hắn, nhẹ nhàng hỏi, “Tại sao phải rời đi? Một mình đại tẩu vừa phải chiếu cố Khâm nhi lại vừa phải chiếu cố Tranh nhi, làm việc không dứt ra được.”

Thẩm Nghị ôm nàng chặt hơn, mặt mày có chút buồn bực, “Ngày nào đại ca cũng bận rộn đi cửa hàng, nhị ca ở Chu Châu buôn bán, tam ca thì làm phu tử ở thư viện. Ta lại cả ngày ngồi trong nhà, cái gì cũng không làm được... Hoàng thượng mới lên ngôi được một năm, cũng chưa thấy có tin tức gì nói khi nào sẽ mở khoa thi. Ta không muốn ở nhà chờ mãi như vậy. Ta định tới thôn Bạch Hà làm phu tử. Về phần đại tẩu đã có Hỉ nhi. Thôn Bạch Hà cách trấn ta không xa, ngồi xe bò gần đến trưa là tới. Cha nàng lưu lại cho Diệu nhi ba mươi mẫu ruộng đều thuộc thôn Bạch Hà, chỉ là... Nếu mà đi, so với hiện giờ có thể phải khổ hơn một chút.” Thẩm Nghị nói xong, mắt nhìn nàng mang theo tia chờ đợi.

Trinh nương mỉm cười, nhìn Thẩm Nghị, ánh mắt nhu hòa, “Được, mang theo Diệu nhi, huynh đi đâu chúng ta theo đó.”

Thẩm Nghị vui vẻ nở nụ cười, hắn biết nàng sẽ không phản đối.

Chuyện này nói ra, Thẩm Phong cũng không có phản ứng gì lớn. Chuyện khoa cử không biết thế nào, để Thẩm Nghị nhàn rồi mãi cũng không phải chuyện tốt. Thôn Bạch Hà không xa, lại là tới đó làm phu tử, nói là khổ nhưng nếu Thẩm Nghị tự mình nguyện ý, hắn cần gì phải cản trở.

Liêu thị có chút mất hứng. Trinh nương ở nhà thì có thể giúp đỡ nàng vài việc. Nàng đi rồi, chính mình phải chiếu cố cả hai hài tử, lại thêm việc chủ trì mọi chuyện trong nhà, mặc dù có Hỉ nhi nhưng nào có tốt bằng Trinh nương chứ.

Nhưng nàng cũng chỉ dám nói thầm với Thẩm Phong, Thẩm Phong lại không đồng ý. Nói Trinh nương đã cập kê, Thẩm Nghị cũng nên có đứa nhỏ. Hai vợ chồng cùng đi là chuyện tốt.

Chuyện đã quyết định như vậy, Thẩm Nghị trước tới thôn Bạch Hà xem qua, cũng không có khổ như trong tưởng tượng. Dù sao cũng khá gần trấn trên, tuy không giàu có, thôn dân phổ biến đều là nông dân, thôn trưởng họ Hứa. Ngay trưa hôm đó, Thẩm Nghị ở lại nhà của thôn trưởng ăn cơm.

Thôn Bạch Hà có một học đường. Trước đây là do một tú tài họ Vương dạy bọn nhỏ học chữ, khi trèo lên nóc nhà mình để sửa phòng thì bị tẽ ngã gãy chân, vài ngày sau vết thương nhiễm trùng dẫn đến sốt cao rồi qua đời. Vương tú tài là một lão tú tài, cả đời nghèo khó, nhưng khi sống tầm mắt rất cao, nên lúc hôn sự thì chọn tam lầy tứ. Đáng thương khi lâm chung một người thân bên cạnh để chăm sóc cũng không có. Tang sự đều do người trong thôn gom tiền làm cho.

Không có phu tử, mấy đứa nhỏ không có người dạy. Thôn trưởng phải tới trấn trên hỏi thăm một hồi mới tìm được Thẩm Nghị. Thẩm Nghị vừa nghe liền động tâm, lập tức quyết định nhận lời.

Sau khi ăn cơm ở nhà thôn trưởng, Thẩm Nghị đi dạo một vòng quanh học đường. Một gian phòng khá rộng rãi sáng sủa, bên trong có rất nhiều loại bàn. Thôn trưởng ngượng ngùng nói, “Mấy đứa nhỏ đi học trong thôn, bàn đều do phụ thân bọn chúng làm, trước kia phu tử cũng không nói cần làm theo kiểu dáng gì, cho nên...”

Thẩm Nghị cười cười nói, “Không có việc gì, có thể sử dụng là tốt rồi.”

Thôn trưởng âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Trong thôn, hầu hết mọi người đều là nông dân chất phác, làm mấy cái bàn cho bọn nhỏ đi học nào có chú ý nhiều như vậy. Trước kia phu tử ngại khó coi, trong thôn có nhiều người không vui, vất vả lắm mới làm được cái bàn, dùng không được mấy năm lại coi như gỗ mục đem đi đốt, rất đau lòng.

Trong thôn có phu tử mới, mọi người đều vây đến học đường xem náo nhiệt, thấy Thẩm Nghị tuổi còn trẻ đã là tú tài, lớn lên lại tuần tú, đều lặng lẽ hỏi thăm chuyện của Thẩm Nghị.

Một nam oa kháu khỉnh từ đâu chui ra, nhìn về phía Thẩm Nghị lớn tiếng hỏi, “Sau này, người sẽ làm phu tử của chúng ta sao?”

Thẩm Nghị vừa cùng thôn trưởng đi ra, gặp nam oa này liền tủm tỉm cười nói, “Sau này, ta chính là phu tử của các con. Ta họ Thẩm, con tên gì?”

Nam oa này sừng sốt một chút, mặt có chút hồng, nhưng vẫn lớn tiếng trả lời, “Thưa phu tử, con kêu Cầu Đản.” Thẩm Nghị gật gật đầu, đứa nhỏ này có vẻ có lễ phép. Hắn nhìn Cầu Đản mỉm cười, “Thật là một đứa trẻ ngoan.” Một câu nói khiến cho Cầu Đản cảm thấy có chút ấm áp trong lòng, tiểu hài tử mà, luôn thích được lão sư khích lệ.

Thôn trưởng âm thầm gật đầu, cười hỏi Thẩm Nghị, “Thẩm tú tài, ta dẫn tiên sinh đi xem qua mấy chỗ khác.”

Thẩm Nghị gật gật đầu, làm một động tác mời. Thôn trưởng nhìn đám người vây xem, khụ một tiếng, một đám cô nương, phụ nhân đỏ mặt chạy nhanh tránh chỗ. Quay đầu lại nhìn Thẩm Nghị, trưởng thôn nói, “Thẩm tú tài, chúng ta đi thôi.”

Thẩm Nghị gật đầu, ánh nhìn thẳng tắp đi theo thôn trưởng ra ngoài. Phía sau lập tức có tiếng một đám tiếng bước chân theo hắn. Đám nữ nhân líu ríu nhỏ giọng thảo luận, còn có thể nghe thấy vài tiếng cười.

Tay Cầu Đản ngoắc ngoắc, vài tiểu hài tử khác liền nhanh nhẩu chạy đến. Cầu Đản nhìn theo phương hướng rời đi của Thẩm Nghị, “Phu tử mới của chúng ta rất được nha, không giống với Vương phu tử trước kia, luôn luôn lấy lỗ mũi nhìn người.” (ý là khinh thường người khác)

Một hài tử trên mặt còn nước mũi dùng sức khụt khịt, ồm ồm nói, “Đúng vậy, người đó lớn lên thật xinh đẹp a.”

Cầu Đản đánh một cái mạnh vào gáy hắn, hắn đau co rụt lại. Cầu Đản ghét bỏ nói, “Người nghĩ phu tử mới là đàn bà hay sao mà nói lớn lên xinh đẹp hả?”

Vài đứa nhỏ thấy vậy liền cười lớn một tiếng, khiến cho hài tử vừa rồi đỏ bừng mặt.

Thôn trưởng chỉ vào một tiểu viện nhỏ nói với Thẩm Nghị, “Thẩm tú tài, đây là phòng ở thôn chúng ta chuẩn bị cho tiên sinh, tiên sinh xem xem.”

Thẩm Nghị theo hướng ngón tay trưởng thôn chỉ nhìn thấy hai gian nhà nhỏ, ở giữa có một gian phòng bếp, bên ngoài dùng hàng rào vây quanh làm thành một tiểu viện nhỏ, trong viện là một gốc lê đã già, cách học

đường không xa, đi vào chục bước có thể tới đường lớn trong thôn, rất tiện lợi. Vừa nhìn đã biết phòng ở này đã được chuẩn bị rất tỉ mỉ.

Thôn trưởng chỉ vào một chiếc lu nước trong viện nói, “Cạnh thôn chúng ta chính là sông Bạch, lấy nước cũng tiện.” Hấn đánh giá Thẩm Nghị một chút, thấy dáng người hấn mảnh khảnh gầy gò, tốt bụng nói, “Tú tài không cần phải làm mấy việc nặng nhọc. Tiên sinh chỉ cần dạy học cho đám hài tử. Việc lấy nước chúng ta sẽ thay phiên nhau giúp tiên sinh. Quần áo đệm chăn của tiên sinh cũng có thể giao cho nhóm nữ nhi trong thôn làm, không sao cả.”

Thẩm Nghị vừa nghe liền xua tay, cười nói với thôn trưởng, “Đa tạ ý tốt của mọi người, không cần phiền toái mọi người như vậy. Hôm nay ta trở lại chuẩn bị thu dọn đồ đạc một chút, cuối tháng này sẽ mang theo nội tử lại đây.” Hiện giờ là giữa tháng, đến cuối tháng cũng không còn mấy ngày. (nội tử: cách gọi phu nhân)

Thôn trưởng buồn cười nhìn một đám cô nương thất vọng nháy mắt, mới quay ra cười nói với Thẩm Nghị, “Hóa ra tú tài đã có nương tử rồi a.”

Thẩm Nghị cười, “Trong thôn chúng ta có ba mươi mẫu đất của người khác họ, đó chính là của đệ đệ thê tử tiểu sinh.”

Thôn trưởng “Nga” một tiếng, “Hóa ra phu nhân tú tài là nữ nhi của Hà lão gia có cửa hàng tạp hóa đây a. Hấn cũng có nhà trong thôn, hai năm trước mới mời ta làm Lý Chính làm hộ khẩu cho con của hấn. Tú tài vừa nói ta liền biết ngay.”

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, Thẩm Nghị liền cáo từ rời đi. Thôn trưởng gọi người, chạy lên trên xe bò tự mình đưa Thẩm Nghị đến trấn trên.

Sau khi về nhà Thẩm Nghị đem tình huống nói qua một lần. Thẩm Phong nghe xong cũng không nói gì. Lúc hấn đi thu mua gạo cũng ngẫu nhiên đi qua thôn Bạch Hà, đối với tình huống trong thôn đã sớm có hiểu biết nhất định. Hiện giờ nghe thấy nhà cũng có rồi, liền bảo Liêu thị đi xem vợ chồng Thẩm Nghị có thiếu cái gì không còn chuẩn bị.

Trình nương mất ba ngày mới thu dọn xong, nhìn một phòng đồ đạc chất đống bắt đầu kiểm kê. Quần áo của thẩm Nghị, quần áo của nàng, quần áo của Diệu nhi, mang theo. Đệm chăn, đồ dùng, mang theo. Sách vở của Thẩm Nghị, mang theo. Còn có, Liêu thị lo lắng phòng mới lạnh lẽo, còn chuẩn bị trước cho bọn họ bếp lò cùng đồ ăn, cũng mang theo nốt.

Hôm xuất phát, Liêu thị do phải chăm sóc mấy đứa nhỏ nên chỉ đưa được tới cửa. Thẩm Phong kêu tiểu nhị đi theo để giúp chuyển đồ đạc. Trình nương ôm Diệu nhi, Thẩm Nghị đỡ bọn họ ngồi lên xe bò, bắt đầu chuyện sinh sống ở thôn mới Bạch Hà.

Đến Bạch Hà thôn, thôn trưởng nhận được tin đã dẫn người ra cổng thôn đứng chờ. Trong thôn không ít người biết Thẩm Phong, liền chào vài câu. Thẩm Phong cũng chấp tay chào, cười nói, “Sau này xin nhờ mọi người chiếu cố đệ đệ và đệ muội của ta.”

Thôn trưởng vội cười nói, “Thẩm lão bản nói gì vậy. Tú tài nguyện ý đến thôn chúng ta, chúng ta cao hứng còn không kịp nữa là.”

Nói xong liền bảo mọi người cũng nhau hỗ trợ chuyển đồ đạc. Thẩm Nghị kéo Trình nương sang một bên mới đi chuyển đồ. Diệu nhi hưng phấn la hét muốn xuống đất chơi. Trình nương lấy khăn tay lau mồ hôi cho Diệu nhi, rồi vỗ mông hấn một cái, “Đệ an phận chút cho tỷ.”

Diệu nhi chu chu cái miệng, ngoan ngoãn ngồi yên cho Trình nương ôm, một lúc sau tựa như phát hiện ra đại lục mới, liền dắt Trình nương đi xem, “Tỷ tỷ, nhìn, có ngan! Nhìn, còn có cả gà!...”

Cho dù là ở Hà gia hay ở Thẩm gia, đều không có nuôi động vật. Trước kia chỉ có lúc Thẩm Nghị ngẫu nhiên đưa Diệu nhi đi chơi có dạy cho hấn mấy con động vật này. Hiện giờ có thể nhìn gần như vậy, khiến cho Diệu nhi hưng phấn không thôi.

Nữ nhân trong thôn đều tò mò chạy tới xem tú tài nương tử có bộ dạng gì. Chỉ thấy Trình nương da trắng bóc, trên khuôn mặt trái xoan có chút hồng vì hơi nóng, chỉ nhìn từ xa đã thấy một thân khí chất nhu hòa

uyển chuyển. Xem xong, mọi người ai nấy đều ủ rũ, cảm thấy không bằng.

Quá trưa một chút mọi việc mới miễn cưỡng chuẩn bị xong, chỉ còn cần thu dọn cẩn thận thêm chút nữa là được. Tuy nhiên mọi người đều quá mệt. Trinh nương vốn định tự mình nấu cơm thiết đãi mọi người, nhưng thôn trưởng ngăn nàng lại, một lòng muốn mời bọn họ ăn cơm, thịnh tình không thể chối từ, đành phải đi theo thôn trưởng tới nhà của hân. Trinh nương nghĩ rồi, mai này nhất định phải mời lại một lần.

Bữa cơm này quả thực rất có tư vị. Mọi người đều đói bụng nên rất náo nhiệt. Rượu quá ba tuần liền bắt đầu tám nhảm. Người trong thôn không có kiêng kỵ nhiều, trên bàn cơm cái gì cũng đều nói, ngay cả Trinh nương ngồi ở mâm của nữ quyến cũng có người nói lời trêu ghẹo. Trinh nương xấu hổ, một lòng chuyên chú dứt cơm cho Diệu nhi. Một người là con dâu Triệu gia trêu chọc nàng.

“Tú tài nương tử a! Khi nào thì chuẩn bị cùng tú tài sinh oa nhi đây?” Trong thôn Triệu gia nổi danh là nữ nhân lớn mật, uống vài chén rượu liền nổi hứng trêu đùa Trinh nương.

Nàng khơi mào câu chuyện, nữ nhân khác trên bàn liền hùng hổ lên tiếng hỏi Trinh nương.

“Tú tài nương tử, các người thành thân khi nào a!”

“Lúc ta nhìn thấy oa nhi này (Diệu nhi) còn tưởng là hài tử của tú tài a. Ta còn thấy kỳ quái, tú tài nương tử còn trẻ như vậy làm sao lại có hài tử lớn như thế! Hóa ra là đệ đệ của tú tài nương tử a.”

Trinh nương không kịp trả lời, đề tài đã bị chuyển sang vấn đề mấy đứa nhỏ, nhà ai có đứa nhỏ nghe lời, con dâu nhà ai muốn sinh con trai đến điên rồi mà lại sinh ra một nữ nhi...

Trinh nương nghe vậy, trong lòng có chút rối rắm. Nàng cũng đã cập kê, có nên cùng Thẩm Nghị viên phòng rồi sinh hài tử hay không đây? Đột nhiên nghĩ tới sẽ có một oa nhi mềm mềm kiêu nộn kêu nàng là nương, kêu Thẩm Nghị là cha, trong lòng nàng dâng lên một loại kích động khó hiểu.

Tiến bước Thẩm Phong uống say khướt, phân phó tiểu nhị chú ý đến hân, Thẩm Nghị liền đưa Trinh nương cùng Diệu nhi về nhà mới của mình.

Trong viện, lu nước đã đầy. Trinh nương đun chút nước sôi, dỗ Diệu nhi ngủ say, mệt mỏi cả một ngày, lại hầu hạ Thẩm Nghị say rượu nghỉ ngơi xong mới nằm xuống.

Nhưng ở trên giường làm gì cũng không ngủ được. Cả đầu đều là chuyện đứa nhỏ. Nàng nghiêng người nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Thẩm Nghị, trong lòng rối rắm vạn phần. Nên nói với huynh ấy như thế nào về việc mình muốn cùng huynh ấy viên phòng đây?

Tác giả nói ra suy nghĩ: Hôm nay nhận được hợp đồng do biên tập gửi đến, rất nhanh hân sẽ có thể trở thành tác giả chính thức (???)... tiếp tục cố gắng!

20. Chương 20: Ta Muốn Viên Phòng... (16+)

Ngày hôm sau khi rời giường, thẩm Nghị đau lòng nhìn hai mắt thâm quầng của Trinh nương, có chút áy náy nói, “Nếu không phải vì ta muốn tới chỗ này, nàng đã không phải ở đây chịu khổ, nhìn hai mắt đều thâm quầng lên rồi này.”

Trinh nương có chút chột dạ, “Tướng công nói cái gì vậy. Huynh muốn đi đâu Trinh nương tất nhiên là theo đó. Lại nói... Lại nói chỉ là ta ngủ không ngon mà thôi...” Cả đầu đều là chuyện viên phòng, cả đêm đều suy nghĩ xem làm thế nào để mở miệng nói với Thẩm Nghị, có thể ngủ ngon mới là lạ.

Thẩm Nghị đương nhiên không biết Trinh nương suy nghĩ cái gì, nghĩ là chắc là do bữa tiệc tối quá nên không ngủ được cũng là bình thường, gật gật đầu, đồng ý với câu giải thích của Trinh nương.

Trinh nương rửa mặt chải đầu xong xuôi thì tới nhà bếp, múc nước, đem nhà bếp tẩy sạch cho tốt, chỗ nên lau liền lau chỗ cần tẩy liền tẩy. Lại đem chút muối mắm dấm chua linh tinh ngày hôm qua mang tới xếp gọn lại đặt ở chỗ thuận tay cầm.

Thu dọn phòng bếp xong xuôi liền ra sau trường lấy củi thôn trưởng chuẩn bị cho đến chỗ bếp, chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm.

Khi Thắm Nghị bước vào đã thấy Trinh nương ngồi trên chiếc ghế nhỏ, một bên đảo cơm canh trên bếp một bên thêm củi. Hắn liền xắn tay áo, “Để ta thêm củi cho, nàng đi nấu cơm đi.” Nói xong kéo lấy chiếc ghế Trinh nương vừa ngồi, cầm lấy mấy khúc củi trong tay nàng, lấy cái bễ rồi vù vù thổi thổi. (cái bễ: 1 dụng cụ hơi hơi giống cái ô, dùng để thổi lửa trong bếp)

Trinh nương cười ầm ập, ôn nhu hỏi hắn, “Trong nhà có chút thịt, còn có rau cần và dưa chuột, đảo qua chút rau cần với thịt băm, trộn ít dưa chuột, chúng ta hầm chút cháo ăn, thế nào?”

Thắm Nghị cười gật đầu, “Cổ nhân nói, quân tử tránh xa nhà bếp. Là ý nói quân tử cần phải mũ áo chỉnh tề, tay cầm thi thư, nhả nhận có lễ. Ta lại cảm thấy quân tử thì lòng dạ nên khoáng đạt, không để ý tiểu tiết, thông hiểu trăm điều. Việc nấu cơm này cũng có rất nhiều chỗ cần phải học a.”

Trinh nương lưu loát nấu nước thêm gạo, nhanh nhẹn thái rau, nghe Thắm Nghị nói như vậy, cũng vừa nói vừa cười, “Nấu cơm cũng không dễ đâu nha, giống như việc hầm cháo này, khi nào cần thêm khi nào cần bớt nước, cho nhiều nước thì loãng, cho ít nước thì khô. Thích loãng hay thích khô lại là do khẩu vị từng người. Gạo cũng có loại cần nhiều nước, loại cần ít nước, cho nước phải căn cứ vào lượng gạo và từng loại gạo, mỗi loại lại có một lượng khác nhau. Hôm nay tướng công mới biết nấu cơm cũng có nhiều điều phải học sao?”

Thắm Nghị ha ha cười, “Ta không biết nấu ăn, tự nhiên cũng sẽ không biết những điều mà nàng nói. Xem ra “trăm người thợ sinh cũng không dùng được một” lời này chính là nói về những người như ta. Tuy nhiên ta tuy rằng không biết nấu ăn, nhưng mà giúp nương tử thêm củi đốt lò vẫn có thể làm được. Chỉ hy vọng nương tử không chê ta đây là thợ sinh vô dụng thì tốt rồi.”

Hai người cười nói, chỉ chốc lát sau cơm nước đã xong xuôi. Có thể là vì đổi nơi ở mới, cũng có thể là vì trong nhà chỉ còn có ba người, cả hai người đều cảm thấy thoải mái lên nhiều.

Cơm chín, Thắm Nghị bê bàn ra sân, cực kì hưng phấn nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy cái sân này, ta đã muốn làm như vậy. Ngồi trong sân nhỏ, xa xa là cánh đồng trải dài, gần có tiếng nước chảy róc rách. Nương tử, nhanh bưng cơm lên đi.”

Trinh nương đi vào phòng Diệu nhi gọi Diệu nhi rời giường, giúp tiểu đệ rửa mặt chải đầu ngay ngắn sau đó bế nó đi ra. Diệu nhi vừa thấy là được ăn cơm ở trong sân, cũng hưng phấn hết như Thắm Nghị, tự thân vận động nhảy lên trên băng ghế ngồi, vui vẻ hô, “Tỷ tỷ, nhanh nhanh bưng cơm lên đi a.”

Trinh nương bắt đầu bưng cơm lên, oán trách nhìn Thắm Nghị liếc mắt một cái, “Không ở trong nhà ăn cơm cho tốt, thế nào lại phải ăn ở bên ngoài.” Thắm Nghị cười to ra tiếng, ba người ngồi xuống ăn cơm, ngẫu nhiên có thôn dân đi ngang qua sân liền hướng bọn họ chào hỏi. Thắm Nghị cũng rất nhiệt tình. Trinh nương ăn cơm mới đầu bị người ngoài nhìn thấy có chút thẹn thùng, sau đó cũng dần dần tự nhiên trở lại.

Diệu nhi hưng phấn hắc hắc cười, ăn được mấy miếng cơm lại bắt đầu nghịch ngợm, chọc cho Trinh nương phải trừng mắt vài lần mới thành thật, ngoan ngoãn ngồi yên.

Hôm nay hai người cùng nhau thu thập đồ đạc trong nhà, lau rửa một hồi, sức này sức nọ, nhà liền trở nên thoải mái hơn nhiều. Buổi tối, cơm nước xong, Thắm Nghị ôm Diệu nhi cùng nhau ngồi trong sân nghiên cứu việc nuôi mấy con gà, nuôi ở đâu, muốn nuôi loại gà gì, nói đến loạn thất bát tao.

Trinh nương nhìn bộ dáng Thắm Nghị ôm Diệu nhi, cảm thấy từ hắn tản ra tình thương của cha nồng đậm, phảng phất nghĩ rằng nếu trong lòng hắn là đứa nhỏ của bọn họ.... Sau đó lại nghĩ đến chuyện viên phòng, mặt liền nóng như lửa đốt.

Thắm Nghị chính thức bắt đầu dạy bọn nhỏ trong thôn học tập. Mỗi ngày sau khi tỉnh dậy, chuyện Trinh nương phải làm đều trở nên đơn giản hơn nhiều, thu thập công việc trong nhà, chăm sóc Diệu nhi, khâu khăn, may áo, trong lòng đối với chuyện viên phòng càng ngày càng khát vọng mãnh liệt.

Nhưng mà Thắm Nghị dường như một chút ý tứ muốn cùng nàng viên phòng cũng không có. Trong lòng nàng bắt đầu cảm thấy rối rắm, mỗi ngày đều miên man suy nghĩ.

Trong lúc này, lại nhận được thư của tam ca Thắm Huy. Trong thư, đầu tiên là chúc mừng Thắm Nghị làm tiên sinh, còn nói về một chút kinh nghiệm dạy học như thế nào. Hoa Đào cũng viết thư cho Trinh nương,

trong thư nói về tình hình gần đây của chính mình, lại còn không hề e dè hỏi nàng đã viên phòng hay chưa. Chuyện này làm cho Trinh nương càng thêm sốt ruột chuyện viên phòng.

Trinh nương đã vài lần muốn ám chỉ Thẩm Nghị, nhưng mà lại không biết mở miệng như thế nào. Dù sao việc này cũng rất dọa người, bảo một cô nương như nàng làm thế nào mà nói ra cho được.

Thẩm Nghị mỗi ngày đều vội vàng soạn bài dạy học. Lần đầu tiên làm tiên sinh, Thẩm Nghị không dám qua loa. Trong đầu còn thật sự cố gắng nghiền cứu đọc lại sách dạy, cố gắng dạy thật tốt cho từng đứa nhỏ. Rất rõ ràng là cố gắng của hắn cũng có được hồi báo, đám học trò cũng người lớn trong thôn đều rất thích phụ tử là hắn, nhất là đứa nhỏ Cầu Đản nghịch ngợm nhất kia, hiện tại cũng đã học càng ngày càng tiến bộ.

Tâm tình Thẩm Nghị chậm rãi thả lỏng liền nhận thấy Trinh nương có chút không thích hợp. Buổi tối chờ Trinh nương dỗ Diêu nhi ngủ xong, Thẩm Nghị vừa định cùng nàng nói chuyện, hỏi qua xem gần đây nàng làm sao vậy. Trinh nương cũng không hề để ý đến hắn, lập tức trải chăn, vừa lên giường liền quay mặt về phía trong đưa lưng về phía hắn.

Thẩm Nghị bất đắc dĩ, leo lên giường giống như bình thường từ phía sau ôm lấy nàng, lại bị nàng hất ra, sưng sốt một chút, hỏi nàng, “Nàng làm sao vậy?”

Trinh nương vẫn trầm mặc đưa lưng về phía hắn.

Thẩm Nghị đợi một lúc, thấy nàng vẫn không phản ứng, lại lui lại gần nàng thêm một chút, “Nàng làm sao vậy?” Hắn nghĩ thấy từ trên người nàng từng đợt hương khí tỏa ra, quần quanh không gian, từng đợt từng đợt nhẹ rơi vào trong lòng hắn, gợi lên chút cảm xúc ngứa ngứa trong lòng.

Thẩm Nghị hạ thanh âm trầm xuống, mang theo chút mỉa mai hoặc nhẹ nhàng nói với nàng, “Nàng không nói, ta liền ngủ vậy.” Hắn không động nữa, quả nhiên thấy nàng lập tức xoay người lại, sắc mặt ửng hồng, môi hơi run run, tuy rằng rất nhẹ, nhưng mà hắn nghe được, mặt của hắn thoáng chốc đỏ bừng.

Ta muốn viên phòng. (>.< trinh=“” nương=“” là=“” sắc=“”>

Thẩm Nghị nhẹ nhàng nở nụ cười, Trinh nương thấy vậy nhất thời liền giận đã định xoay người, lại bị hắn đè lại.

Một nửa người Thẩm Nghị ở trên người nàng, đưa tay vén lên vài sợi tóc trên trán nàng, lộ ra khuôn mặt trắng nõn mịn màng của nàng. Ánh mắt cực nóng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi mềm mại của nàng, thấp giọng nói, “Được, chúng ta viên phòng.”

Đưa tay cởi bỏ vạt áo của nàng, Trinh nương có thể cảm nhận được quanh thân mình dần dần có chút mát mẻ, chỉ một lát liền có một thân hình nóng như lửa đè xuống.

Nàng có thể cảm giác được tay hắn ở trên người nàng nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó nắm lấy tiểu bánh bao mềm mại trước ngực nàng. Nàng co rúm lại một chút. Thẩm Nghị thở hỗn hển, từ trong miệng hắn phun ra luồng hơi nóng như lửa, phả lên mặt Trinh nương, đôi môi hạ xuống trên mặt, trên cổ, từng chút từng chút. Trinh nương cảm thấy mình như say, cả người mềm nhũn phẳng phất như lọt trong sương mù.

Trước ngực bỗng thấy có chút đau xót, là Thẩm Nghị đang cắn cắn cái đỉnh của tiểu bánh bao trắng nõn, cái còn lại cũng bị đại chưởng (bàn tay lớn) nóng như lửa của Thẩm Nghị xoa nắn vuốt ve. Ánh mắt nàng tràn ngập sương mù, lại có chút bối rối, nhẹ nhàng rên một tiếng, tựa như là khóc tựa như là thoải mái. Thẩm Nghị buông tiểu bánh bao bị hắn bắt nạt đáng thương hề hề ra, lần tìm đôi môi nàng, đưa lưỡi mình vào cùng nàng trên đầu. Trinh nương liền nhuyển ra hoàn toàn.

Bàn tay Thẩm Nghị lướt qua nơi bụng mềm mại trơn nhẵn của nàng, chạm đến nơi thần bí kia.

Trinh nương thở dốc kinh ngạc, mắt liền thanh tỉnh vài phần. Nàng khẩn trương bắt lấy bờ vai của hắn, thân mình run rẩy.

“Ta... Ta sợ...”

Thẩm Nghị dừng động tác, nhìn nàng mỉm cười, “Ta cũng lo lắng, nhưng nàng không cần phải sợ, ta sẽ không thương tổn nàng.”

Trinh nương nhìn khuôn mặt ửng hồng của hắn, lại nhìn cái trán lấm tấm mồ hôi của hắn, cùng với thân hình vì cố nén xúc động mà run run của hắn. Trong mắt tràn ngập thương tiếc, cắn môi, nhắm mắt lại, đưa chính mình dâng lên.

Thẩm Nghi chăm chú nhìn mặt nàng, từ từ nở nụ cười. Đôi môi mềm mại hạ xuống trên môi nàng, trần trọc triển miên, tách đôi chân ngọc thon dài, hít vào một hơi, thân mình ấn mạnh một cái.

“A...” Trinh nương thống khổ hô to một tiếng, nhưng đôi môi rất nhanh đã bị Thẩm Nghi chặn lại, tiếng khóc thoát ra khiến cho Thẩm Nghi đau lòng không thôi.

Thẩm Nghi hôn khắp mặt nàng, nhẹ nuốt đi nước mắt của nàng, “Ngoan, không đau, chút nữa sẽ không đau.”

Trinh nương chờ cho cảm giác xé rách thống khổ kia đi qua mới hơi hơi mở hai mắt sương mù, cảm nhận được Thẩm Nghi bồng bồng phẫn chấn rung động ngay trong cơ thể nàng, cả người nàng liền run lên, lại cảm thấy rõ ràng được Thẩm Nghi lập tức còn biến hóa hơn trước.

Ánh mắt Thẩm Nghi đỏ dần lên, nhận thấy Trinh nương tốt hơn một chút mới bắt đầu tăng nhanh động tác.

Ngoài phòng trời đêm ánh sao sáng lạn, trong phòng một trời xuân diễm.

21. Chương 21: Giết Ga Giường...

Thời điểm Trinh nương tỉnh lại trời đã sáng rõ, Thẩm Nghi cũng đã đến học đường dạy học. Nàng khẽ cử động thân mình, chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn không thôi, nửa người dưới truyền đến chút cảm giác không khỏe khiến nàng nhớ lại chuyện dọa người tối hôm qua...

Xoa xoa khuôn mặt đỏ bừng nhỏ nhắn, đem tất cả những ý nghĩ không hay ho quăng hết ra sau đầu. Nàng nhin xuống cảm giác khó chịu kia, đứng dậy mặc quần áo, vừa quay đầu lại nhìn giường, lại không nhìn được bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

Tại sao có thể như vậy?

Thành thân đã hai năm chưa từng viên phòng, nàng cũng đã sớm quên chuyện này. Mấy ngày nay tuy rằng trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện viên phòng cùng Thẩm Nghi, nhưng cũng chưa từng nhớ tới việc điểm Thượng Nguyên khải*, kết quả... Kết quả...

(điểm Thượng Nguyên khải: đại khái là kiểm tra đêm đầu tiên của nữ tử có lạc hồng trên khăn trắng không)

Nhìn trên ga trải giường nhiễm một mảng đỏ, nàng liền cúi đầu cầu nguyện trong lòng, tốt nhất là đừng nhiễm xuống cả đệm. Đáng tiếc cầu nguyện của nàng không được như nguyện, xóc ga trải giường lên liền thấy trên đệm cũng nhiễm chút sắc hồng.

Trinh nương mặt đỏ tai hồng đem ga cùng đệm cuộn lại, một đêm liền làm bẩn cả hai thứ, đành đem ra giặt sạch toàn bộ.

Cuốn ga giường lại thành một khối rồi đặt vào trong chậu gỗ ngâm, sau đó Trinh nương nhanh chóng đi rửa mặt chải đầu rồi vào phòng bếp nấu cơm. Sáng nay nàng ngủ quên, nhất định là Thẩm Nghi còn chưa ăn sáng đã tới học đường dạy học. Nàng nhanh chóng xào qua hai đĩa đồ ăn, nấu chút cháo, làm vài cái bánh ngô, rồi đi vào phòng Diệu nhi gọi nó rời giường.

Hiện tại Diệu nhi được chiều đến mức lười rồi, nếu buổi sáng không có ai gọi nó, nó sẽ không rời giường, bao giờ đói đến mức không chịu nổi nữa mới mở miệng gọi người. Trinh nương đem chăn của nó xóc lên, nhìn tư thế ngủ hai tay hai chân chống lên trời của nó liền không nhìn được cười, hôn mạnh một cái lên trán nó, vỗ vỗ cái chân ngắn mập mập của nó, “Rời giường, tiểu trư lười.”

Thẩm Nghi không ở nhà, tất nhiên nàng cũng không mang cơm ra ngoài ăn, không để ý đến bộ dáng của Diệu nhi nóng lòng muốn ngồi bên ngoài ăn cơm, liền bưng đồ ăn vào phòng mình.

Diệu nhi bây giờ đã có thể tự mình ăn cơm. Trinh nương đợi nó ăn xong liền lau miệng cùng quần áo dính đầy mỡ cho nó, cười hỏi nó, “Diệu nhi, chút nữa cùng tỷ tỷ đi đưa cơm cho tỷ phụ nhé.”

Diệu nhi vừa nghe thấy liền gật đầu liên tục, “Được.” Nói xong liền vùi đầu tiếp tục ăn cơm, ba miếng thành hai, ăn hết bát cơm cùng chỗ bánh ngô, sau đó nói to, “Tỷ tỷ đi thôi, đưa cơm cho tỷ phụ nào.”

Trinh nương bắt đầu cười lắc đầu, “Đừng vội, chờ tỷ chuẩn bị đã.”

Lấy cái đĩa đựng chút đồ ăn, cho thêm vài ba cái bánh bột ngô, Trinh nương lắc lắc chiếc rổ nhỏ đựng thức ăn, một tay dắt theo Diệu nhi, khóa kỹ cửa lại rồi đi tới học đường.

Trên đường đi tới học đường gặp không ít người dân trong thôn, hầu hết nàng đều không biết, nhưng mà mọi người đều nhận ra nàng. Từ khi vào sống ở thôn Bạch Hà, đây là lần đầu tiên nàng xuất môn, suốt dọc đường đi không ít người to nhỏ đáng giá nàng.

Trinh nương cúi đầu cảm thấy có chút không được tự nhiên, cước bộ cũng tăng lên. Từ xa chợt nghe thấy tiếng đọc sách của Lãng Lãng và thanh âm đọc sách ôn hòa trong trẻo của Thẩm Nghị từ học đường truyền ra, nàng lại ngượng ngùng. Tối hôm qua bọn họ vừa mới...

Thẩm Nghị trong lúc vô ý từ cửa sổ nhìn thấy nàng nắm tay Diệu nhi đang vô cùng vui vẻ, tay cầm rổ đi về phía mình, liền quay đầu lại nhắc nhở đám học trò, “Đọc kĩ đoạn thơ này một cách cẩn thận, không hiểu gì thì ghi ra, chút nữa ta quay lại sẽ giải đáp tiếp.” Nói xong liền đi ra khỏi học đường, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Trinh nương, ôn nhu hỏi nàng, “Hai người sao lại đi đến đây vậy?”

Trinh nương cúi đầu, đỏ mặt, tay lúng túng ôm lấy cái rổ thức ăn. Thẩm Nghị cười muốn nói tiếp, Diệu nhi liền cười hì hì nói, “Tỷ phụ, tỷ tỷ vội vã mang đệ đến để đưa cơm cho huynh a.”

Thẩm Nghị cười càng ôn nhu, mặt Trinh nương lại càng đỏ. Nàng nhẹ giọng mở miệng, “Sáng nay ta ngủ dậy trễ, sợ chàng chưa ăn sáng đã tới học đường, ta... Ta liền đưa đến đây.”

Thẩm Nghị ôn nhu ừ một tiếng, lại không nhận lấy cái rổ, “Học trò còn đang đợi ta trở lại dạy học, ta nào có thể ăn cơm. Nếu không, nàng cứ để tạm ở đây, chút nữa ta tìm thời gian rảnh rồi ăn.”

Trinh nương rõ ràng thất vọng một chút, sau đó là cảm thấy áy náy thật lâu cùng đau lòng, nếu không phải là nàng dậy muộn...

“Phu tử, người cứ ăn cơm trước đi, chúng con chờ người a.”

“Ha ha...”

“Hi hi, đúng vậy, phu tử đi ăn cơm trước đi.”

“Sư nương thật xinh a.”

Mấy đứa nhỏ trong học đường đều ghé đầu vào trên thanh cửa sổ, cả đám đều cười toe toét, hì hì cười nói người một câu ta một câu, chọc cho Thẩm Nghị và Trinh nương đều đỏ mặt.

Thẩm Nghị vội chỉnh lại sắc mặt, khụ một tiếng, vân đạm phong khinh nói một câu, “Chút nữa ta thật sự muốn hỏi xem, đoạn thơ kia có ý nghĩa gì.”

“Ai nha, con còn chưa nghĩ ra đâu a.”

“Ai ai, cái kia ai, câu này có ý nghĩa là gì a.”

“...”

Bọn nhỏ nghiêm chỉnh lại một chút, Trinh nương liền che miệng cười trộm, nhẹ giọng nói với Thẩm Nghị, “Chàng mang cơm ra ăn đi. Hôm nay thời tiết tốt, điểm tâm lạnh một chút cũng không có sao.”

Trong con mắt ôn nhu của Thẩm Nghị tràn đầy ý cười, ừ một tiếng nhận lấy cái rổ, dùng thanh âm cực nhẹ hỏi Trinh nương, “Nàng có khỏe không?”

Trinh nương cứng người một chút, mấy giây sau mới giật mình hiểu ra, gật đầu thật mạnh, sau đó nhắc nhở Diệu nhi chào tạm biệt Thẩm Nghị, sau đó vội vàng vàng mang Diệu nhi về nhà.

Thẩm Nghi nhìn theo bóng dáng một lớn một nhỏ đi xa, trong mắt tràn ngập thỏa mãn.

Trinh nương về nhà cũng không nhàn rỗi chút nào, thu dọn chỗ quần áo bẩn đặt vào trong chậu gỗ, đem ga giường cuộn lại che đi mặt bồn nhét xuống tận phía dưới, dẫn Diệu nhi đi tới bên suối giặt quần áo.

Thôn Bạch Hà tuy rằng gọi là Bạch Hà, nhưng cũng chỉ có một con suối nhỏ, cho nên bên dòng suối thường có rất nhiều người ngồi. Trinh nương buông chậu gỗ, ngồi xuống nhìn Diệu nhi, nói thật nghiêm túc, “Tỷ tỷ phải giặt quần áo. Đệ có thể chơi xung quanh đây, nhưng không được phép tới gần suối. Nếu lúc tỷ tỷ tìm đệ mà không thấy đệ đâu, thì đệ cứ chờ bị đánh đi.”

Diệu nhi gật đầu thật mạnh, đã muốn đi chơi từ lâu rồi. Trinh nương lại dặn dò thêm mấy lần nữa mới bắt đầu ngồi xuống giặt quần áo, ngẩng đầu nhìn Diệu nhi, thấy nó đang chạy hồng hộc đi kiếm mấy hòn đá chơi. Lúc này Trinh nương mới yên lòng. Diệu nhi là một đứa nhỏ biết nghe lời, đáp ứng không chạy xa sẽ không chạy xa.

Trinh nương thấy người xung quanh không còn nhiều, liền đem chỗ bồn trên ga giường gạt sạch trước, tìm được chỗ bị máu nhiễm đỏ, Trinh nương lại hoảng hốt một trận, trong đầu hiện ra bộ dáng Thẩm Nghi...

Rất xấu hổ, Trinh nương nhanh chóng gia tăng động tác, dùng sức chà sát tẩy rửa vết bẩn.

Dùng sức giặt tẩy mấy lần, thấy không còn màu sắc khác nữa, Trinh nương mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn quanh một cái, xem Diệu nhi còn tìm mấy viên đá chơi nữa hay không, mới tiếp tục chà sát giặt tẩy quần áo.

“Đây không phải tú tài nương tử hay sao! Cũng đến giặt quần áo à.” Một thanh âm lạnh lẽo vang lên, Trinh nương ngẩng đầu liền thấy là Triệu gia ngày đó cùng ăn cơm.

“Đúng vậy.” Trinh nương nở nụ cười nhẹ xem như tiếp đón.

Triệu gia cũng tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn quần áo trong chậu gỗ của Trinh nương cùng cái đang giặt trên tay, hăm mộ nói, “Xiêm y của tú tài nương tử thật tốt, vừa nhìn đã biết là loại vải tốt nhất, sao giống mấy người nông dân chúng ta đây, chỉ có thể dùng vải thô.”

Trinh nương không tiếp lời, nở nụ cười, hàm hàm hồ hồ ứng phó, “Vẫn tốt mà.”

Triệu gia hăm mộ nhìn thêm vài lần nữa mới bắt đầu chà sát quần áo nhà mình, câu được câu không nói chuyện với Trinh nương về mấy việc trong nhà. Trinh nương tay không ngừng lại, vừa đáp lời vừa chú ý Diệu nhi.

Bên suối, người dần dần nhiều lên, tất cả đều quay ra chào hỏi với Trinh nương, Trinh nương đều nhất nhất cười đáp lại. Nàng cũng không phải người nói nhiều, hầu hết thời gian đều là nghe người khác nói.

Giặt quần áo xong, Trinh nương nhìn trời, đoán Thẩm Nghi chắc cũng sắp về nhà. Thu dọn chậu gỗ, lấy nước suối rửa đi bùn đất trên tay và mặt Diệu nhi, nói lời tạm biệt với mọi người, nắm tay Diệu nhi về nhà.

Nàng vừa đi, tất cả mọi người bên suối đều nói về nàng và Thẩm Nghi. Một đám nữ nhân lú rú trò chuyện, đến cuối cùng đều cảm thán, đều là nữ nhân, vậy mà tú tài nương tử này số thật tốt, gả cho nam nhân tốt như Thẩm Nghi, ngày qua ngày đều tốt đẹp.

Thẩm Nghi về đến nhà thì Trinh nương đang nấu cơm, liền đi đến ôm lấy Diệu nhi cùng nó chơi một lúc, sau đó cùng Diệu nhi vào trong bếp hỗ trợ Trinh nương nấu cơm. Chỉ là, Diệu nhi thì cười đùa vui vẻ, còn hắn thì nhìn thấy Trinh nương liền vui vẻ.

Buổi tối, ăn cơm xong, dỗ Diệu nhi ngủ, Thẩm Nghi không giống lúc trước chỉ ôm Trinh nương ngủ.

Thân mình nóng hầm hập của Thẩm Nghi kề sát vào Trinh nương, tay tự nhiên sờ tới, đầu tiên là sờ qua tiểu bánh bao mềm mềm nộn nộn, sau lại nhéo qua lại điểm hồng hồng trên tiểu bánh bao, cho đến khi cả người Trinh nương nhũn ra.

“Tướng công...” Trinh nương ưm một tiếng, thanh âm kiều nhuỷễn câu hồn Thẩm Nghi.

Nghĩ làm thế nào liền làm thế đó, Thẩm Nghi nghiêng người đè lên trên, môi chạm môi, cái lưỡi tiến vào trong đùa nghịch. Sau đó dùng nó thấm ướt cả thân hình hương nhuyễn của Trinh nương khiến cả người nàng đỏ ửng như hoa đào nở rộ.

Trinh nương thở gấp, ở dưới thân Thẩm Nghi uyển chuyển nhận lấy.

Thẩm Nghi ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, chỉ cảm thấy cõi lòng mềm mại đến tưởng chừng có thể chảy thành nước.

Nén đỏ cháy, trên giường bóng người chập chờn, một lúc lâu sau mới yên tĩnh lại...

22. Chương 22: Mời Người Trong Thôn Ăn Cơm...

Rất nhanh đã gần tới ngày Thẩm Nghi được nghỉ, Trinh nương liền cùng Thẩm Nghi thương lượng, “Lúc mới đến, người trong thôn giúp chúng ta không ít việc, chỉ bằng chờ chàng nghỉ một chút thì mời mọi người bữa cơm đi.” (nghỉ một chút: aka nghỉ nhận lương như bây giờ, tức là nghỉ thứ 7, chủ nhật... ta đoán... vậy...)

Thẩm Nghi trầm ngâm suy nghĩ, “Mời thì tất nhiên phải mời. Chỉ là, người trong thôn nhiều như vậy, một mình nàng nhất định không làm nổi. Thế này đi, chúng ta nhờ một số thôn phụ trong thôn đến giúp đỡ, sau đó đưa chút tiền tạ ơn là được.”

Trinh nương gật gù đầu, “Được.”

Nếu đã quyết định mời khách, Trinh nương liền đi tới nhà thôn trưởng trước, tìm con dâu thôn trưởng là Hứa tẩu tử. Hứa tẩu tử vừa nghe ý tứ của Trinh nương liền nhanh chóng đáp ứng, còn nói, đến lúc đó, nàng sẽ tìm người hỗ trợ giúp cho.

Thẩm Nghi sau khi dạy học đã đi mời một số nhà. Bình thường trong thôn ngoại trừ việc hiếu hỉ thì rất hiếm khi có nhà nào mời cơm toàn bộ người trong thôn, cho nên đều lập tức đáp ứng một cách vui vẻ.

Sáng sớm, Hứa tẩu tử đã mang theo bốn năm thôn phụ khác qua nhà, chào hỏi Thẩm Nghi và Trinh nương xong liền nhanh nhẹn phân công công việc. Bởi vì thịt thì Trinh nương đã làm trước rồi, cho nên Hứa tẩu tử liền trực tiếp phân phó ấy thôn phụ, người nào nhặt rau thì nhặt rau, nên rửa đồ thì rửa đồ, nên thái cắt thì thái cắt.

Mấy thôn phụ này đều là người có kinh nghiệm, xoay xoay hai ba cái liền làm được một chỗ nấu thức ăn đơn giản, nhanh chóng bắt đầu làm việc.

Hứa tẩu tử lặng lẽ kéo Trinh nương sang một bên, “Tiên sinh cùng muội đều là người khách quý, muốn mời tất cả mọi người trong thôn đến ăn bữa cơm, ta cũng không biết nên nói như thế nào để một số người không đến. Có một số người a, ngày muội và tiên sinh chuyển nhà căn bản là không hề đến giúp đỡ, vậy mà khi nói đi ăn chùa thì lại chạy nhanh hơn tất cả mọi người.”

Trinh nương chỉ cười cười, “Đều là người cùng một thôn, cũng chỉ là chút cơm thôi, tẩu không cần để ý đâu.”

Hứa tẩu tử nhìn Trinh nương liếc mắt một cái, nhin không được cười ra tiếng, “Bọn muội nguyện ý đem bạc ra đãi khách, ta còn thay bọn muội lo lắng cái gì chứ? Chỉ là chút nữa nhiều người đến, khó tránh được lộn xộn. Nhân lúc không có người ngoài, ta thay muội tiếp đón bên ngoài, muội vào phòng thu dọn một chút, cái gì nên khóa thì khóa lại đi.”

Trinh nương chần chờ một chút, “Không cần đâu, trong phòng cũng không có gì đáng giá cả.”

Hứa tẩu tử bất đắc dĩ trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, “Bọn muội từ trần trên đến, tùy tiện lấy ra một thứ so với đồ của người trong thôn đều tốt hơn nhiều. Người nhiều, không tránh khỏi có một số kiến thức hạn hẹp, nhân cơ hội này liền thuận tay kiểm soát chút đỉnh. Lúc bọn muội đưa đồ đạc đến cũng không có ít người nhìn thấy đâu, con người không thể không nhìn mặt mũi, muội cũng không nên không để phòng như vậy chứ?”

“Đúng rồi, phòng của đệ đệ muội cũng nên đi thu dọn lại đi. Chỗ bọn muội sinh ra là nơi giàu có, mỗi thứ dùng cho oa nhi đều là đồ tốt. Trong thôn này, mọi người đều mang theo trẻ nhỏ đến, tay chân cũng quá

mức nhanh nhẹn a.” Hứa tẩu tử lại dặn dò thêm lần nữa. (@@ làm như cả thôn đều có xuất thân từ thân thôn không bằng)

Trinh nương gật đầu, tuy rằng đồ trang sức, ngân phiếu hay mấy thứ đáng giá nàng đã sớm cất lại nhưng thấy Hứa tẩu tử nói như vậy, nàng cũng lại cẩn thận cất thêm một số thứ lại trong thùng khóa lại.

Lúc mọi người lục tục kéo nhau đến là buổi chiều, có thể là do Thấm Nghị có lời nhờ trước nên mấy hộ dân gần đó còn chuyển thêm mấy bộ bàn ghế đến, sân trong ngồi không đủ thì chuyển ra sân ngoài. Thấm Nghị tiếp đón nam nhân, Trinh nương tiếp đón nữ nhân, lại phải chiếu cố thêm Diệu nhi nên bận tới tấp.

Hứa tẩu tử cũng không nhàn dối, ở trong phòng bếp việc bận ngập đầu, vài người nữa cũng đến hỗ trợ mấy thôn phụ xào nấu thức ăn, làm cơm.

Triệu gia cùng vài phụ nhân khác ngồi ở một bàn. Nàng nhìn bộ dáng việc trước việc sau của Trinh nương, lại nhìn một bàn đầy thịt, có gà, có cá, vẻ mặt ghen tị nói, “Nhà tiên sinh thật có tiền a.”

Một thôn phụ tên Hạnh Tử xì cười nhạo báng một câu, “Có tiền cũng là người ta, người hâm mộ thì bảo hán tử nhà ngươi (phu quân) cố gắng đi.”

Triệu gia bĩu môi, hung hăng cắn một miếng thịt gà: “Chính ta còn không có tiền, hán tử nhà ta làm sao mà có. Nào có được như người ta số tốt. Nhìn Thấm tiên sinh cùng Thấm nương tử, trên người tùy tiện nhìn cũng thấy là xiêm y đắt tiền, đủ để chúng ta mua mấy bộ khác ý chứ.”

Mấy người bên cạnh đều theo lời nàng nhìn về phía Thấm Nghị và Trinh nương, trong chốc lát, mấy chuyện loạn thất bát tao linh tinh như quần áo, trang sức đều được thảo luận.

Trinh nương vừa muốn để ý phòng bếp, vừa muốn xem xem những người nào chưa ăn, lại còn lo trông Diệu nhi, thật sự là không có cách. Cầu Đản thấy vậy, liền hai miếng đã hết bát, chạy tới hỏi nàng, “Sư nương, ta đưa Diệu nhi đi chơi một lát nhé?”

Trinh nương nhìn đứa nhỏ này, nó cười hì hì, trong con mắt đen láy tràn ngập thiện ý. Trinh nương cười cười, sờ đầu nó, “Được a, con là ca ca, con trông đệ đệ cẩn thận nhé.”

Cầu Đản cau mày, sờ sờ đỉnh đầu, “Mẫu thân ta nói, đầu nam nhân không thể tùy tiện để người khác sờ.” Hắn thè lưỡi cười cười, túm lấy bàn tay Diệu nhi đang lăm lăm góc áo Trinh nương, hỏi Diệu nhi, “Diệu nhi, đệ có muốn đi chơi với ta không?”

Diệu nhi nhìn nhìn Trinh nương, Trinh nhìn nó cười cổ vũ, “Bây giờ tỷ tỷ đang bận rất nhiều việc, Diệu nhi ngoan, cùng Cầu Đản ca ca đi chơi được không? Nhớ nghe lời Cầu Đản ca ca, không nên gây sự với các tiểu huynh đệ khác, nghe không?”

Diệu nhi hé môi cười, “Dạ!” Sau khi hảo hảo đáp ứng Trinh nương, liền quay đầu hỏi Cầu Đản, “Ca ca chúng ta đi chơi a. Ta cho huynh chơi ngựa ngựa của ta a.”

Cầu Đản nhìn về phía Trinh nương cười hắc hắc, “Sư nương yên tâm, ta sẽ trông chừng Diệu nhi.” Lôi kéo Diệu nhi đi, vừa đi vừa tò mò hỏi hắn, “Ngựa ngựa của ngươi là cái gì?” Trinh nương nhìn bóng dáng hai đứa nhỏ chạy đi, âm thầm thở ra, may mà có đứa nhỏ Cầu Đản này hiểu biết hỗ trợ nàng a.

“Ngựa ngựa là Trường an ca ca cho, rất đẹp nha! Ta còn có cả điểu điểu (con chim), có cả xe, còn có kiếm nữa!” Diệu nhi đắc ý khoe ra bảo bối của hắn.

Cầu Đản kinh ngạc kêu to một tiếng, “Ngươi còn có kiếm nữa hả? Cho ta xem được không?”

Diệu nhi kéo Cầu Đản đi về phía phòng mình, “Đi! Ca ca cùng ta đi vào phòng lấy, tỷ tỷ đều bảo ta cất ở trong phòng.”

Triệu gia với mấy phụ nhân cùng bàn nói đùa một lát, đột nhiên cảm thấy bụng hơi đau đau ngượng ngùng nói với mấy người cùng bàn, “Bụng ta hơi đau. Ta đi vệ sinh một lát, mọi người cứ tiếp tục a.”

Nàng vừa rời bàn, Hạnh Tử liền khinh thường liếc mắt một cái, “Nàng đau là xứng đáng! Ngồi ăn cơm mà miệng không ngừng nói, không phải chỉ chăm chăm ăn thịt trong đĩa hay sao? Còn nói xấu về mấy chuyện của Thấm nương tử. Người ta tốt bụng mời mình ăn cơm, nàng còn lăm chuyện như vậy.”

“Đúng vậy, ngày trước nàng ta cũng không tệ lắm, sao bây giờ lại biến thành cái dạng này...”

Hạnh Tử che miệng nở nụ cười khinh miệt, “Muốn sống sung sướng, nhưng mà lại không có cái mệnh kia a.”

Mấy người phụ nhân còn lại cũng nói vài câu, đề tài liền chuyển tới vấn đề khác.

Bên này mấy nữ nhân tán gẫu náo nhiệt, bên kia các nam nhân cũng nói chuyện nồng nhiệt không kém.

Uống đến cao hứng, một đồ tể trong thôn thần thần bí bí mở miệng: “Mấy hôm trước lúc ta đi bắt lợn có nghe thấy một chuyện vô cùng thú vị, lại đây, nói cho các người nghe một chút.”

Mấy nam nhân ngồi cùng bàn đều ồn ào, “Nói đi, nói đi, có chuyện gì hay?”

“Chuyện hay? Là chuyện phong lưu nha, ha ha ha.” Đồ tể uống một ngụm rượu, cười không chút hảo ý.

“Chuyện phong lưu a, nói mau, đừng giấu nữa. Bình thường người đi đây đó nhiều, nói ra ọi người cùng nhau vui a.” Người nói chuyện chính là Triệu Nhị Hổ.

Đồ tể vươn chiếc đũa gấp lấy một ít thịt băm, ngon lành nuốt xuống, nhìn một đám nam nhân cùng bàn đang chờ hân mở miệng, trong lòng cảm thấy rất hự vinh. Hứng trí ngẩng cao đầu nói, “Mấy ngày trước ta đến thôn Đông Hương bắt lợn, đúng lúc nhìn thấy một hán tử to lớn đánh nường tử nhà hân, các người đoán sau đó thế nào?”

“Sau đó thế nào? Sau đó thế nào?” Các nam nhân chụm lại hỏi, đồ tể đợi một lúc, mãi tới khi bọn họ mở miệng thúc giục mới chậm rì rì mở miệng.

“Hóa ra nường tử nhà hân vụng trộm với người khác! Còn là vụng trộm với một lão điền chủ. Các người đoán xem hán tử nhà nàng làm sao mà phát hiện được?” Lần này đồ tể không đợi người khác thúc giục, tự động công bố đáp án, “Lão địa chủ kia tặng nường tử nhà hân một hộp son. Son kia a, chỉ có người trong thành mới dùng, rất quý! Người nói xem, chúng ta là nông dân, ai lại tự dưng đi mua cái thứ đó? Có chỗ tiền đó không bằng chia ra một phần mua thịt, một phần mua rượu mang về uống cho rồi.”

“Ha ha ha, hán tử kia có vất nàng ta trôi sông không?” Một nam nhân cười ha hả hỏi.

Đồ tể liếc mắt trắng, “Vậy không phải quá tiện nghi cho lão già kia hay sao? Hán tử kia túm nàng ta trực tiếp nháo đến nhà lão. Lão địa chủ kia sợ xui xẻo, trực tiếp quẳng ười lạng bạc đuổi đi rồi!”

“Mười lạng bạc liền khiến cho người ta đội nón xanh?” Một nam nhân khác, uống một ngụm rượu, vẻ mặt khinh thường nói.

“Lúc ấy người có nhìn thấy nàng kia không? Lớn lên có xinh đẹp hay không?” Nam nhân hỏi câu này cười cười vẻ mặt đáng khinh, tuy nhiên thật ra hân chỉ hỏi hộ tiếng lòng của toàn bộ mọi người ngồi đây. Người một lời ta một lời đều là hỏi về diện mạo nường tử nhà người ta.

Đồ tể liếc mắt nhìn về phía đám nữ nhân một cái, lắc đầu, “Nàng ta á, còn lâu mới được á, muốn nói xinh đẹp, Thẩm gia nường tử mới gọi là xinh đẹp.”

Nam nhân vừa hỏi kia mặt trầm xuống, “Cái loại nữ nhân không biết liêm sỉ kia có thể đem so sánh với Thẩm nường tử hay sao? Lần sau đừng nói những chuyện này nữa. Thẩm tiên sinh tuy rằng tuổi có hơi trẻ, nhưng có thể nói là tốt hơn Vương tiên sinh nhiều. Chúng ta làm người không thể không hiểu đạo lý. Người ta dạy dỗ mấy đứa nhỏ của chúng ta, chúng ta không thể ở sau lưng Thẩm tiên sinh nói về người trong nhà người ta được. Hiện giờ Cầu Đản nhà ta còn nghe lời tiên sinh hơn cả nghe lời lão tử nữa.”

Đồ tể nhìn nhìn Thẩm Nghị, hỏi cha Cầu Đản, “Cha Cầu Đản này, Cầu Đản nhà người về nhà có nói Thẩm tiên sinh này dạy được hay không? Tiểu Dao nhà ta cũng sắp sáu tuổi rồi. Ta chuẩn bị cho nó đi học. Chỉ là tiểu tử kia rất lì lợm, sợ Thẩm tiên sinh không quản nổi.”

Cha Cầu Đản cười ha ha, “Người yêm tâm đi! Hầu tử lì lợm nhà ta kia, hiện giờ không phải không bướng bỉnh chút nào nữa hay sao, về nhà còn biết học bài cơ đấy!”

Đồ tể nghe thấy liền an tâm, “Năm nay liền cho nó đi, năm nay sẽ đi.”

Đang nói, Thắm Nghi lại đó mời rượu. Mọi người cười ha ha nói cảm tạ, uống rượu. Đồ tể thuận tiện nói chuyện muốn đưa con tới trường. Thắm nghi liền đáp ứng. Đồ tể liền gọi Tiểu Dao nhà mình đến để gấp qua tiên sinh, nói là qua vài ngày nữa sẽ đưa đến lớp.

Triệu gia đi vệ sinh xong, từ nhà vệ sinh đi ra nhìn thấy phòng Trinh nương, tâm liền động, nhìn bốn phía không có người, bước nhanh chui vào trong nhà, thấy trên bàn trang điểm trong phòng có một thứ trông giống cái tráp, bên cạnh có một hộp son, mở tráp ra thì thấy bên trong trống trơn, cái gì cũng không có.

Nàng nhỏ một ngụm nước bọt, nói thầm, “Tiền đâu nhỉ? Ngay cả chút đồ trang sức cũng không có?”

Đột nhiên nghe thấy hình như có người lại gần, nàng hoảng sợ, thấy hộp son trên bàn, liền thuận tay cầm lấy đút vào trong lòng, vội vã bước ra khỏi phòng.

Vừa đi được vài bước, đột nhiên đụng vào Diệu nhi và Cầu Đản đang muốn chạy vào nhà lấy ngựa gỗ chơi. Nàng hoảng sợ, “Ai nha” kêu lên một tiếng. Vừa nhìn thấy là Cầu Đản và Diệu nhi, liền cau mày ghét bỏ nói, “Đi không nhìn đường thế hả!”

Cầu Đản ủy khuất nói, “Là bà đụng vào chúng ta đó chứ!”

Triệu gia trừng mắt, dọa Diệu nhi co rúm lại một chút, nàng hừ một tiếng, liền chuẩn bị đi. Lúc này hộp son trong lòng kia liền rơi xuống kêu bộp một tiếng. Cầu Đản đột nhiên ngửi thấy một trận hương khí, rất quen thuộc a...

Triệu gia nhanh chóng nhặt hộp son lên, trên mặt đầy vẻ chột dạ, trừng mắt nhìn Diệu nhi và Cầu Đản, “Nhìn cái gì hả?” Nói xong liền đi nhanh như trốn.

Cầu Đản nhìn về phía nàng thè lưỡi, quay đầu dẫn Diệu nhi đi vào trong phòng hẩn.

Diệu nhi không ngừng quay đầu nhìn quanh, cái kia là hộp Hương Hương của tỷ tỷ mà... Nhưng mà sau đó rất nhanh liền đem chuyện này quăng ra sau đầu.

Thật vất vả mới tiến bước được tân khách. Hứa tẩu tử mang theo vài phụ nhân giúp nàng dọn dẹp cho tốt rồi mới đi. Lúc đi Thắm Nghi và Trinh nương đưa ôi người một khoản tiền nhỏ và một ít thịt. Hứa tẩu tử cùng mấy phụ nhân đều vui mừng liên tục nói lời cảm tạ.

Một mối cả một ngày, Trinh nương dỗ ngủ Diệu nhi xong, trở về phòng chải tóc. Lúc chải đầu lại phát hiện trên bàn thiếu mất hộp son, nàng mở tráp ra nhìn, lại mở cả khóa tủ, tại sao lại không thấy nhỉ?

Thắm Nghi tắm rửa xong xuôi, thấy nàng tìm đến tìm đi, liền hỏi nàng, “Nàng đang tìm cái gì thế?”

“Hộp son Ngọc Xuân Đường chàng mua cho ta không thấy.” Trinh nương vẫn tiếp tục tìm, bình thường đều để đây, tại sao lại không thấy nhỉ?

Thắm Nghi cũng đi tìm giúp, nhưng thật sự quá mệt, liền lôi kéo Trinh nương nói, “Quên đi, có thể để quên chỗ nào đó. Hôm nào đó ta lại mua cho nàng hộp khác.”

Trinh nương nghĩ lại thấy cũng phải. Có thể là do nàng hôm nay thu dọn đồ đạc cất vào đâu đó. Cũng không suy nghĩ nữa, trải giường, hai người nằm xuống, hôm nay thật sự là quá mệt mỏi.

Triệu gia về đến nhà mà trong lòng vẫn chưa hết run, hộp son giấu trong ngực khiến nàng sợ hãi nhưng lại có chút hưng phấn. Nàng muốn lập tức lấy ra xem nhưng lại sợ bị phát hiện. Ngay cả lúc nằm trên giường cũng thật cẩn thận để son đặt ở dưới gối đầu của mình.

Triệu Nhị Hồ uống hơi nhiều, cũng không có phát hiện nội tử nhà mình có chút không bình thường, vừa đặt đầu xuống giường liền ngủ ngay, nhanh chóng phát ra từng đợt tiếng ngáy.

23. Chương 23: Từ Một Hộp Son Nảy Sinh Tranh Cãi

Sau đó vài ngày, Triệu thị đều cẩn thận thám thính động tĩnh của Trinh nương, không thấy trên mặt Trinh nương và Thắm Nghi có gì khác thường, cũng không nghe thấy bọn họ nói mấy chuyện mất trộm này nọ. Tâm tình Triệu thị cũng dần dần ổn định. Xem ra, kẻ có tiền đúng là kẻ có tiền, có lẽ người ta căn bản không đặt việc mất hộp son vào trong mắt.

Hôm nay Triệu thị trốn việc về nhà, lấy hộp son mà nàng tâm tâm niệm niệm mấy ngày kia mở ra. Một mùi hương thanh nhã thuần khiết, thoa một chút vào lòng bàn tay, tinh tế bóng loáng. Nàng nhìn không được ghen tị một phen. Dùng đồ tốt như vậy, bảo sao làn da Thắm nương tử lại đẹp như thế!

Nàng dọn dọn gương, bắt đầu vẽ loạn son lên mặt.

Triệu Nhị Hổ đang hùng hổ làm việc, vừa ngẩng đầu đã không thấy thân ảnh nội tử nhà mình đâu, nhỏ một ngụm nước bọt, mắng, “Cái mụ lười này, đi đâu rồi?”

Nhìn công việc cũng đã gần xong, Triệu Nhị Hổ thu dọn công cụ, về nhà đã thấy nàng ta ngồi trước gương tô son điểm phấn, liền nở nụ cười, “Đồ tốt như vậy là ai cho thế?”

Triệu thị còn đang chìm trong thỏa mãn, đột nhiên nghe thấy thanh âm, giật mình cái rụp, nhanh chóng giấu đi hộp son kia, chột dạ nhìn Triệu Nhị Hổ liếc mắt một cái, có chút lắp bắp hỏi Triệu Nhị Hổ, “Không phải chàng đang làm việc sao? Tại sao đã trở lại rồi?”

Triệu Nhị Hổ vốn là chỉ thuận miệng hỏi một câu, kết quả là nương tử nhà mình lại liên tiếp làm ra cái động tác cùng vẻ mặt chột dạ khiến cho hắn lập tức hiểu sai. Sắc mặt hắn liền trở nên khó coi, “Mụ giấu cái gì vậy? Lấy ra xem!”

Triệu thị càng thêm chột dạ, theo bản năng liền đem son giấu sâu vào trong tay, “Không có a, nào có cái gì đâu, chàng nhìn lầm rồi.”

Triệu Nhị Hổ càng nhìn càng cảm thấy nương tử nhà mình có vấn đề, xem cái vẻ chột dạ trên mặt kia... Hắn chậm rãi đi về phía trước hai bước, ngữ khí trầm xuống, “Trong tay cầm cái gì lấy ra ngay!”

Trong lòng Triệu thị càng ngày càng sợ hãi, cũng không dám giấu nữa, đưa hộp son ra.

Triệu Nhị Hổ đoạt lấy nhìn, hóa ra là một hộp son đã dùng được một nửa, hắn nhíu mi nghi hoặc hỏi, “Nàng không có son chứ?”

“Ta... Ta... Người khác cho.” Trong lòng Triệu thị vừa hoảng lại vừa vội, làm sao dám nói thứ này là nàng ăn trộm chứ!

Triệu Nhị Hổ nhìn nhìn hộp son trong tay, lại hồ nghi nhìn vẻ mặt chột dạ của thê tử. Trong lòng càng nghĩ càng thấy không đúng, nhìn hộp son này cũng biết là đã dùng một thời gian, trước đây cũng chưa từng thấy mụ vợ nhà mình dùng qua, hơn nữa nhìn màu son này cũng biết là so với son của đám nữ nhân trong thôn xịn hơn. (>.< sao=“” biết=“” hay=“”>

Trong lòng hắn đột nhiên nhớ tới ngày đó lúc ăn cơm ở Thấm gia tên đồ tể kia từng nói đến...

.... Là chuyện phong lưu kia... Hắn tử to lớn đánh thê tử nhà hắn... vụng trộm với người khác!... Gian dúi với lão điền chủ.... Tặng son... Son... Gian dúi... Gian dúi! Gian dúi! Gian dúi! Gian dúi!....

Cả đầu Triệu Nhị Hổ đã tràn ngập hai chữ gian dúi, nhưng thê tử nhà mình có thể vụng trộm với ai đâu? Trong thôn này có mấy người thì đều sống ở trong này, có thể mua được loại son tốt như thế này không có nhiều người lắm. Chẳng lẽ là thôn trưởng? Hay là cha Cửu Đản? Hay là... Thấm Nghị!?

Người trong thôn hắn đều quen biết, chỉ có Thấm Nghị là vừa mới tới, cũng chỉ có Thấm Nghị mới có từng đầy tiền để mua thứ son tốt như vậy! Triệu Nhị Hổ xiết chặt hộp son trong tay, thanh âm ngoan độc hỏi, “Ai đưa ư?”

Triệu thị chưa từng nhìn thấy cái dạng này của Triệu Nhị Hổ. Nàng ở nhà luôn luôn tác oai tác quái, cho tới bây giờ đều là nàng quát Triệu Nhị Hổ, nào có chuyện Triệu Nhị Hổ rống nàng đâu. Trong lòng Triệu thị liền có chút lo lắng, rồi cũng dần trấn định lại, không phải chỉ có một hộp son thôi sao, đáng để sinh khí lớn như vậy hả?

Nàng không kiên nhẫn liếc mắt nhìn Triệu Nhị Hổ, lấy lại hộp son, “Là Thấm gia nương tử tặng cho ta.”

Quả nhiên là Thấm gia! Triệu Nhị Hổ lửa trong lòng phút chốc bùng lên, hắn tròn tròn mắt quát, “Thấm gia nương tử tặng ư? Tặng lúc nào?”

Triệu thị kì quái nhìn hẩn một cái, chẳng lẽ hẩn biết? Nhưng sau đó rất nhanh đã xóa đi ý niệm này trong đầu, hẩn làm sao có thể biết mình trộm hộp son này chứ, “Chính là cái ngày tới nhà bọn họ đó, lúc ăn cơm thì tặng. Rốt cuộc người hỏi xong chưa? Có thấy phiền không hả?”

Triệu Nhị Hổ chỉ cảm thấy dây cung trong lòng hoàn toàn bị chặt đứt. Tiện nhân này! Đến bây giờ còn dám lừa hẩn!

Triệu Nhị Hổ hung hăng tát một cái vào mặt nàng ta. Trên mặt Triệu thị nhất thời hiện lên một dấu tay màu hồng. Nàng ta bị đánh hơi lảo đảo, tóc cũng bị đánh cho bung ra một chút. Một cái tát này khiến cho nàng ta choáng váng, chỉ dám không tin nhìn Triệu Nhị Hổ.

Hai mắt Triệu Nhị Hổ như nứt ra, ánh mắt đỏ bừng, “Người là đồ tiện nhân! Thảm gia nương tử làm sao có thể tặng người hộp son đã dùng một nửa! Nói! Người có phải giấu ta vụng trộm với thằng khác hay không? Người và Thảm Nghị rốt cuộc có quan hệ gì hả?”

Triệu thị đại ra một chút liền phản ứng lại. Nàng ta a một tiếng kêu khóc ầm lên, “Người là đồ đáng chém ngàn đao! Ta về Triệu gia người làm trâu làm ngựa! Vì Triệu gia người sinh nhi dục nữ! Người là cái đồ không có lương tâm !... Thứ này chính là do nàng ta tặng! Làm sao ta biết nàng tặng ta một cái đã dùng rồi! Ta chỉ vừa mới lấy ra xem thử nữa...” Trong lòng Triệu thị cũng lo lắng, nàng không nghĩ là Triệu Nhị Hổ sẽ đem mọi chuyện nghĩ theo chiều hướng kia, dưới tình thế cấp bách, nàng chỉ có thể đem mọi chuyện đổ hết lên đầu Trình nương.

Trong lòng Triệu Nhị Hổ cũng hơi chần chờ, thê tử mình như thế nào mình tất nhiên là biết, nếu nói nàng mồm miệng ba hoa, hay nói dối thì chính là nàng, không thể nghi ngờ, nhưng nếu nói nàng làm ra cái chuyện vụng trộm gian dối với người khác này, Triệu Nhị Hổ cảm thấy nàng chưa có cái lá gan đó.

Chỉ là, hộp son này rốt cuộc là ai tặng?

Triệu thị dứt khoát ngồi trên mặt đất kêu gào, nước mắt nước mũi lau hết lên trên ống tay áo, hai tay vỗ đùi kêu to, “Triệu Nhị Hổ, người là cái đồ vương bát đần! Người dám nói ta vụng trộm với người ta? Ta vụng trộm với ai hả? A... Người thật ra muốn nói cái gì...?”

Triệu Nhị Hổ bị nàng làm cho đau đầu kịch liệt, trong đầu hiện lên câu nói đồ tể nói ngày đó, sau đó lại hiện lên bộ dáng thê tử tô son điểm phấn, càng nghĩ càng giận, trực tiếp túm lấy tay nàng ta, kéo ra ngoài, “Đi! Đi Thảm gia! Ta thật sự muốn hỏi, hộp son này là từ đâu ra?”

Trong lòng Triệu thị lập tức kinh hoảng, nếu thật sự tới Thảm gia, chuyện mình trộm son không phải bị tố giác hay sao? Nàng bối rối, đúng lúc Triệu Nhị Hổ kéo nàng tới cửa sân, nàng liền ôm chặt lấy hàng rào khóc nháo không chịu buông tay, “Ta không đi! Ta không đi! Triệu Nhị Hổ, người không tin ta! Hôm nay ta liền chết ở chỗ này, cũng không muốn bị xấu mặt.”

Thôn Bạch Hà không lớn, trước sau cũng chỉ có vài chục hộ gia đình, xây dựng cũng khá gần nhau. Mấy hộ gần đó nghe thấy động tĩnh liền chạy ra nhìn, chung quanh mọi người châu đầu ghé tai thì thầm, thanh âm cũng càng ngày càng lớn.

Triệu thị vừa thấy có người đến, dứt khoát giả bộ đập đầu vào cửa. Triệu Nhị Hổ một bên kéo nàng, hẩn nhìn người chung quanh, hôm nay nhất định phải làm cho đến nơi đến chốn! Hẩn càng nghĩ càng thấy không sai, một lòng muốn làm cho rõ ràng chân tướng của việc này.

“Người đừng có mà ở đây gào khóc! Theo ta đi Thảm Gia hỏi cho rõ ràng! Chỉ cần Thảm gia nương tử thừa nhận son này là nàng đưa, ta sẽ coi như giữa người và tú tài kia không có gì!”

Triệu Nhị Hổ thốt ra lời này lập tức khiến cho xung quanh bùng nổ, một câu ngắn ngủn, cũng khiến cho người chung quanh suy nghĩ đủ điều.

Triệu Nhị Hổ không thềm phân trần, cật lực kéo thê tử rời đến nhà Thảm Nghị. Triệu thị suốt dọc đường hết khóc lại gào, người xem náo nhiệt xung quanh cũng càng ngày càng nhiều.

Cả nhà Thảm Nghị đang ở trong sân ăn cơm chiều, Thảm Nghị thì kiên nhẫn dạy Diệu nhi cách dùng đũa, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu khóc om sòm của nữ nhân, cùng tiếng nam nhân hỗn hển quở trách.

Triệu Nhị Hổ kéo thê tử đến Thảm gia, lại thấy một cảnh Thảm gia hòa thuận vui vẻ, đối với vẻ mặt bình tĩnh của Thảm Nghị và Trinh nương đột nhiên có chút ghen lời.

Thảm Nghị nở nụ cười trước, sau đó đứng dậy mở cửa sân, “Triệu Nhị Ca sao lại đến đây vậy?” Sau đó nhìn thấy Triệu thị dầu tóc bù xù kêu khóc không ngừng thì mới ngưng lại nét cười, mà Trinh nương cũng cau mày kéo Diệu nhi về phía sau mình.

Triệu Nhị Hổ nghĩ đến chuyện vừa rồi, cơn tức lại nổi lên, vươn tay, hé ra hộp son trong lòng bàn tay, không để ý đến Thảm Nghị, chỉ hỏi Trinh nương, “Thảm gia nương tử, có phải cô tặng thứ này cho thê tử của ta?”

Trinh nương và Thảm Nghị cùng nhìn thoáng qua, đây chẳng phải là hộp son Ngọc Xuân Đường mà Thảm Nghị mua cho Trinh nương, sau đó không tìm thấy hay sao? Tại sao Triệu Nhị Hổ lại nói là nàng tặng người ta?

Trong lòng Triệu thị cuống cuống lo sợ. Hôm nay, cái chuyện phiền toái này, nếu Trinh nương không thừa nhận, Triệu Nhị Hổ nhất định nói nàng và Thảm Nghị tư thông. Nếu Trinh nương thừa nhận... Nhưng mà Trinh nương làm sao có thể thừa nhận? Son này là nàng trộm! Cũng không phải là người ta tặng!

Trong lòng Trinh nương cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng mà nhìn một thân chật vật của Triệu thị đang nhìn mình chằm chằm, nàng suy nghĩ chút đang định mở miệng, “Son này....”

“Son này là Thảm tú tài đưa cho ta!” Thanh âm bén nhọn của Triệu thị đã vang lên.

Thảm Nghị ngây ngẩn cả người. Trinh nương ngây ngẩn cả người. Triệu Nhị Hổ cũng ngây ngẩn cả người, người chung quanh lại càng ngây ngẩn cả người.

“Người nói cái gì?!” Triệu Nhị Hổ không dám tin hỏi lại một lần.

Triệu thị thở dài, “Son này là Thảm tú tài đưa cho ta.” Bất cứ giá nào! Nhìn biểu tình của Trinh nương, nàng ta nhất định sẽ không thừa nhận son này là nàng ta đưa cho nàng. Dù sao tặng người khác ai lại lấy thứ mình đã dùng rồi. Hôm nay có thể sống hay không, phải xem mình có thể nói chuyện này sao cho không có lỗi hồng được hay không!

Triệu Nhị Hổ rút cuộc nhịn không nổi, đi lên tát một cái, lại đập mấy cái, vừa đánh vừa mắng, “Người còn không biết xấu hổ nữa! Không phải vừa rồi người nói là Thảm nương tử đưa cho người hay sao? A? Tại sao lại biến thành Thảm tú tài đưa cho người? Người còn nói người với hắn không có gì! Người nói! Có phải người đã sớm thông đồng với hắn làm bậy rồi! Lão tử muốn đem người chìm sông, người là cái đồ đê tiện không biết xấu hổ...”

Triệu thị hét lên một tiếng, nằm trên mặt đất trúng vài cái, đột nhiên ngoan độc hét lên, “Lão nương ta liều mạng với người!” nâng tay đánh về phía Triệu Nhị Hổ.

Trôn trưởng thấy thế liền chạy lại, quát lớn một tiếng, “Ngăn bọn họ lại!” Vài hán tử chung quanh liền đi lên tách hai người ra.

Hai người vì thế mới tách ra, Trên mặt Triệu Nhị Hổ có thêm mấy vết móng tay cào chảy máu, còn một nửa khuôn mặt Triệu thị đều sưng lên, trên người còn có thêm mấy cái dấu chân.

Mặt thôn trưởng bình tĩnh, hắn đã nghe hiểu ần hết mọi chuyện, tuy nhiên vẫn hỏi lại Triệu Nhị Hổ một lần nữa, “Sao lại thế này?”

Triệu Nhị Hổ nhổ một bãi nước bọt về phía thê tử mình, sau đó mới mở miệng nói với mọi người xung quanh, “... Ta về nhà thấy nàng ta cầm hộp son kia tô son điểm phấn. Ta hỏi hộp son này từ đâu ra, nàng ta nói là Thảm nương tử tặng. Ta liền mang nàng tới đây hỏi, kết quả, ... Hừ hừ, còn nói là người đọc sách? Cái loại tiểu bạch kiểm người! Chút nữa lão tử đánh gãy chân người! Xem người còn dám đi câu dẫn thê tử của người khác nữa hay không?”

Triệu Nhị Hổ hung hăng trừng mắt nhìn Thảm Nghị, trong mắt tràn đầy ngoan lệ.

Thôn trưởng cau mày, cũng không quản Triệu thị nằm co người trên mặt đất, trực tiếp hỏi Thảm Nghị, “Người còn cái gì để nói không?” Trong lòng chính thôn trưởng cũng thở dài. Tài danh của Thảm Nghị hẳn

đã sớm nghe qua, trong thôn cũng khó có được một tiên sinh tốt như vậy. Triệu thị tuy rằng cũng có chút tư sắc, nhưng mà so với Thẩm nương tử còn kém xa, chỉ mong Thẩm tú tài sẽ không hồ đồ như vậy.

Thẩm Nghị vẫn thực bình tĩnh nhìn mọi chuyện, dường như những gì phát sinh trước mắt hết thảy đều không liên quan đến hắn. Sau khi nghe câu hỏi của thôn trưởng, chỉ thản nhiên trả lời một câu, “Lời nói vô căn cứ!”

Người trong thôn cũng không có bao nhiêu văn hóa, nghe câu nói có vẻ nho nhã này của Thẩm Nghị cũng không hiểu lắm, có chút ngây ngốc, cũng không biết câu này là giải thích hay là không giải thích. Mọi người đều nhất nhất quay ra nhìn thôn trưởng. Thôn trưởng cũng có chút khó xử. Thẩm Nghị chỉ nói có năm chữ như vậy (thực ra là 4 chữ nhưng dịch sang tiếng việt thì thành năm) hắn cũng đã hiểu ý tứ của Thẩm Nghị, nhưng làm sao mà giải thích đây.

Trình nương liếc nhìn Thẩm Nghị, biết hắn khinh thường giải thích cái loại chuyện này. Bất đắc dĩ đành phải nhẹ nhàng nói với Thôn trưởng, “Thôn trưởng, hộp son này là của ta, phía dưới hộp có một cái ấn kí bằng ngọc, là dấu hiệu độc quyền của son bột nước Ngọc Xuân Đường ở trấn trên. Mấy hôm trước ta không thấy hộp son này, tìm chung quanh nhà cũng không có, chỉ là không biết tại sao lại ở trong tay tẩu tử Triệu thị.”

Trình nương nói xong, lạnh lùng nhìn về phía Triệu thị. Nàng vốn định nói là nàng tặng, dù sao cũng chỉ là một hộp son mà thôi. Nhưng mà một câu của Triệu thị nói ra liền bôi đen thanh danh Thẩm Nghị. Trong lòng nàng thật sự rất bức.

Thôn trưởng nhìn xuống Triệu thị, “Triệu thị, ngươi còn có gì để nói? Còn không nói thật ra thì người lấy son này từ đâu ra?”

Triệu thị chận rãi đứng lên từ trên mặt đất, vỗ vỗ tro bụi trên người mình, nâng tay chỉ vào Trình nương, “Đúng như nàng nói, thứ này là của nàng, nhưng mà....”

Tay nàng chận rãi chỉ về hướng Thẩm Nghị, “Son là hắn đưa cho ta.”

Người xem náo nhiệt xung quanh cũng nhin không nổi, Thẩm nương tử đã hiểu rõ ràng, người ta đánh mất son, nàng nhặt được, thừa nhận là được, cũng không phải chuyện dọa người gì. Rốt cuộc thì Triệu thị này muốn làm cái gì?

Thôn trưởng cảnh cáo nhìn Triệu thị liếc mắt một cái, “Triệu thị, cơm có thể ăn bữa, nói không thể nói lung tung. Người nói son này là Thẩm tú tài tặng người. Tại sao hắn lại muốn đưa son này cho người chứ? Lại là son mà Thẩm nương tử đã dùng qua rồi?”

Về mặt Triệu thị bình tĩnh nói, “Sáng hôm Thẩm gia mời khách, ta có thấy Thẩm tú tài nhân dịp đi lấy nước, cùng Hương Thảo ở bên dòng suối ôm nhau. Thẩm tú tài vì muốn bịt miệng ta lại, liền đưa hộp son này cho ta. Ai biết thứ hắn đưa lại là hộp son nương tử hắn đã dùng qua rồi chứ.”

24. Chương 24: Hương Thảo Nhảy Sông...

Triệu thị vừa thốt lên xong, chung quanh lại ồ lên.

Nương của Hương Thảo nóng này, xông lên chỉ vào mũi Triệu thị nói, “Thúi lắm! Con mắt nào của người nhìn thấy Hương Thảo nhà ta cùng Thẩm tú tài... Cùng nhau? Ta nói cho người biết, Triệu thị, hôm nay người không nói rõ ràng ra, lão nương ta xé rách miệng người!”

Nương Hương thảo chính là một trong những người mà ngày đó Hứa tẩu tử đưa lại nhà Thẩm Nghị hỗ trợ. Trình nương theo phản xạ quay ra nhìn Thẩm nghị, lại thấy trên mặt thẩm nghị hiện lên một chút biểu tình không tự nhiên, lòng nàng liền trầm xuống.

Triệu thị khinh miệt cười, lấy tay hất bỏ tay nương Hương Thảo, “Nương Hương Thảo à, sáng sớm hôm đó người đã tới Thẩm gia hỗ trợ, cũng không trách người không biết.” Tay nàng chính chính lại bộ tóc, gương mặt nhìn Thẩm Nghị, “Thẩm tú tài, sáng hôm đó người có đi đến suối lấy nước hay không?”

Ánh mắt mọi người đều chuyển đến trên người Thẩm Nghi, trong mắt Thẩm Nghi hiện lên một tia cảm xúc khó nói. Tuy nhiên cuối cùng hắn vẫn gật gật đầu, “Phải.”

Triệu thị còn nói, “Mọi người đều biết đó, nhà ta gần suối nhất, nhất là từ cửa nhà ta đi qua một chút là nhìn thấy chỗ đó nhất thanh nhị sở (nhìn thấy rõ ràng), đúng không?” Nàng cũng không đợi mọi người trả lời, trực tiếp hỏi Thẩm Nghi, “Thẩm tú tài, ngày đó ta nhìn thấy người và Hương Thảo ôm nhau ở bên dòng suối. Người nhờ ta đừng nói chuyện này ra, có phải hay không?”

Thẩm Nghi nhìn Trinh nương sau một lúc lâu mới chuyển mắt, thở dài một hơi, “Phải.”

Tất cả mọi người tròn tròn mắt, hóa ra thực sự có chuyện này? Thẩm tú tài sao có thể làm ra cái loại chuyện này? Hương Thảo năm nay đã mười bảy, đã dính thân với thúc thúc của Cầu Đản, năm nay sẽ đưa qua cửa (cưới), lúc này lại nháo ra cái chuyện này. Bạch Hà thôn này, vài thập niên rồi cũng chưa từng phát sinh mấy chuyện gièm pha kiểu vậy a.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Thẩm Nghi đều thay đổi, cha Cầu Đản cũng không dám tin nhìn Thẩm Nghi.

Trinh nương nhìn về phía Thẩm Nghi, không biết vì sao nhưng nàng cảm thấy mọi chuyện có chút gì đó là lạ. Nàng vẫn tin tưởng Thẩm Nghi, không chỉ vì những lời mà Thẩm Nghi hứa hẹn với nàng đều làm được mà trọng yếu hơn là nàng tin tưởng Thẩm Nghi sẽ không đối xử với nàng như vậy. Nàng không biết nguyên nhân, chỉ là nàng tin tưởng Thẩm Nghi nhất định sẽ không phản bội nàng!

Triệu thị đắc ý cười, đây chính là cái mà nàng muốn! Lúc Thẩm gia chưa có tới, tình cảnh nhà nàng trong thôn là tốt nhất, cuộc sống trong thôn cũng đứng thứ nhất thứ hai. Trước kia, ở trong thôn đều là người khác hâm mộ nhà nàng, nhưng từ khi Thẩm gia đến liền thay đổi! Một người dạy học nghèo kiết hủ lậu thì có thể có tiền gì chứ? Vậy mà nhà hắn lại cố tình có tiền, nhà hắn ăn thịt ăn cá, nhà hắn còn mời được cả thôn ăn cơm, thê tử cũng là dùng loại son tốt nhất trên trấn, ngay cả Diệu nhi – tiểu hài tử trên danh nghĩa cũng có những ba mươi mẫu đất! Dựa vào cái gì mà mọi người đều vây quanh nhà họ Thẩm? Dựa vào cái gì mọi người trong thôn đều nói Thẩm gia thật tốt? Nàng cố tình không cho Thẩm gia đắc ý, nàng muốn cho Thẩm gia phải nhục nhã chút xéo khỏi Bạch Hà thôn!

Nương Hương Thảo hít một hơi, nghiêm mặt tái nhợt hỏi Thẩm Nghi, “Thẩm tú tài... Tiên sinh, tiên sinh! Nàng nói không phải sự thật chứ?” Nương Hương Thảo thật sự sắp ngất rồi, nếu sự việc này là thật, vậy Hương Thảo làm thế nào mà sống a!

“Người gạt người, là người trộm hộp Hương Hương (vì son có mùi thơm nên Diệu nhi gọi là Hương Hương hộp) của tỷ tỷ.” Một tiếng nói mềm mềm nho nhỏ vang lên, đúng là của Diệu nhi đứng tránh ở phía sau Thẩm Nghi. Nó nhún nhún cái mũi nhỏ, chỉ vào Triệu thị nói, “Ta thấy người đi từ trong phòng tỷ tỷ ra, trên người rút ra hộp Hương Hương của tỷ tỷ.”

Nhân tình Trinh nương sáng lên, vội ôm lấy Diệu nhi ôn nhu hỏi nó, “Diệu nhi đã thấy cái gì? Đến đây, nói cho tỷ tỷ nghe.” Nàng không tin Thẩm Nghi làm ra chuyện có lỗi với nàng. Hơn nữa Hương Thảo nàng đã từng gặp qua, là một cô nương yếu đuối nhất gan. Một nữ hài tử như vậy (ợc “nữ hài tử”). Chị còn bé tuổi hơn người ta đó), làm sao có thể giữa ban ngày ban mặt làm ra cái chuyện ôm ấp nam tử ấy được. Chuyện này đối với một cô nương là chuyện rất nghiêm trọng, một khi bị bắt thì chỉ có thể giống như phụ nữ đã kết hôn bị đem đim chết.

Nương Hương Thảo cũng giống như nhìn thấy vị cứu tinh, gắt gao nhìn chăm chăm Diệu nhi, ngữ khí run run, “Diệu nhi, ngoan, nói xem con nhìn thấy cái gì?”

Diệu nhi ôm cổ Trinh nương, nhẹ nói, “Ta thấy nàng đi ra từ phòng của tỷ tỷ, còn đựng phải Cầu Đản ca ca, sau đó từ trên người nàng rút ra hộp Hương Hương của tỷ tỷ. Cầu Đản ca ca cũng thấy, có thể hỏi Cầu Đản ca ca.” Khi nói chuyện còn quay đầu nhìn xung quanh tìm Cầu Đản.

Cha Cầu Đản nghe thấy cũng vội vàng gọi thê tử nhà mình, “Mau mau, tìm Cầu Đản, xú tiểu tử này đi đâu rồi!” Nếu Cầu Đản và Diệu nhi cùng thật sự thấy chuyện, thì cũng nói lên rằng Triệu thị đang nói dối mọi người, là nàng trộm son của người ta còn có ý nói xấu Hương Thảo và Thẩm tiên sinh. Một là con của hắn rất thích tiên sinh, hai là Hương Thảo là đệ muội tương lai của hắn, hắn thế nào cũng không muốn tin tưởng hai người kia thật sự làm ra cái loại chuyện như thế này.

Sắc mặt Triệu thị cứng đờ, sau đó rất nhanh lại khôi phục bình thường, cười lạnh một tiếng, “Đúng là ta đi vào phòng thắm nương tử lấy đó thì sao nào? Nếu Thắm tú tài cầu xin ta không nói chuyện này ra, ta lấy của hần một hộp son thì có làm sao? Tuy nhiên, hai người là hần và Hương Thảo giữa ban ngày ban mặt ôm ấp nhau, ta nhìn thấy rõ ràng! Đừng hòng chối!”

Trong lòng Triệu Nhị Hổ xem như yên ổn trở lại. Hóa ra không phải là thê tử nhà hần có gian tình với Thắm Nghị mà là Hương Thảo và Thắm Nghị có gian tình a! Hần nhìn Thắm Nghị khinh bỉ, hần biết ngay cái loại tiểu bạch kiểm này không phải tứ gì tốt mà!

Đột nhiên trong đám người trở nên ồn ào, hóa ra là thúc thúc của Cầu Đản hai mắt đỏ ngầu, muốn chạy tới đánh Thắm Nghị, tuy nhiên lại bị cha Cầu Đản ngăn cản. Thúc thúc Cầu Đản nhìn qua cũng chỉ mới hơn hai mươi, lúc này trên mặt đầy gân xanh, rống giận kêu, “Thắm Nghị! Ta giết ngươi! Ngươi dám bắt nạt Hương Thảo! Ta muốn giết ngươi!”

Thắm Nghị từ nãy đến giờ vẫn cau mày, miệng thì gất gao mím lại. Thôn trưởng nhỏ giọng hỏi hần vài câu nhưng hần đều lắc đầu. Nay thấy mọi chuyện nháo thành như vậy, cũng chỉ đem Trinh nương và Diệu nhi che ở phía sau mình, còn lại cái gì cũng không nói.

“Không tốt! Không tốt! Cha! Cha! Cứu mạng a! Thúc thúc cứu mạng a!” Cầu Đản thờ hồn hển vừa chạy vừa kêu, còn chưa chạy tới nơi đã bị cha nó xách lên, “Cái tên tiểu tử hỗn đản này đi đâu thế hả? Tìm người nữa ngày!”

Cầu Đản thờ hồn hển, ánh mắt đỏ bừng, trên mặt còn có vệt nước mắt, vội vàng nói, “Cha, cứu mạng a! Di Hương Thảo nhảy sông rồi!”

“Cái gì!”

Nương Hương Thảo vừa nghe thấy liền hôn mê bất tỉnh, người xung quang liền ấn huyệt nhân chung sau đó vỗ vỗ ngực, làm đi làm lại nhiều lần mới tỉnh, vừa tỉnh liền khóc âm lên, “Hương Thảo a! Số ta thật khổ a! Tại sao con lại nghĩ không thông vậy chứ...”

Thúc thúc Cầu Đản túm lấy Cầu Đản sốt ruột hỏi, “Di Hương Thảo của ngươi nhảy sông? Ở đâu? Cứu lên chưa? Ngươi nhanh đưa ta tới xem nào!”

Cầu Đản thông minh co rụt đầu lại, tránh thoát khỏi tay của thúc thúc, chạy thẳng đến bên dòng suối, vừa chạy vừa nói tình huống, “Triệu Tiểu Hổ vừa phát hiện, chúng con liền kéo di Hương Thảo lên, nhưng mà mãi vẫn không thấy di tỉnh lại!”

Chuyện này nháo ra đến mức chết người chính là đại sự. Thôn trưởng cũng không dám chần chừ, dẫn đoàn người vội vàng chạy tới bên dòng suối.

Trong lòng Triệu thị cũng sợ hãi. Nàng không nghĩ Hương Thảo bình thường nhất gan như vậy lại dám nhảy sông tự tử. Nàng sợ hãi liếc nhìn Triệu Nhị Hổ. Tâm Triệu Nhị Hổ vốn đã không yên, nhìn thấy cái liếc mắt này của nàng, cục tức lại dồn tới, liền túm lấy tóc nàng, “Ngươi là cái đồ phụ nữ lắm mồm! Còn lấy trộm đồ vật của người khác! Ngày ngày không biết làm việc cho tử tế, chỉ biết gây chuyện thị phi. Ta xem ngươi làm thế nào để không làm cha nương Hương Thảo thất vọng!”

Trinh nương ôm Diệu nhi, nhìn mọi chuyện có chút không biết làm sao, bất đắc dĩ nói Thắm Nghị, “Chúng ta cũng qua xem đi, trong thôn chắc không có thầy thuốc riêng, chàng biết chút y thuật, chút nữa có thể giúp được việc gì đó.”

Thắm Nghị quay đầu nhìn Trinh nương, “Nàng không hỏi ta cái gì ư?” Hần không quan tâm người khác nghĩ thế nào, dù sao chuyện cũng không phải như họ vẫn nghĩ, hần chỉ sợ... Sợ Trinh nương cho rằng hần và Hương Thảo...

Trinh nương nghiêng đầu nhìn hần ôn nhu cười, “Ta tin tưởng chàng.”

Thắm Nghị chỉ cảm thấy lòng như lặng đi, không còn không biết làm sao, không còn bối rối, không còn sợ hãi. Chỉ một câu đơn giản của Trinh nương, ta tin tưởng chàng!

Hương Thảo đã được nâng về nhà. Cả người nàng ướt đầm, sắc mặt tái nhợt, bụng hơi hơi trương lên. Nương Hương Thảo ôm nàng mặt đầm nước mắt, “Hương Thảo số khổ của nương... Sao con lại nghĩ không

thông vậy chứ... Cha con trở về ta biết nói với hần như thế nào đây”

Nhà Hương Thảo không có ruộng đất. Phụ thân Hương Thảo lúc còn trẻ là người bán hàng rong trong thôn đi từ nhà này sang nhà kia. Về sau an cư ở thôn Bạch Hà thì thường xuyên đánh xe bò chạy từ thôn tới trấn trên, trở người, cũng tiện mang chút đồ về bán, hoặc là đem một số thứ mua được trong thôn lên trấn trên bán. Hai ca ca của Hương Thảo đều ở trấn trên kiếm sống, một người làm chân chạy trong khách sạn, một người ở cửa hàng vải làm tiểu nhị.

Thúc thúc Cầu Đản vô cùng sốt ruột. Hiện giờ bộ dáng Hương Thảo gần như là đã chết, gấp gáp xoay quanh, “Lang trung đâu? Tại sao còn chưa mời tới?”

Thôn trưởng thấy Triệu Nhị Hổ mang theo thê tử của mình đến liền hung hăng trừng mắt nhìn họ một cái. Triệu Nhị Hổ và Triệu thị đều co rúm lại, không dám nói năng gì.

Lúc Thẩm Nghị và Trình nương đến, ánh mắt mọi người chung quanh đều rất phức tạp. Thúc thúc Cầu Đản lại nhay tới túm lấy cổ áo Thẩm Nghị, hung tợn nói, “Đều là do người ức hiếp Hương Thảo, hại nàng phải nhảy sông! Nếu Hương Thảo chết, người cũng đừng hòng sống!”

Thẩm Nghị động cũng chưa động, chỉ là nhìn ánh mắt đỏ sẫm của thúc thúc Cầu Đản, trên mặt hoàn toàn bình tĩnh.

Trình nương vỗ vỗ lưng Diệu nhi, nhìn về phía thúc thúc Cầu Đản quát một tiếng, “Buông tay! Chàng có thể cứu Hương Thảo!”

Thôn trưởng vừa nghe thấy, hai mắt liền sáng lên. Trong chương trình học của người đọc sách chắc chắn có học y thuật. Hiện giờ lang trung trong thôn không biết đi đâu, nếu Thẩm Nghị có thể cứu Hương Thảo thì không thể tốt hơn!

Hần bước lên phía trước kéo lấy cánh tay thúc thúc Cầu Đản, khuyên nhủ, “Nhị Quý, Người buông tú tài ra. Hần biết y thuật, có thể cứu được Hương Thảo.” Lại nhìn về phía cha Cầu Đản nói, “Đại Phúc, mau tới đây kéo đệ đệ người ra.”

Mắt Trần Nhị Quý đỏ rực, tránh khỏi tay thôn trưởng và cha Cầu Đản, “Ta không cho phép hần chạm vào Hương Thảo! Các người đừng kéo ta!”

Trình nương nóng nảy, đối với thúc thúc Cầu Đản tức giận nói, “Trần Nhị Quý, nếu người muốn Hương Thảo chết thì cứ tiếp tục đi!”

Thẩm Nghị vẫn rất bình tĩnh, hần nhìn hai mắt đỏ hồng đang chảy lệ của Trần Nhị Quý, trong lòng thở dài, nhẹ giọng nói, “Ta sẽ không chạm vào nàng ấy.”

Thôn trưởng và cha Cầu Đản cũng rất sốt ruột, lập tức không khuyên răn gì nữa, trực tiếp dùng sức mạnh lôi Trần Nhị Quý ra. Cứ như vậy, một tiếng xoẹt vang lên, áo Thẩm Nghị bị kéo rách mất một mảng.

Thẩm Nghị lại gần nhìn Hương Thảo, bảo Hứa tẩu tử giúp mình nâng mí mắt Hương Thảo lên một chút, lại bảo Hứa tẩu tử nhẹ nhàng đè vào bụng Hương Thảo, hỏi qua Hứa tẩu tử mấy câu, liền dẫn dò Hứa tẩu tử làm như thế này như thế kia.

Quả nhiên đúng như hần nói, hần không hề chạm vào Hương Thảo chút nào.

Hứa tẩu tử nghe thấy liên tục gật đầu, gọi lại vào phụ nhân có sức khỏe, hơi lật người Hương Thảo lại rồi ghé người đè lên người nàng. Một tay Hứa tẩu tử nhẹ nhàng xoa bụng Hương Thảo, một tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ ở sau lưng. Đột nhiên bàn tay xoa bụng ấn mạnh, tay xoa lưng cũng hơi dùng sức vỗ, Hương Thảo liền oa một tiếng rồi nôn ra rất nhiều nước.

Lập lại vài lần như vậy, mãi cho đến khi Hương Thảo không còn nôn ra nước nữa, mới để Hương Thảo thả lỏng ra, xoa xoa ngực Hương Thảo. Tất cả mọi người khẩn trương nhìn chằm chằm Hương Thảo, chỉ thấy sắc mặt Hương Thảo dần dần hồng hào trở lại, một lát sau mi mắt giật giật, mở ra nhìn thấy mọi người xung quanh liền khóc âm lên.

Thấy Hương Thảo không có chuyện gì, tất cả mọi người đều thở phào một cái.

Ánh mắt Trần Nhị Quý phức tạp nhìn Thẩm Nghị. Sắc mặt Thẩm Nghị vẫn trầm tĩnh như cũ.

Thôn trưởng thấy người đã được cứu, mới thở dài nói, “Tuy rằng Hương Thảo nhảy sông đã chứng minh được mình trong sạch, nhưng chuyện vẫn phải làm cho rõ ràng, nếu không trong lòng mọi người sẽ còn khúc mắc. Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào, không bằng trước mặt mọi người nói nhất thanh nhị sở (nói rõ ràng) ra hết đi.” Hấn dừng lại một chút, nói với Thẩm Nghi, “Thẩm tú tài a, tuy rằng ta không biết vì sao người không chịu nói, nhưng chuyện đã đến nước này, người vẫn là đem mọi chuyện nói ra hết đi, miễn ỉnh bị người khác nghi ngờ.” Nói xong câu này, thôn trưởng liền hung hăng trừng mắt liếc nhìn Triệu thị một cái.

Thẩm Nghi trầm mặc nhìn Hương Thảo tìm được đường sống trong chỗ chết, đột nhiên ôm quyền thi lễ, “Hương Thảo cô nương, người nguyện lấy cái chết để chứng minh trong sạch, ta cũng không mong muốn người vì một chút việc nhỏ mà vứt bỏ tính mạng. Thân thể sinh ra, là nhờ ơn cha mẹ, không được tự tiện vứt bỏ. Hy vọng người không làm lại chuyện ngốc nghếch này lần nữa. Chuyện ngày đó, bây giờ ta sẽ nói hết ọi người, chuyện đồng ý với cô nương Thẩm Nghi không làm được, mong cô nương tha thứ.”

Tiếng khóc của Hương Thảo dần dần nhỏ lại, nghe xong lời Thẩm Nghi nói, lại nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của mẫu thân mình, liền xấu hổ cúi đầu.

Trình nương nhìn bộ dáng Thẩm Nghi, đau lòng nắm lấy tay hấn. Thẩm Nghi cũng xoay tay nắm lại, thở dài một tiếng, “Chuyện ngày đó, bây giờ ta sẽ nói ọi người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

25. Chương 25: Chân Tướng Sự Kiện Hương Thảo...

“Ngày đó ta đi đến bên suối mức nước, ngẫu nhiên gặp được Hương Thảo cô nương cũng đi lấy nước bên suối. Đột nhiên bụi cỏ bên cạnh có một con rắn trườn ra. Hương Thảo cô nương sợ hãi lùi lại mấy bước thiếu chút nữa thì té ngã. Ta liền bước lại đỡ Hương Thảo cô nương. Lúc ấy Hương Thảo cô nương sợ chuyện này nói ra sẽ bị mọi người chỉ chỗ, năn nỉ ta đừng nói ra, ta liền đáp ứng với nàng. Sau đó ta gặp được thê tử Triệu Nhị (Triệu thị), vì muốn bảo toàn danh tiết cho Hương Thảo cô nương, ta liền thỉnh cầu thê tử Triệu Nhị đừng nói chuyện này ra ngoài.”

Thẩm Nghi có chút bất đắc dĩ nói, “Đây là chân tướng sự việc.”

Mọi người đều có chút không hiểu nổi, nếu chỉ là như vậy vì sao vừa rồi Thẩm Nghi không nói ra?

Trần Nhị Quý nghe xong hừ lạnh một tiếng, “Nếu chỉ đơn giản như vậy sao vừa rồi người không nói? Nếu người nói ra, Hương Thảo cũng không đến mức suy nghĩ luẩn quẩn mà đi nhảy sông!”

Thanh âm Thẩm Nghi vẫn rất bình tĩnh, “Quân tử trọng lời hứa. Hương Thảo cô nương đã khẩn thiết mong nhờ, ta sao có thể thất tín với nàng?”

“Người không muốn thất tín với Hương Thảo, nhưng cuối cùng người vẫn nói. Nếu người nói sớm, cũng sẽ không có nhiều người hiểu nhầm người và Hương Thảo hôm đó đã làm ra cái chuyện xấu xa gì đó như vậy. Người thì tính là quân tử cái gì!” Trần Nhị Quý nhìn về phía Thẩm Nghi rống giận. Hương Thảo thiếu chút nữa là chết! Hấn còn dám mở miệng nói quân tử!

Triệu thị liền tục cười lạnh, “Ngày đó ta chỉ thấy hai người các người đứng ôm nhau một chỗ, cũng không thể nghe được các người nói cái gì. Đương nhiên người muốn nói như thế nào mà chả được.”

Triệu Nhị Hổ hung hăng trừng mắt nhìn thê tử nhà mình, “Người câm miệng! Đều là do người khêu ra cái chuyện tốt này!” Tuy rằng hấn giận thê tử làm mình mất mặt nhưng mà chính hấn cũng không tin lời Thẩm Nghi nói.

Thẩm Nghi vẫn bất động như núi, “Thất tín với Hương Thảo cô nương, là lỗi của Thẩm mỗ. Nhưng lời Thẩm mỗ nói hoàn toàn là thật, tin hay không là tùy ở mọi người, Thẩm mỗ cũng sẽ không giải thích về vấn đề này nữa.”

Trình nương liếc nhìn Thẩm Nghi. Nàng thành thân với Thẩm Nghi đã hơn hai năm, cảm xúc của Thẩm Nghi có thay đổi, dù chỉ là một chút nàng đều có thể cảm nhận được, giống như hiện giờ, trực giác nói cho nàng biết rằng, Thẩm Nghi cũng không phải nói hết toàn bộ sự thật, ít nhất, lời hấn nói còn che giấu một

số thứ. Về phần rớt cuộc Thảm Nghi che giấu cái gì, Trinh nương tin tưởng hẳn tuyệt đối có nguyên do của hẳn.

Nàng nhìn thoáng qua Hương Thảo đang hơi run rẩy, Hương Thảo đã muốn dây dưa mọi chuyện đến mức này, ánh mắt liền nhìn thẳng vào nàng, thấy nàng ta lập tức co rúm lại. Nàng khẳng định, Thảm Nghi quả thật có chuyện gì đó che giấu chưa nói hết ra.

Thôn trưởng vẫn cau mày nghe. Câu trả lời của Thảm Nghi tất nhiên là không khiến mọi người tin phục. Nếu chân tướng mọi việc chỉ đơn giản như vậy, hẳn cũng không cần phải giấu diếm đến bây giờ. Tuy nhiên, hiện tại cũng không phải là thời điểm để truy cứu chuyện này. Thảm Nghi nếu đã giải thích, như vậy thì dù sự tình có thật sự là như vậy hay không, ít nhất cũng đã có giải thích rồi.

“Nếu đã nói rõ ràng, vậy việc này coi như xong, đều là người cùng thôn, xé vỡ da mặt nhau thì sẽ rất khó coi. Nhị Hổ, người trở về quản tốt thể tử của người, sau này, mọi chuyện nên hỏi cho rõ, đừng có náo loạn như thế này lần nữa. Hương Thảo cũng nên về nghỉ ngơi đi, không cần vì những chuyện như thế này mà tìm đến cái chết. Vài ngày nữa xuất giá rồi, đừng có như tiểu hài tử nháo loạn nữa. Tú tài hôm nay cũng không đúng, sớm nói mọi chuyện rõ ràng cũng sẽ không gây nên cái chuyện này, thôi, cũng trở về nghỉ ngơi cho sớm đi.” Thôn trưởng cũng đã bắt đầu thấy mệt mỏi, chuyện hôm nay thật sự dọa người, thiếu chút nữa là gây tai nạn chết người, đều dừng lại ở đây đi.

Trong lòng Trinh nương rớt cuộc cũng không nhin nổi nữa. Nàng chỉ cảm thấy trong lòng như có một giàn hỏa thiêu, “Triệu thị trộm son của ta, Triệu Nhị Hổ hẳn không phân biệt trắng đen vu hãm tướng công ta và nương tử hẳn có tư tình! Việc này sao lại không tính?”

“Triệu thị trộm đồ chẳng những không biết sai, lại còn quay ra cắn ngược lại nói xấu thanh danh của tướng công ta và Hương Thảo! Việc này sao không tính?”

“Còn có người,” Trinh nương chỉ vào Hương Thảo lạnh lùng nói, “Người yêu cầu tướng công ta không nói chuyện kia ra, vậy thì khi Triệu thị làm ô thanh danh người, người vì cái gì mà không đứng ra nói?”

“Các người đều nói tướng công ta không giải thích sớm, nhưng mà chàng giải thích thật sự hữu dụng sao? Lúc chuyện đó phát sinh chỉ có hai người là chàng và Hương Thảo, không ai có thể làm chứng! Chàng giải thích các người có thể tin chàng sao?”

Mọi người đồng loạt nghẹn lời, quả thật, cho dù Thảm Nghi có muốn giải thích, bọn họ cũng chưa chắc đã tin. Dù sao lời Triệu thị nói là đúng, chính mắt nàng ta nhìn thấy hai người kia ôm nhau cùng một chỗ. Mãi cho đến khi Hương Thảo nhảy sông, bọn họ mới cảm thấy Hương Thảo và Thảm Nghi là trong sạch.

Trinh nương ôm sát Diệu nhi vào lòng, trong lòng cảm thấy vô cùng đắng chát. Tướng công không nói nhất định là có cái khó của chàng, nhưng dựa vào cái gì mà chàng phải chịu người khác chỉ trích xấu, dựa vào cái gì chỉ một câu nói của thôn trưởng, tất cả ủy khuất của chàng đều không được trả lại?

“Thôn trưởng, việc này không thể cứ như vậy mà cho qua được. Dựa vào cái gì mà tướng công không làm gì cũng phải chịu ủy khuất như vậy? Chàng là tiên sinh, người nói như vậy thì về sau hẳn làm thế nào có thể dạy dỗ bọn nhỏ nữa!” Nước mắt Trinh nương cuộn cuộn chảy xuống. Hôm nay nếu việc này cứ mơ hồ cho qua như vậy, Thảm Nghi sẽ rất ủy khuất.

Thôn trưởng cau mày, khó xử nhìn Trinh nương, “Thảm nương tử, Thảm tú tài hôm nay quả thật là bị ủy khuất, nhưng mà người nhìn xem, Triệu thị đã bị nam nhân của nàng giáo huấn, Hương Thảo lại vừa nhảy sông mới được cứu lên. Thân là thôn trưởng, người bảo ta phải làm thế nào đây? Thảm tú tài sau này còn ở trong thôn dạy học, mọi người ngẩng đầu không thấy cúi đầu đã gặp (ý là gặp nhau thường xuyên) việc gì phải đem mọi chuyện làm đến mức tuyệt tình như vậy chứ?”

“Thôn trưởng, Thảm tiên sinh, Thảm nương tử, là ta không đúng, ta thật sự xin lỗi Thảm tiên sinh.” Sắc mặt Hương Thảo đã tốt lên nhiều, tuy nhiên vẫn như trước chảy nước mắt, nàng xuống giường, quỳ lạy trước mặt vợ chồng Thảm Nghi.

“Chuyện bên suối ngày đó, ngoại trừ ta và Thảm Nghi tiên sinh không có người khác thấy, tuy rằng chỉ là tiên sinh giúp đỡ ta một chút nhưng ta vẫn sợ... Ta sợ bị Nhị Quý ca biết... Cho nên... cho nên ta mới khấn

cầu Thắm tiên sinh đừng nói. Hôm nay nghe thấy thê tử Triệu Nhị Hổ nói là nàng nhìn thấy... ta thật sự sợ hãi, liền... liền... Ta thực sự xin lỗi tiên sinh.” Hương Thảo vừa khóc vừa nói.

Trần Nhị Quý đau lòng nhìn nàng nói, “Nàng... Sao nàng lại hồ đồ như vậy. Loại chuyện nhỏ này sao ta có thể để trong lòng chứ.”

Nương Hương thảo lập tức hỏi một câu, “Con nói thật sao?” Không phải nàng không tin nữ nhi của mình, chỉ là nàng sợ nữ nhi của mình bị uy hiếp không dám nói ra. Tuy rằng Thắm Nghi cũng không giống cái loại người đó.

“Con làm sao có thể lừa nương, con... Con thật sự sợ hãi...” Hương Thảo khẳng định, nói lại thêm một lần.

Lúc này mọi người đều tin Thắm nghi, bằng cá tính nhất gan sợ phiền phức của Hương Thảo thì nàng làm như vậy cũng không hề kỳ quái. Trước đó mọi người không quá tin Thắm Nghi chính là vì Hương thảo không có thừa nhận, và Thắm Nghi giải thích cũng quá đơn giản. Hương Thảo nhảy sông, có thể nói là chứng minh trong sạch, cũng có thể nói là do gian tình bại lộ. Cho nên nghe thấy Thắm Nghi nói một phía, thật sự cũng rất khó làm người khác tin tưởng. Tuy nhiên cũng bởi vì Hương Thảo nhất gan sợ phiền phức, mọi người cũng tin Hương Thảo không dám nói dối ở trước mặt nhiều người như vậy. Nếu nàng nói lúc trước Thắm Nghi không mở miệng là vì nàng cầu Thắm Nghi, lời này cũng là đáng tin. Nói trắng ra, Hương Thảo là người bọn họ nhìn từ bé đến lớn, bọn họ tất nhiên là tin tưởng Hương Thảo hơn Thắm Nghi.

Trần Nhị Quý kéo Hương Thảo, không được tự nhiên gỡ đầu, “Ta căn bản không để ý cái chuyện nhỏ này, nàng... Nàng sau này đừng có ngờ ngẩn như vậy nữa.” Tuy rằng hấn tin tưởng Hương Thảo và Thắm Nghi nhưng mà trong lòng vẫn có chút oán giận Thắm Nghi. Nếu Thắm Nghi nói sớm một chút, không phải việc này đã không xảy ra hay sao?

Chuyện Hương Thảo đã giải quyết, còn chuyện Triệu thị.

Thôn trưởng âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Hấn vừa rồi ba phải không phải là muốn bao che cho ai, mà là vì hấn cũng không tin Thắm Nghi, nhưng hấn không muốn chuyện Hương Thảo và Thắm Nghi lại nháo ra ầm ỹ tình nào đó. Hương Thảo cũng sắp xuất giá, Thắm Nghi cũng chỉ là một tiên sinh dạy học bên ngoài. Hấn tình nguyện để Thắm Nghi chịu ủy khuất cũng không muốn nghe thấy điều hấn không muốn nghe.

Về phần Triệu thị, hấn sớm đã không thích cái loại nữ nhân thích gây phiền phức này rồi.

“Triệu thị, người cũng đã thừa nhận son này là người trộm từ nhà họ Thắm, điểm này ta không muốn nói nhiều. Trộm đồ của người khác, vốn là phải đưa tới quan phủ, tuy nhiên niệm tình người chỉ trộm chút đồ vật nhỏ, lại là vi phạm lần đầu, phạt người đi hỏi giá son, bồi thường gấp đôi tiền cho Thắm nương tử đi. Chuyện Hương Thảo người không rõ sự tình chân tướng lại dám mở miệng nói xấu, khiến cho Hương Thảo phải nhảy sông, phạm vào võ mồm, phạt người tự vả miệng hai mươi cái, nếu còn dám tái phạm, người trong thôn liền thay Triệu Nhị Hổ lấy ra thất xuất chi điều trong đó có võ mồm hứn người!” Thôn trưởng nghiêm túc nói với Triệu thị. (thất xuất chi điều: bảy điều kiện được đặt ra để bỏ vợ thời phong kiến, bao gồm mấy tội như: bất hiếu với cha mẹ chồng, không sinh được con...)

Triệu thị vừa nghe thấy mặt liền xám ngoét lại. Nàng đoán chắc là Hương Thảo nhất gan sợ phiền phức tuyệt đối không dám đứng ra nói chuyện mới dám làm như vậy, cũng đoán chắc người trong thôn không quá tin tưởng vợ chồng Thắm Nghi, kết quả, Hương Thảo cư nhiên giúp đỡ Thắm Nghi giải thích, thôn trưởng còn phạt nàng...

Thôn trưởng trừng mắt liếc nhìn Triệu Nhị Hổ, “Triệu Nhị Hổ, người nghi ngờ vô căn cứ, chỉ một việc nhỏ đã hoài nghi thê tử mình và Thắm tú tài cấu kết, thật sự rất đáng giận, phạt người ngay bây giờ trước mặt mọi người trong thôn nhận lỗi trước Thắm tiên sinh.”

Mặt Triệu Nhị Hổ đỏ bừng lên, đi đến trước mặt Thắm Nghi, ngắc ngứ nửa ngày mới nói ra được một câu, “Ta rất xin lỗi tiên sinh, tiên sinh đánh ta đi.”

Thắm Nghi bình tĩnh nghe xong lời xin lỗi, “Triệu Nhị ca không cần phải như thế, sau này không như vậy nữa là được.”

Thôn trưởng thấy mọi chuyện giải quyết xong xuôi, phát tay, “Đều đi thôi, đi thôi, để Hương Thảo nghỉ ngơi cho tốt nào.” Người xem náo nhiệt trong thôn cũng dần dần tản đi.

Cha Cầu Đản lúc gần đi không yên lòng nói với Thẩm Nghi, “Tiên sinh, khiến người chịu ủy khuất rồi...”

Thẩm Nghi không nói gì, chỉ lắc đầu. Cha Cầu Đản đành than thở vài câu sau đó lưu luyến không rời mang theo Trần Nhị Quý rời đi.

Trinh nương nhìn về phía Thẩm Nghi, trong mắt Thẩm Nghi không có chút cảm xúc nào. Nàng đột nhiên rất muốn trở về nhà, muốn nhào vào lòng Thẩm Nghi khóc lớn một trận. Thẩm Nghi khẽ thở dài một tiếng, đón lấy Diêu nhi trong tay nàng, một tay nắm lấy tay nàng, thấp giọng nói, “Chúng ta về nhà đi.”

Hương Thảo do dự một chút, cuối cùng vẫn kêu lên, “Tiên sinh... Cảm ơn người.”

Thẩm Nghi không quay đầu lại, ngay cả cước bộ cũng không hề tạm dừng, mang theo Diêu nhi và Trinh nương về nhà.

Về nhà, đỡ ngủ Diêu nhi xong, Trinh nương vừa tiến vào phòng đã bị Thẩm Nghi gắt gao ôm vào trong ngực. Cả người hần đều tản ra một loại cảm giác không biết làm sao. Trinh nương dùng sức ôm lại hần. Hai người ôm như vậy một lúc lâu, mới thấy Thẩm Nghi thấp giọng nói, “Bọn họ không tin ta, ta không trách bọn họ, nhưng mà thật sự ta có làm sai hay không? Có phải nên nói ra sớm một chút? Nếu nàng ấy thật sự chết như vậy... Có đáng giá không...?”

Trinh nương không biết theo như lời Thẩm Nghi thì cái không đáng giá đó là nói hần hay là nói Hương Thảo. Nhưng nàng vẫn gắt gao dùng sức ôm lấy Thẩm Nghi. Thẩm Nghi không nói gì nữa, chỉ ôm lấy nàng, cảm nhận sự ấm áp từ trên người nàng truyền đến.

Một ngày dài cuối cùng cũng trôi qua.

Ngày qua ngày chậm rãi trở lại như cũ, chỉ là Triệu thị không hề hay xuất môn giống như trước đây nữa. Đưa bạc trả Trinh nương còn nhờ người khác đưa hộ. Một nhà Triệu Nhị Hổ và bọn họ hoàn toàn trở nên xa lạ, gặp mặt cũng giống như người xa lạ. Trinh nương cũng không so đo hai mươi cái tát kia Triệu thị có đánh hay không đánh. Nàng không cần biết, ý nghĩa sự trừng phạt của thôn trưởng không phải ở hai mươi cái tát kia.

Hương Thảo đã sớm gả ra ngoài, sự việc kia rốt cuộc vẫn ám ảnh nàng. Nhà Cầu Đản sợ đêm dài lắm mộng, hôn kỳ liền tiến hành sớm hơn ba tháng, trước khi thành thân, nàng có tới nhà họ Thẩm tìm Trinh nương.

“Tiên sinh là vì ta mới chịu ủy khuất... Do ta sợ hãi... Lúc ấy trước mặt chúng ta không có ai... Ta... Ta bị con rắn kia dọa... Ta sợ quá liền bỏ nhào vào trong lòng hần... Tiên sinh không dám chạm vào ta... Là ta quá sợ hãi nên ôm chặt lấy hần không buông... Ta sợ... Ta sợ việc này truyền ra... Ta sợ hôn sự không thành... Cho nên ta khẩn cầu tiên sinh! Là ta cầu hần đừng nói chuyện này ra! Là ta cầu hần...” Hai tay Hương Thảo ôm lấy mặt, nước mắt từ kẽ ra không ngừng chảy ra. Nàng thống khổ nói xong. Trinh tiết đối với nữ tử so với cái gì cũng quan trọng hơn. Nếu nàng đã hứa gả cho người ta còn bỏ nhào vào trong lòng nam tử xa lạ khác, còn ôm chặt lấy trong một thời gian dài, cho dù chỉ là vô tình, cũng đã đủ để hủy đi danh tiết của nàng! Nàng vốn tưởng rằng không có người nhìn thấy, không nghĩ đến cuối cùng vẫn bị nói ra...

Trinh nương thở dài, thì ra là thế! Sự tình liên quan tới danh tiết, Thẩm Nghi làm như vậy là hoàn toàn có thể hiểu được. Nếu không phải là Hương Thảo nhảy sông, chỉ sợ Thẩm Nghi ngay từ đầu cũng không tính mở miệng giải thích. Cho dù sau đó bắt buộc dĩ phải nói ra cũng chỉ nói qua loa đại khái. Thẩm Nghi tình nguyện để mình chịu ủy khuất cũng muốn giấu diếm chuyện này để bảo toàn danh tiết cho Hương Thảo.

“Quên đi, Hương Thảo, quên chuyện này đi, hảo hảo lập gia đình đi!”

Tiến bước Hương Thảo, trong lòng Trinh nương thật sự phức tạp. Thẩm Nghi vẫn không nói cho nàng chuyện này, là vì quá mức tin tưởng nàng hay là muốn hết lòng tuân thủ hứa hẹn với Hương Thảo? Nhưng mà mặc kệ là vì cái gì, Trinh nương cũng đều vui vẻ.

Hương Thảo và Trần Nhị Quý thành thân không lâu sau đó. Trần Nhị Quý mang rượu đến tìm Thẩm Nghi. Hai nam nhân ngồi trên chiếu nói gì đó Trinh nương không biết. Nàng chỉ biết là đêm hôm đó Thẩm Nghi hưng hăng muốn nàng một lần lại một lần, cuối cùng mang theo men say, Thẩm Nghi lẩm bẩm nói với nàng, nữ nhân không hiểu rằng nam nhân... Nam nhân quan trọng là tấm lòng phụ nữ... Mới không thêm quan tâm mấy chuyện loạn thất bát tao (chuyện linh tinh) lẽ tẻ...

26. Chương 26: Chúng Ta Cũng Sinh Đứa Nhỏ Đi...

Ngày chậm rãi trôi qua trong yên lặng, Thắm Nghị vẫn như cũ, mỗi ngày đi đến giáo đường dạy bọn trẻ học bài. Trinh nương ở nhà chăm sóc Diệu nhi, ngày qua ngày thanh nhàn tự tại. Về phần những chuyện khác, Trinh nương không muốn nghĩ đến, cũng không muốn quan tâm.

Diệu nhi không thể nghi ngờ là người không có gánh nặng nhất. Nó thấy trong sân nhà Cửu Đản nuôi gà, thế là cả ngày nghĩ làm thế nào để trong sân nhà mình cũng có thể nuôi một đàn gà con.

Diệu nhi tâm tâm niệm niệm muốn nuôi gà ở nhà. Thắm Nghị và Trinh nương không lay chuyển được nó, đành phải ra đi vào trong thôn mua mười con gà con về. Thắm Nghị nhờ người trong thôn giúp mình làm một cái chuồng gà đơn giản. Diệu nhi thật cẩn thận để gà con cục cựa vào trong chuồng gà, lại còn rất cẩn thận nói nhỏ với gà con cục cựa, “Sau này, đây chính là nhà của các người. Các người phải nhanh lớn lên nhé, sau đó sinh trứng gà cho ta ăn.”

Thắm Nghị nhìn vậy liền cười, “Diệu nhi, gà cục cựa là do ta và tỷ tỷ đẻ mua cho đệ, chuồng gà cũng là do chúng ta làm cho đệ, có phải là đệ nên tự mình chăm chúng nó hay không?”

Diệu nhi nhìn đám gà cục cựa đang lú rú đầy đất, thực vui vẻ đáp ứng, “Được! Đệ chăm chúng nó!”

Thắm Nghị và Trinh nương đồng thời mở miệng, “Vây đệ...”

Hai người liếc nhìn nhau, Thắm Nghị nhú mày nhìn Trinh nương, Trinh nương cười cười, ý bảo hẳn nói trước đi.

Thắm Nghị ngồi xổm xuống bên người Diệu nhi, nhìn đám gà con trên đất hỏi nó, “Vây Diệu nhi chuẩn bị chăm như thế nào?”

Diệu nhi thực cao hứng nhìn chăm chăm vào đám gà con, nghe thấy Thắm Nghị hỏi như vậy, nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó lắc lắc cái đầu nhỏ, “Không biết.”

Thắm Nghị mỉm cười, “Diệu nhi không biết chăm như thế nào còn muốn chăm chúng nó, nếu gà con cục cựa chết thì làm sao bây giờ?”

Diệu nhi cau mày nhìn gà con cục cựa, qua một lúc lâu mới uể oải cúi đầu, “Không biết...”

Thắm Nghị cười sờ sờ đầu của nó, “Diệu nhi, về sau chuyện gì không biết thì không thể đáp ứng, hiểu không?” Nhìn Diệu nhi cúi đầu, vừa cười vừa xoa xoa loạn đầu nó, “Tỷ phụ cũng không biết chăm chúng nó như thế nào. Như vậy đi, Diệu nhi đi theo tỷ phụ cùng nhau học chăm gà con như thế nào, được không?”

Diệu nhi nghe thấy liền hưng phấn, ôm lấy cổ Thắm Nghị làm nũng, “Được a, được a, tỷ phụ và ta cùng nhau học a. Chúng ta nuôi gà con cục cựa thật lớn, sau đó để gà con cục cựa đẻ trứng gà cho chúng ta ăn.”

Thắm Nghị ôm lấy Diệu nhi, ha ha cười, còn không quên nói với Diệu nhi, “Chuyện này chúng ta đã thương lượng tốt, vậy thì không cho tỷ tỷ đẻ chăm gà con a. Gà con cục cựa chỉ được do chúng ta chăm. Chúng ta phải tự mình quét tước chuồng gà, cho gà con cục cựa ăn, đệ có làm được hay không?”

Diệu nhi vươn ngón út, ngoắc lấy ngón tay út của Thắm Nghị, “Đệ có thể làm được! Ngoéo tay hứa hẹn nào! Trăm năm không đổi a! Ha ha ha...”

Trinh nương nhìn vậy cũng cười. Nàng cũng chỉ muốn hỏi Diệu nhi chuẩn bị chăm như thế nào. Nàng cảm thấy tiểu hài tử và động vật thân cận được với nhau là chuyện tốt. Hơn nữa, Diệu nhi thật sự bị chăm đến mức có chút không nhẽo, nếu có thể tự mình chăm sóc cũng là chuyện tốt.

Thắm Nghị lập tức ôm Diệu nhi đi tới nhà có nuôi gà, cẩn thận hỏi gà con muốn ăn cái gì, mỗi ngày cho ăn mấy lần, nếu sinh bệnh thì làm sao... Đợi hỏi được cả một đồng lớn vấn đề, mãi đến khi hỏi không ra cái gì nữa mới thôi.

Sau đó, đúng như lời của Thắm Nghị nói cùng Diệu nhi, Diệu nhi bắt đầu nhận thức được trách nhiệm của mình, còn thật sự chăm gà con, thấy chuồng gà ô uế liền cầm cái chổi nhỏ đi quét quét. Mỗi ngày đúng giờ cho gà con ăn, còn mỗi ngày đều đi đến quan sát gà con, chờ Thắm Nghị dạy học xong về nhà liền hứng trí

bình bình nói cho hắn nghe. Trinh nương mỗi lần có ý định đi giúp đỡ, Diệu nhi đều nghiêm mặt cứng rắn không cho nàng tới gần chuồng gà, còn nghiêm trang tuyên bố: Gà con cực cứng nhất định phải do nó và Thẩm Nghị chăm sóc. Khiến cho Trinh nương dở khóc dở cười.

Sau này Trinh nương thấy Diệu nhi thật sự biết chăm gà con, đơn giản cũng thật sự mặc kệ chuyện này, để Thẩm Nghị và Diệu nhi chăm.

Khiến cho Lưu Đại Trụ ngồi xe bò đến Bạch Hà thôn, thấy Diệu nhi đầu đầy mồ hôi ghé vào phía dưới chuồng gà quét đi uế vật thì ngậy ngẩn cả người, mãi cho đến khi Diệu nhi cao hứng nhìn hắn khoe gà con cực cứng của mình mới kịp thời phản ứng lại.

“Được! Được! Diệu nhi thật sự có thể làm việc a!” Lưu Đại Trụ thật tâm khen thưởng. Diệu nhi tuy rằng lúc nhỏ nghe lời nhưng từ nhỏ đã yếu ớt, hiện tại thấy nó có thể tự mình làm việc, hắn thật sự là vui mừng không thôi.

Lưu Đại Trụ đến là để đưa sổ sách và lợi tích của cửa hàng, không những cho bọn họ rất nhiều thứ còn mang đến thư của Thẩm Huy và Hoa Đào. Thư vốn là đều đưa tới Thẩm gia, Thẩm Phong nghe nói Lưu Đại Trụ muốn tới thôn Bạch Hà liền nhân tiện nhờ hắn mang thư lại đó.

Lưu Đại Trụ ăn cơm trưa xong liền đi. Trinh nương cũng không giữ lâu, biết là trong cửa hàng còn có không ít chuyện đợi hắn phải làm.

Đợi đến trưa Thẩm Nghị trở về, hai người cùng nhau đọc thư. Nội dung trong thư của Thẩm Huy rất đơn giản, còn thư của Hoa Đào vẫn giống như trước đây dài dòng viết ra cả một đồng. Cuối hai phong thư đều viết Hoa Đào đã mang thai ba tháng. Trinh nương và Thẩm Nghị đều rất cao hứng.

Thẩm Nghị vui vẻ liên tục nói, “Tốt! Tốt! Tam ca rốt cục cũng có rồi!” Lập tức đề bút viết hồi âm lại cho Thẩm Huy. Trinh nương cũng viết một phong thư chúc mừng Hoa Đào, lại dặn dò rất nhiều chuyện cần chú ý. Cuối cùng đem hai phong thư dán lại cùng một chỗ, chờ ngày mai nhờ người mang tới Thẩm gia, nhờ Thẩm Phong giúp đỡ mang ra ngoài.

Trong lòng Trinh nương hơi có chút tiếc nuối. Trong thư Hoa Đào vẫn như trước hỏi Trinh nương chuyện mang thai. Trinh nương nhìn hai chữ mang thai này, trong lòng một mảnh âm ỉm. Nàng và Thẩm Nghị viên phòng cũng đã mấy tháng, nhưng nàng vẫn như cũ không có động tĩnh gì. Nàng chỉ lo âm thầm đau buồn lại không có chú ý tới Thẩm Nghị bên cạnh bởi vì biểu tình của nàng thay đổi mà hơi hơi nhíu mày.

Buổi tối, lúc nằm trên giường, Thẩm Nghị nhìn mắt nàng mà dần trở lên khô nóng, hô hấp ấm nóng phun ra ở mang tai Trinh nương, “Chúng ta cũng sinh đứa nhỏ đi.”

Gương mặt tinh xảo của Trinh nương hơi hơi đỏ lên, nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt khẽ ừ một tiếng.

27. Chương 27: Ta Yêu Nàng, Trinh Nhi...

Buổi tối, lúc nằm trên giường, Thẩm Nghị nhìn mắt nàng mà dần trở lên khô nóng, hô hấp ấm nóng phun ra ở mang tai Trinh nương, “Chúng ta cũng sinh đứa nhỏ đi.”

Gương mặt tinh xảo của Trinh nương hơi hơi đỏ lên, nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt khẽ ừ một tiếng.

Lần này, trong phòng không có ánh nến, Thẩm Nghị dựa theo ánh trăng tinh tế thưởng thức Trinh nương.

Gương mặt tinh xảo, hàng mi cong dài hơi hơi lay động, cái mũi thanh tú cao cao, khắp mặt ửng hồng, ôn nhu động lòng người, đôi môi mềm mại hơi hơi mở ra giống như hoa hồng đỏ rực. Thẩm Nghị chậm rãi hạ môi mình xuống, xúc cảm mềm mại khiến cho hắn cảm thấy lòng không được muốn thu vào càng lúc càng nhiều.

Nhẹ nhàng cởi bỏ cái yếm trên người Trinh nương, để lộ ra da thịt non mềm tuyết trắng ónh nhuận như ngọc. Thân thể Trinh nương khẽ run run. Thẩm Nghị không kiềm được tiếng than nhẹ, rõ ràng đã không phải là lần đầu tiên nữa, vậy mà vẫn ngượng ngùng giống như nụ hoa mới hé, khiến cho hắn điên cuồng chìm đắm.

Hai mắt Thẩm Nghị trở nên sâu thẳm. Một tay nắm lấy thỏ ngọc nhỏ nhắn đang nhảy nhót hơi nhẹ xoa nắn. Hắn khẽ cười một tiếng, “Trưởng thành rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trinh nương hồng lên, rất nhanh đã bị xúc cảm truyền đến từ bàn tay ấm nóng của Thẩm Nghị khiến cho chân động giống như có một dòng điện chạy qua, không khỏi thở ra một tiếng.

Thẩm Nghị vùi đầu vào thân thể tơ lụa trần trụi của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn ngực nhỏ, đem hai tiểu hồng điểm ướt át mê người kia ngậm trong miệng mà tinh tế nhắm mắt.

Hô hấp của Trinh nương trở nên dồn dập, từng đợt cảm giác tê dại khiến cho nàng không khỏi cong lưng lên đón nhận, thân mình càng ngày càng mẫn cảm bị Thẩm Nghị làm cho thở gấp không ngừng.

Thẩm Nghị liếm một đường từ ngực nàng đi lên, lướt qua bả vai duyên dáng cùng xương quai xanh tinh tế, ngậm lấy vành tai nàng. Trinh nương lại run rẩy thêm nữa. Hôm nay Thẩm Nghị rất không giống với bình thường.

“Tướng công... Tướng công...” Thanh âm của Trinh nương có chút nhuyễn ra, mềm mại đáng yêu đến tận xương... Lý trí của Thẩm Nghị dường như bị đập nát, nâng người lên, bạc môi che lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, tìm được chiếc lưỡi đình hương, cùng với nó thân mật quấn quýt dây dưa.

“Ngô... Ân...” Trinh nương cảm thấy cả người mình như sắp tan chảy. Thân thể nàng càng ngày càng kiều nhuyễn (yêu kiều, mềm mại, nhũn ra) vô lực.

Sau nụ hôn dài, ánh mắt trinh nương mê ly, hai gò gá đỏ hồng, môi bị hôn có chút sưng đỏ, còn có chút óanh nhuận sáng bóng. Ánh mắt Thẩm Nghị tối đi, cúi đầu lại cùng nàng gần bó triền miên hồi lâu.

Tay Thẩm Nghị chậm rãi đi xuống. Thân thể nàng thon dài mềm mại, eo nhỏ không xương, Thẩm Nghị ở bên hông nàng lưu luyến một hồi lâu mới dò xét đi xuống. Trinh nương không tự chủ mà khép lại cặp đùi thon dài đẹp đẽ, “Ân... Không cần...”

Thẩm Nghị dừng động tác, nhẹ giọng dụ dỗ nàng, “Ngoan... Trinh nương... Tách chân ra nào...”

Trinh nương nhuyễn ra giống như giọt xuân thủy, cực kỳ ngưng ngừng thở gấp, “Tướng công... Không cần...” Sương mù trong mắt tràn ngập, ngay cả lông mi cũng đều dính chút sương mờ.

Tay Thẩm Nghị tiếp tục dao động trên người nàng, một bên hưởng thụ thân thể kiều mỵ mềm mại không xương, một bên hôn nàng, nhẹ giọng thì thầm tên nàng, “Trinh nương... Trinh nương...”

Trinh nương ngưng ngừng đáp lại hắn, “Ân...” Tiếng thở dốc nhẹ nhàng nhọt nhọt tiến sâu vào tận đáy lòng Thẩm Nghị.

Thẩm Nghị thông thả kiên định khai mở hai chân nàng, then thùng mãnh liệt khiến cho Trinh nương co rúm lại một chút, “Không nên nhìn...” Nàng hơi hơi giãy dụa, lại bị Thẩm Nghị dùng môi chặn miệng, chỉ có thể phát ra thanh âm hừ hừ.

Thẩm Nghị hôn nàng hồi lâu mới buông ra, “Để ta xem xem...” Thanh âm của hắn trầm đục, hoàn toàn không có nét trong trẻo ngày xưa.

Nói xong lại thấp giọng cúi xuống, nhìn đóa hoa đang run rẩy nhẹ nơi cấm cốc âm u kia, “Nó thật đẹp...” Thanh âm của hắn truyền đến từ giữa hai chân nàng, khi nói chuyện hô hấp nhẹ nhàng thoáng phun lên trên đóa hoa kiều diễm.

Trinh nương ngưng ngừng cực độ, ngón tay nắm chặt lấy ga giường, thở gấp liên tục, tóc dài rối tung, có một loại đẹp rung động lòng người.

Ngón tay Thẩm Nghị nhẹ nhàng chạm vào đóa hoa nhu nhược kia, một giọt mật hoa chậm rãi rơi xuống. Trinh nương khó nhịn đến mức phải cắn ngón tay của mình mới có thể ngừng kêu lên.

“Trinh nương...” Trong thanh âm của Thẩm Nghị có một tia kỳ quái.

Trinh nương còn chưa kịp hồi lại, đã bị kích thích, “A...” Một tiếng nức nở thoát ra, hắn... Hắn thế nhưng...

Thẩm Nghị đè lại hai chân đang cực kỳ muốn khép lại của Trinh nương, đôi môi nóng ẩm hôn lên đóa hoa của nàng. Trinh nương đột nhiên bị cảm giác run rẩy cùng then thùng cực độ khiến cho thân thể run rẩy kịch liệt. Nàng chỉ có thể hô hấp, đầu óc trống rỗng, hai chân bị tách ra, ngay cả ngón chân cũng cứng lại.

“Không cần... Tướng công...Nơi đó bắn... A... Không cần...” Trinh nương liềm mạng áp lại thanh âm của chính mình, vọng lại là tiếng nức nở kiêu mị ngọt ngào vô cùng...

Nước mắt trong suốt từ trên mặt nàng chậm rãi chảy xuống, khoái hoạt đến cực hạn này khiến cho nàng mấy lần cảm thấy muốn hôn mê bất tỉnh, không tự chủ được nâng lên thất lưng, mái tóc đen dài tùy ý phiêu tán, nức nở không ngừng...

Trinh nương chỉ cảm thấy có một biển hoa ở trước mắt nàng, khiến cho đầu óc nàng choáng váng, cũng vô lực thừa nhận.

“Trinh nương...” Thẩm Nghị nâng đầu lên, nâng lên hai chân nàng, nhiệt tình nóng rực (cái đó đó >.<) chậm=“” rãi=“” tách=“” ra=“” tâng=“” tâng=“” dọa=“” hoa=“” phá=“” tan=“” cánh=“” cồng=“” xông=“” vào=“” hoa=“” tâm.=“”>

“Ần...” Trinh nương thét lớn một tiếng. Hai chân vô ý thức tự động quán quanh người Thẩm Nghị, ánh mắt Thẩm Nghị cũng càng ngày càng trở nên nóng bỏng...

Thẩm Nghị một ngum ngậm lấy thỏ ngọc trước ngực nàng, ôm chặt lấy thân hình xinh đẹp. Chậm rãi di động.

Trinh nương chỉ cảm thấy chính mình bị thiêu đốt dường như không còn gì, thần trí trống rỗng, chính mình dường như sắp bay lên...

Biển hoa lại một lần nữa nở rộ, khi đến tận cùng thoải mái, Thẩm Nghị ôm chặt lấy nàng, nàng nghe thấy một tiếng gầm nhẹ vang vọng bên tai, “Ta yêu nàng, Trinh nhi!”

Đội nàng chậm rãi rơi xuống từ trên đám mây, Trinh nương chỉ cảm thấy cả người mình mềm nhũn. Nàng thật sự mệt mỏi, để mặc Thẩm Nghị ôm lấy thân mình.

Thẩm Nghị cười cười vỗ về chiếc lưng đầy mồ hôi của nàng, vén lên mái tóc dài ẩm ướt, ôn nhu hôn lên trán nàng. Nhìn bộ dáng mê man như lâm vào sương mù của nàng mỹ mãn nói, “Ngủ đi...”

Trinh nương rốt cuộc cũng không ngăn lại được cơn buồn ngủ nữa, cũng chẳng còn khí lực để nói bất cứ điều gì, trước khi bị đêm tối che đi, nàng dường như lại nghe được...

Thẩm Nghị nhẹ nhàng lặp lại câu, “Ta yêu nàng.”

28. Chương 28: Gà Con Cục Cưng Của Diệu Nhi...

Mấy ngày sau đó, Thẩm Nghị tựa như quen mùi, cứ vừa đến tối liền ôm Trinh nương không buông tay, vừa kéo dài lại vừa ép buộc, mãi cho đến khi Trinh nương không chịu nổi nữa liền tục cầu xin tha thứ mới bằng lòng bỏ qua.

Mỗi ngày Thẩm Nghị đều hưng phấn bưng bưng đi dạy học, Trinh nương thì khổ không chỗ nói, ngày hôm sau rời giường xương sống thất lưng như muốn rã rời. Nhưng mà trong lòng lại rất vui vẻ, cứ như vậy, có lẽ sẽ rất nhanh nàng có thể mang thai đứa nhỏ.

Hiện giờ Diệu nhi đã có thể tự mình rời giường vào buổi sáng, không cần chờ Trinh nương đến gọi. Buổi tối cũng có thể tự đi ngủ. Mỗi ngày nó đều có nhiều việc cần quan tâm hơn so với Trinh nương, muốn đi thăm gà con, muốn cho gà con ăn cơm đúng giờ, muốn quét dọn chuồng gà, muốn Thẩm Nghị dạy học, muốn học viết chữ, còn muốn cùng gà con chơi đùa,... Trinh nương mỗi lần nhìn thấy nó mân mê cái mõng nhỏ ghé đầu vào chuồng gà liền cảm thấy vừa vui mừng vừa buồn cười.

Thẩm Nghị và Trinh nương đối với Diệu nhi mà nói, nói là tỷ tỷ và tỷ phu nhưng kỳ thật lại giống như cha mẹ hơn. Không chỉ lo chăm sóc Diệu nhi, còn cho nó ăn no mặc ấm, còn muốn giáo dục nó lên người. Ở phương diện này ý nghĩ của Thẩm Nghị và Trinh nương có chút khác nhau. Lúc thấy Diệu nhi đã tròn bốn tuổi đã muốn đưa nó đến học đường trong thôn chính thức học vỡ lòng. Thẩm Nghị lại không muốn cho Diệu nhi đi học sớm như vậy, nói Diệu nhi tuổi còn quá nhỏ, ở học đường ngồi im một ngày rất khó khăn cho nó.

Tuy nhiên dù không có tới học đường nhưng cũng không trì hoãn việc học của Diệu nhi. Thắm Nghi sau khi về nhà đều dạy Diệu nhi mấy câu thơ đơn giản, Tam Tự Kinh, Thiên Tự văn linh tinh. Diệu nhi cũng đã học được không ít, viết chữ lại càng không cần phải nói, hoàn toàn do Thắm Nghi cầm tay dạy dỗ.

Trinh nương kỳ thật cũng rất thương Diệu nhi, sau một năm nữa mới học thì sau một năm nữa mới đi đi. Bọn nhỏ một khi tới học đường sẽ rất ít có cơ hội chơi đùa vui vẻ. Trinh nương nghĩ vậy cùng liên thuận theo ý định của Thắm Nghi.

Hôm nay, lúc Trinh nương đang làm điểm tâm, Diệu nhi đã hứng trí bồng bồng đi tìm gà con của nó chơi. Cơm còn chưa làm xong, Diệu nhi đã ôm một con gà con bình bịch chạy tới, thanh âm còn có chút khóc nức nở, “Tỷ tỷ, làm sao bây giờ? Gà con cục cưng sắp chết mất rồi!”

Trinh nương nhìn thoáng qua, tay nhanh nhẹn đảo đồ ăn, an ủi Diệu nhi, “Diệu nhi, đệ buông gà con cục cưng xuống đã. Gà con cục cưng nếu mà sinh bệnh có thể lây cho người. Tỷ tỷ nấu xong chút đồ ăn này sẽ giúp đệ coi gà cục cưng.”

Hai mắt Diệu nhi đỏ hồng, nước mắt lưng tròng hỏi, “Tỷ tỷ, gà con cục cưng có phải sẽ chết hay không? Đệ chạm vào nó nó cũng không động...”

Trinh nương nhanh chóng đem đồ ăn đã nấu xong để lên bàn, lấy khăn lau đi hay tay, lúc này mới nhìn kỹ lại gà con trong tay Diệu nhi. Gà con này quả thật không hề động đậy, tuy rằng trên người nó còn phập phồng thở chứng tỏ nó chưa chết. Trinh nương tìm một cái khăn lau, bao gà con lại, nói với Diệu nhi, “Đệ đi rửa tay trước đã, nhớ rõ phải dùng nước rửa chà xát cẩn thận, nhanh đi.”

Gà con chết có thể có rất nhiều nguyên nhân, trong đó có thể là do nhiễm bệnh mà chết. Diệu nhi ôm nó lâu như vậy, lúc này không rửa sạch tay thì có khả năng sẽ bị nhiễm bệnh.

Diệu nhi hai mắt đầm lệ nhìn gà con nửa ngày không bước, Trinh nương không có biện pháp, một tay ôm lấy gà con, một tay kéo Diệu nhi, lấy chút nước từ trong bể đổ vào chậu gỗ, ý bảo Diệu nhi rửa tay, “Nào, rửa tay cho thật sạch đã. Đệ nhanh rửa sạch tay, sau đó chúng ta sẽ đi nhờ nương của Tiểu Vũ ở nhà bên xem hộ gà cục cưng làm sao nhé.”

Trong nhà Trinh Tiểu Vũ nuôi rất nhiều gà. Gà cục cưng mà Diệu nhi nuôi chính là mua từ nhà nó.

Diệu nhi vừa nghe thấy thế liền nhanh chóng rửa tay, dùng sức chà xát tẩy rửa, lại lấy nước rửa xoa lên, ngay cả nửa cánh tay đều rửa sạch sẽ. Rửa xong lấy khăn lau khô tay, sau đó hít hít cái mũi nhỏ nói với Trinh nương, “Tỷ tỷ, chúng ta tới nhà Tiểu Vũ ca ca đi.”

Trinh nương khóa lại cửa nhà, một tay nắm lấy Diệu nhi, tay kia thì cách một lớp khăn ôm lấy gà con, đi tới Trinh gia, ở ngoài cửa gọi, “Trinh tẩu tử có nhà hay không?”

Nương Tiểu Vũ đang ở trong sân trộn thức ăn cho gà, nghe thấy tiếng gọi liền xoa xoa tay lên chiếc tạp dề trên người, cao giọng đáp lại, “Có có! Lại đây đi!”

Nương Tiểu Vũ vừa mở cửa đã thấy Trinh nương ôm lấy gà cục cưng và Diệu nhi hai mắt đỏ bừng, cái mũi thì khịt khịt, kỳ quái hỏi, “Là Thắm nương tử a, sao lại thế này? Diệu nhi, sao con lại khóc vậy?”

Diệu nhi dùng sức khịt khịt cái mũi, nước nức khóc, “Gà cục cưng sắp chết rồi, gà cục cưng sắp chết...Ô ô...”

Trinh nương cười xin lỗi, nói rõ ý định đến của mình. Nương Tiểu Vũ cũng không để ý, tiểu hài tử đều có một tình yêu đặc biệt với tiểu động vật mà mình nuôi dưỡng.

Nương Tiểu Vũ lấy tay gầy gầy gà con trong tay Trinh nương, chỉ là con gà này ngay cả khí lực để kêu cũng không còn, ánh mắt cũng không mở ra được. Nương Tiểu Vũ quan sát kỹ càng, sau đó cau mày nói với Trinh nương, “Gà này nuôi không tốt, khó mà sống nổi nữa, là do lạnh mà chết.”

Trinh nương cũng chưa từng nuôi gà, nghe như vậy liền cau mày hỏi, “Sao lại có thể chết lạnh? Mấy hôm gần đây đều nóng chết người mà.”

Nương Tiểu Vũ cười nói, “Vừa nhìn là biết muội chưa từng nuôi gà. Gà con lúc nhỏ rất sợ lạnh, ban ngày thì không sao, nhưng ban đêm không có gà mẹ bên người, gà con sợ lạnh sẽ túm lại một chỗ, như vậy hoặc là bị đè chết hoặc bị lạnh chết.”

Trình nương âm thầm thả lỏng, chỉ cần không phải là bệnh truyền nhiễm gì là được. Diệu nhi mỗi ngày đều chăm sóc tụi nó, nàng chỉ sợ gà con này có bệnh.

Diệu nhi vừa nghe thấy gà con không sống được nữa, liền oa oa khóc lên.

Trình nương nhìn về phía nương Tiểu Vũ nói lời cảm tạ, nói thật có lỗi, sau đó liền mang Diệu nhi về nhà.

Sau khi về nhà Diệu nhi cẩn thận đặt gà con lên bàn, nhìn nó từ từ chết đi, từ từ cứng lại, Diệu nhi khóc suốt. Trình nương khuyên như thế nào cũng vô dụng, nhìn Diệu nhi khóc thương tâm như vậy, trong lòng nàng cũng thấy rất khó chịu.

Lúc Thẩm Nghị về nhà đã thấy một cảnh tượng như thế này, Diệu nhi nhìn gà con khóc vô cùng thương tâm, Trình nương nhìn Diệu nhi vẻ mặt tràn đầy đau lòng cùng bất đắc dĩ.

“Làm sao vậy?” Thẩm Nghị ôn nhu hỏi hai người.

Diệu nhi chạy ào vào lòng hắn, khóc vô cùng thê thảm, vừa khóc vừa nói, “Gà cục cưng... Của đệ...Đã chết... Oa... Đã chết...”

Thẩm Nghị bất đắc dĩ nhìn Trình nương, Trình nương chìa chìa thi thể gà con bọc trong khăn trên bàn, “Gà cục cưng chết, ta hỏi Trình tẩu tử, nàng nói là bị lạnh chết, không có gà mẹ bên cạnh, gà con khó mà nuôi sống. Chàng sao trở về sớm vậy?”

Bây giờ mới là giữa trưa, bình thường đều là chiều mới tan học. Thẩm Nghị vỗ vỗ cái lưng của Diệu nhi, “Trời càng ngày càng nóng. Buổi sáng còn đỡ, buổi chiều quá nóng nên để bọn trẻ về nhà nghỉ ngơi. Sau này đều về nhà lúc này.”

Trình nương gật gật đầu, bất đắc dĩ nói với hắn, “Chàng khuyên nhủ đứa nhỏ này đi, cơm cũng chưa ăn, vẫn khó đến bây giờ.”

Diệu nhi khóc đến mức không còn hơi, Thẩm Nghị vỗ về lưng nó, nhẹ giọng hỏi, “Diệu nhi, gà con cục cưng đã chết, chúng ta đưa nó đi chôn được không?”

Người chết cần mai táng, gà con chết cũng cần phải đem chôn. Diệu nhi gật gật đầu, sau đó lại lớn tiếng khóc lên, “Ồ ô... Gà cục cưng chết rồi, sau này sẽ không còn gặp lại nó nữa...Đệ không muốn... Đệ không muốn...”

Thẩm Nghị nghĩ nghĩ, sau đó cười, nói với Diệu nhi, “Vậy thì như thế này nhé, chúng ta đem gà cục cưng về lại, như vậy gà cục cưng tuy rằng đã chết nhưng vẫn còn bức họa ở lại, nó vẫn ở cùng với Diệu nhi.”

Diệu nhi ngồi ở trong lòng Thẩm Nghị, nhìn gà cục cưng trên bàn, khóc nức nở một lúc mới đồng ý gật đầu.

Thẩm Nghị lấy giấy bút ra, tự mình vẽ trước một cái, sau đó để cho Diệu nhi tự mình vẽ một cái. Diệu nhi còn thật sự chăm chú vẽ, một nét lại một nét vẽ một cái vòng hoa vòng quanh người gà con.

Một lúc lâu sau mới vẽ xong, Diệu nhi nhìn nhìn gà con, lại hức hức thút thút khóc một lát nữa sau đó mới cẩn thận lấy khăn bao lại gà con, cùng Thẩm Nghị đi ra sân, đến dưới tàng cây đào một cái hố nhỏ.

Diệu nhi tự tay đem gà con để vào, sau đó lấp hố, dưới tàng cây lê liền có thêm một cái mộ nhỏ. Diệu nhi còn lấy một cây gỗ nhỏ cắm lên trên tiểu mộ, miệng lầm bầm, “Gà cục cưng... Người chết nhanh như vậy... Cũng chưa sinh trứng gà cho ta ăn... Ô ô... Nhưng mà ta không trách người... Buổi tối lạnh sao người không nói cho ta biết? Nếu người nói cho ta biết ta liền đem cái chăn nhỏ cho người... Ô ô... Như vậy người sẽ không còn lạnh nữa... Ô ô... Sau này ta sẽ nhìn bức vẽ nhớ người...” Nó vừa khóc vừa niệm, còn rất trịnh trọng bái vài cái mới thôi.

Bộ dáng nghiêm trang của nó lúc này khiến cho Trình nương dở khóc dở cười. Tuy vậy bộ dáng Thẩm Nghị lại có chút suy nghĩ.

Diệu nhi cuối cùng cũng chịu ăn cơm. Trình nương nhanh chóng bưng đồ ăn nóng lên. Thẩm Nghị nhìn Diệu nhi cười nói với Trình nương, “Diệu nhi là một đứa nhỏ thiện lương.”

Sau đó lại thương lượng với Diệu nhi, “Diệu nhi, sau này mỗi một ngày đệ lại vẽ ổi chú gà con một bức tranh được không? Đệ vẽ hết các bộ dáng của gà con lúc nhỏ, chờ gà con lớn lên, hoặc chẳng may chết đi, đệ vẫn có thể lấy ra nhìn lại, giống như hôm nay vậy.”

Diệu nhi húp một ngụm cháo, nghe thấy Thẩm Nghị nói như vậy mắt liền sáng lên, vội vàng gật đầu giống như gà con mổ thóc, “Được a! Được a! Tỷ phụ dạy đệ vẽ vẽ, sau này ngày nào đệ cũng vẽ a.”

Thẩm Nghị cười cười gật đầu, lại tiếp tục hướng dẫn từng bước, “Không bằng vẽ cả nhà chúng ta, sân, cây lê già, chuồng gà nữa đi, còn có thể vẽ cả thôn làng, vẽ sông vẽ núi. Biết vẽ cũng rất tốt, có thể vẽ tỷ tỷ, vẽ tỷ phụ, vẽ Tiểu Vũ, Vẽ Cầu Đản... Diệu nhi thấy thế nào?”

Trình nương cũng ôn nhu cười, “Tỷ cũng thấy như vậy rất tốt nha. Chờ sau này Diệu nhi trưởng thành, nhìn lại tranh có thể nhớ tới chuyện xảy ra ở nơi này.”

Diệu nhi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lại nhìn nhìn cái mộ nhỏ dưới tàng cây lê.

Thẩm Nghị lại nói thêm, “Cái này cũng giống như chuyện nuôi gà nhé, đồng ý rồi thì phải làm được nha, mỗi ngày đều phải vẽ.”

Ánh mắt Diệu nhi sáng lên, dứt khoát gật đầu đồng ý.

Rất lâu rất lâu về sau, khi Diệu nhi bằng cái tên Diệu của mình trở thành một thế hệ họa gia tài ba, khi mở ra bức học vẽ khi còn nhỏ, không khỏi lại nghĩ tới ngày hôm nay trong thôn Bạch Hà...

Diệu nhi tuy rằng vẫn còn chưa hiểu cái gì gọi là nói là phải làm, nhưng mà nó biết nó là tiểu nam tử hán, chuyện đã đáp ứng nhất định sẽ làm được. Từ hôm đó trở đi, nó liền bê một băng ghế nhỏ, ngồi vào bàn vẽ vẽ gà con.

Gà cục cưng khiến cho Diệu nhi thương tâm mất một thời gian khá dài, đúng lúc thời gian nghỉ ở nhà của Thẩm Nghị nhiều hơn. Hai người liền nghiên cứu cả ngày làm thế nào để cho só gà cục cưng còn lại sống sót.

Đầu tiên là vấn đề giữ ấm. Gà con cục cưng sợ lạnh, hai người bọn họ cho thêm vào trong chuồng không ít rơm rạ. Chung quanh chuồng gà cũng lấy rơm vậy lại. Ban ngày thì lấy rơm xung quanh chuồng đem ra phơi khô nóng, đến tối liền lấy đó quây lại để giữ ấm.

Gà con ăn cái gì cũng phải chú ý, ăn không đúng loại thì gà con sẽ rất dễ bị tiêu chảy. Vì muốn gia tăng dinh dưỡng cho gà con, ngoại trừ trộn thật tốt thức ăn cho gà con, Diệu nhi còn nhân lúc chiều tà mỗi ngày lôi kéo Thẩm Nghị và Trình nương bồi nó đi bắt sâu.

Thẩm Nghị thấy cũng tốt, liền cười ha hả đi theo Diệu nhi chui vào trong bụi cỏ bắt sâu, thuận tiện dạy Diệu nhi nhận biết được thảo dược, các loại sâu linh tinh.

Kỳ thật Trình nương rất sợ sâu, tuy nhiên vẫn kiên trì đi cùng hai người. Mỗi lần nhìn thấy Diệu nhi bắt được sâu nhỏ mà âm ỹ kêu to, nàng liền cảm thấy cao hứng rất nhiều, và cũng tiện tay sờ xuống bụng mình. Nếu sau này sinh nhi tử, có thể nhu thuận và thông minh lanh lợi giống như Diệu nhi khi còn nhỏ thì nhất định sẽ là một tiểu hài tử phi thường đáng yêu...

Vì gà con không sinh bệnh, Thẩm Nghị còn mang theo Diệu nhi đi thỉnh giáo một vị thú y, sau đó trở về cả hai lại cùng nhau đi hái thảo dược, nấu sẵn thuốc rồi trộn vào trong nước đút cho gà con uống.

Một phen ép buộc như vậy, chín chú gà cục cưng của Diệu nhi cũng chỉ có sáu chú sống được đến lúc đổi lông thay cánh. Gà con sau khi thay lông năng lực miễn dịch của cơ thể sẽ gia tăng lên nhiều.

Khi ba chú gà con lục tục theo nhau chết, Diệu nhi cũng xây cho chúng mỗi con một mộ phần nho nhỏ. Vẫn như thường lệ lại nói với từng con gà một trận, sau đó dưới tàng cây lê có thêm bốn cây gậy cắm trên bốn mộ phần nho nhỏ.

29. Chương 29: Trình Nương Có Thai...

Nhoáng một cái, mấy chú gà con cục cưng Diệu nhi chăm đã lớn, trong sáu con có hai con là gà trống, bốn con là gà mái, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hai chú gà trống khí phách oai hùng hiên ngang dẫn theo bốn con gà mái chạy khắp nơi kiếm ăn.

Diệu nhi vẽ cũng được một thùng lớn, mấy thứ vẽ trong đó thượng vàng hạ cám cái gì cũng có, dưới sự chỉ đạo của Thẩm Nghị, mấy nét vẽ càng ngày càng tốt hơn.

Đối với tiểu hài tử mà nói, đáp ứng một chuyện quả thực rất dễ, kiên trì làm việc đó mới khó. Diệu nhi có đôi lúc cũng tìm cơ hội làm biếng, làm nũng, giở ra vài trò tinh quái ngây ngô. Cũng may Thẩm Nghị yêu cầu nó mỗi ngày nhiều nhất là vẽ hai bức tranh, bức nào vẽ đẹp liền có thưởng, vẽ không tốt Thẩm Nghị sẽ làm mặt nghiêm yêu cầu nó vẽ lại. Vừa đấm vừa xoa như vậy giúp cho Diệu nhi cũng có kiên trì làm tới cùng, hơn nữa còn tạo thành thói quen, mỗi ngày đều tự giác vẽ vẽ.

Mỗi sáng tỉnh dậy Diệu nhi theo thói quen đi nhìn đám gà, sau đó nghỉ ngơi hoặc đi tìm Trình nương hỏi, “Tỷ tỷ, tại sao mào gà của Hoa Hoa lại biến thành màu đỏ? Có phải nó bị bệnh hay không?”

Đám gà con của Diệu nhi đều có tên, hai con gà trống gọi là Đại Minh và Tiểu Minh, gà mái thì là Hoa Hoa, Bạch Bạch, Bàn Bàn (mập mập), Hoàng Hoàng (vàng vàng). Mỗi ngày Diệu nhi đều quan sát cẩn thận rồi vẽ vẽ, cho nên mỗi con gà có gì khác lạ nó nhìn một cái liền biết ngay.

Trình nương đi theo Diệu nhi ra sân, quả nhiên thấy mào gà của Hoa Hoa so với mào của mấy con mái khác đỏ hơn, hơn nữa vẫn nằm trong chuồng không nhúc nhích. Trong đầu Trình nương bất chợt đoán ra, cười cười ôm lấy Diệu nhi vào lòng, “Chúng ta cùng lại đó nhìn xem nhé, chưa biết chừng Hoa Hoa không hề nhiễm bệnh mà là muốn đẻ trứng gà cho Diệu nhi ăn đó.”

Nàng từng nghe nương Tiểu Vũ nói qua, nếu mào gà mái đỏ lên, nằm trong chuồng không chịu dậy, chính là muốn đẻ trứng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu nhi lập tức cười rộ lên, “Hóa ra Hoa Hoa muốn đẻ trứng gà a! Đệ còn tưởng nó sinh bệnh nha.”

Hoa Hoa quang quác kêu một tiếng, Diệu nhi vội vàng che miệng lại, thì thì thầm thì thầm nói, “Hoa Hoa mất hứng. Tỷ tỷ chúng ta đừng làm ồn nữa để nó đẻ trứng nha.” Nói xong nín thở nhìn chăm chăm vào Hoa Hoa trong chuồng. (không sợ bị lang ak em? Hehe)

Trình nương nhẹ nhàng kéo băng ghế ngồi xuống, ôm Diệu nhi vào trong lòng, cùng nó chăm chú nhìn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hoa Hoa quang quác kêu to vài tiếng, xoay mạnh cái mông, một quả trứng gà tròn tròn trắng trắng chui ra, rất nhanh liền bị Hoa Hoa che lại dưới thân.

Diệu nhi vui vẻ nhảy dựng lên, vỗ tay cười, “Hoa Hoa đẻ trứng gà! Hoa Hoa đẻ trứng gà!”

Trình nương cũng cười, hỏi, “Hoa Hoa đẻ trứng gà cho Diệu nhi, vậy thì buổi trưa này chúng ta liền nấu canh trứng gà ăn nhé.”

Diệu nhi cao hứng móc lấy trứng gà ra. Trứng gà ở trong lòng bàn tay còn tỏa ra độ ấm. Nó nhìn quả trứng lại có chút luyến tiếc, “Đây là đứa nhỏ của Hoa Hoa, chúng ta nhất định phải ăn nó sao?”

Trình nương bật cười, “Không ấp thì trứng gà sinh ra cũng không nở được.” Lại hỏi ngược lại, “Lúc trước đệ nói đệ nuôi tụi nó không phải để tụi nó đẻ trứng gà cho đệ ăn hay sao?”

Diệu nhi quyết miệng do dự nửa ngày, thử thăm dò hỏi, “Tỷ tỷ, nếu không thì chúng ta cũng ấp quả trứng gà này đi nhé?”

Trình nương lắc đầu, “Trong nhà có sáu con gà là đủ rồi, nuôi nhiều gà như vậy để làm gì? Sau này trong sân đầy gà bay loạn, tỷ cũng không thích.”

Diệu nhi lại nghĩ một lúc lâu nữa mới quyết định nấu quả trứng để ăn. Dù sao ngay từ đầu nó nuôi gà con cũng chính là muốn chúng đẻ trứng gà cho nó ăn.

Trinh nương lấy quả trứng gà kia đập ra đánh bông lên, cho thêm chút muối, dầu vừng, gia vị, chưng canh trứng gà thật thơm cho Diệu nhi. Diệu nhi chờ tri âm tri kỷ là Thẩm Nghị về để cùng ăn.

“Tụi Hoa Hoa là đệ và tỷ phụ cùng nhau nuôi dưỡng. Trứng của Hoa Hoa cũng phải để tỷ phụ ăn cùng mới được.” Diệu nhi cố chấp nói.

Trinh nương cũng không nói nhiều. Diệu nhi có phần tâm tư này là rất tốt.

Thẩm Nghị sau khi trở về đã thấy Diệu nhi thắng thần khoe chuyện này, cuối cùng bát canh trứng gà kia phần lớn đều rơi vào cái bụng nhỏ của Diệu nhi, Thẩm Nghị và Trinh nương mỗi người chỉ uống qua một ngụm nhỏ.

(Quả trứng gà ta bé tí mà ????)

Ăn cơm xong, Thẩm Nghị vừa nhìn Diệu nhi vẽ tranh, vừa rạo rức nói với Trinh nương, “Triều đình đã khôi phục khoa thi, sang năm là ta có thể tham gia thi Hương rồi.” Lại oán giận nói, “Đáng ra là năm trước có thể thi rồi, giờ lại phải chờ một năm, hơn nữa trước đó đợi ba năm, vậy cộng lại cuối cùng thành ra mất những năm năm mới có thể thi Hương.”

Trinh nương bắt tay vào may quần áo mùa đông cho Diệu nhi. Diệu nhi đang tuổi lớn, một năm bốn mùa đều phải may xiêm y mới. Nàng cũng không nâng đầu nói, “Vậy không phải rất tốt hay sao, cuối cùng cũng biết được chính xác kỳ thi, tính ra thì so với trước đây không biết chút tin tức nào thì tốt hơn mà.”

Thẩm Nghị gật gật đầu, “Nàng nói cũng đúng.”

Trinh nương lại hỏi, “Nếu đã biết khi nào có kỳ thi, vậy thì chuyện học đường làm sao bây giờ?”

Thẩm Nghị trầm ngâm một chút, “Lúc trước bởi vì chưa biết khi nào có kỳ thi, nghĩ lại cũng không biết là lúc nào mới khôi phục lại kỳ thi, cho nên cũng không có nói với người trong thôn dạy ở đây bao lâu. Ngày mai ta đi tới nhà thôn trưởng hỏi một chút vậy?”

Ngày hôm sau, Thẩm Nghị còn chưa đi tìm trưởng thôn, thôn trưởng đã đi tới nhà rồi.

“Ta có nghe nói là chuyện khoa cử đã bắt đầu lại rồi. Thẩm tiên sinh chắc là định sang năm đi tham gia kỳ thi Hương phải không?” Thôn trưởng đi thẳng vào vấn đề.

Thẩm Nghị gật gật đầu. Trinh nương sau khi rót trà cho hai người liền ôm Diệu nhi đi vào buồng trong, “Ta cũng đang muốn nói với thôn trưởng chuyện này. Ta đã đợi bốn năm, kỳ thi Hương sang năm nhất định phải tham gia.”

Thôn trưởng uống một ngụm nước trà, khen ngợi nói, “Trà này so với trà nhà ta còn thơm hơn.” Về mặt hân hoan đầy ý cười, “Lúc trước cũng vì nguyên nhân này mà không định ngày dạy với tiên sinh. Tiên sinh cũng thấy đã sắp hết năm, chỉ còn mấy tháng nữa là sang năm mới. Hay là tiên sinh dạy đến khi sang năm mới đi. Năm sau thì không cần nữa.”

Thẩm Nghị đứng lên rồi thì lễ, “Đa tạ thôn trưởng hiểu cho. Chỉ là sang năm sau, chuyện dạy học... Thôn trưởng đã mời được phu tử mới chưa?”

Thôn trưởng uống một hơi cạn chén trà, “Hôm qua biết chuyện khoa cử được tổ chức lại, ta đã phái người đi hỏi rồi. Mấy ngày nữa sẽ có tin tức. Thẩm tiên sinh cũng đừng lo lắng, trong thôn nhất định sẽ có biện pháp. Ta còn có việc, không quấy rầy nữa.”

Thôn trưởng không có ngồi lại lâu. Thẩm Nghị tiễn trưởng thôn ra cửa, sau đó quay lại nhìn ngôi tiểu viện nhỏ này (ngôi nhà nhỏ), thổn thức không thôi, “Chưa ở tròn một năm đã phải đi, cũng không biết sau này còn có cơ hội quay lại nữa không!”

Trinh nương khẽ ngả đầu vào vai Thẩm Nghị, “Nơi này cách trấn trên cũng khá gần. Sau này muốn quay lại cũng có thể.”

Thẩm Nghị đưa một bàn tay ôm lấy vai nàng, nhìn về phía xa không nói gì.

Từ sau khi Hoa Hoa của Diệu nhi sinh được một quả trứng, gần như mỗi ngày đều có một quả. Sau đó Hoàng Hoàng cũng bắt đầu đẻ trứng, hai con gà mái còn lại thì một chút phản ứng cũng không có.

Lại đến ngày nghỉ của Thẩm Nghi, Trinh nương như thường lệ nhặt lấy hai quả trứng gà làm canh trứng cho Diệu nhi. Thẩm Nghi cũng vẫn giống như ngày thường giúp nàng trông củi lửa.

Trinh nương lấy trứng gà trong hộp nhẹ nhàng đập một cái, trên quả trứng liền hiện lên một đường vỡ. Lấy trứng gà đập vào trong bát, Trinh nương đột nhiên ngửi thấy một mùi khó chịu.

Nàng buông cái bát trong tay, chạy nhanh ra ngoài đứng dựa vào cửa nôn khan một trận, dọa Thẩm Nghi nhảy dựng lên, bước lên phía trước vỗ vỗ lưng nàng.

Thẩm Nghi lo lắng hỏi, “Nàng làm sao vậy? Thấy không thoải mái ở đâu? Có phải ăn cái gì hư bụng rồi không?”

Trinh nương không ngừng nôn khan, khó chịu đến mức chảy cả nước mắt. Thẩm Nghi lại không dám động đến nàng, miễn cưỡng chờ nàng không nôn nữa, vội vàng ôm nàng đặt lên trên giường.

Diệu nhi đang viết chữ ở phòng bên thấy chuyện này cũng vội chạy tới, lôi kéo tay Trinh nương lo lắng hỏi, “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Mặt tỷ rất trắng a..”

Trinh nương nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, trên trán toàn là mồ hôi lạnh, cổ nén cảm giác ghê tởm trong họng, trấn an Diệu nhi, “Tỷ tỷ không sao đâu, Đề đừng sợ.”

Thẩm Nghi cau mày giúp nàng xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, cầm lấy cổ tay nàng bắt mạch. Trinh nương kiệt sức, tùy ý để Thẩm Nghi bắt mạch ỉnh.

Sắc mặt Thẩm Nghi càng ngày càng kỳ quái, một lúc lâu sau mới buông tay Trinh nương, rót chén nước chờ nàng uống xong, nhìn sắc mặt Trinh nương dần dần tốt lên.

“Nàng... Nàng gần nhất... Khụ Khụ... Lần nguyệt sự gần đây nhất của nàng là khi nào?” Thẩm Nghi có chút xấu hổ hỏi Trinh nương, tuy rằng hai người chuyện thân mật gì cũng đã làm qua nhưng mà hấn chưa từng chú ý đến cái chuyện nguyệt sự gì gì đó của Trinh nương.

Trinh nương nghĩ nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nghi hoặc nhìn Thẩm Nghi.

“Ta có phải là...” Nàng vừa mừng vừa sợ, lại không dám xác định, trong lòng thật hỗn loạn.

Thẩm Nghi ngây ngốc cười rộ lên, “Ta vừa rồi bắt mạch thì hình như là vậy, ta cũng không dám xác định... Ta... Ta đi mời thầy thuốc!” Nói xong liền cuống quýt chạy ra ngoài.

Trước khi ra khỏi cửa lại quay đầu chạy về, dặn dò Diệu nhi, “Diệu nhi ngoan, chăm sóc tốt tỷ tỷ, tỷ phụ đi mời thầy thuốc về.”

Diệu nhi ôm lấy tay Trinh nương, thật tình đáp ứng một tiếng thật to, “Được! Diệu nhi là nam tử hán, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho tỷ tỷ!”

Trinh nương sờ sờ bụng chính mình, nguyệt sự của mình quả thật đã hai tháng không thấy, nàng vốn định mấy ngày này đi hỏi thầy thuốc, không nghĩ nhanh như vậy đã có.

Một đứa nhỏ, đứa nhỏ của nàng và Thẩm Nghi... Trinh nương hạnh phúc nở nụ cười.

Mời thầy thuốc đến xem mạch, xác định là Trinh nương đã mang thai hai tháng, lại dặn dò thêm một số chuyện cần chú ý, viết một phương thuốc dưỡng thai rồi trở về.

Thẩm Nghi cao hứng không biết nói như thế nào. Rốt cục hấn cũng có đứa nhỏ của mình! Đây chính là đứa nhỏ đầu lòng của hấn, sau này hấn và Trinh nương còn có thể có nhiều đứa nữa! (anh tham quá đấy hoho)

Thẩm Nghi kích động cầm đơn thuốc đi bốc thuốc, nghĩ nghĩ lại quyết định không đi. Trinh nương nằm ở trên giường kỳ quái nhìn hấn cứ đi ra đi vào, “Chàng làm sao vậy?”

Thẩm Nghi lấy tay chỉ vào đơn thuốc, “Là được thì có ba phần độc, thầy thuốc nói thân thể nàng không tệ. Ta nghĩ vẫn là không cần uống. Ta đi làm điểm tâm cho nàng... Không không, vẫn là giết con gà làm canh cho nàng uống.”

Thẩm Nghi nho nhả lễ độ ngày thường đã không còn. Hiện tại chỉ thấy một Thẩm Nghi bị vui sướng làm cho loạn đầu óc.

Vừa nghe đến hai chữ “Giết gà”, Diệu nhi liền nhảy dựng lên, xông lên túm lấy tay áo của Thẩm Nghị kéo, “Ta không cho phép huynh chạm vào gà của ta! Không cho phép huynh chạm vào gà của ta.”

(Diệu nhi nóng nảy nên ta để ngôi xưng là “ta” chứ không phải “đệ” như bình thường)

Thẩm Nghị ngồi xổm xuống dụ dỗ nó, “Ngoại trừ Hoa Hoa và Hoàng Hoàng, hai con gà mái kia căn bản là không có đẻ trứng. Tỷ phụ giết một con cho tỷ tỷ đẻ bồi bổ thân thể. Trong bụng tỷ tỷ đẻ có tiểu bảo bảo, chính là cháu ngoại nhỏ của đệ. Diệu nhi, đệ không muốn cháu ngoại nhỏ của mình đói đến mức không có khí lực chứ...”

Sắp chuyển khỏi Bạch Hà thôn, sau này đám gà này cũng không mang đi được, lại không thể đẻ trứng, không bằng giết đi để cho Trinh nương bồi bổ, còn có thể gia tăng dinh dưỡng. Hiện tại, trong đầu Thẩm Nghị chỉ toàn là ý nghĩ làm thế nào để giết chết hai con gà mái không đẻ trứng được kia đi để bổ sung dinh dưỡng cho hài tử nhỏ bé của hắn.

“Ta không cho! Ta không cho! Ta không cho phép huynh chạm vào gà của ta! Không cho phép huynh chạm vào gà của ta!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu nhi đỏ bừng, giống như con nghé nhỏ, không hề lay chuyển, dùng sức túm lấy tay áo Thẩm Nghị.

“Được được, huynh đi mua được không? Huynh không chạm vào gà của đệ nữa, không chạm vào gà của đệ nữa.” Nghĩ đến Trinh nương từ nãy đến giờ còn chưa có ăn cái gì, Thẩm Nghị liền thấy đau lòng, cũng không dư sức đôi co với Diệu nhi vấn đề giết gà nữa.

Trinh nương buồn cười nhìn cảnh tượng trước mặt này. Bàn tay tiến vào trong ổ chăn vuốt ve cái bụng của mình, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Nơi này có đứa nhỏ, là đứa nhỏ của nàng và Thẩm Nghị.

30. Chương 30: Nữ Nhân Mang Thai Còn Lớn Hơn Trời....

Trinh nương nôn rất nghiêm trọng, nôn ngén kinh người, ăn cái gì nôn cái đó, người cũng gầy đi trông thấy.

Thẩm Nghị rất sốt ruột, vậy mà hắn lại còn phải đi dạy, một ngày thì có hơn một nửa thời gian là không ở nhà. Diệu nhi lại vẫn còn là đứa nhỏ cần phải chăm sóc, nhờ Hứa tẩu tử tới chăm sóc hộ vài ngày liền nhờ người mang thư đưa tới cho Thẩm Phong. Thẩm Phong nhận thư không nói hai lời liền đưa Hỉ nhi tới.

“Tranh nhi đã lớn, cũng có thể giúp đỡ tẩu tử đệ ôm Khâm nhi. Tẩu tử đệ bảo mang Hỉ nhi tới chăm sóc các đệ, đây là đứa nhỏ đầu lòng, phải chăm sóc cẩn thận một chút.”

Hỉ nhi so với lúc trước khi mua về Thẩm gia đã béo lên không ít, vì vậy so với nhìn một đứa nhỏ gầy như que củi vẫn tốt hơn nhiều.

“Thỉnh an Tứ lão gia, Tứ nãi nãi.” Hỉ nhi quy củ xuống dập đầu.

Thẩm Phong đến còn mang cho không ít thứ linh tinh, khiến Trinh nương cao hứng nhất là một lọ mơ muối, vừa cầm vào liền mở bình ăn luôn.

Thẩm Nghị đang lo Trinh nương mấy ngày nay không ăn được cái gì, giờ thấy Trinh nương ôm bình ăn mơ muối cũng yên tâm được một chút.

Thẩm Phong nhìn gật gật đầu, chỉ vào bình nói, “Tẩu tử đệ nói mang thai đứa nhỏ, nữ nhân đều thích ăn cái này, kêu người làm rồi bảo ta mang đến. Đệ muội nếu cảm thấy thích, ta trở về trần trên nhờ người làm thêm. Lúc tam đệ muội mang thai đứa nhỏ cũng đã gửi tới một bình mơ muối rồi. Tam đệ viết thư nói nàng rất thích ăn nên mới làm thêm một ít, may vừa đúng lúc mang cho tứ đệ muội.”

Thẩm Phong cũng không ở lại lâu, ngồi lại một chút liền muốn đi. Thẩm Nghị muốn giữ hắn lại ăn cơm nhưng hắn không muốn.

“Dù sao qua năm mới cũng lại về rồi, cửa hàng còn có việc...”

Thẩm Nghị không còn cách nào, đứng dậy đưa Thẩm Nghị ra cửa.

Trước khi lên xe, Thẩm Phong lặng lẽ cười nói với Thẩm Nghị, “Chua trai cay gái, nhất định là mang thai tiểu tử a.”

Thẩm Nghi cười hơ hớ gật đầu, “Nhất định rồi, nhất định rồi.”

Hỉ nhi đến đây, Thẩm Nghi thoải mái không ít, cầm một ít thức ăn Thẩm Phong đem đến đưa tới tặng cho thôn trưởng và cảm tạ Hứa tẩu tử.

Hỉ nhi làm việc cũng nhanh nhẹn, chỉ một chút đã ở trong phòng Diệu nhi thu dọn thỏa đáng giường ình . Diệu nhi kích động vui vẻ mang Hỉ nhi đi khắp nơi cho quen thuộc hoàn cảnh.

Thẩm Nghi vào nhà đã thấy Trinh nương ôm bình ăn không ngừng, cười cười cởi giày trèo lên giường ôm lấy Trinh nương vào lòng, lấy tay đặt lên trên bụng nàng hỏi, “Rất cực cũng có thứ nó thích ăn, cũng không làm khổ nàng nữa.”

Trinh nương lại cầm một hạt mơ muối bỏ vào miệng, ăn với vẻ mặt hạnh phúc, ở trong lòng Thẩm Nghi cọ cọ, cầm một hạt đưa tới bên miệng hắn, “Ăn rất ngon đó, chàng cũng ăn một viên nhé?”

Thẩm Nghi liền lấy mơ muối từ trong tay nàng, nháy mắt liền đau khổ ha ha nói, “Mơ muối này sao lại chua như vậy chứ?”

Trinh nương kỳ quái nhìn hắn, “Không phải rất chua đâu a, chua chua ngọt ngọt ăn rất ngon mà.” Thẩm Nghi miễn cưỡng cau mày nhìn hạt mơ muối lắc đầu không ăn.

Hắn nhìn Trinh nương đang không ngừng ăn mơ, ôn nhu vỗ về mái tóc dài của nàng, “Vắt vả cho nàng.”

Trinh nương lấy tay xoa xoa búng mình, nhẹ nhàng nói, “Ta cảm thấy rất tuyệt không biết lý do vì sao, ta cảm thấy hiện giờ cứ như nằm mơ vậy. Một đứa nhỏ đang ở trong bụng ta dần dần lớn lên.” Giọng nói của nàng nhẹ nhàng mờ ảo, nhưng lại lộ ra nét hạnh phúc khôn cùng. Nàng ngửa đầu nhìn Thẩm Nghi, rất vui vẻ hỏi hắn, “Chàng thích nữ hài tử hay tiểu hài tử?”

Thẩm Nghi nghĩ nghĩ, “Đứa nhỏ đầu lòng vẫn nên là con trai thì hơn,” thấy sắc mặt Trinh nương dần dần trầm xuống liền vội giải thích, “Không phải ta không thích nữ nhi, chỉ là đứa nhỏ đầu lòng là nam hài, sau này sẽ là ca ca, về sau có thêm nữ nhi, ca ca có thể bảo hộ được muội muội.”

Nhờ thế sắc mặt Trinh nương mới thoáng hơn nhiều, nàng nhìn cái bụng vẫn chưa nhô lên của mình, “Ta cũng hy vọng đứa đầu lòng là nam hài tử, cha mẹ lúc trước chỉ vì không có con trai mà khổ rất nhiều. Tuy rằng có nữ nhi thì ta cũng không hẳn là không vui nhưng vẫn hi vọng có thể là nam hài tử.”

Thẩm Nghi nâng cầm nàng lên, thật lòng thật dạ nói với nàng, “Trinh nương, mặc kệ là nam hài hay nữ hài, đều là con của chúng ta. Nàng không phải là mẫu thân nàng, ta cũng không phải phụ thân nàng, những khổ đau mà bọn họ phải chịu chúng ta sẽ không phải chịu. Ta hứa với nàng sẽ bảo vệ nàng, thương yêu nàng, ta đã nói nhất định sẽ làm được, sẽ không bởi vì đứa nhỏ là nam hay nữ mà thay đổi.”

“Cho dù ta chỉ sinh nữ nhi, làm cách nào cũng không thể sinh được nam nhi, chàng cũng không ngại sao?”

Thẩm Nghi bật cười, ấn ấn cái mũi nhỏ nhắn của nàng, “Nàng cũng không phải heo mẹ, làm sao mà sinh được nhiều như vậy chứ. Chúng ta chỉ sinh hai đứa nhỏ là tốt rồi, mặc kệ là nam hay nữ, chỉ sinh hai đứa. Thẩm gia đã có trưởng tôn rồi, ta không cần phải cố gắng nhiều như vậy nữa.”

Hốc mắt Trinh nương có chút đỏ, nép người vào trong lòng Thẩm Nghi làm nũng, Thẩm Nghi yêu thương vuốt ve mái tóc dài của nàng, không khí xung quanh hai người tràn ngập ấm áp.

“Ta đói bụng, ta muốn ăn trứng xào!” Trinh nương đột nhiên ngẩng đầu vô cùng có tinh thần nhìn nhìn Thẩm Nghi, cái gì mà không khí ấm áp, nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Thẩm Nghi ngờ ngác ngây ngốc nhìn Trinh nương, “A? Nàng nói nàng muốn ăn cái gì?” Đột nhiên phản ứng lại, cao hứng hỏi Trinh nương. Đã nhiều ngày nay, Trinh nương đều không hề muốn ăn cái gì.

“Ta muốn ăn trứng xào, ta rất đói rất đói a, hiện tại ta rất muốn ăn.” Trinh nương đáng thương nhìn Thẩm Nghi. Hiện tại nàng cảm thấy rất đói, đặc biệt đặc biệt muốn ăn trứng xào, mùi trứng xào trong trí nhớ giờ quanh quẩn trong đầu nàng.

“Tốt, tốt, được! Hỉ nhi, Hỉ nhi...” Thẩm Nghi nhanh chóng đi giày, chạy ra gọi Hỉ nhi đi làm trứng xào.

Hỉ nhi đang ở trong sân giặt quần áo, nghe thấy Thẩm Nghị nói Trinh nương muốn ăn trứng xào, liền lưu loát đáp lời. Lấy tay lau trên người, rất nhanh chạy vào phòng bếp lấy hành lá xào lên với trứng gà, làm chút canh, còn dùng thịt băm nhỏ sao với cơm đưa tới phòng chính rồi mới tiếp tục đi ra ngoài giặt quần áo.

Cơm bưng lên, Thẩm Nghị đơn giản dọn dẹp giường, cũng không muốn để Trinh nương xuống giường. Nhưng Trinh nương nhìn cơm lại đột nhiên không có khẩu vị, cầm chiếc đũa chọc chọc vài cái, “Ta lại không muốn ăn nữa...”

Thẩm Nghị gấp một ít Trứng gà đưa đến bên miệng nàng, dỗ nàng mở miệng, “Ngoan, ăn một miếng thôi được không?”

“Không ăn!”

“Ngoan, một miếng thôi.”

“Không ăn mà!”

Trinh nương liềm cảm thấy ủy khuất, hốc mắt liền đỏ lên, “Ta chỉ là không muốn ăn thôi... Tại sao chàng lại ép ta ăn, ta ăn không nổi!” Nói xong liền khóc nức nở.

Thẩm Nghị không nói gì, tay cầm chiếc đũa có ít trứng xào thu cũng không được mà không thu cũng không được, bắt đắc dĩ hít vào một hơi rồi buông đũa, ôm lấy Trinh nương vào lòng dỗ dỗ, “Không ăn thì không ăn, ngoan nào, muốn ăn thì lại ăn vậy.”

Đều nói phụ nữ có thai tính tình kỳ quái, tiểu nương tử nhà mình vốn là người thi thư đạt lễ, ôn nhu hiền lành nên có thay đổi cũng không đến mức không phân rõ phải trái.

Nhấn nạy dỗ dành cuối cùng cũng khiến Trinh nương dừng khóc, Thẩm Nghị từ trong bình lấy ra một hạt mơ muối đưa tới bên miệng nàng, thở dài nói, “Nàng mãi cũng không ăn cơm cũng không phải là chuyện tốt a, có thể ăn vẫn nên ăn một chút, nếu không đối với đứa nhỏ không tốt.”

Trinh nương ăn mơ muối trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn, gật gật đầu, “Ta biết rồi.”

Thẩm Nghị nhìn một bàn đầy cơm, bắt đắc dĩ nói, “Ta đi xem Diệu nhi và Hỉ nhi có muốn ăn chút nào hay không. Cơm trưa vừa ăn xong, cũng không biết bọn họ còn muốn ăn hay không.” Nói xong liền quay người đi ra ngoài.

Hỏi một vòng, quả nhiên Diệu nhi và Hỉ nhi không muốn ăn. Thẩm Nghị ủ rũ trở về phòng, xem ra cơm này phải do chính hắn giải quyết rồi.

Vừa mới đi vào phòng liền trợn mắt há mồm nhìn Trinh nương vừa rồi còn nháo lên nháo xuống nói không muốn ăn cơm đã bắt đầu ăn từng miếng từng miếng lớn, thấy Thẩm Nghị đi vào, Trinh nương nuốt một miếng cơm, nhấn nhó ngượng ngùng nói, “Ta đột nhiên lại muốn ăn...”

Nữ nhân mang thai còn lớn hơn trời! Phụ nữ mang thai tính tình kỳ quái, người phải quan tâm nàng, tùy nàng muốn như thế nào thì làm như thế ấy, nàng muốn ăn người phải mang cơm cho nàng ăn, không muốn ăn cũng không được ép nàng ăn. Thẩm Nghị nhớ tới lời Hứa tẩu tử, bắt đắc dĩ nở nụ cười.

Mang thai mấy tháng việc nôn ọe cũng đã qua, tinh thần Trinh nương dần dần tốt lên, Thẩm Nghị cũng có thể an tâm dạy học cho đến qua năm mới.

Ít nhiều có Hỉ nhi, từ khi Hỉ nhi đến đây, việc nhà cơ bản là do nàng làm, Trinh nương và Thẩm Nghị đối với Hỉ nhi đều rất vừa lòng.

Đợi cho đến khi phải quay trở về trấn trên, vẫn như trước gọi xe bò, đem đồ đạc đóng gói cho tốt mang về, Trinh nương hiền hòa ôm cái bụng đã hơi nhô lên đứng bên cạnh nhìn, Hỉ nhi quy củ đứng bên cạnh nàng một tay giữ lấy Diệu nhi, một tay đỡ nàng, trời lạnh, đường trơn, Trinh nương nếu có điều gì sơ xuất, nàng đảm đương không nổi a.

Đồ đạc đều đã thu dọn xong, gà của Diệu nhi lại trở thành vấn đề.

Thẩm Nghi lúc trước từng vài lần muốn giết gà, nó sống chết không cho. Hiện tại phải về trần trên, không biết bố trí gà này như thế nào.

Diệu nhi khóc nháo ầm lên, giãy ra khỏi tay Hỉ nhi chạy đến trước chuồng gà không đi, “Đệ không muốn tách ra khỏi gà của đệ! Đệ không đi! Oa... Đệ không đi!”

Hỉ nhi muốn chạy qua kéo Diệu nhi đi, lại không thể bỏ lại Trinh nương, khó xử đứng một bên.

Thẩm Nghi đi qua khuyên nó, “Nếu không chúng ta đưa gà cho Tiểu Vũ đi. Nhà bọn họ nuôi nhiều như vậy, đem tội Bạch Bạch đưa cho Tiểu Vũ đệ cũng có thể yên tâm.”

Ai ngờ Diệu nhi khóc càng thêm thương tâm, “Đệ không muốn! Đệ không muốn! Cha Tiểu Vũ là người giết gà, hắn sẽ giết Bạch Bạch của đệ! Đệ không muốn!”

Cha Tiểu Vũ đến tiền Thẩm Nghi nghe thấy xấu hổ sờ sờ cái mũi, nuôi gà để giết, vốn là chuyện hợp lý hợp tình, tại sao qua lời Diệu nhi lại trở nên xấu xa như vậy chứ?

Thẩm Nghi khuyên nhủ hồi lâu, Trinh nương cũng khuyên, Diệu nhi vẫn nhất mực không nghe, sống chết không chịu đi, khóc hô, “Đệ muốn mang theo chúng nó! Đệ muốn mang theo chúng nó!”

Cuối cùng không còn cách nào, đành phải tùy theo ý Diệu nhi, đem sáu con gà nhốt vào trong lồng sắt mang đi.

Diệu nhi nhìn Hoa Hoa, Bạch Bạch được ôm lên trên xe bò, liền chạy đến bên dưới tàng cây lê, nhìn đất dưới tàng cây cắm bốn cái que nhỏ trên mấy cái mộ be bé, khóc nói, “Ta phải đi, ta sẽ nhớ các người,... Sau này ta sẽ quay về thăm các người...”

Thẩm Nghi nhìn nó một lúc mới ôm nó lên xe. Hỉ nhi cũng giúp Trinh nương ngồi lên xe. Vẫy vẫy tay chào người trong thôn, giữa tiếng khóc nháo của lũ trẻ, một nhà Thẩm Nghi ly khai cuộc sống gần một năm ở thôn Bạch Hà.

31. Chương 31: Thẩm Gia Càng Ngày Càng Náo Nhiệt....

Trước cửa nhà họ Thẩm đã có một đồng người đứng chờ, vừa thấy xe bò chở đám người Thẩm Nghi đến, Thẩm Phong liền gọi tiểu nhị đến giúp đỡ chuyển đồ đạc này nọ.

Tranh nhi lộ đầu ra, cố gắng nhìn ngó, thấy Diệu nhi trong lòng Thẩm Nghi thì mặt mũi sáng ngời, chạy ngay đến, “Diệu nhi, người đã về rồi!”

Liêu thị bế Khâm nhi hô một tiếng, “Tranh nhi, con chạy chậm thôi!” Thấy nó không ngã xấp xuống mới yên lòng.

Diệu nhi được Thẩm Nghi ôm xuống từ xe bò, cười ha ha ôm lấy Tranh nhi, “Tranh nhi!” Quan hệ của hai đứa trước kia vốn đã rất tốt, gần một năm không thấy mặt, hai đứa đều rất vui.

Hâm nhi theo cha mẹ trở về, đã được Tranh nhi kể qua về Diệu nhi, trong cuộc gặp mặt này cũng ngó ngó nghiêng nghiêng đi sau Tranh nhi xem mặt, thấy hai người kia ôm chặt lấy nhau cười đùa vui vẻ, liền ủy ủy khuất khuất túm lấy áo Tranh nhi, “Ca ca...”

Tranh nhi vội giới thiệu với Diệu nhi, “Đây là Hâm nhi, con của nhị thúc, đệ đệ của ta.” Lại quay ra nói với Hâm nhi, “Đây là đệ đệ của tứ thẩm, của ta... Của ta...” Hắn đột nhiên nhớ tới phải bảo Hâm nhi gọi là thúc thúc, lại nhìn Diệu nhi vẫn không cao bằng mình, thì không được tự nhiên nói với Hâm nhi, “Dù sao thì đệ gọi hân là Diệu nhi là được rồi.”

Tuy rằng Hâm nhi cũng lớn hơn Diệu nhi, nhưng tuổi tác cũng không chênh lệch nhau là mấy, hai đứa rất nhanh đều bắt đầu cười đùa, Diệu nhi đắc ý khoe với bọn chúng, “Ta nuôi được mười con gà con, mười con đó! Các người đã từng nuôi chưa? Tuy rằng chết mất bốn con, nhưng vẫn còn sáu con a, chiều nào cũng có trứng gà cho ta ăn đó... Các người nhất định là chưa từng nuôi chứ gì...”

Tranh nhi năm nay đã mười một tuổi, đã hiểu biết thêm nhiều, nhưng thật ra vẫn cố phối hợp với Hâm nhi không ngừng sợ hãi kêu to, Diệu nhi còn muốn lập tức lấy Đại Minh Tiểu Minh của nó cho bọn chúng xem.

Hỉ nhi ngăn Diệu nhi lại, cười tủm tỉm nói với ba đứa nhỏ, “Ba vị thiếu gia, bên ngoài lạnh rồi, chúng ta vào nhà rồi nói. Gà của thiếu gia nuôi, chút nữa đợi nó tỳ thả ra thì hãy đi xem nhé?”

Thẩm Nghi đỡ Trinh nương xuống xe, gạt đầu chào tất cả mọi người, Thẩm Phong vỗ lưng Thẩm Nghi cười nói, “Đi thôi, vào nhà nói chuyện. Nhị ca, tam ca đều đã trở lại, người cuối cùng là đệ cũng đã trở về đông đủ rồi, ha ha, tốt! Tốt!”

Vừa rồi có nhìn thấy đại ca đại tẩu, nhị ca nhị tẩu ở cửa, nhưng không thấy có tam ca Thẩm Huy và Hoa Đào, Trinh nương còn tưởng hai người họ không trở lại, giờ nghe thấy đại ca nói bọn họ có về, trong lòng vô cùng vui vẻ, nói không nên lời.

Vừa mới đi vào đại sảnh, liền thấy một phụ nhân mang thai kích động chạy lại muốn ôm lấy Trinh nương, “Trinh nương...”

Trinh nương còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Nghi đã túm lấy người nàng, “Hoa Đào tử...” Trinh nương có chút kinh ngạc. Sắc mặt của Hoa Đào so với lần trước gặp chỉ hồng lên một chút, nhưng mà dáng người thì mập mạp lên nhiều, bụng đã rất to. Thẩm Huy đứng phía sau ngăn nàng lại, toàn thân lạnh lẽo, vẻ mặt tức giận.

“Tam ca, tam tẩu...” Thẩm Nghi vừa kêu một tiếng liền chợt thấy Thẩm Huy tức giận gầm nhẹ một tiếng.

“Nàng có thể an ổn một chút hay không? Đang mang thai đứa nhỏ! Chạy cái gì mà chạy!” Bị động tác của Hoa Đào dọa cho đổ mồ hôi lạnh, Thẩm Huy nghĩ lại càng thấy bức, sắp lâm bồn rồi, nàng còn không có chút ý thức tự giác nào.

Hoa Đào ủy khuất bĩu môi, “Ta chỉ là thấy Trinh nương nên cao hứng chút thôi...”

Trên mặt Thẩm Huy nổi đầy gân xanh, hít sâu một hơi áp chế lửa giận và sợ hãi trong lòng, một tay cầm lấy tay Hoa Đào, một tay đỡ lấy thắt lưng nàng. Nhìn Thẩm Nghi và Trinh nương gạt đầu, lại đỡ lấy nàng đi về phòng, “Trở về là tốt rồi, vào nhà ngồi đi.”

Thẩm Phong nhìn thấy hết thấy, bắt đắc dĩ lắc đầu, dẫn mọi người vào nhà ngồi.

Hiện tại, Thẩm gia vô cùng náo nhiệt, bốn huynh đệ tề tụ đông đủ, Tranh nhi, Hâm Nhi và Diệu nhi thì chụm đầu vào một chỗ nói nhỏ, không biết là tán gẫu cái gì, ngẫu nhiên lại hi hi ha ha cười ra tiếng.

Khâm nhi trong lòng Liêu thị bất an xoay đến xoay đi, một lòng muốn chui vào chỗ mấy ca ca chơi. Thục nhi trong lòng Trương thị thì có vẻ nhu thuận, ghé vào lòng mẫu thân, không khóc cũng không nháo, chỉ mở to mắt nhìn mọi người.

Hỉ nhi vào nhà còn cũng không chịu nghỉ ngơi, vội vàng chạy lại châm trà ọi người, sau khi dâng trà xong liền đi thu dọn mấy thứ đồ dùng mà toàn gia Thẩm Nghi mang về.

Thẩm Phong nhìn bụng Hoa Đào đã khá to, lại nhìn bụng Trinh nương có hơi chút nhô lên, không khỏi cười to, “Trong nhà càng ngày càng náo nhiệt.” Lại nhắc nhở Thẩm An và Thẩm Huy, “Hai năm trước các đệ đều không về, trong nhà thực sự rất lạnh lẽo. Lão nhị là vì chuyện đứa nhỏ, cũng có thể tạm chậm chức cho qua, Vậy còn lão tam thì sao? Bên ngoài có cái gì tốt, mà hai năm cũng không thèm trở lại.”

Thẩm Huy thỉnh thoảng lại nhìn Hoa Đào, Hoa Đào có động đậy một chút là hần liền nhỏ giọng hỏi, nghe thấy đại ca oán giận, cười nói, “Bên thư viện có nhiều chuyện quá, đệ nhất thời cũng không dứt ra được, nên mới không trở về.”

Thẩm Phong bắt măn oán giận vài câu, “Thư viện nhiều tiên sinh như vậy, thiếu một mình đệ thì có làm sao! Được ở lại đây bao lâu?” Tuy nói là giận, nhưng nhìn thấy một nhà tề tụ đông đủ, trong lòng hẳn vẫn rất vui vẻ.

Thẩm Huy nhìn bụng Hoa Đào, trong mắt không giấu nổi lo lắng, “Chờ nàng ở cũ xong thì đi, bên kia không có ai giúp đỡ, đệ rất lo lắng.”

Thẩm Phong gạt gạt đầu, “Đứa nhỏ đầu lòng tất nhiên là nên cẩn thận một chút.” Ở đây, tất cả mọi người đều biết khúc mắc trong lòng Thẩm Huy, Tôn thị đã từng vì khó sinh mà mất, cũng không trách Thẩm Huy lại lo lắng cho Hoa Đào đến vậy.

“Ta nói sức khỏe của ta rất tốt, có thể ăn có thể ngủ, không phải chỉ là chuyện sinh đứa nhỏ thôi sao, có gì mà phải khẩn trương như thế...” Hoa Đào bất mãn nói thầm, sau thấy Thắm Huy liếc mắt trừng mình, nàng mới cúi đầu không nói gì nữa.

“Tứ đệ muội sức khỏe hiện tại tốt chứ? Còn nôn nữa không? Tam đệ muội mời bà đỡ chưa? Chưa mời thì mời luôn đi, cũng sắp rồi.” Trương thị ôm Thược nhi, vẫn thẳng thắn như trước.

Liêu thị vô vô Khâm nhi đang ngo ngoáy trong lòng mình, cười nói, “Đều mời rồi, là bà đỡ Tống tốt nhất trấn trên. Tam đệ muội có chút động thái liền gọi đến ngay.”

Trình nương cũng cười trả lời, “Sức khỏe cũng khá lên rồi ạ. Lúc trước đại tẩu gửi cho ít mơ muối, ăn ngon lắm.”

Liêu thị liền cười xòa, “Chỗ mơ muối đó cũng là nhà bà đỡ Tống làm, nhà nàng vẫn bán mấy thứ mơ muối này. Tam đệ muội lúc trước nghe nói bị nôn nghiêm trọng. Ta nghe nói rất nhiều phụ nữ mang thai đều nói mơ muối này ăn được liền mua thử một chút đưa tới, không ngờ muội cũng thích ăn. Nói cũng kỳ quái, ta và nhị muội khi hoài thai cũng không khó khăn lắm, vậy mà muội và tam muội lại khổ sở như vậy.”

“Ai ô ô, đại tẩu chắc đã quên rồi. Lúc trước khi ta mang thai Hâm nhi cũng khổ sở không kém a. Nói cho cùng cũng chỉ có đại tẩu là có phúc, hai đứa nhỏ đều không làm khổ tẩu.” Trương thị cười đùa nói.

Thắm Phong nghe xong một lát liền quay ra hỏi Thắm Nghi, “Khoa thi đã mở, đệ đừng lo nghĩ nhiều, cứ chăm chỉ đọc sách. Tứ muội đã có chị dâu đệ chăm sóc rồi.” Lại hỏi Thắm Huy, “Đệ có thi không?”

Thắm Nghi gật đầu đáp dạ, Thắm Huy không chút do dự trực tiếp cự tuyệt, “Đệ không thi.”

Không đợi Thắm Phong nói tiếp, Thắm An liền cau mày hỏi, “Năm nay vẫn không thi sao? Đệ định ở lại Tùng Nhân viện cả đời hay sao?”

Thắm Nghi cũng khuyên, “Tam ca, chuyện đã trôi qua, hiện tại đều đã tốt. Người đọc sách chúng ta đọc sách không phải vì thi lấy công danh hay sao?”

Thắm An thở dài, “Tất cả các giai cấp đều bị khinh thường, chỉ có duy nhất người đọc sách là quý. Sĩ nông công thương, ta và đại ca đều không dễ dàng mới kiếm được cái ăn. Tam đệ, lấy tài hoa của đệ, thi được công danh không phải là chuyện khó. Đệ có muốn suy nghĩ lại hay không?”

Thắm Phong cũng nhìn Thắm Huy.

Trên mặt Thắm Huy một mảnh trầm tĩnh, hoàn toàn không vì mấy lời khuyên của huynh đệ mà thay đổi, “Chỉ của đệ không phải ở làm quan, có thi cũng vô ích. Đọc sách cũng không phải hoàn toàn là vì muốn lấy công danh, các huynh không cần khuyên nữa, đệ chỉ không ở nơi này, ở thư viện tốt lắm rồi.”

Thắm Phong còn định khuyên nữa, lại bị Liêu thị dùng ánh mắt ngăn lại. Thắm An thở dài không nói gì. Tính tình của Thắm Huy quá mức cố chấp, đã nhận định chuyện gì là không dễ dàng thay đổi, nếu hắn nói không thi, thì dù có ai ép hắn cũng vô dụng.

Thắm Nghi nghe mà cảm thấy trong lòng trống rỗng, mơ hồ, đối với tương lai có chút mờ mịt. Mấy ca ca đều có chuyện cần làm, vậy còn chính mình? Mình đọc sách thi khoa cử là vì cái gì? Vì chức vị sao?

“Thoải thôi, không nói chuyện này nữa. Tứ đệ và tứ muội đi về cũng đói bụng rồi, chúng ta dọn cơm ăn đi.”

Trong phòng có bốn nữ nhân thì hai người đều ở trong giai đoạn đặc thù, Hỉ nhi thì đang ở trong bếp không đến được, Liêu thị đành bảo Tranh nhi trông Khâm nhi, bảo Trương thị ở bên cạnh để ý bọn chúng, tự mình đi xuống phòng bếp hỗ trợ.

Người một nhà lại hàn huyên một lúc, cơm cũng đã làm xong.

Lúc ăn cơm rất náo nhiệt. Ba đứa nhỏ ngồi cùng một chỗ, lú lú không chút yên tĩnh. Khâm nhi và Thược nhi nhìn không khí náo nhiệt cũng ngây ngô cười theo.

Nhìn đám nhỏ, mấy huynh đệ Thắm Phong cũng thấy vui vẻ, đơn giản cũng không chú ý tới chuyện ăn cơm không được nói chuyện, kệ bọn chúng âm ỉ.

Hỉ nhi ở bên cạnh hỗ trợ hầu hạ ba đứa nhỏ, Liêu thị và Trương thị thì quản hai đứa còn lại. Thắm Nghi và Thắm Huy hết sức chuyên chú chăm sóc hai tiểu nương tử đang mang thai nhà mình.

Trong phòng có thêm mấy đứa nhỏ, còn có hai nữ nhân đang mang thai cần chăm sóc, nhìn Hỉ nhi hiện tại một ngày xoay như chong chóng, Liêu thị liền thương lượng cùng Thắm Phong chuyện mua thêm một nha hoàn.

“Lại mua một người giống như Hỉ nhi đó, thành thật, lại chịu khó, nương tử của lão tam lão tứ đều sắp sinh rồi, nhiều nha hoàn cũng có thể giúp đỡ không ít chuyện.” Liêu thị tính toán.

“Được thôi, tùy nàng quyết định.” Thắm Phong đối với loại chuyện nhà này không có ý kiến gì.

Tộc trưởng bên này cũng không có ý kiến. Liêu thị lại thương lượng với Trương thị. Dù sao Trương thị ở Chu Châu cũng thường sai sử đám ma ma nha hoàn, loại chuyện này nàng có vẻ có kinh nghiệm.

Trương thị vừa nghe liền cười, “Đại tẩu, mua một ma ma thì tốt hơn, vừa có thể giúp mình làm việc, cũng có kinh nghiệm nữa. Lại không sợ về sau to gan rồi lại leo lên giường chủ tử.”

Liêu thị nghe thấy liền nhíu mày, “Nha đầu lớn thì đưa đi lập gia đình là được, nếu mua ma ma... lớn tuổi, kinh nghiệm cũng nhiều, sợ là có lắm tâm tứ, không phục quản giáo.”

Trương thị liền cười nói, “Nếu không đại tẩu đi tìm người môi giới hỏi một chút trước đã, sắp tới cuối năm rồi, mua người bây giờ không phải là thời điểm tốt. Chờ năm sau đi, đầu năm, người môi giới cũng nhiều, có thể chọn tốt hơn. Hiện giờ mấy đứa nhỏ cũng lớn rồi, cũng tự lo được rồi. Cho dù cần lo thì còn cha mấy đứa nhỏ mà, để bọn họ đau đầu chút đi. Tứ muội cũng còn lâu nữa mới sinh, giờ cứ để Hỉ nhi tới chăm sóc tam muội trước, đây mới là chuyện quan trọng nhất.”

Liêu thị nghe thấy cũng vừa ý, liền đơn giản gật đầu đồng ý với ý tưởng của Trương thị.

32. Chương 32: Ngũ Bất Kinh Nhân Tử Bất Hưu

Đã gần cuối năm, hàng tết đều đã chuẩn bị hết. Năm nay Thắm gia hơi có chút đặc thù, hàng tết hầu hết đều do mấy nam nhân đi mua, Liêu thị cần gì thì ghi ra, Thắm Phong mang theo mấy huynh đệ đi chọn mua.

Bốn phụ nhân trong nhà, ngoại trừ Liêu thị còn có thể tiếp tục đứng vững chỉ huy, Thục nhi một tuổi hoàn toàn không rời được Trương thị, Hoa Đào và Trinh nương thì mang thai lại nhàn đến kinh người.

“Tranh nhi, con là đại ca, phải dẫn hai đệ đệ đi chơi. Con nhìn nhị thẩm phải chăm sóc muội muội, tam thẩm, tứ thẩm đều không tiện di chuyển. Diêu nhi, con cũng phải để ý một chút, hôm nay trời lạnh đường trơn, nếu muốn xuất môn thì phải ôm Khâm nhi, bảo Diêu nhi và Hâm nhi cầm tay nhau để tránh bị ngã. Con phải nhớ kỹ nhé.” Liêu thị trình trọng dặn dò Tranh nhi, Hỉ nhi cũng không thể luôn luôn để ý bọn chúng, trong đám nhỏ, Tranh nhi là lớn nhất, nghiêm nhiên trở thành ông vua trong đám trẻ nhà Thắm gia, nhiệm vụ chăm sóc mấy đứa nhỏ còn chưa hiểu chuyện liền đặt lên vai nó.

Tranh nhi mỉm cười, “Mẫu thân yên tâm, Con sẽ để ý bọn họ.” Liêu thị vui mừng cười cười, con nàng thật sự càng lúc càng hiểu chuyện.

Bên này, Trinh nương cũng không quên dặn dò Diêu nhi, “... Phải nghe lời Tranh nhi, không được gây chuyện, gần đây trong nhà bận rộn, đệ phải ngoan một chút. Bài học mỗi ngày cũng không được quên, biết không?”

Diêu nhi ngồi trên ghế, chăm chú vẽ hoa mai cắm trong bình trên bàn, hoàn toàn không để ý Trinh nương nói cái gì, chỉ theo bản năng ừ hai tiếng.

Hoa Đào cầm đồ thêu tìm Trinh nương giải sầu, bắt tay vào làm quần áo lót cho con, cười với Trinh nương, “Diêu nhi rất hiểu chuyện, sao muội còn sợ nó gây chuyện?” Khi nói chuyện cầm quần áo khoa chân múa tay, “Nha, nhìn xem, bộ quần áo này trông thế nào?”

Trinh nương nhận lấy bộ quần áo, xem xét kỹ càng, chất vải vô cùng tốt, tơ lụa mềm mại, cho trẻ con mặc không còn gì tốt hơn, may cũng rất tinh tế. Trinh nương chắc chắn thở dài, “Tay nghề của Hoa Đào tỷ càng ngày càng tốt, người cũng càng ngày càng ôn nhu, nào còn cái bộ dáng cô nương đánh đá nhất trần

Tú Thủy nữa. Nhìn bộ dáng hiện giờ của tỷ, người không biết, nhất định không nghĩ được đây là cái người đánh người khác tuyệt đối không nương tay a.”

Cũng đúng thôi, hiện giờ, toàn thân Hoa Đào tràn ngập mẫu tính nhu hòa, mỗi chữ mỗi từ đều toát ra sự ôn nhu.

Hoa Đào làm bộ đánh đá nghiêm mặt đoạt lấy xiêm y, cười thối một cái, “Tỷ nhìn bộ dáng hiện giờ của muội, cũng không thể nào nghĩ được cái bộ dáng ôn nhu, điềm đạm lúc trước đâu. Nghe câu nói kia của muội, là tỷ biết lão tứ làm hỏng muội rồi!”

Mặt Trinh nương đỏ ửng không đồng ý nói, “Hoa Đào tỷ, tỷ lại trêu ghẹo muội!”

Hoa Đào đắc ý cười, “Là muội ra đòn trước a, sao ta nói chút lại giận rồi? Vẫn là bộ dáng trước kia thôi. Tuy nhiên a, tỷ tỷ như tỷ bắt nạt muội ngày trước thì còn được, bởi tỷ tỷ bắt nạt muội muội là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta cũng đành nhận lấy bêu danh này. Nhưng bây giờ a, không giống với trước kia nữa rồi, có người ta làm chỗ dựa, muội đừng có nói là tỷ bắt nạt muội, không chút nữa cái vị kia nhà muội lại tới tìm tỷ gây phiền toái a.”

“Hoa Đào tỷ!” Trinh nương xấu hổ không chịu được, đành cúi đầu bắt tay vào khâu túi Bách Tử Thiên Tôn (trăm con ngàn cháu), không để ý đến Hoa Đào nữa.

Hoa Đào cười ha ha, vội nhận sai với Trinh nương, “Muội muội tốt, tỷ không nói nữa, tỷ không nói nữa được chưa? Đừng giận mà.” Trinh nương cười liếc nàng một cái, ngay sau đó Hoa Đào lại tiếp thêm một câu, “Tỷ thật sự cũng rất sợ lão tứ tới tìm tỷ gây phiền toái a.” Dứt lời lại nở nụ cười, cười không ngừng khiến Trinh nương đỏ bừng cả mặt.

“Cứ nói muội, cũng không nhìn xem tam ca quan tâm tỷ tỷ chặt đến mức nào. Đi ra ngoài mua đồ thì sợ tỷ buồn, còn tự mình đưa tỷ tới, tự mình giúp tỷ nằm lên giường, ra khỏi nhà thì quay đầu ba cái. Chắc chắn, chẳng trách mọi người nói tam ca là người thâm tình a, tướng công cũng chưa chắc đã cẩn thận như vậy đâu.”

“Ô ô, mồm mép lưu loát chưa này,” Hoa Đào thoải mái cười, “Hay là muội ghen tị? Có muốn tỷ tỷ đây nói với lão tứ giúp muội không? Nói muội muội ta a, trách hấn không đủ cẩn thận... Ha ha ha.”

Hoa Đào làm mặt trêu chọc, không ngờ lại chọc giận Trinh nương. Trinh nương vừa thẹn vừa giận, hừ một tiếng, quay mặt qua chỗ khác.

Hoa Đào vội vàng hết xin lỗi lại dỗ dành, mãi mới khiến cho sắc mặt Trinh nương tốt lên một chút.

Nói đến Thẩm Huy, Hoa Đào vỗ về cái bụng oán giận nói, “Mỗi ngày đều quản ta chặt chẽ, không biết rốt cuộc là quan tâm ta hay quan tâm đứa nhỏ nữa. Nói thế nào cũng không cho đi lại, cả ngày chỉ ước sao ta nằm trên giường đừng xuống nữa.”

Trinh nương liếc nàng một cái, “Vừa mới nói muội ghen tị, giờ lại nói người ta quản mình chặt quá, nào có người không biết chừng mực như vậy?”

“Lúc ở thư viện phát hiện tỷ mang thai đứa nhỏ, hấn liền như vậy, khiến tỷ...” Hoa Đào nhìn Diệu nhi đang chuyên tâm vẽ vẽ, hạ thấp thanh âm, tiến đến gần Trinh nương ghé mồm nói, “Tỷ cũng không biết mình có, hấn cũng không chú ý, kết quả là khi sinh hoạt vợ chồng, nhìn thấy máu, hấn bị dọa ất mũi trắng bệch.”

Hoa Đào ngồi lại chỗ, vẻ mặt bất đắc dĩ nói, “Tuy nói không có chuyện gì, nhưng sau đó nhìn hấn tự trách mình ghê gớm quá, tỷ nói tỷ vẫn tốt, nhưng nhìn hấn như vậy tỷ cũng đau lòng, đành để kệ hấn quản tỷ như vậy.”

Trinh nương lấp bắp kinh hãi, cau mày nhỏ giọng nói, “Hai người còn... Cái kia a, a di đà phật, may mà không có chuyện gì!” Nói xong hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Đào, “Tam ca không biết cũng thôi đi, nhưng tỷ tại sao lại không chú ý như vậy chứ?”

Hoa Đào tựa đầu vào đầu giường gần lò sưởi, lười biếng nói, “Tỷ biết ngay muội sẽ nói như vậy mà. Cái này sao có thể trách tỷ, là do nương tỷ sinh tỷ vốn thể hàn, nguyệt sự không đúng hạn đã tới. Tỷ gả cho hấn hai năm mới mang thai, năm đầu tiên còn mất bao nhiêu công sức để điều trị thân thể đó. Muội thấy nhà ai mà con gái qua cửa đã hai năm, con đầu mười tám tuổi mới mang thai chưa? May nhờ có nhị ca, hai năm này ở Hồ Châu đều nhờ huynh ấy chiếu cố.”

Trình nương cũng nghĩ đến Thuận An, quan tâm hỏi, “Thuận An ca ca có khỏe không?”

Hoa Đào nhìn nàng một cái, “Rất tốt, hiện giờ đã là đại trưởng quỹ rồi.”

Trình nương gật đầu, tay vẫn không ngừng theo, thuận miệng hỏi, “Thuận An ca ca còn chưa cưới vợ sao? Vài năm nay ở bên ngoài gặp nhiều người như vậy, tầm mắt cũng cao lên, thật không biết sau này cô nương nhà ai có phúc khí này đây.”

Hoa Đào lại âm thầm thở dài, một người trong lòng không bỏ xuống được, vẫn cự tuyệt ý tốt cầu hôn của người khác. Một người vô tâm vô phể, hoàn toàn không biết có người không quên được mình. Đây là cái chuyện gì a!

“Muội mặc kệ huynh ấy đi, tùy ý huynh ấy đi, có bản lĩnh thì cả đời không lấy vợ, đến lúc già tỵ cho con tỵ đi chăm huynh ấy, chăm sóc người thân trước lúc lâm chung a.” Hoa Đào nói băng quơ. Nàng không tin Thuận An có thể cả đời không bỏ xuống được.

Trình nương không đồng ý lắc đầu, “Tim của tỵ là đá tảng à? Không giúp đỡ khuyên nhủ huynh ấy lại còn nói lời này. Thật không biết tỵ không phải là người của Lưu gia hay Thuận An ca ca không phải người Lưu gia nữa.”

Hoa Đào cười ha ha, “Chưa từng nghe qua câu nữ nhi ra ngoài là như bát nước đổ đi hay sao? Dù sao đại ca tỵ cũng có con rồi. Lưu gia cũng đã có người nối dõi tông đường, nếu không cũng còn có Bình An, có huynh ấy cũng được, không có huynh ấy cũng được. Nếu huynh ấy có thể cả đời cô độc, tỵ nhất định sẽ cho con tỵ nuôi huynh ấy! Nhiều chuyện làm gì!”

Trình nương bắt đắc dĩ, cũng không biết trong đầu Hoa Đào còn có cái ý tưởng kinh hãi thế tục nào nữa hay không.

“Lời này tỵ có thể nói với muội, nhưng đi ra ngoài thì đừng có nói lung tung đấy.” Loại chuyện này mà nói ra ngoài, nước miếng phải nhỏ cũng đủ làm người ta chết đuối.

Khóe miệng Hoa Đào hơi giương lên, “Muội cho tỵ là đồ ngốc hay sao? Cũng chỉ có muội tỵ mới nói mấy chuyện này, người bên ngoài có cầu tỵ tỵ cũng không thêm nói đâu.”

“Bình An đã mười bốn tuổi rồi, chuyện hôn nhân đã có chưa? Lần trước Lưu thúc vội vàng đến Bạch Hà thôn, rồi lại đi, muội cũng không tiện hỏi nhiều. Lần này tỵ trở về đã gặp chưa?”

“Sang năm là tới kỳ thi cho đám học trò nhỏ rồi. Hiện giờ đang cắm đầu vào đọc sách, lòng dạ nó cao, sau này mới muốn kết hôn. Nương tỵ sợ ảnh hưởng đến việc học của nó, mấy nhà đến nói bóng gió đều nhẹ nhàng từ chối.”

Hoa Đào vươn tay lấy một đĩa hoa đào cao trên bàn ôm vào trong ngực, dứt một miếng cho Diệu nhi, lại đưa cho Trình nương, “Ném thử đi, đây là thứ tướng công tỵ thường mua, Hoa đào cao này thật thơm, tỵ ngày nào cũng ăn mà không thấy chán. Hiện tại mỗi ngày đều rất nhanh đói, lại không dám ăn nhiều, sợ đứa nhỏ lớn quá lại khó sinh.”

Lại dặn dò Trình nương, “Muội cũng cần chú ý, một ngày đừng ăn nhiều lần, mỗi lần cũng đừng ăn nhiều quá, đứa nhỏ lớn quá sẽ khó sinh đó.”

Trình nương vuốt ve cái bụng hơi nhô lên, “Ăn nhiều một chút không tốt sao? Đứa nhỏ lớn thân thể mới cường tráng a.”

Hoa Đào lại ăn thêm một khối Hoa Đào cao nữa, thỏa mãn cười, “Đây là tướng công tỵ nói, Tôn thị là do ăn quá nhiều, đứa nhỏ lớn quá mới thế.”

Trình nương cảm thấy hết chỗ nói, “Tỵ cũng không biết kiêng kỵ một chút hay sao... Muội... Thật không biết nói như thế nào với tỵ nữa.” Lúc một người vợ mới mang thai rất kiêng kỵ chuyện tán gẫu về việc khó sinh mà chết... Trình nương nghĩ thế nào cũng không thấy tự nhiên, so với trước kia Hoa Đào nói chuyện ngày càng tùy ý, thật sự là không nói đến khi đòi mạng người thì không yên a!

“Cho tới bây giờ chỉ có người sợ Lưu Hoa Đào tỵ, tỵ nào có sợ ai? Có mà phải kiêng dè, tướng công nói rồi, đây là kinh nghiệm! Hấn sợ tỵ giống... Giống cái gì ý nhỉ.” Hoa Đào vẫn như trước một bộ dáng không

sợ trời không sợ đất.

“Giẫm lên vết xe đổ!” Trinh nương dở khóc dở cười, Hoa Đào đi theo Thẩm Huy tới thư viện đã hai năm, tính tình càng ngày càng trở nên tùy ý.

Hoa Đào giật mình, “Đúng đúng, chính là câu này.”

Trinh nương nhìn Hoa Đào tùy ý nói chuyện lại làm ra vẻ đĩnh đạc, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đến hôm ba mươi, Thẩm Gia trở nên náo nhiệt kinh khủng, Tranh nhi ôm Khâm nhi, cùng với Hâm nhi, Diêu nhi đi khắp nơi chơi đùa.

Thẩm Huy cái gì cũng không làm, chỉ chăm chăm nhìn Hoa Đào. Hiện tại bụng Hoa Đào đã lớn thêm vài phần, ngồi trên giường ngửa người dựa vào trong lòng Thẩm Huy. Liêu thị lên nói với Trương thị, “Sợ là sắp sinh.”

Đã sớm đánh tiếng với bà đỡ Tống. Bà đỡ Tống đã đáp ứng, mặc kệ là lúc nào, nếu cần sẽ đến ngay.

Liêu thị, Trinh nương và Hỉ nhi gói bánh treo, chỉ mới gói một lúc, Thẩm Nghị đã đau lòng ngồi sau giúp nàng xoa xoa thắt lưng. Liêu thị nhìn thấy liền cười, “Đi đi đi, mang theo cả nương tử của đệ đi đến bên kia ngồi đi, đừng ở chỗ này chướng mắt ta.”

Thẩm Nghị lập tức cười hơ hớ giúp Trinh nương lau tay, “Đa tạ đại tẩu rộng lượng.” Lôi Trinh nương chậm rãi ngồi xuống bên cạnh. Đùa Trinh nương mặt đỏ hồng không được tự nhiên, lại không muốn làm mất mặt mũi của Thẩm Nghị trước mặt mọi người, vẻ mặt xấu hổ.

Trương thị chơi đùa với Thục nhi, cũng hùa theo đuổi người, “Đệ muội cũng đừng ngại ngùng. Hiện giờ thân thể muội nặng nề, ngồi lâu sẽ khó chịu.”

Lại nhìn Thục nhi vui vẻ, vội đặt vào lòng Thẩm An, “Huynh bé một chút, ta giúp đại tẩu gói bánh treo, một gia đình lớn như thế này, hai người gói tới khi nào đây a!”

Còn chưa ngồi xuống đã nghe thấy Hoa Đào ai ui một tiếng, ôm bụng, vẻ mặt thống khổ chui vào trong lòng Thẩm Huy.

33. Chương 33: Sinh Hải Tử Và Mãng Chử Người Hoàn Toàn Có Thể Cùng Xảy Ra...

Sắc mặt Thẩm Huy trắng bạch, ôm Hoa Đào hỏi liên tiếp, “Nàng sao rồi? Có chỗ nào không thoải mái?”

Liêu thị và Trương thị dù sao cũng là người từng trải, lập tức hai người trao đổi ánh mắt, trong lòng đều đã có đáp án, Hoa Đào mang thai đã đủ tháng, nhìn tình trạng này, sợ là muốn sinh.

Liêu thị lập tức lau tay đứng lên, nói với Thẩm Phong, “Tướng công nhanh đi mời bà đỡ Tống đến, nhớ phải nói rõ mọi chuyện, để nàng biết được tình huống.”

“Hỉ nhi tới phòng sinh đặt thêm đệm lên giường, lấy thêm vài chậu than mang vào, sau đó đun thêm chút nước ấm.”

“Nhị đệ và nhị đệ muội chịu khó chăm sóc mấy đứa nhỏ này. Tam đệ ôm tam muội vào phòng sinh đi, sợ là sắp sinh đó. Tứ đệ chăm sóc tứ muội cho tốt, tẩu đi khử trùng vải sạch.”

Liêu thị nói hai ba câu đã phân phó tốt công việc ọi người. Người bị phân công cũng nhanh chóng đi làm việc. Vài đứa nhỏ cũng bị chuyện đột nhiên phát sinh này dọa sợ. Trương thị nhanh chóng ôm lấy nữ nhi, lại bảo Tranh nhi dắt Diêu nhi và Hâm nhi. Thẩm An ôm lấy Khâm nhi, Trương thị sờ sờ đầu Tranh nhi, “Đi, chúng ta tới phòng khác chơi, buổi tối đói bụng, nhị thẩm nấu bánh treo cho các con ăn.”

Thẩm Huy tái nhợt, nghiêm mặt ôm Hoa Đào đang vì đau mà rên rĩ không ngừng vào phòng sinh. Phòng sinh được chuẩn bị trong một sương phòng. Hỉ nhi đã chuẩn bị giường đệm ổn thỏa. Thẩm Huy nhẹ nhàng buông Hoa Đào ra. Tay phải của hắn đã có chút ướt át. Hắn biết đây là do nước ối vỡ ra.

Mặt Thắm Huy cương cứng lại, môi gắt gao mím chặt, cả người run nhè nhẹ. Lần trước, lần trước cũng như thế này, Tôn thị sắc mặt tái nhợt kêu lên đau đớn, được hấn ôm vào phòng sinh, rốt cuộc cũng không thể gọi hấn một tiếng tướng công nữa, cứ thế mà đi, mang theo cả đứa nhỏ chưa ra đời của hấn.

Trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn. Hấn lấy lại tinh thần, thấy một đôi mắt hừng hực tinh thần, trong hai tròng mắt tràn đầy kiên định, “Ta không sao! Con của chúng ta cũng sẽ không sao! Chàng phải tin tưởng ta!”

Lời này của nàng giống như búa tạ đánh vào trong lòng hấn. Đúng vậy, nàng là Hoa Đào, là Hổ cô nương đứng đầu trấn Tú Thủy, nàng không phải Tôn thị. Giờ phút này tuy rằng vô cùng thống khổ, sắc mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt nàng vẫn kiên định nhìn hấn, tay nàng gắt gao túm lấy tay hấn. Nàng đang dùng hết tất cả sức lực để chứng minh lời nàng nói, nàng không sao! Đứa nhỏ cũng sẽ không sao

Ánh mắt Thắm Huy có chút ướt, hấn nhìn nàng vì thống khổ mà biểu tình có chút vặn vẹo, nhìn cái bụng cao ngất của nàng. Hấn run run đưa tay xoa cái bụng của nàng, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Ta đi mua cho nàng hoa đào cao nàng thích nhất. Chờ đứa nhỏ ra đời, nàng nhớ phải ăn.”

Hoa Đào nở nụ cười, vỗ nhẹ lên bàn tay có chút run run của hấn, nhẹ nhàng nói một câu, “Được.”

Liêu thị vào nhà lấy khăn sạch đun nóng khử trùng xong, thấy Thắm Huy vẫn còn ngồi đó, đang định nói nam nhân không thể vào phòng sinh, lại đột nhiên nhớ đến Tôn thị... Quên đi, dù sao chút nữa hấn cũng phải đi ra ngoài. Liêu thị bỏ qua, coi như không nhìn thấy.

Thắm Phong đã mời được bà đỡ Tống tới. Bà đỡ Tống sau khi bước vào phòng liền cau mày nói, “Nam nhân đều đi ra ngoài! Phòng sinh không phải nơi nam nhân có thể đi vào.”

Thắm Huy nắm chặt tay Hoa Đào, nghe thấy bà đỡ Tống nói nhưng động cũng không thêm động, giống như cọc gỗ ngồi đóng đinh tại chỗ. Hoa Đào hít sâu một hơi, thả tay hấn ra, “Chàng đi ra ngoài đi, nhớ cầm hoa đào cao chờ ta.”

Bà đỡ Tống trực tiếp đi lên đẩy Thắm Huy ra, vươn tay sờ xuống dưới, gạt đầu với Liêu thị, “Nước ối vỡ, sắp sinh rồi.”

Liêu thị vội đẩy Thắm Huy đi ra. Lúc đi tới cửa, Thắm Huy quay đầu lại liếc nhìn thêm một lần nữa, Hoa Đào nằm ở trên giường cũng đang nhìn hấn. Hấn thấy Hoa Đào nhìn mình cười nhẹ, tâm của hấn cũng dần ổn định.

Ra khỏi phòng sinh, hấn hít sâu một hơi. Hấn phải tin tưởng Hoa Đào. Hoa Đào đã hứa với hấn rồi, nàng và đứa nhỏ sẽ không sao, nếu... Nếu Thắm Huy hấn thật sự có số khắc thê tuyệt tử, như vậy lần này, hấn sẽ không để hai mẹ con Hoa Đào cô độc rời đi, hấn sẽ đi cùng hai mẹ con nàng, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền. Hấn nhất định sẽ không bỏ lại thê tử và đứa nhỏ!

Trinh nương lo lắng liên tiếp nhìn về phía phòng sinh, “Tướng công, sẽ không có chuyện gì chứ?” Hai tay nàng bất an nắm lại. Nữ nhân sinh đứa nhỏ là như đi vòng qua quỷ môn quan. Nàng không tự giác xoa xoa bụng của mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

“Không sao đâu, nàng yên tâm đi.” Thắm Nghị ôm Trinh nương. Hấn biết Trinh nương đang lo lắng điều gì. Tuy rằng trong lòng hấn cũng không hề yên ổn, nhưng hấn vẫn an ủi nàng.

“Nàng có đói bụng không?” Hấn vỗ về bụng Trinh nương, bữa cơm đoàn viên buổi tối, tuy có ăn nhưng ăn hơi sớm.

Trinh nương lắc đầu. Hiện tại, nàng không đói mà đói cũng ăn không vô. Trong lòng nàng đều là an nguy của Hoa Đào và đứa nhỏ.

Thắm Nghị nhíu mày nhìn bộ dáng lo lắng không yên của nàng, tiến lên đỡ lấy thắt lưng nàng, “Nếu không thì nàng đi ngủ đi, ta trông cho. Có tin tức gì ta sẽ chạy đến báo cho nàng biết?”

Trinh nương nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng gạt đầu. Tuy nàng lo lắng khó mà ngủ nổi, nhưng nàng cũng hiểu được, hiện giờ mình đang mang thai, làm việc không tiện, phải chăm sóc thêm mình nữa càng khiến ọi người thêm bận rộn.

Để Thẩm Nghi giúp mình nằm lên giường, đắp thêm chăn. Thẩm Nghi cũng nghiêng người tựa vào bên giường nằm xuống, đem nàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ mái tóc dài của nàng, “Ta dỗ nàng ngủ.”

Không biết là do sau khi mang thai trở nên thêm ngủ, hay là do Thẩm Nghi ôm quá ấm áp, Trinh nương ngáp vài cái, cọ cọ vào lòng Thẩm Nghi, ngủ thiếp đi.

Xác định nàng ngủ say rồi, Thẩm Nghi mới nhẹ nhàng hôn nàng một cái, rón ra rón rén xuống giường, đắp lại chăn cho nàng, lại đắp thêm một tầng chăn mỏng nữa lên trên, đốt một chút hương ân thần, mới cẩn thận đi ra khỏi phòng.

Thẩm Nghi đi tới trước phòng sinh, thấy Thẩm Phong mang cái ghế dựa ra đặt trước hành lang để ngồi, phía trước đặt một chậu than đang cháy, còn Thẩm Huy thì đứng thẳng tắp không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào đại môn đang đóng chặt, trong phòng truyền ra tiếng gào đến khản cả giọng của Hoa Đào. Thẩm An cũng vội vàng chạy tới, “Sao rồi?”

Thẩm Phong lắc đầu, “Trong phòng chưa có tin tức gì, có lẽ còn lâu nữa.”

Thẩm An gật gật đầu, “Lần đầu tiên sinh đứa nhỏ đều như vậy. Lúc Hâm nhi ra đời, đệ cũng phải đợi mất cả ngày trời.”

“Bọn nhỏ đâu?”

“À, đều ngủ ở trong phòng đệ rồi. Nương của Hâm nhi đang nhìn tụi nó.” Thẩm An thối hơi, dùng sức chà sát hai tay.

Thẩm Phong ngẩng đầu liếc mắt một cái, “Đều lại đây cho ấm áp một chút đi.” Lại hỏi Thẩm An, “Đều ở trong phòng đệ? Làm sao đủ chỗ?”

Thẩm An ha ha cười, vươn tay hơ lửa, “Bốn tiểu tử nằm song song với nhau ngủ cùng một chỗ. Thực nhi có giường nhỏ của riêng mình. Nương của Hâm nhi nói nàng không buồn ngủ, chờ tin tức của tam đệ muội.” Lại hỏi Thẩm Nghi, “Tứ đệ muội ngủ rồi?”

Thẩm Nghi gật gật đầu, “Nàng nói muốn đợi tin tức, đệ đốt hương dỗ nàng ngủ.”

“Muội ấy giờ như vậy thì không nên lo lắng, ngủ cũng tốt. Lão tam, lại đây, đừng đứng ở đó chặn đường. Lão tứ, kéo tam ca đệ lại đây.” Thẩm Phong phân phó Thẩm Nghi.

Thẩm Huy tuy rằng ngồi xuống, nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ hoảng hốt của hắn. Bốn huynh đệ yêu lặng hơ lửa, ai cũng không nói gì nữa.

Mành bị xóc lên, Hỉ nhi hé đầu nhỏ ra dò xét. Thẩm Huy vội hỏi, “Trong phòng sao rồi? Hải tử đã sinh chưa? Có hay không...” Thanh âm của hắn có chút kinh hoảng.

Hỉ Nhi vội vàng xua tay, “Chưa đâu, chưa đâu, tam lão gia đừng nóng vội, tam nãi nãi rất tốt. Đại nãi nãi sợ các ngài lo lắng, bảo nô tỳ đến truyền lời, tam nãi nãi hết thấy đều ổn, chắc là sau nửa đêm đứa nhỏ mới chào đời, nô tỳ lại đi đun thêm chút nước ấm.”

Nói xong vội vã chạy về hướng phòng bếp, sắc mặt Thẩm Huy tái nhợt, tay gắt gao nắm lại.”Nàng. . . . Không có việc gì chứ?”

Thẩm Nghi nghe trong lòng đau xót, hắn không biết Thẩm Huy hỏi ai, lại cảm thấy Thẩm Huy ai cũng chưa hỏi. Thẩm Nghi đặt tay lên trên vai Thẩm Huy, “Tam ca, thân mình tam tẩu luôn luôn khỏe mạnh, huynh không cần lo lắng.”

Nói xong câu này, Thẩm Nghi lại nghĩ tới Trinh nương, cũng không biết lúc Trinh nương sinh đứa nhỏ sẽ như thế nào. . . . Hắn đột nhiên cảm thấy lạnh run, không dám nghĩ thêm nữa.

Hỉ nhi bưng một chậu nước ấm hồng hộc chạy tới, thân hình linh hoạt chui vào trong phòng.

“A... Đau quá a... Ta không sinh! Không sinh!... A...” Từ trong phòng truyền ra tiếng hét thất thanh của Hoa Đào. Mặt Thẩm Huy cũng theo đó mà càng lúc càng thêm khó coi.

“Hoa Đào, chúng ta không sinh nữa! Không sinh nữa!” Thẩm Huy đứng phắt dậy, hướng về phía phòng hô to, vừa hô vừa định chạy về phía phòng!

“Tam đệ!”

Vẫn lưu ý Thẩm Huy, Thẩm An là người đầu tiên phản ứng lại, hét lớn một tiếng liền chạy lên túm chặt lấy Thẩm Huy, sợ hấn vọt vào phòng sinh. Nam nhân tiến vào phòng sinh là điềm xấu không nói, bây giờ chạy vào phòng sinh, nếu mang theo hàn khí đi vào, đông lạnh Hoa Đào và đứa nhỏ, Thẩm Huy nhất định sẽ tự trách đến chết!

Thẩm Nghị và Thẩm Phong cũng vội vàng chạy lên giúp Thẩm An kéo Thẩm Huy ngồi lại trên ghế. Thẩm Huy giãy dụa, gân xanh hiện hết lên, trên mặt cũng loang lổ nước mắt, “Ta không cần đứa nhỏ cũng không được hay sao? Các người buông! Buông! Ta chỉ muốn nàng còn sống, ta không cần đứa nhỏ cũng không được sao...”

“A!” Thẩm Huy bị đánh một cái thật mạnh vào mặt, nửa mặt bị đánh nhất thời sưng lên, người cũng ngã sấp xuống, nằm trên mặt đất nửa ngày cũng không dậy được.

Hai mắt Thẩm An sáng như đuốc, nam nhân này bình thường ở nhà luôn trầm mặc, giờ phút này khắp người tản ra nét uy nghiêm. Hấn vẫn duy trì tư thế nắm tay đánh người, “Tĩnh chưa? Chưa tĩnh để ta làm cho đệ tĩnh thêm chút nữa!” (thích Thẩm An ca, lão nhị đúng là bao h cũng bá đạo nhất hehe)

Thẩm Nghị vội nâng Thẩm Huy dậy. Thẩm Huy lấy tay lau máu tươi chảy ra nơi khoe miệng, trên mặt một mảnh tro tàn, chậm rãi nhắm mắt lại, lệ nơi khoe mắt cũng chậm rãi rơi xuống.

“Thối thư sinh... Người gào cái gì chứ?... A... Đau chết mất... Người tin ta có được hay không... Ta... Ta đã nói ta và đứa nhỏ... A... Chúng ta đều không có việc gì... Ta hoài thai hấn mười tháng... Người bảo ta đừng sinh... Ta đây mệt mỏi nhiều như vậy... A... Đừng nói vớ vẩn... Ta còn phải sinh đứa nhỏ đó... Không tốn công chửi người nữa...”

Trong phòng ngoài phòng, mọi người đều hóa đá.

Hổ cô nương đứng đầu trần Tú Thủy quả nhiên danh bất hư truyền! Lúc sinh đứa nhỏ còn dư khí lực mà mắng chửi người (chồng hoho)!

Sau đó liền truyền đến thanh âm hỗn hển của Liêu thị, “Muội chuyên tâm một chút cho ta! Biết muội thích trẻ con rồi! Dừng sức. . .”

Trong mắt Thẩm Huy bật ra ra một tia tinh quang, giãy khỏi tay Thẩm Nghị ,đứng lên ghé sát vào cửa sổ nói, “Được được, ta không ăm ỹ nàng nữa, ta không ăm ỹ nàng nữa. . .”

“Câm miệng! A. . . . !”

“Oa oa. . . .” Trong phòng truyền đến trẻ con khó lớn, bồi tiếp sau đó là tiếng chúc mừng không ngớt của bà đỡ Tống.

Thẩm Phong vội cao giọng hỏi, “Trong phòng vẫn tốt chứ?”

Liêu thị cao giọng trả lời , “Mẫu tử bình an, là một thiên kim! Trước đừng để cho Tam đệ tiến vào, trong phòng huyết khí nặng nề, đợi thu thập ổn thỏa rồi hãy vào.” Trong thanh âm của Liêu thị còn mang theo vài phần buồn bực, lại lộ ra vài phần như trút được gánh nặng.

Thẩm Nghị vội đi lên chúc mừng Thẩm Huy, “Chúc mừng Tam ca sinh được thiên kim!”

Thẩm Huy lúc này mới ngẩng ngực cười ra tiếng, mẫu tử bình an! Mẫu tử bình an! Thật tốt quá, nàng quả nhiên không có làm cho hấn thất vọng, nàng hứa với hấn nhất định sẽ mẫu tử bình an, nàng quả nhiên làm được ! Thẩm Huy chỉ cảm thấy hiện tại hấn vui mừng đến mức tâm đều muốn bay lên!

Thẩm Phong thở phào một cái, sau đó mới cau mày quở trách Thẩm An, “Xuống tay cũng quá nặng!”

Thẩm An không được tự nhiên chà xát hai tay, khó khăn nở nụ cười, “Cái kia. . . . Nhất thời không khống chế được lực đạo. . .”

Thẩm Phong nhìn bộ dáng của hấn lại cảm thấy buồn cười, hai huynh đệ liếc nhau, đều cười to ra tiếng.

Cảm tạ bà đỡ Tống xong, Thẩm Phong liền tự mình đưa bà đỡ Tống về nhà, lại đưa thêm một cái hồng bao thật to, còn nói lúc tắm ba ngày cho đứa nhỏ còn phải phiền toái bà đỡ Tống, bà đỡ Tống âm thầm suy nghĩ một chút nhận lấy hồng bao, mặt mày hớn hở đáp ứng.

Trong phòng thu thập xong xuôi, Liêu thị mới để cho Thẩm Huy đi vào, Hỉ nhi cầm đồ đạc thu thập đi ra. Thẩm An, Thẩm Nghị và Liêu thị đứng ở cửa nhỏ giọng nói chuyện.

Liêu thị vừa bực mình vừa buồn cười, “Nào có người nào giống như muối ấy chứ, lúc sinh đứa nhỏ còn có khí lực chửi người. Tẩu cũng thật sự là bội phục. Tuy nhiên, thân thể muối ấy quả thật rất tốt, một chút cũng không sao, tẩu còn tưởng rằng phải kéo dài tới qua nửa đêm chứ, kết quả nước ối vỡ không bao lâu đứa nhỏ ra đời.”

Thẩm Nghị và Thẩm An đều ha ha cười rộ lên, mẫu tử bình an là tốt rồi.

“Các đệ cũng trở về nghỉ ngơi đi, tẩu đi nấu uội ấy bát canh trứng gà bồi bổ.” Liêu thị nói xong đi về hướng phòng bếp.

Sắc mặt Thẩm An thoải mái, nói với Thẩm Nghị, “Đi thôi, nhị tẩu đệ đợi tin này lâu rồi. Ta đi báo cho nàng tin này. Đệ cũng sớm quay về nhìn tứ đệ muội đi.”

Thẩm Nghị gật gật đầu, còn không quên hướng về phía Thẩm An giơ ngón tay cái lên, “Nhị ca, thực không biết rằng huynh còn có bản lĩnh này đó!”

Thẩm An hiểu được, “Tiểu tử đệ đến lúc đó nếu cũng như vậy, nhị ca cũng sẽ cho giúp đệ một chút, cho đệ cũng thanh tỉnh nhé.”

“Ha ha... Nhị ca đừng nói giỡn... Đệ về phòng trước!” Thẩm Nghị xấu hổ cười cười, vội vàng trở về phòng mình.

“Xú tiểu tử này, từ nhỏ đến lớn đều là ta đánh các người, hiện tại trưởng thành quên hết cả rồi, xem ra ta vẫn tu thân dưỡng tính luyện công phu cho tốt a! Bên ngoài ngày ngày bên ba gian khổ... Vui mừng nghe thấy tin kỳ lân reo hò...” Thẩm An hát tiểu khúc, đi nhanh về hướng sân phòng mình.

34. Chương 34: Thời Gian Ấm Áp Vui Vẻ...

Trong phòng còn tản ra mùi máu tươi, Thẩm Huy nhìn thê tử sắc mặt tái nhợt nhắm mắt nằm trên giường, điềm tĩnh tự tin tất cả đều bay hết lên chín tầng mây, bước nhanh đến trước mặt nàng, run run vươn tay đặt ở trước mũi của nàng.

“Chàng làm gì đó!” Hoa Đào vừa mở mắt ra liền thấy tướng công nhà mình đang kiểm tra hô hấp của mình, lập tức có chút tức giận, “Ta còn chưa. . .”

“Không được nói! Ta chỉ lo lắng chút thôi...” Thẩm Huy ngăn nàng nói, lẳng lặng nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên ôm lấy nàng vào trong lòng.

Hoa Đào cảm thấy có một dòng chảy ấm áp trượt xuống cổ, nam nhân trước mắt nàng cả người run run không ngừng, hân sự hãi đến mức nào? Nàng nhắm mắt lại, tùy ý để nước mắt mình rơi xuống.

“Oa...” Đứa nhỏ bọc trong chăn đặt cạnh bên người Hoa Đào đột nhiên khóc rống lên, phá vỡ không khí im lặng ấm áp của hai người lúc này.

Hoa Đào luống cuống tay chân đẩy Thẩm Huy ra, loay hoay muốn ôm đứa nhỏ, lại động đến miệng vết thương, đau đớn dâng lên khiến nàng hít mạnh một hơi.

“Để ta, để ta, nàng nằm đi.” Thẩm Huy ôm lấy bọc chăn, để Hoa Đào nằm xuống, đỡ đứa nhỏ mới sinh ra còn chưa được vài canh giờ. Đứa nhỏ đang nhắm mắt khóc nấc lên, đột nhiên lại hơi hé mắt nhìn Thẩm Huy một cái, sau đó lại nhắm lại.

Thẩm Huy cẩn thận ôm lấy đứa nhỏ đỡ dành. Đứa nhỏ làm bản vài tiếng, lại ngáy ngốc ngủ thiếp đi. Thẩm Huy cẩn thận quan sát khuôn mặt nữ nhi, nhìn nhìn rồi lại ngáy ngốc cười rộ lên.

“Bộ dạng thật xinh đẹp! Không hổ là nữ nhi của ta.”

Lại ôm đứa nhỏ đến cho Hoa Đào xem, một tay nâng Hoa Đào dậy để dựa vào mình. Hoa Đào đón lấy nữ nhi ôm vào trong ngực, nhìn ngắm nửa ngày, “Đỏ đỏ nhẵn nhéo, khó coi, không xinh đẹp như ta! Chàng định đặt tên cho con là gì?”

Thẩm Huy cười lắc đầu, “Chưa thấy mẫu thân nào lại tranh xinh đẹp với nữ nhi a. Đứa nhỏ Thẩm gia thường dùng tên đệm là Gia hoặc Kim, lại là nữ hài, gọi là Ngọc đi, chính là bảo vật trân quý ý.”

Hoa Đào cười cười gật đầu, “Được, gọi là Ngọc đi.” Nàng lặp lại, “Thẩm Gia Ngọc, Ngọc nhi, rất được.”

Đúng lúc Liêu thị bưng bát canh trứng gà đi vào, nghe thấy câu này liền cười nói, “Đặt cho nha đầu này tên hay gì vậy?”

Thẩm Huy gật gù đầu, “Gọi là Thẩm Gia Ngọc.”

Liêu thị bưng bát canh trứng gà đi vào, “Được, tên này được. Tam đệ muội, đến đây, ăn vài miếng canh trứng bồi bổ thân thể.” Nói xong lại ôm lấy Ngọc nhi vào lòng, “Hài tử này sinh vừa khéo, qua giờ tý mới chào đời, mừng một tết sinh thiên kim đầu lòng, song hỷ lâm môn a.”

Nhìn Hoa Đào ăn xong bát canh trứng gà, Liêu thị kêu Hỉ nhi vào trong phòng ngủ cùng, buổi tối tiện hầu hạ, lại đuổi Thẩm Huy ra ngoài, “Đi đi thôi, đừng ở chỗ này thêm phiền.”

Đuổi Thẩm Huy về phòng, Liêu thị lại dặn dò thêm một lần nữa, sau đó mới quay lại phòng mình ngủ. Việc ngày hôm nay, Liêu thị cũng quá mệt mỏi rồi.

Thẩm Nghị trở về phòng thấy Trinh nương vẫn còn ngủ, hần đứng trước chậu than hơi ấm thân mình rồi mới nhẹ nhàng cởi giày leo lên giường. Trinh nương tự động nép vào. Thẩm Nghị ôm Trinh nương vào trong ngực, một tay theo thói quen nhẹ đặt lên bụng nàng khẽ vuốt.

Tay vừa đặt lên, trên cái bụng đột nhiên nổi lên một cái bọc nhỏ. Thẩm Nghị ngừng thở, cho tay chui vào trong vạt áo của Trinh nương, bàn tay to ấm áp sờ lên cái chỗ vừa mới nổi lên kia, miệng hần bất giác hiện lên một nét cười, nhẹ nhàng xoa, cái bọc nhỏ trên bụng cũng dần dần hạ xuống.

Trong lòng Thẩm Nghị đột nhiên dâng lên một loại cảm giác tự hào của người làm phụ thân, ôm Trinh nương sát lại, xoa xoa bụng nàng, cảm nhận cảm giác ấm áp mà cái bụng nhỏ nhỏ kia đem lại. Thẩm Nghị thích ý nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, Trinh nương lay hần dậy. Thẩm Nghị mơ màng tỉnh lại, “Sao vậy?”

Về mặt Trinh nương tràn đầy lo lắng, “Hoa Đào tỷ sao rồi? Đứa nhỏ đâu? Đứa nhỏ ổn không?”

“Mẫu tử bình an! Đứa nhỏ ta còn chưa thấy, thì đại tẩu bảo chúng ta về ngủ.” Lại đem tình hình ngày hôm qua kể lại kỹ càng, lúc nói đến chuyện Thẩm An đánh một quyền đã làm ngã Thẩm Huy, Trinh nương kinh ngạc a một tiếng.

“Thật không biết đó, ngày thường nhị ca đều là người trầm mặc...” Trinh nương đột nhiên cảm thấy bất ngờ.

Thẩm Nghị nhẹ nhàng cười, “Ta còn nhớ rõ lúc nhỏ, đại ca phải chăm lo cuộc sống, nên đem ta và tam ca giao hết cho nhị ca quản. Tính tình nhị ca táo bạo, hơi một chút là đánh chúng ta. Cho tới bây giờ huynh ấy nói gì ta cũng không dám không nghe. Sau này huynh ấy đi ra ngoài làm việc, không hiểu sao lại thay đổi như vậy, mỗi lần về nhà đều vô cùng trầm mặc, chỉ duy nhất một điểm là uống rượu vào liền nói nhiều thì không hề thay đổi.”

“Thật không nghĩ tới a, nàng không biết chứ một quyền kia, giống như đã mang nhị ca lúc nhỏ trở lại,” Thẩm Nghị nhớ lại cười, cảm thán, “Tuy nhiên, hôm nay huynh ấy nhất định khổ rồi, căn cứ theo kinh nghiệm của ta, vết thương trên mặt tam ca hôm nay nhất định sẽ hiện lên rõ ràng. Đại ca nhất định sẽ mắng huynh ấy.” Về mặt Thẩm Nghị tràn đầy ý cười, đã bao lâu rồi hần chưa nhìn thấy nhị ca kinh ngạc? Hần thật sự rất chờ mong a.

Trinh nương liếc mắt nhìn hần, “Chàng nghĩ gì vậy hả? Được rồi, nhanh dậy thôi, hôm nay có không ít việc đâu, đừng lười.”

Thẩm Nghi kêu ai một tiếng, “Nương tử tốt của ta, tối hôm qua ta đợi đến tận khuya, buổi sáng cũng không cho ta ngủ thêm một chút a.” Tuy nhiên thấy tiếp theo liền nghe thấy một tiếng hừ nhẹ đầu uy hiếp của Trinh nương, liền hạ giọng nói, “Ta đây là được chứ gì.”

Trinh nương mặc áo bông, nhắc hần, “Chàng càng ngày càng xấu a, không hề giống với lúc ta vừa gả cho chàng.”

Nàng cũng không phải càng ngày càng to gan hơn hay sao! Thẩm Nghi oán thầm trong lòng, nhưng mà cũng không dám nói ra, vụng trộm liếc mắt ngắm Trinh nương một cái, mặt không tự giác nở nụ cười. Nàng dâu to gan, chứng tỏ được mình bảo bọc! So với Hoa Đào, nương tử nhà mình vẫn ôn nhu hơn nhiều a!

Trinh nương đi tới đại sảnh, Trương thị đang cho bọn nhỏ ăn bánh dẻo, thấy nàng đi tới, Trương thị dứt một cái bánh dẻo cho Khâm nhi, cười hỏi nàng, “Tứ đệ muội dậy rồi à. Đói bụng rồi nhỉ, chờ một chút, đại tẩu đang nấu bánh dẻo, xong ngay thôi.”

Trinh nương vội nói, “Muội đi giúp!” Trương thị khoát tay, “Muội đừng chạy, ngồi xuống đi, đừng làm đại tẩu thêm phiền. Phòng bếp đã có Hỉ nhi giúp đỡ rồi.”

Thẩm Nghi tiến đến bên cạnh Thẩm An đang vui đùa ăn bánh dẻo, cười hì hì hỏi hần, “Nhị ca, buổi sáng hôm nay có bị ai mắng không a?”

Thẩm An ngẩng đầu, nhìn thì vô cùng ôn hòa nhưng kỳ thật cười vô cùng thâm thúy, “Tứ đệ hình như rất vui vẻ nha?”

Thẩm Phong nhẹ nhàng gõ cái bát, “Đều làm cha rồi, còn không đứng đắn.”

Thẩm Nghi sờ sờ cái mũi, không dám lại chọc Thẩm An để tìm niềm vui nữa, “Tam ca đâu?”. Nửa ngày rồi chưa gặp Thẩm Huy, hần muốn thấy Thẩm Huy một chút.

Liêu thị bưng hai mâm bánh dẻo đi ra, cho bọn nhỏ ăn một mâm, ấy huynh đệ Thẩm gia một mâm, lại đưa dưa và dấm chua cho Thẩm Nghi, “Tam thúc đang chăm sóc tam đệ muội trong phòng.” Lại nói với Trinh nương, “Tứ đệ muội ăn cơm xong thì tới xem đi. Ngọc nhi sinh rất đúng lúc, biết hôm nay sẽ có tiền mừng tuổi, đã vội vàng chui ra rồi, sau này nhất định quản gia rất tốt.”

Một câu nói khiến mọi người đều cười rộ lên. Mẩu tử Hoa Đào đều bình an, trong lòng mọi người cũng buông xuống được một tảng đá lớn. Thẩm Huy sau lần trải qua đau xót trước kia, nhất định cũng có ý nghĩ giống như vậy đối với chuyện sinh sản của Hoa Đào.

Trinh nương cũng biết nhị tiểu thư của Thẩm gia gọi là Ngọc nhi rồi. Nàng nâng tay sờ sờ bụng, nghĩ có nên chuẩn bị cho đứa nhỏ sắp ra đời này một cái tên hay không.

Ăn cơm xong, Thẩm Nghi mang Trinh nương đi thăm Hoa Đào và Ngọc nhi, còn chưa tới cửa đã thấy thanh âm âm ỹ bên trong.

“Lúc nào chàng nghe thấy ta nói ta không muốn sinh? Ta còn muốn sinh con trai!” Là thanh âm hùng hồn khỏe mạnh của Hoa Đào.

“Có Ngọc nhi là đủ rồi, còn sinh cái gì nữa, ta không cần con!” Thanh âm của Thẩm Huy đã khôi phục lại vẻ lạnh nhạt như trước đây.

“Không đủ! Ta còn muốn sinh nữa, không chỉ là một đứa con trai, ta còn muốn sinh mười tám đứa nhỏ nữa!”

“Nàng ỉnh là heo mẹ sao?”

“Nếu ngươi là heo cha thì ta là heo mẹ có làm sao. Ta sẽ sinh, nếu không Ngọc nhi sẽ rất cô đơn!”

“Trong nhà có nhiều đứa nhỏ như vậy, nó sẽ không cô đơn!”

“Ta mặc kệ, ta nhất định phải sinh, ta không thể không sinh!”

“Không có sự phối hợp của ta, nàng muốn sinh cũng không được!”

“Chàng...”

Trình nương ngạc nhiên, giống như mỗi lần thấy Hoa Đào và Thẩm Huy đều kinh ngạc, tuy nhiên... Trong ngày đầu tiên sinh đứa nhỏ mà hai người đã cãi nhau vì vấn đề này sao?

Thẩm Nghị cười trộm một cái, thấp giọng nói bên tai Trình nương, “Tam ca mà bình tĩnh lại, không ai có thể địch nổi!” Nói xong hắt ho nhẹ một tiếng, cao giọng nói, “Tam ca tam tẩu, bọn đệ đến thăm.”

“Vào đi.” Thẩm Huy dường như hoàn toàn không xấu hổ, trả lời rất bình tĩnh.

Trình nương nhìn Thẩm Nghị gật gật đầu, cũng chỉ có người bình tĩnh như Thẩm Huy mới có thể trị được Hoa Đào.

Hai người vào nhà, thấy Thẩm Huy đang ôm đứa nhỏ đi tới đi lui trong phòng đỡ dành. Hoa Đào thì đang bưng bát cần móng giò.

Chào hỏi Thẩm Huy và Hoa Đào xong, Trình nương ngồi vào bên giường, thân thiết hỏi nàng, “Tỷ có khỏe không?”

Sắc mặt Hoa Đào đã hồng nhuận hơn nhiều. Nàng gật gật đầu, “Ta rất khỏe. Sáng nay đại tẩu đã bảo Hỉ nhi ninh móng giò cho ta. Đứa nhỏ cũng tốt, chỉ là chưa được ăn. Ta có cho nó uống chút nước trong, ta còn chưa... Ân, cái kia.” Thẩm Nghị đứng đó, Hoa Đào tất nhiên là không tiện nói rõ.

Trình nương cũng hiểu gật đầu, móng giò là canh lợi sữa. Ý của Hoa Đào là nàng bây giờ vẫn chưa có sữa, “Bảo cho Lưu thẩm và mọi người bên đó chưa?”

Thẩm Huy ôm đứa nhỏ, trả lời hộ, “Tối hôm qua đã báo rồi. Nhưng mà trời tối quá cũng không bảo bọn họ tới đây, chắc chút nữa là đến đó.”

Thẩm Nghị và Trình nương nhìn đứa nhỏ. Tiểu nha đầu chỉ chăm chăm ngủ say, môi vô thức mấp máy, đáng yêu thật. Nói chuyện với Hoa Đào được một lát. Hai lão Lưu gia cũng đã đến.

Chào qua hai người, Thẩm Nghị và Trình nương liền nhân cơ hội đi ra ngoài, lưu lại hai lão Lưu gia và vợ chồng Thẩm Huy ở trong phòng nói chuyện.

Đi vào đại sảnh, Tranh nhi và vài đứa nhỏ đang chơi trên phản. Trương thị chơi trống bỏi với Thục nhi. Liêu thị ngồi trên phản. Hai huynh đệ Thẩm Phong và Thẩm An uống trà.

Thấy bọn họ đã trở lại, Liêu thị cười hỏi, “Thấy đứa nhỏ chưa? Ta thấy Ngọc nhi rất giống tam thúc.”

Trình nương gật đầu, “Giống tam bá, tuy nhiên lúc này còn nhỏ, đợi mặt mày nảy nở hơn chút nữa thì sẽ càng giống hơn.”

“Nữ nhi giống cha là có phúc. Thục nhi nhà ta cũng giống cha nàng, Hâm nhi thì lại giống ta hơn.” Trương thị cười đùa với nữ nhi, vui vẻ nói.

Diệu nhi cũng cao hứng nói theo, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta có giống muội muội nhiều không?”

Trình nương lắc đầu, “Ngọc nhi không phải muội muội của đệ, là tiểu chất nữ của đệ.”

Diệu nhi có chút mê mang, “Không phải muội muội? Vậy còn nàng?” Hắc chỉ về phía Thục nhi đang chơi đùa.

“Cũng là chất nữ của đệ.”

Diệu nhi lại càng mê mang, “Nàng là muội muội của Hâm nhi, lại là chất nữ của đệ, vậy thì Hâm nhi là gì của đệ?”

Thẩm Nghị cười ha ha nói, “Khâm nhi, Hâm nhi, Tranh nhi đều là cháu của đệ, phải gọi đệ là thúc thúc!”

Diệu Nhi hiểu ra, a một tiếng, sau đó thật sự chăm chú nghiên cứu cách xưng hô mới này, nói với Khâm nhi, “Khâm nhi, ta là thúc thúc của ngươi, gọi thúc thúc đi!”

“Thúc thúc!” Khâm Nhi hồn nhiên hô to một tiếng.

Diệu nhi hưng phấn, lại nói với Hâm nhi, “Hâm nhi, ngươi cũng phải gọi ta là thúc thúc.”

Hâm nhi cau mày nhìn Diệu nhi còn nhỏ hơn mình, sau bị Trương thị nhắc nhở liền không tự nhiên gọi nhanh một tiếng, “Thúc thúc.”

Đến Tranh nhi, mặt hần nheo đỏ bừng, lúc ánh mắt Diệu nhi xoay về phía mình, vội vàng đứng lên, “Ta... Ta còn có sách chưa đọc xong. Ta phải đi đây.” Nói xong dùng tốc độ nhanh nhất giầy không chạm đất quay đi, đi nhanh như chạy.

Diệu nhi nhần nhần cái mũi nhỏ, nhìn về phía Tranh nhi hô to một tiếng, “Tranh nhi, ngươi còn chưa gọi ta là thúc thúc mà.”

Mơ hồ nhìn, chỉ thấy bóng dáng của Tranh nhi dường như hơi lảo đảo một chút, sau đó lấy tốc độ nhanh hơn chạy tiếp.

Mọi người trong phòng cười ha hả, trong phòng tràn ngập tiếng cười. Năm nay, thật sự là vô cùng vui vẻ!

35. Chương 35: Mua Nha Hoàn

Cũng giống như các năm trước đây, cả nhà Thẩm An lại ở đến hết mười lăm tháng giêng thì trở lại Chu Châu, Thẩm Huy thì vì Hoa Đào còn đang ở cử nên hành trình có chút chậm trễ.

Năm mới đến, chuyện Diệu nhi phải tới học đường đã trở thành chuyện quan trọng cần bàn. Không chỉ vì năm nay Diệu nhi đã năm tuổi mà còn vì giờ Trinh nương đang mang thai, Thẩm Nghị lại chuẩn bị thi khoa cử, trong nhà có nhiều chuyện cần quan tâm như vậy, đám người lớn không còn dư tinh lực để mà trông coi mấy đứa nhỏ.

Chính là lúc Tranh nhi khai giảng, dứt khoát dẫn Diệu nhi tới học đường chính thức học võ lòng.

Hôm nay là ngày đầu tiên Diệu nhi tới học đường. Trinh nương chuyên tâm thay cho nó một bộ quần áo mới tinh, lại cẩn thận sửa soạn sách vở mới cho vào túi, vừa chỉnh lại quần áo cho hần vừa căn dặn, “Đi học phải chuyên chú nghe giảng, lên lớp phải hòa thuận với các bạn, nha?”

Diệu nhi vui mừng vuốt túi sách, cao hứng đồng ý, “Đã biết.”

“Được rồi, đi thôi, trên đường nhớ nắm chặt tay Tranh nhi, đừng bướng bỉnh.” Trinh nương sờ sờ đầu hần, sủng nịnh nói.

Tranh nhi đã đứng một bên chờ, bước lên phía trước, thi lễ nói, “Tứ thúc, tứ thẩm, bọn con đi đây.” Nói xong, cầm lấy tay Diệu nhi kéo ra ngoài.

Thẩm Nghị và Trinh nương cười gật đầu, nhìn Tranh nhi sôi nổi nắm tay Diệu nhi đi ra ngoài, mơ hồ còn nghe thấy thanh âm cười đùa của hai đứa nhỏ.

“Tranh nhi, đi học đường chơi có vui không?”

“Ngươi định đi học hay là đi chơi?”

“Tranh nhi, ngươi chưa hề gọi ta là thúc thúc đâu! Có người nói chuyện với thúc thúc như vậy sao?” Thanh âm của Diệu nhi vô cùng đặc ý.

“Ngươi... Tới học đường không cho phép nói lung tung, nếu không ta không đưa ngươi về đâu...” Tranh nhi nghiêm rằng nghiêng lợi uy hiếp.

“Hắc hắc... Không sợ, nếu ngươi không đưa ta về, cha ngươi nhất định sẽ đánh mông ngươi!”

“...”

(Muốn ghép đôi hai nhóc này ghê! Mỗi tội không phải tác giả!>.<>)

Trinh nương dở khóc dở cười nói với Thẩm Nghị, “Hai đứa nhỏ này, sao vẫn vì chuyện này mà tranh cãi vậy chứ?”

Thẩm Nghị cũng xoay người đi ra cửa, “Tiểu hài tử đều vậy cả. Ta tới thư phòng đọc sách.”

Thẩm Nghị vừa mới đi, chợt nghe thấy thanh âm của Hỉ nhi, “Tứ nãi nãi, đại nãi nãi mời ngài qua đại sảnh một chút.”

“Đã biết.” Trinh nương khoác thêm một cái áo choàng nữa mới ra khỏi phòng. Liêu thị kêu nàng lúc này, chắc là sợ nàng buồn đây mà.

Hỉ nhi vẫn đứng ở ngoài cửa phòng không đi, chờ Trinh nương đi ra, cẩn thận đỡ nàng tới đại sảnh.

Đến đại sảnh đã thấy Liêu thị đang chờ, thấy nàng vội gọi, “Tứ đệ muội, lại đây ngồi đi, xem mấy nha hoàn này thế nào?”

Trinh nương ngồi xuống mới để ý trong phòng đang có một loạt nha hoàn đang đứng, bên cạnh còn có mấy mẹ mìn (aka kẻ buôn người) nhìn nàng cười lấy lòng. Nàng quay đầu hỏi Liêu thị, “Đại tẩu muốn mua nha hoàn sao?”

Liêu thị gật gật đầu, “Bên chỗ tam đệ muội cần có người chăm sóc, mà muội mấy ngày nữa cũng sinh rồi, cũng phải chuẩn bị uội một người. Trong nhà còn bốn đứa nhỏ nữa, chỉ một mình Hỉ nhi, thật sự làm không hết việc. Năm trước ta đã định mua thêm vài nha hoàn rồi, nhưng nhị tẩu muội nói để qua năm hãy mua mới có nhiều người, nên mới để đến tận bây giờ.”

Trinh nương gật đầu, mấy mẹ mìn kia vội vàng lấy lòng nói, “Hai nãi nãi, trong tay chúng ta đều là nha hoàn gia thế trong sạch, có thể chịu khổ, lúc nhỏ rất ngoan ngoãn, mua đều là khế ước bán thân cả đời. Sau này nếu không nghe lời, muốn đánh muốn mắng tùy hai nãi nãi định đoạt.”

Liêu thị để Hỉ nhi ôm Khâm nhi tới chỗ gần đó chơi, còn mình thì bảo đám nha hoàn nói chuyện trước đây của mình, trước kia ở đâu, làm gì, bây giờ nếu đến phải làm những việc gì.

Trinh nương cẩn thận quan sát nét mặt và ánh mắt của mấy nha hoàn. Trong đám nha hoàn có một nữ oa nhìn khá lớn, tóc tai chỉnh tề, người cũng sạch sẽ. Liêu thị nhìn thấy liền thích, gọi tới hỏi.

Nữ oa kia cũng không khấn trương, thoải mái quỳ xuống. “Nô tỳ tên là Diêu Song, năm nay mười bảy tuổi, ngày bé nhà nghèo, bị cha mẹ bán cho người ta làm nha hoàn, trước kia ở trong thái y viện trong phủ Lý đại nhân ở kinh thành làm nha hoàn sai bảo. Phu nhân tin phạt, tuổi nô tỳ khắc với phu nhân, bị phu nhân bán trao tay đi.”

Trinh nương và Liêu thị liếc mắt nhìn nhau một cái. Hóa ra là nha hoàn trong phủ quan ở kinh thành, thảo nào khác hẳn với những nha hoàn còn lại.

Liêu thị nhìn tay nàng, móng tay sạch sẽ, vừa lòng gật đầu, “Nếu là người ở trong quý phủ của thái y đại nhân, vậy thì người biết y thuật chứ?”

Diêu Song cúi đầu, “Nô tỳ chỉ biết vài vị dược liệu, không tính là biết. Lý phu nhân sau khi sinh sản nô tỳ từng hậu hạ một thời gian.”

Hai mắt Liêu thị sáng ngời, “Người từng hầu hạ người đã từng sinh đẻ?” Lại cẩn thận quan sát một chút, “Hỉ nhi, người mang Diêu Song đến phong tam nãi nãi đi, xem nàng có thích hay không, nếu thích thì lưu lại.”

Hỉ nhi trao Khâm nhi lại cho Liêu thị, “Dạ, nãi nãi.” Liếc mắt nhìn Diêu Song một cái, nói với nàng, “Người đi theo ta.”

Liêu thị nhìn Trinh nương cười nói, “Từ nơi phú hộ nhà cao cửa rộng đi ra hầu hết đều biết quy củ, lại từng hậu hạ người sinh đẻ rồi, còn biết chút dược liệu, tốt đó. Muội cũng chọn đi, nhìn xem thích người nào?”

Trinh nương nhẹ nhàng cười, cũng không nói tiếp, gọi một nha hoàn khuôn mặt tròn tròn, mặt mày đoan chính đi tới cẩn thận hỏi rất nhiều chuyện.

Sau một lúc, Hỉ nhi dẫn Diêu Song trở lại. Thần sắc Hỉ nhi có chút kỳ quái, Liêu thị hỏi, “Thế nào? Tam nãi nãi nói thế nào?”

Hỉ nhi có chút khinh thường liếc mắt nhìn Diêu Song, “Tam nãi nãi nói, nha hoàn này nàng không dùng được, còn bảo nô tỳ chuyển lời cho đại nãi nãi và tứ nãi nãi, nha hoàn kia chúng ta dùng không nổi đâu, để nàng ta đi đi.”

Liêu thị có chút ngoài ý muốn liếc mắt nhìn Diêu Song, lập tức chuyển mắt, “VẬY tam nãi nãi có nói nàng muốn người như thế nào không?”

Hỉ nhi gật đầu, “Tam nãi nãi nói muốn người thành thật, biết thân biết phận, nàng nói...” Hỉ nhi cao hứng nhếch miệng cười, “Giống như nô tỳ là được.”

Liêu thị bật cười, cũng không nhìn Diêu Song nữa, quay đầu nhìn đám nha hoàn còn lại, chọn lựa cẩn thận, lại bảo Hỉ nhi mang một người nữa đi. Lần này Hỉ nhi quay về rất nhanh, nói nha hoàn kia Hoa Đào đồng ý.

Hỏi lại Trinh nương, Trinh nương cũng vừa ý với nha hoàn mặt tròn, đoan chính kia.

Mẹ mìn kia lạnh lùng liếc nhìn Diêu Song một cái. Cả người Diêu Song run lên. Nàng cũng không hiểu, sau khi vào nhà nàng chỉ nhìn thấy một vị lão gia và một vị phu nhân đang cho đứa nhỏ bú. Nàng lập lại lời mình vừa nói với Liêu thị và Trinh nương, vị phu nhân kia sau đó liền giữ một mình Hỉ nhi lại nói chuyện. Sau đó Hỉ nhi đưa nàng đi ra, nói vị phu nhân kia không cần nàng.

Đính giá xong xuôi, ký khế ước, hai nha hoàn này liền lưu lại Thẩm gia.

Ra khỏi đại môn Thẩm gia, mẹ mình liếc mắt đánh giá Diêu Song một vòng, kỳ quái hỏi nàng, “Nương tử Thẩm gia vì sao không cần người?”

Diêu Song co rúm lại một chút, thì thào nói, “Ta cũng không biết. . . .”

Mẹ mình cười lạnh một tiếng, “Người cũng biết, Lý phu nhân đã giao cho ta chuyển người đến nơi nào. Là do người đau khổ cầu xin ta, ta mới mang người tới Thẩm gia. Đây cũng không phải là ta không cho người cơ hội, mà là nãi nãi nhà người ta chú ý mất người. Nếu đã như vậy, cũng chỉ đành dựa theo ý tứ của Lý phu nhân đem người bán vào kỹ viện. Nhìn bộ dáng này của người, có thể bán được giá tốt đó!”

Diêu Song bùm một tiếng quỳ xuống, khóc lóc cầu xin, “Xin ngài... Xin ngài đừng bán ta tới chỗ đó... Xin ngài...”

Mẹ mìn cười lạnh, không thèm để ý đến Diêu Song khóc tê tâm liệt phế, kéo nàng rời đi.

Ở Thẩm gia, Liêu thị cũng có nghi vấn giống hệt như vậy. Nhìn mẹ mìn vừa mang bọn nha hoàn đi, đã gọi Hỉ nhi tới hỏi.

“Tam nãi nãi nói, Diêu Song kia vừa vào phòng đã nhìn tam lão gia trước rồi mới nhìn nàng. Mặt mày gian xảo lại còn phóng đảng, chắc là một kẻ không an phận. Lại nói, người nhà giàu bình thường không vì một chuyện như khắc mệnh mà tùy ý bán trao tay nha hoàn, cùng lắm chỉ là đuổi đi lập gia đình. Trừ phi nha hoàn đó phạm sai lầm cực lớn mới có thể bị chủ mẫu bán trao tay thôi.” Hỉ nhi thật sự lặp lại lời Hoa Đào nói, trong lòng âm thầm run sợ. Trong nhà có mấy nãi nãi, tam nãi nãi chính là người khiến người ta nể sợ nhất.

Liêu thị nghe xong vẫn thấy khó hiểu, lúc đi thăm Hoa Đào với Trinh nương lại nhắc lại chuyện này.

Hoa Đào ngồi ở trên giường, trên đầu quấn khăn, ăn hoa đào cao Thẩm Huy mua cho, bên người là Ngọc nhi đang ngốc ngốc ngủ, nhẹ nhàng cười, “Nha hoàn kia nói nàng từng hậu hạ chủ mẫu sinh nở, nhất định phải là người tâm phúc bên cạnh chủ mẫu. Có chủ mẫu nào lại để nha hoàn khắc mệnh với mình ở bên người đâu? Người như vậy mà bị bán trao tay, hơn nữa đầu óc lại thông minh, nguyên nhân duy nhất chỉ là nàng muốn trèo lên giường của chủ tử, nhưng bị chủ mẫu biết chuyện. Nếu không chỉ vì chuyện khắc mệnh hơi va chạm một chút đó, đáng bị bán xa như vậy hay sao?”

Liêu thị bỗng nhiên hiểu ra, ngượng ngùng cười nói, “Tẩu thực không biết mất chuyện này, chỉ nghĩ nha hoàn kia biết chút ý được, nhìn cũng khá quý cừ, nghĩ có thể chăm sóc muội thật tốt thôi.”

Trinh nương che miệng cười khê, “Đây cũng là đại tẩu suy nghĩ cho tam tẩu thôi.”

Liêu thị bận nhiều việc, ngồi một lúc liền rời đi, để lại hai người Trinh nương và Hoa Đào. Lúc này Hoa Đào mới bấu môi, “Nha hoàn kia vừa vào phòng đã nhìn chằm chằm tam ca muội. Ta chỉ hận không thể móc mắt nàng ta ra!”

Trinh nương không nói gì. Hóa ra, đây mới là nguyên nhân chính. “Sao tỳ lại biết nhiều chuyện như vậy? Cả quy củ của nhà giàu cũng biết?” Trinh nương kỳ quái hỏi.

Hoa Đào tùy ý cười, “Gia đình Sơn Trường trong thư viện đều là cái dạng này. Sơn Trường phu nhân đã từng nói qua với ta, nghe nhiều cũng hiểu thôi.”

Trinh nương gật đầu. Xem ra, hai năm này, Hoa Đào ở cùng Thẩm Huy trong thư viện cũng gặp qua không ít chuyện. Sơn Trường phu nhân sao lại vô duyên vô cớ nói đến mấy chuyện như vậy chứ. Tuy nhiên, nếu Hoa Đào đã không muốn nói đến, nàng cũng không tiện hỏi nhiều.

Hỉ nhi mang hai nha hoàn kia vào phòng, chỉ vào giường nói, “Sau này, ba người chúng ta đều ngủ trong này. Hai người tên là gì?”

“Ta gọi Đông Oa.” Đông Oa là nha hoàn Hoa Đào vừa ý, nhìn rất thành thật.

“Ta gọi Tam Nha.” Tam Nha chính là nha hoàn mặt tròn kia, có chút sợ hãi nói. Hai nha hoàn đều mang bộ dáng mười một mười hai tuổi.

Hỉ nhi gật đầu, “Trong phủ chúng ta có bốn vị lão gia, bốn vị nữ tử, ba vị thiếu gia, một vị cữu thiếu gia, còn có hai vị tiểu thư. Nhị nào gia, nhị nữ tử, nhị thiếu gia và đại tiểu thư ở Chu Châu không cần chúng ta hầu hạ. Trong nhà, ta hầu hạ đại nữ tử. Sau này Đông Oa đi hầu hạ tam nữ tử, Tam Nha đi hầu hạ tứ nữ tử. Sau này nên để ý một chút, làm việc phải chịu khó, làm người nên an phận thành thật, nếu không liền đem bán các người!”

Hai tiểu nha hoàn vội vàng vâng dạ. Hỉ nhi suy nghĩ chuyện Diêu Song Hoa Đào đã nói, lại dặn dò thêm một câu, “Đừng có học đám người không có mặt mũi vọng tưởng leo lên giường chủ tử. Nếu có ý niệm này trong đầu thì nhanh xóa đi, đừng để ta biết! Xem ta có lột da các người hay không!”

Năm nay Hỉ nhi cũng mới mười ba tuổi. Lúc này cố ý tỏ vẻ mình vô cùng lợi hại, dọa cho hai tiểu nha hoàn mới đến sợ hãi, run rẩy vội vàng vâng dạ gật đầu đáp ứng.

36. Chương 36: Trên Đầu Bảo Bảo Có Thối Thối...

Từ khi có hai tiểu nha hoàn mới tới là Đông Oa và Tam Nha, Hỉ nhi nghiêm nhiên trở thành đại a đầu ở Thẩm gia, giờ tay nhắc chân bảo bác nàng nên làm như thế nào.

Trong nhà có thêm người, Trinh nương lặng lẽ hỏi Thẩm Nghị: “Chỉ trông vào một cửa hàng nhỏ, cũng không đủ để cung ứng cho chi tiêu cả một nhà chúng ta đi?”

Trinh nương yên lặng tính toán trong lòng các hạng mục chi tiêu, sau đó âm thầm chặc lưỡi.

Thẩm Nghị nhìn sách, ánh mắt cũng không thèm nâng, “Không phải ta đã nói với nàng rồi sao?”

“Ừa? Từng nói gì sao?” Trinh nương chuyển sang gấp quần áo đã giặt sạch.

“Sinh ý bên Nhị ca mới là sinh ý quan trọng nhất của Thẩm gia. Cửa hàng trên trấn chỉ là vì muốn giữ lại thôi. Sinh ý bên kia, mấy huynh đệ chúng ta đều có phần. Hàng năm nhị ca đều rút từ trong đó ra một phần tiền lãi đưa cho đại ca làm tiền chung, còn lại đều chi cho chúng ta.” Thẩm Nghị không chút để ý nói.

Trinh nương chần chờ một chút, “Vậy là nói... Nhị ca mới thật sự là đương gia?”

Thẩm nghị lật giở một trang sách, phủ nhận, “Không phải, chủ nhà là đại ca, duy trì sinh kế là nhị ca, giữ thể diện là tam ca, còn về phần ta, kia... Nàng có thể coi như ta chính là kẻ ngồi mát ăn bát vàng.”

(Anh cũng tự hiểu được à! >.<)

“Sao vậy? Sao đột nhiên nàng lại hỏi chuyện này?” Thẩm Nghị ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

Trinh nương đem quần áo đã gấp lại bỏ vào trong hòm, “Chỉ là tự nhiên cảm thấy chi tiêu trong nhà gần đây hơi lớn thôi.”

Thẩm Nghị lại vui đùa vào đọc sách, “Pha giúp ta chén trà đi. Mấy chuyện tiền nong nàng đừng quan tâm, chăm sóc bản thân và đứa nhỏ cho tốt là được rồi.”

Trinh nương đặt chén trà vào trong tay Thẩm Nghị, tò mò hỏi, “Vì sao lại nói người giữ thể diện là tam ca? Tam ca không phải là tiên sinh trong thư viện thôi hay sao?”

Thẩm Nghi uống một ngụm trà, dứt khoát buông sách xuống, buồn cười nhìn nàng, “Nhiều vấn đề vậy. Tam ca không phải là cử nhân hay sao? Thân phận này không phải là mang lại thể diện cho Thẩm gia sao? Sĩ nông công thương, hai ca ca đều là thương nhân, dù sao cũng phải có một người là sĩ chứ. Nàng còn vấn đề gì thì hỏi nhanh đi.”

Cục cưng tò mò vẫn ngồi bên cạnh Thẩm Nghi nói thầm, “Đây sao tính là giữ thể diện a?” Lại nhìn Thẩm Nghi đánh giá một chút, nói thời khuyên nhủ sâu sắc, “Tướng công, mấy ca ca tẩu tẩu tuy đều rất tốt, nhưng chàng cũng không thể cái gì cũng không quản a...”

(Chị đang coi thường anh nha!)

“Ngừng! Nương tử tốt, vi phu cũng không phải cái gì cũng không làm. Ta đang chăm chỉ đọc sách, cố gắng thi khoa cử đó được không? Chỉ một thân phận cử nhân đương nhiên không thể xem như giữ thể diện. Trước đây tam ca vô cùng hăng hái, giao hữu với người trong thiên hạ, bằng hữu rất nhiều. Sinh ý cũng là nhờ tam ca khai thông quan hệ mới có được cục diện ngày hôm nay, chỉ tiếc... Tuy nhiên cũng không có nhiều ảnh hưởng.” Thẩm Nghi giải thích.

Trình nương nghĩ nghĩ, đỡ thất vọng, vỗ vỗ tay Thẩm Nghi, “Ừm, tướng công vẫn nên chăm chỉ học bài đi. Ta không quấy rầy chàng nữa. Ngồi mát ăn bát vàng cũng không phải là chuyện vinh quang gì.”

Thẩm Nghi đỡ nàng, không nói tiếp, chỉ là khước miệng hơi nhếch lên sung sướng.

Sau ba ngày làm lễ tắm cho đứa nhỏ của Hoa Đào, nửa tháng sau, Thẩm Huy nói là phải về thư viện. Thẩm Phong và Liêu thị cũng không khuyên nhiều, trực tiếp chuẩn bị hành lý hộ, lần đi theo này còn mang theo cả Đông Oa.

Tiến bước một nhà Thẩm Huy, Liêu thị lại bắt đầu chuẩn bị cho chuyện sinh sản của Trình nương.

Thời tiết dần dần ấm lên, Diêu nhi cũng đã thích ứng được với cuộc sống học đường. Ngoại trừ mấy ngày nay sau khi về nhà đều vô cùng mất hứng nói với mọi người là Tranh nhi ở trên học đường làm bộ không quen biết hần, còn lại đều tốt, nội dung tranh vẽ cũng ngày càng phong phú.

Bụng Trình nương cũng dần dần to lên, thường có thể cảm nhận được đứa nhỏ kia đập đập ở trong bụng. Hành động của Trình nương cũng dần dần chậm chạp, tuy nhiên nàng vẫn luôn nghe lời Liêu thị, mỗi ngày đều bảo Tam Nha giúp mình đi dạo mấy vòng trong sân.

Liêu thị có khi ngồi cùng nàng nói chuyện phiếm, lúc nhìn bụng nàng liền cười, “Bụng nhon, nhất định là nam oa.”

Trình nương sờ sờ bụng, vẻ mặt thỏa mãn cười, “Cũng không chắc, lúc trước tam tẩu mang thai, không ít người nói bụng nhon nhất định là một nam oa, kết quả lại là sinh ra một nữ nhi.”

Liêu thị bảo Hỉ nhi chú ý Khâm nhi, lại lấy ra rất nhiều xiêm y cho tiểu hài tử, “Ai nói, lúc trước ta nói bụng tam đệ muội tròn tròn nhất định sinh nữ oa. Ở đây có rất nhiều xiêm y Tranh nhi mặc ngày bé, hiện giờ Khâm nhi cũng lớn rồi, Ngọc nhi thì không dùng được, để cho tiểu tử này dùng đi. Muội đừng chê nó cũ. Xiêm y của tiểu oa nhi mặc lại từ các ca ca mới bình an.”

Trình nương bật cười, “Đại tẩu, nếu là nữ nhi không phải cũng không dùng được hay sao?” Nói tới nói lui, cuối cùng vẫn bảo Tam Nha lấy mấy xiêm y đó cất đi.

Liêu thị nhìn trái nhìn phải, “Không sai đâu, nhất định là nam oa!”

Hai tẩu muội ngồi cùng một chỗ nói rất nhiều chuyện về đứa nhỏ. Liêu thị cũng dạy Trình nương không ít chuyện cần chú ý.

Tháng năm, trời đã trở nên thực sự ấm áp. Trong một buổi sáng trời trong nắng ấm, Thẩm gia hỗn loạn.

“A...” Trong phòng sinh, Trình nương hét to một tiếng. Thẩm Nghi đứng ngoài phòng đi tới đi lui.

Hiện tại, hần nhất định đã hiểu tâm tình tam ca ngày đó. Hần thực sự rất sợ Trình nương xảy ra chuyện gì không hay! Trong đầu luôn không tự giác nhớ đến chuyện Tôn thị, sau đó lại lắc đầu nguây nguây, đem mấy chuyện không nên nghĩ đó nén ra khỏi óc.

“Đại ca, đã lâu như vậy, tạo sao còn chưa sinh được chứ?” Thẩm Nghị vừa đi vừa xoa xoa tay.

Thẩm Phong ung dung ngồi đó, “Ta nói rồi, đệ đừng đi lại nữa, vừa mới đi vào, ngay cả một nén nhang còn chưa cháy hết, đứa nhỏ không sinh ra nhanh như vậy đâu.”

“Ai...” Thẩm Nghị thở dài một tiếng, làm sao lại chưa hết một nén nhang chứ, rõ ràng là đi vào lâu như vậy rồi mà!

Một lát sau.

“Đại ca, sao vẫn chưa có động tĩnh gì vậy?”

“Đừng gấp, một lúc nữa.” Thẩm Phong uống ngụm trà, từ từ nói.

Lại một lát sau.

“Đại ca, đã nửa ngày rồi a, rốt cuộc sao lại như vậy chứ?”

Thẩm Phong nhìn hơi nóng nhè nhẹ bay lên từ chén trà trong tay, liếc mắt khinh thường nhìn Thẩm Nghị một cái, “Theo như đệ nói thì chậm thêm một chút nữa.”

Lại một lát nữa.

“Đại ca, sẽ không có chuyện gì chứ? Đã rất lâu rồi...”

“...” Lần này Thẩm Phong trực tiếp không thèm để ý đến hắn.

Lại một lát sau.

“Đại ca...”

“Ta nói đệ có để cho ta yên hay không! Một chén trà của ta còn chưa kịp lạnh! Đệ tưởng sinh đứa nhỏ giống như là nấu bánh tre hay sao? Ắn ắn một cái, ắn ắn một cái! Muốn sinh lúc nào thì sinh hay sao?!”

“Đại ca...” Thẩm Nghị ủy khuất nhìn đại ca nhà mình, là nương tử nhà hắn sinh đứa nhỏ đó! Ắn ắn cái gì mà ắn ắn... Hại hắn nghĩ đến chuyện không tốt gì đó.

“Đại cái gì mà đại, im lặng ngồi xuống cho ta!” Thẩm Phong tức giận thổi râu tròng mắt. Lão tam cũng vậy, lão tứ cũng thế, sao đứa nào cũng thiếu kiên nhẫn vậy chứ!

Thẩm Phong hoàn toàn quên mất thời điểm nương tử nhà mình sinh đứa đầu tiên. Lúc ấy hắn sốt ruột đến mức thiếu chút nữa thì phá tường...

Thẩm Nghị ngồi một lúc, lại bắt đầu đứng lên đi lại, có khi còn ghé vào cửa sổ hỏi, “Nương tử, nương tử? Hài tử ra chưa? Nàng sao rồi?”

Những lúc như vậy, đều nghe thấy tiếng Liêu quát lớn, “Tứ đệ! Không cho phép đệ ghé vào cửa sổ quấy rối!”

“Đệ ở bên ngoài mà, quấy rối thế nào được...” Thẩm Nghị nói thầm, nhưng cũng không dám chọc vào Liêu thị. Đại tẩu Liêu thị từ khi bước vào nhà này đều vì cả nhà mà hao tâm tổn lực.

Hắn rất kính trọng đại tẩu. Hơn nữa, hiện giờ Liêu thị còn ở trong phòng hỗ trợ nương tử hắn sinh a.

Thẩm Nghị chán nản đi lại trước cửa, chỉ ngóng trông Trinh nương có thể giống như Hoa Đào mắng hắn thì tốt rồi. Lúc trước Hoa Đào mắng Thẩm Huy, tuy rằng hành vi có chút bất nhã nhưng có thể chứng minh nàng vẫn rất có tinh thần. Hiện tại chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Trinh nương, cả tâm của hắn đều nát.

Đợi từ sáng tới tối, rốt cục cũng nghe thấy tiếng khóc nỉ non của đứa nhỏ.

Thẩm Nghị từ trên ghế nhảy dựng lên, cầm lấy tay Thẩm Phong hô to, “Đại ca, đại ca! Nghe thấy không? Nghe thấy không?”

Thẩm Phong cũng vui vẻ liên tục gật đầu, “Có nghe thấy! Có nghe thấy!”

Cửa phòng vừa mở ra, Tam Nha bưng một chậu nước bẩn đi ra. Thẩm Nghị liền vọt nhanh vào.

Trong phòng huyết khi còn dày đặc chưa tan. Liêu thị vừa thấy hân liền tức giận nói, “Trong phòng còn chưa dọn dẹp xong đâu, đệ đã sốt ruột chạy vào! Nóng nẩy như trẻ con vậy, sao giống người làm cha chứ!”

Thẩm Nghi ngậy ngốc nhìn tiểu oa nhi trong tay Liêu thị, lại nhìn Trinh nương đã rơi vào mê man trên giường, đi tới, thanh âm có chút run run, “Đại... Đại tẩu, nàng không có việc gì chứ?”

Liêu thị khoát tay một cái, “Vừa sinh xong đứa nhỏ, muội ấy liền ngất đi. Cứ để uội ấy ngủ đi. Xú tiểu tử này ép buộc nương hân quá mức.”

Liêu thị bọc đứa nhỏ cẩn thận, đưa cho Thẩm Nghi. Thẩm Nghi luống cuống tay chân nhận lấy, lại khiến cho Liêu thị phải dặn dò thêm vài câu, “Ôm đứa nhỏ không phải như thế, nhìn này, một tay ôm đầu, một tay đỡ thân, như vậy là được rồi.”

Thẩm Nghi cứng ngắc ôm lấy bọc tã nho nhỏ, đứa nhỏ quần trong tã còn đang dùng sức khóc nháo. Bà đỡ Tống mặt mày vui vẻ, cười chúc mừng, “Chúc mừng, chúc mừng, tiểu nương tử sinh nam oa.”

Liêu thị lo lắng nhìn thân thể cứng ngắc của hân, chỉ cho hân làm thế nào để bế đứa nhỏ, “Đưa ta đứa nhỏ đi. Tam Nha, thu dọn phòng đi.”

Tam Nha thanh thúy đáp một tiếng, tay chân nhanh nhẹn bắt đầu đi thu dọn phòng ở.

Cũng không biết chính mình đã ngủ bao lâu, Trinh nương giật mình tỉnh lại. Trong phòng thực im lặng, ánh nến sáng ngời, bên ngoài trời đã tối. Nàng theo bản năng sờ bụng, nơi đó không còn phồng lên như trước, trong lòng nàng cả kinh, “Đứa nhỏ đâu?”

“Nãi nãi tỉnh. Lão gia đã ôm tiểu thiếu gia cho cữu thiếu gia xem rồi. Đại nãi nãi dặn dò, nếu ngài tỉnh thì bảo ngài uống hết bát được này. Nô tỳ lấy cho ngài.” Tam Nha vừa thấy có động tĩnh liền chạy đến, giúp Trinh nương kê cao gối, sau đó đi lấy được.

Đây là thuốc ở hiệu thuốc Bắc Lý Trảo, chuyên môn dùng cho phụ nữ sau sinh khi dễ bồi bổ khí huyết.

Uống thuốc xong, Trinh nương nói với Tam Nha, “Người bảo lão gia ôm đứa nhỏ lại dạy cho ta nhìn một chút.”

“Dạ.” Tam Nha thu dọn chén thuốc rồi đi ra ngoài.

Qua một lúc, Thẩm Nghi ôm đứa nhỏ lại, phía sau còn có một cái đuôi nhỏ là Diệu nhi đang vô cùng vui vẻ.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, cháu ngoại nhỏ thật đáng yêu. Lúc nó khóc mắt nhắm tịt lại, miệng mở thật to, còn phun nước miếng a, chơi thật vui!” Diệu nhi ghé vào bên giường Trinh nương, vui vẻ rạo rức nhìn vào cháu ngoại trong tã lót.

Thẩm Nghi gõ đầu nó một cái, “Cháu trai đệ khó, đệ không dỗ thì thôi, còn vui vẻ như vậy, có người cậu nào như đệ sao?”

Diệu nhi sờ sờ đầu, ha ha ngây ngô cười.

Trinh nương nâng tay, “Để cho ta nhìn đứa nhỏ một chút.”

Thẩm Nghi vội đặt đứa nhỏ bên cạnh gối đầu của Trinh nương, đứa nhỏ trong tã lót mặt mũi đỏ hồng, trên tóc còn dính chút gì đó cứng cứng, mắt nhắm lại ngủ ngon lành. Cái miệng hồng hồng nho nhỏ.

Thẩm Nghi nhìn xuống, nhẹ nhàng hỏi, “Thế nào? Con chúng ta đẹp quá đi chứ!”

Trinh nương tràn đầy triu mến nhìn tiểu bảo bảo, cười gật đầu, “Rất đẹp!”

Diệu nhi cũng cúi đầu xuống, “Đệ xem, đệ xem!” Thanh âm của nó cũng trở nên rất nhỏ. Nhìn kỹ nửa ngày, hân mới thốt ra một câu, “Trên đầu nó có thứ gì đen đen thối thối!” Nó chỉ vào đỉnh đầu kết vảy của cục cưng nói.

Trên mặt Thẩm Nghi và Trinh nương hiện lên chút xấu hổ, “Cái đó không phải thối thối!”

Diệu nhi lại cúi đầu sâu thêm một chút, cái mũi nhỏ nhỏ dùng sức ngửi ngửi, “Có mùi, chính là thối thối.”

Trình nương xấu hổ liếc nhìn Thẩm Nghị. Thẩm Nghị vội vàng ôm lấy Diệu nhi, “Đừng âm ỹ nữa cho bé con ngủ. Cục cứng sao có thể có mùi chứ. Bé con vừa sinh ra đã được tắm rửa, rất sạch sẽ mà. Diệu nhi, mùi đê ngửi thấy là mùi của thuốc đó. Đệ quên là vừa nãy tỷ đệ mới uống thuốc hay sao? Còn nữa cái kia không phải thối thối, đó là vẩy trên đầu cục cứng, ngày bé đệ cũng có nga...”

Thẩm Nghị nói xong, đỡ Diệu nhi đi ra ngoài.

Trình nương cẩn thận quan sát cục cứng, quái lạ, tại sao trên đầu Ngọc nhi không có, trên đầu cục cứng nhà mình lại có chứ? Lại nghĩ tới lời Diệu nhi nói đây là thối thối... Trình nương cầu nguyện tốt nhất là Thẩm Nghị có thể đỡ cho Diệu nhi không nhớ rõ chuyện này, nếu không đợi đến lúc cục cứng lớn lên, còn không phải sẽ bị xấu hổ hay sao.

37. Chương 37: Hóa Ra Người Nào Cũng Có Thối Thối...

Chờ tới lúc Liêu thị đến thăm, Trình nương liền chỉ vào mấy cái vẩy trên đầu cục cứng hỏi Liêu thị. Liêu thị vừa thấy, an ủi nói, “Cái này cũng không có vấn đề gì, đứa nhỏ mới sinh, có đứa có, có đứa không. Tranh nhi lúc mới sinh trên đầu cũng có, chút nữa tắm rửa cho đứa nhỏ dùng nước ấm phủ lên, nhẹ nhàng kì đi là sẽ hết ngay, đừng có lo.”

Cục cứng tỉnh ngủ, oa oa khóc lớn. Trình nương vội cởi tã quần ra, thấy tã vẫn còn khô, biết là cục cứng đói bụng. Có chút ngưng ngừng khe vén xiêm y, để ngực lại gần miệng đứa nhỏ, nhưng cục cứng vẫn cứ oa oa khóc lớn.

Trình nương sốt ruột, nắm lấy đầu ngực đặt vào trong miệng cục cứng, cục cứng khe ngậm lấy một lúc, lại tiếp tục khóc lớn.

“Nga...Nga... Cục cứng không khóc nữa nào...” Trình nương buông xiêm y, loạng choạng vỗ về cục cứng.

“Đại tẩu, này...” Trình nương nhìn Liêu thị nhờ giúp đỡ. Liêu thị cau mày hỏi, “Hiện giờ muối đã có sữa chưa?”

Trình nương đỡ cục cứng khóc đến tê tâm liệt phế, đau lòng vỗ về lưng hần, “Muội chỉ cảm thấy ngực hơi chướng chướng, không thấy sữa chảy ra.”

“Bình thường đều là nhờ đứa nhỏ bú sữa, nếu nó không bú, người bảo tứ đệ hút hộ cũng được.” Liêu thị nói thoải mái hết như là đang nói chuyện thời tiết hôm nay thật tốt vậy, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt đỏ ửng của Trình nương.

Nhờ Thẩm Nghị hút... Hút sữa? Trình nương xấu hổ, mặt đỏ ửng lên.

“Hút cái gì? Sao đứa nhỏ khóc mãi vậy?” Thẩm Nghị vừa tiến vào phòng chợt nghe thấy Liêu thị nói nhờ hần hút cái gì đó, lại thấy con đang khóc, đau lòng không thôi, nhẹ nhàng bước đến nhìn nhi tử bảo bối của mình.

Trên mặt Liêu thị có chút ngưng ngừng, “Ta có chút việc. Tứ đệ muội nhớ rõ, nhất định phải nói với tứ đệ nha.”

Liêu thị vội vàng đứng dậy được đi, còn không quên nháy mắt nhắc nhở Trình nương.

“Nói cái gì?” Thẩm Nghị ôm con ở trong phòng đi tới đi lui. Cục cứng khóc đến mức mặt đỏ bừng lên, “Sao đứa nhỏ khóc mãi vậy, nằng cho con bú sữa chưa?”

“Ta... Ta...” Trình nương tuy có thẹn thùng, nhưng nghe thấy con khóc mãi cũng không đành lòng, đem lời Liêu thị nói lại một lần nữa với Thẩm Nghị, “Cho nên... Muốn nhờ chàng giúp ta hút sữa ra...”

Thẩm Nghị cau mày nhìn con kêu khóc không dừng, lập tức đáp ứng, “Không phải chỉ là hút... Không có gì, ta đến, lập tức, nhìn nó đói này.”

Đặt nhẹ con lên trên giường, Thẩm Nghị nhìn Trình nương vén vạt áo lên, nhìn tiểu thỏ ngọc hiện giờ đã trở nên mượt mà, trắng nõn, cũng lớn hơn... Thẩm Nghị nuốt nước miếng, từ sau khi Trình nương mang

thai, hần không dám chạm vào nàng nữa, giờ phút này nhìn thấy đôi thỏ ngọc run rẩy rõ ràng như vậy, hần không kiềm chế được mà nổi lên chút phản ứng.

Trinh nương cảm giác được hô hấp của hần trở nên có chút dồn dập, mặt đỏ lên, quay người đi, lại vừa vặn nhìn thấy cục cưng đang khóc đến mức không còn sức, vội an ủi lại cảm xúc, đẩy hần một cái, “Chàng... Chàng làm sao vậy? Nhanh chút... Đứa nhỏ... Còn đang đói đó...”

Thẩm Nghi thầm mắng chính mình một tiếng, nhẹ nhàng ngậm lấy đầu ngực của Trinh nương, học bộ dáng hút vào của đám nhỏ, vừa mới bắt đầu căn bản không có phản ứng, hần lại dùng lực mạnh lên một chút, Trinh nương ân ưm một tiếng, “Chàng nhẹ một chút, có hơi đau.”

Động tác của Thẩm Nghi chậm lại một chút, chậm rãi cảm giác được một chút sữa nhẹ nhàng chảy vào trong miệng, sau đó sữa dần dần nhiều lên, hương vị cũng trở nên có chút ngọt. Hần vội vàng đứng thẳng dậy, “Được rồi đó.”

Trinh nương nhìn về phía hần bĩu môi một cái, “Chàng lấy cái khăn trắng kia giữ qua trong nước ấm, sau đó đem lại đây hộ ta cái.”

Thẩm Nghi ừm một tiếng, quay đầu đi lấy. Trinh nương lại túm lấy ống tay áo hần, “Miệng...”

Trinh nương chỉ chỉ cái miệng của hần, trên đó còn dính chút sữa. Thẩm Nghi đỏ mặt lau đi, quay đầu đi lấy khăn trắng và chậu, đứng ngoài cửa nói với Tam Nha, “Lấy nước ấm, giữ trong nước ấm, vắt hết nước rồi đem lại đây.”

Tam Nha “Dạ!” một tiếng, cầm lấy chậu và khăn đi tới phòng bếp.

Thẩm Nghi nhìn nửa ngày cũng không thấy Trinh nương cho con bú, nhìn thấy con khóc đến mức hữu khí vô lực (không còn hơi), hần vội hỏi, “Không phải có sữa rồi sao? Sao nàng còn không cho con ăn?”

Trinh nương ôm lấy con nhẹ nhàng dỗ nó, “Đợi chút nữa đã.”

Chờ Tam Nha bưng chậu nước và khăn ướt đến, Trinh nương vén xiêm y lên. Đầu tiên lấy khăn lau kỹ bên ngực Thẩm Nghi hút qua một hồi, sau đó lại tỉ mỉ lau sạch toàn bộ đầu ngực hai bên, mới để ngực lại gần miệng tiểu bảo bảo.

Cục cưng ngậm miệng hút một ngụm, sau đó bắt đầu từng ngụm từng ngụm nuốt sữa.

Thẩm Nghi nhìn bộ dáng con từ từ nhắm hai mắt lại bú sữa, bật cười lên, “Rốt cục cũng ăn!”, lại nghĩ tới mấy động tác vừa rồi của Trinh nương, than thở, “Vừa rồi ta giúp nàng hút sữa cũng không thấy nàng lau qua, hiện tại lúc cho nó ăn nàng lại...”

Trinh nương nhìn quanh phòng, may mà Tam Nha đã ra khỏi phòng. Nàng vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn Thẩm Nghi liếc mắt một cái, “Cũng không phải để cho chàng ăn, chàng tranh cái gì mà tranh? May mà nha đầu kia đi ra ngoài rồi, nếu không... Bộ dạng không đứng đắn này của chàng, còn không dọa chết người ta sao!”

Trinh nương cảm giác được ngực bên này đã có chút đau, liền đem con đổi sang bên kia, vỗ vỗ cái lưng của hần, khiến cho nó ợ một cái, mới để nhũ hoa bên kia vào trong miệng nó.

Tiểu tử kia nhắm mắt lại, đang ăn liền ngủ. Trinh nương nhẹ nhàng nhích ra, định rút nhũ hoa ra khỏi miệng con. Tiểu tử kia thấy động lại lập tức bú sữa. Chỉ cần nàng hơi động, nó liền hút vào, không có biện pháp đành cứ để như vậy. “Chàng chọn được tên tự nào hay cho con chưa?”

Trinh nương và Thẩm Nghi nhìn bộ dáng đáng yêu của đứa nhỏ vui mừng không thôi. Trinh nương vuốt ve mặt con, hỏi Thẩm Nghi.

Thẩm Nghi lòng đầy triu mến nhìn con, lấy từ trên bàn một tờ giấy, kích động nói, “Ta chọn được rất nhiều tên, lại không biết cái nào mới tốt. Nàng giúp ta nhìn qua xem.”

Trinh nương cẩn thận nhẹ nhàng đặt con ngủ vào trong giường, cầm lấy mảnh giấy kia nhìn xem.

Hai vợ chồng nhìn từng cái tên, cẩn thận nghiên cứu, cuối cùng quyết định chọn tên tự cho con là: Minh.

Minh nhi càng ngày càng trắng, lúc tắm rửa cho nó lần đầu tiên, Trinh nương dựa theo lời Liêu thị nói, dùng nước ấm nhẹ nhàng xoa lên trên đầu hấn, nhẹ nhàng xoa xoa, sau đó vẩy trên đầu nó cũng dần dần bong ra.

Trên đầu Minh nhi càng ngày càng sạch sẽ, chọc Diệu nhi vô cùng thích thú. “Y... Thối thối trên đầu Minh nhi ít đi một chút?”

Trinh nương bắt đặc dĩ sửa lại cho đúng, “Diệu nhi, đó là vẩy già trên đầu Minh nhi, không phải thối thối.”

Diệu nhi cái hiểu cái không gật gật đầu.

Vài ngày sau.

“Y... Thối thối trên đầu Minh nhi biến mất rồi!” Diệu nhi vẫn nói như cũ.

Vẫn là thối thối! Trinh nương thật sự không hiểu vì sao Diệu nhi cứ khẳng khẳng nói vẩy già đó là thối thối... Thối thối kia cũng không phải cái từ tốt đẹp gì! Suy nghĩ cho con sau này, Trinh nương quyết định nhất định phải nghĩ ra biện pháp khiến cho sau này Diệu nhi không thể nói trên đầu Minh nhi có thối thối.

“Diệu nhi, đệ biết không? Ngày bé trên đầu đệ cũng có rất nhiều thối thối nha. Hơn nữa so với Minh nhi còn nhiều hơn!” Trinh nương nghiêm túc nói.

Diệu nhi theo bản năng che kín đầu, vẻ mặt hoảng sợ, “Đệ cũng có thối thối?”

Trinh nương gật gật đầu, vẻ mặt lơ đãng nói, “Đúng vậy, lúc đệ sinh ra tỷ tỷ liền nhìn thấy, trên đầu đệ có rất nhiều thối thối.”

Diệu nhi làm vẻ mặt cầu xin nhìn Minh nhi, nhìn nó rõ ràng rất sạch sẽ, nhưng chính mình nhìn kiểu gì vẫn cảm thấy trên đầu có thối thối, “So với nó còn nhiều hơn?”

Trinh nương lại gật đầu, biểu tình vô cùng chân thành tha thiết, sau đó còn nhấn mạnh khẩu khí xác định, “So với nó còn nhiều hơn!”

Diệu nhi vuốt cái đầu chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp rất lâu. Hóa ra ngay cả mình cũng có thối thối! Mà so với người khác còn nhiều hơn!

Trinh nương nhíu mày nhìn thoáng qua Thẩm Nghị, thế nào?

Thẩm Nghị buồn cười gật đầu, không sai không sai! Chính mình dùng võ mồm nói nhiều như vậy không phải cũng muốn dạy cho Diệu nhi điều này hay sao, tại sao Diệu nhi lại không hiểu chứ?

“Ai cũng có thối thối ư? Sinh ra liền có sao?” Diệu nhi đáng thương hề hề hỏi, muốn tìm chút an ủi để cân bằng lại tâm lý.

Trinh nương gật đầu, “Mọi người đều có, cho nên Diệu nhi không nên nói Minh nhi như vậy nữa, không chỉ Minh nhi có, đệ cũng có, rất nhiều người khác cũng có nha...”

“Vậy...” Diệu nhi hồ nghi nhìn Thẩm Nghị, lại nhìn Trinh nương, “Tỷ tỷ ngày bé cũng có thối thối?”

(Hô hô. Gậy ông đập lưng ông!!!!)

Mặt Trinh nương cứng đờ. Thẩm Nghị ha ha cười. Phản ứng của Diệu nhi thật sự là càng lúc càng nhanh!

Diệu nhi nhìn sang Thẩm Nghị đang cười lớn, liếc một cái xem thường, “Tỷ phu, huynh nhất định cũng có đi! Đệ thấy trên đầu Ngọc nhi vốn không có thối thối, nói không chừng trên đầu nữ tử thối thối có ít, trên đầu nam tử thối thối có nhiều! Tỷ phu, huynh là người lớn, thối thối trên đầu huynh nhất định còn nhiều hơn so với người khác nhì!”

“Khụ khụ...” Thẩm Nghị thiếu chút nữa cười lệch cả miệng, hẩng sai lầm rồi! Hấn thật sự sai lầm rồi! Phản ứng của Diệu nhi không chỉ nhanh, mà còn là học một suy ra ba rồi! Hấn có nên mang đại lễ đi cảm ơn Hạ phu tử dạy trên học đường cho tốt không đây a?

Thẩm Nghị và Trinh nương đều nở nụ cười. Thẩm Nghị ôm Diệu nhi vào trong lòng, “Diệu nhi của chúng ta thông minh quá đi!”

Diệu nhi hừ hừ nở nụ cười, đột nhiên nhớ tới Tranh nhi, vẻ mặt gian tà cười hắc hắc vài tiếng, “Tranh nhi... Trên đầu cũng có thối thối!”

Thẩm Nghị và Trình nương nhìn nhau bất đắc dĩ cười, đáng thương Tranh Nhi, cứ như vậy bị kéo vào vũng nước bẩn!

Một đoạn thời gian rất dài sau đó, Tranh nhi đều cảm thấy Diệu nhi vô cùng không bình thường, bởi vì Diệu nhi ngày nào cũng làm vẻ mặt gian tà cười hắc hắc nhìn hắn, còn chỉ vào đầu hắn nói trên đầu hắn có thối thối. Hắn chỉ hận không thể túm lấy Diệu nhi hung hăng đánh mấy cái, nhưng mà hắn lại không dám.

Chờ đến lúc hiểu rõ ý nghĩa của hai từ thối thối trong lời Diệu nhi, hắn làm vẻ mặt khinh bỉ nhìn Diệu nhi, “Tứ thúc tứ thẩm lừa gạt người đó! Làm gì có thối thối đâu? Người nhìn trên đầu ta có thối thối đâu?”

Diệu nhi vênh mặt lên trời nói, “Hừ, dù sao thì ngày bé người cũng có thối thối!”

Tranh nhi liếc mắt xem thường, quyết định không thêm để ý đến tiểu hài tử đắc ý đáng ghét này nữa.

Tuy nhiên, nói tới nói lui, sau lưng Tranh nhi vẫn lén lặng lễ hỏi Liêu thị, lúc mình sinh ra trên đầu có thối thối hay không? Chọc cho Liêu thị và Thẩm Phong cười lớn, cười đến mức Tranh nhi cảm thấy cực kỳ không tự nhiên, quyết định từ nay về sau không bao giờ tin tưởng một câu nào của cái tên tiểu hài tử họ Hà kia nữa!

Nhất định ngày bé trên đầu hắn không có thối thối! Nhất định... Chắc là không có nhỉ...

38. Chương 38: Lễ Tắm Ba Ngày Và Tiệc Rượu Đầy Tháng.

Sau khi Minh nhi sinh được ba ngày, Thẩm gia mời bà đỡ Tống đến “Tắm ba ngày”. “Tắm ba ngày” còn gọi là “Tam triều tẩy nhi”, ý nói là muốn gội sạch dơ bẩn, tiêu trừ tai họa, thỉnh cầu hạnh phúc, cũng chính là muốn cầu cho đứa trẻ may mắn.

“Tắm ba ngày” đối với đứa nhỏ mà nói chính là đại sự. Trên hương án đã thấp hương cho tượng Thập Tam Nương, chờ bà đỡ Tống đến, Hỉ nhi bụng cái hộp có chứa nhánh cây hòe, lấy ngải diệp hầm thành nước đổ vào trong chậu đồng để trên bàn.

Bà đỡ Tống ôm lấy Minh nhi vào trong lòng. Thẩm gia từ Thẩm Phong bắt đầu thêm một số thứ vào trong chậu. Thẩm Phong Liêu thị chúc đỡ đặt trạng nguyên, cuộc sống bình an như ý sau đó thả một thỏi bạc vào. Thẩm Nghị và Trình nương cũng thả bạc vào trong. Lưu Đại Trụ và Lưu ma ma cũng thả bạc. Bà đỡ Tống nhìn thấy mà mừng thầm trong lòng. Tuy rằng “Tắm ba ngày” cho Minh nhi không nhiều người bằng Ngọc nhi, nhưng số tiền cho cũng không kém a.

Sau khi thêm bạc vào trong bồn xong, bà đỡ Tống cầm lấy chày khuấy nước trong chậu một cái, nói, “Một khuấy hai khuấy lại ba khuấy, ca ca dẫn đệ đệ chạy. Bảy mươi người, tám mươi người, người cẩu thả, người bướng bỉnh, tất cả đều tan đi!” Nói xong đem Minh nhi thả vào trong chậu nước.

Minh nhi bị lạnh, oa một tiếng khóc lớn. Lưu ma ma và Liêu thị liên tục gật đầu, “Khóc rất tốt! Thanh âm lớn như vậy, đúng là có phúc!”

“Trước gội đầu, làm vương hầu, sau rửa thất lưng, so với người cùng lứa đều giỏi hơn, tẩy tẩy trứng, làm tri huyện, tẩy sạch nách, làm tri châu.” Bà đỡ Tống niệm xong lại lấy lá ngải đốt lên, lấy một phiến gừng làm đệm lót, đặt dưới gáy Minh nhi, tượng trưng cho việc chúc phúc.

Lại chải đầu cho Minh nhi một chút, “Tam lược, hai lược, lớn lên đội ngọc trên tóc, chải bên trái, chải bên phải, tìm được nàng dâu tốt nhất bốn thôn để cưới, lau lau răng, súc súc miệng, cùng người ta nói chuyện không bị mất mặt.”

Sau lại lấy quả trứng gà mà gà của Diệu nhi đẻ ra, lăn nhẹ trên mặt Minh nhi, “Trứng gà lăn trên mặt, da mặt mềm mịn trắng như trứng gà. Má hồng như lòng đỏ, vô vùng dễ thương.”

Tắm rửa xong lại dùng khăn cột chân Minh nhi lại, sau đó lấy một cây hành tây, giả bộ đánh vài cái, “Một đánh thông minh, hai đánh lanh lợi.” Đánh xong sau đó bảo Tam Nha mang cây hành ném lên trên nóc nhà.

Cầm lấy Xưng Đà Tam khoa chân núa tay, miệng nói, “Phụ trợ tuy nhỏ áp ngàn cân!” Lại cầm khóa trường mệnh khoa tay múa chân, “Lớn lên, đầu to, chân khỏe, vút cao.”

Bà đỡ Tống đem Minh nhi đặt ở trong khay trà, sau đó lấy ra hai thỏi bạc đặt ở dưới thân Minh nhi, “Trái có vàng, phải có bạc, tinh hoa không ngớt, thưởng hạ nhân.”

Cuối cùng dùng gương nhỏ chiếu lên trên mông Minh nhi một cái, nói, “Dùng bảo kính, chiếu chiếu đỉnh, ban ngày cho ra, ban đêm thanh tịnh.”

Tranh nhi và Diệu nhi là hai hài tử, vốn chỉ hiếu kỳ đứng xem, vừa vắn nghe được, “Ban ngày cho ra, ban đêm thanh tịnh” liền bật cười, Liêu thị và Trinh nương đều liếc nhìn qua, hai đứa nhỏ lại vội vàng giả bộ cái gì cũng không làm, tiếp tục đứng xem.

Sau đó lấy mấy bông hoa hái về vắt vào trên cái khay, nói, “Hoa sơn chi, hoa mặt lý, hoa đào, hoa hạnh, hoa hồng, hoa văn hương, hoa ban, bệnh sỏi không đến trên người...”

(Edit đoạn này mệt gần chết, không hiểu niệm cái gì hết á. Đoán mò, không đúng, mong mọi người thông cảm!)

“Tắm ba ngày” xong, Bà đỡ Tống được Thảm gia mời lại ăn cơm, sau đó lấy một chút tiền thưởng cho rồi đưa về nhà.

Sau “Tắm ba ngày” chính là tiệc rượu đầy tháng. Tiệc đầy tháng Thảm Nghi mời không ít bằng hữu đến, còn mời thêm cả một gánh hát hí khúc. Lưu Đại Trụ và Lưu ma ma cũng mang theo Trường An, Bành thị và Bình An đến.

Con của Bành thị là Lưu Minh Vinh và nữ nhi Lưu Minh Anh cũng đến. Lưu Minh Anh phải đi năm Bành thị sinh nữ nhi, lớn nên trở nên phần nộn, đáng yêu vô cùng.

Liêu thị liền bảo Hỉ nhi mang theo Diệu nhi, Khâm nhi và Lưu Minh Vinh chơi ở trong phòng. Tranh nhi bị Thảm Phong mang tới bàn toàn người lớn để tiếp khách.

Một nhà Thảm An và Thảm Huy không có cách nào để đến tham gia tiệc rượu đầy tháng, đều sai người mang quà về. Lễ vật của Trương thị và Hoa Đào đều là hai bộ xiêm y trẻ con. Hoa Đào còn tặng thêm một đôi vòng tay vàng.

Bên ngoài ồn ào, Trinh nương còn đang ở cũ không thể ra ngoài tiếp đón, tất cả đều nhờ Liêu thị ở bên ngoài tiếp đón. Minh nhi ngủ ngon lành trên giường không hề bị ảnh hưởng bởi không khí bên ngoài.

Lưu ma ma và Bành thị vào nhà thăm cháu. Bành thị thì không sao, còn Lưu ma ma nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh nhi lại nghĩ đến bộ dáng hoạt bát thông minh của Diệu nhi bên ngoài không khỏi lệ nóng doanh tròng.

“Nếu lão gia và phu nhân có thể thấy, thật tốt...” Lưu ma ma lau lệ nơi khóe mắt.

Trinh nương cũng có chút đau lòng. Cha mẹ rời đi vẫn khiến lòng nàng đau đớn. Thanh minh hàng năm, lúc đi tảo mộ nhìn thấy hai phần mộ lạnh băng nàng đều vô cùng khổ sở.

Bành thị lấy khăn tay trong lòng ra đưa cho Lưu ma ma, “Nương, hôm nay là ngày lành, không nên khóc. Trinh nương còn đang ở cũ, khóc lại thành bệnh.”

Lưu ma ma nghe thấy vội vàng lau nước mắt, “Ta đáng trách đáng trách rồi. Hôm nay là ngày lành. Nhìn Minh nhi kia, mặt này xinh xắn ghê, bên ngoài âm ỹ như vậy mà cũng không tỉnh, đứa nhỏ này thực sự có phúc khí!”

Trinh nương cũng không muốn vì chuyện này mà thương tâm, cùng Lưu ma ma nói chuyện phiếm sau đó mới để các nàng đi ra ngoài.

.....

Sau khi Minh nhi đầy tháng, Thảm Nghi cũng chuẩn bị xuất phát đi lên thành.

“Trên đường đi lên thành, nhanh nhất là mất một tháng, hiện giờ là tháng sáu, tới nơi chắc khoảng hơn tháng bảy, sắp xếp xong xuôi cũng là đến cuộc thi. Vừa rồi Phùng tiên sinh nói cũng phải đi lên thành, ta

sẽ cùng đi với ông ấy. Trên đường cũng có thể chăm sóc lẫn nhau. Nàng ở nhà dưỡng thân cho tốt. Con giao lại cho nàng.”

Thẩm Nghi lưu luyến không rời vuốt mặt con. Minh nhi chép chép miệng, ăn no liền ngủ, qua một tháng đã mập mạp lên không ít. Buổi tối Thẩm Nghi đều phải ôm thân hình mềm mềm nộn nộn của nó một lúc lâu mới buông ra được.

Trình nương sai Tam Nha thu thập đồ đạc lại cho Thẩm Nghi, “Quần áo ta đã chuẩn bị đầy đủ cho chàng. Việc trong nhà chàng không cần quan tâm, an tâm đi thi.”

Thẩm Nghi ôm Minh nhi sau khi ăn no đang mở to mắt nhìn loạn khắp nơi của Minh nhi, thân ái cọ cọ hai gò má của nó, “Tháng tám có cuộc thi, sớm cũng phải tháng chín mới yết bảng, chờ ta trở về đã là tháng mười một, thời gian dài như vậy... Nàng nói xem, chờ ta trở lại con có thể không nhận ta hay không?”

Cứ nghĩ đến việc phải tách ra khỏi con và thê tử lâu như vậy, Thẩm Nghi liền cảm thấy đau thấu tâm can.

Trình nương cẩn thận kiểm kê hòm xiềng, xác định mấy thứ cần thiết đều đã được chuẩn bị đầy đủ mới trả lời, “Con còn bé, vẫn chưa hiểu chuyện đâu, làm sao nhận được người nào chứ.”

Thẩm Nghi ngửi mùi sữa toát ra từ trên người Minh nhi, “Thật luyến tiếc a...”

Dù luyến tiếc cũng phải tách ra, qua vài ngày, Thẩm Nghi liền cùng với Phùng tiên sinh lên đường, đi lên thành, chuẩn bị cho việc tham gia kỳ thi Hương tháng tám.

39. Chương 39: Tai Bay Vạ Gió (thượng)...

Ngồi trên xe ngựa, Phùng tiên sinh thản nhiên tự đắc chỉ vào thanh sơn nước biếc bên ngoài cửa sổ, “Minh Chi, khung cảnh này quả nhiên tuyệt đẹp nhỉ? Chỉ tiếc rằng con người lại như con kiến, tại nơi thiên địa mệnh mang này giống như phù du, lướt qua trong giây lát.”

Thẩm Nghi nhìn khung cảnh bên ngoài, cười gật đầu, “Lời tiên sinh nói rất đúng!”, lại thân thiết hỏi Phùng tiên sinh, “Tiên sinh tại sao lại đột nhiên cảm thán như vậy?”

Phùng tiên sinh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cảm thán nói, “Lần này ta đi lên thành, là vì muốn gặp lại bạn cũ cùng Trần Dịch Trần đại nhân, nghĩ lại chúng ta đã hai mươi năm không gặp, đều đã thành người già cả rồi, ai... Người một khi về già, đều không tránh được có chút hoài niệm, ha ha.”

Thẩm Nghi mỉm cười, hỏi Phùng tiên sinh rất nhiều về chuyện khoa cử, đem mọi đề tài khai sáng hết.

Tuy rằng đi rất chậm, nhưng mà Phùng tiên sinh vẫn ngã bệnh. Thẩm Nghi mang theo Phùng tiên sinh ở lại khách điểm, mỗi ngày bốc thuốc nấu canh hầu hạ.

“Khụ khụ... Thật sự là già rồi, không dùng được nữa, còn liên lụy Minh Chi con.” Phùng tiên sinh uống được xong, nằm trên giường cười khổ.

Thẩm Nghi nhận lấy chén thuốc, lấy khăn lau được còn dính trên miệng Phùng tiên sinh, “Tiên sinh nói gì vậy, làm học trò vốn nên phụng dưỡng thầy giáo, cái gì mà liên lụy với không liên lụy. Sau này tiên sinh đừng nói vậy nữa.”

Phùng tiên sinh gật gật đầu, nhìn thời tiết bên ngoài, “Chúng ta ở đây mấy ngày rồi?” Thẩm Nghi thu dọn cái bàn, ôn hòa nói, “Ở được sáu ngày rồi ạ.”

Phùng tiên sinh cau mày, bấm đốt ngón tay tính ngày, “Còn có năm ngày nữa sẽ khi khoa cử a!” Thẩm Nghi dạ một tiếng, muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?” Phùng tiên sinh sâu sắc nhận thấy cảm xúc của Thẩm Nghi có chút biến hóa.

Thẩm Nghi trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn nói ra tình hình thực tế, “Đệ tử còn năm ngày nữa sẽ đi thi, lần này vào trường thi phải mất ba ngày mới có thể đi ra. Bên người tiên sinh không có người chăm sóc, Minh Chi thật sự cảm thấy bất an.”

Phùng tiên sinh cười ha ha, “Ta cứ nghĩ ngươi lo chuyện gì chứ, hóa ra lại là chuyện này. Ngươi yên tâm, lão phu đều đã có an bài. Ngươi lấy giấy lại đây, lão phu muốn viết thư gửi cho Trần đại nhân, quý phủ của tri phủ đại nhân luôn luôn có người hầu hạ ta.”

Thẩm Nghị lúc này mới yên lòng, Phùng tiên sinh có người chiếu cố hẳn cũng yên tâm tham dự cuộc thi.

“Ngày mai ngươi đem thư này gửi đi, khoa cử ngươi chuẩn bị thế nào rồi? Một lát nữa viết một bài văn cho ta coi qua xem sao.” Phùng tiên sinh vừa viết thư vừa cùng Thẩm Nghị tán gẫu chuyện khoa cử.

Thẩm Nghị cất thư cẩn thận lại, ngồi ở trước bàn đề bút viết văn, tâm tư vừa chuyển, chỉ chốc lát đã lưu loát viết ra được một bài văn dài.

Phùng tiên sinh nhìn liên tục gật đầu, “Ý văn ẩn giấu, hạ bút lưu sướng (vừa đặt bút đã lưu loát viết), trong văn có sét rạch trời mây, lại có mưa tuyết kéo dài, vừa nhu vừa cương, văn tốt! Minh Chi a, trên trường thi cũng viết được như vậy, giải nguyên năm nay ngươi đoạt chắc!” Phùng tiên sinh vui mừng nhìn đệ tử của mình là hắn. Thẩm Nghị không hổ là đệ tử có tài năng hiếm thấy trong đám đệ tử của hắn!

Thẩm Nghị mỉm cười, thần sắc lạnh nhạt, “Tiên sinh cũng mệt mỏi rồi, sớm đi nghỉ ngơi thôi.”

Ngày hôm sau, Thẩm Nghị mang theo thư của Phùng tiên sinh tới quý phủ của Trần Dịch.

Trần đại nhân tự mình gặp hắn, nhìn thư, Trần đại nhân nở nụ cười, “Ta nói tại sao lâu như vậy mà vẫn chưa tới, hóa ra là lão gia hỏa này bị bệnh! Các người hiện tại đang trọ ở chỗ nào?”

Thẩm Nghị mỉm cười, “Bẩm đại nhân, đệ tử hiện đang ở cùng tiên sinh tại khách điểm Duyệt Lai. Mấy ngày nữa đệ tử sẽ tham dự khoa thi, thật sự lo lắng tiên sinh một người lưu lại đó. Nếu đại nhân có thể để tiên sinh đến quý phủ thay đệ tử chăm sóc mấy ngày, đệ tử vô cùng cảm kích.”

Trần đại nhân khoát tay, “Nói gì vậy! Vốn là bản phủ đưa thư yêu cầu hắn đến làm khách. Ta liền bảo người tới đón hắn.” Trần đại nhân nói xong, hô lớn, “Người đâu! Người đâu!”

Hô nửa ngày vẫn không thấy có người đến. Thẩm Nghị nhìn ra ngoài cửa, Trần đại nhân có chút xấu hổ đứng dậy, “Bọn hạ nhân này đúng là không có quy củ chút nào!”

Thẩm Nghị vội cười nói, “Đâu có đâu có!”

“Đại nhân! Đại nhân không tốt! Đại nhân...” Một gã sai vặt vội vàng vàng chạy vào, bùm một tiếng quỳ gối xuống trước mặt Trần đại nhân, trên mặt nước mắt loang lổ.

Trần đại nhân lạnh giọng quát một tiếng, “Hô lớn như vậy làm gì, không có quy củ!”

Gã sai vặt kia lắc đầu lia lịa, sau đó lớn tiếng nói, “Đại nhân! Không tốt! Bên ngoài có quan binh vây bắt!”

“Ngươi nói cái gì! Hoang đường! Ta đường đường là tri phủ địa nhân, ai dám làm càn!” Trần đại nhân chấn động, lấy lại tinh thần sau đó vô cùng nổi giận nói.

Trong lòng Thẩm Nghị cũng giật mình cả kinh, đây là chuyện gì? Hắn nhớ đến lúc vừa mới đến Trần phủ, bên ngoài Trần phủ có người bán hoa quả, bán đồ ăn, bán ô, bán hàng rong, đợi chút, bán ô! Bên ngoài trời đẹp như vậy làm sao lại có người đến bán ô chứ! Chẳng lẽ là, từ đầu Trần phủ đã bị theo dõi? Hắn đứng lên liếc mắt nhìn quanh bên ngoài, khắp nơi đều là tiếng khóc la của đám nha hoàn, bà vú, gia đình, cùng với loáng thoáng tiếng quan binh giậm giữ quát tháo.

Trần phủ lúc này đã là một mảnh hỗn loạn. Trần phu nhân mang theo Trần tiểu thư mới mười hai tuổi ba tuổi và Trần công tử mười tuổi vội vàng chạy tới, vừa thấy Trần đại nhân, nước mắt đã rơi xuống, “Lão gia!”

Trần đại nhân áp chế bối rối trong lòng, đi ra ngoài cửa, nhìn đám nha hoàn gia đình bà vú thất kinh khắp sân, chợt quát lớn một tiếng, “Tất cả dừng hoảng hốt!”

Trong viện yên tĩnh được một lát ngắn ngủi, sau đó lập tức càng trở nên hỗn loạn.

Một đội quan binh tiến vào, bao quanh phòng ở. Trần phu nhân gắt gao ôm lấy Trần tiểu thư và Trần công tử vào trong ngực. Sắc mặt Trần tiểu thư và Trần công tử tái nhợt, trên mặt một mảnh kinh hoàng.

Cầm đầu đám người là một kẻ mang theo bội đao nhanh chóng tiến vào. Vừa vào nhà liền liếc mắt một cái, ánh mắt dừng lại ở trên người Trần tiểu thư đang run rẩy. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hoảng sợ của Trần tiểu thư thấm đẫm nước mắt, dùng sức lui vào trong lòng Trần phu nhân. Thấm Nghị nhíu mày, hơi che trước mặt Trần phu nhân, vừa vặn chặn lại ánh mắt làm cản của người nọ.

Sắc mặt Trần đại nhân xanh mét, chỉ vào người nọ quát, “Người là loại người nào! Ta chính là tri phủ đại nhân, người dám xông loạn vào phủ đệ của ta! Còn không mau lui ra!” Đầu ngón tay của hắn run lên nhẹ, trong thanh âm cũng tràn ngập kinh hoàng.

Vóc dáng người nọ không cao, diện mạo bình thường, một thân sát khí, trong mắt luôn hiện lên nét ngoan lệ. Hắn đưa mắt nhìn Thấm Nghị đang đứng che trước mặt Trần phu nhân, lạnh lùng cười. Trong lòng Thấm Nghị bỗng dưng cảm thấy cảnh giác. Tuy nhiên rất nhanh sau đó hắn dời tầm mắt đi, cười lạnh đẩy tay của Trần đại nhân ra, “Trần đại nhân, ngài không cần lớn tiếng như vậy, tiểu nhân biết ngài là tri phủ đại nhân. Tiểu nhân họ Triệu, tiện danh không dám nói ra sợ bẩn lỗ tai đại nhân, nhờ người bên ngoài cất nhắc, đặt cho cái biệt hiệu là Triệu Thiên Dao nhân nghĩa. Tiểu nhân đây là phụng mệnh cấp trên mà đến. Đại nhân đừng nên làm khó xử tiểu nhân mới đúng!”

Triệu Thiên Dao vừa báo danh xong, trên mặt Trần đại nhân cũng tái nhợt đi vài phần. Hắn vừa lòng nhìn biểu tình của Trần đại nhân, thích ý dạo một vòng quanh phòng. Không khí trong phòng đột nhiên trở nên vô cùng áp lực. Thấm Nghị không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Triệu Thiên Dao tà ác nở nụ cười, sau đó lớn tiếng nói, “Tri phủ Hồ Châu Trần Dịch, ăn hổ lộ trái pháp luật, làm quan bất nhân, nay ra lệnh bắt giữ, chờ thăng đường!”

Trần đại nhân không dám tin nhìn Triệu Thiên Dao, tức đến cả người run rẩy, “Người... Người... Các người dám vu hãm bản quan! Ta muốn thấy thánh chỉ! Không có thánh chỉ, người chớ có đụng đến ta!”

Triệu Thiên Dao hắc hắc cười lạnh một tiếng, “Trần đại nhân, đừng nóng vội, thánh chỉ rồi sẽ có!” Nói xong liền vung tay lên, “Người đâu, tới trói người lại, đem tất cả nhốt vào đại lao!”

Trong phòng nhất thời tràn ngập tiếng la. Thấm Nghị cau mày, nhìn đám nha dịch hung tợn như hổ sói trói chặt tay mọi người lại, lúc muốn tới trói hắn, hắn trầm giọng nói, “Ta là tú tài có công danh, cho dù là lên công đường cũng không phải quỳ xuống, không thể dùng hình đối với ta. Các người dám trói thử xem?”

Vài tên nha dịch muốn tới trói hắn hai mặt nhìn nhau. Triệu Thiên Dao kia liếc mắt đánh giá cao thấp hắn một cái, thấy Thấm Nghị bất động như núi, vẻ mặt trầm ổn, trong lòng có chút giật mình. Người trong Trần gia bọn họ đã sớm hỏi thăm qua, không có thư sinh nào hai mươi tuổi như vậy. Lại đột nhiên nghĩ tới sắp tới thi khoa cử, có thể là chuẩn bị đi thi cử nhân!

Triệu Thiên Dao khinh thường vung tay, “Không trói hắn là được! Mang đi!” Chỉ là một tên tú tài nhỏ nhoi, hắn còn chẳng để vào mắt.

Thấm Nghị biết tình hình hiện tại hắn có nói cái gì cũng vô dụng, chỉ có thể đi theo mọi người trong Trần gia, bị nhốt vào đại lao. Hôm nay Phùng tiên sinh không thấy hắn trở về, nhất định sẽ hỏi thăm tin tức. Mà hắn cũng chỉ là người đến đưa thư, chỉ cần điều tra rõ ràng tình huống có lẽ là rất nhanh sẽ được thả ra ngoài. Hắn chỉ lo duy nhất một điều là không kịp ngày thi khoa cử.

Trong lao âm u ẩm ướt lạnh lẽo, thỉnh thoảng có con chuột con gián linh tinh chạy qua. Trần phu nhân cùng Trần tiểu thư và nữ quyến trong phủ bị nhốt cùng một chỗ. Thấm Nghị, Trần đại nhân và Trần công tử bị nhốt cùng một chỗ.

“Đại nhân, rốt cục là chuyện gì đã xảy ra?” Thấm nghị nhìn Trần đại nhân suy sụp, suy nghĩ hồi lâu vẫn đành mở miệng hỏi. Trần công tử kinh hách quá độ, lúc này đang nằm ngủ trong lòng Trần đại nhân, trong lúc ngủ mày vẫn gắt gao cau lại. Trần đại nhân vuốt ve đầu con trai, ngẩng đầu nhìn Thấm Nghị, khẽ thở dài một tiếng.

“Chuyện gì xảy ra ư... Ha ha, cũng chỉ là chuyện tranh đấu trên quan trường, quét sạch địch thủ mà thôi.” Trần đại nhân dường như không muốn nói nhiều về chuyện này, cười khổ một tiếng, “Liên lụy người chịu tai bay vạ gió!”

“Triệu Thiên Dao kia là loại người gì? Đại nhân... Đường như rất...” Rất sợ hãi, nửa câu sau Thẩm Nghi cũng không có nói ra.

Trong mắt Trần đại nhân hiện nên nét chua xót, cùng với kinh hoàng, “Triệu Thiên Dao... Hẳn không phải là người trong nha môn, cũng không có chức vụ quan sai gì. Là thánh thượng... là người dưới trướng thánh thượng... Chuyên nắm giữ việc tổ chức hình phạt lăng trì, thế nên mọi người mới gọi hẳn là Triệu Thiên Dao... Ha ha... Cư nhiên huy động đến cả người của hoàng thượng... Lợi hại... Lợi hại... Ta chỉ là một tri phủ nho nhỏ... Cư nhiên đáng giá cho người phí nhiều tâm tư như vậy... Ha ha...” Trần đại nhân nói xong lại cuồng loạn cười rộ lên, giống như điên dại, cười xong lại ôm con ô ô khóc lớn lên.

Thẩm Nghi không hỏi thêm. Nghe tiếng mắng chửi, tiếng khóc không ngừng truyền đến bên tai, nhìn trên mặt tường cao kia có một ô cửa sổ nhỏ nhỏ, lòng vô cùng tưởng niệm Trinh nương và con.

Đến đêm, Phùng tiên sinh đợi mãi cũng không thấy Thẩm Nghi trở lại, vội ời tiểu nhị trong khách sạn đi ra ngoài hỏi thăm, sau đó hẳn mới biết được tất cả mọi người trong Trần phủ đã bị nhốt vào trong đại lao, kinh sợ nửa ngày không nói được câu nào, chờ tinh thần hồi phục lại, vội vàng lấy giấy bút của Thẩm Nghi ra hạ bút viết, rất nhanh viết xong phong thư, tìm được tiểu nhị. “Nhanh! Nhanh! Đem phong thư này đưa tới trạm dịch, đây có ba trăm lượng ngân phiếu, bảo trạm dịch dùng tốc độ nhanh nhất đưa tới kinh thành! Mạng người quan trọng, nhất định không được chậm trễ, nhanh đi!”

40. Chương 40: Tai Bay Vạ Gió (trung)...

Sự tình phức tạp hơn so với tưởng tượng của Thẩm Nghi.

Bọn họ đã bị nhốt ba ngày, trong ba ngày này vô luận Thẩm Nghi kêu như thế nào, kêu bằng cách nào cũng không có người để ý đến bọn họ. Thẩm Nghi tính toán ngày giờ, chỉ còn một ngày, sẽ bắt đầu thi.

Hắn chán nản dựa vào trên tường, đợi năm năm mới có thể tham gia khoa cử, lần này xem như uống phí công sức rồi!

Cảm xúc của mọi người trong Trần gia cũng dần ổn định lại. Trần đại nhân đã không còn điên cuồng giống như ngày đầu tiên bị nhốt, hẳn trở nên vô cùng trấn tĩnh, kể cả lúc Trần phu nhân nức nở hỏi bọn hắn, bọn họ có thể đi ra ngoài được hay không, hẳn còn có thể an ủi Trần phu nhân.

Trên thực tế, Thẩm Nghi từ thần sắc lụn bại của Trần đại nhân đã đoán ra được, Trần gia muốn bình an vô sự, quá khó khăn.

“Minh Chi, ta sẽ nói với bọn họ rõ ràng, người chỉ là đến quý phủ của chúng ta làm khách, để cho bọn họ mau mau thả người ra ngoài!” Trần đại nhân vuốt ve đầu con trai, ôn hòa nói với Thẩm Nghi. Trần công tử từ từ ngày đầu tiên bị nhốt vào đây liền kinh sợ đến phát sốt, ba ngày qua cơ hồ đều là trôi qua trong mê man.

Ba ngày trong lao ngục chịu tai ương, cũng đủ để cho hai người cùng chung họa nạn trở thành bằng hữu. Thẩm Nghi nhìn ra trời đất bên ngoài cửa sổ nhỏ kia, cười cười tự giễu, “Bọn họ sẽ không thả ta dễ dàng như vậy.”

Trần đại nhân nhìn đứa con ngủ mơ màng trong lòng mình, lại nhìn nữ nhi trong phòng giam đối diện, khẽ nói với Thẩm Nghi, “Minh Chi, ta biết lão Phùng nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu chúng ta, một nhà của ta... là không thoát được, nhưng người có thể! Ta chỉ cầu xin người một chuyện, ngày sau... Nếu người nghe được tin tức thê tử và nữ nhi của ta bị bán làm quan kỹ...” Trần đại nhân cắn chặt môi dưới thực gian nan nói ra hai chữ “Quan kỹ”.

“Chỉ cầu người, có thể nghĩ biện pháp cứu các nàng! Đừng để cho các nàng phải chịu khổ cực!” Trần đại nhân lệ nóng doanh tròn, chờ đợi nhìn Thẩm Nghi.

Thẩm Nghi chỉ cảm thấy cổ họng mình xiết lại. Hẳn cũng có thể tử cùng con nhỏ, hẳn quả thực khó có thể tưởng tượng tâm tình của Trần đại nhân lúc này đang như thế nào mới có thể nói ra những lời này!

Biết chính mình khó mà thoát khỏi tội chết, biết chính mình không có năng lực bảo vệ người nhà, thậm chí biết một nhà chính mình sắp gặp phải chuyện xấu gì...

Thẩm Nghi vội vàng nói nhỏ, “Trần đại nhân, rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ chân tướng đúng như lời bọn họ nói, ngài tham ô... Cho dù là như vậy, cũng không phải là tội chết a!”

Trần đại nhân nghiêng người dựa vào trên tường, ha ha cười thầm vài tiếng, “Dục gia chi tội hà hoạn vô từ*! Người chó phải hỏi lại, trên quan trường không phải chuyện gì cũng có thể nói rõ ràng! Chỉ hận Trần Dịch ta là người mang chức vị, cản đường kẻ khác, nhất định bị đá văng ra! Chỉ có thể liên... Đáng thương nhất là hai đứa nhỏ này...” Trần đại nhân lại anh anh khóc lên.

*Dục gia chi tội hà hoạn vô từ: Nếu muốn gán tội cho người khác, không sợ không tìm ra lý do. Hay nếu đã muốn vu oan giá họa, thì nói lời gì mà chẳng được.

Thẩm Nghi không đành lòng nhìn, lặng lẽ quay mặt qua chỗ khác. Hắn nhớ tới khuôn mặt trắng nõn hồng hào của con, lại nhớ tới nụ cười ôn nhu của Trinh nương. Hắn có thể cũng chết tại chỗ này hay không?

“Minh Chi, người đọc sách không ngoài ý nghĩ muốn có được công danh lợi lộc đền đáp quốc gia. Niệm tình người cùng chung hoạn nạn, lão phu khuyên người một câu, đường vào quan trường sâu như biển, có chức vị đã khó, làm quan tốt càng khó hơn! Cái gì mà thanh quan? Trên đời này nào có một quan viên nào một thân liêm chính không tham không luyến! Lão phu không phải là quan tốt, nguyên nhân cũng vì lão phu không phải là quan tốt mới có thể bị người ta nắm được nhược điểm! Nếu người có thể đi ra ngoài, con đường tương lai nên cẩn thận cân nhắc lại đi...” Trần đại nhân lau khô nước mắt, có lòng tốt khuyên giải an ủi Thẩm Nghi.

Bên ngoài phủ nha, tửu lâu Xuân Hi. “Lương đại nhân, đến đến, uống chén rượu này!”

Thẩm Huy cười khuyên Lương đại nhân một chén. Lương đại nhân ngửi hương rượu, mỹ mãn nhấp một ngụm, khen, “Rượu ngon! Một trăm năm áp ử! Sơn trường* thế nhưng lại có thể bỏ ra rượu tốt như vậy cho lão phu uống, lão phu tại sao lại không biết thư viện Tùng Nhân thế nhưng lại có nhiều tiền như vậy. Sớm biết thế này, năm đó lão phu nên ở lại thư viện, không làm cái đồ bỏ ngự sử này làm cái gì!”

(Sơn trường = Hiệu trưởng)

Thẩm Huy cười lại rót cho Lương đại nhân thêm một ly, “Nếu năm đó Lương đại nhân ở lại thư viện, hôm nay chức sơn trường này cũng không đến phiên đệ tử đảm đương, rượu này... là chương quỳ hiệu buôn Hưng Duyên đưa, đệ tử bắt quá chỉ là mượn hoa hiến phật mà thôi!”

Trong mắt Lương đại nhân chợt lóe lên tinh quang, “Chương quỳ hiệu buôn Hưng Duyên? Tấn vương phủ kia...”

Thẩm Huy vẫn cười ấm áp như trước, “Sau lưng hiệu buôn Hưng Duyên cũng không phải chỉ có một mình Tấn vương phủ đâu. Lương đại nhân, đệ tử cùng ngài nói vài chuyện... Ngài cảm thấy như thế nào?”

Lương đại nhân không uống cạn chén, trầm ngâm một lúc lâu sau, đột nhiên hỏi một câu, “An vương gia gần đây tốt chứ?”

Hắn nói một câu không đầu không cuối, Thẩm Huy lại nghe hiểu được. Thẩm Huy cười nhẹ, “Đệ tử tháng trước mới tới An vương phủ bẩm báo chuyện trong thư viện. An vương gia khí sắc hồng nhuận, thân thể vô cùng khỏe mạnh!”

Lương đại nhân nâng mắt nhìn Thẩm Huy một lát. Thẩm Huy vẫn trấn định tự nhiên rót rượu cho hắn. Trong mắt Lương đại nhân lộ ra nét khen ngợi, sau đó tỏ vẻ bình thản gấp một miếng đồ ăn, “Một nhà Trần Dịch thì không được, tuy nhiên huynh đệ người chỉ là giúp người khác tới quý phủ đưa tin tất nhiên là không có vấn đề gì, chỉ là... Khoa cử năm nay, hẳn ngàn vạn lần không thể tham gia.”

Thẩm Huy âm thầm thở ra một hơi, trên mặt cũng không để lộ chút nào, cười đáp ứng, “Lương đại nhân nói đúng. Đệ tử cũng chỉ là thư sinh đi thi, nào biết cái gì khác! Thân là người đọc sách lại không biết tự lo cho thân mình, về nhà đọc lại vài năm sách vở cũng đúng thôi! Đa tạ Lương đại nhân!”

Lương đại nhân cười lạnh trong lòng, chỉ là thư sinh đi thi? Tùng Nhân thư viện của người có người chống lưng là An vương gia, Sau lưng hiệu buôn Hưng Duyên lại là Tấn vương gia, hơn nữa ngày hôm qua ta mới nhận được thư của thượng thư đại nhân... Vì một tên tú tài nho nhỏ, vận dụng quan hệ cũng không ít a!

Trong lòng Lương đại nhân mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trên mặt cũng không lộ ra nửa phần. Thẩm Huy ngồi bên cạnh vừa mời rượu vừa nói chuyện khác. Lương đại nhân cũng vui tươi hơn hớn đáp lại. Hai người cũng không nhắc lại chuyện này, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Lúc đưa Lương đại nhân xuất môn, Thẩm Huy nhẹ nhàng đưa một tấm thiệp qua, Lương đại nhân hơi liếc mắt nhìn một cái, được, sơn trường Tùng Nhân thư viện này cũng rất thức thời, đều dùng ngân lượng trên một tờ ngân phiếu.

Cười vui vẻ nói lời từ biệt với Thẩm Huy, Lương đại nhân cảm thấy mỹ mãn tiêu sái.

Tiến bước Lương đại nhân, Thẩm Huy quay trở lại chỗ vừa rồi ngồi xuống. Lo lắng mấy ngày vừa rồi cuối cùng cũng biến mất. Sau lưng có tiếng bước chân, Thẩm Huy không quay đầu, chỉ nhẹ nhàng hỏi, “Bên kia chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Người tới nhẹ nhàng ừ một tiếng. “Lần này ít nhiều cũng nhờ có người, nếu không... Ai...” Thẩm Huy day day thái dương, chỉ cảm thấy đau đầu. Thanh âm của người nọ trầm thấp, cúi đầu nói một câu, “Ta chỉ không muốn con nàng còn nhỏ như vậy mà không có cha thôi.”

Thẩm Huy nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ, lại không nói gì thêm.

“Đến đến đến, đều đi lên! Trần đại nhân, đi thôi!” Một tên cai ngục hạng bét tiến vào, leng keng loảng xoảng đánh thức mọi người, lúc đến gần nhà tù của Thẩm Nghị, mở cửa lao nhìn Trần đại nhân.

“Các người... Muốn làm gì?” Trần đại nhân kinh hô một tiếng sau đó lui lại. Trần công tử bị dọa cho oa một tiếng khóc lên.

Tên ngục tốt tà ác nở nụ cười, “Làm gì? Đương nhiên là muốn thẩm vấn ngài!”

Thẩm Nghị nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài trời tối đen như mực, thẩm vấn lúc nửa đêm? Không thèm để ý đến tiếng khóc la của người trong Trần gia, Trần đại nhân rốt cuộc cũng bị mang đi. Rất nhanh trong ngục lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có. Trong lòng mọi người đều bắt đầu cảm thấy lo sợ bất an, không biết kế tiếp chuyện gì sẽ phát sinh...

Trần công tử co rúm lại ở góc ngục, Thẩm nghị nhìn không nổi, đi qua nhẹ nhàng ôm hân vào trong ngục. Đứa nhỏ này kể từ ngày đó bị dọa cho sợ hãi, vào trong lao cơm nước lại bắn thử ghê tởm, căn bản không có ai có thể ăn được, cũng mới trải qua có ba bốn ngày, khuôn mặt vốn hồng nhuận đã nhanh chóng trở nên xanh xao gầy yếu.

Nó còn không lớn bằng Tranh nhi, đã phải chịu khổ như thế này! Thẩm Nghị nhanh chóng ôm chặt đứa nhỏ, trong lòng nổi lên trăm thứ tư vị.

Trần công tử gắt gao túm lấy vạt áo của hân, run rẩy sợ hãi giống như con chim nhỏ. (vốn là con chuột nhưng ta để con chim cho hay hơn)

Không biết qua bao lâu, Trần đại nhân còn chưa thấy trở về, Thẩm Nghị không dám ngủ, ban đêm rất khó đoán biết, hân sợ lại phát sinh chuyện gì.

Lại có tiếng bước chân đến gần, Thẩm Nghị cảnh giác nhìn ra cửa lao. Là Triệu Thiên Dao, hân mang theo vài người, Thẩm Nghị nhìn mặt từng người đều là vẻ mặt đáng khinh.

“Mang hân đi!” Triệu Thiên Dao ra lệnh một tiếng, vài tên kia liền đi lên lôi Trần công tử trong lòng Thẩm Nghị ra. Thẩm Nghị vội đứng lên, kéo Trần công tử lại bảo hộ sau người, lớn tiếng hỏi, “Các người muốn làm gì? Hân vẫn là một đứa nhỏ!”

Trần phu nhân ở phòng lao đối diện hoảng sợ hô, “Các người muốn dẫn con ta đi làm gì! Các người muốn dẫn con ta đi làm gì!”

Đôi mắt con chuột của Triệu Thiên Dao hung hăng nhìn chằm chằm Thẩm Nghị, sau đó cất tiếng cười to, đột nhiên xoay người, đánh một quyền lên mặt Thẩm Nghị. Thẩm Nghị bị đánh ngã xuống đất, sau đó lập tức có bóng người lướt qua đem Trần công tử vốn ở sau lưng hân xách lên.

Triệu Thiên Dao bước nhanh đi lên, vốn định đánh thêm vài quyền vào Thẩm Nghị lại bị một tên lâu la giữ chặt, “Triệu gia, Triệu gia!” Hần nhỏ giọng nói nhỏ vào bên tai Triệu Thiên Dao, “Người này...” tay còn khoa chân múa tay một vài tư thế.

Triệu Thiên Dao hất người nọ ra, đi lên, túm lấy cổ áo của Thẩm Nghị, dùng thanh âm lạnh lẽo ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nói, “Người có vẻ rất dũng cảm đó... Ngày đó che chở Trần gia cô nương, hôm nay lại che chở Trần công tử... Cha hần bị dùng hình nặng như vậy mà vẫn không chịu khai nhận, lãng phí bao nhiêu thời gian của huynh đệ chúng ta, đành để cho con hần đi bồi thường huynh đệ chúng ta một chút vậy, không tính là quá đáng nhỉ...”

Ánh mắt Thẩm Nghị trừng lớn, “Các người... Lũ súc sinh này!” Hần trừng mắt hết mức, hai tay xiết chặt thành quyền đánh tới! Bọn chúng thể nhưng lại muốn...

Triệu Thiên Dao chặn lại quyền của hần, dùng đầu gối kê cằm của Thẩm Nghị, tay vỗ vỗ mặt hần, dâm tà cười, “Hôm nay là nhi tử của hần, ngày mai là nữ nhi của hần... Xem lão già kia có thể chịu đựng được bao lâu... Tiểu tử, đừng tưởng rằng sau lưng người có người chống đỡ mà có thể kiêu ngạo nói chuyện với lão tử như vậy!”

Triệu Thiên Dao đột nhiên nhớ tới cái gì, cười ha hả nói, “Nga, đúng rồi, ta quyền mất là người muốn đi thi tú tài... Tuy nhiên, khoa cử hôm nay đã mở mắt rồi... Người nha... Đợi ba năm nữa đi!”

Nói xong hần khoát tay chặn lại, mấy người kia đã túm được Trần công tử đang giãy dụa đi ra ngoài. Hần vừa buông Thẩm Nghị ra, Thẩm Nghị liền đứng lên, rống giận vọt lên, đánh mạnh một quyền vào gáy Triệu Thiên Dao. Triệu Thiên Dao mạnh mẽ xoay người, tung một quyền hung ác đánh vào bụng Thẩm Nghị. Thẩm Nghị phun ra một búng máu, chạm rã té trên mặt đất.

“Tiểu tử, gia là người được huấn luyện chuyên nghiệp, đừng hòng lấy nổi một điểm của gia! Ở nơi này, gia chính là trời!” Triệu Thiên Dao hung hăng nói một câu, đắc ý dáo dạt tiêu sái bỏ đi.

“Súc sinh! Các người là lũ súc sinh!” Thẩm Nghị không để ý đến vết thương của chính mình, nắm chặt lan can loạng chạng đứng lên, hai mắt đỏ hồng trừng mắt nhìn theo phương hướng bọn chúng bỏ đi. Trần công tử vẫn giãy dụa, ánh mắt hoảng sợ trừng lớn khẩn cầu nhìn hần, khóc hô, “Ca ca cứu ta... Cứu ta... Các người buông...”

(Đứa bé này với tỷ tỷ nó là hai người khổ nhất chuyện. Ghét bọn kia thế. Edit mà chỉ muốn giết tụi nó thôi)

“Các người thả nó! Nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ! Nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ! Các người có nghe thấy không! Buông nó ra... Nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ...” Thẩm Nghị rốt cuộc cũng không nhịn được, khóc té trên mặt đất, “Nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ...” Hần thì thảo nói...

Hôm nay, là ngày đầu tiên mở khoa cử, cũng là ngày thứ tư bọn họ bị nhốt.

41. Chương 41: Tai Bay Vạ Gió (hạ)...

Hừng đông hôm sau, Trần đại nhân được mang về, toàn thân hần không có chỗ da thịt nào còn nguyên vẹn, cả người cũng rơi vào trạng thái bán hôn mê. Ngực tốt nâng hần như nâng chó, tùy tiện ném hần vào ngực, sau đó lấy nước lạnh hắt lên trên người hần. Trần đại nhân lúc này mới bắt đầu rên rĩ...

“Trần đại nhân! Trần đại nhân!” Thẩm Nghị không dám động đến hần, chỉ có thể nhẹ nhàng nâng đầu hần dậy. Máu của Trần đại nhân theo dòng nước trời bám vào trên người Thẩm Nghị.

“Bảo nhi, Bảo nhi...” Trần đại nhân kêu tên nữ danh của con trai, thần trí vẫn không rõ ràng.

Trần phu nhân ở đối diện khóc rống, cố gắng la gọi Trần đại nhân, “Lão gia... Lão gia... Người tỉnh tỉnh... Lão gia.. Người tỉnh tỉnh a...”

Ánh mắt của Trần đại nhân hơi hé mở, mới đầu còn có chút mờ mịt, sau đó như nhớ tới cái gì, nắm chặt cánh tay Thẩm Nghị, “Bảo nhi... Bảo nhi...”

Trong mắt Thẩm Nghị rưng rưng, nhẹ nhàng nói, “Bảo nhi... Còn chưa trở về...”

Trần đại nhân nhắm hai mắt lại, hai hàng lệ rơi xuống, “Một đám súc sinh...” Hấn thì thào nói, trong giọng nói tràn ngập hận ý.

Nước mắt Thẩm Nghị cũng rơi xuống, hấn biết, đám cầm thú kia nhất định là ở trước mặt Trần đại nhân trà đạp đứa nhỏ kia.

Thẩm Nghị rốt cục không nhịn nổi nữa, “Trần đại nhân, bọn họ muốn hỏi cái gì... Ngài cứ nhận tội đi! Triệu Thiên Dao nói hôm qua là Bảo nhi, hôm nay... Chính là tiểu thư...”

Trần đại nhân mở to hai mắt, sau một lúc lâu lại vô lực khép xuống, “Người cho rằng ta và người nhận tội thì bọn chúng sẽ bỏ qua cho chúng ta hay sao? Minh Chi, người rất đơn thuần... Người không hiểu quan trường hắc ám... Hiện tại ta muốn sống cũng không được...”

“Bọn họ không chỉ muốn đá văng ta ra, còn muốn thông qua lời khai của ta đập đổ một đám người khác nữa... Minh Chi... Tội mà bọn họ chuẩn bị chờ cho chúng ta chính là tru di cửu tộc a... Nếu ta không nhận tội... Phụ mẫu ta, thân bằng quyến thuộc của ta còn có con đường sống, nữ nhi của ta cùng lắm cũng chỉ sung quan kỹ, sung quân... Nếu ta nhận tội... Tất cả đều không sống được...” Trần đại nhân suy sụp nói.

“Ta thậm chí không được phép chết... Ta mà chết, bọn họ có thể trực tiếp gán tội cho ta...” Trần đại nhân thống khổ khóc lên.

Đây là quan trường sao? Quan to hơn thì đè chết người dưới, không nghe lời, vướng bận gì đều bị quét sạch. Vậy thì đọc sách để làm gì? Tranh giành công danh lại là vì cái gì? Tân hoàng mới đăng cơ hai năm, tuy rằng cuộc sống của dân chúng có vẻ giàu có yên vui, nhưng mà quan trường hắc ám như thế này, chính mình thật sự nóng vội muốn đi vào hay sao?

Thẩm Nghị nhớ tới cuộc sống ấm áp ở nhà, nhớ tới đám nhỏ đáng yêu trong thôn Bạch Hà kia.

Nếu có chức vị mà ngay cả thê tử, con cái của chính mình cũng không thể bảo hộ, thì làm quan như vậy có ý nghĩa gì đâu? Thẩm Nghị hấn cho tới bây giờ cũng không phải là con người cao thượng gì. Hấn không có loại tâm ý muốn một lòng quyết tâm phụ trợ quân vương, cũng không có tâm ý muốn hi sinh vì dân vì nước. Hấn muốn thi cử đoạt lấy công danh cũng chỉ vì đây dường như là việc duy nhất hấn có thể làm. Từng đứa nhỏ khi sinh ra đều được cha mẹ ân cần dạy dỗ, nên chăm chỉ đọc sách, về sau thi lấy chức vị công danh. Nhưng sau đó thì sao?

Hấn chính là như thế, chăm chỉ đọc sách, thi lấy công danh. Cũng chưa từng có người nào từng nói với hấn, con đường sau khi đạt được công danh là gì? Chức vị gì? Làm quan như thế nào? Hấn không phải không hiểu quan trường cần phải giao dịch như thế nào. Hàng năm nhị ca đều phải hiếu kính các loại quan viên trên quan trường, lấy cái gì cam đoan để cuộc sống mình không chịu ảnh hưởng. Hấn cũng muốn làm loại quan như vậy sao? Thu lấy món tiền mồi hôi nước mắt của nhân dân, để mình tiêu xài hoặc là mang lên hiếu kính quan trên sao?

Hay là làm quan giống như Trần đại nhân đây? Thời điểm phong quang nhất chính là lúc làm tri phủ một châu, thời điểm vô dụng nhất lại chỉ như đôi giày cũ, thậm chí bị người ta mưu hại... Mấy ngày nay cùng ở chung với nhau, hấn biết Trần đại nhân tham ô. Có quan viên nào mà không tham ô cơ chứ? Cứ cho là vì tham ô thì cũng làm sao có thể rơi vào loại kết cục như thế này? Nhân sinh có hay không chỉ có một con đường là đọc sách, tranh công danh, chức vị?

Nhìn thăm trạng một nhà Trần đại nhân, Thẩm Nghị cảm thấy trái tim băng giá, càng cảm thấy kinh hãi ghê sợ. Hấn tình nguyện không cần chức vị, cũng chỉ muốn có thể bảo trụ thê tử của mình cả đời bình an.

Rầm, cửa lao bị mở ra.

Trần công tử giống như con búp bê rách bị ném vào trong. Trần phu nhân nhìn thấy nhất thanh nhị sở* thăm trạng của con mình, hét lên một tiếng hôn mê bất tỉnh.

(Nhất thanh nhị sở: Nhìn thấy rõ mồn một)

Quần áo Trần công tử không còn là bộ quần áo lúc bị mang đi, một bộ này không biết dùng cái vỏ bao tải nào quàng ở trên người hấn. Thậm chí đến cả chỗ đó của hấn cũng không hoàn toàn che được. Nửa bên

mặt bị đánh sưng đỏ, trên đó còn hiện rõ ràng vết năm ngón tay. Khóe miệng có vết máu. Hai mắt vô thần nhìn nóc nhà tù.

(Bọn súc sinh!!!!)

Trên cánh tay, trên người loang lổ dấu hôn ngân tím bầm lại còn có cả vết máu chạy dọc từ trên đùi quang lỏa (ko có đồ che đậy) chảy xuống.

Thẩm Nghi ôm lấy hân, nước mắt nóng bỏng từng giọt từng giọt rơi xuống trên mặt Trần công tử. Hân nhìn khắp người Trần công tử, thậm chí ngay cả chỗ đó cũng đều dày đặc vết cắn, vết hôn ngân. Về mặt Trần công tử dờ dẫm. Trần đại nhân giãy dụa đi qua, kinh hoàng hô, “Bảo nhi, Bảo nhi...”

Trần công tử không có phản ứng, chỉ ngơ ngác nhìn trần nhà.

Triệu Thiên Dao đi đến. Thẩm Nghi phần nộ nhìn theo hân, ôm sát vào lòng đứa nhỏ ngây ngốc đầy người vết thương này.

Triệu Thiên Dao chú ý tới động tác của hân, khinh miệt nở nụ cười lạnh, “Lão tử đối với nam hài không có hứng thú.” Hân lấy chân đá đá Trần đại nhân, ngồi xổm xuống nắm lấy cằm của Trần đại nhân, “Thế nào, lão già kia, nghĩ kĩ chưa? Nhận tội hay không nhận tội đây?”

Trần đại nhân cừu hận nhìn hân, nhổ một ngụm nước miếng có cả máu lẫn vào lên mặt hân, “Các ngươi là lũ súc sinh! Ngay cả một đứa nhỏ cũng không buông tha!”

Triệu Thiên Dao lau nước miếng trên mặt đi, giận giữ nhìn hân cười. Hân vươn tay sờ sờ lên mặt Trần công tử. Thẩm Nghi cảnh giác ôm lấy Trần công tử lùi lại phía sau vài bước.

Triệu Thiên Dao hắc hắc cười một tiếng, “Lão già kia, tối hôm qua ta là người duy nhất không chạm vào con trai ngươi. Tuy nhiên, ngươi còn một nữ nhi nữa đúng hay không...”

“Chắc chắn, tối hôm qua, mới có bốn người muốn làm con trai ngươi thôi, đã thành cái loại đức hạnh này. Hôm nay nếu có tới những mười người muốn làm nữ nhi của ngươi... Ngươi ngẫm lại xem nữ nhi ngươi có thể biến thành cái bộ dáng gì nữa đây? Đám huynh đệ này của ta đã nhìn lâu như vậy, lại gặp được một đứa phần nộn tươi ngon như vậy...” Triệu Thiên Dao dâm uế cười cười, sau đó thần sắc hân trở nên cực kỳ ngoan độc, “Lão già kia! Nếu ngươi còn không nhận tội! Lão tử lại làm giống như tối hôm qua, ngay trước mặt ngươi làm như vậy với nữ nhi của ngươi!”

Trần đại nhân cực hận, trừng mắt nhìn hân, “Nếu ngươi dám động đến nữ nhi của ta, ta có biến thành quỷ cũng không buông tha cho ngươi!”

Triệu Thiên Dao tà mị cười, “Biết lão tử đã lăng trì bao nhiêu người không? Ngươi cho rằng danh hào này của lão tử còn trắng hay sao? Nếu lão tử sợ quỷ, sợ nhân quả báo ứng, lão tử đã sớm chết rồi!” Ngữ khí của hân đột nhiên trở nên thực bình thản, “Trần đại nhân, ta khuyên ngươi vẫn là nên nhận tội đi, làm gì phải khiến cho hài tử của mình chịu nhiều khổ cực như vậy chứ?”

Hai tay Trần đại nhân nắm chặt thành quyền, cả người run lên, “Tội thông đồng với địch bán nước, nếu mà ta nhận, toàn bộ tộc Trần thị của ta đều không còn đường sống! Triệu Thiên Dao, ngươi hỏi cái kẻ đứng trên kia của ngươi, hân chỉ là một tên hoạn quan, vậy mà lại vọng tưởng nắm giữ triều chính triều đình! Phải bị tội gì! Các ngươi cá mè một lứa, sớm muộn gì hoàng thượng cũng xử trí hết các ngươi!”

Triệu Thiên Dao phun một ngụm nước bọt, “Tốt! Tốt! Trần đại nhân rất có cốt khí!”

“Người đâu...” Hân lớn tiếng gọi người, lập tức khiến cho đám súc sinh bên cạnh vốn đã không còn kiên nhẫn chờ, hai mắt sáng rực lên.

“Triệu Thiên Dao! Các ngươi đều là người có vợ có con, ngấm lại vợ con của mình! Bọn họ vẫn chỉ là đứa nhỏ, các ngươi làm sao có thể xuống tay! Trần đại nhân còn chưa có nhận tội, các ngươi không thể động đến người nhà của hân! Một ngày hân còn chưa nhận tội, hân vẫn là mệnh quan triều đình! Các ngươi không muốn sống nữa sao!” Thẩm Nghi túm lấy tay Triệu Thiên Dao kéo lại. Hân nhìn không nổi! Hân nhìn không nổi nữa! Thẩm trạng của Trần công tử ở ngay trước mắt, lại một đứa nhỏ khác cũng phải chịu khổ dưới độc thủ của chúng nữa sao?

“Một nhóm này của chúng ta, đều là người không con không cái! Tiểu tử, lão tử không có thê tử, cũng không có con cái! Sống trên đời này một ngày nên sống cho khoái hoạt một ngày! Người cho rằng lão già kia không nhận tội chúng ta không có cách nào ép hắn nhận hay sao? Cái gì mà mệnh quan triều đình! Hiện tại hắn cái gì cũng không phải!” Triệu Thiên Dao lơ đãng nói.

Tuy nhiên, hắn cau mày lại, tên thư sinh này thật phiền toái, cố tình bên trên lại lệnh xuống thả hắn ra, lại có người chuẩn bị xong xuôi, đánh cũng không thể đánh, động cũng không thể động! Triệu Thiên Dao nghĩ nghĩ, gọi người bên cạnh tới, “Lại đây, đi nói với Lương đại nhân...”

Một lát sau, người nọ vội vàng chạy tới, gật gật đầu.

Triệu Thiên Dao nâng tay lên, một tên ngục tốt vọt vào trong lao túm lấy Thẩm Nghị lôi ra bên ngoài, vừa lôi vừa nói, “Coi như tiểu tử ngươi vận khí tốt! Lương đại nhân muốn thăng đường thẩm tra ngươi!”

Trong lòng Thẩm Nghị cảm thấy quái dị, không biết bọn họ đang đùa cái trò gì. Tuy nhiên, hiện giờ điều hắn lo lắng không phải mình mà là hai đứa nhỏ đáng thương kia. Thẩm Nghị quay đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Thiên Dao, tức giận nói, “Bọn chúng vẫn chỉ là đứa nhỏ, người không được làm như vậy...”

Triệu Thiên Dao lại vung tay lên, một tên ngục tốt khác cũng đi tới túm lấy cánh tay của Thẩm Nghị, kéo hắn ra ngoài, vừa đi còn vừa hùng hổ nói, “Người nhanh chạy đi thôi, thật sự là một tên thư sinh rắc rối, chậm trễ việc vui của ta!”

Thẩm Nghị cố gắng quay đầu, thấy Triệu Thiên Dao nhe răng cười, dẫn đầu đi vào trong phòng giam dành cho nữ quyến Trần gia, nghe được “Kịch” một tiếng, lại nghe thấy tiếng người kinh hoảng la lên, “Tiểu cô nương này cắn lưỡi rồi!”

Hắn nghe thấy tiếng Triệu Thiên Dao mắng một tiếng, “Đã chết chưa?”

“Chưa chết!”

“Chưa chết thì tiếp tục!”

“Các người buông... A...”

Thẩm Nghị hận không thể cắt đi hai tai của mình, có như vậy mới không nghe thấy tiếng hét chói tai của Trần tiểu thư, không nghe được tiếng cười dâm dăng của đám người không bằng cảm thú kia, nghe không được tiếng quần áo bị xé rách...

“Bọn chúng chỉ là đứa nhỏ! Các người không thể làm như vậy! Các người là lũ cảm thú!” Thẩm Nghị hét lớn một tiếng, nhưng mà lại bị lôi đi vất lên trên công đường.

Mới ra khỏi lao, ánh dương bên ngoài sáng đến chói mắt, Thẩm Nghị theo phản xạ nhắm mắt lại, cảm thụ ánh mặt trời chiếu lên trên mặt.

Nước mắt Thẩm Nghị nhịn không được chảy xuống dưới.

Kế tiếp, cái gọi là thăng đường xét xử diễn ra thuận lợi một cách thái quá. Lương đại nhân kia giả vờ giả vịt nhìn bức thư, sau đó Phùng tiên sinh đứng lên làm chứng. Thẩm Nghị từ đầu đến cuối chưa khai được câu nào, đã được phán là vô tội phóng thích.

Thẩm Nghị rời khỏi nhà ngục đã nhốt mình suốt năm ngày. Khi hắn trở lại khách sạn, Thẩm Huy và Phùng tiên sinh thấy hắn râu mọc tùm lùm, thần sắc hoảng hốt, hai mắt đều đỏ. Phùng tiên sinh lệ rơi ồ ạt, liên tục thì thầm, “Đều do ta hại Minh Chi... Đều do ta hại hắn...”

Thẩm Nghị rốt cục cũng khôi phục lại thần trí. Trước mắt hắn là cửa sổ sáng rực, không còn là mảnh trời nhỏ xíu trên bức tường kia. Bên tai hắn là tiếng xe ngựa chạy, là tiếng tiểu thương rao bán hàng hóa, không còn là tiếng khóc thê lương thảm thiết nơi lao ngục. Bên người hắn là tam ca Thẩm Huy và Phùng tiên sinh quen thuộc, không phải là Trần đại nhân huyết nhục mơ hồ và Trần công tử thương tích đầy mình kia nữa...

Thẩm Nghị ôm lấy tam ca Thẩm Huy, ô ô khóc lên, cũng chỉ năm ngày, mà cứ như đã mấy đời.

42. Chương 42: Kết Cục Của Trần Gia...

Ở khách sạn nghỉ ngơi ba ngày, tinh thần Thẩm Nghi cuối cùng cũng tốt hơn nhiều. Phùng tiên sinh vì chuyện này mà áy náy không thôi, thường xuyên trách nếu không phải tại mình nhờ Thẩm Nghi đi truyền tin, Thẩm Nghi cũng sẽ không phải chịu loại khổ sở này...

Nhưng mà trong lòng Thẩm Nghi lại luôn nhớ đến Trần gia.

“Tam ca, chúng ta thật sự không có biện pháp cứu bọn họ hay sao? Cứu Trần đại nhân không được, ít nhất cũng có thể cứu hai hài tử của hắn chứ...” Nhắc tới hai hài tử kia, trong lòng Thẩm Nghi lại tràn ngập đau xót.

Thẩm Huy liếc mắt nhìn hắn, “Đệ cho là cứu được đệ ra khỏi đó dễ dàng lắm sao? Lá thư mà Phùng tiên sinh đưa cho đệ đã sớm bị bọn chúng treo đầu dê dán thịt chó thành thư thông đồng với địch bán nước rồi. Thiếu chút nữa là đệ biến thành gian tế rồi! May mà Phùng tiên sinh là học trò cũ của Dương đại nhân nên coi như có vài phần mặt mũi, lấy mình ra đảm bảo, hơn nữa còn nhờ hiệu buôn Hưng Duyên và Tùng Nhân thư viện ra mặt mới có thể cứu đệ ra. Nếu không dù ta có đắp vào đó bao nhiêu tiền cũng không cứu nổi cái mạng nhỏ của đệ đâu!”

“Lão sư...” Thẩm Nghi cầu xin nhìn Phùng tiên sinh không nói được một lời.

Phùng tiên sinh mạnh mẽ thở dài, “Người trong triều đều đã nhờ cậy hết, nhưng phần lớn đều sợ mang họa vào thân. Một nhà Trần Dịch... Dữ nhiều lành ít! Ta cũng không có cách nào...”

Thẩm Nghi vô lực ngã ngồi lên giường. Chẳng lẽ thật sự không có cách nào cứu hai hài tử kia sao?

Thẩm Huy ngồi trước cửa sổ, nhìn ánh tịch dương bên ngoài, “Lão tứ, ta muốn đệ quên chuyện này đi. Từ nay về sau ngậm miệng không bao giờ nói đến nó nữa.”

“Đệ biết tầm quan trọng của chuyện này, nhưng mà! Đệ đã hứa với Trần đại nhân, dùng mọi cách cứu lấy hai hài tử của hắn! Hai người có biết hay không... Hai hài tử kia có bao nhiêu đáng thương...” Hốc mắt Thẩm Nghi lại đỏ lên, hắn kiên định đem hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra nói hết một lần.

Nghe tới đoạn hai hài tử kia một trước một sau bị đập hư trước mặt Trần đại nhân, không chỉ thanh âm của Thẩm Nghi nghẹn ngào, mà cả Phùng tiên sinh cũng thống khổ chảy nước mắt. “Đáng thương cho hai hài tử Bảo nhi và Vân Xảo...”

(Vân Xảo là tên của Trần tiểu thư)

Trên mặt của Thẩm Huy cũng hiện lên nét không đành lòng, nhưng hắn cũng không có quên tình cảnh hiện giờ của Thẩm Nghi, “Lão tứ, ta nghĩ đệ hiểu được một chuyện. Đầu tiên là Trần đại nhân quả thật có phạm vào tội tham ô. Bởi vì có liên quan đến đệ, cũng bởi vì Trần đại nhân vẫn chưa có nhận tội, nên phong thư thông đồng với địch bán nước kia mới không có tác dụng. Đây cũng là nguyên nhân chúng ta có thể cứu được đệ ra.”

“Trần đại nhân tuy rằng không thông đồng với địch bán nước, nhưng mà từ trong phủ hắn lại tra xét ra đồ vật tương tự như áo hoàng bào, cái tội danh ý đồ mưu phản này hắn nhất định trốn không thoát. Mấy ngày nay ta có hỏi thăm tin tức. Trần đại nhân đã nhận tội rồi. Hình bộ đã phán quyết hình phạt xuống rồi. Trần đại nhân lăng trì xử tử, nữ quyến trong nhà bị xung làm quan kỹ, nam thì toàn bộ sung quân.”

Thẩm Huy thở dài, ngoại trừ Trần đại nhân tham ô là thật, mưu phản gì đó, tất cả đều là bị người ta hãm hại. Nhưng mà dù có biết là như vậy thì cũng có cách nào đâu?

“Thiên ân mệnh mỏng cuộn cuộn. Nếu Trần đại nhân đã nhận tội. Phụ mẫu hắn cùng với thân bằng quyến thuộc đều được miễn tội chết, nhưng mà phải tịch thu toàn bộ gia sản, trọn đời không thể vào triều làm quan.”

Cũng vậy thôi, cũng vậy thôi, tất cả đều giống như Trần đại nhân đã nói, lăng trì xử tử! Sung làm quan kỹ! Bảo toàn tính mạng cho toàn tộc! Trần đại nhân đã sớm đoán được cái kết cục này, mới nói hắn không cần phải hỏi nhiều sao? Hay là nói, Trần đại nhân ngay từ đầu đã tính tới việc hy sinh cả nhà để cứu toàn bộ người trong tộc của mình? Cái này mà là thiên ân cuộn cuộn sao? Trần đại nhân tha thiết mong chờ hoàng

thượng sớm ngày điều tra việc này, nhưng mà hoàng thượng không phải đã biết chuyện này mà vẫn ra phán quyết như vậy hay sao? Hẳn thật sự sẽ giống như mong muốn của Trần đại nhân đi xử trí lúc hỗn đản kia hay sao? Lòng Thẩm Nghị vừa đau đớn lại vô cùng mê mang.

“Mà đệ,” Thẩm Huy nhìn Thẩm Nghị, trong mắt tràn ngập kiên định cùng tin tưởng, “Tuy rằng đệ không có việc gì, nhưng cũng không thể khinh thường. Loại chuyện như mưu phản này, một khi dính vào, chính là vạn kiếp bất phục! Ngày mai đệ theo ta đến thư viện nghỉ ngơi, bộ dạng bây giờ của đệ về nhà cũng chỉ dọa đệ muội thôi.”

Trong lòng Thẩm Nghị tuy rằng không thoải mái, nhưng cũng không thể không thừa nhận điều Thẩm Huy nói là đúng. Hiện tại hẳn phải lập tức rời khỏi nơi này, tránh đi chuyện này. Nhưng mà...

“Đệ không cầu mong có thể cứu được Trần đại nhân, nhưng chỉ mong có thể cứu được hai hài tử kia...” Thẩm Nghị vẫn cố gắng. Hẳn thủy chung không cách nào quên được ánh mắt hoảng sợ của Bảo nhi đêm đó cùng với bộ dạng giống như con búp bê rách ngày hôm sau, cũng như quên không nổi tiếng khóc thê lương của Trần tiểu thư kia...

Tiếng Bảo nhi kêu “Ca ca cứu ta...” vẫn mãi vang vọng trong cơn mơ của hắn, khiến cho hắn cả đêm không yên.

Thanh âm của Thẩm Huy có chút mơ hồ, “Trần công tử tuổi còn quá nhỏ, chịu không nổi gian khổ trong lao, ngày hôm qua đã sớm lìa đời.”

“Làm sao có thể!?” Thẩm Nghị nhảy dựng lên. Tuy rằng Bảo nhi năm nay vẫn còn nhỏ, vào trong lao cũng luôn luôn sinh bệnh, nhưng mà làm sao có thể nhanh mất đi như vậy!

Phùng tiên sinh xiết chặt hai tay, trên khuôn mặt già nua kia lưu lại hai hàng lệ. Cho dù hắn đã trải qua biết bao tang thương, nhưng khi hắn nhìn thấy thân thể lúc chết của Bảo nhi, hắn vẫn không nhịn nổi hung hăng mắng đả ngoạn độc kia trong lòng. Đứa nhỏ đó có thể bị ngược đãi đến mức nào mới có thể chết một cách thảm khốc như vậy! Toàn thân đều là vết bầm tím, nơi nơi là vết cắn, đến cả...

“Minh Chi, chúng ta sợ con biết sẽ khổ sở... Cho nên...” Phùng tiên sinh không đành lòng nói. Trên mặt Thẩm Huy cũng tràn ngập thương tiếc, “Quan phủ không cho phép chúng ta đi nhật xác. Nửa đêm ngày hôm qua ta mới nhờ người đi tới bãi tha ma bế nó trở về, tìm một chỗ để chôn.”

Thẩm Nghị dùng sức dấm mạnh vào bàn, rống giận khóc nói, “Lũ súc sinh đó! Nhất định là bọn chúng! Nhất định là bọn chúng! Ngay cả một đứa nhỏ cũng không buông tha!”

Thẩm Huy ôm lấy hai vai của hắn, “Bình tĩnh một chút! Bình tĩnh một chút!” Lớn tiếng ngăn cản động tác của hắn.

“Ngày mai chúng ta phải rời đi. Phùng tiên sinh sẽ cùng chúng ta đi tới thư viện. Tùng Nhân thư viện sau lưng có An vương gia chống đỡ, những người đó sẽ không dám động đến chúng ta. Nơi này không thể ở lâu.” Thẩm Huy an bài. Phùng tiên sinh cũng gật đầu. Thẩm Nghị tuy rằng đã được phóng thích nhưng mà dù sao hắn cũng từng ở cùng một chỗ với một nhà Trần đại nhân. Hiện tại nơi này đã trở thành chỗ thị phi, không thể ở lâu.

Vào ban đêm, Thẩm Huy và Phùng tiên sinh mang theo Thẩm Nghị đi tới trước mộ phần của Bảo nhi. Năm mồ nho nhỏ, phía trước ngay cả một tấm bia cũng không thể dựng, từ xa nhìn lại cũng chỉ giống như một gò đất nhỏ bình thường, trong đó là đứa nhỏ đáng thương nằm ngủ.

“Mỗi con gà con chết đi Diệu nhi đều lập cho chúng một tấm bia gỗ... Ha ha...” Thẩm Nghị cười nhạt, nước mắt lại rơi xuống.

“Sau này tính sau.” Phùng tiên sinh nói xong, vùi một con cháu cháu nhỏ làm bằng lá tre vào trong, “Từ nhỏ Bảo nhi đã thích động vật nhỏ! Bảo nhi a, bá bá đêm thăm con... Bé ngoan, đời này chịu khổ, kiếp sau đi đầu thai nhớ tìm gia đình tốt...”

Hương cũng không dám đốt, Phùng tiên sinh lau nước mắt, nói dông dài vài chuyện nhỏ nhặt khác, sau đó ba người rời đi.

Ngày hôm sau, trên xe ngựa đi về phía thư viện, không ai mở miệng, trong lòng mỗi người dường như đều chất chứa tâm sự.

Thẩm Nghị nhìn núi non trải dài liên miên ngoài cửa sổ, “Bảo nhi... Tuy rằng không còn, nhưng còn tỷ tỷ hân...”

Phùng tiên sinh nhìn ngón cỏ trong tay mới ngắt từ cạnh xe, mặt không chút thay đổi, trầm giọng nói, “Việc này các người không cần quan tâm. Lão phu là thế bá của bọn chúng, lão phu tất nhiên sẽ đi tìm Vân Xảo.”

Về tới thư viện, Hoa Đào cái gì cũng không hỏi, chỉ an bài cho bọn họ đi vào trong căn phòng đã sớm chuẩn bị đầy đủ.

Thẩm Nghị có chút kinh ngạc. Trên đường mọi người đều gọi tam ca là sơn trường. Từ khi nào thì tam ca trở thành sơn trường của Tùng Nhân thư viện.

Tuy nhiên, hiện giờ hân không có tâm tư đi nghiên cứu chuyện này. Thẩm Nghị nằm trên giường, trong mộng đều là ánh mắt mở to hoảng sợ của Bảo nhi, “Ca ca cứu ta...” Lúc sau lại là tiếng Trần tiểu thư kêu khóc thê lương...

Đột nhiên lại xuất hiện bóng Triệu Thiên Dao nhẹ nhàng cười nói, “Chưa chết thì tiếp tục!” Rồi mặt Triệu Thiên Dao lại biến ảo thành gương mặt tràn đầy máu và nước mắt của Trần đại nhân. Hân đau khổ cầu xin Thẩm Nghị, “Minh Chi... Cầu người, nhất định phải bảo trụ hai đứa con của ta...”

“A!” Thẩm Nghị giật mình bật dậy, mới phát hiện chính mình toàn thân đầy mồ hôi lạnh, lại là giấc mộng lặp lại mỗi đêm kia.

Ba ngày sau, truyền đến tin tức, Trần đại nhân bị lăng trì xử tử, kẻ hành hình chính là Triệu Thiên Dao. Trần phu nhân và Trần tiểu thư chờ cho tất cả đám nữ quyến bị sung vào quan kỹ, mẫu tử hai người không chịu nổi nhục, cắn lưỡi tự sát.

Thẩm Nghị kiên trì cùng với Phùng tiên sinh nhờ người cùng nhau lặng lẽ đi thu thập lại thi thể của bọn họ. Trần đại nhân đã chỉ còn lại một bộ xương trắng, bị róc một ngàn đao, thịt đều bị đám chó, chim hoang đã cắn nuốt hết rồi.

Từ một nơi bí mật gần đó, đợi mười ngày, cho đến tận khi xác định không còn người theo dõi nữa, bọn họ mới dám đi nhặt xác.

Thảm trạng trên di thể của Trần phu nhân và Trần tiểu thư Thẩm Nghị chỉ nhìn thoáng qua liền quay mặt đi chỗ khác, nhân dịp đêm tối, cố nén lệ mai táng một nhà bốn người bọn họ, còn phải san bằng mộ đất chôn, không dám lưu lại chút dấu vết nào.

Làm xong tất cả, Thẩm Nghị về tới thư viện liền bệnh nặng một hồi. Phùng tiên sinh cũng nản lòng thoái chí, nhưng dưới yêu cầu mãnh liệt của Thẩm Huy, vẫn tạm thời ở lại Tùng Nhân thư viện.

Đợi cho bệnh tình của Thẩm Nghị khỏi hẳn, đã là hơn tháng chín. Hân vô tâm đối với kết quả của cuộc thi Hội năm nay. Ngắn ngủi chỉ có một tháng, tâm tính của Thẩm Nghị đã biến hóa rất lớn. Hân cảm thấy dường như hân già đi rất nhiều. Không chỉ Thẩm Nghị, Phùng tiên sinh cũng già đi vài tuổi, nét tang thương hiện rõ trên mặt. Cái tinh thần nghiêm túc ngày trước của Phùng tiên sinh dường như không còn, hiện tại chỉ còn nét tro tàn của năm tháng, không còn là Phùng tiên sinh tiêu sái tràn ngập nhân sinh của ngày trước nữa.

Có đôi khi Thẩm Nghị cảm thấy chuyện này giống như một giấc mộng. Trần đại nhân, Trần phu nhân, Trần công tử và Trần tiểu thư, còn có Triệu Thiên Dao, tất cả đều là một giấc mộng mà thôi. Còn hân, hân vẫn là Thẩm Nghị ngày nào. Hân tới tham gia kỳ thi Hội, chỉ là vì bị bệnh, bởi vì thời gian quá lâu gặp ác mộng, sau đó tất cả đều trở lại như cũ.

Nhưng mà đây không phải là mộng. Hân nhớ rõ ràng từng chi tiết, nhớ rõ ràng từng người.

Hân hận! Ở trong vòng lao ngục, hân hận chính mình bất lực. Hiện tại, hân hận kẻ đã hại chết hai đứa nhỏ vô tội kia, bao gồm Triệu Thiên Dao, bao gồm tên hoạn quan kia, bao gồm cả kẻ làm hoàng đế kia nữa.

Nhưng mà hắn lại mê mang, hắn không biết mình nên làm cái gì bây giờ... Ban đêm hắn sẽ mơ về Trần gia, sẽ rơi lệ, rồi sau đó vô cùng tưởng niệm Trinh nương và con. Hắn còn có thể nghĩ đến tương lai...

Hoa Đào đem hết thấy mọi chuyện thu vào trong mắt. Nàng không phải Thẩm Huy. Thẩm Huy âm thầm sốt ruột, nhưng trên mặt không thể hiện ra. Nàng không giống vậy, nàng có gì nói đấy.

“Con người cũng không phải chỉ có một con đường để đi, một việc cũng không phải chỉ có một cách để giải quyết.” Đây là trong một buổi tối Thẩm Huy đã từng nói với nàng, nàng nhắc lại y nguyên cho Thẩm Nghị.

43. Chương 43: Lựa Chọn Lúc Trưởng Thành...

Thẩm Huy mời Thẩm Nghị và Phùng tiên sinh cùng nhau phẩm trà.

Thẩm Nghị ở thư viện dưỡng thương nửa tháng, sức khỏe đã gần như hồi phục hoàn toàn, chỉ là trong lòng vẫn còn nhớ đến chuyện của Trần gia, nên mặt mũi vẫn còn chút cau có.

Tùng Nhân thư viện nằm trong một tòa nhà nằm lưng chừng sườn núi, chung quanh là rừng trúc rậm rạp, là bộ dáng điển hình của thư viện. Khung cảnh u tĩnh, trong thư viện không phải là đệ tử thì chính là tiên sinh, chỉ có chút kỳ quái là tuổi của những tiên sinh trong thư viện đều khá trẻ, không giống với những thư viện khác, tất cả đều là lão nhân cả.

Phía sau núi của Tùng Nhân thư viện có một tiểu đình nhỏ nằm phía trên, đứng trong đình có thể xem toàn bộ cảnh sắc trong thư viện, còn có thể nhìn núi non trùng điệp phía xa chung quanh đó, là một nơi tuyệt vời để ngắm phong cảnh.

Giờ phút này, ba người Thẩm Huy, Thẩm Nghị, Phùng tiên sinh đang ngồi ở trong đình phẩm trà. Thẩm Nghị và Phùng tiên sinh đều không có tâm tình đi thưởng thức khung cảnh tú lệ xung quanh. Hai người cúi đầu uống trà, sắc mặt đều không chút thay đổi. Thẩm Huy nhìn người này, lại nhìn người kia, không nói gì thờ dãi.

Cũng không thể trách Thẩm Nghị và Phùng tiên sinh. Một người thì tự mình trải qua chuyện tàn khốc như vậy, một người tận mắt nhìn thấy kết cục bi thảm của bằng hữu cùng trường ngày trước. Đây cũng không tính là chuyện đáng giá để cao hứng.

“Năm đó ta cũng không đơn giản là vì Tôn thị qua đời mới nản lòng thoái chí buông tha cho khao cử.” Thẩm Huy uống trà, chậm rãi mở miệng.

Hai người vẫn không có phản ứng gì. Thẩm Huy cũng không để ý tới, vẫn tiếp tục nói, “Lúc ấy ta đã có danh là cử nhân, dùng chút tiền cũng có thể xin chức quan nhỏ. Chỉ là ta không muốn vào triều làm quan, vừa vặn lại gặp chuyện Tôn thị, cho nên mới buông tha cho cái gọi là tiền đồ tốt đó.”

Động tác hai người có hơi chút thay đổi. Thẩm Huy cười nhẹ, “Ta không muốn vào triều làm quan, là vì...” Hắn cố ý không nói nốt nửa câu sau, ngược lại lại đứng dậy thêm trà cho Phùng tiên sinh và Thẩm Nghị.

Thẩm Nghị ngẩng đầu liếc nhìn Thẩm Huy, “Vì sao?” Hắn muốn biết, thực muốn biết nguyên nhân vì sao tam ca không muốn làm quan. Lúc ở trong lao ngục, rất nhiều lần hắn suy nghĩ, nếu lúc trước tam ca làm quan, chuyện đó có thể sẽ khác hay không? Cho dù không cứu nổi Trần đại nhân, cũng có thể cứu được hai hài tử đó. Nhưng mà tam ca không làm quan, hắn chỉ là tiên sinh.

Thẩm Huy nhấp một ngụm trà, không hờn giận liếc mắt nhìn Thẩm Nghị, “Lão tứ, trải qua nhiều chuyện như vậy, còn chưa học được cái gì gọi là ổn trọng ư?”

Thẩm Nghị ghen lời. Lúc này Phùng tiên sinh đã ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Huy, trong mắt có chút nghi ngờ, “Tuổi người còn trẻ như vậy, làm sao có thể trở thành sơn trường của Tùng Nhân thư viện?”

Trong mắt Thẩm Huy tràn ngập ý cười, “Phùng tiên sinh không hổ là nhà nho lớn đương triều, một lời nói thẳng vào ý chính. Chỉ là trước khi đệ tử trả lời tiên sinh vấn đề này, đệ tử muốn hỏi một câu. Tiên sinh đối với chuyện của Trần gia, có suy nghĩ gì?”

“Còn đệ nữa, có suy nghĩ gì?” Thẩm Huy lại chuyển hướng sang Thẩm Nghị, cùng một vấn đề hỏi thẳng vào suy nghĩ trong lòng của Thẩm Nghị.

Có suy nghĩ gì? Hắn có thể nói là hấn hận sao? Hấn những kẻ đó! Hấn cái tên hoạn quan mà mình không biết tên kia! Thậm chí hấn cả hoàng đế! Cái chết của Trần đại nhân, hấn nghĩ hấn có thể hiểu được. Trần đại nhân quả thật không phải là quan tốt gì. Hấn tham ô, hấn nhận hối lộ, hấn đút lót. Chỉ bằng ngần đó tội danh cũng hoàn toàn đủ để cho Trần đại nhân thân bại danh liệt, rời khỏi vũ đài chính trị! Nhưng nhìn lại một đoạn dài thì cho dù là vì quét sạch đối thủ, muốn Trần đại nhân phải chết, vậy một mình hấn chết cũng không đủ hay sao? Tội danh đó không liên lụy đến thê nhi hấn, vì sao ngay cả Trần phu nhân và bọn họ đều không thoát khỏi bị tra tấn!?

“Lão tứ, có đôi khi hấn mình thật bất lực gì đó, ta nghĩ đệ có cảm thụ sâu sắc hơn ta! Đệ cần học che giấu đi cảm xúc của chính mình, hận thù của đệ,” Thẩm Huy nhìn vào hai mắt Thẩm Nghị, nâng tay chỉ vào, “Tất cả đều hiện ở trong mắt!”

“Mấy năm nay, là do mấy ca ca chúng ta bảo hộ đệ quá cẩn thận! Đệ giống như một đóa hoa nhỏ mỏng manh, chịu không nổi một chút gió táp mưa sa. Vốn cho rằng đệ cứ như vậy thuận theo dòng đời mà sống cũng được, không đoán được thế nhưng đệ lại gặp phải loại chuyện thị phi này... Hiện tại, đệ có thể tiếp tục lựa chọn làm một đóa hoa nhỏ, các ca ca sẽ tiếp tục che chở cho đệ. Cũng có thể lựa chọn làm một thân cây độc lập, tự bảo hộ chính mình, cũng như bảo hộ cho đệ muội và đứa nhỏ.” Thẩm Huy thản nhiên nói xong, không chút giấu diếm.

Thẩm Nghị có chút kinh ngạc. Hấn chưa bao giờ biết các ca ca dùng ánh mắt như vậy nhìn hấn. Nhưng mà nghĩ lại thì cuộc sống từ trước đến nay của hấn, lại không thể không thừa nhận rằng những gì Thẩm Huy nói thật sự rất đúng.

Phùng tiên sinh đã trải qua hơn nửa đời mưa gió, trải qua rất nhiều chuyện, tâm tính so với Thẩm Nghị kiên định hơn rất nhiều! Liên hệ với những hành động trước đó của Thẩm Huy, trong lòng cũng có chút hiểu được Thẩm Huy là một người vô cùng đáng tin cậy, lập tức đứng dậy nói trước.

“Ta và lão Trần cùng trường mười năm. Hấn vô cùng tích cực luôn cúi, ta thì lại vui vẻ thưởng thức nhân sinh (đời người), điều này đã khẳng định hai chúng ta không cùng đi trên một con đường. Nhiều năm qua ta đi khắp nơi du ngoạn, cũng chỉ là mong muốn hiểu biết thêm nhiều điều. Còn hấn vào triều làm quan... Khoảng cách từ lần từ biệt lúc trước đã là tám năm... Tám năm sau, chúng ta thiên địa cách biệt!” Trên mặt Phùng tiên sinh toát lên vẻ thê lương, nhưng ẩn ẩn trong đó cũng là một loại cảm xúc kiên cường.

“Lão Trần mặc dù tham, cũng không hề bóc lột từ con dân lương thiện. Hấn chỉ tham tài vật của đám thương nhân... Lão phu thật sự không đành lòng để hấn chịu nhục mãi, ta muốn vì hấn lật lại bản án! Chẳng sợ sức ta không đủ, cũng muốn trả lại cho hấn trong sạch cho hấn, cũng muốn dùng khả năng của mình để sửa lại mộ phần cho hấn.” Phùng tiên sinh kiên định nói.

Thẩm Nghị giật mình, ngẩng đầu nhìn Phùng tiên sinh. Quang mang trong mắt Phùng tiên sinh vẫn chiếu đến tận sâu trong lòng hấn.

“Phùng tiên sinh... Đệ tử bái phục!” Thẩm Huy đứng lên, hành một cái đại lễ. Thẩm Nghị chậm rãi nhắm mắt lại. Trần đại nhân, ta không thể bảo vệ được nữ nhi của người, vậy ta trả lại cho trong sạch cho người có được không?

Lúc mở mắt ra, bàng hoàng, mê mang cùng áy náy trong mắt Thẩm Nghị hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại kiên nghị, “Tam ca có chủ ý gì không? Vì Trần đại nhân lật lại bản án thì nên làm như thế nào?”

Thẩm Huy uống một ngụm trà, khẽ cười nói, “Không có chủ ý nào cả, không làm cái gì cả.”

“...”

Thẩm Nghị không nói nổi câu gì. Tam ca đang đùa hấn sao? Nói nửa ngày cũng chỉ là muốn hấn suy nghĩ cẩn thận con đường sau này. Hấn còn tưởng rằng tam ca đối với chuyện Trần gia có tính toán gì đó chắc chắn rồi cơ. Kết quả là hấn suy nghĩ cẩn thận rồi thì tam ca lại nói không làm cái gì cả.

Phùng tiên sinh đã buồn bực nhiều ngày, sáng khoải cười to, “Minh Chi đừng vội, đợi ngày mai lão phu lên kinh. Nhiều năm nay ta cũng có không ít đệ tử cùng bằng hữu cũ. Ta không tin là không có người có thể giúp ta!”

Thẩm Huy lại lắc đầu, “Tiên sinh đừng nóng vội vì chuyện Trần gia mà bôn tẩu. Hiện giờ chuyện Trần gia đang đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió. Cho dù bây giờ tiên sinh lên kinh cũng chỉ mang thêm phiền toái thôi. Nếu tiên sinh thật sự muốn đi, có thể đến kinh thành thăm vài bằng hữu cũ và vài đệ tử, chỉ đơn thuần là đi du ngoạn, chuyện khác, chớ nhắc đến.”

Phùng tiên sinh sững sốt, “Vì sao?”

Thẩm Huy chậm rãi phân tích cho bọn họ, “Hoàng thượng tuy rằng đã đăng cơ hai năm, nhưng lại vô cùng tin tưởng một tên bề tôi hầu hạ mình từ nhỏ. Hẳn chính là hoạn quan Cao Chuẩn. Mà Cao Chuẩn này, hai năm nay cũng dần dần xây dựng lực lượng. Trong triều kẻ nào không tôn kính hắn hoặc là mở miệng buộc tội hắn, trước sau đều bị xử phạt. Chuyện Trần đại nhân chính là do Cao Chuẩn tự mình phê duyệt. Tiên sinh muốn lật lại bản án, chính là khó càng thêm khó. Việc này chi bằng nên bàn bạc lại cho kỹ càng hơn.”

“Trên danh nghĩa Tùng Nhân thư viện là trường học tư nhân, nhưng trên thực tế thì chính là do An vương gia xây dựng lên. Cũng nhờ may mắn mà ta lọt vào mắt của vương gia. Cho nên năm ngoái mới có thể thế chỗ sơn trường trước, phụ trách tất cả công việc trong thư viện. Nhị ca nhà ta buôn bán có qua lại lợi ích với hiệu buôn Hưng Duyên. Bên ngoài nói là do Tấn vương gia chống lưng, nhưng sau lưng thật sự là có hoàng thân quốc thích nào thì ai cũng không thể biết chính xác. An vương gia là thúc thúc ruột của hoàng thượng, người bình thường không dám đắc tội. Lần này vì cứu lão tứ, cũng là nhờ An vương gia và hiệu buôn Hưng Duyên ra mặt hộ, cho nên ngự sử Lương đại nhân kia mới có thể dễ dàng đáp ứng như vậy.”

“Muốn lật lại bản án cho Trần đại nhân, nhất định phải đánh đổ được Cao Chuẩn. Nhưng mà muốn đánh đổ Cao Chuẩn thì không dễ dàng như vậy. Cho nên việc này, còn phải bàn bạc lại cho kỹ.” Thẩm Huy nói mọi hơi xong mới nâng chén trà lên uống một ngụm.

Phùng tiên sinh nghĩ ngợi, sau đó cũng sáng khoái đáp ứng. Tính hắn vốn là nhàn vân dã hạc*, nhưng nếu đã nhận định chuyện gì thì lại vô cùng cố chấp, nếu việc khó khăn, vậy thì từ từ tính toán, lập tức cũng không có ý kiến gì, đồng ý ngay lập tức.

(Nhàn vân dã hạc: Ý chỉ người sống nhàn tản không quan tâm đến sự đời)

“Một khi đã như vậy, vậy thì chúng ta nên tính toán cẩn thận lại một phen, cần lão tử làm gì, lão tử nhất định chết cũng không từ!” Trong lòng Phùng tiên sinh hiểu được, trên thực tế Tùng Nhân thư viện là do An vương gia lập ra, muốn dùng thư viện này vào mục đích bồi dưỡng quan viên, tạo thế lực mình. Thẩm Huy là sơn trường, có lẽ cũng là người bày mưu tính kế sau lưng cho An vương gia. Lại nghĩ đến một loạt hành động lúc trước của Thẩm Huy, trong lòng Phùng tiên sinh càng khẳng định. Trong triều, An vương gia nhất định cũng rất hận Cao Chuẩn, mới có thể để Thẩm Huy mượn danh nghĩa của mình ra mặt cứu người, nhờ thế mới khiến cho Trần Dịch không bị phán tội danh là thông đồng với địch bán nước. Thẩm Huy gạt đầu. Sau này việc cần Phùng tiên sinh cũng không ít, có lời này của hắn cũng đủ rồi.

“Đệ nghe theo lời sai bảo của tam ca!” Thẩm Nghị không chút do dự, trực tiếp thể hiện thái độ.

Thẩm Huy khẽ cười một chút, “Đệ về trước đi, vết thương cũng khỏi rồi. Ta sợ đại ca và đệ muội lo lắng. Chuyện của người ta chưa nói ra ngoài, quay về nhớ tĩnh dưỡng cho tốt.”

“Nhớ kỹ, đường không phải chỉ có một! Người là người có vợ có con, nên lấy việc bảo hộ các nàng mà tính toán, không thể hành động giống như tiểu hài tử nữa!” Thẩm Huy ân cần dạy hắn.

“Dạ!”

Hai mươi một tuổi, Thẩm Nghị đã trải qua đau khổ lớn nhất trong cuộc đời, cũng lột xác trở nên thành thực hơn trước.

Nhìn theo chiếc xe ngựa chở Thẩm Nghị và Phùng tiên sinh trở về Tú Thủy trấn dần dần đi xa, Thẩm Huy có chút hoảng hốt. Từ phía sau hắn có người chậm rãi đi đến, thanh âm trầm thấp, “Đừng để hắn can thiệp quá sâu.”

Thẩm Huy bắt đắc dĩ cười, “Chỉ là không muốn cho hắn cứ mê mang rồi tự trách như vậy mà thôi. Ngay cả ta cũng không thể can thiệp quá sâu, hắn có muốn đi vào cũng không thể đi được bao nhiêu đâu.”

Người nọ ừ một tiếng, “Lại bị một lần như vậy nữa, ta cũng không còn tiền để cứu hắn.”

Thẩm Huy không quay đầu, chỉ cảm khái nói một câu, “Không thể không thừa nhận, ở phương diện này, hắn còn không bằng người.”

Người nọ cúi đầu cười một tiếng, “Người sai rồi. So với ta hắn kiên định hơn rất nhiều. Ít nhất... Nếu lúc ấy người bị nhốt vào lao ngục là ta, bằng tính tình hiện tại của ta, ta không thể có được quyết định như vậy.”

“Rồi sẽ tốt thôi.” Thẩm Huy cúi đầu nói một câu.

Hai người lại không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn tới bóng chiếc xe chỉ còn là một điểm nhỏ nơi chân trời.

44. Chương 44: Thẩm Nghị Về Nhà...

Chờ về đến trấn Tú Thủy, đã là hơn tháng mười một. Chỉ là lúc đi, Thẩm Nghị nghĩ nhất định mình sẽ mang danh cử nhân trở về, không đoán được hiện tại người đã trở lại, cũng là đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Thẩm Phong và Trinh nương còn không biết Thẩm Nghị ở tình gặp phải loại chuyện này. Thấy Thẩm Nghị trở lại, liền vô cùng cao hứng.

“Thế nào? Thi cử thế nào?” Thẩm Nghị vừa xếp đồ xuống xong xuôi, Thẩm Phong liền hỏi ngay lập tức.

Thẩm Nghị có chút mệt mỏi, “Đại ca, hiện tại đệ rất mệt. Đệ muốn đi nghỉ.”

Thẩm Phong có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi thêm điều gì, “Được được, đệ đi nghỉ ngơi đi.”

Trở lại phòng, Thẩm Nghị liền sốt ruột đi nhìn con. Tuy rằng Trinh nương có cảm giác được cảm xúc của hắn có chút thay đổi, nhưng cũng không hỏi chuyện gì đã xảy ra, chỉ đem Minh nhi đưa cho Thẩm Nghị. Thẩm Nghị ôm Minh nhi mềm mềm trắng trẻo trong lòng, nhìn theo bóng Trinh nương vội vàng thu thập hành lý ỉnh, mới cảm giác được một ít kiên định trong lòng. Lúc trong nhà lao, hắn chỉ có một ước muốn duy nhất là nhìn thấy con và thê tử. Hiện tại về nhà, hắn cảm giác được trong lòng tràn đầy tình cảm ấm áp.

Minh nhi nửa tuổi chỉ ăn sữa cũng rất mập mạp, luôn lắc lắc thân mình muốn lấy miếng ngọc bội ở bên eo của Thẩm Nghị. Thẩm Nghị hôn mạnh một cái lên mặt nó. Minh nhi liền hắc hắc nở nụ cười, sau đó lại cúi đầu tiếp tục cố gắng túm lấy miếng ngọc bội.

Thẩm Nghị thấy vậy liền cởi miếng ngọc bội ra cho nó nghịch. Minh nhi cầm miếng ngọc bội nhìn nửa ngày, liền bỏ nó vào miệng cắn. Nước miếng dầy ra, dính hết lên bề mặt ngọc bội.

Trinh nương vừa thu dọn quần áo vừa cười, “Chàng cẩn thận chú ý nó một chút, răng mới mọc, đừng để cho nó cắn mạnh đau răng.”

Thẩm Nghị nghe thấy vội lấy miếng ngọc bội ra khỏi miệng Minh nhi. Nhìn trên cái lợi hồng hồng của nó nhô ra hai cái răng nho nhỏ, Thẩm Nghị a ha cười rộ lên, “Tiểu gia hỏa này lớn nhanh thật, càng ngày càng nghịch ngợm.”

“Tiểu hài tử luôn lớn rất nhanh. Hiện tại nó thấy cái gì liền cắn cái đó, nước miếng dầy ra khắp nơi.” Trinh nương nói xong liền bảo Tam Nha mang nước ấm tiến vào.

Thẩm Nghị liếc mắt nhìn ngực Trinh nương sau khi sinh càng thêm đầy đặn, “Nó cắn nàng sao?”

Mặt Trinh nương đỏ lên, xấu hổ sảng giọng, “Vừa trở về đã không đứng đắn rồi.”

Minh nhi với nửa ngày cũng không lấy được ngọc bội, oa một tiếng khóc lớn. Trinh nương vội chạy đến ôm lấy nó dỗ dành. Vừa chui vào lòng mẫu thân, Minh nhi liền dùng sức dụi dụi vào ngực nàng.

Tam Nha bưng nước ấm vài rồi lui ra. Trinh nương ngồi trên phản, quay lưng lại với Thẩm Nghị rồi vén áo lên, đặt nhũ hoa vào miệng Minh nhi. Minh nhi lăm bằm một chút rồi bắt đầu ăn.

“Trên đường mệt mỏi, chàng đi tắm rửa cho sạch đi.” Trinh nương chỉ vào nước ấm nói với Thẩm Nghị. Thẩm Nghị lấy khăn lau mặt, lại dùng số nước ấm còn lại ngâm chân, cảm thán nói, “Ở nhà vẫn là tốt nhất. Ở chỗ tam ca cũng không thoải mái bằng ở phòng mình.”

Trình nương vừa uy Minh nhi uống sữa vừa dỗ nó ngủ, nghe thấy vậy liền ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thẩm Huy, “Chàng còn tới chỗ tam ca sao?”

Thẩm Nghị gật gật đầu, nhẹ giọng hỏi Trình nương, “Con đã ngủ chưa?”

Trình nương vỗ về lưng Minh nhi, cảm thấy nó đã ngủ mới cẩn thận nâng nó lên, dùng khăn cẩn thận lau khô miệng dính đầy nước miếng cho nó, rồi nhẹ nhàng đặt hắn vào nằm trong nôi, để cho Thẩm Nghị nhẹ nhàng đưa nôi, còn mình thì đi rửa mặt chải đầu.

Thối tất ngon nết, Trình nương vừa bước lên giường đã bị Thẩm Nghị gắt gao ôm vào lòng. Tay Thẩm Nghị trượt theo vạt áo tiến vào, vuốt ve cái lưng láng mịn của nàng. Trình nương có chút tránh né, sau đó hơi ngượng ngùng. Từ biệt nửa năm, từ sau khi hai người thành thân đây là lần đầu tiên cách xa nhau lâu như vậy.

“Đừng nhúc nhích, để cho ta ôm nàng một cái.” Thanh âm của Thẩm Nghị có chút dè dặt, cũng có chút sợ hãi và một chút thoải mái.

Trình nương nghe tiếng hít thở của hắn, lẳng lặng không nói lời nào. “Ta không tham gia khoa cử, đã xảy ra rất nhiều chuyện...” Cũng không biết trải qua bao lâu, Trình nương đã sắp ngủ, Thẩm Nghị mới mở miệng. Trình nương giật mình một cái, cố gắng tỉnh táo lại, sau đó chăm chú nghe Thẩm Nghị kể lại rất cả mọi chuyện.

Trong toàn bộ quá trình Trình nương không nói một câu nào, chỉ có nước mắt không ngừng rơi xuống. Đến cuối cùng nghe thấy Thẩm Nghị nói hắn muốn trả lại trong sạch cho Trần gia, muốn sau này lập lại tấm bia ột nhà bốn người Trần gia, Trình nương không thể không gật đầu.

“Nàng có trách ta không? Buông tha cho khoa cử... Ngay cả sau này cũng...”

“Quan trường vô tình, tướng công, ta chỉ mong chàng cùng con có thể bình bình an an mà trải qua cả đời này. Không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu ba người một nhà chúng ta có thể bình an vô sự nắm tay nhau đến già.” Trình nương kiên định nói với Thẩm Nghị.

“Về phần mấy chuyện kia, chàng muốn làm gì ta cũng không ngăn cản, nhưng chỉ có một điều,” Trình nương xoay người, nhìn vào mắt Thẩm Nghị, kiên định nói, “Đừng khiến cho chính mình gặp nguy hiểm, ta và con không có chàng không được!”

Thẩm Nghị lấy tay dè gáy nàng xuống, nghiêng người xuống, hôn lên môi nàng, “Ta biết, ta sẽ không làm chuyện gì hồ đồ.”

Thẩm Nghị lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng, nụ hôn chậm rãi sâu sắc. Nến đỏ từ từ cháy, chiếu ánh sáng lên khung cảnh triền miên.

Ngày thường, trong lúc nửa đêm, Minh nhi luôn luôn khóc nháo. Đêm nay, dường như nó hiểu được cha mẹ nó cần cái gì, im lặng ngủ suốt một đêm, không hề khóc nháo.

Ngày hôm sau, Thẩm Nghị và Thẩm Phong ở trong thư phòng nói chuyện nửa ngày, sau khi bước ra, sắc mặt Thẩm Phong âm trầm, vỗ vỗ bả vai Thẩm Nghị, “Người không xảy ra việc gì là tốt rồi, tạm thời cứ ở nhà đã.”

Với bên ngoài, Thẩm gia đều nói Thẩm Nghị lên thành, khí hậu không hợp nên bị bệnh, chậm trễ kỳ thi. Trần Tú Thủy có nhiều người nghe thấy vậy đều nói đáng tiếc.

Những ngày ở nhà vô cùng thư thái. Mỗi ngày Thẩm Nghị đều chơi đùa với con. Diệu nhi thấy hắn trở lại cũng rất vui vẻ. Diệu nhi đã sáu tuổi, chiều nào từ học đường về, chuyện đầu tiên hắn làm chính là chơi đùa với Minh nhi, lấy một cái trống bỏi hoặc một con ngựa gỗ, Minh nhi đều khiến mấy món đồ chơi nhỏ đó của hắn dính đầy dầu mỡ.

Đối tượng vẽ hiện tại của Diệu nhi chủ yếu là Minh nhi. Minh nhi khóc, cười, đi, ngồi, đủ các loại bộ dáng. Thẩm Nghị cẩn thận nhìn hắn vẽ, quay đầu thương lượng với Trình nương, “Diệu nhi vẽ rất có năng khiếu, có nên mời một họa sư tới dạy cho nó không?”

Trình nương đã sớm có ý nghĩ này. Từ sau chuyện Thẩm Nghi gặp phải lúc lên tỉnh, nàng liền không mong muốn Diệu nhi cũng bước chân vào con đường làm quan. Nếu Diệu nhi có thể được danh sư chỉ điểm, lấy họa xử thế (ý đại khái là dùng tranh kiếm cớ), cũng chính là một loại cuộc sống.

Hai vợ chồng cùng nhau thương lượng. Thẩm Nghi liền chuẩn bị nhờ Phùng tiên sinh tìm giúp hộ một họa sư có tiếng, để có thể dạy dỗ thật tốt cho Diệu nhi.

Tuy rằng Thẩm Nghi vẫn thường xuyên nhớ đến một nhà Trần đại nhân, tuy nhiên hiện tại hẳn hiểu được rằng, chuyện Trần đại nhân, nhất định vào một ngày nào đó sẽ được tra lại công đạo. Hẳn tin rằng ngày đó sẽ không quá xa.

Có đôi khi, không làm gì cũng chính là một loại công việc.

45. Chương 45: Hoa Đào Về Nhà...

Một tháng sau, một mình Hoa Đào mang theo Đông Oa và nữ nhi Ngọc nhi về trấn Tú Thủy. Lúc nàng xuất hiện, vẻ mặt Liễu thị vô cùng kinh ngạc, chưa tới năm mới, thư viện lại không nghỉ, “Sao bây giờ muội đã trở lại rồi? Tam thúc đâu? Không cùng về với muội sao?”

Thần sắc Hoa Đào có chút mất tự nhiên, “Hắn... Hắn còn chút việc ở thư viện, ta về trước.”

Mọi người đã trở lại không thể cứ đứng chắn trước cửa như vậy, Liễu thị cuối cùng vẫn bảo Hỉ Nhi và Tam Nha giúp Hoa Đào đem đồ đạc cất vào trong nhà. Nghe được tin Hoa Đào trở về, Thẩm Nghi và Trình nương cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Bây giờ mới là tháng mười hai, tính thời gian, Thẩm Nghi mới đến thư viện không bao lâu, Hoa Đào cũng theo đó rời đi.

“A... Một chết ta!” Hoa Đào đuổi thất lưng, mệt mỏi dựa vào trên giường. Ngọc nhi và Đông Oa thì đang chơi cùng nhau trên phản.

Lúc Trình nương ôm Minh nhi đi vào liền nhìn thấy cảnh này. Minh nhi ngạc nhiên nhìn Ngọc nhi ở trên phản, giấy dựa muốn đi ra chỗ nàng. Trình nương bèn bảo Tam Nha trông coi Minh nhi, để tỷ đệ hai người chúng nó chơi cùng một chỗ trên phản.

“Lúc này, sao tỷ có thể trở về được?” Trình nương ngồi bên người Hoa Đào, không hề khách khí hỏi. Hoa Đào có thể lừa được Liễu thị chứ không thể lừa được nàng. Lần này Hoa Đào trở về nhất định là đã có chuyện gì xảy ra.

Hai mắt Hoa Đào mị nhãn như tơ, cười hỏi lại một câu, “Sao vậy? Ta không thể trở về sao?”

Trình nương bắt đầu dĩ lắc đầu, “Đâu có nói tỷ không thể trở về, chỉ là tỷ... Mang theo cả Đông oa và Ngọc nhi, sợ là đã gạt tam ca về một mình. Có phải xảy ra chuyện gì không? Hai người cãi nhau?”

Hoa Đào lắc đầu bật cười, “Muội nói xem, ta và hắn có thể vì cái gì mà cãi nhau?”

Trình nương ngẫm lại cũng thấy đúng. Tính tình của Hoa Đào và Thẩm Huy nàng đều biết, Hoa Đào hoạt bát hướng ngoại, mọi việc đều không thèm để ý. Thẩm Huy lại là người trầm ổn, hỉ giận đều không hiện lên trên mặt. Cái kiểu vợ chồng này, bình thường cũng sẽ không xuất hiện vấn đề lớn gì. Nghi lại cách sống chung của Thẩm Huy và Hoa Đào thì biết. Mỗi lần Hoa Đào tức giận, Thẩm Huy đều bất động thanh sắc, khiến cho Hoa Đào gặp phải địch thủ, cái kiểu không hề rằng ra nói này, khiến cho nàng tức giận cũng chẳng làm được gì.

“Muội thấy tỷ như vậy, đúng là bộ dáng bỏ nhà trốn đi. Không vì cãi nhau vậy thì vì cái gì?”

Hoa Đào búng nhẹ một cái lên đầu Trình nương, cười nhẹ, “Nha đầu kia, muội sao lại cứ ngốc như vậy chứ? Nếu ta muốn bỏ nhà trốn đi sao lại quay về Thẩm gia? Vậy không phải là bị bắt về ngay lập tức hay sao? Ta nha...” Hoa Đào đề thấp thanh âm, “Ta mang thai!”

“A!” Trình nương kinh hỉ kêu lên, lập tức lại oán giận sáng giọng, “Tỷ mang thai đứa nhỏ sao lại chạy xa như vậy? Mấy tháng? Cũng không sợ làm bị thương đứa nhỏ!”

Nhìn ý cười trong suốt trên mặt Hoa Đào, Trinh nương lại nghĩ tới một chuyện, “Không đúng a, Hoa Đào tỷ, làm sao tam ca có thể để tỷ mang thai chứ?”

Trinh nương nhớ rõ ràng ngày hôm sau ngày Hoa Đào sinh Ngọc nhi, liền cãi nhau về chuyện mang thai với Thẩm Huy. Mà ngày đó Thẩm Huy rõ ràng tỏ vẻ mình không muốn có con nữa, cũng không muốn Hoa Đào sinh thêm lần nữa. Nguyên nhân đương nhiên rất đơn giản, hấn sợ Hoa Đào vì sinh con mà xảy ra chuyện.

Hoa Đào che miệng cười hì hì, “Ta đã nhờ đại phu khám qua, đã mang hơn hai tháng, nếu cứ ở thư viện nhất định hấn sẽ phát hiện, cho nên ta liền mang theo đứa nhỏ chạy về đây. Về phần làm thế nào để mang thai... Tất nhiên là vụng trộm mang rồi!”

Trinh nương hoảng sợ, theo phản xạ nhìn về phía phản, thấy Đông Oa và Tam Nha đều vô cùng chuyên chú chăm sóc hai hài tử mới khấn trương quay lại, có chút tức giận chất vấn Hoa Đào, “Cái gì gọi là sợ bị tam ca phát hiện? Còn vụng trộm mang? Tỷ... Tỷ... Tỷ có phải làm ra chuyện gì không nên làm rồi hay không!”

Nàng biết Hoa Đào rất lớn mật, luôn có ý nghĩ khác so với nữ tử bình thường, nhưng mà... không đâu, Hoa Đào làm sao có thể làm ra cái chuyện bất trung bất trinh này được!

Nhìn phản ứng của Trinh nương, Hoa Đào lập tức biết được là nàng hiểu sai lời mình, liền bực mình vỗ nàng một cái, “Nghĩ cái gì vậy hả? Dem mấy cái ý nghĩ bậy bạ trong đầu muội xóa sạch cho ta! Ta là loại người này sao?”

Trinh nương nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng, nàng biết Hoa Đào không phải loại người như vậy, nhưng vẫn sợ Hoa Đào nhất thời lạc lối... Trinh nương nhin không được, oán trách, “Ai bảo tỷ không nói rõ ràng!”

Hoa Đào vô lại cười một cái, đặt tay lên bụng, đắc ý nói, “Hấn không cho ta mang thai đứa nhỏ, ta sẽ không mang thai được sao? Ta sẽ không chuốc rượu hấn sao? Hấn quá chén, ta muốn làm cái gì mà chả được! Mang thai đứa nhỏ thôi mà, không phải chỉ cần làm chuyện kia thôi sao? Nam nhân a, uống chút rượu là hồ đồ ngay, khoái hoạt dâng lên, làm sao mà nhớ được nhiều chuyện như vậy!”

Trinh nương nghe xong trợn mắt há mồm, chuốc rượu? Chuyện kia? Nàng cảm thấy có chút choáng váng.

“Tỷ... Ý tỷ là... Tỷ đem tam ca...” Trinh nương thật sự nói không ra được mấy từ kia. Hoa Đào gật gật đầu, cười vô cùng sáng lạn, “Đúng vậy, sau này mỗi lần cùng ta sinh hoạt vợ chồng đều cẩn thận tính toán, sau đó... Ta tính tính a...” Hoa Đào gấp ngón tay lại ngẫm nghĩ, “Đại khái là chuốc hấn bốn lần đi!”

Trinh nương hết chỗ nói luôn rồi, “Tỷ... Sao gan lại lớn như vậy a...”

“Ha ha ha, cái này có tính là gì, dù sao có thể mang thai là tốt rồi! Tuy nhiên ta cũng không dám quá đáng quá, cho nên hiện tại ta mang thai, sợ hấn tức giận mới chạy nhanh về đây ở, cứ trốn vài ngày rồi nói sau!”

Trong lòng Trinh nương đã có suy nghĩ, Hoa Đào vì đứa nhỏ, ngay cả chuyện chuốc rượu phu quân cũng làm được, hiện tại chỉ mang theo đứa nhỏ rời nhà trốn đi, có cái gì không làm được chứ?

“Tỷ cảm thấy mình có thể trốn được mấy ngày?” Nàng không tin, Thẩm Huy lại không hề phát hiện. Hoa Đào không thèm để ý nói, “Có thể trốn được ngày nào hay ngày ấy. Ta đoán chậm nhất là ngày kia hấn sẽ tới đây. May mà lần mang thai này, đứa nhỏ không làm khó ta. Một đường bốn ba, ta vẫn khỏe mạnh, không hề mệt mỏi.”

Trinh nương vừa bực vừa buồn cười. Hai người cùng nhau nói rất nhiều chuyện, hầu hết đều là chuyện xoay quanh mấy đứa nhỏ. Đương nhiên cũng nói tới chuyện xảy ra với Thẩm Nghị. Hoa Đào thở dài, “Lần này tiểu thúc tự dưng bị liên lụy, nhưng chuyện trọng đại như vậy, lại có thể toàn thân trở ra cũng đã là quá may mắn rồi. Về chuyện khoa khảo... Tướng công nói, tiểu thúc trải qua chuyện lần này đối với quan trường tâm ý đã nguội lạnh, như vậy cũng tốt, hiểu ra kết cục cuối cùng đó là được rồi.” Kết cục như vậy cuối cùng cũng chỉ giống như một nhà của Trần đại nhân.

Trinh nương cũng thở dài theo, “Lúc chàng về đã nói hết mọi chuyện với muội. Hiện tại, quan trường gian nan, quan tốt cũng bị quan xấu làm hỏng. Muội tình nguyện chàng cả đời đều làm một tú tài, cũng không muốn chàng gặp phải nguy hiểm.”

“Không nói nữa, không nhắc đến mấy chuyện không vui đó nữa. Ta khó khăn lắm mới trở về một lần, muội cũng giúp ta thoải mái chút đi. Vì đứa nhỏ này, mấy tháng vừa rồi ở thư viện ta vất vả lắm đó, lại còn phải

đề phòng hấn, sợ hấn đoán được liền tức giận với ta.” Hoa Đào cười hì hì nói.

Trình nương nghiêng người liếc mắt nhìn nàng, “Hiện tại không sợ huynh ấy giận tỷ sao? Muội thấy, tam ca nhất định rất giận tỷ mới đúng!”

Hoa Đào vuốt bụng, khoe miệng nhếch lên, “Hắn dám! Hiện giờ ta đang mang thai! Hắn còn muốn thế nào! Nếu hắn dám giận ta, ta sẽ mang đứa nhỏ chạy đi, để hắn tìm cả đời cũng không thấy.” Miệng thì nói vậy, nhưng trong mắt Hoa Đào vẫn luôn toát lên nét hạnh phúc, tướng công luôn thương nàng, hiện giờ ngay cả đứa nhỏ cũng có rồi, chạy cũng đã chạy ngoại trừ chấp nhận, Thẩm Huy còn biện pháp nào nữa chứ?

Hai người cùng nhau hi hi ha ha nói chuyện cả ngày, mãi cho đến bữa cơm chiều mới ôm đứa nhỏ đi ra chính ốc. Trên bàn cơm, Thẩm Huy đã bảo người mang lời nhắn nói cho Thẩm Huy chuyện hai mẹ con Hoa Đào đã về nhà an toàn. Lúc Thẩm Phong nói còn có ý nhìn thần sắc của Hoa Đào.

Về mặt Hoa Đào vô cùng tự nhiên đồng ý, ôm Ngọc nhi uy nàng ăn cơm. Ngọc nhi hiện giờ cũng đã một tuổi rưỡi, đã cai sữa một thời gian, có thể ăn chút cơm hay mì.

Buổi tối, Trình nương nói chuyện của Hoa Đào với Thẩm Nghị, Thẩm Nghị cười ha ha, luôn mồm nói Hoa Đào quá lợi hại! Nhưng sau khi cười lại làm vẻ mặt nghiêm túc giáo dục Trình nương, “Nàng cũng không được làm như vậy, biết không? Có chuyện gì phải thương lượng với ta! Trăm ngàn lần không thể học theo nàng!”

Trình nương cười tươi đáp ứng. Hoa Đào có thể làm ra chuyện đó là vì Hoa Đào có tính không sợ trời không sợ đất. Còn nàng thì cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không làm được. Thẩm Huy đến, so với bọn họ nghĩ còn nhanh hơn. Sáng sớm hôm sau, đã thấy Thẩm Huy phong trần mệt mỏi về nhà.

Hai vợ chồng một trước một sau trở về. Một người ôm đứa nhỏ, một người sắc mặt âm trầm, nghĩ cũng biết giữa hai người này nhất định có chuyện gì đó xảy ra.

Cả người Thẩm Huy tản ra lãnh ý, mặt đen xì giống như bị quẹt đày nôi, nhanh chóng đập cửa đi vào trong nhà. Thẩm Huy nhìn thấy cũng không ngăn lại, Liêu thị nhìn không được nói thầm, “Cũng không biết hai đứa nó xảy ra chuyện gì...”

Thẩm Phong liếc mắt nhìn qua, Liêu thị liền thu miệng lại, rốt cục không dám nói gì nữa.

“Nàng có nên giải thích cho ta một chút không?” Thẩm Huy ngồi trên ghế, nhìn Hoa Đào thảnh thơi trên giường. Đông Oa biết tình hình không ổn, lập tức ôm Ngọc nhi lui ra ngoài. “Ta mang đứa nhỏ quay về nhà.”

“Ừ.”

“Chưa nói với huynh là vì sợ huynh tức giận.”

“Ừ.”

“Ta mang thai.”

“Nàng còn dám nói chuyện mang thai với ta!” Thẩm Huy căm tức nhìn Hoa Đào.

Hoa Đào hoàn toàn không thềm nhìn hấn tức giận, đứng lên kéo tay hấn, nũng nịu nói, “Tướng công a, chàng xem, mang thai thì cũng đã mang thai rồi, đúng không? Chàng đừng tức giận nữa, đến đây sờ chút đi.” Hoa Đào túm lấy tay Thẩm Huy xoa lên bụng mình, sau đó đặt mông ngồi trên đùi hấn, tay còn lại vòng ra sau ôm lấy cổ hấn.

“Sờ đi... Nơi này có đứa nhỏ của chúng ta, nếu nó là con trai, sau này trưởng thành nhất định sẽ hiếu thuận với cha mẹ, yêu thương tỷ muội, nếu là nữ nhi, lại giống như Ngọc nhi của chúng ta, đáng yêu như vậy. Tướng công...” Thanh âm của Hoa Đào kéo dài thật dài, mang theo hương vị ngọt ngào, làm nũng nói.

“Ta biết chuốc rượu chàng quá chén... Khụ khụ... Có chút không đúng, nhưng mà người ta muốn có đứa nhỏ thôi mà, muốn một đứa con so với chàng còn đẹp hơn.” Hoa Đào vụng trộm liếc nhìn sắc mặt của Thẩm Huy, thấy sắc mặt hấn dần dần tốt lên mới tiếp tục nói, “Chàng đừng giận nữa mà, được không? Tướng công?” Hoa Đào cọ cọ hai má Thẩm Huy.

Một tay Thẩm Huy ôm lấy thắt lưng của nàng, một tay vuốt bụng, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập sủng nịnh, “Nàng luôn luôn khiến ta lo lắng! Loại chuyện này chỉ cần nói chuyện một chút là được, làm gì phải vụng trộm như thế chứ? Một mình nàng mang đứa nhỏ đi xa như vậy, ta làm sao có thể yên tâm được đây?”

“Được rồi được rồi, ta biết mình sai rồi.” Ngoài miệng Hoa Đào nhận sai, trong lòng lại cười tươi như hoa. Nàng đã nói rồi mà, Thẩm Huy chỉ có thể chấp nhận thôi!

Sau này, khi Trinh nương nghe Hoa Đào đắc ý nói đến chuyện này không khỏi âm thầm tặc lưỡi. Hoa Đào tỷ thật sự là càng ngày càng... Thông minh!

46. Chương 46: Diệu Ca Nhi Bái Sư (thượng)...

Hứng thú của tiểu hài tử đều phải bồi dưỡng từ nhỏ, mà hứng thú được bồi dưỡng tốt thì mới có thể trở thành kỹ năng. Diệu nhi được Thẩm Nghị dạy dỗ, ngoại trừ thi thư văn vẽ mà tiểu hài tử sáu tuổi cần học, về phương diện hội họa cũng rất phát triển.

Thẩm Nghị nghĩ hay là tìm giúp Diệu nhi một sư phụ chuyên về vấn đề này cho hẳn, liền cùng Thẩm Huy thương lượng một chút. Thẩm Huy trầm ngâm một lúc cũng thấy không sai, liền để cử một người, người này chính là đệ sư của tiên đế, Thành Mặc cư sĩ.

“Thành Mặc cư sĩ năm đó là lão sư chuyên giáo dục cho tiên đế, dạy người đọc sách và hội họa, không chỉ văn học xuất chúng, mà tài vẽ thủy mặc đàn thanh* cũng đứng thứ nhất đương thời. Nếu người có thể đồng ý nhận dạy bảo Diệu nhi, vậy thì không chỉ hội họa, mà ngay cả phương diện văn học cũng không cần lo lắng.” Thẩm Huy nói với Thẩm Nghị. “Tuy nhiên lão cư sĩ này từ lúc tiên đế băng hà đã cáo lão hồi hương. Hiện tại cũng ru rú trong nhà, không dễ dàng tiếp khách. Muốn hẳn thu nhận đồ đệ, lại là thầy dạy chính... Chỉ sợ rất khó.”

(* Thủy mặc đàn thanh: không rõ lắm nhưng chắc là một kiểu vẽ của Trung Hoa, từng nghe bà “Thủy mặc đàn thanh” của Lý Ngọc Cương, hay kinh khủng, mọi người nếu thích thì có thể thử nghe s:// .youtube /watch?v=XZICH9F3MQE)

Thẩm Nghị cau mày, “Có khó cũng phải thử xem. Nếu Diệu nhi có thiên phú vậy thì không thể chậm trễ nó.”

Nói như vậy, Thẩm Nghị liền quyết định, nhất định phải để cho Diệu nhi bái Thành Mặc cư sĩ làm lão sư.

Nhoáng một cái đã qua năm mới, Thẩm Huy cũng không trở về thư viện chỉ viết một xấp thư thật dài sai người đưa tới thư viện, sau đó an tâm ở lại Thẩm gia. Hoa Đào hiện tại là phụ nữ mang thai, Thẩm Huy sợ nàng lặn lội đường xa ảnh hưởng tới sức khỏe, ngay cả nữ nhi là Ngọc nhi phần lớn thời gian cũng đều do hắn trông coi.

Cũng giống như năm trước, cách năm mới hơn mười ngày là lúc lão nhị Thẩm An mang theo Lưu thị và bọn nhỏ trở lại. Người một nhà ở cùng một chỗ vui vẻ trải qua một năm. Ai cũng không nhắc đến mấy chuyện không vui.

Qua năm mới, Thẩm Nghị liền hỏi thăm tình hình của Thành Mặc cư sĩ, định đưa Diệu nhi đi học.

Quê hương của Thành Mặc cư sĩ ở trong một trấn của Vĩnh Châu. Lúc Thẩm Nghị mang Diệu nhi đến Vĩnh Châu, sau đó nghe ngóng lại trọn tròn mắt. Nhà của Thành Mặc cư sĩ không ở trong trấn mà là trên một ngọn núi phía bên ngoài trấn, cách trấn hơn ba mươi dặm.

Thẩm Nghị mang Diệu nhi đến khách điểm nghỉ trọ, nhìn Diệu nhi bị đông lạnh mà đỏ bừng cái mũi nhỏ, đau lòng hỏi, “Có khỏe không?” Chỗ này cách Tú Thủy trấn đại khái khoảng mười ngày lộ trình. Mười ngày nay ngồi trên xe ngựa, buổi tối ngủ trong khách điểm, đứa nhỏ này cũng hóc hác đi không ít. May mà Diệu nhi hiểu chuyện, suốt dọc đường không hề kêu khổ kêu mệt.

“Ân! Vẫn tốt a!” Diệu nhi khụt khịt cái mũi, thở ra một làn khói, cười vui vẻ nói. Thẩm Nghị cười, sờ sờ đầu hẳn, “Nhanh ăn cơm thôi, cơm nước xong chúng ta phải chạy tiếp rồi. Chắc là tối nay sẽ đến nơi. Sau đó chúng ta phải tìm một chỗ gần đó ngủ lại, sáng sớm ngày mai mới đi bái phỏng lão cư sĩ.”

Diệu nhi đáp một tiếng, cầm một cái bánh bao và múc ít canh lên ăn. Hai người nhanh chóng ăn xong cơm. Thắm Nghi lại mua thêm ba cái bánh nướng cho vào trong ngực, dắt tay Diệu nhi, hỏi xa phu trong trấn rõ ràng đường đi, mới ôm Diệu nhi lên xe chuẩn bị đi tới sơn trang.

Trên đường, Thắm Nghi ôm chặt Diệu nhi vào lòng. Diệu nhi nhìn ngọn núi mù sương phía xa, kinh hãi kêu lên, “Tỷ phu, huynh xem! Trên núi kia còn có tuyết nè?”

Thắm Nghi nhìn theo hướng tay hắn chỉ, trên ngọn núi xa xa, mây mù che kín, ánh dương lại làm cho nó càng thêm vàng óng ánh. Ánh mắt Thắm Nghi dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của Diệu nhi. Đứa nhỏ này, càng lớn càng thấy thanh tú, “Diệu nhi, nếu lão cư sĩ có thể nhận đệ làm đồ đệ, có thể đệ sẽ phải sống ở trong đó một mình rất lâu...”

Diệu nhi nghe vậy có chút thương cảm, tay hắn kéo lấy vạt áo của Thắm Nghi, cọ cọ trong lòng hắn, “Tỷ phu, vậy đệ không đi có được không?”

Thắm Nghi ôm chặt hắn, thắm thía nói, “Diệu nhi, đệ học vẽ cũng đã ba năm rồi, phu tử trong trấn chúng ta đều nói không dạy được đệ nữa. Hiện tại, tuổi đệ còn nhỏ, đúng là thời điểm để học tập tốt nhất. Tỷ phu và tỷ tỷ cũng rất luyện tiếc đệ, nhưng mà nếu đệ có thể được danh sư dạy bảo, sau này sẽ đạt được tiền đồ lớn!”

Thắm Nghi từ sau khi về nhà đã suy nghĩ rất lâu. Hắn nghĩ đến cuộc sống từ nhỏ đến lớn của mình, có đôi khi lại cảm thấy mình chỉ là một phế nhân, bởi vì hắn cái gì cũng không biết, chỉ biết học hành. Giống như Thắm Huy đã nói, ba ca ca đã che chở hắn quá tốt, để hắn không phải lo đến kế sinh nhai, không phải bôn ba chịu khổ, sinh ra đã thuận lý thành chương hưởng thụ cuộc sống. Trái lại, ba ca ca, đại ca thì làm chủ cửa hàng, còn cùng nhị ca đem cửa hàng này phát triển đến tận Chu Châu. Đại ca nhị ca đều có cửa hàng của riêng mình, mục tiêu của riêng mình. Tam ca cũng có sự nghiệp riêng, tuổi còn trẻ đã làm đến chức sơn trường của Tùng Nhân thư viện. Nhìn lại chính mình, ngoại trừ đọc sách? Còn có thể làm cái gì?

Cho nên Thắm Nghi không muốn Diệu nhi giống hắn. Diệu nhi và hắn không giống nhau, Hà gia không còn nam nhi nào khác. Diệu nhi cũng không có huynh đệ giúp đỡ. Nó chỉ có thể dựa vào đôi chân của chính mình để bước đi. Nếu vẫn dựa dẫm vào Thắm gia, hiện tại tuổi Diệu nhi còn nhỏ thì không sao, nhưng lúc lớn lên, vấn đề cũng sẽ dần dần xuất hiện. Để đến lúc đó đứa nhỏ này mới tỉnh ngộ, chi bằng để cho nó học được cách tự lập, rồi bỏ được che chở của tỷ tỷ và tỷ phu, học được cách tự mình bay lên.

Diệu nhi phải tự tìm thấy tương lai của chính mình, bọn họ không thể che chở nó, sung nó mãi được. Nếu thực sự làm như vậy, thì chỉ làm hại Diệu nhi mà thôi!

“Đệ biết tỷ tỷ và tỷ phu đều vì muốn tốt cho đệ, nhưng đệ luyện tiếc hai người a... Đệ cũng luyện tiếc Minh nhi!” Diệu nhi thực hoài niệm đám nhỏ của Thắm gia. Lúc hắn và Thắm Nghi rời đi, Tranh nhi và mấy đứa nhỏ hắn dẫn theo để tiễn hắn đều khóc. Tỷ tỷ khóc, Minh nhi cũng oa oa khóc lớn, cứ nghĩ đến là lòng Diệu nhi lại khó chịu.

“Diệu nhi...” Thắm Nghi nhìn hốc mắt hắn đỏ đỏ, có chút không đành lòng, nhưng vẫn rất nghiêm túc nói với hắn, “Huynh và tỷ tỷ đệ, còn cả Minh nhi đều là thân nhân duy nhất trên đời này của đệ. Đệ rời khỏi chúng ta, chúng ta cũng vô cùng luyện tiếc. Nhưng mà Diệu nhi, đệ có nhớ đến cha và nương của đệ không? Đệ không thể quên đệ chính là con cháu Hà gia, trong tên đệ có ánh sáng, nhìn đi, Diệu nhi, cha đệ đặt cái tên này cho đệ, chính là muốn đệ quang tông diệu tổ.”

“Lần này đi nhất định phải cầu lão cư sĩ thu nhận đệ. Đệ cũng phải ngoan ngoãn đi theo cư sĩ học tập. Tỷ tỷ và tỷ phu tuy không hy vọng đệ có thể xuất sĩ làm quan, nhưng con đường nhân sinh là ở ngay dưới chân mình, đệ muốn học vẽ là do chính đệ lựa chọn. Chờ đệ theo cư sĩ học thành tài trở về, con đường sau này của đệ đi như thế nào, tất cả đều do chính đệ lựa chọn.” Thắm Nghi vuốt đầu Diệu nhi, hàm súc cười nói.

Diệu nhi cái hiểu cái không nghe hắn nói. Mấy lời này của Thắm Nghi hắn đều không hiểu lắm, nhưng có một chuyện thì hắn hiểu, đó là hắn nhất định phải bá được Thành Mặc cư sĩ làm thầy, trở thành đệ tử của hắn, chờ học thành tài, rồi sẽ có thể quay về Thắm gia đoàn viên với tỷ tỷ, tỷ phu và cả Minh nhi nữa.

Thắm Nghi cũng không quan tâm Diệu nhi có hiểu hay không. Hắn còn nhỏ, không hiểu cũng không sao. Nếu Thành Mặc cư sĩ đã là đệ sư, vậy chỉ cần có thể bá làm môn hạ hắn, Thắm Nghi tin rằng con đường sau này của Diệu nhi sẽ vô cùng sáng lạn.

Theo tiếng bánh khe cạch cạch vang lên, đi hết nửa ngày, hai người bọn họ cuối cùng cũng đến được chân núi.

“Phía trước không thể đi lên nữa, khách nhân, ta chỉ có thể đưa các người tới đây. Các người men theo con đường nhỏ này, đi lên trên một chút, không quá nửa canh giờ là có thể thấy được sơn trang. Lão tiên sinh sống ở nơi đó đấy.” Xa phu là một người trung niên thật thà chất phác, giọng nói mang chút âm điệu quê hương. Cảm ơn xa phu xong, trả tiền cho hắn, Thẩm Nghị nắm bàn tay nhỏ bé của Diệu nhi, men theo con đường nhỏ gập gềnh kia đi lên.

“Tỷ phu, nếu ông ấy không nhận ta làm đồ đệ, vậy thì có phải chúng ta đã đi mất công không?” Diệu nhi bước hai chân nhỏ, nhanh chóng đi theo. Thẩm Nghị cười ha ha, “Đệ yên tâm! Tỷ phu nhất định sẽ khiến lão cư sĩ thu nhận đệ làm đồ đệ!” Thẩm Nghị kiên định nói xong, trong đôi mắt hiện lên ánh nhìn kiên định.

Diệu nhi bị cảm xúc của Thẩm Nghị cuốn theo, cũng cười hắc hắc, “Được! Đệ cũng nhất định phải bái ông ấy làm thầy, nếu ông ấy không nhận đệ, đệ liền về một lão nhân xấu xí nói đây chính là bộ dáng của lão cư sĩ, ha ha ha...” Diệu nhi tình quái nói.

“Đệ, đứa nhỏ này... Không nên nhiều mưu ma chước quỷ như vậy? Phải tôn sư trọng đạo, biết chưa? Không thể hồ nháo.” Thẩm Nghị làm vẻ giận, lại nhìn thấy Diệu nhi nhướng mày liếc hắn làm mặt quỷ, liền cùng hắn nở nụ cười.

47. Chương 47: Diệu Nhi Bái Sư (hạ)

Sắc trời dần dần u ám, phía xa xa đã có thể nhìn thấy có một sơn trang. Nếu cứ như vậy mà tùy tiện đi vào trong nhà người ta thì không tốt lắm, Thẩm Nghị nhìn quanh bốn phía, thấy có một cột khói bếp của một hộ nông gia nhỏ nhỏ bay lên. “Chúng ta qua bên kia, tá túc nhờ một đêm đi. Sáng sớm này ngay hãy tới sơn trang.” Thẩm Nghị nhìn con đường núi dưới chân, sau đó ôm Diệu nhi, tránh cho nó không nhìn thấy rõ con đường dưới chân mà bị ngã. Đợi đến khi đi gần đến hộ nông gia này, Thẩm Nghị đứng cách hàng rào hồ lên, “Xin hỏi trong nhà có ai không?” Ngay sau đó, liền nghe thấy tiếng một phụ nhân vang lên trong nhà, “Ai?” Cao giọng nói, tiếng bước chân vang lên, lại thêm một giọng nam hùng hậu nữa hỏi, “Là ai a?” Thẩm Nghị vội vàng trả lời, “Đại ca, ta là nhân sĩ trong trấn Tú Thủy, họ Thẩm, muốn mang đệ đệ đến sơn trang trên kia học tập. Hôm nay sắc trời đã tối, đường đi cũng không rõ, có thể xin đại ca cho ở nhờ một đêm được hay không?” Người nọ trầm mặc một lúc, lại hỏi, “Nếu người muốn đến sơn trang học tập, vậy trực tiếp đi vào đó đi, bước thêm vài bước nữa, cũng không tốn mất bao lâu đâu a.” Thẩm Nghị lại nói, “Vị đại ca này, phiền huynh giúp đỡ một chút. Sắc trời đã tối, đệ đệ ta tuổi nhỏ, không chịu nổi khí lạnh trên núi, nếu cứ miễn cưỡng đi tiếp đến sơn trang, cũng không tốt, huynh xem có thể...” Người nọ hơi đẩy hàng rào ra, thấy Thẩm Nghị đứng ở ngoài cửa, còn ôm theo một tiểu hài tử, khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ đã đỏ bừng lên vì đông lạnh, “Được rồi, ở lại một đêm, sáng mai các người phải đi ngay.” Người nọ mở cửa hàng rào ra, Thẩm Nghị liền cúi người nói lời cảm tạ. Hân tử này lớn lên thực khôi ngô, mặc một bộ quần áo bằng da dê, Thẩm Nghị chú ý thấy các đốt ngón tay của hắn thô to, biết đây là kết quả của việc lao động nông nhàn nhiều năm, lại tiếp tục nói lời cảm tạ với người ta mới ôm Diệu Nhi và sẵn. Thẩm Nghị chờ hân tử vào nhà xong mới bước theo vào, vừa vào trong phòng, một cỗ nhiệt khí liền đập vào mặt, lập tức xua đi hàn khí trên người bọn họ. Trong phòng có một phụ nhân và hai hài tử. Hai hài tử gồm một nam một nữ, nam hài lớn hơn một chút, đại khái khoảng mười một mười hai tuổi, nữ hài nhỏ hơn chút, khoảng độ ba bốn tuổi. Trong phòng còn có hương cốm nồng đậm, nhìn đồ ăn trên bàn, xem ra là cả nhà vừa ăn cơm không lâu. Thẩm Nghị và Diệu nhi tiến vào phòng, phụ nhân kia liền mang lên thêm hai bộ bát đĩa, ôn hòa cười cười, “Nhà nông chúng ta, cũng không có gì tốt để ăn, xin hai vị khách nhân này chịu ủy khuất chút vậy.” Thẩm Nghị liền tục nói lời cảm tạ, cười tiếp nhận bát đĩa, lấy bánh nướng đã chuẩn bị trên người ra để ăn. Hân tử kia thấy liền có chút mất hứng, “Trong nhà này có bánh, có cơm, có canh, khách nhân còn lấy bánh nướng ra ăn. Chớ không phải là ghét bỏ đồ ăn của nhà nông chúng ta không tốt?” Thẩm Nghị nghe thấy liền biết người ta hiểu lầm, đang chuẩn bị giải thích, lại thấy Diệu nhi mở miệng. “Thức thức, trong bát này chỉ có năm cái bánh bao, trong nồi cũng chỉ có hơn nửa nồi canh, trên bàn cũng chỉ có bốn đĩa thức ăn. Trước đó nhà thức không biết chúng ta tiến đến, cho nên nếu ta và tỷ phu cũng ăn, nhà thức sẽ không có đủ thức ăn.” Diệu nhi cười tủm tỉm nói xong, cắn một ngụm bánh nướng đã lạnh, vừa nói vừa ăn. Hân tử kia giật mình nhìn Diệu nhi, sau một lúc lâu mới vui vẻ, “Tiểu oa nhi nhà

người cũng quan sát thật cẩn thận đó. Đồ ăn quả thật không đủ. Vậy người để mấy chiếc bánh nướng này lên lồng sưởi trên bếp nướng lại đi. Nướng nóng không phải ăn sẽ ngon hơn sao.” Diêu nhi lại lắc đầu, chỉ vào lồng sưởi mà tiểu cô nương đang ngồi bên cạnh, nói, “Muội muội vẫn ngồi bên lồng sưởi, vừa rồi mới ho khan một tiếng, nói không chừng đã bị phong hàn. Nếu ta đặt bánh nướng lên lồng sưởi để nướng, muội muội liền không chạm tới hơi nóng được nữa, sẽ bị lạnh.” Hân tử nói một hồi khiến cho hán tử và phụ nhân kia sững sốt một lúc lâu, qua một lát, hán tử này mới ha ha cười lên, “Tiểu oa nhi người quả thật thú vị! Thú vị! Sao người có thể quan sát cẩn thận như vậy a?” “Bởi vì mỗi ngày ta đều họa họa a.” Diêu nhi nói đương nhiên. Ánh mắt hán tử kia chuyển hướng sang Thẩm Nghị. Trong lòng Thẩm Nghị cảm thấy vô cùng kiêu ngạo nhưng trên mặt cũng không lộ ra nửa phần, cười nói, “Đứa nhỏ này thích vẽ, từ nhỏ đã quan sát mọi thứ chung quanh rồi vẽ ra. Thời gian trôi qua, sức quan sát của đệ ấy cũng từ đó mà rèn luyện ra.” Hân tử kia có chút suy nghĩ gật gật đầu, thấy Thẩm nghị và Diêu nhi vẫn cắn bánh nướng, cau mày, hướng ánh mắt vào phòng bếp bảo phụ nhân bưng nồi canh nóng lên, ôn nhu nói, “Khách nhân, các người đem bánh nướng ngâm vào trong canh đi. Khí trời hôm nay rất lạnh, bánh nướng lại quá cứng, rất khó ăn lại càng không có hương vị. Nói gì thì nói, đứa nhỏ cũng không nên ăn đồ ăn quá cứng và lạnh.” Nói xong liền múc hai chén canh đưa cho Thẩm Nghị và Diêu nhi. Thẩm Nghị lại tỏ lòng biết ơn, sau đó mới đem bánh nướng ngâm vào trong canh, đợi nó nhuyễn ra mới đưa cho Diêu nhi, rồi lại tự làm ỉnh một chén. Diêu nhi xì xụp ăn xong chén canh bánh nướng, sờ sờ cái bụng nhỏ tròn xoe, cười ha ha nói, “Ăn ngon thật, ngon giống hệt như đồ ăn tỷ tỷ ta làm vậy.” Cách ăn của Thẩm Nghị văn nhã hơn. Hân nhìn Diêu nhi ăn xong, liền lấy một chiếc khăn ra lau cho nó, chính mình cũng rất nhanh đã ăn xong, liền cầm lấy hai cái chén đứng lên, “Cám ơn đại ca đại tẩu rất nhiều, đồ ăn này rất thơm.” Hân tử kia nhìn cái bàn, Thẩm Nghị và Diêu nhi cơ hồ không hề động đến thức ăn trên bàn, chỉ ăn một chén canh đó với bánh nướng. Từ hành động của Thẩm nghị, không khó để nhìn ra hân là một văn nhân đã được giáo dục qua. Chỉ là đứa nhỏ Diêu nhi này mới sáu tuổi, quả thật khiến hân có chút kinh ngạc ngoài ý muốn. Sức quan sát kinh người, rất hiểu chuyện, còn có tiềm năng khá lớn. Vừa rồi, nghe Diêu nhi gọi Thẩm Nghị một tiếng tỷ phụ, hân liền tò mò hơn. “Nếu người là tỷ phụ của nó, vậy người đến trường xin học sao không mang theo tỷ tỷ của nó?” Hân tử kia nghĩ rằng Thẩm Nghị là tự mình đến xin, dù sao có nghe qua chuyện mang huynh đệ ruột thịt của mình đến, chứ chưa từng nghe qua chuyện mang anh em bên vợ đến. Nương tử hân liền nhẹ nhàng huých hân một cái ở dưới thân. Hân liền lập tức hiểu được, chẳng lẽ tỷ tỷ của đứa nhỏ này... Lập tức có chút hối hận, cảm thấy chính mình hỏi quá mức đường đột. Thẩm Nghị cười cười nói, “Không phải ta đến trường xin học, mà là muốn cầu Thành Mặc lão cư sĩ có thể nhận nó làm đệ tử...” Lập tức đem chuyện uỷ thác của Hà gia kể giản lược ra, rồi chuyện hân dạy Diêu Ca Nhi họa họa, thấy nó vẽ đã có nét liền nghĩ đưa hân tới đây bái danh sư. Biểu tình của hân tử kia có chút kỳ quái, ngáy ngốc hỏi, “Chẳng lẽ người không biết là Thành Mặc... Khụ cư sĩ không thu đồ đệ sao?” Biểu tình của phụ nhân và hai hài tử kia cũng có chút quái dị nhìn bọn họ. Thẩm Nghị cũng không nghĩ nhiều, cho rằng nhà này ở dưới chân thôn trang, cho nên đã từng gặp qua nhiều người muốn bái sư với Thành Mặc tiên sinh xin tá túc lại, mới có thể như vậy, “Ta biết lão cư sĩ tuổi tác đã cao, không muốn thu đồ đệ nữa, Chỉ là cậu em vợ này của ta... Nó thật sự có thiên phú. Ta không muốn hân gây ngốc sống cả đời, hay chỉ biết đọc sách, cả đời cũng chỉ vì một cái chức quan. Nhân sinh gặp ghènh, chuyện có thể làm nhiều lắm. Nếu nó có thể được danh sư chỉ điểm, nghĩ rằng đối với sự lựa chọn con đường nhân sinh sau này của nó, cũng sẽ tốt hơn.” Tiểu nha đầu kia xì cười một tiếng, lại bị ánh mắt nghiêm khắc của hán tử và phụ nhân kia chiếu đến, liền che miệng nhin xuống. Hân tử kia ngượng ngùng nói, “Để cho khách nhân chê cười rồi. Nhà của ta ở nơi thôn quê, đã nha đầu này không hiểu chuyện lắm.” “Đâu có đâu có.” Thẩm Nghị không hề để ý, cười cười. Hân tử kia tò mò hỏi, “Xem ý tứ của khách nhân, là không muốn cậu em vợ này của người gia nhập quan trường?” Thẩm Nghị lắc đầu, “Ta và tỷ tỷ của nó chỉ không muốn nó cả đời phải cẩn thận từng ly từng tý sống trong tranh đấu quyền lợi, cũng không muốn nó chỉ có một con đường để lựa chọn cho nhân sinh sau này. Gia nhập quan trường có chỗ hay của gia nhập quan trường, nhưng làm dân chúng cũng có cái hay của làm dân chúng. Đợi nó lớn lên, để cho nó tự mình chọn đi.” Trong mắt hán tử kia có chút khen ngợi, “Đều là người thú vị, đứa nhỏ này thú vị, người cũng rất thú vị. Còn có người không muốn chức vị? Ha ha ha...” “Nếu đã muốn bái sư, đứa nhỏ này am hiểu việc vẽ tranh, dù sao cũng phải có cái gì đó để người ta nhìn trước chứ?” Hân tử kia lại hỏi. Thẩm Nghị lấy từ trong bọc quần áo ra một tập giấy, đưa cho hán tử này xem. Tập giấy có hơn mười tờ, nội dung vẽ đều không giống nhau, những thứ trong đó đều khiến cho ánh mắt hán tử này trừng to mà nhìn, “Này... Đây là...” Thẩm Nghị nhìn thoáng qua, “Nga, mấy ngày này, trấn trên trải qua năm mới, thứ hân vẽ chính là bộ dáng tụ hội của trấn trên.” Thẩm Nghị kỳ quái nhìn hán tử liếc mắt một cái, không ngờ hán tử này còn rất biết thưởng thức tranh. Trên mấy bức này nét vẽ tuy còn có chút non nớt, lực cầm bút vẫn còn hơi

yếu, nhưng thắng ở nội dung. Trong tranh vẽ cảnh đám người ồn ào, khác hẳn với cách vẽ hiện nay. Thắm Nghi đợi hần nhìn một hồi, mới thu hồi những bản vẽ này lại, cẩn thận cuốn lại thật tốt. Diệu nhi có thể bái sư thành công hay không, hoàn toàn là dựa vào mấy bức vẽ này. Sắc trời đã tối, Thắm Nghi mang theo Diệu nhi ở lại trong phòng phụ nhân đã an bài. Chờ hai người Thắm Nghi đi vào, tiểu nha đầu kia liền hi hi ha ha cười rộ lên, “Phụ thân là một ông già!” Tiểu hài tử kia cũng cười theo, “Hóa ra mọi người bên ngoài đều nói cha tuổi tác đã cao, ha ha... Thành Mặc lão cư sĩ...” Thành Mặc cư sĩ đúng là hần tử này. Hần sờ sờ cái mũi. Hần làm sao có thể biết được mọi người nói về hần như vậy? Tuy nhiên bức họa kia... Thành Mặc cư sĩ quả thật có chút động tâm. Nếu bức tranh kia thật đúng là do đứa nhỏ kia vẽ, vậy thật sự rất mới mẻ, nhất là tỷ phú của nó còn không muốn cho nó đi theo con đường làm quan. Việc này cũng rất hợp với tính tình của mình. Có lẽ mình có thể đưa ra một ngoại lệ, nhận một người đệ tử quan môn *... (* Đệ tử quan môn: Ý là đệ tử cuối cùng) Sáng sớm hôm sau, Thắm Nghi cùng Diệu nhi dậy sớm đi ra. Người nhà kia cũng dậy rất sớm, phụ nhân đã chuẩn bị tốt điểm tâm, tất cả mọi người ở trong phòng ăn điểm tâm xong, Thắm Nghi liền mang Diệu nhi chuẩn bị đi lên sơn trang. Thành Mặc cư sĩ ngăn bọn họ lại, “Đừng vội vàng như vậy, sáng sớm hôm nay tuyết rơi, Thành Mặc cư sĩ thích cảnh tuyết, để cho đứa nhỏ này tại đây họa một bức tranh về cảnh tuyết đi, chẳng phải rất tuyết sao?” Thắm Nghi do dự một chút, nhưng ở nhà người ta trọ lại một đêm, hần cũng rất ngượng ngùng nếu phản bác yêu cầu này. Lại nói, có lẽ cũng đúng như hần tử này đã nói, nếu Thành Mặc cư sĩ thích cảnh tuyết, vẽ một bức họa thật tốt về nó, cũng rất được. Diệu nhi cũng không thấy có vấn đề gì, trải giấy bút ra, su đó đem bàn tay hơi ẩm lại, nhìn ra ngoài cửa bắt đầu vẽ. Hần thật sự nghiêm túc họa họa. Thành Mặc cư sĩ đứng bên cạnh nhìn thấy, trong lòng âm thầm gật đầu, quả nhiên là búp pháp của đứa nhỏ này. Chờ Diệu nhi vẽ xong bức tranh, Thành Mặc cư sĩ cầm lấy bức họa nhìn kỹ lại, lớn tiếng cười nói, “Tốt! Tốt! Đồ nhi này ta thu!” Thắm Nghi cả kinh, “Này...” Đây là có chuyện gì? Phụ nhân kia cũng đứng bên cạnh cười nói, phụ giúp cho Diệu nhi, “Hài tử ngọc, còn không mau bái sư?” Tiểu nha đầu nhanh nhẹ chạy tới, lấy con dấu của Thành Mặc cư sĩ ra cho Thắm Nghi xem, hi hi ha ha cười, “Tuổi tác cha ta không hề cao đâu nhé! Cha không có già như vậy đâu a!” Thắm Nghi bị kinh hỉ này làm cho ngây ngẩn. Đánh bậy đánh bạ như vậy cũng khiến cho Thành Mặc cư sĩ dễ dàng nhận Diệu nhi làm đệ tử? Sau khi lấy lại tinh thần, liền nhanh chóng để Diệu nhi quỳ xuống dập đầu kính trà với Thành Mặc cư sĩ. Diệu nhi còn có chút mơ hồ, tuy nhiên, Thành Mặc cư sĩ cũng lơ đãng, cười ha hả vuốt đầu hần

48. Chương 48: Ước Định Quân Tử Của Diệu Nhi...

Đã bái sư, Thành Mặc cư sĩ liền để cho nương tử nhà mình chuẩn bị một bàn ăn lớn để chúc mừng. Diệu nhi còn có chút ngốc nghếch hỏi hần, “Người chính là Thành Mặc cư sĩ? Nhưng mà người không hề già a...” Thắm Nghi cũng có chút xấu hổ, Thành Mặc cư sĩ tuổi cụ thể bao nhiêu hần cũng không biết, chỉ là người trong thiên hạ đều đồn đãi Thành Mặc là một lão nhân lớn tuổi, trên cả đường đi hần đều dạy Diệu nhi nếu thật sự bái sư thành công nhất định phải hảo hảo chiêu cố lão nhân gia, không thể gây thêm phiền toái gì cho lão cư sĩ... Ai biết Thành Mặc cư sĩ lại trẻ tuổi như vậy? Thành Mặc cư sĩ cười ha ha, “Sau khi tiên đế mất đi ta liền từ quan hồi hương, lúc trở về liền trực tiếp đi tới thôn trang gặp cha ta, kết quả thể nhân không biết, cho rằng cha ta là ta, chỉ sợ đây mới là nguyên nhân chính nói ta lão chán đi. Cứ nhìn cái bộ dạng này của ta, ta thoải mái từ đi ra trong cung, chỉ sợ cũng không có người biết ta chính là Thành Mặc...” Thắm Nghi gật gật đầu, bộ dáng Thành Mặc cư sĩ quả thật không đủ nho nhã, không ai nhận ra cũng là chuyện bình thường, tuyệt không phù hợp với hình tượng đế sư trong cảm nhận của thể nhân. “Thành Mặc tiên sinh, ngài có thể thu Diệu nhi làm đồ đệ, đệ tử thật sự vô cùng cảm kích. Đây là mấy thứ đệ tử chuẩn bị, mong rằng tiên sinh đừng ghét bỏ.” Thắm Nghi đứng lên thi lễ, sau đó lấy ra một cái gói giấy, bên trong là một ngàn lượng ngân phiếu đã được chuẩn bị tốt. Thành Mặc coi như không thấy, cũng không hề nhận lấy, “Ta vốn không có ý thu đệ tử. Chỉ là thấy tiểu oa nhi này quả thật có linh khí. Ta chính là người không vui thì không họa, mỗi ngày đều vui vẽ múa đao vung gậy. Hôm qua thấy oa nhi này vẽ tranh liền không nhịn được nghĩ rằng, nếu một thân họa nghệ này của ta không có truyền nhân, chẳng phải là chuyện quá đáng tiếc hay sao? Nếu thu nó, vậy nó phải sống cùng ta. Ta đường đường đế sư tiên đế, chẳng lẽ ngay cả một nhóc oa nhi cũng nuôi không nổi?” Nói đến nói đi, Thành Mặc tỏ rõ thái độ muốn

nhận Diệu nhi làm đệ tử quan môn. Người nhà của đệ tử quan môn không cần đến chăm sóc, chỉ là đứa nhỏ không thể ở lại bên cạnh họ, mà phải phụng dưỡng lão sư, ngày về nhà hàng năm cũng là do chính lão sư cho phép. Nhận đệ tử quan môn, lão sư sẽ giống như phụ thân giáo dưỡng đệ tử, mà đệ tử cũng phải giống như đứa con bình thường, chăm sóc tiên sinh như người thân đến lúc lâm chung. Nếu tiên sinh mất đi, đệ tử quan môn cũng phải đưa ma để tang. Cho nên làm đệ tử quan môn chỉ có hai loại tình huống, một loại là nhà quá nghèo không nuôi nổi đứa nhỏ, đem đứa nhỏ đưa ột tiên sinh giáo dưỡng, nếu gặp được tiên sinh tốt thì không sao, nhưng nếu gặp phải tiên sinh không tốt, đứa nhỏ kia cũng coi như đưa cho người ta làm cu li, sau này cũng không có tiền đồ gì. Có nơi, một vài tú tài dưới danh nghĩa của họ có rất nhiều đệ tử quan môn. Một loại khác chính là giống như Thành Mặc đệ tử này vậy, cả đời chỉ nhận một người đệ tử quan môn, dốc lòng dạy dỗ, ngày sau sẽ được lão sư truyền thừa cho toàn bộ y bát, loại cơ hội này, bình thường chỉ có thể may mắn gặp được không thể cầu. Trong lòng Thẩm Nghị mừng thầm, cũng không nói thêm nữa, lúc này thu hồi ngân phiếu, hướng Thành Mặc tiên sinh bái lễ, “Đệ tử tạ ơn tiên sinh, Diệu nhi... Xin nhờ tiên sinh lo lắng!” Thành Mặc ha ha cười, nhìn Diệu nhi hỏi, “Oa nhi, về sau người sẽ phải ở lại đây, cùng một nhà chúng ta sinh sống. Trung thu, Thanh Minh, qua năm mới hàng năm mới có thể trở về nhà, người có nguyện ý hay không a?” Diệu nhi nghĩ nghĩ, “Hàng năm đều phải như vậy sao? Mỗi lần về nhà được mấy ngày vậy a?” Thành Mặc cười nhìn hần, “Trung thu về nhà hai ngày, Thanh Minh về nhà hai ngày, qua năm mới về nhà một tháng, thế nào? Sau đó, hàng năm, vào dịp sinh nhật người, tỷ tỷ, tỷ phụ người cũng có thể đến đây thăm người. Tiểu oa nhi, có phải sư phó rất tốt với người hay không a?” Thành Mặc hiền lành nói. Trong lòng Thẩm Nghị cảm kích, Trung thu đoàn viên với người nhà, Thanh Minh viếng mồ mả tổ tiên, qua năm mới lại được đoàn tụ nữa, Thành Mặc không muốn khiến cho Diệu nhi trở nên xa lạ với bọn họ. Hơn nữa, sinh nhật hàng năm của Diệu nhi, bọn họ còn có thể tới gặp nó... Diệu nhi đếm đếm đầu ngón tay tính toán, “Về nhà mất mười ngày, từ trong nhà trở về cũng lại mất mười ngày, hơn nữa hai ngày ở lại nhà, Trung thu mất hai mươi hai ngày, Thanh Minh mất hai mươi hai ngày, qua năm mới mất năm mươi hai ngày (??? 50 ngày chứ?), tổng cộng là chín mươi sáu ngày, chính là hơn ba tháng... Được, liền nghe theo lời sư phó.” Thành Mặc sững sốt, hần quả thật đã quên nhà Diệu nhi cách nơi này mất hai mươi ngày lộ trình, như vậy tính xuống, Diệu nhi ở lại nơi này của hần chỉ khoảng tám tháng, chỉ là ... “Ha ha ha, oa nhi nhà người còn nhỏ, tính toán giỏi lắm! Cứ như vậy!” Hần thấy được, Diệu nhi tính ngày như vậy cũng là vì luyến tiếc tách ra khỏi người nhà, cũng là tính toán thời gian nó ở lại nơi này, cũng là nói cho nó biết trong một năm nó có thể về nhà được bao nhiêu ngày. Oa nhi này a, quả thật có đủ tư chất trở thành đệ tử của Thành Mặc hần! Thẩm Nghị không thể nê hà cười, nói lời xin lỗi với Thành Mặc, “Đứa nhỏ này ở nhà bị chúng ta chiều hư rồi, sau này còn xin tiên sinh nghiêm khắc dạy dỗ.” Thành Mặc không hề để ý, cười cười, oa nhi này hần rất vừa lòng, vừa thông minh, lại so với xú tiểu tử chỉ biết học võ nhà hần cứng cỏi hơn nhiều! Thẩm Nghị chỉ ở lại một ngày liền chuẩn bị rời đi. Lúc đi, Diệu nhi khóc lóc ôm chặt lấy chân hần không cho hần đi. Thẩm Nghị cũng thực đau lòng, nhưng vẫn ngồi xuống, nói với Diệu nhi, “Diệu nhi, đệ quên là đệ đã đáp ứng điều gì với ta rồi sao? Chúng ta không phải đã nói rõ ràng, sau khi bái sư phải đi theo sư phó ngoan ngoãn học tập, chờ ngày học thành tài mới có thể về nhà.” Diệu nhi hít cái mũi đỏ bừng, thút tha thút thít đáp, “Đệ biết, nam tử hán đại trượng phu, đệ sẽ đi theo sư phó ngoan ngoãn học tập, nhưng mà... Đệ luyến tiếc tỷ phụ...” Thành Mặc tiến lên sờ sờ đầu hần, “Oa nhi, đừng khóc. Như vậy đi, mười năm! Nếu trong mười năm người có thể học hết tất cả bản sự của ta, người có thể không cần lại đi theo ta nữa.” “Thành Mặc tiên sinh!” Thẩm Nghị ngạc nhiên, chưa từng có tiền lệ như vậy, bình thường đệ tử quan môn đều phải phụng dưỡng sư phó khi sư phó mất đi mới có thể về nhà, này... Diệu nhi nâng hai mắt đầm lệ mông lung lên nhìn Thành Mặc, “Sư phó nói là thật chứ?” “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! Sư phó sẽ không lừa gạt người, nhưng mà! Oa nhi, nếu trong mười năm này người học không xong, vậy thì lại thêm năm năm nữa, năm năm không được lại thêm mười năm, người có đáp ứng hay không?” Thành Mặc làm vẻ mặt trịnh trọng nói. Thành Mặc nói với vẻ mặt rất thành khẩn, nhưng Thẩm Nghị lại cảm thấy có chút không thích hợp, tổng cảm thấy có một chỗ nào đó quái dị không nói lên lời... “Được! Quân tử nhất ngôn, sư phó nói, nếu trong vòng mười năm học xong, liền để cho ta về nhà.” Diệu nhi lau nước mắt, quật cường nhìn Thành Mặc. Thành Mặc truy hỏi một câu, “Tiểu oa nhi, người nên học được tất cả bản sự của ta nha?” Thành Mặc đem hai chữ “Tất cả” cố ý nhấn thật mạnh. Diệu Nhi không chịu thua đáp ứng, “Tất cả thì tất cả! Ta nhất định có thể học xong trong vòng mười năm!” Thành Mặc cười hắc hắc, gật đầu. Thẩm Nghị lại cảm thấy, nụ cười cuối cùng này của Thành Mặc... Nhìn kiểu gì cũng thấy trần ngập tính kế. Diệu nhi hạ khẽ ước quân tử, cũng liền không bám lấy Thẩm Nghị nữa, lúc Thẩm Nghị đi tới chân núi liền quay đầu lại nhìn, thân ảnh nho nhỏ của Diệu nhi vẫn đứng nguyên tại chỗ, dùng sức vẫy tay với hần. Cái mũi Thẩm Nghị có chút đau xót. Đứa nhỏ này, từ hơn một tuổi đã ở cùng với bọn hần. Hần cơ hồ đã coi Diệu

nhì như chính đứa nhỏ của mình mà dạy dỗ. Nhoáng cái đã năm năm, Diệu nhi được dạy dỗ tốt như vậy, nhu thuận như vậy, lại phải rời đi khỏi hấn. Tuy rằng một năm có thể gặp nhau vài lần, nhưng mà vẫn kém so với việc ngày ngày ở cùng một chỗ.

Thẩm Nghị yên lặng nhớ kỹ trong lòng, Diệu Ca Nhi, cố gắng học, mười năm sau ta tới đón đệ về nhà.

49. Chương 49: Tranh Chấp Nhỏ Nhỏ

Thẩm Nghị vừa trở lại Thẩm gia, Trình nương lập tức bước tới hỏi về tình huống của Diệu nhi.

“Thành Mặc cư sĩ đã nhận đệ ấy làm đồ đệ rồi.” Thẩm Nghị đem mọi chuyện đã xảy ra trên đường cẩn thận nói lại một lần, Trình nương nghe xong vô cùng vui vẻ, lại bởi vì Diệu nhi phải rời xa nàng mà khổ sở.

“Đứa nhỏ này, lớn như vậy rồi nhưng đây vẫn là lần đầu tiên xa nhà như vậy...” Trình nương hồng hồng hai mắt nói, Minh nhi tò mò vuốt mắt nàng, a a nói mấy câu không ai nghe hiểu được, giống như đang an ủi nàng vậy, Trình nương được hấn chọc cho nở nụ cười, hôn lên khuôn mặt mềm mềm nhỏ nhắn của hấn, Minh nhi lại cười rộ lên ha ha.

Thẩm Huy mang vẻ mặt tán thưởng nói, “Đây thực sự là đi mòn để giày không tung tích, đạt được rồi lại không uống phí công sức! Thành Mặc thiên sinh quả nhiên là diệu nhân thiên hạ.”

(diệu nhân thiên hạ: Người kỳ lạ trong thiên hạ)

Thẩm phong cũng khẽ gật đầu, “Cũng bởi đứa nhỏ này có phúc.” Lời này nói ra khỏi miệng khiến cho Liêu thị bên cạnh nhìn hấn một cái đầy bất mãn.

Mọi người nói chuyện phiếm một lúc rồi tan, tự mình trở về phòng.

Liêu thị vừa bước vào phòng đã nhin không được mà than thở, “Tiên sinh tốt như vậy mà tan thúc cũng không giới thiệu cho Tranh nhi nhà chúng ta, thế nhưng lại ưu tiên ngoại nhân trước Chúng ta dưỡng Diệu nhi nhà hấn năm năm, cuối cùng, loại chuyện tốt này, đứa nhỏ nhà mình còn chẳng chiếm được nửa phần, Tranh nhi cũng đã sắp mười hai tuổi, sách đọc cũng không tồi, nếu có thể được để sư tự mình chỉ dạy, việc thăng quan sau này cũng chẳng phải chuyện đùa nữa! Tứ thúc cũng thật là! Thay người khác nuôi đứa nhỏ thì cũng thôi đi, lại còn quần chuyện mang nó đi bán sư, chúng ta nhiều nam hài như vậy, người nào chẳng so với Diệu nhi mạnh hơn chứ!”

Thẩm Phong đi vào phòng nghe nàng nói hồi lâu, không kiên nhẫn nói, “Diệu nhi kia là chúng ta nuôi? Nàng nuôi hay ta nuôi? Chi phí ăn mặc của nó không phải đều là tiền của tỷ tỷ nó, đừng nói đến dịp năm mới vừa rồi, nàng cho Diệu nhi một hồng bao, tứ đệ muội lại trả lại cho nàng hai hồng bao, aiz... Cũng bởi Tranh nhi nhà chúng ta không có được phúc khí này.”

Liêu thị vừa nghe thấy lời này liền không vui, “Này này, thiếp nói chàng a, có chút nào bộ dáng của người làm cha không? Nhiều năm như vậy thiếp đối với Diệu nhi không tồi đi, coi hấn như hài tử trong nhà mà nuôi dưỡng, nhưng mà chàng nói việc này, thiếp có thể vui vẻ được sao? Thành Mặc cư sĩ kia là ai chứ, là đệ sư đó! Chỉ cần làm đệ tử của hấn thôi cũng đã có tiếng tăm rồi, càng đừng nói tới việc làm đệ tử quan môn của hấn, Tranh nhi của chúng ta quả thật không có phúc khí, có chuyện tốt thì đều bị hai thúc thúc trước tiên mang tặng người khác!”

Thẩm Phong cau mày, “Nàng không cần lúc nào cũng để ý mấy chuyện này, lão tam cùng lão tứ sao lại không đối xử tốt với Tranh nhi? Nàng là đại tẩu, đừng có so đo mấy chuyện nhỏ nhặt này chứ!”

“Hai thúc ấy còn biết thiếp là đại tẩu của họ sao? Từ sau khi gả vào Thẩm gia các người, thiếp lo trước lo sau, từng có ngày ngơi nghỉ sao? Mấy huynh đệ cưới vợ, vài đệ muội sinh con, người nào không phải do thiếp quan tâm? Hiện tại vì tương lai của con, thiếp nói vài câu cũng không được sao? Trong mắt chàng chỉ có mấy huynh đệ kia thôi, đâu có quan tâm tới con chàng!” Liêu thị nói xong thì liền khóc, trong lòng nàng vô cùng ủy khuất, từ khi nàng bước vào cánh cửa Thẩm gia, làm trâu làm ngựa, Thẩm Phong còn nói nàng so đo, chuyện liên quan tới tiền đồ con mình, nàng sao có thể không so đo chứ?

Thẩm Phong thở dài, “Ta sao lại không quan tâm con? Tranh nhi trong việc học hành thành tích vốn rất tốt, cho dù không bán để sư cũng có thể thành tài! Ta cũng không tin, con của Thẩm Phong ta lại thu kém

con nhà người khác! Hơn nữa, Diệu nhi đây là bái thầy dạy vẽ, Tranh nhi nhà chúng ta có vẽ đẹp như nó sao? Đứa nhỏ kia có thiên phú trời ban, có cơ hội này cũng là việc tốt. Nó ở nhà chúng ta lâu như vậy, cảm tình cũng được bồi đắp thâm sâu, cho dù sau này... hẳn cùng Tranh nhi có quan hệ tốt như vậy, dẫn dắt một chút cũng không vấn đề gì!”

“Chàng nói gì chứ hử! Con thiếp còn cần người khác dẫn dắt sao! Cho dù Tranh nhi vẽ không đẹp, vậy còn những thứ khác, tiên sinh trong trường học đều nói hẳn là đứa nhỏ giỏi nhất trong trấn ta, về sau thi tú tài thi cử nhân, cho dù có thi Trạng Nguyên cũng có thể, sao lại cần người khác dẫn dắt, thiếp thấy chàng chẳng quan tâm tới con chút nào, khi tam thúc cùng tiểu thúc thương lượng, nên mang theo Tranh nhi cùng đi, nói không chừng Tranh nhi nhà chúng ta cũng có thể ở lại!” Liêu thị càng khóc lớn, tiền đồ của con là chuyện quan trọng nhất, có để sự làm hậu thuận, về sau tùy tiện làm quan tứ, ngũ phẩm cũng chỉ là chuyện nhỏ, cố tình trượng phu mình lại không ủng hộ mình, không suy nghĩ chút nào cho con mình.

Thẩm Phong cảm thấy cơn tức đã dâng đầy, “Phụ nhân vô tri! Tranh nhi cũng đã mười hai tuổi rồi, ở nhà người ta thì đã sớm thành hôn! Diệu nhi mới bao lớn? Mới năm, sáu tuổi, đúng là thời điểm có thể dạy dỗ tốt nhất, nàng cho rằng Tranh nhi cùng đi theo có thể được để sự coi trọng sao?”

(phụ nhân vô tri: đàn bà, phụ nữ không hiểu chuyện, ngu dốt)

“Tranh nhi không được thì còn có Khâm nhi, Khâm nhi năm nay cũng vừa tròn bốn tuổi, không phải còn nhỏ tuổi hơn Diệu nhi sao? Không phải càng thích hợp dạy dỗ hơn Diệu nhi sao? Chàng chính là không chút nào suy nghĩ cho con chàng!” Liêu thị càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, hai người con trai nhà mình, chẳng lẽ không có lấy một đứa có thể khiến để sự coi trọng sao?

Thẩm Phong trừng mắt, “Nàng vẫn còn muốn nháo loạn phải không?”

Liêu thị không dám nói thêm nữa, nước mắt lưng tròng, không quan tâm đến Thẩm Phong nữa.

Đến tối, Thẩm Phong nằm trên giường, nhìn tấm ván gỗ trên đỉnh giường mà trầm tư. Lúc trước khi đưa Diệu nhi đi Thẩm Huy cùng Thẩm Nghị đã từng nói qua với hẳn, trong lòng hẳn cũng hiểu, Diệu nhi không thể luôn ở trong nhà hẳn, dựa vào Thẩm gia, hẳn dù sao cũng là người Hà gia. Chuyện liên quan đến tiền đồ của con cái, hẳn không phải chưa từng nghĩ để cho hai đứa con mình cũng đi theo, nhưng mà... làm như vậy không hay lắm, rõ ràng vì lo liệu cho Diệu nhi, lại để lão tứ mang theo hai con trai của mình đi, thì sẽ ra thế thống gì nữa!

Hơn nữa, hẳn tin tưởng con hẳn, không có để sự, cũng có thể có tương lai tốt đẹp! Trong mắt Thẩm Phong có sự tự tin mãnh liệt, Tranh nhi là đứa trẻ giỏi giang, hẳn tin tưởng nó!

Thẩm Phong quay đầu nhìn gáy thê tử, bất đắc dĩ cười một chút. Nếu không phải vì tiền đồ của con, nàng cũng sẽ không so đo như vậy đi. Thê tử chưa từng đọc qua bất kỳ cuốn sách nào, chỉ được dạy một vài chữ đơn giản, cũng không hiểu đạo lý to lớn gì, năm đó lấy nàng, cũng bởi nhìn trúng tính cách thật thà phúc hậu của nàng, là một nữ nhân có thể quản lý gia đình.

Khi đó quả thực không dễ dàng a... Thẩm Phong hít sâu. Song thân qua đời, lưu lại một cửa hàng gạo, một mảnh sân cùng một chút tiền, khoản tiền kia không nhỏ, là dành riêng cho bốn huynh đệ bọn hẳn cưới nàng dâu. Ba đệ đệ phía dưới đều còn nhỏ tuổi, hẳn không biết nấu ăn, cũng sẽ không may quần áo, bốn thằng con trai sức ăn đều rất khỏe, tiền tài cha mẹ lưu lại cũng không dám sử dụng bừa bãi, muốn mua một nha hoàn lại sợ nha hoàn đó có tâm tư không nên, dạy hư mấy đệ đệ, một ngôi nhà không có nữ nhân thực sự không giống một gia đình, hẳn vội vàng nhờ người khác làm mai, dùng tốc độ nhanh nhất lấy vợ, Liêu thị cứ vậy mà bước vào cửa Thẩm gia.

Liêu thị quả thực không tồi, đối xử rất tốt với mấy huynh đệ hẳn, ăn, mặc, ở, đi lại, mọi thứ đều chuẩn bị thỏa đáng. Các huynh đệ càng lúc càng lớn, chỉ bằng một cửa hàng gạo thì thế nào cũng không trụ nổi, nhị đệ vì gia đình này, từ bỏ việc học tập, rời nhà đi theo người ta chạy thương, học cách đầu cơ kiếm lợi, đi theo ngựa tới vùng Mạc Bắc, đi theo người khác buôn bán hải sản... Năm thứ nhất trở về, người vừa đến lại vừa gây, Thẩm Phong không biết lão nhị đã trải qua những chuyện gì, hẳn vẫn luôn cảm thấy nhị đệ đường như đã dùng cả tính mạng mới đổi lấy phần cơ nghiệp của gia đình này.

Lão nhị cưới vợ, Liêu thị tự mình đi tới nhà người ta ở tận Chu Châu, dâu trưởng đích tôn, trưởng tẩu tự đi cầu thân cưới đệ muội, Trương thị còn chưa vào cửa đã muốn cưới lên đầu nàng, nhưng Liêu thị vẫn tự

mình đi, nàng sợ Trương gia không vừa lòng với lão nhị, dù sao lão nhị ở Chu Châu buôn bán, mà Trương gia tại Chu Châu cũng là nhà giàu có danh vọng, nàng tình nguyện bản thân chịu chút ủy khuất...

Sau đó lão tam cưới Tôn thị, lão tứ cưới Hà thị, sao đó lại có Lưu thị vào cửa, còn có mấy đứa nhỏ liên tiếp sinh ra... Hắn cảm kích thê tử này từ tận đáy lòng, nếu không phải nàng, gia đình này không biết sẽ trở thành tình cảnh thế nào nữa...

Thê tử quả thật có rất nhiều khuyết điểm, không có tâm nhân, có chút thích tính toán chi li, thích nghe lời ngon ngọt, nhưng những điều đó cũng chẳng đáng để tâm, từ khi nàng vào cửa, yêu thương dè dặt, với những nữ tử khác họ cũng đối xử rất tốt, ngay cả đứa nhỏ Diệu nhi này, nàng cũng không xem là ngoại nhân...

Nếu không bởi vì con cái, nàng sẽ không nháo loạn như vậy. Thẩm Phong nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, ôn nhu nói bên tai Liêu thị, “Ta biết nàng chịu ủy khuất, con cháu đều có phúc của con cháu, Diệu nhi là không còn cách nào khác, nếu là nàng, có thể để cho con đang từ bên cạnh nàng rời đi mười mấy năm sao? Nàng chịu được, ta thì lại luyến tiếc.”

Liêu thị khóc hu hu, nước mắt nói, “Thiếp còn không phải vì quan tâm tới tương lai của con...”

“Ta biết ta biết, nàng yên tâm đi, hai hài tử cũng sẽ không để chúng ta thất vọng.” Thẩm Phong vuốt vuốt đầu thê tử, thê tử cũng đã sắp ba mươi, bất tri bất giác, nữ nhân này đã ở bên cạnh hắn mười mấy năm, cũng bởi vì gia đình này mà vất vả mười mấy năm...

“Nhiều năm như vậy, vất vả nàng, cũng ủy khuất nàng...” Thẩm Phong ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nói.

Liêu thị run lên, trượng phu đã bao giờ nói với nàng những lời này đâu, nàng không thể tin được che miệng, nhưng là âm thanh nước mắt vỡ vụn vẫn tràn ra.

Thẩm Phong ôm chặt thân thể đang run rẩy của nàng, Liêu thị nhanh chóng vùi vào lòng hắn, khóc hu hu, mấy năm qua nàng vất vả cũng không sao cả! Đều đáng giá! Có những lời này của Thẩm Phong, việc bái để sư gia không bái đã không bái, chỉ có thể nói rằng con mình không có số đó!

Khoe mắt Thẩm phong cũng đã ươn ướt, hắn không biết thể hiện tình cảm, chưa bao giờ biết rằng chỉ với một câu đơn giản như thế cũng sẽ khiến thê tử có phản ứng lớn như vậy, hắn vuốt tóc của thê tử trong lòng, khẽ run nói: “Đừng khóc, sáng mai dậy để lũ nhỏ trông thấy sẽ chê cười nàng.”

“Thiếp không thêm quan tâm đâu...” Liêu thị rì rầm nói một câu như vậy, sau đó lại tiếp tục vùi vào trong lòng Thẩm Phong.

Thẩm Phong bật cười, “Thành thân đã nhiều năm như vậy, chưa từng thấy bộ dáng nghịch ngợm này của nàng đâu.”

Liêu thị đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn xiêm y nhăn nhúm trước ngực Thẩm phong, ngượng ngùng nhìn nó bị nước mắt thấm ướt, “Thiếp đi lau mặt, chàng thay xiêm y rồi ngủ đi thôi, ngủ như vậy không thoải mái.”

“Ta làm ngay đây.” Thẩm Phong xuống giường đi tìm trong tủ quần áo, Liêu thị ở phía sau cười khẽ, “Chàng có biết quần áo của chàng để nơi nào không?”

Thẩm Phong hơi hơi đông lại, sau đó ngượng ngùng cười rộ lên, Liêu thị cùng hắn nhìn nhau một cái, hai người đều nở nụ cười.

“Còn so đo chuyện Diệu nhi nữa không?” Thẩm Phong nhẹ giọng hỏi.

Liêu thị thở dài, “Thiếp đều hiểu mà, chỉ nhất thời nghĩ không thông thôi. Đứa nhỏ của chúng ta cũng tốt, về sau cũng sẽ có tiền đồ.”

Thẩm Phong gật gù đầu, hai người không nói gì nữa, lại lên giường, tay Thẩm Phong đưa qua, nắm chặt lấy tay Liêu thị, đan xen với năm ngón tay của mình.

“Ngủ đi.”

50. Chương 50: Điều Tối Thư Viện Tùng Nhân Đi Thôi...

Sáng sớm hôm sau, khi Thẩm Phong cùng Liêu thị thức dậy, tuy rằng hốc mắt Liêu thị còn có chút đỏ, nhưng cả người thoát nhìn đã có gì đó khác xưa, lúc ăn điểm tâm, khi Liêu thị phá lệ tự múc cho Thẩm Phong chén cháo đã đồ mặt.

Thẩm Nghị chơi đùa với đứa con trong lòng, thấy bộ dáng Thẩm Huy dứt cháo cho nữ nhi ăn thì đột nhiên nhớ tới một chuyện, kỳ quái hỏi, “Tam ca, huynh không trở lại thư viện sao?” Nhị ca cũng đã sớm quay lại Chu Châu, tam ca thế mà còn chưa đi.

Thẩm Huy ngẩng đầu, “Đang chờ đệ mà, đệ hiện nay tạm thời không có việc gì làm đi, không bằng theo ta cùng tới thư viện.”

“Tới thư viện?!” Những người ngồi trên bàn, ngoại trừ phu thê Thẩm Huy, thì đều kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Thẩm Nghị cũng thực ngạc nhiên, “Tam ca, đệ... đệ theo huynh tới thư viện có thể làm gì chứ?”

“Dạy học đó!” Về mặt Thẩm Huy hết sức tự nhiên lau miệng cho nữ nhi Ngọc nhi.

“... Tam ca, lão sư dạy học trò trong thư viện Tùng Nhân đều đã có được công danh tú tài, thậm chí còn có một vài cử nhân cũng ở đó học tập, một người ngay cả thi hội cũng chưa thi như đệ... sao mà dạy chứ?” Thẩm Nghị có chút tự giễu nói.

Thẩm Huy giao Ngọc nhi cho Đông Oa, “Ta đã sớm đoán rằng đệ sẽ nói như vậy mới vẫn cứ ở lại nhà chờ đệ, nếu ta trở về thư viện rồi, r rằng nếu chỉ viết thư cho đệ như vậy, đệ cũng sẽ lấy lý do như vậy để từ chối.”

Thẩm Phong ngồi bên cạnh nói xen vào, “Lão tam à, Tùng Nhân nếu do An vương gia đỡ đầu, lão tứ đến đó có được hay không chứ, đệ lại còn là Sơn Trưởng... Tuy nói cử hiền không tránh thân*, nhưng chỉ sợ người đa tâm lại nói những lời không dễ nghe, hủy hoại thanh danh.”

(* cử hiền không tránh thân: đã tiến cử người hiền thì sao phải tránh tiến cử người thân thuộc, ý chỉ, chỉ cần có tài, có đức thì dù cho có tiến cử thân nhân của mình cũng không sợ bị nói ra nói vào, không thẹn với lòng)

Thẩm Huy cười nhẹ, “Đại ca lo lắng quá rồi. Đệ không phải cũng chỉ là một cử nhân nho nhỏ thôi sao, cũng không phải danh nho đương thời* gì, không phải cũng có thể trở thành sơn trưởng của thư viện Tùng Nhân sao, chỉ cần có tài năng thì cần gì tới thân phận nữa chứ. Về phần những lời nhàn thoại**... Lời đồn chỉ cho kẻ muốn giải trí, đâu cần để ý tới làm gì. Lão tứ, việc này phải xem chính đệ, nếu đệ đồng ý, đi thu dọn hành lý, vài ngày nữa hai nhà chúng ta sẽ lên đường, còn nếu như đệ không muốn đi, như vậy việc này coi như bỏ, đệ cũng coi như tam ca chưa từng nói những lời này đi.”

(* danh nho đương thời: chỉ người uyên bác, đức cao vọng trọng, được nhiều người kính phục, biết đến

** nhàn thoại: những lời nói lúc nhàn rỗi, chỉ sự bóng gió, tán phét, lời đồn...)

Tam ca sao lại để hấn tới thư viện dạy học chứ? Bản thân hấn chỉ là một tên tú tài, ngay cả thi hội cũng chưa tham gia, tam cứ cứ như vậy tin tưởng mình được sao? Trong lòng Thẩm Nghị từ từ cảm kích, tam ca sợ hấn mai một đi, dù sao hiện tại mình nhàn rỗi ở nhà, lại không muốn tham gia khoa cử nữa, cứ sống như vậy mãi cũng không phải biện pháp hay, lại nói mình còn từng lập lời thề, vì nhà Trần đại nhân rửa sạch oan khuất! Cho bọn họ một cái công đạo!

Cho Trần gia một cái công đạo? Thư viện Tùng Nhân được An vương gia ủng hộ, chẳng lẽ tam ca muốn tiến cử mình với vương gia sao?

Thẩm Nghị giật mình, càng nghĩ càng cảm thấy ý tưởng Thẩm Huy muốn tiến cử mình với An vương gia là đúng, cũng tạo tiền đề để ngày sau mình có thể rửa oan cho nhà Trần đại nhân, lúc này liền trở nên kích động, “Đa tạ tam ca.”

“Huynh đệ trong nhà, cảm tạ với không cảm tạ cái gì. Nhưng mà còn có chuyện này, hôm nay đệ tới nhà Phùng tiên sinh một chuyến, xem có thể hay không khuyên nhủ hấn tới thư viện nhậm khóa*. Nếu có thể

khuyến nhủ được Phùng tiên sinh, thư viện sẽ lại có thêm một vị danh sư đương thời a.” Thẩm Huy nói với Thẩm Nghị.

(* nhậm khóa: nhận dạy học)

“Được, hôm nay đệ sẽ đi thử xem.”

Nếu Thẩm Huy nói không có vấn đề gì, Thẩm Nghị cũng đồng ý đi, Thẩm Phong tự nhiên cũng không ngăn cản, có Thẩm Huy dẫn dắt phía trước, tính cách bản thân Thẩm Nghị cũng sẽ ngày càng trầm ổn, lần này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.

Thẩm Huy nhìn nhìn Tranh nhi, lại nói với Thẩm Phong, “Đại ca, đệ còn muốn mang theo Tranh nhi đi cùng.”

“A?” Việc này khiến Thẩm Phong cùng Liêu thị giật mình.

Thư viện Tùng Nhân bởi vì có liên quan đến An vương gia, không phải học trò bình thường nào cũng có thể nhập học, nghe nói cuộc thi nhập núi* so với những cuộc thi tú tài bình thường còn khó hơn một chút, cho nên phần lớn học trò trong đó đều đã có công danh tú tài, cho dù là hoàng thân quốc thích muốn vào thư viện cũng phải tham gia vào cuộc thi vào trường này, thư viện Tùng Nhân mới có thể thu nạp.

(*cuộc thi nhập núi: aka thi tuyển sinh, bởi các trường ngày xưa thường bao quát cả 1 vùng đất rộng lớn, thường là núi vì nhu cầu tĩnh tâm học tập nên mới có tên này, ta đoán vậy

)

Tranh nhi có chút đứng ngồi bất an, trước đó nó không có nói ra, nhưng kỳ thực trong lòng rất hâm mộ Diệu nhi, cảm thấy số nó thật tốt, có thể báai được đề sư, không giống như mình, ở trong trường học tại trấn trên học nhiều năm như vậy, cuối cùng bây giờ tam thúc lại muốn để hấn tới thư viện Tùng Nhân đọc sách, nơi kia nhưng là thư viện nổi tiếng nhất thiên hạ a. “Cháu... tam thúc, cháu có thể hay không?”

Thẩm Huy gật đầu, “Thúc sớm hỏi qua tiên sinh trong trường, trụ cột của cháu rất tốt, phản ứng cũng nhanh, tư duy nhanh nhẹn, những bài văn làm được thúc cũng đã xem qua, quả thật không tồi, có điều hơi non nớt, nhưng dựa vào tuổi của cháu mà nói, có thể làm ra được những bài văn như vậy đã tốt lắm rồi. Tiên dinh của cháu nói với thúc, hấn đã sớm không còn gì để dạy cháu, một khi đã như vậy, không bằng cháu theo thúc đến thư viện xem sao, nếu có thể thông qua cuộc thi nhập núi, như vậy cháu cứ an tâm ở lại thư viện học tập đi.”

“Tuy nhiên...” Thẩm Huy kéo dài ngữ điệu, “Có vài chuyện thúc muốn nói rõ trước. Thứ nhất, cuộc thi nhập núi, nếu cháu không thi qua, như vậy, cháu phải về nhà. Thứ hai, đến thư viện rồi phải giống như các đệ tử khác ngủ cùng một nơi, cùng ăn một chỗ, đệ tử thư viện mỗi ngày đều phải dậy sớm dọn dẹp thư xá, cứ cách một khoảng thời gian còn phải xuống ruộng làm nông, những chuyện đó đều là những chuyện cháu chưa từng trải qua ở nhà, không thể kêu khổ, nếu như thúc nghe thấy dù chỉ một lần, cháu trở về nhà. Thứ ba, trừ những ngày thư viện cho nghỉ, thời gian khác không thể gặp cha nương cháu. Thứ tư, không thể làm thân với thúc và tứ thúc của cháu, ở thư viện cháu chỉ là một học trò bình thường, không có một chút quan hệ nào với chúng ta. Thứ năm, hàng năm thư viện sẽ tổ chức một cuộc thi hội, nếu như không thể thông qua, vậy cháu cũng phải về nhà.”

Thẩm Huy nhìn Tranh nhi, “Điều kiện chỉ có vậy thôi, cháu suy nghĩ cẩn thận xem, nếu có thể thực hiện được thì liền đi cùng thúc thử xem, nếu không thể thực hiện được, vậy vẫn nên ở nhà đi thôi.”

Thẩm Phong cùng Liêu thị cùng chau mày, điều kiện của Thẩm Huy không khỏi quá hà khắc rồi, Tranh nhi còn nhỏ như vậy, vừa muốn quét dọn, vừa muốn xuống ruộng làm nông... nhìn thân thể nhỏ nhỏ kia của hấn thì đều thấy đau lòng.

Tranh nhi cúi đầu, tiên sinh trong trường có đúng đã nói không còn gì để dạy mình nữa, nhưng điều kiện của tam thúc tuy rằng hà khắc, thư viện Tùng Nhân vẫn vô cùng hấp dẫn hấn, hồi trước khi hấn mới năm tuổi, cảm thấy tam thúc ở thư viện dạy học không có chút quan hệ với mình, nhưng tuổi càng lớn thì càng hiểu biết nhiều, cũng đã muốn có được một sự phát triển tốt đẹp.

Lại giấu lại những điều kiện của tam thúc, cuộc thi nhập núi chắc chắn phải thi, hoàng thân quốc thích đều như vậy, huống chi bản thân chỉ là một dân chúng bình thường. Cùng các đệ tử cùng ăn cùng ngủ cùng lao động? Việc này cũng đâu có gì, làm những việc giống như người khác mới có thể thực sự kết giao bằng hữu. Không được gặp cha nương? Việc mà hiện tại bản thân cần làm là dốc hết sức học tập, cố gắng dùng hết sức đọc sách, dù sao sau khi thư viện được nghỉ, quay về thì có thể gặp thôi. Không được làm thân với các thúc thúc? Hừ, tam thúc nghĩ mình nguyện ý dựa vào thanh danh của hắn sao? Tranh nhi không phục nghĩ, đã không có tam thúc cùng tứ thúc, mình cũng vẫn có thể dành được vị trí đứng đầu thôi! Về phần yêu cầu cuối cùng, cuộc thi thì có gì phải sợ!

Tranh nhi lại nghĩ tới lúc Diệu nhi đi, một ngày trước khi đi, Diệu nhi đã chạy đến phòng Tranh nhi, đưa một bộ tranh tự tay vẽ cho nó.

“Đây là gì vậy?” Tranh nhi tò mò hỏi Diệu nhi.

Ánh mắt Diệu nhi thực hồng, nhìn qua đã biết là vừa khóc xong, “Ta phải đi, Tranh nhi, tỷ phu muốn đưa ta đi tìm một người kêu là Thành Mặc lão cư sĩ bá sứ, ta luyện tiếu người...”

Thành Mặc lão cư sĩ... là đế sư. Tranh nhi trầm mặc. Có gì tốt chứ, người mà tứ thúc cùng tam thúc nghĩ đến đầu tiên là Diệu nhi... Nhưng nhìn ánh mắt đỏ bừng của Diệu nhi, lại nhìn những bức tranh trong tay hắn, người trong tranh chính là bản thân... Bộ dáng mình đọc sách, bên cạnh còn có một thân ảnh nhỏ nhỏ nghiêng đầu nhìn hắn, tiểu nhân kia là Diệu nhi.

Vẽ rất đẹp, cho dù là bộ dáng bản thân đọc sách, hay là Diệu nhi đang nghiêng đầu nhìn, đều vẽ giống như thật.

“Người đưa ta thứ này làm gì chứ?” Tuy rằng bản thân cố hết sức nhịn xuống, nhưng thanh âm vẫn mang theo chút run rẩy.

“Ta sợ người sẽ quên mất... tỷ phu nói nếu ta bá sứ thành công, sẽ phải lưu lại phụng dưỡng sư phó, có lẽ rất nhiều năm sẽ không thể quay về...” Diệu nhi lau mũi mang theo tiếng khóc nức nở nói.

Tên nhóc chết tiệt không được tự nhiên này, đi thì đi đi, còn đưa bức tranh như vậy khiến cho lòng mình cũng ề ảm theo, “Người... Người đi bá sứ, vị kia thế nhưng là đế sư, người khác cầu còn không được!...” Tỷ như nói mình đây, tứ thúc không nghĩ sẽ mang theo mình đi bá sứ đâu.

Tuy rằng... Hắn cũng thừa nhận tên nhóc càng lớn càng đáng ghét này vẽ quả thực rất tốt nha.

“Tranh nhi... Ta không muốn đi... Ta luyện tiếu người... Luyện tiếu Minh nhi...” Diệu nhi vẫn còn đang lau.

Tranh nhi nắm chặt bức tranh kia, “Người... Người ngoan ngoan nha, nam tử hán đại trượng phu, khóc cái gì mà khóc chứ! Người đi bá sứ... sau đó cố gắng học tập... không đúng, người đừng nghĩ rằng bá được đế sư thì người rất giỏi, về sau ta nhất định sẽ lợi hại hơn người rất nhiều!” Rõ ràng muốn trào phúng hắn đã được tiện nghi lại còn khoe mẽ... nhưng mà mình làm sao có thể nói ra những lời như vậy...

Diệu nhi kéo tay Tranh nhi, Tranh nhi khẽ rụt lại, nhưng vẫn thả lỏng thân thể, mặc nó nắm tay mình. Diệu nhi vô cùng đáng thương nói, “Tranh nhi, ngày mai ta phải đi rồi... người có thể gọi ta một tiếng thúc thúc hay không...”

“...”

“Được không nha...”

“Tên nhóc không khiến người ta thích nổi này! Ta lớn hơn người!”

“Ta không khiến người khác thích? Thì ra Tranh nhi không thích ta? Nếu như vậy... hừ, ta biết người ghen tị ta mà. Ta nhất định sẽ bá được đế sư, sau đó sẽ lợi hại hơn người!” Diệu nhi tức giận, gân cổ gào về phía Tranh nhi.

“Hừ, ta ghen tị người? Chúng ta cứ chờ mà xem!” Tranh nhi quay mặt qua nơi khác...

Nhìn bóng dáng Diệu nhi thở phì phò chạy đi, Tranh nhi cúi đầu nhìn bức họa trong tay, tên nhóc nhà người, ta sao lại ghen tị với người... Cho dù người bá đế sư rồi cũng đừng vội vàng, chờ người trở về, chờ người về rồi sẽ thấy, Thẩm Gia Tranh ta nhất định sẽ giỏi hơn người!”

Tối hôm đó, một tiểu hài tử không được tự nhiên cùng một thiếu niên cũng không được tự nhiên, đều âm thầm hạ quyết tâm trong lòng, nhất định phải so với người kia giỏi hơn!

Nhất định phải giỏi hơn Diệu nhi! Tranh nhi nhanh chóng phục hồi tinh thần, nhìn Thẩm Huy vẫn còn đang chờ nó trả lời, lại nhìn nhìn ánh mắt phức tạp của cha mẹ mình, sau đó dùng ngữ khí vô cùng kiên định nói với Thẩm Huy, “Tam thúc, để cháu cùng thúc tới thư viện đi, cháu muốn thử!”

Thẩm Huy vừa lòng gật gật đầu, chuyện Diệu nhi bá sự là do hắn gián tiếp thúc đẩy, hắn biết Liêu thị cùng Tranh nhi ngoài miệng tuy không nói gì, trong lòng khẳng định có suy nghĩ khác, ngày đó khi tiến Diệu nhi đi, trong mắt đứa nhỏ này không chỉ không chút ghen tị, còn có sự hâm mộ sâu sắc.

Đương nhiên làm một sơn trường, hắn cũng không thể xử lý theo tình cảm cá nhân, hắn quả thật từng đi tới trấn trên hỏi qua, phu tử sau khi biết ý đồ của hắn quả thật đã nói những lời này. Nếu thật sự giống như những lời phu tử trong trấn nói, như vậy Tranh nhi có lẽ có thể vượt qua những khảo nghiệm để tiến vào thư viện Tùng Nhân học tập.

Hắn coi trọng đứa nhỏ này.

Tâm tình Thẩm Phong cùng Liêu thị thì phức tạp hơn, hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, không phải chưa từng nghĩ tới việc để Tranh nhi có được sự giáo dục tốt nhất, chỉ là... vừa muốn tốt cho đứa nhỏ, lại vừa luyến tiếc nó... Tâm tình hiện tại của hai vợ chồng không biết nên hình dung thế nào.

“Đại ca đại tẩu thấy thế nào?”

“A?” Thẩm Phong thế mới phản ứng được rằng Thẩm Huy đang hỏi hắn, hắn nhìn ánh mắt kiên nghị của Tranh nhi, trong ánh mắt trong sáng của đứa nhỏ ẩn giấu rất nhiều khát vọng cùng chờ đợi...

“Nếu nó đã muốn đi, vậy để nó thử xem đi!” Nhìn Tranh nhi vì những lời này của hắn mà lộ ra khuôn mặt tươi cười, trong lòng Thẩm Phong cũng trở lên cao hứng, hắn đã nói rồi mà, con của Thẩm Phong hắn sao có thể kém con nhà người khác?!

Nếu đều đã đồng ý, như vậy người trong nhà cũng bắt đầu chuẩn bị. Lần này không chỉ có nhà Thẩm Huy phải đi, nhà Thẩm Nghị cũng muốn đi, còn muốn mang theo Tranh nhi, Liêu thị vốn muốn giúp Tranh nhi mua một gã hầu cận theo cùng, nhưng dưới yêu cầu mãnh liệt của Thẩm Phong cùng một câu vô cùng thần nhiên của Thẩm Huy “không thể mang theo tùy tùng” liền đánh mất ý niệm này.

Chiều hôm đó, Thẩm Nghị cũng đi hỏi Phùng tiên sinh, Phùng tiên sinh nghe xong thì trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng cũng đáp ứng rồi.

Thẩm Nghị nghĩ có khả năng Phùng tiên sinh cũng có suy nghĩ giống hắn đi, cũng nghĩ rằng Thẩm Huy muốn tiến cử bọn họ với An vương gia để báo thù cho Trần đại nhân, mới có thể sẵn sàng đáp ứng như vậy.

Sau khi mọi người đã chuẩn bị xong xuôi, liền định ra hành trình, hai ngày sau khởi hành tới thư viện Tùng Nhân.

51. Chương 51: Cuộc Sống Mới Ở Thư Viện

Đoàn người thông thả đi tới thư viện Tùng Nhân ở Hồ Châu, nhìn bốn năm chiếc xe ngựa dùng tốc độ của loài rùa mà lần bánh, Thẩm Huy có chút sốt ruột, liền thừa dịp mọi người nghỉ ngơi nói với họ.

“Ta đi trước một chút, tới an bài trước một số chuyện ở thư viện, mấy người cứ thông thả theo sau. Cứ theo tốc này, để tới được thư viện chắc cũng mất một tháng, ta cưỡi ngựa sẽ nhanh hơn chút, phu nhân mang bầu, vẫn nên cùng lão tứ và Phùng tiên sinh từ từ mà đi thôi.” Thẩm Huy nhìn cái bụng đã hơi hơi lộ ra của Hoa Đào.

Phùng tiên sinh cùng Thẩm Nghị đương nhiên không có ý kiến, Thẩm Huy làm sơn trường, trì hoãn lâu như vậy đã thật không hay, sớm trở về một chút cũng tốt. Dặn dò một vài chuyện, Thẩm Huy lúc này mới lên ngựa, một mình đi trước.

Cả đại gia đình, có trẻ con có thai phụ, một đường này tuy rằng không tịch mịch nhưng thời gian lại kéo dài rất nhiều, vốn lộ trình nhiều nhất chỉ một tháng đã chậm thêm hơn mười ngày.

Ở chân núi thư viện, Thẩm Huy đã sớm mang theo người nghênh đón bọn họ. Thẩm Huy vừa nhìn thấy họ lập tức tiến lại, lần này đến rất nhiều người; Phùng tiên sinh không có thân nhân, chỉ dẫn theo một gã sai vặt chiếu cố cuộc sống sinh hoạt của lão. Nhà Thẩm Nghị có ba người còn mang theo Tam Nha, cộng thêm Tranh nhi.

Đông oa nhảy xuống xe, cẩn thận đỡ Hoa Đào xuống xe ngựa, sau đó lại chen người vào đỡ Ngọc nhi đi ra. Hoa Đào ngồi trên xe ngựa lâu như vậy, vẻ mặt đã sớm mỗi mết, tay vịn thất lực không ngừng xoa bóp, Thẩm Huy thấp giọng phân phó Đông oa hầu hạ Hoa Đào về nghỉ ngơi trước. Ở đây đều biết tình trạng thân thể Hoa Đào, nàng cũng không từ chối, trực tiếp cáo từ mọi người đi về.

Thẩm Huy gọi một đệ tử khoảng mười sáu mười bảy tuổi đến, “Hạ Đình, nó là đệ tử theo từ gia hương ta đến, tư chất cũng không tệ lắm, an bài tại Sơ Nha viện, từ nay trở đi cùng với những đệ tử mới tới cùng nhau tiến hành cuộc thi nhập núi.”

Hạ Đình cung kính đáp lời, đi đến trước mặt Tranh nhi, ôn hòa nói: “Đi thôi, ta mang người đi đến nơi ở. Người tên gì?”

Tranh nhi cũng hiểu được ý của Thẩm Huy, kể từ thời khắc bước chân vào thư viện Tùng Nhân này, thì có nghĩa rằng nó phải trở thành người lạ với Thẩm Huy cùng Thẩm Nghị, từ nay về sau sống cuộc sống tự lập tại thư viện; lúc này, nó mỉm cười, “Cảm ơn học trưởng, tiểu đệ gọi Liêu Gia Tranh.”

Phùng tiên sinh, Thẩm Nghị nghe thấy nó nói như vậy đều âm thầm gật đầu, đứa nhỏ này có thể nghĩ đến việc không dùng họ Thẩm mà dùng họ Liêu, là một đứa nhỏ có chí khí! Xem thái độ cùng biểu lộ của đứa nhỏ này, mấy đại nhân (người lớn) cũng không xen vào nữa, đứa nhỏ có thể có được tâm lý này là một chuyện tốt.

Thẩm Huy sau đó nói, “Phùng tiên sinh lẻ loi một mình, trong thư viện có một tiểu lâu chuyên vì tiên sinh đọc thân chuẩn bị, tiên sinh nếu không chê, xin mời dời bước, ngồi xe ngựa đã nhiều ngày, tiên sinh chắc cũng mệt mỏi rồi.”

Phùng tiên sinh gật gật đầu, biết những nơi khác không thể sánh với thư viện, nơi tiên sinh đọc thân ở khẳng định là một nơi thanh tĩnh, hơn nữa không có nữ nhân ra vào, người mang theo bên cạnh chắc cũng chỉ có một gã sai vặt, những tiên sinh có vợ, thư viện chắc sẽ an bài ở nơi khác.

Quả nhiên chợt nghe Thẩm Huy nói, “Lão tứ, đệ cùng đệ muội theo ta, chỗ chúng ta ở cách nhau không xa.”

Hành lý cùng đồ dùng đã có đệ tử tới hỗ trợ mang đi, Thẩm Nghị cùng Thẩm Huy đi ở phía trước, Trình nương chậm rãi theo sau, trong lòng Tam Nha ôm theo Minh nhi đã sớm ngủ say.

Thẩm Huy vừa đi vừa giới thiệu về thư viện Tùng Nhân, “Vừa rồi khi các người tiến vào cổng thư viện, nhìn thấy một loạt phòng ở bên cạnh chính là Sơ Nha viện, Sơ Nha viện là nơi mà tất cả những đệ tử sắp tới muốn tham gia cuộc thi nhập núi cư ngụ, nếu thông qua cuộc thi hội rồi sẽ căn cứ theo thành tích mà phân tới các viện khác, tốt nhất là Hàn Đông viện, theo sau là Lương Thu viện, Noãn Hạ viện, Dương Xuân viện.”

“Trong thư viện, lục nghệ ngoài trừ thư, tính*, tứ nghệ khác đều có nơi giảng dạy riêng, những thứ này, sau này đệ sẽ thấy. Nơi tiên sinh trụ cũng phân biệt, những tiên sinh giống như Phùng tiên sinh không có thân nhân, sẽ ở tại Tĩnh Thư lâu. Tĩnh Thư lâu cấm mọi nữ tử tiến vào, thị nữ cũng không, chỉ có thể mang theo sai vặt. Còn như đệ với ta sẽ có viện riêng, viện của sơn trưởng là hai tòa nhà tám phòng cùng một nội viện, viện của tiên sinh là một tòa tám phòng cùng nội viện, ừm... Hẳn là so với viện tử của đệ ở thôn Bạch Hà không sai biệt lắm.” Thẩm Huy từng nghe Thẩm Nghị nói qua về nơi ở tại thôn Bạch Hà.

(*tính: vốn là số-đếm, nhưng ta dịch ra thành tính cho... giống 1 môn học, kiểu kế toán ấy)

Thẩm Nghị vừa nghe vừa nhìn ngắm xung quanh, thư viện Tùng Nhân chiếm diện tích rất lớn, từ giữa sườn núi kéo thẳng lên trên, bố cục trong sân thưa thớt lại không xa, khoảng cách giữa các kiến trúc cũng vừa đúng, thậm chí còn có cảnh một mảnh lại một mảnh ruộng... xem ra tam ca nói đệ tử làm ruộng là thật.

Thẩm Huy thấy hần nhìn cảnh tượng bốn phía xung quanh, cười nói, “Mấy thứ đó đều do đệ tử làm, mỗi thân cây mỗi ngọn lúa đều do bọn hần tự trồng, tự thu gặt, còn có không ít vườn rau. Thức ăn trong thư viện phần lớn đều là tự cấp tự túc.”

“Đúng rồi, đệ còn có thể ở trong viện của mình trồng ít cây trái rau dưa, nuôi chút gà cũng được, Diệu nhi trước kia không phải nuôi không ít gà sao? Viện của tiên sinh cũng không nhỏ, không ít tiên sinh đều trồng vài loại rau dưa và trái cây trong nhà.” Thẩm Huy cười nói.

Từ khi Diệu nhi đi rồi, gà trong nhà đều do Hỉ nhi chăm sóc... Thẩm Nghị có chút buồn bã, đứa nhỏ kia không biết hiện tại có ổn không? Có chịu khổ hay không?

Nghĩ lại nghĩ, hần vẫn trả lời Thẩm Huy, “Nói sau đi.”

Thẩm Huy không tiếp tục đề tài này nữa, hơn nữa chuyển sang một đề tài khác, “Lương hàng tháng của tiên sinh trong thư viện là mười lăm lượng bạc, cuối tháng sẽ chia cho các tiên sinh.”

Thấp Nghị chắc lưỡi, “Cao vậy sao?” Hần dạy ở thôn Bạch Hà một tháng nhiều lắm cũng không quá ba lượng bạc, thư viện Tùng Nhân cũng quá tài đại khí thô* đi.

(*tài đại khí thô: ý chỉ giàu có)

“Được chứ nhỉ. Tốt lắm, đệ ở ngay viện này, xung quanh ở đều là tiên sinh cùng gia quyến của bọn họ, men theo đường nhỏ này đi thêm chút nữa là tới nơi ở của ta, đệ muội không có việc gì, khi nhàn rỗi phải tới tìm tam tử của muội tâm sự đó, các đệ dọn dẹp trước đi, ta còn có chút việc khác.” Thẩm Huy đưa bọn họ tới cửa thì rời đi.

Thẩm Nghị cùng Trinh nương đánh giá viện này, so với nơi ở tại thôn Bạch Hà còn nhiều hơn một gian phòng, sân cũng đủ lớn, xem mặt tường đều là mới trát. Hai đệ tử chuyển hành lý lên đây đang cung kính đứng trước cửa, chấp tay hành lễ với Thẩm nghị nói, “Đệ tử đã mang đồ dùng của tiên sinh đặt vào trong phòng, không biết tiên sinh còn cần dặn gì không ạ?”

Thẩm Nghị nói, “Không có gì, vất vả rồi.”

Hai đệ tử kia hành lễ, “Tiên sinh nếu không còn gì cần dặn, vậy đệ tử xin cáo từ trước.” Thẩm Nghị gật đầu, hai đệ tử nhận được câu trả lời liền rời đi.

Nhìn viện tử, Trinh nương cảm thán, “Bốn gian phòng ở, còn có sân lớn như vậy, nếu Diệu nhi còn ở, không biết sẽ muốn đòi nuôi thêm bao nhiêu gà con nữa đâu.”

Thẩm Nghị nở nụ cười nhẹ, nhìn đứa con còn đang say ngủ, nói với Tam Nha, “Tam Nha đi thu dọn phòng trước đi, để phu nhân cùng thiếu gia nghỉ ngơi một chút, hôm nay người vất vả một chút, quét dọn một lượt phòng ở. Tối chúng ta nướng con gà, chân gà cho người.”

Tam Nha đỏ mặt, có chút thụ sủng nhược kinh* liên tục xua tay, “Đừng đừng, không cần không cần, lão gia, nô tỳ không ăn chân gà, không cần phần nô tỳ... nô tỳ... nô tỳ... nô tỳ đi dọn dẹp phòng.”

(*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

“Đưa đứa nhỏ cho ta đi.” Minh nhi vẫn được Tam Nha ôm, Trinh nương tiếp nhận đứa nhỏ, nhìn Tam Nha đỏ mặt chui vào trong nhà; liếc Thẩm Nghị một cái, cười nói, “Biết nha đầu kia da mặt mỏng chàng còn trên nó, buổi tối nướng gà, chân gà giữ lại cho nó là được, chàng còn nói như vậy, nhìn bộ dáng của nó đi.”

Thẩm Nghị cười ha ha, “Tiểu nha đầu đi theo chúng ta cũng đã hơn nửa năm còn gầy như que củi ấy, nàng nhìn Hỉ nhi cùng Đông oa đi, người nào cũng so với nàng khỏe hơn, nhất là Hỉ nhi, mặt nha đầu kia càng ngày càng tròn vo ấy.”

Trinh nương cùng cười bước vào, “Chàng để ý thật đấy.” Lời này vốn là lời vui đùa rất bình thường, nhưng Thẩm Nghị vẫn cảm thấy có chút hương vị không giống.

Thẩm Nghị chế nhạo, vẻ mặt tươi cười xấu xa, “Ý? Hôm nay chuyển nhà mới chưa mua gia vị, sao lại gửi thấy mùi dấm chua nồng như vậy chứ? Ha ha ha ha...”

Minh nhi trong lòng Trinh nương bị tiếng cười của phụ thân đánh thức, oa một tiếng liền khóc nức nở. Trinh nương giận dữ đem con đặt vào lòng Thẩm Nghị, “Chàng làm phiền con chàng, tự mình dỗ đi!”

Dứt lời đi thẳng vào nhà sửa sang lại đồ đạc, lưu lại Thẩm Nghị luống cuống tay chân dỗ con, “Ngoan nha... Phụ thân dỗ con nè... Con ta không khóc... Nương con ghen liền mặc kệ con... giao con cho phụ thân ta đây... Ta thực đáng thương... không khóc không khóc...”

Trinh nương ở trong phòng nghe những lời này của hần không khỏi cười thành tiếng, hô một câu, “Ôm con vào đây đi.” Thực không nên để hần dỗ con mà!

Thẩm Nghị vừa nghe liền vui mừng rạo rức ôm con đi vào, “Con ngoan... con đừng khóc... nương con cho con ăn cơm nè...”

Trong một căn phòng khác, Tam Nha đang quét dọn nghe thấy âm thanh bên ngoài cũng âm thầm cười, lão gia cùng phu nhân đều là người tốt! Cho nàng quần áo mới mặc, còn có thể ăn no, làm việc cũng không sách nhiễu, khi ở nhà làm việc so với ở đây còn mệt hơn, mà vẫn không đủ ăn, trong lòng Tam Nha cảm thấy may mắn, may mà lúc ấy được phu nhân chọn trúng, sau đó khi trên đường gặp được mấy người lúc trước đưa tới Thẩm gia nhưng không được phu nhân chọn, không có ai được tốt như nàng.

Tam Nha dùng sức quét dọn, lời của Hỉ nhi tỷ tỷ nàng vẫn nhớ trong lòng, cho tới bây giờ cũng không dám quên. Nàng tin rằng chỉ cần dụng tâm hầu hạ phu nhân, phu nhân cùng lão gia sẽ không bạc đãi nàng.

Tranh nhi theo Hạ Đình tới Sơ Nha viện, phát hiện có rất nhiều hài tử lớn như nó, thậm chí còn lớn hơn nó đều đang đọc sách, Hạ Đình vừa đi vừa nói với nó, “Tuổi ngươi còn rất nhỏ, thế mà đã được sơn trưởng nhìn trúng, còn tự mình mang lên đây, sách khẳng định đọc không ít. Là tú tài sao?”

Tranh nhi lắc đầu, “Ta chưa từng tham gia thi cử, cơ duyên xảo hợp mới được sơn trưởng mang đến.”

Hạ Đình có chút ngại ý muốn nhìn hần, sau đó cười vỗ vỗ bả vai hần, “Không sai, ngươi nói ngươi mới mười ba tuổi, ta còn tưởng người tuy nhỏ nhưng đã là tú tài đâu, đến, phòng này.”

Tranh nhi theo Hạ Đình vào phòng, thấy một loạt giường được trải dài, nhưng đều được thu dọn rất sạch sẽ, Hạ Đình mang theo nó vào, trong phòng có vài đệ tử, thấy Hạ Đình đều lễ phép hành lễ, “Hạ học trưởng, có phải có tân học tử đến đây?”

Hạ Đình gật gù đầu, chỉ vào chiếc giường trong góc nói, “Có một tân đệ tử đến đây, các ngươi dọn dẹp góc trong cùng kia, để hần ở, ngày kia các ngươi cùng nhau tham gia cuộc thi nhập núi.”

Lập tức liền có một đệ tử nhiệt tình đến giúp Tranh nhi chuyển hành lý thu dọn giường, Hạ Đình lại dặn dò chút chuyện phải chú ý rồi rời đi.

Hạ Đình vừa đi, không khí trong phòng càng náo nhiệt, Tranh nhi bị vây ở bên giường nghe bọn họ giới thiệu.

“Ngươi tên gì vậy? Ta gọi Tuấn Vĩ, đến từ kinh thành đó.” Một đại nam hài mười lăm mười sáu tuổi hiền lành nói.

Tranh nhi lần đầu tiên rơi vào tính huống này, cảm giác thật kỳ lạ, nhưng mà hần biết cảm giác này không tồi là được, hần mỉm cười, “Ta gọi Liêu Gia Tranh, là nhân sĩ trấn Tú Thủy Hồ Châu.”

“Vậy không phải người cùng trấn với sơn trưởng sao? Hắc hắc, ta gọi Lý Dịch Nhiên, đến từ Thục Trung.” Da Lý Dịch Nhiên rất trắng, bộ dáng thực thanh tú, nói chuyện có chút ngốc ngốc.

Tranh nhi gật đầu, “Ừ, ta là người cùng thôn với sơn trưởng, là... là phu tử của ta giới thiệu ta đến.” Nó không thạo nói dối, suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ có thể đổ lên đầu phu tử, dù sao tam thúc nói phu tử không thể dạy nó thêm nữa, cũng không coi là lừa người.

“Ta do cha ta đưa tới.” Trương Tuấn Vĩ nói.

“Ta cũng được phu tử đề cử, hai ta giống nhau a.” Lý Dịch Nhiên cười nói.

Cùng mọi người trong phòng tán gẫu chuyện thư viện, cùng đi ăn cơm, buổi tối ngủ cùng một giường, Tranh nhi cảm giác vô cùng mới mẻ, trong lòng cũng có một loại cảm giác hưng phấn, rời đi vòng bảo hộ của cha mẹ người thân, cảm giác ông một mình là như thế này sao? Cảm giác cũng không tồi.

Có điều nhiên qua những đệ tử đang không ngừng cố gắng tại Sơ Nha viện, nó cũng cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có, ở trấn Tú Thủy, thành tích của nó luôn tốt nhất, bình thường học bài không cần quá cố gắng, chỉ hơi chăm chỉ chút mà thôi.

Hiện tại thấy ngập tràn trong thư viện đều là không khí học tập như vậy, những đệ tử bên người hoặc lớn hơn hoặc nhỏ hơn nó, đứa nhỏ nhà quan cũng có, còn có không ít người đã có danh tú tài. Những đệ tử đó hoặc là đã được giáo dục tốt, hoặc đã cố gắng hết sức để tiến về phía trước, nền tảng đều so với nó tốt hơn rất nhiều, hôm nay vừa mới vào thư viện, nó liền cảm nhận một cách sâu sắc về sự khác biệt giữa không khí học tập nơi này cùng với trong quá khứ. Suy nghĩ đầu tiên của nó chính là, so với người khác nhất định phải càng thêm cố gắng mới được.

Tranh nhi cũng hiểu được dụng tâm lương khổ* của tam thức, chỉ có ở đây, dưới bầu không khí đầy áp lực này, nó mới có thể trưởng thành! Cuộc thi nhập núi vào ngày kia, nó nhất định không thể trượt được!

*dụng tâm lương khổ: aka suy nghĩ hết lòng vì người khác.

52. Chương 52: Cuộc Thi Nhập Núi (thượng)

Đêm đến, Tam Nha không được ăn chân gà, bởi vì buổi tối, Thẩm Huy chuẩn bị một bàn rượu cùng thức ăn, mời cả nhà Thẩm Nghị cùng Phùng tiên sinh sang làm tiệc tẩy trần. Tuy rằng không được ăn chân gà, nhưng Tam Nha vẫn rất vui, bởi vì đến tối, sau khi quay về viện, Trình nương cho nàng một hộp hoa đào cao rất tinh xảo.

Nàng từng thấy loại hoa đào cao này, là thứ mà tam thiếu phu nhân thích ăn nhất, mỗi lần đều bảo Đông oa đặc biệt đi mua, năm mươi quan một hộp, rất đắt. Trước kia nàng chưa từng ăn loại điểm tâm nào tốt như vậy bao giờ, Tam Nha cẩn thận cắn một miếng, thơm quá! Trong miệng tràn đầy hương vị ngọt ngào của hoa đào cao, Tam Nha cảm thấy mình rất hạnh phúc. Nàng cảm thấy ăn nhiều thì thật tiếc, buổi tối chỉ ăn một miếng, rồi cẩn thận đặt cạnh gối, nghĩ thấy mùi hoa đào cao, nằm mơ giấc mộng tràn ngập hoa đào!

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Tranh nhi đã thức dậy, thay đổi giường ngủ, cứng hơn rất nhiều so với chiếc ở nhà, nó hơi khó ngủ. Nó mở mắt, xuyên qua cửa sổ có thể thấy bầu trời bên ngoài vẫn còn u ám, nó cẩn thận ngồi dậy, dùng động tác nhẹ nhàng nhất xuống giường, ngạc nhiên phát hiện đã có nhiều đệ tử rời giường.

“Xuyt!” Đệ tử tên Vương Trùng ra hiệu cho hần, hai người nhìn nhau cười, động tác cực nhẹ nhàng, đi rửa mặt chải đầu xong, mang theo sách của mình nhẹ nhàng ra khỏi cửa.

Vương Trùng ra khỏi cửa sau cũng không nấn ná lâu tại sân, mà ra hiệu cho Tranh nhi đi theo hần, Tranh nhi theo hần ra khỏi sân, đi qua một lối mòn nhỏ, thấy một mảnh rừng trúc thật lớn, mà trong rừng trúc, thể mà đã có không ít đệ tử đang khổ học.

“Đến nơi này đọc sách hầu như đều muốn tham gia cuộc thi nhập núi, nơi này yên tĩnh, ở trong sân sẽ gây ồn cho các đệ tử khác. Ngày mai đã thi rồi, nghe nói rất nghiêm, cũng không biết có thể đậu hay không nữa... aiz, vẫn không nên nghĩ thì hơn, đọc sách quan trọng.” Vương Trùng nắm chặt tay áo, a một hơi xoa xoa tay, cùng Tranh nhi giải thích một chút rồi tránh đi đọc sách.

Tranh nhi nhìn bốn phía xung quanh, những âm thanh rầm rì xung quanh đều là do đệ tử cầm sách nhỏ giọng ngâm nga hoặc đọc chậm rãi. Không ai nói chuyện phiếm, cũng không ai nói quá to làm ảnh hưởng đến người khác, đều một mình trong một phạm vi nhỏ, hoặc ngồi hoặc đứng, nếu quá lạnh thì sẽ trong phạm vi đó thông thả dạo bước, động tác đều rất nhẹ.

Tranh nhi cảm nhận được áp lực thật lớn cùng với cảm giác khẩn trương, nó hít sâu một hơi, mở ra “Mạnh Tử”, đây là sách giáo khoa dùng khi ở trấn trên, nó không biết cuộc thi nhập núi nơi này thi về vấn đề gì, chỉ có thể đem tất cả những thứ trong sách đọc lại một lần.

Có lẽ vì trong lòng đã hạ quyết tâm, có lẽ không khí trong thư viện rất tốt, bất tri bất giác trời đã sáng, trong thư viện vang vọng từng hồi chuông báo, Tranh nhi biết, đây là thống với với chúng đệ tử, sắp tới giờ đi học. Nghe một tiếng chuông ngân vang, Tranh nhi siết chặt bàn tay không cầm sách, nó nhất định phải mỗi ngày đều nghe thấy tiếng chuông này, mà không phải chỉ nghe một hai lần!

Mấy cái sân đều rất thoáng đặng, nó có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng đọc sách, lại không thể nghe rõ đang đọc cái gì. Tranh nhi thu hồi suy nghĩ, đem toàn bộ tâm trí đều đặt trên quyển “Mạnh Tử” trong tay, cẩn thận đọc.

Cơ thể dần ấm lên, Tranh nhi lại nghe thấy một chuỗi tiếng chuông, không từ tốn như tiếng chuông báo đi học, tiếng chuông lần này vui tươi, rộn rập.

Vương Trùng ngẩng đầu lên, nghe một chút, từ cách đó không xa đi tới, nói với Tranh nhi, “Liêu Gia Tranh, đi thôi, đến giờ ăn điểm tâm.”

Tranh nhi ngẩng đầu nhìn trời, thái dương vốn mờ ảo đã sớm treo cao trên đỉnh đầu, “Được.” Nó cười trả lời, cùng Vương Trùng trở về Sơ Nha viện.

Quay lại Sơ Nha viện lại cảm thấy không khí rõ ràng có chút khác lạ, hình như... hình như đều quá mức quỷ dị. Không ít học sinh, trên mặt đều hơi lộ ra cảm giác vui mừng sau khi trải qua áp lực, khi nói chuyện cũng không còn hoảng hốt giống như ngày hôm qua, dường như đều đối với chuyện được đi vào thư viện là chuyện nắm chắc trong tay.

Tại nhà ơn của Sơ Nha viện lĩnh một phần cơm cùng một phần thức ăn, Tranh nhi tìm một chỗ ngồi xuống, nó cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng hiện tại trong đầu nó đều là cuộc thi ngày mai, mặc kệ người khác nghĩ gì, chỉ muốn nhanh chóng ăn cơm xong lại quay về rừng trúc đọc sách. Bên cạnh hiện lên một bóng dâm, là Vương Trùng bưng đồ ăn đi tới.

Tranh nhi dịch sang bên cạnh một chút.

“Cảm ơn.” Vương Trùng cười nói với nó.

“Đừng khách sáo.” Tranh nhi gật gật đầu, sau đó từng miếng từng miếng ăn cơm, đồ ăn trong thư viện Tùng Nhân được chia thành từng phần, ăn chưa no có thể lại đi lấy thêm, lần thứ hai nửa phần cơm cùng thức ăn, thư viện không cho phép lãng phí lương thực, chỉ cần là đồ ăn trong bát của mình thì nhất định phải ăn hết.

Vương Trùng cũng không nói nhiều, nhã nhặn từ tốn ăn cơm.

Người trong nhà ăn tuy rằng nhiều, nhưng cũng không tranh cãi ầm ĩ, quân tử tuân lễ*, thực không phải chỉ là lời ngoài miệng. Đệ tử nơi này rất khuôn phép.

(*quân tử tuân lễ: đã là quân tử thì phải tuân theo lễ nghĩa)

Tuy nhiên, Tranh nhi vẫn nghe thấy hai người bên cạnh đang thấp giọng nói chuyện với nhau, ở rất gần bọn họ, Tranh nhi cùng Vương Trùng nghe thấy nội dung thảo luận của bọn họ xong đều lấp bắp kinh hãi!

Thế nhưng lại có người biết đề thi ngày mai!

Tranh nhi ăn cơm xong có chút hoảng hốt, cuộc đối thoại của hai người kia cứ luôn luẩn quẩn trong đầu nó.

“Nghe nói Trương Tuấn Vĩ có đề thi vào ngày mai!”

“Thật sao? Hắn làm sao có được chứ?”

“Cha Trương Tuấn Vĩ là quan to tam phẩm đương triều, lần này hắn tới thư viện là do cha hắn đưa tới, cha hắn có quen biết với một vị tiên sinh ở Noãn Hạ viện, vị tiên sinh kia đã đem đề thi nhập núi ngày mai tiết lộ cho cha hắn. Trương Tuấn Vĩ ban đầu còn không thừa nhận, nhưng mà sáng nay có người phát hiện hắn đang làm một bài văn, thế mới biết.”

“Vậy... người có biết đề thi về điều gì không?”

“Ta vừa mới biết tin này, sao đã có thể biết đề thi ra sao, nhưng mà nghe nói cùng phòng với Trương Tuấn Vĩ có một tú tài, gọi Lý... Lý cái gì Nhiên đó, hẳn biết nội dung đề thi, hôm nay hẳn hình như nói muốn đem đề thi bán đi kiếm chút tiền gửi về cho nhà hẳn, nhà người nọ rất nghèo.”

Trương Tuấn Vĩ! Lý Dịch Nhiên! Đều là người ở cùng phòng với hẳn, Trương Tuấn Vĩ quả thực từng nói hẳn được cha hẳn đưa vào, mà dựa vào tất cả những vật dụng mà Lý Dịch Nhiên có quả thật không giống như bộ dáng của kẻ nhà có tiền.

Tranh nhi đứng trước cửa nhà ăn, hướng mặt vào trong nhìn một vòng xung quanh, thấy Lý Dịch Nhiên, hẳn đang không coi ai ra gì vui đầu ăn cơm, lại nhìn nhìn đồng bát bên cạnh hẳn, đã là bát thứ ba rồi! Tranh nhi ngạc nhiên, một người thanh tú như vậy lại có thể ăn nhiều đến thế hả?

“Bọn họ nói đến chính là Lý Dịch Nhiên kia, ở cùng phòng với chúng ta. Nhà ở Thục Trung, có tám huynh đệ tỷ muội, nghe nói sức khỏe mẹ hẳn không tốt lắm. Lớn nên trắng trẻo thanh tú, sức ăn lại rất lớn, một chén cơm của thư viện nhiều như vậy, một mình hẳn có thể ăn ba bát.” Vương Trùng đứng phía sau nói.

Hai người đang đi ra ngoài, Tranh nhi nhớ tới cảnh nhà ăn đông nghịt người, hỏi, “Hàng năm người đến thư viện dự thi đều rất nhiều sao?”

Vương Trùng nghĩ nghĩ, “Rất nhiều, nghe nói năm trước có hơn một trăm tám mươi người đến, cuối cùng chỉ nhận ba mươi thôi. Năm nay lại đến càng nhiều, có hơn hai trăm đến ba trăm người đi, cũng không biết cuối cùng sẽ có bao nhiêu người may mắn được nhận.”

Một trăm tám mươi? Ba mươi! Trong sáu mươi người tuyển một người.

“Thực khắc nghiệt a!” Tranh nhi thở dài, áp lực lớn thật đó.

Vương Trùng mỉm cười, lộ ra bốn chiếc răng nanh sáng loáng, “Là rất khắc nghiệt. Người có muốn biết nội dung đề thi không?” Hẳn nhìn Tranh nhi nói.

Tranh nhi nao nao, trong lòng nó bắt đầu trở lên do dự, nếu có thể biết trước nội dung đề thi, có phải hẳn sẽ có thể... nhưng mà... Không được! Không thể! Nếu thật sự biết trước đề thi, đó là gian lận! Không thể như vậy! Nó muốn ở lại thư viện, nhưng mà phải dùng biện pháp quang minh chính đại, mà không phải loại thủ đoạn hèn kém này!

“Không muốn.” Tranh nhi lắc đầu, thành thật nói.

Vương Trùng thu lại nụ cười, có chút kinh ngạc nhìn nó, “Người... Thật khó đoán...” Nam hài này mới mười ba tuổi đi, thế nhưng có thể cương lại được sự dụ hoặc như vậy, đối với những đệ tử muốn tiến vào thư viện mà nói, biết trước được đề thi nhập núi, chẳng khác nào đã bước nửa chân vào sơn môn!

“Tại sao?” Vương Trùng thực hứng thú, nhìn vẻ mặt kiên định của đứa trẻ trước mắt này, vừa rồi trên mặt vẫn còn do dự, giờ đã kiên định ngay sao?

“Bởi vì không thể như vậy, người cũng an tâm đọc sách đi, đừng nghĩ mấy thứ vô dụng đó.” Trong lòng Tranh nhi sớm đã suy nghĩ cẩn thận, nó thoải mái cười, còn nói với Vương Trùng.

Là không thể, chứ không phải không tốt hay không nghĩ sao? Vương Trùng sững sốt, không khỏi hỏi nó, “Nhưng nếu có thể biết trước đề thi, sẽ có thể tiến vào thư viện a, người không muốn tiến thư viện sao?”

Tranh nhi cầm sách, thực tự nhiên nói, “Muốn a, nhưng là ta muốn thi vào đó, làm sao còn muốn biết trước đề thi, ta đi trước đây, tới tiểu Trúc lâm đọc sách.”

Thi vào? Vương Trùng sững sốt, đứa nhỏ này... Thật quá tự tin rồi đó! Vương Trùng nhìn bóng dáng Tranh nhi, trong mắt của hẳn có ý cười chân chính.

Buổi chiều, khi đến rừng trúc, Tranh nho rõ ràng cảm thấy rừng trúc ít người đi, vừa rồi trên đường đi tới nó cũng nghe thấy, Lý Dịch Nhiên ra giá một trăm lượng, muốn có đề thi nhất định phải bỏ tiền, đệ tử trong Sơn Nha viện không thiếu kẻ có tiền, chỉ là một trăm lượng mà thôi, không đáng để vào mắt, có người thứ nhất mua đề thi, sẽ có người thứ hai, thứ ba. Càng ngày càng nhiều người nối đuôi nhau đi tìm Lý Dịch Nhiên.

Việc này Tranh nhi cũng không quan tâm làm gì, nó ngồi yên một chỗ trong rừng trúc, yên lặng ngâm nga những nội dung nó đã học qua.

Buổi chiều, khi trở về đã xảy ra một chuyện mà Tranh nhi không thể nào ngờ được.

Lý Dịch Nhiên đánh nhau với Trương Tuấn Vĩ!

Tranh nhi chạy về phòng nó đang ở, quả nhiên thấy trong phòng rất lộn xộn, trên mặt hai người Lý Dịch Nhiên cùng Trương Tuấn Vĩ đều có những vết thương nhẹ, từ ngồi vào hai đầu phòng, bên cạnh đều có vài người, chuẩn bị nếu hai người còn muốn đánh nhau thì tiến lên khuyên can.

“Lý Dịch Nhiên, ta có khi nào nói bài văn ta viết kia là đề thi ngày mai?” Trương Tuấn Vĩ rống giận.

Lý Dịch Nhiên tuyệt nhiên không bị khí thế của hắn áp đảo, lạnh lạnh phản bác, “VẬY NGƯỜI NÓI, NGƯỜI VIẾT CÁI GÌ?”

“Ta...” Trương Tuấn Vĩ nghẹn lời, hắn viết không nhất định là đề thi ngày mai, nhưng cũng là do phụ thân nhà mình tìm cơ hội để người ta cho vào đề thi, cho dù không phải đề thi ngày mai, nhưng cùng với đề thi ngày mai có liên quan rất lớn, điều này khiến hắn làm sao mà nói ra được?

“Hừ, không thể nói ra được, thì chắc chắn là đề thi ngày mai! Đề thi chính là “luận thị phi”!” Mọi người xung quanh ồ lên, Lý Dịch Nhiên thế nhưng lại nói đề thi ra trước mặt mọi người.

Lý Dịch Nhiên tựa tiểu phi tiểu nhàn vẻ mặt khác nhau của mọi người trong phòng, “Đừng mong ta trả lại tiền cho các người! Toàn bộ Sơ Nha viện cũng chỉ có mấy chục người không tới tìm ta mà thôi, nếu như các người mà bức ta... Hừ hừ, đêm nay ta sẽ tố giác chuyện này!”

53. Chương 53: Cuộc Thi Nhập Núi (trung)

Uy hiếp của Lý Dịch Nhiên không thể nghi ngờ đã chạm trúng điểm yếu trong lòng mỗi người, ai cũng biết một khi chuyện này bị phát hiện ra thì sẽ có hậu quả gì, thư viện Tùng Nhân sẽ không cho phép đệ tử lên mua bán đề thi, càng không nói đến là đề thi của cuộc thi nhập núi vào ngày mai, nếu chuyện này bại lộ, hậu quả tuyệt không đơn giản là lần này không thể thi thôi, thư viện Tùng Nhân chú trọng nhất là phẩm chất của đệ tử, hoàn toàn có thể đem bọn họ liệt vào danh sách vĩnh viễn không được nhập môn.

Nhưng là có vài đệ tử cảm thấy không phục, một trăm lượng bạc đâu phải số lượng nhỏ, có người trong nhà nhiều tiền không quan tâm, cũng có người ôm tâm lý được ăn cả ngã về không đi mua, lập tức có người đứng lên nói, “Hiện tại người nói đề thi ra, mấy chục người không mua kia cũng biết...”

Lý Dịch Nhiên mang vẻ mặt châm chọc cười, “Lần này đăng ký dự thi có tổng cộng hai trăm bảy mươi đệ tử, có hai trăm linh ba người đều giao tiền cho ta, nếu đã nhiều người như vậy, nhiều thêm sáu mươi người hay ít đi sáu mươi người biết thì cũng có gì khác biệt?”

Khác biệt rất lớn đó! Sáu mươi bảy người kia không mua đề thi hoặc bởi vì nhà rất nghèo không mua nổi, hoặc bản thân đã học cao nên không thèm thôi, nếu là những kẻ phía trước thì thôi đi, còn nếu là những kẻ phía sau không phải ăn đủ một sao? Thật sự không có bản lĩnh ai dám đến thư viện Tùng Nhân?

Dựa vào đâu mà mọi người đều giống nhau? Thiếu đi sáu mươi bảy người cạnh tranh, cơ hội của bọn họ không phải càng cao thêm chút nữa sao?

Lý Dịch Nhiên nhìn mọi người, lại nhìn Trương Tuấn Vĩ ở đầu kia phòng, vẻ mặt hiện lên một tia giảo hoạt, thanh thanh thơi thơi mở miệng, “Không bằng ta lại bán cho các người thêm một tin tức, miễn cho các người nói ta tâm địa đen tối chiếm đoạt tiền của các người, thế nào?”

Gần như toàn bộ người ở Sơ Nha viện đều vây trong này xem kịch, thật nhiều người vì Lý Dịch Nhiên đột nhiên làm lộ đề thi mà khó chịu, hiện tại vừa nghe hắn lại muốn bán tin tức, đều vểnh tai lên nghe, cũng có người sợ Lý Dịch Nhiên đang lừa bọn họ, cao giọng hỏi vọng vào từ ngoài phòng, “Ai đó hỏi Lý Dịch Nhiên kia xem, hắn làm sao mà biết được tin tức? Có đáng tin hay không vậy?”

Lời này truyền vào trong phòng, Lý Dịch Nhiên cười ha ha, trên khuôn mặt thanh tú thế nhưng để lộ ra chút hàm ý khiến người khác không thoải mái, “Sách ta đọc cũng không ít, nhưng điều kiện trong nhà lại

không được tốt như nhóm các người. Cho dù có được nhận vào thư viện Tùng Nhân, ngoại trừ bốn người đứng đầu các viện cùng với ba người đứng đầu các năm, học phí nhập học hàng năm đều phải chi không ít tiền, nhà ta nào có nhiều tiền như vậy để chu cấp cho ta? Mấy cái danh hiệu đứng đầu này ta đều không với được, nếu như vậy, không bằng ta tốn chút tâm tư tại những phương diện khác kiếm chút tiền, các người yên tâm, ngày mai ta sẽ bỏ thi, rời khỏi Sơ Nha viện! Thế nào? Các người muốn nghe không?”

Trên mặt Trương Tuấn Vĩ cùng mọi người đều hiện ra thần sắc quái dị, có nên tin tưởng Lý Dịch Nhiên không?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều mang vẻ mặt “nhờ đâu”.

Lý Dịch Nhiên đều nhìn thấy, lạnh lạnh bồi thêm một câu, “Cuộc thi nhập núi chia làm hai phần, một phần thi văn, xem tự xem văn. Một phần khác là...” Hắn đứng dậy tự rót ỉnh một chén nước, không tiếp tục nói nữa.

Cuộc thi vào núi còn chia làm hai phần? Tranh nhi lại giật mình, lần này nó cũng muốn biết, phần kia là gì.

Trương Tuấn Vĩ do dự một chút, rốt cuộc không thể cưỡng lại sự dụ hoặc, môi khẽ giật một cái muốn hỏi, lại thấy Tranh nhi đang dùng vẻ mặt chờ mong nhìn Lý Dịch Nhiên, trong đầu xuất hiện một ý tưởng, thốt ra, “Lý Dịch Nhiên, người nếu muốn bồi thường cho chúng ta, vậy những người chưa từng mua tin tức như hắn không được nghe!”

Mọi người theo tay Trương Tuấn Vĩ nhìn qua, hắn đang chỉ vào Tranh nhi với vẻ mặt tò mò, trong mắt tràn ngập ích kỷ. Đã nói cho họ đề thi thì thôi đi, chẳng lẽ còn muốn cho họ thêm một tin tức khác sao?

Mọi người lập tức hòa theo, người một câu ta một câu, “Đúng đó, không thể để cho đám người không mua tin tức nghe. Lý Dịch Nhiên, người không thể để bọn hắn nghe được!”

Lý Dịch Nhiên nhìn Tranh nhi, rất tự nhiên gật đầu. “Bọn họ chưa từng cho ta tiền, đương nhiên không thể để cho bọn họ nghe. Nhưng mà, trước tiên ta phải nói rõ, đề văn mà Trương Tuấn Vĩ làm có phải đề thi ngày mai hay không, chỉ có Trương Tuấn Vĩ biết. Còn nữa... muốn nghe tin tức thứ hai, Trương Tuấn Vĩ, người có lẽ cũng nên đưa ta tiền chứ nhỉ?” Lý Dịch Nhiên tựa tiểu phi tiểu nhìn Trương Tuấn Vĩ.

Trương Tuấn Vĩ chán nản, “Người... đề thi là từ nơi ta mà biết được đó!”

“Rồi sao, tin tức thứ hai này nếu người cũng muốn biết, phải tốn tiền mua, còn có mấy người các người cũng vậy nữa, muốn lưu lại nghe tin tức, phải giao một trăm lượng bạc, như vậy mới công bằng, đúng không?” Lý Dịch Nhiên nhìn qua mọi người, đám người chưa mua đề thi lần trong đám người có mấy người đã bắt đầu do dự.

“Đúng! Dùng tiền mua! Vậy mới công bằng!”

“Đúng vậy, Trương Tuấn Vĩ nhà người cũng phải chi tiền, dựa vào đâu mà bắt chúng ta tốn tiền chứ!”

Mọi người bắt đầu nói loạn lên.

Trương Tuấn Vĩ sau một hồi do dự, khi ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy châm chọc cùng miệt thị, “Lý Dịch Nhiên, người cũng thật có tiền đồ đó!” Nói xong từ trong tay áo mình lấy ra một tờ ngân phiếu một trăm lượng, đập “ba” một tiếng lên mặt bàn trước mặt Lý Dịch Nhiên.

Lý Dịch Nhiên cũng không giận, cẩn thận cất ngân phiếu vào, cười hì hì đáp lại một câu, “Tuấn Vĩ huynh, hai ta giống nhau mà. Còn có a,” Lý Dịch Nhiên nhìn nhìn mọi người, trong giọng nói mang theo cảnh cáo, “Lát nữa mời các vị không có bỏ bạc đi ra ngoài tránh một chút, chỉ hy vọng các người đừng quên rằng, đề thi các người cũng nghe thấy rồi, nếu các người dám tố giác chúng ta... hừ hừ, vậy mọi người cứ dặt tay nhau rời đi thôi! Đến lúc ta ta chắc chắn vẫn sẽ giữ tiền của các người... Các người ngàn lần đừng trở thành kẻ phản bội bạn bè nha!”

“Đúng! Chúng ta đều sẽ làm chứng, nói các người cũng bỏ tiền mua!”

“Nếu ai dám bán đứng chúng ta, chúng ta liền cùng rời đi!”

“Đúng! Chúng ta sẽ cùng rời đi!”

“Chúng ta không được thi, các người cũng đừng mong được thi!”

Tranh nhi nhìn tờ ngân phiếu một trăm lượng kia, bên tai tràn ngập những âm thanh vụn vụn, trong đầu nó hiện lên lời nói nghiêm khắc của Thâm Huy cùng ánh mắt mong đợi của cha mẹ. Còn có tứ thúc... Tứ thúc lúc trên xe đã nói cho nó nghe, trong cuộc đời con người có rất nhiều lựa chọn, mỗi lần lựa chọn đều phải nghe theo trái tim của mình, như vậy mới sẽ không bị mất phương hướng!

Nó không phải không do dự, không phải vấn đề tiền bạc, sự dè hoặc này quá lớn, tin tức tuy rằng không nhất định là thực, nhưng cũng không nhất định là giả a! Nếu là thật, biết được càng nhiều tin tức, khoảng cách đến sơn môn thư viện càng thêm gần! Nhưng mà, lòng nó đang không ngừng kêu gào, lý trí không ngừng nói cho hắn, đây là sai! Không thể, không thể làm như vậy!

Tranh nhi yên lặng rời khỏi phòng, ra khỏi cửa Sơ Nha viện, cánh cửa phía sau bị đóng kín, ngoài cửa Sơ Nha viện có khoảng sáu mươi một sáu mươi hai người đang đứng, cũng có vài người đã bỏ tiền mua đề thi.

Sơ Nha viện nho nhỏ, một cánh cửa này ngăn cách đám đệ tử một lòng dốc sức học tập này, sau cánh cửa kia là hai trăm mười chín đệ tử dùng tiền mua tin tức, ngoài cửa là sáu mươi một đệ tử trai qua dự hoặc vẫn có thể nghe theo trái tim mình.

Những người đi ra từ bên trong còn có Vương Trùng, Vương Trùng cau mày nhìn cánh cửa đang đóng chặt, lại nhìn sáu mươi một học sinh đứng ngoài cửa mang theo thần sắc khác nhau nhưng đều thực trầm lặng, có chút nghi hoặc mở miệng, “Chúng ta... thật sự không đi báo lại chuyện lại với sơn trưởng sao?”

Lời này vừa nói ra, không thể nghi ngờ lại như ném ra một quả bom, mỗi người đều bắt đầu cân nhắc trong lòng.

Đi? Hay không đi? (to be or not to be, it's a question... hehe)

Đi tố giác bọn họ, sẽ làm cho những đệ tử trong đó thân bại danh liệt, từ nay về sau sẽ không thể tiến vào thư viện nữa. Nhưng bọn hắn cũng sẽ một mực khẳng định tất cả mọi người đều đã mua tin tức, chỉ có mình Lý Dịch Nhiên nhận tiền, hắn đã thực sự nói cho bọn họ, nếu bán đứng bọn họ, vậy mọi người đều phải rời đi!

Không đi? Trong lòng... sao lại cảm thấy không công bằng như vậy? Chẳng lẽ cứ để mặc bọn họ thu được tin tức quan trọng mà dễ dàng tiến vào thư viện sao? Thư viện Tùng Nhân khó thi vào là chuyện nổi tiếng khắp thiên hạ, lần này đến đây không thi được, lần sau chắc gì sẽ lại được phụ tử đề cử!

Đệ tử gọi Bằng Đức do dự một chút nói, “Vẫn là... không nên đi... ba người thành hổ*... bọn họ lại có nhiều người như vậy... chúng ta vẫn nên tự lo cho bản thân đi.”

(*Ba người thành hổ: đã từng nghe câu “1 cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”, hay “ba ông thợ da bằng Gia Cát Lượng” chưa nhỉ? Ý nghĩa cũng tương tự như vậy, nhiều người thì càng nhiều sức, thành công càng cao; nhưng câu này thì mang nghĩa xấu, kiểu ỷ mạnh hiếp yếu ấy)

Một đệ tử khác lập tức phản bác, “Bên trong đều là một đám đạo chích! Nghĩ rằng biết chút tin tức là có thể bước vào sơn môn! Chúng ta nhất định phải đi tố giác bọn họ! Ta không tin, chúng ta có nhiều người như vậy chẳng lẽ còn không nói lại bọn họ sao?” Đệ tử này kích động đến mặt đỏ tai hồng, hắn gọi Bạch Cánh, tính tình táo bạo, lòng dạ hẹp hòi, là người ở phòng cách vách Tranh nhi, thường xuyên cùng đồng xá* bởi vì chút việc vặt mà cãi nhau, Tranh nhi biết điều kiện trong nhà hắn cũng không tốt lắm, kích động như vậy cũng không phải vì chính nghĩa gì cả, mà là vì không kiếm ra nổi một trăm lượng bạc mà cảm thấy khó chịu trong lòng thôi, buổi tối lúc ăn cơm còn bởi vì không có bạc mua tin tức mà bị đồng xá cười nhạo, thiếu chút nữa không ngóc đầu lên được.

(*đồng xá: người cùng phòng)

Mọi người rôm rả nghị luận, có đồng ý đi tố giác, cũng có người sợ phiền toái không muốn đi, còn có những người vẫn luôn bảo trì trạng thái im lặng xem xét. Qua hồi lâu cũng không thống nhất được.

Trầm mặc thật lâu, một người sạch sẽ thành thực tên Tạ Thanh hơi run run nhìn bọn họ, nhỏ giọng nói một câu, “Chúng ta vẫn nên tìm phương pháp vẹn cả đôi đường đi. Ta thấy như vậy không tốt lắm...”

Vương Trùng huých vào bắp vai Tranh nhi, “Liều Gia Tranh, người nghĩ sao?”

Tranh nhi suy nghĩ một chút, “Ta cũng hiểu như vậy không tốt, nhưng nếu trực tiếp đến chỗ sơn trưởng tổ giắc không khỏi rất rất không hay, một khi chuyện xảy ra, thanh danh bọn họ có thể bị hủy hết. Không bằng...”

“Đổi đề thi!” Một thanh âm ôn nhuận đồng thời vang lên với Tranh nhi.

Tranh nhi nhìn qua, người nói chuyện là người lớn tuổi nhất trong Sơ Nha viện, cũng là người ít nói nhất, rất ít khi nghe thấy hắn mở miệng nói chuyện.

Vương Trùng cười hắc hắc, “Nhuận Trác huynh, người cùng Liêu tiểu đệ thật ra có cùng ý tưởng.” Hàn Nhuận Trác cũng đã sắp mười tám tuổi, Vương Trùng cũng chỉ mới mười lăm tuổi thôi, tuổi của Tranh nhi tại Sơ Nha viện cũng coi như nhỏ, nhỏ nhất là Tạ Thanh Trung, nhỏ hơn Tranh nhi ba tháng.

Hàn Nhuận Trác mỉm cười, “Không bằng chúng ta đi tìm Hạ Đình học trưởng đi, hắn là học thủ (aka học sinh đứng đầu) của Dương Xuân viện, mời hắn tiện thể báo với phu tử trong thư viện, để bọn họ đổi đề thi ngày mai thì tốt rồi. Về phần tin tức thứ hai mà bọn họ nói tới, ta nghĩ khả năng có liên quan đến phu tử nào tham dự cuộc thi ngày mai có liên quan.”

Biện pháp này cũng coi như vẹn cả đôi đường.

Mọi người thương nghị xong, quyết định để Hàn Nhuận Trác cùng Vương Trùng đến tìm Hạ Đình, sắc trời cũng không còn sớm nữa, thời điểm hai người bọn họ đi tìm Hạ Đình thì hắn đã sớm đi ngủ, biết được mục đích đến của hai người xong cũng thật giật mình, lúc này nói lập tức sẽ báo với tiên sinh trong thư viện.

Chuyện này cứ như vậy xác định rồi, chờ bọn hắn quay lại Sơ Nha viện, Bạch Cánh đang chờ ở cửa, nhìn thấy hai người bọn họ lập tức nghênh đón.

“Sao rồi? Hạ Đình học trưởng nói thế nào? Phu tử có nghiêm trị bọn họ hay không?” Bạch Cánh nhìn bọn họ một cách nóng bỏng.

Hàn Nhuận Trác khẽ cau mày, nhà nhàng băng quơ nói, “Không biết.”

“Không biết? Các người không đến tìm Hạ Đình học trưởng sao?”

Hàn Nhuận Trác không để ý đến hắn, trực tiếp đi vào Sơ Nha viện, Vương Trùng cười hắc hắc, nhìn Hàn Nhuận Trác cười, đi thẳng vào.

Bạch Cánh hấp hấp mũi, trong lòng ảo não, cũng không dám biểu hiện quá mức rõ ràng, cũng theo vào.

54. Chương 54: Cuộc Thi Nhập Núi (hạ)

Sáng sớm hôm nay tiến hành cuộc thi nhập núi, không khí rõ ràng rất lạ. Mọi người đều thức dậy thật sớm, trong lòng mỗi người đều vừa khẩn trương vừa hưng phấn, nhưng từ những điểm rất nhỏ cũng có thể nhìn ra có chút bất đồng.

Những người mua tin tức rõ ràng ổn định rất nhiều, mà những đệ tử khác, hoặc dao động bất an, hoặc đỏ mắt do dự, chỉ có rất ít đệ tử vẫn có thể duy trì bộ dáng bình thản ung dung.

Tranh nhi, Vương Trùng, Tạ Thanh Trung cùng Hàn Nhuận Trác đứng cùng một chỗ, hiện tại xem sách cũng sớm xem không vào, chỉ có thể lại cố gắng tự trấn an bản thân. Tranh nhi không tham gia những cuộc thi giống như vậy, nó thật khẩn trương, khẩn trương giống hắn chỉ có Tạ Thanh Trung.

Trái lại, hai người Vương Trùng cùng Hàn Nhuận Trác không có chút khẩn trương nào. Vương Trùng giống như dĩ vãng cười lộ ra bốn chiếc răng nanh sáng loáng, cười hớ hớ ăn điểm tâm nói chuyện phiếm, Hàn Nhuận Trác thì lại lẳng lặng ngồi bên cạnh nhắm mắt lại, không biết đang nghĩ cái gì.

Hạ Đình đến Sơ Nha viện, toàn sân lập tức im lặng, Hạ Đình nhìn chung quanh một chút, cao giọng nói, “Cuộc thi vào núi bởi vì có quá nhiều người, cho nên sẽ phân ra thi tại bốn lầu Mai Lan Trúc Cúc, thi xong mời đi đến Bích Thanh viên, không phải quay lại Sơ Nha viện. Chờ thi xong, thành tích hôm nay sẽ được công bố, người thi đỗ sẽ trực tiếp tiến vào tứ viện, người không thi đỗ mời ngày mai rời khỏi thư viện.”

Toàn cảnh Bích Thanh viên thực u tĩnh, chung quanh viên trồng không ít cây đại thụ, còn có một mảnh cỏ thật lớn, ở góc vườn còn có một chiếc ao nhỏ nhỏ, trong vườn có một tiểu đình, khóa học cầm nghệ trong thư viện bình thường đều ở nơi này.

Tranh nhi nhìn nhìn, nó ở trong trúc lâu, là nhóm thứ ba. Trong lòng nó càng khẩn trương, Tạ Thanh Trung mang về mặt cầu xin nhỏ giọng nói, “Gia Tranh, ta vào Mai lâu, nhóm thi đầu tiên... Ta có chút khẩn trương...”

Tranh nhi an ủi hần, “Đừng khẩn trương, người ngày thường viết văn thể nào, hôm nay cứ viết như vậy thôi.”

“Hạ học trưởng, ta không thi!” Lý Dịch Nhiên từ trong đám người đi ra, còn mang theo hành lý, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn hần.

Hạ Đình nhìn hần một cái, gật gật đầu, “Mời đi!” Không giữ lại, thậm chí ngay cả hỏi nguyên nhân cũng không.

Lý Dịch Nhiên mang theo hành lý ra tới cửa, còn quay trở lại chào tạm biệt mọi người trong viện, “Mọi người thi tốt nhé! Bỏ nhân* đi trước!” Nói xong tiêu tiêu sai sai, mang theo về mặt tràn ngập ý cười rời đi.

(*bỏ nhân: kẻ hèn)

Bạch Cánh thầm than một câu, “Cầm tiền bỏ chạy, thật sự bôi nhọ thanh danh của người đọc sách!” Thanh âm của hần không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể khiến cho người chung quanh nghe được nhưng sẽ không lọt vào tai Hạ Đình.

Vài người xung quanh tuy rằng không nói gì, nhưng trên mặt đều lộ ra đồng tình.

Trong lòng Tranh nhi có chút khổ sở, hần không biết mình bị sao vậy. Việc làm của Lý Dịch Nhiên tuy rằng có chút quá đáng, nhưng cũng vẫn có thể coi như một người ngay thẳng, một người như vậy cứ vậy rời đi rồi. Nó thậm chí không có cách nào phán đoán hành động của Lý Dịch Nhiên là đúng hay là sai.

“Mỗi người đều có lựa chọn cho riêng mình, có vài lựa chọn những người khác không thể lý giải được. Tranh nhi, con đường này do chính cháu lựa chọn, mỗi khi đưa ra một lựa chọn nào đó, đều phải tự hỏi trái tim mình trước, không cần đánh mất bản ngã của mình!” Tươi cười ấm áp của tứ thúc, lời nói bình tĩnh còn quanh quẩn bên tai, lòng Tranh nhi đột nhiên ổn định lại, mọi người có lựa chọn cho riêng mình, hần cũng có! Lựa chọn của hần chính là quang minh chính đại mà thi đỗ thư viện Tùng Nhân!

“Còn ai muốn bỏ thi không?” Hạ Đình nhìn một vòng chung quanh, hỏi một lần.

Không ai mở miệng.

Hạ Đình kiểm kê nhân số, mang nhóm người đầu tiên tiến vào. Hần vừa đi khỏi, trong viện liền bạo phát những âm thanh đàm luận nhỏ nhỏ, đều đang nói về chuyện Lý Dịch Nhiên bỏ thi, điều kỳ quái duy nhất là Trương Tuấn Vĩ từ đầu đến cuối đều xem sách, không ngẩng đầu, cũng không nói gì.

Tranh nhi học theo Hàn Nhuận Trác nhắm mắt lại, loại bỏ tạp niệm, trong đầu yên lặng lặp lại những nội dung đã học qua.

Người dần dần ít đi, không biết qua bao lâu, Hạ Đình lại xuất hiện ở cửa lần nữa.

“Mời đệ tử Trúc lâu theo ta.”

Tranh nhi mở mắt ra, hít sâu một hơi, đứng lên, khẩn trương cùng sợ hãi, đều ném ra sau đầu. Trong lòng chỉ còn lại tín niệm kiên định nhất định phải thi đỗ vào thư viện cùng những tri thức đã quá quen thuộc trong đầu.

“Cố lên!” Hàn Nhuận Trác mở mắt, cười nói với hần. Hàn Nhuận Trác thuộc đám người cuối cùng dự thi.

Tranh nhi cười cười, dùng sức gật đầu, “Dạ! Huynh cũng vậy!”

Hạ Đình mang bọn họ đi tới một gian phòng lớn, trong phòng đã có ba vị tiên sinh, mọi người lập tức cúi đầu hành lễ, “Kính chào tiên sinh!”

Một vị tiên sinh gật gật đầu với Hạ Đình, Hạ Đình cao giọng nói, “Mời chúng đệ tử ngồi xuống, im lặng nghe tiên sinh nói.”

Mọi người đều ngẩng đầu, trật tự tìm bàn ngồi xuống. Tranh nhi nhận thấy rõ ràng, một trong ba vị tiên sinh thể nhưng là tứ thúc Thẩm Nghị!

Một vị tiên sinh trung niên vuốt râu mở miệng trước, chỉ một câu, “Mọi người tự trọng, chớ tự loạn mình.”

Mọi người sửng sốt, chẳng lẽ đây là đề thi?

Ngay khi mọi người nghi hoặc, Thẩm Nghị mở miệng, “Đề thi hôm nay: luận thị phi. Thời gian là một nén nhang, ba ngàn chữ.” Hắn nhìn về phía Hạ Đình, Hạ Đình xoát một tiếng, kéo sợi giấy buộc trên cuộc giấy, trên tờ giấy rất lớn ấy chỉ có ba chữ cứng cáp hữu lực: luận thị phi!

Luận thị phi?! Thế nhưng lại là đề thi mà Lý Dịch Nhiên bán? Chuyện này khiến không ít người đều lộ vẻ mặt vui mừng, đề thi được bán ra, mọi người trước đó đều từng viết qua đề văn này, thực sự quá tốt rồi!

Nội tâm Tranh nhi run lên, chẳng lẽ Vương Trùng cùng Hàn Nhuận Trác không tìm Hạ Đình nói về chuyện đổi đề thi? Nó ngẩng đầu nhìn Hạ Đình, Hạ Đình đang đốt nhang, từ trên mặt Hạ Đình không nhìn ra chút cảm xúc nào/ Nó lại nhìn Vương Trùng, Vương Trùng đang vui đầu viết văn.

Tranh nhi nhìn lướt nhanh qua toàn trường, đại bộ phận mọi người đang cực lực áp chế cảm giác hưng phấn của chính mình, nó biết tối qua không thiếu học sinh mua đề thi dành suốt đêm để viết về đề văn này. Chỉ có rất ít người không chút hành động, trên mặt nhìn không ra nửa phần cảm xúc.

Thế nhưng, thời gian một nén nhang viết một bài văn ba nghìn từ quả thật rất khó khăn, căn bản không đủ thời gian, cho dù từ đầu tới cuối không chút tự hỏi về đề thi, hành văn liền mạch lưu loát, dùng tốc độ nhất nhất viết cũng không xong a! Đề thi này...căn bản là một đề thi không thể hoàn thành!

Cuộc thi nhập núi của thư viện Tùng Nhân, quả nhiên khó như vậy! Đệ tử sau khi vui sướng lại bắt đầu kinh hoàng, nhưng không ai dám mở miệng, nhang đã bắt đầu cháy, đệ tử ở đây đều biết, nếu nhang cháy hết mà còn chưa viết xong, cuộc thi lần này coi như bỏ! Dù sao không có học viện nào sẽ thu những đệ tử ngay cả văn cũng không viết được!

Tất cả mọi người đều lộ vẻ khó xử, rõ ràng đây là làm khó người ta a! Một nén nhang thì sao có thể viết đủ ba ngàn chữ chứ!

Tranh nhi có chút hoảng hốt, nó buộc bản thân tĩnh tâm, Tranh nhi hít sâu một hơi, thời gian một nén nhang, nó phải tĩnh tâm nhanh chóng viết.

Còn có vị tiên sinh trung niên kia, mọi người tự trọng, chớ tự loạn mình... Lời đó và yêu cầu của cuộc thi liệu có liên hệ gì không?

Ba vị tiên sinh đang ngồi đó, Thẩm Nghị đang lẳng lặng ngồi đó, vị lớn tuổi nhất vẫn không có ý định mở miệng thậm chí từ từ nhắm hai mắt lại chớp mắt. Tiên sinh trung niên cùng Thẩm Nghị đều cầm sách xem đến nhập thần, Hạ Đình đốt nhang xong đã không thấy tăm hơi.

Mọi người tự trọng! Chớ tự loạn mình! Trong đầu Tranh nhi vẫn lặp lại những lời này, nó nhìn thần sắc hết sức bình yên của tứ thúc, thôi thôi, cho dù viết không xong, cũng chỉ có thể cố gắng hết sức! Tranh nhi vui đầu chấm mực bút, bắt đầu viết văn!

Nhang càng đốt càng ngắn, mặt càng đệ tử cũng càng ngày càng lộ vẻ sốt ruột, trên trán đều có mồ hôi lấm tấm chảy ra, Trương Tuấn Vĩ nhìn trái nhìn phải, lại cẩn thận nhìn ba vị tiên sinh, nhanh chóng từ trong lòng lấy ra một tờ giấy, đối với bài thi trên bàn!

Người chung quanh thấy được động tác của Trương Tuấn Vĩ, cũng cẩn thận nhìn quanh, thấy không có người quan sát cũng từ trong lòng lấy bài thi ra, đối với bài thi vốn chưa viết xong!

Tin tức thứ hai của Lý Dịch Nhiên chính là: mang theo một bài thi viết xong nội dung đề thi, trong phòng thi sẽ dùng đến!

Tối hôm đó, Lý Dịch Nhiên sau khi đám người không bỏ tiền mua đề rồi đi rồi mới cười nói, “Tin tức của ta tuyệt đối là thật, đề thi ngày mai chính là “luận thị phi”, ngày mai trong phòng thi sẽ có ba vị tiên sinh,

vốn lẽ chỉ xuất hiện hai vị, nhưng gần đây thư viện mới tới một vị tiên sinh trẻ tuổi cũng muốn cùng coi thi, cho nên mới có ba vị tiên sinh.”

“Cuộc thi vào núi so với những cuộc thi bình thường thì khó hơn rất nhiều, không phải mấy loại cuộc thi bình thường các người đã trải qua, cho nên, đêm nay các người phải cố gắng làm xong một phần bài thi thật hoàn mỹ, ngày mai mang theo, tất sẽ có chỗ dùng đến!”

“Chúng ta dựa vào gì mà tin người?” Trương Tuấn Vĩ hoài nghi nói.

Lý Dịch Nhiên cười lạnh một tiếng, “Hàng năm trách nhiệm tiếp đón tân đệ tử trong thư viện Tùng Nhân thuộc về một trong bốn viện, năm nay là Dương Xuân viện. Tất cả trình tự và nội dung của cuộc thi, học thủ (người đứng đầu) đảm nhiệm tiếp đón sẽ biết được trước tiên. Các người sợ rằng không biết đi, học thủ Hạ Đình của Dương Xuân viện, chính là Hạ học trưởng trong miệng các người, là biểu ca của ta!”

“Biểu ca!” Mọi người đều ồ lên.

“Năm ngoái ta cùng biểu ca từng tới tham gia cuộc thi của thư viện, hẳn thi đỗ, nhưng thành tích của ta lại không tốt. Năm nay ta không muốn thi, kiếm chút tiền về nhà có gì mà không tốt, cũng không phải chỉ có thể đỗ vào thư viện này mới có thể thi đỗ công danh!” Lý Dịch Nhiên mang vẻ thản nhiên nói.

“Nếu chúng ta mang theo bài văn làm trước, lại không dùng tới thì làm sao giờ?” Một người mở miệng hỏi.

Lý Dịch Nhiên nhún nhún vai, “Ta chỉ có tin tức đó thôi, có thể dùng hay không thì phải dựa vào bản thân các người. Ba vị tiên sinh cũng là tiên sinh trong Dương Xuân viện, biểu ca ta cũng không biết về tính nết của bọn họ. Dù sao ngày mai, các người tự giải quyết cho tốt đi!”

Trong lúc lặng yên đó, không khí trong phòng cũng dần dần biến hóa, người đổi bài thi rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, những người không biết tin tức

Hương cháy hết, Thẩm Nghị đứng lên, cất cao giọng nói, “Tất cả dừng bút, Hạ Đình, dẫn bọn họ ra ngoài.”

Hạ Đình không biết đã đứng dậy từ khi nào, đứng ở trước đám đệ tử, hướng ba vị tiên sinh hành lễ, chúng đệ tử cũng hành lễ theo.

Ra khỏi phòng, Hạ Đình chỉ vào con đường mòn nói, “Các người theo lối này rời khỏi Bích Thanh viện, ta phải đi dẫn đường cho nhóm đệ tử cuối cùng. Không được nói chuyện âm ỉ, đi đi.”

Vương Trùng đi đến bên cạnh Tranh nhi, dùng bả vai huých vào người hắn, thấp giọng hỏi, “Người thi thế nào?”

Tranh nhi sụp đầu, “Ta chưa làm xong nữa... ngay cả một nửa cũng không viết được...”

Vương Trùng gật gật đầu, không nói gì thêm.

Đến Bích Thanh viện, mọi người bắt đầu lú lú rú rú tán gẫu, thông qua dò hỏi lẫn nhau mà biết rằng, trên cơ bản ngoài trừ sáu mươi mốt, sáu mươi hai người kia, những người khác đều đổi bài thi.

Đám người phân thành hai nửa, một nửa vô cùng vui mừng, miệng lưỡi trơn tru nói về bài văn của mình, nửa còn lại lặng không yên chút tiếng động, trầm thấp cô đơn.

55. Chương 55: Kết Quả Cuộc Thi

Chờ tại Bích Thanh viện một lúc lâu, mới thấy đám đệ tử cuối cùng đi ra. Vương Trùng cùng Tranh nhi thấy Hàn Nhuận Trác thì liền tiến lên nghênh đón.

“Thế nào? Người viết xong không?” Vương Trùng hỏi.

Bọn họ đã biết, đề thi của mọi người đều như nhau.

Trên mặt Hàn Nhuận Trác là một mảnh đạm nhạt, nhẹ nhàng gật đầu, “Viết xong.”

“Người viết xong!” Mọi người đều kinh ngạc, thời gian một nén nhang, ba nghìn chữ, thế nhưng có thể viết xong?

“Khụ khụ!” Hạ Đình đứng trên đình viện, nhìn thái độ từ trên cao nhìn xuống nhìn mọi người, chờ tất cả im lặng mới cao giọng nói, “Các vị tiên sinh cần bình luận văn, các người có thể nghỉ ngơi ở nơi này, không được rời đi. Chờ các vị tiên sinh xem văn xong sẽ tới công bố thành tích.”

Hạ Đình vừa đi khỏi, mọi người tách tốp năm tốp ba ngồi trên chiếu, dù sao còn phải chờ thêm chút nữa, có thể tâm sự để giảm bớt áp lực trong lòng.

“Hàn học trưởng, người viết văn ra sao?” Tranh nhi cũng rất ngạc nhiên, Tạ Thanh Trung bên cạnh cũng tròn mắt, sùng bái nhìn Hàn Nhuận Trác. (hãy liên tưởng tới cún con

~)

Hàn Nhuận Trác thản nhiên nói, “Viết một bài về.”

Về? Ặc... Chưa từng nghe nói sẽ có người tại phòng thi viết về đâu.

Hàn Nhuận Trác cười nhẹ, “Các đệ không thấy kỳ quái sao? Cuộc thi chỉ cho thời gian có một nén nhang, còn muốn làm ra một bài văn ba ngàn tự. Điều này là một chuyện cực kỳ khó khăn, hơn nữa, đề thi vừa rồi chính là “Luận thị phi”, trong cuộc thi còn có người treo đầu dê bán thịt chó, giám thị tiên sinh lại chẳng quan tâm, ta cuối cùng cũng cảm thấy cuộc thi nhập núi của thư viện Tùng Nhân không thể như vậy được.”

“Đương nhiên, nếu như đây thực sự là cuộc thi nhập núi của thư viện Tùng Nhân, Hàn mỗ ta đây hôm nay sẽ rời khỏi thư viện.” Hàn Nhuận Trác lại nói tiếp.

Tranh nhi không nói gì, nó cũng cảm thấy cuộc thi nhập núi này có chút không đúng lắm, nhưng không thể nói rõ được.

Bích Thanh viện vốn đang ồn ào những tiếng tranh luận đột nhiên yên tĩnh lại, Tranh nhi nhìn về phía cửa, đi đầu đúng là sơn trưởng Tùng Nhân thư viện, Thẩm Huy. Phía sau hắn là vài phu tử, Tranh nhi có thể nhận ra hai vị, tứ thúc Thẩm Nghị cùng Phùng tiên sinh.

Đám đệ tử tự giác đứng sang hai bên, tạo thành một con đường cho các vị tiên sinh. Chờ các vị tiên sinh đi qua rồi, lại tụ lại, đứng cùng nhau.

Thẩm Huy cùng vài tiên sinh đi lên đình viện, Hạ Đình cũng đi theo phía sau cùng các tiên sinh, chờ khi các tiên sinh đã ngồi xuống ghế, cung kính đứng bên cạnh bọn họ.

Thẩm Huy không ngồi, hắn đứng trước các tiên sinh, nhìn một vòng chung quanh, ánh mắt ôn hòa lại lộ ra vài phần nghiêm khắc, hắn trầm giọng nói, “Ta là sơn trưởng của thư viện Tùng Nhân, đầu tiên, ta muốn cảm ơn các đệ tử đã đến tham dự cuộc thi nhập núi của thư viện.”

Hắn nói xong dừng lại một chút, đưa mắt nhìn tất cả đệ tử. Tranh nhi lập tức cảm nhận được một loại cảm giác khẩn trương, đây là loại khẩn trương khi tương lai sắp được định đoạt, bởi mỗi bị cắn chặt, ánh mắt cũng nhìn thẳng vào Thẩm Huy, sợ sẽ nghe thiếu bất kỳ câu nào của hắn.

“Kỳ thật cuộc thi nhập núi, ngay từ khi các người tiến vào thư viện đã bắt đầu, nói cách khác, từ ngày các người bước vào thư viện, mỗi lời nói cử động của các người đều nằm trong phạm vi cuộc thi, cho nên... những người mua bán đề thi, không điểm.” Lời Thẩm Huy vừa nói xong, bên dưới hoàn toàn yên tĩnh.

Rất nhiều người đều oán hận đưa mắt nhìn những người không mua đề thi, cho rằng bọn hắn tố cáo mật.

Nhưng trong đám người con lại kia đã có người cao hứng, vô cùng đắc ý nhìn bọn họ, cười lạnh trong lòng.

Thẩm Huy nói tiếp, “Trong khi thi cử, những kẻ treo đầu dê bán thịt chó, không điểm. Người không hoàn thành bài thi, không điểm. Bài văn không đủ ba nghìn chữ, không điểm. Như vậy xem ra, cuộc thi vào núi lần này, không ai có thể đỗ, mời các vị trong đêm nay thu dọn hành lý, sáng sớm mai xuống núi rời đi.”

Tất cả mọi người tròn mắt, không ai đỗ?! Vậy chẳng phải tất cả những gì họ làm đều uổng phí sao?

Hàn Nhuận Trác cau mày, nhìn vị sơn trưởng trẻ tuổi này, tiến lên phía trước hành lễ, lớn tiếng hỏi, “Đệ tử có câu hỏi này, xin sơn trưởng có thể giải đáp.”

Thẩm Huy gật đầu với hắn, “Người hỏi đi.”

“Xin hỏi sơn trưởng, ngài có thể trong thời gian một nén nhang hoàn thành một bài văn ba nghìn chữ không?” Hàn Nhuận Trác khì thế bức người, vừa nói đã đưa ra vấn đề sắc bén như vậy.

Thẩm Huy nhìn hần, khẽ cười cười, sau đó lắc đầu, “Không thể.”

Phía dưới bắt đầu có tiền nói chuyện nho nhỏ. Hàn Nhuận Trác lại hỏi, “Vậy vì sao lại đưa ra cho chúng ta một đề thi không thể hoàn thành như vậy? Nếu yêu cầu này không thể nào hoàn thành, sơn trưởng ngay từ đầu đã không có ý định nhận chúng ta làm đệ tử phải không?”

Có người đi đầu, người bên dưới cũng bắt đầu tự hỏi, chậm rãi có những tiếng quát tháo dựa vào đầu, dựa vào đầu.

Thẩm Huy không trả lời, người lớn tuổi nhất trong các giám thị tiên sinh từ đầu tới cuối đều uống rượu, vuốt chòm râu dài của mình nói, “Thư viện là nơi thanh tĩnh, sao có thể tha thứ cho đám người huyên náo.” Bộ dáng hần nhìn đã khoảng bảy mươi tuổi, nhưng giọng nói lại thập phần trung khí.

“Đệ tử trong thư viện đã nhiều, năm nay quả thực không muốn nhận đệ tử. Nếu các người lại kêu gào, thư viện sẽ gửi thư, lấy tội danh gây rối thư viện tố cáo các người đến các thư viện khác, để các người sau này không thể nhập học thư viện nào nữa!”

Uy hiếp này cũng quá nặng đi! Mọi người đều giận mà không dám nói gì, thanh âm cũng dần dần nhỏ đi.

“Xin các vị tiên sinh cho chúng đệ tử một lời giải thích!” Hàn Nhuận Trác từng bước áp sát, lại hành lễ, trong mắt ngập tràn kiên cường.

Trong mắt lão tinh sinh chợt lóe ánh sáng, chậm rãi mở miệng, “Thậ là oa nhi quật cường! Còn có ai không phục giống hần hả? Vậy nhóm các người liền đứng chung một chỗ đi, lão phu muốn nhìn, xem có mấy oa nhi không phục!”

Phía sau Hàn Nhuận Trác nhất thời trống không, Hàn Nhuận Trác quay đầu, khinh miệt nhìn thoáng qua, cười lạnh một tiếng, trực tiếp vén áo bào quỳ xuống, rất có ý tứ nếu không được giải thích sẽ không bỏ qua.

Tranh nhi nắm chặt tay, tam thúc không phải từng nói để nó tới đây thử xem sao? Vì sao hiện tại lại nói không nhận đệ tử! Dựa vào đâu chứ? Dựa vào đâu nó cố gắng hết sức để học để thi, lại gặp phải loại chuyện này!

Tranh nhi cảm thấy bản thân như tên hề trong gánh xiếc, cố gắng hết sức biểu diễn xong, lại bị mọi người nói rằng, màn biểu diễn của người rất cuộc cũng chỉ là trò cười mà thôi!

Nó ngẩng đầu, vừa vặn chống lại ánh mắt Thẩm Nghi, lòng Tranh nhi chấn động, trong mắt tứ thúc... không có chỉ trích, chỉ có cổ vũ.

Tranh nhi vén áo bào, quỳ xuống phía sau Hàn Nhuận Trác, Hàn Nhuận Trác cười với hần, Tranh nhi đáp lại một nụ cười, sau đó ngẩng đầu, nhìn các vị tiên sinh phía trước.

Bên cạnh dần dần có thêm vài người, Tạ Thanh Trung quỳ xuống bên cạnh hần, mặc dù có chút nhát gan, nhưng vẫn quỳ xuống. “Cha... ta chỉ cho ta thi lần này thôi... cho nên... Dù sao cũng vậy mà... Không bằng để biết rõ rồi mới đi.” Nó dùng thanh âm thật nhỏ nói bên tai Tranh nhi.

Lão phu tử lạnh lùng quát một tiếng, “Một đám nhóc ranh không tự lượng sức mình! Hạ Đình, để bọn chúng viết tên của mình đi! Ngày mai lão phu sẽ đem danh tính bọn họ công bố, xem còn có thư viện nào sẽ nhận bọn chúng!”

Hạ Đình bưng giấy và bút mực tiến lên, Hàn Nhuận Trác dẫn đầu, không chút do dự viết tên của mình xuống. Hạ Đình nhìn như nhẹ nhàng cầm mảnh giấy kia rời đi, thực tế lại mang theo vận mệnh của họ đi rồi, mỗi người nhất thời đều khó có thể nói rõ cảm xúc của mình.

Tranh nhi nhìn qua tờ giấy kia, đại khái chỉ có hai mươi mấy cái tên.

Lão phu tử tiếp nhận tờ giấy nhìn lướt qua, đột nhiên nở nụ cười, lại đưa cho Thẩm Huy, lớn tiếng cười nói, “Hàn Nhuận Trác này, không phải chính là đệ tử vừa viết về châm chọc cuộc thi đó sao?”

Thẩm Huy nhìn những cái tên trên giấy, khi nhìn thấy tên Liêu Gia Tranh, trong mắt hắn hiện lên sự khen ngợi. Hắn nhìn đệ tử đứng bên cạnh, lại nhìn nhìn hai mươi mấy học sinh đang quỳ bên dưới, gật gật đầu, cao giọng tuyên bố.

“Các người đứng lên đi, nhưng đệ tử viết tên trên tờ giấy này có thể lưu lại phân tới tứ viện, nhưng đệ tử khác, mời sáng sớm mai rời khỏi thư viện!”

Hả... Sao lại thế này? Sao có thể như vậy? Bọn họ không phải... không phải đều bị ghi lại tên tuổi, đều là những người không thể đến bất kỳ thư viện nào học tập hay sao?

“Các người gian khổ học tập nhiều năm, hoặc vì công danh lợi lộc, hoặc vì phú quý của bản thân, đều không dễ dàng gì. Nhưng các người cũng nên biết, điều gì là quan trọng nhất trên đời này chứ? Đức hạnh! Đức hạnh mới là thứ quan trọng nhất đó! Hạ Đình, giải thích cho bọn hắn nghe.” Thẩm Huy nói.

Hạ Đình mỉm cười, “Phần thi thứ nhất của cuộc thi nhập núi, dự hoặc. Trương Tuấn Vĩ lộ đề, Lý Dịch Nhiên bán đề, đây là khảo nghiệm đầu tiên với các người, khi đứng trước một chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, các người có thể cưỡng lại dự hoặc hay không? Cho dù đó có là cơ hội mua được bằng tiền tài, các người không phải cũng sẽ được một bước lên tiên hay sao? Thật đáng tiếc, phần thi thứ nhất, rất nhiều người đã được không điểm.” Về mặt hắn tràn đầy tiếc hận.

Trương Tuấn Vĩ đứng ra cười nói, “Ta vốn là đệ tử của Dương Xuân viện, cố ý lộ đề thử các người thôi.”

Lý Dịch Nhiên vốn lẽ đã rời khỏi Sơ Nha viện cũng xuất hiện, khuôn mặt thanh tú của hắn hiện lên chút ngượng ngùng, “Kỳ thật ta không nói sai đâu, đề thi cũng đúng, thời gian không đủ cũng đúng, ta cũng đã sớm nói với các người rồi nha. Hơn nữa...” Hắn nhìn Hạ Đình, “Hắn thật sự là biểu ca ta, cũng là học thủ của Dương Xuân viện, thành tích của ta quả thật không bằng hắn, nhưng mà... ta cũng là đệ tử của Dương Xuân viện.” Hắn cười hắc hắc, đứng sau lưng Hạ Đình.

Hạ Đình hơi thở dài, “Thời điểm các người giao tiền cho Lý Dịch Nhiên, các người đã trượt phần thi thứ nhất. Phần thi hai của cuộc thi nhập núi, luận thị phi. Đây cũng không phải đề thi yêu cầu quá đáng kia, mà là cuộc thi dành cho những người không mua đề thi, Vương Trùng hỏi các người có muốn đi tố cáo hay không, thái độ của các người chia làm hai nửa. Phần thi này, kiểm tra xem, trong lòng các người, điều gì là đúng đắn, điều gì là sai trái. Trong lòng phân rõ trắng đen, các người lại tiếp tục làm gì?”

Tranh nhí nhìn về phía Vương Trùng, Vương Trùng cười hắc hắc, lộ ra răng nanh trắng nõn, “Ta cũng là đệ tử của Dương Xuân viện.”

“Mặc kệ đối hôm đó các người tố cáo bọn họ với sơn trưởng hay bất kỳ phu tử nào, làm lớn chuyện, hay lựa chọn trầm mặc không hé răng, các người đều đã trượt phần thi này. Bởi vì người lựa chọn điều thứ nhất, chẳng những không ngăn chặn đồng học làm những chuyện không đúng, lại còn làm những việc của kẻ tiểu nhân, tuy rằng có thể thành công ngăn cản nhưng không khỏi làm tổn hại đến tình nghĩa đồng môn, sẽ khiến cho những đệ tử đó không còn mặt mũi nào đối mặt với mọi người. Chỉ là một cuộc thi mà thôi, lại thực hiện biện pháp không cho người khác đường lui như vậy quả thực quá tàn nhẫn rồi. Những người lựa chọn biện pháp thứ hai, vô thanh vô tức có thể coi như trợ Trụ vi ngược*, người có thể cho rằng đây là tự bảo vệ bản thân, nhưng không thể dẫn người ta hướng đến cái thiện, cũng không điểm.”

(*trợ Trụ vi ngược: chỉ hành vi nổi tay cho kẻ xấu, dựa trên điển tích về Trụ vương ngày xưa nha)

“May mắn, các người đã lựa chọn biện pháp thứ ba, chính là nói cho ta biết về chuyện đề thi đã bị lộ, xin ta đi nhắc nhở các phu tử đối đề thi mới. Không tố cáo bọn họ, cũng không để họ tiếp tục làm vậy, coi như không sai.”

“Mà đề thi yêu cầu quá đáng kia, cộng với hoàn cảnh hoàn toàn bất lợi cho các người, vẫn lựa chọn kiên trì hay tìm kiếm cơ hội, đều cơ kiếm lợi.”

Hạ Đình bình tĩnh nhìn chúng đệ tử, mỗi người đều tròn tròn mắt.

Tất cả đều đã được tính toán từ trước sao?

56. Chương 56: Bài Học Đầu Tiên Của Thư Viện Cho Bọn Họ

Thẩm Huy nhìn ánh mắt đại ra của bọn họ, mỉm cười, “Các người đọc sách đã nhiều năm, không biết đã đọc qua bao nhiêu lời dạy của thánh nhân. Cổ nhân vô dụng mới bền, làm người cũng giống như vậy. Nhận thức được sự thật, làm việc đến nơi đến chốn là bốn phần của kẻ làm người. Các người đều còn rất trẻ, ngày sau sẽ gặp được rất nhiều chuyện, phải nhớ kỹ, cuộc sống sẽ gặp phải rất nhiều dụ dỗ, biết duy trì bản tính chính mình, tin tưởng bản thân mới là điều quan trọng nhất!”

“Biết rõ sai lầm, hiểu được đúng sai tất nhiên rất tốt, nhưng cũng phải hiểu được mềm mỏng. Trong cuộc sống có một số việc, không thể lấy thị phi đúng sai đến nhìn nhận, ngoài đen cùng trắng, còn có xám. Một ngày nào đó, nếu các người trở thành một vị quan phụ mẫu, nhất định phải hiểu được sự khó xử của người khác. Ngày sau nếu như các người gặp phải những chuyện giống như Lý Dịch Nhiên, phải hiểu được dù có muốn ngăn cản người khác cũng không thể làm chuyện không lui cho người khác đường lui, con người tính bản thiện, để cho người ta một cơ hội, tương lai có lẽ sẽ khác đi.”

Ánh mắt mọi người vốn từ trong mê mang khiếp sợ chậm rãi khôi phục lại, đều là những hài tử mới hơn mười tuổi, lại đều thông minh lanh lợi, sau khi trải qua một loạt chuyện trước đó, lời nói này của Thẩm Huy không thể nghi ngờ đã cảnh tỉnh bọn họ, trong lòng đều dần dần sáng tỏ, đều chậm rãi suy xét những lời này trong lòng, thấu hiểu những ý tứ trong đó.

Thẩm Huy vừa lòng nhìn bộ dáng có chút đăm chiêu của mọi người, tiếp tục nói, “Còn có một câu như thế này, muốn người khác không biết trừ phi mình không làm. Có đôi khi người khác đang làm chuyện của riêng họ, dường như không chú ý người, kỳ thật nhất cử nhất động của người đều nằm trong tầm mắt của họ. Quân tử phải sống ngay thẳng, làm được thì sẽ làm, làm không được cũng phải cố hết sức để làm được. Cho dù sẽ không làm được, chỉ cần cố hết sức, sẽ không thẹn với lòng.”

Thẩm Huy nhìn lão tiên sinh bên cạnh cười nói, “Các người đều biết rằng, trong thời gian một nén nhang mà phải hoàn thành một bài văn ba nghìn chữ quả thật là chuyện khó có thể làm được. Nhưng sao lại không đứng ra nói lên ý kiến? Lời của lão tiên sinh tuy rằng là giả, nhưng hài tử, cuộc đời của các người còn dài, mai này sẽ gặp phải những lựa chọn còn khó khăn hơn so với hôm nay, cũng sẽ không phải những đãi ngộ còn không công bằng hơn so với hôm nay, các người sẽ học được cách nói “Không!”, học được cách tận dụng những gì các người đã học, học được cách đối mặt với những chuyện không công bằng như thế thế, nam tử hán đỉnh thiên lập địa, chẳng những không muốn thẹn với lương tâm! Càng không muốn thẹn với bản thân!”

Giọng nói của Thẩm Huy trầm ổn hữu lực, không ít học sinh đã xuất hiện vẻ mặt áy náy, khi nghe đến câu cuối cùng thì trở nên vô cùng kích động.

“Ngày sau các người sẽ ở những nơi khác nhau phát huy năng lực của chính các người, không vào được thư viện Tùng Nhân không phải chuyện quan trọng. Sách có thể đọc ở bất cứ nơi nào, những triết lý sẽ lưu lại vĩnh viễn trong lòng các người, hy vọng những lời nói hôm nay của ta có thể cho các người một chút ngộ giác. Đây là bài học đầu tiên của thư viện Tùng Nhân dành cho các người.”

Thẩm Huy nói xong, lẳng lặng nhìn mọi người, nội tâm Tranh nhi đang không ngừng quay cuồng, nó nhìn tam thúc đứng nơi đình viện, thẳng tắp hiên ngang, trong mắt tràn ngập ý tứ cổ vũ, nó cảm thấy có chút mơ hồ.

Trầm mặc thật lâu, một người quỳ xuống, hai người quỳ xuống, càng ngày càng nhiều người quỳ xuống, rồi tất cả mọi người cùng quỳ xuống, cùng dập đầu, “Ghi nhớ lời dạy bảo của tiên sinh!”

Thẩm Huy khẽ gật đầu, quay đầu lại căn dặn vài câu, lưu lại Thẩm Nghị cùng Hạ Đình, mang theo các tiên sinh khác rời đi trước.

Thẩm Nghị nhẹ nhàng nói một câu, “Đứng lên hết đi. Lời sơn trưởng nói, đã ghi tạc trong lòng chưa?”

“Nhớ kỹ!” Mọi người đều đứng lên, Thẩm Nghị tán thưởng khẽ gật đầu, “Không đổ vào thư viện không quan trọng, mặc kệ là sơn trưởng cũng được, mà ta cũng được, cũng không phải vì nhận được sự dạy dỗ của thư viện nổi danh, tương lai của các người đều do chính các người nắm giữ.”

Mọi người đồng loạt đáp, “Đa tạ tiên sinh đã dạy bảo!”

Thẩm Nghị gật đầu, “Lát nữa Hạ Đình sẽ đem danh sách phân viện của đệ tử đến Sơ Nha viện, bây giờ còn thời gian, cùng học trưởng và các đồng học tạm thời cùng quay lại chờ một chút, hôm nay từ biệt, không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại. Không thể ngay cả những đồng học cùng nhau sinh hoạt mấy ngày có bộ dáng thế nào cũng quên mất. Đi đi!”

Thẩm Nghị vừa nói như vậy, mọi người đều cảm thấy thoải mái không ít, Thẩm Nghị rời đi, mọi người theo Hạ Đình trở lại Sơ Nha viện. Tranh nhi khiếp sợ, cũng kích động, cuộc thi nhập núi của thư viện Tùng Nhân... không bằng nói, là thư viện Tùng Nhân dạy cho bọn hắn một khóa học về cuộc sống!

Trương Tuấn Vĩ, Lý Dịch Nhiên cùng Vương Trùng cũng theo mọi người quay lại Sơ Nha viện, hôm nay sau khi mọi người trải qua vài lần tâm trạng lên xuống, dường như đều sáng sủa không ít, cũng sắp tới giờ biệt ly, mặc dù rất buồn nhưng cũng không quên vui đùa ầm ĩ hi hi ha ha. Thẩm Nghị nói rất đúng, hôm nay từ biệt rồi, không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại!

Trương Tuấn Vĩ sinh động như thật kể lại chuyện mà khai giảng năm ngoái bọn họ gặp được, lúc đó chịu trách nhiệm tiếp đón tân sinh là Hàn Đông viện, nhóm học trưởng Hàn Đông viên thông minh vô cùng, chính bọn họ sống không bằng chết. Lý Dịch Nhiên ngồi bên cạnh thỉnh thoảng bổ sung, mọi người nghe xong bình tĩnh đại ngộ, hóa ra đón tiếp tân sinh hàng năm cũng là một bài thi đối với từng viện, làm thế nào có thể dùng cách đơn giản nhất tạo ra thử thách thích hợp nhất, cũng có thể khiến người ta hiểu được rõ nhất về cụm từ “cuộc thi nhập núi.”

Đến chiều, Hạ Đình cầm bảng vàng đến dán lên, trên bảng không phân thứ tự, những người đỗ lần này đều được phân vào Dương Xuân viện.

Mọi người cùng tiến lên xem bảng, Vương Trùng vỗ vai Hạ Đình, bĩu môi nói với hắn, “Sao lại để tất cả đều ở lại Dương Xuân viện? Mọi năm không phải đều phân vài đệ tử tới viện khác sao?”

Hạ Đình nhún nhún vai, “Thẩm tiên sinh nói, mọi người có tình đồng môn, phân ra không khỏi tịch mịch, vẫn nên xếp chung một nơi tốt hơn.” Hắn cũng không biết sao lại như vậy, lúc hắn tới gặp Thẩm tiên sinh mới tới kia, Thẩm tiên sinh đã nói như vậy.

Đám đệ tử năm nay thật đáng thương, hắn vốn rất xem trọng Hàn Nhuận Trác, mặc kệ căn cứ theo tư chất hay tuổi của hắn mà nói, không vào được Hàn Đông viện cũng sẽ được phân đến Noãn Hạ viện, kết quả lại kẹt ở Dương Xuân viện này, vị Thẩm tiên sinh mới tới này cũng thật lạ, nhưng mà quên đi, trong thư viện này, không có chuyện gì không thể xảy ra, Hạ Đình lắc đầu, ném bỏ những ý nghĩ trong đầu.

Hai mươi ba người được lưu lại cũng không nói thêm điều gì, có thể ở lại thư viện Tùng Nhân đã không dễ dàng, còn chọn viện cái gì chứ. Hàn Nhuận Trác có chút thất vọng, nhưng rất nhanh đã che dấu.

Vào ban đêm, nhà ăn Sơ Nha viện làm thêm cơm, mọi người náo loạn cả đêm, sáng sớm hôm sau, lưu luyện không rời chào tạm biệt những đệ tử phải rời đi, đoàn người Tranh nhi được đưa tới Dương Xuân viện, phân phòng ở, thay vào quần áo của thư viện, chính thức trở thành đệ tử của thư viện Tùng Nhân.

Hôm đó khi cuộc thi nhập núi đã tiến hành xong, Thẩm Huy cùng Thẩm Nghị, còn có Phùng tiên sinh ngồi tại tiểu đình sau núi ngắm cảnh cùng vài vị tiên sinh khác, Thẩm Huy cười hỏi hai người bọn hắn, “Phùng tiên sinh, minh Chi, hai ngày nay thấy thế nào? Cuộc thi nhập núi của thư viện Tùng Nhân chính là như vậy.”

Phùng tiên sinh cười ha ha, “Điều a! Điều a! Bọn nhỏ đó thật sự quá thông minh, lão phu thật thích a!”

Thẩm Nghị cười nói, “Thật không biết nên nói bọn chúng thông minh, hay nói nhóm phụ tử trong thư viện chúng ta đều rất lười, ngay cả cuộc thi nhập núi quan trọng như vậy cũng không quản.”

Viện thủ* Noãn Hạ viện Ngô ký tiên sinh cười nói, “Lời này của Minh Chi nói đúng rồi, do chúng ta rất lười!”

(*viện thủ: người đứng đầu viện)

Viện thủ Hàn Đông Viện Bàng Lập Tân, chính là vị giám thị tiên sinh trung niên kia rung đùi đắc ý nói, “Cung không đúng, cũng không đúng. Đây là atjo cơ hội, cho các học thủ dẫn theo các đệ tử đi suy tính

muờu kế, chúng ta chỉ phụ trách phối hợp, cũng rèn luyện cho các đệ tử, cũng để mấy bộ xương già chúng ta được nghỉ ngơi một phen.”

Viện thủ Lương Thu viện Ôn Lương Mộc gật gật đầu, hần không thích nói chuyện, lúc nào cũng chỉ gật đầu ra hiệu.

“Các đệ tử của Dương Xuân viện rất không tồi! Nhưng mà từ sau khi Trương tiên sinh rời khỏi thư viện, vẫn chưa có ai đảm nhiệm vị trí viện thủ Dương Xuân viện, Tông Chi, người cũng mau chóng chọn ra một người đi. Một đám oa nhi mới kia ngày mai đã có thể dọn vào.” Ngô Ký nói với Thẩm Huy, Tông Chi là tên tự của Thẩm Huy.

Thẩm Huy gật gật đầu, bái lạy Phùng tiên sinh một cái, “Không biết Phùng tiên sinh có đồng ý nhậm chức viện thủ Dương Xuân viện hay không?”

Phùng tiên sinh không kịp phản ứng, có chút khó xử, “Ta chỉ vừa đến được hai ngày...”

Thẩm Huy cười nói, “Hai ngày hay mấy ngày đều không quan trọng, mọi người đều ủng hộ tiên sinh, tiên sinh là danh nho đương thời, mọi người chỉ mong tiên sinh đồng ý mà thôi.”

“Việc này... việc này...” Phùng tiên sinh có chút do dự, dù sao thời gian lão đến thư viện Tùng Nhân quá ngắn, còn chưa hiểu rõ hết mọi chuyện.

“Người đáp ứng đi, lão Phùng.” Bằng Lập Tân là người hào sảng, trực tiếp vỗ vai Phùng tiên sinh đề nghị. Hần có quen biết với Phùng tiên sinh, khi nói chuyện so với những người khác có thêm vài phần tùy ý.

Phùng tiên sinh nhìn dáng vẻ cổ vũ của mọi người, cười ha ha, “Được! Cung kính không bằng tuân mệnh, ta đây liền nhậm chức viện thủ Dương Xuân viện, sau này còn xin mọi người chỉ giáo nhiều.”

Mọi người đều chấp tay chúc mừng, Phùng tiên sinh cũng tràn đầy ý cười cảm ơn lại.

“Vậy Minh Chi bắt đầu từ ngày mai cùng đảm nhận vị trí phụ tử khoa đức nghệ* đi. Khoa đức nghệ mới khai khoa năm nay, từng viện đều cần dạy, nhưng mà năm nay cứ bắt đầu từ Dương Xuân viện trước đi, những hài tử ở Dương Xuân viện đa phần đều còn nhỏ tuổi, cũng dễ dạy bảo. Người dẫn đường cho bọn chúng tựa như từng dạy dỗ Diệu nhi vậy, thuận tiện giúp Phùng tiên sinh quản lý Dương Xuân viện luôn đi.” Thẩm Huy nhìn Thẩm Nghị nói.

(*đức nghệ: môn về chuyển mục đạo đức)

Mọi người trong thư viện đều biết quan hệ giữa Thẩm Huy cùng Thẩm Nghị, cũng không nghĩ ngợi nhiều, cử hiên không tránh thân*. Thư viện Tùng Nhân là thư viện danh tiếng, từng tiên sinh trong thư viện đều tự có chuyên môn riêng, còn một điều rất quan trọng, cũng là điều kiện tiên quyết để trở thành phụ tử của thư viện Tùng Nhân, đó chính là độ lượng khoan dung, có dung nhân chi tâm**.

(*cử hiên không tránh thân: đã là tiến cử người hiên thì không cần trốn tránh tiến cử người nhà;

**dung nhân chi tâm: có tâm lòng bao dung, mở lòng với nhiều người... ta thấy dịch nghĩa Việt thì nó không truyền tải hết ý nên để nguyên.)

Trước khi Thẩm Nghị cùng Phùng tiên sinh đến, Thẩm Huy đã thương lượng qua chuyện này với các tiên sinh trong thư viện, Phùng tiên sinh rất có danh tiếng, không ít tiên sinh vừa nghe đã cực lực tán thành, đối với Thẩm Nghị thì đều duy trì thái độ theo dõi. Chờ đến ngày hôm sau khi bọn họ tới thư viện, Thẩm Huy liền mang Thẩm Nghị đi khắp các nơi trong thư viện, để hần quen với thư viện, quen từng vị tiên sinh, chỉ trong vòng hai ngày, mọi người cũng phát hiện Thẩm Nghị là một người vô cùng khiêm tốn, cẩn thận lại bình ổn, không chê tuổi nhỏ, chỉ cần chăm chỉ cố gắng, dần dần sẽ tốt lên.

Thẩm Nghị cười nói, “Dạ.”

Thẩm Huy lúc trước đã thương lượng với hần rồi, muốn cho hần nhận một khóa học về đũa hạnh, chủ yếu muốn Thẩm Nghị căn cứ theo đặc điểm của từng đệ tử mà dẫn dắt, Thẩm Huy nói hần đã sớm phát hiện cách giáo dục của Thẩm Nghị với Diệu nhi rất đặc biệt, nếu Thẩm Nghị giỏi về việc phát hiện tài năng của người khác, không bằng để hần thử tìm tòi tài năng của các đệ tử, dẫn dắt bọn họ đi theo con đường đúng đắn.

Thẩm Nghi cũng cẩn thận suy nghĩ rồi mới đáp ứng thử xem sao, khóa học này thoát nhìn có vẻ vô ích, dù sao từng hài tử đều từ cha mẹ, từ lão sư học được đức hạnh rồi. Kỳ thực lại vô cùng quan trọng, sự dẫn dắt của tiên sinh đức nghệ đối với tương lai của đệ tử có ảnh hưởng rất lớn. Lại chưa từng có tiền lệ để noi theo, Thẩm Nghi quyết định sẽ giống như đối với Diệu nhi, cẩn thận quan sát, phát hiện tài năng của mỗi đệ tử, ghi tạc trong lòng, chậm rãi cân nhắc khóa học này.

Mọi người lại chúc mừng một hồi, bên ngoài đình viện tuy rằng có chút lạnh, nhưng không khí trong đình lại phi thường hòa hợp.

57. Chương 57: Người Cha Chuyên Bắt Nạt Con

Đám Tranh nhi chính thức bắt đầu đi học, Thẩm Nghi cũng bắt đầu dạy học tại thư viện Tùng Nhân, khóa đức nghệ của Dương Xuân viện mỗi tuần chỉ có hai buổi, thời gian khác Thẩm Nghi đều dành để giúp đỡ Phùng tiên sinh xử lý những chuyện vặt vãnh trong Dương Xuân viện, hoặc đi giảng dạy vài khoa khác.

Buổi chiều khi Thẩm Nghi về nhà, Trình nương tiến lên tiếp đón, trông phòng được đốt than sưởi ấm, Thẩm Nghi bước vào phòng liền thoải mái thở nhẹ, “Vẫn là trong nhà ấm áp, bên ngoài thật sự lạnh chết người.”

Chờ Thẩm Nghi ngồi lên kháng, Trình nương bưng trà nóng đến, Thẩm Nghi nhận lấy, nhìn trái ngó phải, “Con đâu rồi?”

Trình nương chỉ chỉ chiếc ghế bên cạnh, cười nói, “Lúc trưa chơi một chút, mệt mỏi thì ngủ rồi, để mặc nó ngủ đi, chúng ta ăn cơm xong, chờ lát nữa nó thức dậy lại hoạch hợ người khác nữa.”

Thẩm Nghi gật gật đầu, đứng trước lồng sưởi sưởi ấm tay, ôm hai tay ấm áp nhẹ nhàng tiến đến bên giường, khẽ kéo chiếc chăn đông nặng nề ra, nhìn khuôn mặt nhỏ bé khô khè ngủ say trên giường hồi lâu, mới lui ra.

“Ngủ giống như heo con ấy, còn ngáy nữa chứ.” Thẩm Nghi cười nói, bộ dạng lúc ngủ của Minh nhi thực sự rất đáng yêu.

Trình nương khẽ cười, bên ngoài phòng truyền đến tiếng nói nhẹ nhàng của Tam Nha, “Lão gia, phu nhân, đã ăn cơm chưa ạ?”

Trình nương đi đến cạnh cửa, vén màn lên thấp giọng nói, “Người bưng cơm lên đi.”

“Dạ.” Tam Nha đáp lời, bưng thức ăn vào nhà.

Từ khi đến thư viện Tùng Nhân, ăn cơm cũng không câu nệ giống như ở Thẩm gia nữa, Trình nương để Tam Nha cùng bọn họ ăn chung mâm, mới đầu nha đầu kia liều chết không muốn, sau đó Trình nương hiểm khi phát uy, Tam Nha mới nơm nớp lo sợ ăn cùng với bọn họ, sau đó ăn được vài lần, thói quen cũng dần dần hình thành.

Trình nương giúp Thẩm Nghi cởi giày, lại đưa khăn nóng cho hắn lau mặt lau tay, Thẩm Nghi ngồi xếp bằng trên kháng, Tam Nha đặt tất cả đồ ăn lên chiếc bàn trên kháng, Trình nương ngồi xuống bên cạnh, sau khi dọn xong bát đĩa, Tam Nha tự gấp thức ăn vào trong bát mình, ôm bát ngồi lên ghế bên cạnh lồng sưởi, ăn cơm.

Đây là yêu cầu của Tam Nha, nàng kiên quyết không thể ngồi cùng bàn ăn với bọn họ, Trình nương cũng tùy nàng.

“Tranh nhi hiện tại rất cố gắng học tập a, tuy rằng từ những bài văn của nó thì có vẻ trụ cột vẫn chưa chắc lắm, nhưng so với lúc trước thì tốt hơn nhiều. Còn có đệ tử gọi Hàn Nhuận Trác kia, mấy ngày trước khi bọn nó thi nhập núi không phải ta từng nói sao, đứa nhỏ đó về sau nhất định rất tốt, tư duy nhanh nhẹn, văn phong hoa mỹ, chỉ là tính tình quá ngạo khí. Ta thấy nha, cuộc thi cuối năm nay, vị trí học thủ của Hạ Đình có khả năng khó bảo toàn.” Thẩm Nghi vừa ăn cơm, vừa nói với Trình nương những chuyện xảy ra trong thư viện.

Trình nương gắp cho hắn một chút thịt, “Hạ Đình không phải học tốt lắm sai? Tranh nhi hiện tại trông thế nào? Gầy không? Cũng không biết đồ ăn trong nhà ăn có hợp khẩu vị của nó không nữa, hiện tại nó đang tuổi lớn, ăn cơm là chuyện quan trọng đó.”

Thẩm Nghi cười nói với Trinh nương, “Người không sống trong khổ, sao có thể hơn người được? Người khác đều có thể chịu được, nó sao lại không thể chịu được? Ta thấy nó gần đây khỏe hơn không ít, cũng rạng rỡ hơn so với khi ở nhà, cùng bằng hữu đồng học ở cùng một chỗ mới có lợi. Thức ăn trong nhà ăn cũng rất ngon, trưa nay ta đã xem qua rồi, tiểu tử kia có thể ăn, một chén lớn như vậy cũng ăn hết sạch sẽ. Nàng không cần quá lo lắng!”

Trinh nương liếc hẩn một cái, “Ồ đây có hai thức thức, nếu đứa nhỏ còn đói gầy, chàng bảo thiếp cùng Hoa Đào tỷ biết ăn nói sao với đại tẩu? Thiếp có thể không lo lắng sao, nếu đó là con chúng ta, chàng có thể để mặc hẩn một thân một mình sống nơi đất khách như vậy sao?”

Thẩm Nghi bật cười, “Ta nhưng mà vẫn luôn cân nhắc điều này, ngày sau Minh nhi nhất định phải thi vào đây mới được. Nàng yên tâm, ta vẫn đang quan sát mà, đứa nhỏ Tranh nhi kia tuy còn nhỏ, nhưng biết tự chăm sóc bản thân mà.”

Hai người nói nói cười cười ăn cơm, cho đến khi nghe thấy tiếng khóc hừ hừ của Minh nhi trên giường, Tam Nha vội vàng đặt bát xuống đi qua ôm lấy Minh nhi, Trinh nương cũng nhanh chóng đi giày, tiếp lấy Minh nhi trong lòng Tam Nha.

Minh nhi vừa tỉnh ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vừa tiến vào trong lòng Trinh nương liền xà vào lòng nàng râm râm rì rì lăm nũng, không ngừng xoa xoa mắt. Minh nhi đã sắp được tám tháng, thân hình nhưng giống như đã được hơn năm, Trinh nương ôm hẩn dễ dàng.

“Minh nhi, đói bụng không nha?”

Minh nhin thức ăn trên bàn, lại nhìn Thẩm Nghi ngồi đối diện, râm râm tì rì lại chôn đầu vào lòng Trinh nương, tay thì xoa loạn trên mặt.

Thẩm Nghi nhìn hẩn đầy yêu thương, lại có chút khó hiểu vì hành động của Minh nhi, hỏi Trinh nương, “Con làm sao vậy?”

Trinh nương trêu mếu dỗ con, cười bất đắc dĩ, “Còn chưa tỉnh ngủ, khi vừa tỉnh dậy thì như vậy đó.”

Lại cúi đầu tiếp tục hỏi con, “Minh nhi, ngoan, ăn chút rồi ngủ tiếp nhé? Con xem cả ngày rồi con chưa thấy phụ thân, chơi cùng phụ thân một lúc nhé?”

Thẩm Nghi mong đợi nhìn Minh nhi, ánh mắt Minh nhi hơi hơi mở ra, khẽ đưa mắt nhìn qua Thẩm Nghi, bỗng nhiên miệng khẽ dẩu lên, lắc lắc mông muốn đi qua, Trinh nương đưa tay đặt dưới hai cánh tay của nó, giữ nó lại, rồi nhấc bổng nó lên, chỉ thấy một dòng nước ấm nóng xẹt qua, đồng thời thanh âm xì xì vang lên.

Giải quyết xong ba chuyện gấp*, Minh nhi dường như thanh tỉnh rất nhiều, Tam Nha vội vàng cầm cây lau nhà thu dọn sạch sẽ mọi thứ. Trinh nương nhìn thức ăn đã có chút lạnh trên bàn, hỏi Thẩm Nghi, “Chàng ăn nữa không?”

(* ba chuyện gấp: ăn uống-ngủ nghỉ-vệ sinh, ý nói Minh nhi đã xì xì xong đó mà)

Thẩm Nghi lắc đầu, “Ta không ăn nữa, để ta ôm nó đi.”

Trinh nương giao Minh nhi cho Thẩm Nghi, đặt chiếc bàn trên kháng qua một bên, thu dọn thức ăn trên bàn, nói với Tam Nha đã quét dọn xong, “Lát nữa người chừng cho Minh nhi quả trứng đi, thức ăn này chờ buổi tối nếu đói thì hâm lại ăn.”

Tam Nha đáp lời, tiếp nhận mâm bát đi ra ngoài.

Thẩm Nghi ôm con ách chừng, “Càng ngày càng nặng tay.” Sau đó, đem con đặt trên kháng, Minh nhi cũng không mệt mỏi, lại muốn chơi đùa rồi, đi đi lại lại trên kháng, thấy cái gì cũng muốn cho vào miệng cắn. Thẩm Nghi theo ở phía sau nó, chỉ cần nó muốn cần thứ gì cho vào miệng, đều dễ dàng lấy đi.

“A nha, nha nha...” Minh nhi phát ra những thanh âm không rõ ý nghĩa, Thẩm Nghi cầm cái trống bỏi đùa với Minh nhi, Minh nhi tiến lên muốn giành lấy, Thẩm Nghi lại nhẹ nhàng đưa lên cao hơn, Minh nhi tóm hai lần không được, liền ngồi bệt trên kháng khóc oa oa.

Trinh nương ôm Minh nhi vào trong ngực, đỡ một hồi thì vén xiêm y lên, Minh nhi bèm bẹp ăn, đem hai mắt đen láy nhìn chăm chăm Thẩm Nghị, Thẩm Nghị chọc con khóc, ngượng ngùng cười, “Đứa nhỏ này cũng thật nóng nẩy!”

Trinh nương nhìn biểu tình xấu hổ của hắn, nén cười trừng mắt nhìn hắn một cái, “Chưa thấy qua phụ thân nào lại thích bắt nạt con như chàng.”

Thẩm Nghị khề khệ một tiếng, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh nhi nói, “Ta đâu có bắt nạt con a, con nói đúng hay không nha? Con còn nhỏ như vậy, lại đã nóng nẩy như vậy, lớn lên thì phụ thân ta phải dạy dỗ con thật tốt mới được.”

Minh nhi vẫn còn đang ra sức mút, tay nhỏ bé nắm lấy ngón tay Thẩm Nghị, đột nhiên dừng lại động tác mút, khước miệng vui vẻ nở nụ cười, nhưng nụ cười rất nhanh đã biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn lại chôn trong lòng Trinh nương, dùng sức mút mút.

Thẩm Nghị nhìn ngón trỏ của mình bị bàn tay bé nhỏ của Minh nhi nắm lấy, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve vu bàn tay nhỏ bé nộn nộn của Minh nhi, cảm giác toàn thân đều bị thứ bé nhỏ này hoa tan mất rồi.

Minh nhi ăn một lúc, quay mặt qua nhìn Thẩm Nghị, sau đó lại tiếp tục quay qua ăn tiếp, cứ như vậy vài lần, Trinh nương vui vẻ nói, “Tướng công, nhìn xem, con đang chơi trốn tìm với chàng đó.”

Thẩm Nghị si ngốc nhìn con mình, miệng mở thật lớn, cười ngây ngốc, “Đúng đúng, ta thấy mà! Đứa nhỏ này...”

Chờ khi Tam Nha bừng trứng gà lên, Trinh nương khề ôm Minh nhi, dùng muống nhỏ lấy chút trứng gà, thổi thổi đút vào miệng Minh nhi.

Minh nhi xoay qua xoay lại không muốn ăn trứng gà, nhưng chỉ cần Thẩm Nghị ở trước mặt nó cầm món đồ chơi nho nhỏ của nó, trống bỏi a, lão hồ a khua loạn trước mặt nó, Minh nhi liền ngoan ngoãn không cử động, ánh mắt theo tay hắn di chuyển, tùy ý Trinh nương đút nó ăn. Thẩm Nghị vì giúp con mình ăn xong trứng gà, cầm mấy món đồ chơi nhỏ đặt trước mặt Minh nhi sôi nổi dỗ dành.

Nếu người ngoài có mặt ở đây mà nhìn thấy cảnh tượng lúc này, nhất định sẽ bị dọa sợ, đường đường là phu tử của thư viện Tùng Nhân thế nhưng lại giống như tiểu hài tử cầm trống bỏi chơi đùa!

Trinh nương cố nín cười, uy hết nửa bát trứng gà thì Minh nhi không ăn nữa, Trinh nương cũng không miễn cưỡng, buổi tối chơi đùa cùng

Thổi tắt nến, từ phía chần do Thẩm Nghị vén lên, Trinh nương cảm giác được gió lạnh dường như cũng theo đó chui vào ổ chần, “Mau vào, bên ngoài thực lạnh.”

Thẩm Nghị trong bóng tối dùng tốc độ cực nhanh tiến vào ổ chần, “Hôm nay thực lạnh a...”

Hắn sau khi tiến vào ổ chần liền lăn qua, Trinh nương lập tức tránh đi, “Thân thể chàng lạnh như băng ấy, đừng dính vào thiếp. Tay lạnh như vậy.”

Thẩm Nghị bắt đắc dĩ đem tay chân lạnh lẽo của mình ủ trong chần đến thì thật ấm mới lại lần sờ qua. Vừa chạm vào thân thể mềm mềm nóng nóng của Trinh nương, hô hấp của Thẩm Nghị cũng trở nên dồn dập.

Trinh nương vẫn cảm thấy lạnh, hơi run rẩy một chút bất giác trốn ra phía sau, Thẩm Nghị sao cho nàng cơ hội, lập tức kéo nàng ôm vào trong lòng mình, tay cũng theo đó đặt lên ngực nàng.

Tay Thẩm Nghị nhẹ nhàng vuốt ve đôi ngọc thỏ của Trinh nương, cười khề ghé sát bên tai nàng, “So với trước kia lại lớn hơn rồi, thực mềm a...”

Bên tai Trinh nương bị nhiệt khí của hắn khề vờn qua, thân thể đã mềm một nửa, lại bị hắn xoa như vậy, cả người đều nhanh mềm nhũn, lại nghe thanh lời trêu chọc của hắn, nhịn không được khề ưm một tiếng.

Thẩm Nghị không vội cử động, vẫn ôm nàng, tay theo vạt áo với tay vào vuốt ve hai ngọc thỏ. Bạc môi ở vành tai nàng nhẹ nhàng liếm, nhiệt khí phả vào cổ Trinh nương, vừa tê vừa ngứa, khiến Trinh nương không ngừng lùi về phía sau.

Hô hấp Thẩm Nghi dần trở lên dồn dập, nhiệt khí nóng bỏng phun trên da thịt Trinh nương, khiến cho nàng run rẩy toàn thân. Trinh nương nhắm mắt lại, tùy ý Thẩm Nghi thăm dò trên người nàng.

Một ngọc thảo bị ngâm lấy, không giống như khi cho đũa nhỏ mút vào, mỗi một động tác nơi đầu lưỡi nam nhân đều mang theo cảm giác khác thường, khiến cho Trinh nương cũng bị châm lửa toàn thân.

Khê cắn mút trên ngọc thảo, bạc môi dần bị bàn tay to lớn thay thế, vuốt ve uyển chuyển, dường như vĩnh viễn cũng không thỏa mãn.

Trinh nương cảm thấy trên môi có chút ẩm ướt, tựa như có chất lỏng chảy vào, hương vị hơi ngọt... Nàng mở mắt ra đã thấy bên miệng Thẩm Nghi có chút màu trắng nhạt, mà con ngươi Thẩm Nghi tràn ngập lửa nóng đang nhìn chằm chằm nàng, trong mắt dường như có ý cười xấu xa.

“Vị thế nào?” Thẩm Nghi khàn khàn hỏi.

“Ừm? Gì chứ?” Trinh nương nhất thời không kịp phản ứng.

Thẩm Nghi cười xấu xa, nói nhỏ vào tai Trinh nương, “Minh nhi mỗi ngày đều ăn, nàng cảm thấy thế nào?”

Đừng! Có thứ gì đó nổ tung trong đầu Trinh nương, nàng quả thực không thể tin vào điều mình vừa nghe thấy! Hắn thế nhưng dứt cho nàng... Trinh nương vô cùng xấu hổ, muốn đẩy Thẩm Nghi ra lại cảm giác được khối lửa nóng đã sớm mạnh mẽ tiến vào nơi sâu thẳm trong cơ thể.

“A...” Trinh nương bị sát nhập khe thét một tiếng, khó nhịn lắc lắc thân thể.

Lại thêm một lần, Thẩm Nghi dường như đang cố ý, một lần so với một lần càng thêm sâu.

Trinh nương ngẩng đầu, như trâu trọc mà đánh nhẹ lên tay Thẩm Nghi, Thẩm Nghi lại giống như uống thuốc kích thích, động tác chợt trở lên mãnh liệt.

“Hư hỏng... Chàng hư hỏng...” Trinh nương nói không thành lời, mắng Thẩm Nghi.

Thẩm Nghi không nói gì, hơn nữa tiến lại, ngăn lại đôi môi đỏ mọng của nàng.

Đêm, chỉ vừa mới bắt đầu....

58. Chương 58: Minh Nhi Bị Thương

Cuộc sống tại thư viện của Thẩm Nghi dần đi vào quỹ đạo, hàng tháng có một ngày nghỉ, thời gian còn lại đều phải lên lớp, tuy nói khóa của hắn ít, nhưng bởi vì phải giúp Phùng tiên sinh quản lý Dương Xuân viện, việc vặt không bao giờ hết.

Hắn mỗi ngày đều đi sớm về trễ, trong nhà cũng chỉ có Trinh nương, Tam Nha cùng Minh nhi. Minh nhi hiện tại lại đúng thời kỳ hiếu động, không phải bắt cái này thì là tóm cái kia, Trinh nương sợ nó đụng vào bị thương, đành phải thừa dịp nó ngủ cùng Tam Nha hợp lực, lấy vải bố bao hết những cạnh bàn ghế lại.

Ở trong phòng được lồng sưởi sưởi ấm, nhìn Minh nhi đi đến đi đi việc gì cũng không làm được, Trinh nương xem xét thời tiết bên ngoài, hôm nay coi như không tồi, có chút tia nắng.

“Chúng ta tới nhà Hoa Đào tỷ chút đi.” Trinh nương vừa nói với Tam Nha vừa đứng lên.

Mang giày cho Minh nhi, còn quàng thêm một chiếc áo khoác, bên ngoài lại thêm một chiếc áo choàng nhỏ, bao thật kín. Trinh nương cũng khoác thêm áo inh, lại nhìn Tam Nha vẫn là bộ dáng kia, cau mày lệnh, “Đi khoác thêm áo đi, trên núi lạnh, so với trấn Tú Thủy còn lạnh hơn.”

Tam Nha giao Minh nhi cho Trinh nương, Minh nhi bị bọc rất kín, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, dường như biết sắp xuất môn, cao hứng kêu “nga... nga...” không ngừng.

Trinh nương ôm Minh nhi đi đằng trước, Tam Nha đã mặc thêm 1 chiếc áo khoác, thu thập xong tã cùng một số đồ vật lặt vặt cho Minh nhi, khóa kỹ cửa, theo sát phía sau.

Từ nhà Thẩm Nghi đến nhà Thẩm Huy không xa lắm, dọc đường đi đầu Minh nhi xoay đến xoay đi hết nhìn đông rồi lại ngó tây. Tam Nha từ tay Trinh nương ôm lấy Minh nhi, Trinh nương thấy trên tay nàng cầm biết bao nhiêu đồ vật mà còn phải ôm Minh nhi, liền cầm lấy cái túi trên tay nàng.

Sân nhà Thẩm Huy khá lớn, khung cảnh cũng so với bên dưới càng thêm thanh tịnh. Các nàng đi tới cửa, Tam Nha hô, “Đông Oa tỷ tỷ có nhà không ạ? Phu nhân nhà ta tới thăm tam phu nhân.”

Lại hô một lần nữa, mới nghe thấy một tiếng đáp dài từ bên trong, “Đây.... Đến đây!”

Đông Oa sau khi mở cửa cười hớ hớ dẫn Trinh nương vào trong phòng, “Tứ phu nhân, ai u, tiểu thiếu gia cũng đến nữa sao, mau mau, mau vào nhà đi ạ, phu nhân nhà ta còn ở trong phòng đâu.”

Đông Oa nhận lấy những thứ trong tay Trinh nương, dẫn các nàng vào nhà.

Trong phòng thực ấm, Trinh nương vừa vào cửa liền thấy Hoa Đào đang mang thai chơi cùng Ngọc nhi, thấy nàng vào, Hoa Đào tiến lên đón, “Nhanh, mau ngồi xuống đây, ngồi bên lồng sưởi sưởi một lúc, ấm lên chút đã.”

Trinh nương cười xin lỗi, “Hoa Đào tỷ, không báo trước với tỷ đã chạy đến rồi.”

“Nói gì vậy chứ, muốn đến cứ đến, trong phòng này cũng chẳng còn ai khác, làm gì mà xa cách vậy.” Hoa Đào nói.

Đông Oa giúp Trinh nương cởi áo choàng bên ngoài, Tam Nha đặt Minh nhi trên kháng, cũng cởi đi áo khoác cùng áo choàng bên ngoài, lại cởi giày đặt bên cạnh.

“Tiểu thẩm thẩm...” Ngọc thị ngọt giọng gọi một tiếng.

“Ai!” Trinh nương cười hì hì trả lời, xoa đầu Ngọc nhi, “Ngọc nhi gần đây có ngoan không a?”

“Ng ngoan...” Ngọc nhi mềm giọng trả lời một tiếng, liền cúi đầu chơi đùa với món đồ chơi nhỏ của nó.

Hoa Đào kéo tay Trinh nương ngồi xuống đầu kia của kháng, Đông Oa đi lấy trà, Tam Nh ngồi bên cạnh chăm sóc cho hai đứa nhỏ.

“Ta đang nghĩ mấy ngày nữa để Đông Oa đi gọi muội lên đây, nghĩ rằng bọn muội cũng yên ổn, tiểu thúc mỗi ngày đều tới thư viện, muội ở nhà một mình cũng buồn chán. Chỉ là thời tiết hai ngày nay đột nhiên trở lạnh, sợ đứa nhỏ đi ra ngoài sẽ bị nhiễm cảm nên mới không gọi muội.” Đông Oa bưng trà nóng lên, Hoa Đào vừa nói vừa mời Trinh nương.

Trinh nương đưa tay hươ hươ trước lồng sưởi, “Thời tiết ở nơi này quả thật so với trấn Tú Thủy lạnh hơn nhiều, nhưng mà cũng may, than do đệ tử đưa tới cũng đủ dụng, cũng không sao. Tỷ gần đây thấy thế nào? Đứa nhỏ này không gây khó tỷ chứ?”

Hoa Đào nhích lại gần, dựa vào trên nhuyễn điểm, miễn cưỡng nói, “Cũng tốt a, so với khi hoài Ngọc nhi thì tốt hơn nhiều. Có thể ăn có thể ngủ, chỉ là nếu ngủ, ta cả ngày cũng đều không muốn thức dậy. Hai ngày trước còn nói muốn may cho tướng công một bộ quần áo cũng không có tinh thần làm, đúng rồi, muội về nhà lấy xiêm y của tiểu thúc, khuỷu tay này, còn có bên cạnh tay áo, may thêm vài lớp vai, bọn họ làm tiên sinh, mỗi ngày đều ma sát với bàn ghế, một bộ xiêm y đẹp dễ, chẳng mấy mà hỏng.”

Trinh nương cười gật đầu, “Biết rồi mà, tướng công vừa tới Dương Xuân viện, muôi thấy xiêm y còn mới, năm nay không định may mới cho chàng, năm rồi may hai bộ xuân sam (quần áo mùa xuân) cũng chưa dùng đến, muội về nhà sửa lại cho chàng, không sợ rách.”

Hoa Đào cười hỏi, “Tiểu thúc tại Dương Xuân viện đã quen chưa? Tỷ nghe tướng công nói, trụ cột của đám đệ tử mới năm nay không tới, Tranh nhi nhà chúng ta không cần lo lắng nhiều, cũng không biết đứa nhỏ đó hiện tại thế nào, tỷ vài lần muốn gọi nó lên nhà ăn cơm, tướng công đều không cho.”

Trinh nương khẽ thở dài, “TRước khi đi, đại tẩu cứ dặn đi dặn lại chúng ta phải chăm sóc tốt cho Tranh nhi, muội chỉ sợ đứa nhỏ ở trong viện chịu ủy khuất, trong Dương Xuân viện phần lớn đều là đứa nhỏ mười lăm mười sáu tuổi, tuy rằng nghe nói cũng có đứa so với Tranh nhi nhỏ hơn vài tháng, nhưng chỉ sợ tiểu hài tử bị đại hài tử bắt nạt thôi. Vừa lo lắng nó ăn không ngon, vừa lo lắng hấn bị người ta bắt nạt, tướng công còn nói muội suy nghĩ nhiều.”

Hoa Đào che miệng cười, “Chính lời này nè, tỷ cũng vậy, bị tướng công nói mấy câu. Nói đùa nhỏ phải chịu khổ, đùa nhỏ này tự quyết định muốn đến, cũng đáp ứng điều kiện chàng đặt ra, nên phải làm được. Ai, quên đi, dù sao tỷ cũng đã bảo Phúc Sinh để ý nhiều chút.”

Phúc Sinh là sai vặt của Thẩm Huy, mỗi ngày đều làm việc bên cạnh Thẩm Huy, Hoa Đào từ khi Tranh nhi lên đây liền nói với Phúc Sinh nếu không có việc gì thì trộm để ý một chút, nếu Tranh nhi có vấn đề gì thì phải nói với nàng ngay.

Trinh nương gật đầu, “Tướng công cũng đã đáp ứng sẽ để ý nó, chuyện khác không sao, chỉ sợ cuộc sống của đứa nhỏ có điều gì bất tiện.”

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, bên phía mấy đứa nhỏ chợt “oang!” một tiếng, sau đó vang lên một hồi khóc nỉ non vang dội.

Là Minh nhi.

Trinh nương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Minh nhi mở miệng khóc lớn, mặt đỏ bừng, nước mắt cứ lăn dài trên má. Ngọc nhi ngồi bên cạnh dường như bị dọa sợ, món đồ chơi vốn cầm trên tay rơi xuống cũng không biết. Tam Nha bên cạnh, sắc mặt đã sớm trắng bệch đỡ lấy Minh nhi, Đông Oa bên cạnh kháng mang theo vẻ mặt mờ mịt, trên tay vẫn còn chiếc hài đang cởi dở.

“Có chuyện gì vậy?” Trinh nương đi qua ôm Minh nhi, Minh nhi vẫn còn đang khóc, càng khóc càng vang dội. Ngọc nhi hơi tru môi, oa một tiếng cũng khóc theo, lập tức, tiếng khóc vang vọng khắp phòng.

Hoa Đào ôm bụng, lớn tiếng hỏi, “Hai người các người làm gì vậy?! Sao lại không chú ý đến tiểu thiếu gia? Thiếu gia sao lại khóc? Đều cầm điếu hết rồi sao?! Ôm Ngọc nhi lại đây cho ta.” Nàng không tiện cử động mạnh, chậm rãi ngồi dậy.

Đông Oa ôm Ngọc nhi qua, co rúm lại đứng bên cạnh, Tam Nha đứng phía sau Trinh nương, không dám ngẩng đầu lên.

Hoa Đào lấy ra khăn tay giúp Ngọc nhi lau nước mắt, ôn nhu dỗ dành, “Ngoan, Ngọc nhi, nói cho nương biết, đệ đệ làm sao vậy? Sao lại khóc vậy?”

Ngọc nhi nhìn Minh nhi trong lòng Trinh nương, nó (Minh nhi) vẫn còn đang nhắm mắt khóc lớn, Trinh nương lo lắng nhìn nó (Ngọc nhi), áp chế nóng trong lòng, nhẹ giọng hỏi nó, “Ngọc nhi, đệ đệ vẫn còn rất nhỏ, không thể nói chuyện, con là tỷ tỷ, nói cho thẩm thẩm biết, đệ đệ làm sao vậy, được không?”

Hoa Đào cũng dỗ Ngọc nhi, Ngọc nhi khóc một lúc, mới nức nở nói, “Đệ đệ... Đệ đệ... muốn... lấy đồ chơi... của con... đệ... đệ ấy bắt không đúng... văng lên...”

Ngọc nhi thút tha thút thít khóc nói, vừa mới học nói không bao lâu, Trinh nương cũng không thể hiểu được, nhìn Hoa Đào xin giúp đỡ, Hoa Đào hỏi lại một lần, sau đó ngẩng đầu lặp lại, “Minh nhi muốn lấy đồ chơi, đi không vững, ngã vào đám đồ chơi xếp gỗ.”

Trinh nương vừa nghe liền nóng lòng, sờ trên đầu con một chút, quả nhiên thấy phía trên trán sưng u lên, vừa rồi mới có chút phiền hồng, thoát nhìn không rõ, hiện tại đã muốn ửng xanh. Xanh xanh tím tím thành một mảnh, Trinh nương đau lòng, nước mắt cũng rơi xuống, lại không dám dùng tay xoa, chỉ có thể ôm nó dỗ dành, “Ngoan ngoan a, không khóc không khóc, nương thổi thổi giúp con... Đau đau liền bay đi...”

Cũng không quan tâm Minh nhi có thể hiểu hay không, Trinh nương đứng dậy ôm Minh nhi vừa đi lại trong phòng vừa dỗ, thường thường áp má lên mặt Minh nhi, chỉ cảm thấy trán Minh nhi càng lúc càng nóng, trong lòng giống như bị đao chém vậy.

Hoa Đào dỗ nữ nhi, Ngọc nhi bị dọa, lúc này cũng hu hu khóc nỉ non không thôi. Hoa Đào vừa dỗ, ánh mắt lại nghiêm khắc nhìn Đông oa cùng Tam Nha, hai nha đầu này bị dọa đến mức quỳ hấn xuống.

Trinh nương giờ chỉ lo lắng cho con, nhìn thấy hai nha đầu quỳ xuống, chỉ cảm thấy tức giận trong lòng. Minh nhi vẫn không ngừng khóc, khóc đến mức sau đó cứ nấc mãi.

Kỳ thật hai nha đầu cũng chỉ nhất thời sợ ý. Minh nhi từ lúc ngồi lên kháng thì vô cùng vui vẻ, đi đi lại lại trên kháng, cuối cùng ngồi bên cạnh Ngọc nhi nhìn nhỏ chơi đùa, nhìn một lúc cũng muốn vươn tay bắt lấy,

chơi chơi một lát rồi lại ngồi bên cạnh. Tính tình Ngọc nhi giống Thẩm Huy, không thích tranh cãi ầm ĩ, bình thường trong nhà cũng không có đứa nhỏ nào khác, vậy nên cứ để mặc Minh nhi lấy chơi.

Đông Oa ngồi bên kháng khâu hài, cũng thường ngẩng đầu lên quan sát hai đứa. Tam Nha vốn ngồi bên kháng nhìn hai đứa, thấy Minh nhi chép chép miệng, liền đứng dậy rót nước.

Minh nhi khi bắt lấy đồ chơi thì không chống tay, không ngờ rằng ngã một cái, trán đụng vào đồ xếp gỗ, đồ xếp gỗ nhỏ lại tròn, đập mạnh chút, lúc ấy liền đau, Minh nhi mới khóc oa một tiếng.

Tất cả những chuyện này cũng chỉ xảy ra trong chớp mắt mà thôi, Đông Oan vừa lúc cúi đầu xuyên chỉ, chờ Tam Nha phản ứng lại muốn đi bảo vệ Minh nhi thì đã không còn kịp nữa, đầu Minh nhi đã đụng thật mạnh trên đồ xếp gỗ.

Thật vất vả mới dỗ Ngọc nhi ngừng khóc, Hoa Đào trừng mắt nhìn Đông Oa, “Còn thất thần cái gì nữa, không mau đi lấy được!”

Đông oan đứng dậy chạy ra ngoài lấy được, Tam Nha muốn tiến lên nhưng lại không dám động, sợ hãi quỳ nơi đó.

Trinh nương nhìn bộ dáng sợ hãi của nàng đột nhiên mềm lòng, nàng biết bản thân đang giận chó đánh mèo, nhưng mà đứa nhỏ khóc nhiều quá, trên đầu lại sưng lên thành cái bánh bao, nàng thấy mà đau lòng.

“Người cũng đứng lên đi, lấy cho Minh nhi chút nước đi.” Trinh nương bắt đắc dĩ nói, xem như bỏ qua cho Tam Nha.

Tam Nha vô cùng cảm kích, khi đứng dậy lấy nước thì lặng lẽ lau nước mắt.

Nhẹ nhàng bôi thuốc lên trán Minh nhi, Minh nhi lại khóc một lúc mới nghỉ ngơi. Trinh nương dứt cho Minh nhi chút nước, dỗ nó ngủ trưa.

Nhìn vết xanh tím trên đầu Minh nhi, Trinh nương nhẹ nhàng thở ra.

“Qua mấy ngày nữa thì tốt rồi.” Hoa Đào nhẹ nhàng nói, trong lòng nàng cũng vô cùng tự trách, đứa nhỏ ở trong nhà mình bị thương, lòng nàng cũng không thoải mái.

“Không sao đâu, tiểu hài tử khó tránh được việc đụng này chạm kia.” Trinh nương an ủi Hoa Đào, nàng biết trong lòng Hoa Đào cũng khó chịu.

Ở lại chỗ Hoa Đào ăn cơm trưa, hai người lớn đơn giản nằm trên giường dỗ hai đứa nhỏ ngủ trưa.

Chiều đến, chỉ ở lại chơi với Hoa Đào một lúc rồi Trinh nương liền ôm con về nhà.

Vừa về đến nhà, Tam Nha lập tức quỳ xuống trước Trinh nương.

59. Chương 59: Gặp Lại Thuận An

Tam Nha sau khi vào nhà lập tức quỳ xuống trước mặt Trinh nương, nước mắt lưng tròng bắt đầu đập đầu, “Phu nhân, đều do nô tỳ sai, nô tỳ không chăm sóc tốt cho thiếu gia, người phạt nô tỳ đi! Người đánh nô tỳ cho hả giận!”

Ở nhà thì luôn như vậy, nếu không chăm sóc tốt cho đệ đệ, phụ thân sẽ đánh nàng. Tam Nha lúc này rất sợ, nhưng sợ đến mấy thì cũng phải chịu đựng, đầu thiếu gia sưng to như vậy, phu nhân nhất định sẽ không tha cho nàng!

Trinh nương ôm con ngồi trên kháng, Minh nhi rốt cuộc cũng chỉ là một nãi oa (đứa nhỏ), khóc xong rồi sẽ không sao nữa, chỉ cần không chạm vào trán của nó, nó sẽ giống như không có việc gì, lúc này vừa lên kháng lại bắt đầu lon ton chạy đi cầm lấy đồ chơi tiếp.

Trinh nương thở dài, “Cũng không thể trách người, nó hiện tại không có bao nhiêu sức lực, sẽ còn thường xuyên bị va chạm này nọ, sau này người chú ý một chút, được rồi, đi rửa mặt, nấu cơm đi, một lát nữa thì lão gia sẽ về.”

Tam Nha lau nước mắt, quỳ xuống đập đầu lạy ba lần rồi mới xoay người ra ngoài nấu cơm.

Trinh nương nhìn cái bánh bao trên đầu con, mắt ngân ngấn, nàng vô cùng đau lòng, lại không dám động vào, chỉ có thể tiến lại gần xoa xoa hai gò má nhi trư, “Con nha, tiểu quái quái bướng bỉnh này, sao lại không chú ý như vậy chứ? Lần này để bản thân bị đau như vậy, xem con sau này còn dám bướng bỉnh nữa không...”

Minh nhi ngẩng đầu đưa cho Trinh nương một món đồ chơi, nhếch môi cười ngây ngô, Trinh nương thìn thật thích, bế bổng Minh nhi lên khiến nó cười khanh khách.

Thẩm Nghị lúc trở về tất nhiên thấy được cái bánh bao trên đầu Minh nhi, hấn đau lòng ôm con vào trong ngực, “Làm sao vậy chứ?”

Minh nhi lại bắt đầu ngo nguậy muốn đi chơi, Tam Nha sợ hãi nhìn qua Trinh nương, sau đó tránh ra ngoài.

Trinh nương nhìn thấy, thở dài, nói với Thẩm Nghị về chuyện đã xảy ra. Thẩm Nghị vừa nghe thấy Minh nhi bị đập đầu lên đồ xếp gỗ, lập tức ôm con lên nhìn trái ngó phải, muốn nhìn đầu Minh nhi, nó lại thế nào cũng không phối hợp, cứ xoay mặt đi, Thẩm Nghị đành phải nắm gáy nó cố định lại, cau mày nhìn hồi lâu.

“May mà chỉ đụng ra một chiếc bánh bao, được tam tẩu đưa cũng rất tốt. Nàng cũng vậy, lần sau chú ý đến con chút.” Thẩm Nghị đau lòng cho con, giọng nói có chút khó chịu.

Trinh nương hơi ủy khuất, nhưng nhìn đến bộ dáng đau lòng của Thẩm Nghị, còn dùng sức hôn trên mặt con, “Quả trứng thôi này, con tự dùng vào còn khiến phụ thân đau lòng, nhìn đi, phụ thân còn trách nương đó, đồ trứng thối này...” thì cũng hết.

Minh nhi cười khanh khách trốn sang một bên, Thẩm Nghị cũng có chút xấu hổ, hấn vừa rồi bởi vì sốt ruột nên không để ý lời nói, sau lại không có mặt mũi đi xin lỗi, cũng may Trinh nương không để ý.

Một nhà ba người chơi đùa một lúc rồi mới đi ngủ.

Ngày hôm sau, Đông oa lại mang tới một hộp được cao, nói là do Hòa Đào căn dặn, tặng cho Minh nhi để bôi hàng ngày.

Cứ như vậy qua vài ngày, trán Minh nhi đã tốt hơn, khí trời cũng không lạnh như vậy nữa, thư của Diệu nhi cũng được chuyển đến.

Trong thư, Diệu nhi rất dong dài, nói mình mỗi ngày theo sư phụ đọc sách vẽ tranh, còn nói sư phụ mang nó lên núi ở, chỉ bởi muốn vẽ cảnh tuyết. Còn nói về sư huynh của mình, cũng chính là nhi tử của Thành Mặc cư sĩ giỏi đánh nhau như thế nào, còn vụng trộm nói nữ nhi của Thành Mặc cư sĩ rất đáng ghét, nó không thể nào thích được.

Lại hỏi trong thư rằng Minh nhi khỏe không, Trinh nương cùng Thẩm Nghị khỏe không, Tranh nhi khỏe không, Ngọc nhi khỏe không, hỏi một lượt từng người, nói mình tốt lắm, bảo Trinh nương cùng Thẩm Nghị cứ yên tâm.

Kèm theo thư còn có một tệp tranh, tất cả đều vẽ lại dáng vẻ của Diệu nhi, có nhãn mày nhú mắt nháy mắt, lại có cả lúc đang vẽ tranh, còn lúc ăn cơm, bức tranh ăn cơm kia thật khoa trương, trong tranh Diệu nhi đang cầm một cái bát thật lớn, ăn như lang như sói. Trên tranh đều có chữ viết, nhãn mày nhú mày là Diệu nhi nhìn gương vẽ, còn những bức khác thì do Thành Mặc cư sĩ vẽ, cũng có bức do nữ nhi Thành Mặc cư sĩ vẽ.

Cuối thư còn oán giận, nói Trinh nương không tới thăm nó, còn nói tháng sau sinh nhật hấn này, sư phụ mời bọn họ đến Vĩnh Châu, chúc mừng sinh nhật nó.

Sau khi Thẩm Nghị mang thư về Trinh nương lập tức nhanh chóng mở ra xem, nhìn đến bức họa cuối cùng thì không nhịn được liền khóc, vươn tay xoa lên bức họa Diệu nhi nháy mắt, tựa như thấy được Diệu nhi thực sự vậy.

Thẩm Nghị cầm bức họa, trong lòng cũng thương cảm, nhưng vẫn cười nói, “Nàng xem mấy bức này đi, vẽ thực sinh động, đứa nhỏ này quả nhiên thật tiến bộ.” Lời này không sai chút nào, nhất là mấy bức Diệu nhi tự vẽ mình kia, khắc họa thật chân thực dáng vẻ nghịch ngợm của hấn.

Trinh nương cũng nói, “Giờ mới tháng ba, mười tám tháng sau là sinh nhật Diệu nhi, hôm nào chúng ta đi thì được đây.”

Thẩm Nghị có chút khó xử, “Thư viện sợ rằng không cho nghỉ, nàng đi một mình ta lại không yên tâm.”

Trinh nương cảm thụ, sắc mặt kiên quyết, “Thiếp mặc kệ, đây là lần đầu tiên đệ ấy rời xa thiếp lâu như vậy, sinh nhật đệ ấy, thiếp nhất định phải đến.”

Thẩm Nghị xem lịch, đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Thư này chắc rằng đưa tới trấn Tú Thủy rồi mới được đưa lại đây, ngày mừng bốn tháng tư là Thanh Minh, là kỳ nghỉ của thư viện, Diệu nhi cũng sẽ được nghỉ, chúng ta đi sớm vài ngày, cố hết sức trở về thì được rồi.”

“Đúng vậy! Mấy ngày nữa là Thanh Minh! Đều phải hồi hương tế tổ.” Trinh nương mở hoàng lịch ra, tính toán thời gian, “Thư viện bắt đầu nghỉ từ mừng mấy? Hai mươi ngày nữa sẽ tới Thanh Minh rồi.”

Thẩm Nghị nghĩ nghĩ, “Năm nay Thanh Minh là đại tế, cả nhà đều phải tham dự, tam tẩu còn đang lớn bụng, không tiện đi lại, nàng đi hỏi một chút, xem năm nay tam tẩu định sắp xếp thế nào. Nếu không các nàng mang theo đứa nhỏ đi trước, chờ thư viện nghỉ, ta cùng tam ca mang theo Tranh nhi cưỡi ngựa trở về, cưỡi ngựa nhanh hơn nhiều, cả đường không nghỉ, nhanh nhất thì bốn ngày sẽ đến nơi.”

Ba nam một ngày đại tế là phong tục địa phương, cho dù đang ở nơi nào, ngày lễ ba năm này nhất định phải về tham dự, nếu không chính là bất hiếu với tổ tiên.

Trinh nương khẽ gật đầu, việc này phải nhanh chóng hỏi.

Không đợi Trinh nương tới hỏi, ngày hôm sau, Hoa Đào đã cho Đông oa đến chuyển lời, nói để Trinh nương chuẩn bị quay về trấn Tú Thủy, lần này đi đường thủy, ngồi thuyền sẽ nhanh hơn chút, khoảng 10 ngày có thể đến nơi.

Về nhà cùng Thẩm Nghị thương lượng, Trinh nương bắt đầu thu dọn đồ đạc, còn không quên cười khổ, “Mới tới đây được hai tháng lại quay về rồi, qua lại chuyến này lại 1 tháng nữa, quả thật có thể khiến người ta mệt chết đó.”

Thẩm Nghị cũng không bác bỏ, “Ai bảo chúng ta xa nhau, nhưng dù sao so với nhị ca cũng tốt hơn rất nhiều, huynh ấy còn xa hơn chúng ta nữa. Thanh Minh hai năm trước đều là ta cùng đại ca đi tảo mộ, năm nay đại tế, nhất định phải trở về.”

Một đám phụ nữ trẻ con tự mình quay về dù sao cũng không khiến người ta an tâm được, Thẩm Huy tìm đến hiệu buôn Hưng Duyên thuê thuyền đưa các nàng đi, thuyền này sẽ trực tiếp đến trấn trên, dừng lại ở trấn trên rồi mới đi tiếp.

Thẩm Nghị cẩn thận đỡ Trinh nương lên thuyền, lại đưa đứa nhỏ trong lòng cho Tam Nha, dặn dò cẩn thận, “Đi đường cẩn thận.”

Trinh nương gật gật đầu. Thẩm Nghị lại hôn nhĩ tử, “Vào đi thôi.”

Tiến hai mẫu tử vào khoang thuyền xong, Thẩm Nghị chuẩn bị đi cảm ơn chủ quầy của hiệu buôn Hưng Duyên, không nghĩ tới vừa xuống thuyền đã gặp ngay cả người, chủ quầy hiệu buôn Hưng Duyên không phải ai khác, chính là Thuận An đã rời nhà nhiều năm.

Thuận An so với khi ở nhà đã thay đổi rất nhiều, làn da ngăm đen, ánh mắt cương nghị, tuy rằng mới hai mươi tuổi nhưng khí chất toàn thân đã hiếm ai có thể sánh bằng.

Thuận An thấy hần nhưng thực tự nhiên, mở miệng trước, “Mấy người yên tâm đi, ta sẽ tự đưa các nàng trở về.”

Thẩm Huy khẽ gật đầu, hai người bọn họ mấy năm nay ở Hồ Châu cũng thường qua lại, dù sao Thuận An cũng là đại cữu tử của hắn, cũng không sao cả. Chỉ có điều Thẩm Nghị hơi có chút không tự nhiên, trong ấn tượng của hắn, Thuận An chính là một thiếu niên cũng chưa thành thực lại kiêu lời.

Ấn tượng mạnh nhất của hắn với Thuận An chính là bộ dáng khi dẫn Trinh nương lại mặt đã uy hiếp hắn nhất định phải đối xử tốt với nàng. Hiện tại đột nhiên tất cả đều thay đổi, chỉ mới bốn năm năm mà thôi, ngắn ngủi như vậy, thiếu niên ở quầy tạp hóa kia đã trở thành trưởng quầy.

Nghe thấy bên cạnh thỉnh thoảng có người tôn kính gọi Thuận An là Lưu chương quỳ, trong lòng Thẩm Nghị có chút tự vị không thể nói rõ.

“Ừ, ta biết rồi.” Hắn nhất thời không tìm được bất kỳ một lời nói nào để đáp lại.

Thuận An khẽ gật đầu, nói với Thẩm Huy, “Đi thôi.”

Bước vài bước lên thuyền, Thuận An vung tay lên, người dưới đầu vào đẩy làm chuyện của chính mình, thuyền chậm rãi lướt đi.

Cách bến tàu ngày càng xa, Thuận An mới dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Thẩm Nghị, lại nhìn về phía cửa khoang thuyền, khẽ thở dài.

Bên cạnh vang lên tiếng nói mềm mại của nữ nhi, mang theo sự trào phúng nồng đậm, “Không thấy người ta đang ôm con đó sao? Sao vậy? Vẫn lưu luyến?” Nói chuyện là một nam nhi bộ dáng gầy yếu, nhưng thanh âm lại là của nữ nhi.

“Chuyện của ta, không phiền tiểu Đông gia lo lắng.” Thuận An khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng, bước vài bước vào trong khoang thuyền.

“Người!” Âu Dương Lam nữ phần nam trang chán nản, khối băng lạnh Thuận An nhà người! Tên tục khí! Kể tục khí! Nàng dậm chân một cái, cũng đi theo chui vào trong khoang.

Vài ngày trên thuyền Trinh nương không hề ra ngoài, ngoan ngoãn ngồi trong khoang nói chuyện phiếm giải buồn với Hoa Đào, bởi vì Hoa Đào bị say sóng, vốn ngay cả khi thai nghén cũng không nôn, ngay khi thuyền vừa di chuyển, liền hôn thiên địa ám.

May mà bên cạnh còn có hai nha đầu có thể sai bảo, Trinh nương thế mới thở phào, nếu không vừa phải chăm sóc Hoa Đào, vừa phải chăm sóc hai đứa nhỏ, nàng dù có ba đầu sáu tay cũng không đủ dùng.

Thẩm Nghị sau khi tiễn bọn họ thì không thể nào bình tĩnh được, hắn nhìn không được cau mày hỏi Thẩm Huy, “Tam ca, Thuận An... hắn hiện tại là chương quỳ của hiệu buôn Hưng Duyên sao?”

Thẩm Huy khẽ gật đầu, “Nói với bên ngoài là chương quỳ, thật ra là nhị chương quỳ, đại chương quỳ của hiệu buôn Hưng Duyên là một tiểu lão bản tên Âu Dương Phi, nhưng có thể làm nhị chương quỳ cũng đã rất giỏi rồi!”

Thẩm Nghị hơi trầm mặc một chút, “Vậy hiện tại... thành thân chưa?”

Thẩm Huy nhìn đệ đệ của mình một chút, lắc đầu, “Chưa.”

Thẩm Nghị không hỏi tiếp nữa.

Buổi tối trở lại phòng ở tại thư viện Tùng Nhân, Thẩm Nghị đột nhiên cảm thấy cô quạnh, vì không có lồng sắt nhóm lửa sao? Vì lẽ gì lại lạnh như vậy...

Thẩm Nghị đốt lồng sưởi lên, đốt hồi lâu, vẫn cảm thấy lạnh. Nhìn khắp nơi trên kháng đều là những món đồ chơi nho nhỏ, Thẩm Nghị cầm một món lên nắm trong tay, Minh nhi vứt đồ chơi khắp nơi như vậy là học từ ai vậy? Hay tiểu hài tử đều như vậy? Thẩm Nghị cầm đồ chơi lên vô thức vuốt ve, lại phát hiện bề mặt có chút dính dính, còn có vài lỗ nhỏ gấp ghềnh.

Cầm lên nhìn, là vết răng của Minh nhi, nắm cái gì cắn cái đó, tất cả những đồ chơi nó có đều có dấu răng của hắn. Thẩm Nghị thu dọn những món đồ chơi đó, đầu vịt con bị kéo lìa, sức của Minh nhi cũng thật lớn, bao giờ đến mùa hè sẽ không còn vịt con cùng nó tắm nữa.

Đun nước nóng, rửa sạch những món đồ chơi của Minh nhi, Thẩm Nghị vẫn cảm thấy cô quạnh.

Nằm trên giường, Thẩm Nghị có thể ngửi thấy mùi hương của Trinh nương, đặt gối của Minh nhi ở giữa giường, Thẩm Nghị lúc này đắp chiếc chăn có mùi của thê tử, ôm chiếc gối còn vương mùi sữa của con mới có thể ngủ say.

60. Chương 60: Giác Mơ Của Thắm Nghi

Mấy ngày nay, thể tử cùng con đều rời đi, Thắm Nghi vẫn luôn cảm thấy cô đơn. Về nhà nhìn căn phòng lạnh tanh, có chút khoongq uen.

Sau khi nằm xuống liền ôm gối đã thành thói quen, Thắm Nghi đắp chăn xong, trong lòng có chút cao hứng. Ngày mai, thử viện đã đến kỳ nghỉ, thúc ngựa đi nhanh, ba ngày hẳn có thể đến nơi, đến lúc đó có thể thấy Trinh nương cùng Minh nhi rồi.

Thắm Nghi nhắm mắt lại, khoe miệng khẽ nhếch lên mỉm cười, từ từ chìm vào mộng đẹp.

Đây là nơi nào? Đường như...tiểu viện của Hà gia. Thắm Nghi kỳ quái nhìn quanh, hần hần đang ở thư viện, sao lại đến nơi này? Trinh nương đâu? Trinh nương ở đâu vậy? Còn Minh nhi đâu? Nó đang ở nơi nào?

Trước mắt hiện lên bóng người, Thắm Nghi quay đầu lại, thấy Hà Tứ Lang, “Nhạc phụ...” Hần khẽ gọi, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Hà Tứ Lang vẫn mang bộ dáng kia, để một chòm râu, hần đang mải mê với món đồ trong tiệm tạp hóa, nghe thấy tiếng Thắm Nghi, hần quay đầu lại nở nụ cười, “Là cô gia sao, con lên trần trên đón Trinh nương đi, nó ôm đứa nhỏ không tiện đi lại.”

Trinh nương sao lại có thể ở trần trên? Thắm Nghi muốn hỏi lại phát hiện mình không nói được thành tiếng, cảnh tượng đột nhiên lại biến đổi, hần đã đứng tại cửa trần, đã sớm không thấy Hà Tứ Lang, gian tạp hóa, tiểu viện Hà gia.

Quên đi, gặp được Trinh nương thì hỏi nàng sau. Thắm Nghi nghĩ như vậy, rất xa, thấy một thân ảnh yếu điệu đi về phía hần. Nàng mặc một chiếc áo nhỏ thêu viền màu hồng, bên dưới là chiếc váy dài màu nguyệt sắc. Thân ảnh này sao lại quen thuộc đến như vậy? Thắm Nghi cố gắng nhớ lại, rốt cuộc nhớ ra, ngày hần tới xem mặt tại Hà gia, Trinh nương không phải mặc bộ này sao?

Thắm Nghi nở nụ cười ngênh đón, còn quan tâm nói, “Trời lạnh như vậy, nàng sao không mặc nhiều chút...”

Lời còn lại bị hần nuốt lại, sắc mặt Thắm Nghi có chút cứng ngắc, bởi vì bên người Trinh nương còn có một nam nhân, nam nhân kia có dáng người cao gầy, làn da ngăm đen, vẻ mặt lạnh lùng, không phải Thuận An thì còn có thể là ai nữa?

“Thắm tứ ca, sao huynh lại tới đây?” Trinh nương vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi, mang theo vẻ mặt ngây thơ hỏi hần.

Thắm Nghi đột nhiên cứng đờ, không đúng, Trinh nương sao có thể gọi hần là Thắm tứ ca? Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy? Nàng sao có thể vẫn còn là một tiểu cô nương chứ, bọn họ rõ ràng đã thành thân! Ngay cả đứa nhỏ cũng có rồi! Đứa nhỏ! Đúng vậy! Minh nhi!

Thắm Nghi vừa định hỏi về đứa nhỏ, Trinh nương trước mắt đột nhiên thay đổi, quần áo trên người đã đổi thành bộ mặc hôm lên thuyền ngày đó, trong lòng còn ôm Minh nhi, Thắm Nghi thế mới cười rộ lên, “Nương tử, nàng xem ta đi, hồ đồ mất rồi, vừa nãy còn đột nhiên nhớ tới nàng lúc còn chưa thành thân.”

Hần vươn tay muốn ôm lấy Minh nhi, nhưng Trinh nương lại không hề để ý đến hần, lòng Thắm Nghi có chút hoảng hốt, hần muốn gọi Trinh nương, lại phát hiện bản thân dù làm thế nào cũng không thể phát ra âm thanh.

Trinh nương khẽ gọi “tướng công”. Thắm Nghi vừa định trả lời, lại thấy bên cạnh nhiều thêm một người, là Thuận An, vẻ mặt hần không hề lạnh lùng, mà là tràn đầy tươi cười, đứng bên cạnh Trinh nương.

Trinh nương ôn nhu cười, còn bế Minh nhi đưa qua, “Tướng công, nhìn đứa nhỏ nhà chúng ta đi, ngủ thật say.” Thuận An đưa một tay ôn lấy Trinh nương, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt ve mặt Minh nhi, cười nói, “Ừm, đều do nương tử chăm sóc tốt.”

Thắm Nghi xem lửa giận ngập trời, hận không thể chặt bỏ hai cái tay xấu xa kia của Thuận An! Đó là nương tử của hần! Là con hần! Hần muốn tiến lên nhưng lại phát hiện Trinh nương cùng Thuận An đã biến mất rồi.

Trước mắt lại biến thành khuôn mặt nhỏ nhắn cười hì hì của Diệu nhi, “Tỷ phu!” Nó lớn tiếng gọi, nhưng rất nhanh tiểu hài tử trước mắt chợt biến thành một thiếu niên tuấn tú cao lớn, ôn hòa lại khách khí nói với hắn, “Cảm tạ ơn đề cử của Thẩm tứ ca!”

Bên cạnh lại thêm một thân ảnh mơ hồ, Thuận An nắm tay Trinh nương cười với hắn, bên cạnh còn có một tiểu oa nhi trắng nõn, tiểu oa nhi kia nắm góc áo của Thuận An, nộn nộn mở miệng, “Phụ thân, phụ thân, vị này là Thẩm bá bá sao?”

Thẩm Nghị thấy Trinh nương ngồi xuống, sờ sờ mặt tiểu oa nhi, nhẹ nhàng nói, “Vị này chính là Thẩm bá bá, Minh nhi, gọi đi nha!”

Không đúng! Không đúng! Tất cả mọi thứ đều không đúng! Trinh nương là thê tử của hắn! Minh nhi là con hắn! Diệu nhi hắn phải gọi hắn tỷ phu! Không đúng!!!

Thẩm Nghị bừng tỉnh từ trong mộng, hắn thở hổn hển từng hơi từng hơi, sau khi tỉnh táo lại mới phát hiện bản thân ra một thân mồ hôi lạnh, bình ổn lại hơi thở, Thẩm Nghị cầm khăn lau lung tung.

Lúc nằm lại trên giường, trong đầu Thẩm Nghị vẫn nghĩ về giấc mộng này, rốt cuộc không ngủ được.

Trải qua khoảng 15 ngày trên thuyền, mấy người Trinh nương rốt cuộc cũng có thể rời thuyền, trong những ngày đó, Trinh nương rất ít khi rời khỏi khoang thuyền, Hoa Đào rất say hết nôn lại choáng váng, hầu hết thời gian đều ngủ, ngẫu nhiên không ngủ cũng không tỉnh táo, luôn mơ hồ.

Cũng may tiểu Đông gia của hiệu buôn Hưng Duyên rất tốt, không có việc gì lại chạy đến chỗ các nàng, đưa cho các nàng cái này cái kia, vô cùng chiều cố. Đợi đến khi rời thuyền, Trinh nương lần nữa cảm ơn tiểu Đông gia mới ngồi lên kiệu trở về nhà.

Hoa Đào khi lên kiệu còn khê nói với câu với Đông Oa, chỉ thấy Đông Oa chạy đến bên cạnh tiểu Đông gia vén áo thi lễ nói, “Phụ nhân nhà ta muốn nhờ tiểu Đông gia chuyển lời.”

Âu Dương Lam nhìn nhìn lên thuyền, cảm thấy hứng thú hỏi, “Phụ nhân nhà ngươi muốn ta chuyển lời gì?”

Đông oa nghiêm túc nói, “Phụ nhân nhà ta muốn xin tiểu Đông gia nhắm cho nhị cữu lão gia rằng, nếu ngài ấy rảnh dỗi thì quay về nhà thăm lão thái gia cùng lão phụ nhân, hai vị lão nhân năm nay cũng đã lớn tuổi, xin nhị cữu lão gia thông cảm cho tấm lòng mong ngóng nhi tử của lão nhân.”

Âu Dương Lam gật gật đầu, “Ta biết rồi, sẽ chuyển lời lại.”

“Còn nữa,” Về mặt Đông oa đột nhiên trở lên kỳ quái, “Phụ nhân nhà ta còn nói, để cảm ơn lòng tốt đã chuyển lời của tiểu lão bản, còn có chút lời nói muốn tặng ngài.”

“Còn có lời tặng cho ta? Nói cái gì?” Âu Dương Lam đột nhiên nảy sinh một dự cảm bất an.

Quả nhiên...

“Phụ nhân nhà ta nói, tiểu Đông gia nên ra tay thì liền ra tay, mấy ngày nay ngài hắn cũng thấy rồi đó, lòng của tứ phu nhân nhà ta đều là tứ lão gia cùng tứ tiểu thiếu gia, tiểu Đông gia cũng nên yên tâm. Nếu...” Mặt Đông oa đỏ lên, phụ nhân sao lại bắt nàng chuyển những lời dọa người như vậy a!

Âu Dương Lam tức đến dậm chân, “Lưu Hoa Đào có ý gì! Ta... Ta lại không thích hắn... Ta... Ta còn có biểu ca... Nàng có ý gì chứ... Nếu cái gì? Nha đầu chết tiệt nhà ngươi! Nói chuyện ấp a ấp úng, để coi ta bảo phụ nhân nhà ngươi làm sao xử lý ngươi!” Âu Dương Lam vừa tức vừa thẹn, nhưng trong lòng lại ngứa ngáy, muốn nghe hết mọi thứ.

Đông oa cổ lầy dững khì nói một hơi dài, “Phụ nhân nhà ta nói, nếu nhị cữu lão gia không chịu đi vào khuôn phép, xin tiểu Đông gia trực tiếp chuốc say hắn ném lên giường!” Đông oa bùm bùm cách cách nói xong bưng khuôn mặt đỏ bừng bỏ chạy, thật sự quá dọa người rồi!

Âu Dương Lam đứng chết chân tại chỗ, chờ đến khi lấy lại tinh thần thì Đông oa đã sớm chạy mất, “Lưu Hoa Đào!” Nàng dậm chân thật mạnh, nói gì vậy! Âu Dương Lam nàng lại không thích khối băng kia! Lại nói, nàng cần dùng tới mấy chiêu rẻ rách này sao?!

Âu Dương Lam khó thở quay lại, mỗi lần gặp Lưu Hoa Đào này thì nhất định không có chuyện gì tốt! Nàng còn có biểu ca mà! Nàng nổi giận đùng đùng quay về, đánh mạnh lên một người, đưa mắt nhìn qua, không phải Thuận An thì còn là ai được nữa!

“Ồ trên thuyền hơn mười ngày chẳng thấy người đâu, giờ người ta đi mất rồi người mới ló ra, có ích gì chứ!”

Nói xong lại nghĩ tới Hoa Đào, mặt Âu Dương Lam đỏ lên, cho hắt một cái tròng mắt sắc lẻm rồi xoay người rời đi, lưu lại Thẩm An vô cùng khó hiểu nhìn theo bóng dáng nàng.

Đồng oan khi trở về thì miêu tả như thật phản ứng của Âu Dương Lan, Hoa Đào nghe xong cũng chỉ cười, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Đồng oa, không nhịn được cười nói, “Nếu sau này Phúc Sinh không chịu đi vào khuôn phép, người cũng có thể chuốc say hấn mà ném lên giường đó.”

“Phu nhân!” Mặt Đồng oa lại càng đỏ, chạy ra khỏi phòng. Hoa Đào nhìn ra ngoài cửa sổ, nợ nần cười, khí trời ẩm áp, mùa xuân cũng đến rồi.

Trong nhà đang chuẩn bị phòng ở, Hoa Đào cùng Trinh nương tất nhiên sẽ ở lại tại căn phòng vẫn luôn ở. Liêu thị nhìn các nàng vào cửa xong còn không ngừng nhìn ra ngoài cửa, sau khi xác định nhiều lần không có ai đi theo sau nữa mới nhớ tới việc hỏi các nàng.

“Tranh nhi đâu? Không theo các muội trở về sao?” Liêu thị mấy ngày nay vẫn luôn mong ngóng được trông thấy con.

Hoa Đào không thoải mái trong người, Trinh nương biết nàng say tàu, nói vài câu cùng Liêu thị xong thì bảo Đồng oa đỡ nàng về phòng nghỉ ngơi.

Biết Liêu thị nôn nóng, Trinh nương cũng không vội đi nghỉ, để Tam Nha mang Minh nhi đi nghỉ trước, mình thì lưu lại nói chuyện cùng Liêu thị.

“Tranh nhi mấy ngày nữa cũng sẽ trở về thôi, thư viện còn chưa được nghỉ, nên nó phải cùng tứ thúc hấn cưỡi ngựa trở về.” Trinh nương ôn nhu nói.

Liêu thị vừa nghe xong thì hơi thất vọng, nhưng nghĩ rằng vài ngày nữa là có thể thấy đứa con lớn, trong lòng vẫn cao hứng, lại hỏi tình huống trong thư viện của Tranh nhi, “Ăn có ngon không? Ngủ nơi nào? Giường có cứng không vậy? Thư viện ở trên núi, hấn là lạnh hơn so với chỗ chúng ta đi, chăn của hấn có đủ ấm hay không, cũng không biết trong phòng đệ tử có lồng sưởi không, ở bên ngoài đâu có được tốt như ở nhà, aizz...”

Trinh nương khuyên, “Người được tôi luyện trong gian khổ, mới là kẻ hơn người! Đại tẩu yên tâm, thức ăn trong thư viện rất tốt, tuy nói cứ chia từng phần từng phần, nhưng trong bát luôn có đủ đồ ăn, trong thư viện đều tự nấu, bát cơm so với bát nhà chúng ta lớn hơn nhiều. Tranh nhi một lần có thể ăn hết một bát lớn đó.”

“Giường trong thư viện cũng tốt, tương công lúc nào cũng chú ý, trong phòng không đặt lồng sưởi, sợ sẽ khiến người khác chú ý, buổi tối không đốt lửa nhưng lại đốt hương, là huân long hương, rất ẩm áp. Bên ngoài tuy rằng không tốt bằng trong nhà, nhưng đứa nhỏ cũng không chịu khổ nhiều lắm, tương công lại muốn trưởng thành của Tranh nhi, chàng sẽ chăm sóc được nhiều.”

Liêu thị nghe xong có chút buông lỏng, thư con gửi đều nói mọi chuyện rất tốt, nàng sợ Tranh nhi chỉ vì không để bọn họ lo lắng mới viết như vậy.

“Còn phiền các muội quan tâm nhiều, trong nhà còn nhiều việc, tẩu cũng không đi được, đi rồi cũng không thể gặp nó. Đứa nhỏ kia tính tình quật cường, thư gửi về đều nói tốt lắm, người làm nương tâm đều đặt nơi con cái, nó ở bên ngoài dù cho có ở núi vàng núi bạc, ăn sơn hào hải vị, tẩu cũng đâu thể nhìn thấy, vẫn chỉ mong nó có thể ăn no mặc ấm thì tốt rồi.” Liêu thị thở dài, đứa nhỏ chính là còn đang rất nhỏ, khiến cho người làm nương như nàng không nề.

Trinh nương cũng là người đã có con, tất nhiên hiểu được nỗi khổ tâm của Liêu thị.

Khi tiến hành đại tế nếu có từ đường, vậy thì nữ nhân không thể bước vào. Thẩm gia là gia đình từ ngoài đến, cũng không phải người trấn Tú Thủy, năm mới vừa chạy nạn tới, căn nhà đơn sơ, lão thái gia Thẩm

gia liêu mạng mới giữ lại được một chút gia nghiệp này, tuy rằng hiện tại đã khá hơn, nhưng vẫn không có thân thích nào khác.

Tuy rằng như thế, mỗi lần đến đại tế, Thẩm gia vẫn rất coi trọng. Tuy rằng không có từ đường, nhưng trong Thẩm gia vẫn có một phòng dùng vào việc thờ phụng hương hỏa, năm nay Liêu thị không giống như năm trước, trước kia trong nhà ít người, nàng có thể mời hai người cùng nàng rửa sạch đồ dùng, nhưng năm nay trong nhà lại nhiều người, nhưng lại có thêm ba nha đầu.

Cứ như vậy, Hỉ nhi, Tam Nha, Đông oa đều bị Liêu thị sai đi rửa dụng cụ, lại làm bánh bao làm bánh cao, cũng may Liêu thị từ sớm đã từ từ làm, hiện tại cũng tới kịp.

Bọn Trinh nương Hoa Đào vừa về nhà vài ngày, Thẩm Nghị, Thẩm Huy mang theo Tranh nhi trở về.

Vừa thấy Tranh nhi, Liêu thị cùng Thẩm Phong đều rất vui mừng, nhưng Thẩm Nghị bởi giấc mộng kia, trong lòng luôn dẫn đo trong mười ngày đường thủy kia có thể xảy ra chuyện gì, thấy Trinh nương thì có chút không tự nhiên.

61. Chương 61: Đêm Trước Thanh Minh

Tranh nhi trở về, Liêu thị làm một bàn lớn đầy thức ăn, hầu như đều là những món Tranh nhi thích. Tranh nhi vừa ngồi vào bàn liền đỏ mặt, xấu hổ nói nhỏ với Liêu thị, “Nương, lần sau nương không cần làm nhiều thức ăn như vậy đâu.”

Liêu thị gấp cho nó một đĩa thịt nướng xong, cười nói lời trách cứ, “Đứa nhỏ nhà con a, ở bên ngoài sao có thể ăn được món ăn do nương làm, mau mau ăn thử thịt viên này đi, nương cố ý làm cho con ăn đó.”

Khâm nhi ở bên cạnh lau lau miệng vỗ bàn, “Con cũng muốn thịt viên! Con cũng muốn thịt viên!” Liêu thị cũng gấp cho nó một đĩa, nó mới cười hắc hắc, vui đầu vào ăn thịt viên.

Mọi người đều cười đầy lý giải, Thẩm Phong cảm thấy mỹ mãn nhìn hai nhi tử, nâng chén rượu cạn ly cùng huynh đệ Thẩm gia, “Nào! Bốn huynh đệ chúng ta uống một chén! Nhìn cả nhà các đệ hòa thuận vui vẻ, sự nghiệp thành công, đại ca thật sự rất vui mừng!”

“Nào! Đại ca, nếu không có huynh, huynh đệ chúng ta cũng không thể có ngày hôm nay!” Thẩm An vẫn như vậy cứ uống nhiều rượu là lại bắt đầu nói nhiều hơn.

Thẩm Huy cũng nâng chén rượu lên, “Cảm ơn sự chiếu cố nhiều năm qua của đại ca nhị ca, nào, uống!”

Thẩm Nghị nâng chén rượu, cười nói, “Muốn nói thì hẳn đệ mới là người phải cảm ơn ba vị ca ca, các huynh vẫn luôn chiếu cố đệ, nếu không có đại ca, nhị ca còn có tam ca nữa, đệ hiện tại không biết...” Hắn nhớ tới năm ngày tắm tởm kia, có chút ghen ngào.

“Không nói chuyện này nữa! Đều là huynh đệ trong nhà, nào nào, uống hết chén này!” Thẩm Phong vỗ vai Thẩm Nghị, bốn huynh đệ nâng chén cạn ly, một hơi uống hết, đều nở nụ cười.

“Nói đến việc uống rượu a, đệ lại nhớ tới năm đó theo đám người Tây Vực vận chuyển hàng hóa, đám mũi cao này rất thích uống rượu a, cái loại màu đỏ ấy, màu rất đẹp, chắc chắc chắc, có điều quá nhạt, uống không ngon...” Thẩm An uống một ngụm, lại bắt đầu lớn tiếng nói về những chuyện hắn đã lặp lại vô số lần trong những năm qua.

Hiếm khi mọi người không bị quy củ bó buộc, tất cả cùng ngồi vào bàn ăn cơm, nữ quyến thì nhã nhặn hơn, Lưu thị lau miệng cho Thục muội, liếc mắt nhìn Thẩm An, “Vừa uống rượu vào liền nhiều lời, nói như lần như vậy rồi không sợ người ta ghét hả.”

Thẩm An uống đến mặt đỏ hồng, hắc hắc cười nhìn tức phụ nhà mình, “Nương tử a! Nàng hiện tại chán ghét ta rồi? Ta ở nhà uống rượu cũng chưa thấy nàng chán bao giờ đó!”

Thẩm An vừa nói như vậy khiến mặt Lưu thị đỏ bừng lên, Lưu thị vừa then vừa giận, dùng sức trừng mắt nhìn hắn một cái, “Ăn của người đi, nói nhiều thế!”

Mọi người trong phòng bị chọc cười, vài đứa nhỏ còn vỗ bàn mà cười, Lưu thị nhìn Hâm nhi nhà mình rồi hỏi Thẩm Huy, “Tam thúc này, thúc xem Hâm nhi nhà chúng ta có thể đến thư viện học không?”

Diệu nhi bái vị để sư kia nàng chẳng thêm để ý làm gì, nhưng thư viện Tùng Nhân rất nổi danh, khiến lòng nàng ngứa ngáy.

Thẩm Huy cười nói, “Nhị tẩu, Hâm nhi còn nhỏ quá, chờ qua vài năm nữa thì mang tới dự thi đi.”

Lưu thị nghe xong liền vui vẻ, “Được được, vậy thì tốt rồi, Hâm nhi vừa tròn mười ba tuổi tẩu sẽ đưa nó đi.”

“Tốt nhất là mười lăm tuổi hãy đưa đến, đứa nhỏ lớn một chút cũng có thể tự chăm sóc bản thân.” Thẩm Huy nói.

Lưu thị ngẫm lại cũng hiểu, nàng cũng muốn lưu nhi tử ở lại thêm vài năm, chỉ cần có thể tiến vào học, khi nào đi cũng chẳng sao cả. Lập tức gật đầu, lại cảm ơn Thẩm Huy.

Thẩm Huy cũng không giải thích nhiều về cuộc thi của thư viện Tùng Nhân, chỉ gật đầu, coi như đáp ứng chuyện để Hâm nhi đến dự thi.

Vui vui vẻ vẻ ăn một bữa cơm, cả nhà đều hưởng thụ thời gian đoàn tụ hiếm có này.

Tối khi quay lại phòng, Trình nương cảm thấy Thẩm Nghị có chút trầm mặc, cố tình đêm nay Minh nhi lại nháo quá mức, cứ khóc mãi, cũng không còn sức đâu đi quản hấn. Trình nương dỗ con, nhưng dỗ thế nào cũng không được, vô cùng đau lòng, lại nhớ tới ngày kia đã là Thanh Minh, trong lòng có chút hoảng, “Tướng công,” Trình nương vừa đi vừa ôm Minh nhi dỗ dành, “Chàng nói... Minh nhi có phải... lại bị đập vào đâu không?”

Trình nương có chút sợ hãi nhìn sắc trời bên ngoài, đã khuya lắm rồi, đứa nhỏ lại vẫn đang khóc nháo, lại là trước tiết Thanh Minh, nàng sợ sẽ có thứ gì đó không sạch sẽ.

Thẩm Nghị cau mày, “Đừng nói lung tung.” Sau đó, hấn nhận lấy Minh nhi, ôm vào lòng dỗ, vừa dỗ vừa quan sát cẩn thận Minh nhi, phát hiện Minh nhi vẫn tròn tròn mắt nhìn về nơi nào đó khóc, giật mình, vươn tay nhẹ nhàng đặt lên mắt Minh nhi, che khuất tầm mắt của nó, tiếng khóc của Minh nhi rõ ràng bớt đi nhiều.

Vừa thấy hữu hiệu, Thẩm Nghị cứ như vậy che mắt minh nhi lại, vừa đi quanh phòng vừa dỗ, lần này rất nhanh, còn chưa tới nửa canh giờ, Minh nhi đã ngủ say.

Thẩm Nghị không dám đổi tay, lại thêm thời gian một nén nhang nữa, mới hôn lên hai gò má nhi tử, thật cẩn thận đặt vào nôi.

Trình nương nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng nói, “Tiểu tử tông này, cuối cùng cũng ngủ.”

Thẩm Nghị nhớ tới giấc mộng kia, nhớ tới Hà Tứ Lang, khẽ nói với Trình nương, “Thanh Minh chúng ta đốt thêm tiền giấy cho nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân đi, cũng nói với họ tình huống của Minh nhi cùng Diệu nhi, để nhạc phụ nhạc mẫu ở nơi cửu tuyền cũng yên tâm.”

Trình nương gật gật đầu, con rất ít khi khóc nháo vào buổi tối, tối nay quả thực không bình thường, thật nên đốt nhiều vàng hương cho phụ mẫu, phù hộ con nàng vô bệnh vô tai.

Buổi tối, Thẩm Nghị cứ lẩn qua lẩn lại trên giường, khiến Trình nương cũng không ngủ được, Trình nương ngồi dậy, nhẹ giọng nói, “Nếu không qua vài ngày lên núi Bạch Vân xin bùa, đều nói ánh mắt của hài tử rất sáng, cầu xin Bồ Tát che chở, về sau hấn sẽ không xảy ra chuyện này nữa.”

Thẩm Nghị ừ một tiếng, Trình nương thấy kỳ quái bèn hỏi, “Tướng công, chàng rốt cuộc sao vậy?”

Thẩm Nghị nghiêng người qua, nhìn nàng một lúc lâu, ôm nàng vào lòng, hôn lên hai gò má của nàng, “Nàng lên đầu tiên ngồi thuyền, chơi vui không? Trên đường có chuyện gì ngạc nhiên không?”

Hấn vốn muốn hỏi có gặp Thuận An hay không, nhưng mà... dù thế nào cũng không hỏi được.

Nhắc tới ngồi thuyền, Trình nương hơi thất vọng cười cười, “Thiếp cũng muốn hưởng thụ thật tốt cảm giác ngồi thuyền, nhưng dọc đường đi Hoa Đào tỷ cứ say sóng mãi, nôn nhiều lắm. Còn phải chăm sóc hai hài

tử, mấy ngày đó thiếp luôn ở trong khoang thuyền, đầu cũng chưa đi, đừng nói đến chuyện ngạc nhiên này nọ.”

“Không có gặp ai sao?” Tỷ như chưởng quầy hiệu buôn Hưu Duyên Thuận An...

Trinh nương vừa nghe tới đây liền hưng phấn, “Có đó.”

Lòng Thắm Nghi thất lại, lập tức hỏi, “Ai vậy?”

“Tiểu Đông gia của hiệu buôn Hưng Duyên a, nàng gọi Âu Dương Lam, rõ là nữ oa nhi lại hóa trang thành bộ dáng của tiểu nam hài đi theo thuyền. Nàng tốt lắm, biết thiếp buồn, thường xuyên chạy tới nói chuyện phiếm với thiếp.” Trinh nương vừa nghĩ tới Âu Dương Lam đã muốn cười, vốn là tiểu cô nương nhí nhảnh, còn muốn giả vờ đứng đắn.

“Không còn ai nữa sao?” Thắm Nghi làm như lơ đãng hỏi.

Trinh nương khẽ gật đầu, “Không còn ai hết, trên thuyền đa phần đều là nam nhân, chúng thiếp đều là nữ nhân, phải tránh đi chứ.”

Thắm Nghi trải qua vài ngày buồn bực, vui vẻ ôm chặt lấy Trinh nương, mấy ngày nay hẳn cứ miên man suy nghĩ chuyện Trinh nương gặp Thuận An sẽ thế nào, tuy rằng biết rõ sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn không muốn Thuận An kia gặp nương tử nhà mình, đúng vậy! Gặp cũng không cho gặp!

“Nương trư, sau này ta lại mang nàng ngồi thuyền, chúng ta tìm một nơi non xanh nước biếc, sau đó chơi đùa thật vui nhé! Nàng nếu muốn sinh nữ nhi, chúng ta liền mười tám đứa, đều ôn như giống như nàng vậy, nàng đồng ý không?” Thắm Nghi biết Trinh nương không gặp Thuận An, lòng so với ăn mật còn ngọt hơn, ôm Trinh nương hôn lên.

Hôn đến khi toàn thân Trinh nương đều muốn mềm ra, Trinh nương che miệng cười kiều mỹ, “Sinh mười tám đứa, chàng nghĩ thiếp là trư sao? Còn đều sinh nữ nhi nữa chứ, về sau nha, đồ hồi môn thôi cũng đủ nghèo chết chàng!” Nàng cười khẽ chỉ vào mũi Thắm Nghi.

Thắm Nghi nắm lấy bàn tay non mềm của nàng, đặt bên môi nhẹ nhàng hôn, “Không sợ, nàng chỉ cần sinh thôi, việc nuôi bọn nó, mua của hồi môn đều do ta lo!”

Thắm Nghi hôn hôn xong, lửa nóng đã sớm bị nhen nhóm, vừa nhìn Trinh nương, hai mắt hàm xuân ý, cánh môi phẩn nộn hồng nhuận, trong mắt đều một cổ mỹ hoặc say lòng người, thật sự không thể diễn tả được vẻ đẹp này!

Trực tiếp đề lên, “Nương tử, ta nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt, nàng phải đi theo ta, còn có con chúng ta, cả nhà chúng ta cùng chung sống, vĩnh viễn không rời xa nhau.”

Trinh nương cảm động nhìn về mặt kiên định của Thắm Nghi, khẽ vươn người hôn lên môi hắn, “Được, cả nhà chúng ta, vĩnh viễn không rời xa nhau.”

Đây là lần đầu tiên Trinh nương chủ động hôn hắn, cõi lòng Thắm Nghi tràn đầy vui mừng, sắp tràn ra mắt thôi.

“Vậy chúng ta mau sinh nữ nhi đi!”

“Chàng... ân...”

Một đêm xuân đẹp như mộng a, lão tứ Thắm gia cả đêm sinh long hoạt hộ, biểu hiện dũng mãnh!

Sáng sớm hôn sau khi thực dậy, Trinh nương nhớ tới Diệu nhi, có chút lo lắng, “Ngày mai đã là Thanh Minh, Diệu nhi sao còn chưa trở lại? Tướng công, nếu không chàng đi đón đi, nó chỉ là một tiểu hài tử, thiếp sợ trên đường đi nó xảy ra chuyện gì rồi.”

Thắm Nghi mặc quần áo, gật đầu, “Được, ta đi ngay đây.”

Vừa tiễn Thắm Nghi ra khỏi đại môn Thắm gia, chợt nghe thấy tiếng của đứa nhỏ từ xa vọng lại, “Tỷ phụ! Tỷ tỷ!! Đệ trở về rồi!!!”

Thẩm Nghi nhìn qua, quả nhiên là Diệu nhi, bên cạnh còn đi theo một thiếu niên, là nhi tử của Thành Mặc tiên sinh. Diệu nhi vui vẻ chạy lại, bổ nhào lên người Thẩm Nghi, “Tỷ phụ tỷ phụ, đệ về rồi nè!”

Thẩm Nghi ôm lấy nó, cười ha ha, “Đệ trở về thật đúng lúc, ai u, nặng như vậy, ăn đến béo rồi!”

Trinh nương vui vẻ đến mức không biết phải nói gì, xoa đầu Diệu nhi, “Trở về thì tốt rồi, trở về thì tốt rồi.”

Dương Thanh Phong cười nhìn cảnh trước mắt này, chờ bọn họ nói chuyện xong mới hành lễ, “Thẩm đại thúc, Minh đã được đưa trở lại, Thanh Phong xin cáo từ.”

Thẩm Nghi buông Diệu nhi ra, cầm tay Dương Thanh Phong, “Lưu lại ăn bữa cơm rồi mới đi cũng không muộn a,” lại giới thiệu cho Trinh nương, “Đây là công tử nhà Thành Mặc cư sĩ.”

Trinh nương cũng cười, “Công tử đã đưa Diệu nhi trở lại, thật sự rất vất vả, lưu lại ăn chút điểm tâm rồi hãy đi.”

Dương Thanh phong khoát tay, cười nói, “Không được đâu ạ, tiểu chất (cháu) còn có việc cần làm, đại thúc mau vào đi thôi.” Lại nói với Diệu nhi, “Huynh đi đây.”

Diệu nhi vẫy vẫy tay, “Cảm ơn huynh, sư ca.”

Thẩm Nghi cùng Trinh nương mời mãi, Dương Thanh Phong cứ kiên trì không ăn cơm, vợ chồng hai người cũng đành phải cảm ơn rồi lại cảm ơn. Đợi đến khi Dương Thanh Phong đi rồi mới vui mừng kéo tay Diệu nhi dẫn vào phòng.

“Tỷ tỷ tỷ phụ gần đây có khỏe không ạ? Minh nhi đã lớn chưa vậy? Tranh nhi trở lại chưa? Hâm nhi cũng đã trở lại chưa nhỉ? Mọi người gần đây sao rồi?...” Diệu nhi cứ vậy đem một đống lớn câu hỏi nói ra.

Trinh nương cười đầy yêu chiều, “Chúng ta đều rất khỏe, những người khác lát đệ gặp chẳng phải sẽ biết hay sao.”

Trong lòng Thẩm Nghi cùng Trinh nương thực cảm kích Thành Mặc cư sĩ, Diệu nhi năm nay vẫn nhỏ, Thành Mặc cư sĩ lại để nhi tử đưa Diệu nhi trở về, từ điểm đó nhìn nhận, Thành Mặc cư sĩ hẳn rất thương Diệu nhi.

Vài đứa nhỏ vừa gặp mặt lại một trận thân thiết, nhưng Diệu nhi cùng Tranh nhi có chút là lạ, hai đứa bắt đầu so nhau về những điều đã học được.

Từ lời Diệu nhi mọi người đều thầm kinh ngạc về học vấn của Thành Mặc cư sĩ, bởi vì Thành Mặc cư sĩ chẳng những dạy hần văn thơ lễ nghĩa, hội họa thư pháp, còn dạy cả nhạc khí, thậm chí còn dạy chút quyền cước công phu cơ bản.

Thẩm Nghi nghe xong âm thầm gật đầu, Diệu nhi đi theo Thành Mặc cư sĩ quả nhiên đúng đắn, Thành Mặc cư sĩ có hứng thú với rất nhiều thứ, thứ có thể dạy cũng không ít. Hần nhện không được thẩm thử dài, Diệu nhi muốn trong mười năm học hết bản lĩnh của Thành Mặc cư sĩ, phỏng chừng rất khó!

Cũng may Tranh nhi cũng không thua kém gì, thư viện Tùng Nhân cũng dạy rất nhiều thứ, hai hài tử ganh nhau đến mặt đỏ tai hồng, đều nói mình học được nhiều, ai cũng không phục ai, nói xong lời cuối cùng đơn giản quay mặt đi, hừ một tiếng không thèm để ý đến đối phương nữa.

Nhưng mà tiểu hài tử đều như vậy, lát sau Diệu nhi lại không nhịn được mà lắc lắc mông chạy theo Tranh nhi nói chuyện.

Nhìn bọn nhỏ hoạt bát như vậy, mấy người lớn trong nhà cũng vui mừng.

Đại tể cũng đã chuẩn bị xong đâu vào đấy, ngày mai chính là Thanh Minh

62. Chương 62: Thanh Minh

Hôm nay là Thanh Minh, mọi người trong nhà đều dậy thật sớm, đồ lễ, hương nến vàng tiền đều chuẩn bị đầy đủ, Liêu thị đã sớm an bài thỏa đáng rồi.

Thẩm Phong mang theo mấy huynh đệ đi tắm rửa thay quần áo, sau đó vào phòng đặt bài vị xếp hàng ngay ngắn.

Bởi vì khi đại tể nữ tử không thể tiến vào, cho nên lấy Liêu thị làm đầu, nữ quyến trong nhà đều quỳ ngoài phòng. Minh nhi quá nhỏ, đành phải để Thẩm Nghị ôm vào phòng.

Đại tể của Thẩm gia, Diệu nhi không thể tham gia, nhưng nó cũng không rảnh dỗi, ở trong phòng mình chuẩn bị này nọ, chờ đại tể Thẩm gia xong xuôi sẽ cùng bọn Thẩm Nghị đi viếng mộ của hai lão Hà gia.

Thẩm Phong ở trong phòng châm một nén nhang, sau đó quỳ lên bô đoàn bắt đầu thấp giọng nói một chút về những chuyện xảy ra trong ba năm vừa qua, mấy vị tức phụ vào cửa, nhà có thêm vài người, cuộc sống hiện tại trong nhà ra sao, nói xong đem nhang cắm vào trong lư hương, sau đó mang theo mọi người cùng hành lễ bái, đây là muốn thông báo với tổ tiên về tình huống trong nhà, mong rằng những ngày sau này càng thêm tốt.

Thẩm Phong là lão đại, lại là gia chủ, thông báo mọi chuyện với tổ tiên chỉ có thể do hắn làm.

Tiếp theo là cầu nguyện, bắt đầu từ Thẩm phòng, nói mọi nguyện vọng cho tổ tiên để cầu xin phù hộ. Thẩm Phong từ trước đến nay đều cầu cho cả nhà bình an, huynh đệ hòa thuận, mọi việc suôn sẻ. Tiếp theo sau là Thẩm An, Thẩm Huy, Thẩm Nghị. Mỗi người đều có nguyện vọng của riêng mình, có thể không cần nói lớn ra, chuyện này vốn coi trọng sự thành tâm, thành tâm cầu khẩn sẽ được tổ tiên phù hộ.

Ngoại trừ tứ huynh đệ Thẩm gia, những người khác chỉ cần quỳ xuống vái lạy là được. Những người khác thì không sao, nhưng khổ cho Hoa Đào, một lần lại một lần quỳ xuống đứng lên, càng về sau động tác càng chậm chạp, sắc mặt cũng trắng bệch. Cố tình lúc này không thể tùy tiện mở miệng, mở miệng chính là quấy nhiễu sự thanh tĩnh của tổ tiên, sẽ phạm vào kiêng kỵ tối kỵ. Đông oa chỉ có thể giúp Hoa Đào, Hoa Đào cần rằng, gần như cả nửa người đều dựa vào Đông oa, trên đầu đổ mồ hôi lạnh.

Cầu nguyện xong thì dâng cúng phẩm, Liêu thị chuẩn bị thực đầy đủ, hoa quả tươi, hương nến vàng mã linh tinh đều có đủ. Thẩm Phong đại diện cho cả nhà cung kính dâng lên, nghi lễ của đại tể đã gần hoàn tất.

Minh nhi còn quá nhỏ, mới đầu còn tròn mắt xem, sau đó lại bị huân hương khiến cay mắt, bắt đầu không ngừng xoa xoa, Thẩm Nghị cảm thấy cũng đã xong hết, liền đi ra ngoài nhìn, tìm bóng dáng Trinh nương.

Thẩm Nghị không thấy được Trinh nương, lại thấy Hoa Đào đầu tiên, sắc mặt Hoa Đào trắng bệch, dựa hẳn lên người Đông Oa, bộ dáng đã không thể trụ thêm được nữa, giữa đám nữ nhân đứng thẳng tắp, vô cùng bất mắt.

Thẩm Nghị cả kinh, nhanh chóng gọi một tiếng tam ca, Thẩm Huy nghe thấy thanh âm, sau khi nhìn qua thì sắc mặt liền thay đổi, chạy vài bước đã tới chỗ Hoa Đào, ôm lấy nàng, quát lên với Đông oa, “Mau đi mời đại phu đến đây!”

Đông oa bị quát dọa sợ, chưa kịp định thần lại đã có người chạy ra ngoài, còn hô lên với nàng, “Ta chạy nhanh, ta đi mời đại phu, nàng chăm sóc tốt cho phu nhân.” Là Phúc Sinh, hắn năm nay cũng theo Thẩm huy về Thẩm gia, khi Thẩm Huy ôm lấy Hoa Đào, hắn đã sớm chạy ra cửa.

Loạn như vậy, Ngọc nhi nhìn bộ dáng của phụ mẫu đã bị dọa khóc, Trinh nương đi qua ôm nàng, nhẹ giọng dỗ, “Ngọc nhi ngoan nha, không khóc, mẫu thân con không có việc gì đâu, không khóc không khóc.”

Thẩm Phong cũng thấp thêm nén nhang, mang theo mọi người ra khỏi phòng, lại khóa cửa lại. Hắn nhìn thoáng qua Liêu thị, Liêu thị hiểu ý khẽ gật đầu.

“Đều đi hết đi, lát nữa sẽ bàn tiếp chuyện lên núi làm lễ Thanh Minh.” Vốn sau khi hiến tế xong còn muốn đi nhỏ cổ, làm lễ siêu sinh cho tổ tông, hiện tại còn chưa rõ tình huống của Hoa Đào, dù sao còn thời gian, có thể muộn chút mới tiến hành. Thẩm Phong vừa nói như vậy mọi người đều bắt đầu di chuyển.

“Nhị đệ muội, tứ đệ muội, các muội mang theo hai nữ nhi về phòng nghỉ ngơi, lát nữa xảy ra chuyện ra tẩu sẽ thông báo cho các muội. Tranh nhi, con cũng mang theo các đệ đệ vào nhà đi, Hỉ nhi theo ta xem sao.”

Nói xong Liêu thị vội vàng mang Hỉ nhi rời đi, Trương thị gạt đầu, để nha hoàn ôm Thước nhi quay lại phòng. Thẩm An nói với Thẩm Phong, “Đại ca, đệ mang bọn nhỏ về phòng đã>” Nói xong kéo tay Hàm nhi, Tranh nhi cũng hiểu chuyện kéo tay đệ đệ Khâm nhi đi theo Thẩm An.

Thẩm Phong nói với Thẩm Nghị, “Ta đi chờ tin tức, đệ mang bọn nhỏ về phòng trước đi, Ngọc nhi vẫn luôn theo các người, làm phiền đệ muội chiếu cố.”

Thẩm Nghị gạt đầu, “Chuyện nên làm thôi ạ.”

Hai người tiến vào phòng thì Diệu nhi liền ra đón, “Chúng ta khi nào lên núi vậy ạ? Ủa, Ngọc nhi sao lại khóc vậy?” Hắc nói lên núi là chỉ việc lên núi đốt vàng mã nhỏ cho hai lão Hà gia.

Ngọc nhi ngồi trên kháng, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, khóc hu hu không ngừng. Trinh nương dù dễ thế nào cũng không đỡ được, biết mẫu tử liên tâm, Ngọc nhi thấy mẫu thân mình như vậy khẳng định trong lòng cũng rất khổ sở.

Khiến Thẩm Nghị ngoài ý muốn là ngày trước Minh nhi chỉ cần thấy có đứa nhỏ khác trong nhà khóc thì nó sẽ lập tức muốn khóc theo vài ba tiếng, hôm nay lại một tiếng cũng không kêu, còn vô cùng hứng thú nhìn chăm chăm Ngọc nhi. Thẩm Nghị cứ vậy giúp Minh nhi cởi giày, để nó ngồi trên kháng tự chơi. Minh nhi vừa lên kháng thì liền trở nên hiếu động, đi đến bên người Ngọc nhi ngửa đầu nhìn chăm chăm nhỏ, nước miếng của mình cứ rơi xuống từng giọt từng giọt cũng hồn nhiên không biết.

Diệu nhi hỏi Ngọc nhi cứ bị nhìn mãi như vậy, giờ nhìn thấy đám nước đang phát sáng bên miệng Minh nhi, từng giọt từng giọt rơi xuống, hét to một tiếng nhảy ra thật xa, chỉ vào Minh nhi nói, “Tỷ tỷ! Minh nhi lại chảy nước dãi kìa!”

Tam Nha cầm khăn ướt giúp Minh nhi lau đi nước dãi nơi khóe miệng, đã quá quen thuộc rồi nói: “Tiểu thiếu gia đang mọc răng mà, tất nhiên phải chảy nước miếng rồi.” Nàng nhìn vẻ mặt chán ghét của Diệu nhi, mỉm cười, “Cữu thiếu gia ngài đừng ghét bỏ, ngài lúc nhỏ cũng giống như vậy thôi.”

Bộ dáng Diệu nhi như chịu đả kích nghiêm trọng, lắc đầu liên tục, “Không không không, ta nhất định không giống như nó đâu!” Dọa chết nó, ngày bé nó đã giống Minh nhi có mấy cái thói thói đã khiến nó rất rất không thể chấp nhận rồi, còn muốn chảy nước miếng như nó (Minh nhi) nữa sao? Không không không, nhất định là lừa người! Nó mới không bẩn như Minh nhi vậy đâu!

Trong lòng Thẩm Nghị cùng Trinh nương đều đang lo lắng cho tình trạng của Hoa Đào, Trinh nương nghĩ nghĩ, nói với Thẩm Nghị, “Ồ đây có thiếp cùng Tam Nha rồi, chàng cũng qua đó xem sao đi, thiếp thật sự không yên tâm.” Đứa nhỏ còn đến mấy tháng lận, nếu xảy ra chuyện gì, hậu quả quả thực không dám tưởng tượng.

Thẩm Nghị gạt đầu, nói với Diệu nhi, “Diệu nhi, giúp tỷ tỷ đệ chăm sóc cháu ngoại cùng chất nữ nhé.” Lại nói với Trinh nương, “Ta đi xem sao.” Nói xong cũng chuẩn bị bước ra ngoài.

Nhìn miệng Minh nhi đã được lau khô, Diệu nhi mới ngồi lại trên kháng, Trinh nương ôm Ngọc nhi dỗ nhỏ, Ngọc nhi vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, khóc rất to.

Vừa rồi Diệu nhi quát to một tiếng đã hấp dẫn ánh nhìn của Minh nhi, giờ Diệu nhi cũng ngồi trên kháng, Minh nhi bắt đầu bò tới bên cạnh hắn, Diệu nhi thấy vậy liền lui về sau, hai người cứ một tiến một lùi, không lâu sau Diệu nhi đã bị dồn vào góc trong cùng của kháng, phía sau chính là tường, không thể lui lại nữa.

Minh nhi dường như tìm được một món đồ chơi thật vui, hé miệng cười ngây ngô, đợi đến khi sắp bước tới trước mặt Diệu nhi, bên miệng đã sớm xuất hiện một giọt nước dãi trong suốt sáng bóng.

Diệu nhi lại không dám đẩy nó ra, chỉ có thể không ngừng trốn tránh, cố tình Minh nhi lại vô cùng hứng thú, chậm rãi bò lên chân của nó, lại bò lên thắt lưng nó, Diệu nhi nhìn chăm chăm vào giọt nước miếng kia, cả người đều bị đánh gục còn không quên quay mặt đi chỗ khác, “Người... Người người người... Đừng tới đây a...” (như kiểu cường ép dân nữ ấy ha ha)

Minh nhi cười khanh khách, đột nhiên tay run lên, cả người mồm mồm ngã trên người Diệu nhi, Diệu nhi thấy cổ chợt lạnh, có chất lỏng nào đó từ từ chảy xuống người nó, nó run run tay sờ vào, dính dính nhớp nhớp trơn trơn, “A!!!! Minh nhi người nhỏ nước dãi lên cổ ta rồi! Tỷ tỷ cứu đệ!!!”

Diệu nhi không dám động, nước mắt cũng bắt đầu ngưng tụ nơi khóe mắt, đột nhiên trước mặt xuất hiện một cái đầu siêu lớn, minh nhi đưa mặt đến trước mặt Diệu nhi, Diệu nhi sợ hãi phát hiện nó lại bắt đầu ngưng tụ nước miếng! (ngưng tụ ma pháp, thay mặt chính nghĩa tiêu diệt người ha ha)

Hai người mắt to trừng đô mắt nhỏ, Diệu nhi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Minh... Minh nhi, cháu dè cậu nặng qua, nương cháu đang gọi cháu...”

“Ha ha ha ha...” Minh nhi đưa tay vỗ lên mặt nó, theo động tác của nó, bộp! lại thêm một giọt nước dãi rơi xuống trên mặt Diệu nhi.

Diệu nhi buông tha việc phí sức giây dụa, đối với Minh nhi nó đã không còn gì để nói! Nó nhắm mắt lại khóc hu hu, “Tỷ tỷ, Minh nhi bắt nạt đệ...”

Sức nặng trên người đột nhiên giảm bớt, bên tai Diệu nhi vang lên tiếng cười của Thẩm Nghị, “Ngọc nhi, nhanh qua xem Diệu thúc thúc của con nè, chơi vui không?” Sau đó là tiếng cười vui vẻ của Ngọc nhi cùng Minh nhi.

Diệu nhi mở mắt ra, nhìn thấy ngay cả Ngọc nhi vừa rồi con đang khóc nức nở cũng đã bị nó cùng Minh nhi đùa im cười, nó hỗn hển chỉ vào đầu sở gây ra mọi chuyện nói, “Đều tại nó! Phun dẽ khắp người đều là nước dãi!”

Minh nhi bị chỉ vào còn tưởng Diệu nhi đang đùa với mình, cười khanh khách quay mặt qua chôn đầu vào cổ Thẩm Nghị, một lúc sau lại lén lút quay đầu nhìn Diệu nhi.

Trinh nương cùng Tam Nha đã sớm cười đến bò lăn ra, nhìn Diệu nhi càng ngày càng buồn bực, Trinh nương vội vàng cầm một chiếc khăn ướt qua lau nước miếng trên mặt nó, Diệu nhi ưỡn cao cổ, “Nơi này nơi này, vẫn còn nữa đó!”

Trinh nương đơn giản lau một lượt cả mặt lẫn cổ của nó, Diệu nhi buồn bực đứng trên kháng, dùng tư thái hơn người mà chỉ vào Minh nhi, “Tiểu hài tử hư-hồng! Ta là cậu người đó! Người còn dám phun nước miếng lên người ta ta liền đánh người!”

Minh nhi lại cười khanh khách, đem mặt giấu đi, Thẩm Nghị vỗ lưng con, trấn an Diệu nhi, “Được rồi được rồi, đệ làm cậu, không cần cũng cháu ngoại so đo như vậy.”

Diệu nhi thở phì phò đi giày vào, “Tỷ phu có con liền quên đệ, tỷ tỷ cũng không cứu đệ, đệ thực sự rất đáng thương!”

Trinh nương cười ha ha, Ngọc nhi cũng cười vui vẻ.

Cười xong, Thẩm Nghị ôm Minh nhi nói với Trinh nương, “Đại phu khám xong, tam tẩu không có việc gì, chỉ là thân thể hư nhược, được cũng nấu rồi, nàng bế Ngọc nhi qua đi. Lát nữa ta cũng mấy người đại ca đi tế siêu sinh, nàng ở nhà dọn dẹp một chút, sau khi ta về chúng ta còn phải đi dâng hương cho nhạc phụ nhạc mẫu nữa.”

Mới vừa đi đến cửa phòng Hoa Đào, Ngọc nhi đã bước nhanh đôi chân ngắn ngủn của mình chạy vào, Trinh nương cũng theo phía sau, vừa vào phòng đã thấy Hoa Đào nằm trên giường, sắc mặt tuy rằng rất kém nhưng so với vừa rồi thì tốt hơn nhiều lắm, Ngọc nhi dựa vào trên người nàng, ánh mắt hồng hồng, Hoa Đào vuốt ve đầu nữ nhi an ủi.

Thẩm Huy thấy họ đến, dặn dò, “Tứ đệ muội phiền muội chăm sóc tam tẩu muội, chúng ta đi một lát sẽ quay lại ngay.”

Bốn huynh đệ Thẩm gia lên núi cúng siêu sinh lễ Thanh Minh, Trương thị cùng Liêu thị cũng lục tục đến nhìn qua, Liêu thị còn đang vội vàng chuẩn bị cơm chiều ọi người, ngồi một lát rồi phải đi ngay.

Trương thị cũng ngồi thêm một lát, thấy Hoa Đào không sao thì cũng rời đi.

Ngọc nhi khóc đã mệt, ánh mắt đều trở nên mờ mịt, Hoa Đào bảo Đông oa đỡ Ngọc nhi đi ngủ, Trinh nương cùng Hoa Đào nói chuyện phiếm, thấy nàng cùng mệt nên bảo nàng nghỉ ngơi cho tốt, bnar thân cũng ra ngoài.

Sau khi quay về đỡ Minh nhi ngủ không được bao lâu thì Thẩm Nghị trở lại.

Mang theo đồ đã chuẩn bị sẵn, Thẩm Nghị đưa Diệu nhi lên núi bái tế hai lão Hà gia. Bởi vì Minh nhi, Trinh nương không đi được, đành phải dặn dò kỹ càng Thẩm Nghị nhớ chú ý Diệu nhi, đừng để nó chạy loạn trên núi.

Thẩm Nghị đáp ứng hết thảy, mang theo Diệu nhi lên núi.

63. Chương 63: Minh Nhi Trảo Đồ

Sau khi Thẩm Nghị mang Diệu nhi lên núi xong trở về thì sắc mặt rất khó nhìn, Trinh nương vội hỏi làm sao vậy, chỉ thấy Diệu nhi ngồi trên ghế thờ phật phò, “Đều là một đám xấu xa!”

Chờ Thẩm Nghị ngồi xuống xong mới chậm rãi nói tiếp, thì ra khi bọn họ lên núi gặp mấy người Hà Đại Lang cũng đi cúng siêu sinh Thanh Minh.

Vừa nghe thấy chuyện gặp Hà Đại Lang, Trinh nương liền nhú mày lại.

Lúc ấy sau khi Hà Tứ Lang cùng Lưu thị qua đời, Trinh nương cùng Thẩm Nghị cũng từng tìm tới Hà gia, hy vọng có thể để Hà Tứ Lang cùng Lưu thị nhập vào mộ phần tổ tiên Hà gia, nhưng Hà gia không đồng ý, luôn miệng nói chính Hà Tứ Lang muốn rời nhà sống một mình, hiện tại muốn nhập vào phần mộ tổ tiên cũng được thôi nhưng phải trả lại tiểu viện Hà gia cùng cửa hàng, còn có ba mươi mẫu đất bên ngoài trấn. Thẩm Nghị cùng Trinh nương đương nhiên không thể đồng ý, nếu muốn cửa hàng thì chưa nói đến làm gì, nhưng tiểu viện cùng ba mươi mẫu đất là Hà Tứ Lang để lại cho Diệu nhi, hai nơi này nghìn lần vạn lần không thể cho. Cứ như vậy bàn bạc vài lần không có kết quả, việc này cứ vậy bị bỏ qua.

“Gặp bọn họ rồi sao nữa? Diệu nhi sao lại tức giận như vậy?” Trinh nương nhìn Diệu nhi đang tức giận, cau mày hỏi Thẩm Nghị.

Khi Hà Tứ Lang cùng Lưu thị qua đời Diệu nhi còn rất nhỏ, ấn tượng với phụ mẫu cũng không sâu, càng đừng nói tới mấy người Hà gia, theo lý sẽ không cùng người Hà gia có mâu thuẫn mới đúng.

Thẩm Nghị cũng có chút tức giận, “Khi lên núi cúng siêu sinh đã gặp qua bọn họ, ta nghĩ cho dù bọn họ có làm chuyện gì đi nữa cũng vẫn là người một nhà. Diệu nhi hiện tại cũng đã lớn, không thể để người ngoài nói chúng ta dạy hấn đến nỗi ngay cả người thân cũng không nhận. Ta bảo Diệu nhi gọi họ, kết quả không nói đến chuyện bỏ ngoài tai coi thường, nhị bá nàng còn nhắc tới chuyện nhạc phụ nhạc mẫu nhập phần mộ tổ tiên.”

Nói đến vài huynh đệ Hà gia này, Hà Đại Lang tính tình yếu đuối, việc bên ngoài đều do mình Hà đại thẩm lên tiếng, lại cố tình Hà đại thẩm là một người có tâm địa nhỏ nhen, Lưu thị vừa vào cửa hai người cũng không hợp tính nhau, cứ vậy mà kết thù. Hà Nhị Lang là người thích chiếm tiện nghi, Hà nhị thẩm cũng giống hần như đức, nhắc tới nhà Trinh nương, việc đầu tiên nghĩ đến là làm thế nào kiếm lợi. Hà Tam Lang cũng coi như tốt, nhưng điều kiện nhà Hà tam thẩm quá kém, hàng năm phải giúp đỡ nhà vợ, tại Hà gia không có tiếng nói.

Ba huynh đệ Hà gia hàng năm ở cùng nhau, nói không nhà nào mang chút tính toán thì chẳng ai tin, người trong nhà tính tình lại khác biệt, mỗi người mỗi vẻ. Dân vật ép buộc nhau mười mấy năm, nhưng về chút tư tính tài sản này thì không khác gì nhau.

Trinh nương buồn cười nói, “Nhị bá thiếp là còn nhớ mãi không quên cửa hàng kia nhà chúng ta đâu, chàng nói thế nào?”

“Ta tất nhiên nói giống như trước đây, muốn cửa hàng, thậm chí muốn chúng ta dùng tiền mua một phần âm trạch (nhà cõi âm) đều được, nhưng muốn tiểu viện cùng ba mươi mẫu đất của Diệu nhi, thì nhất định không được.” Thẩm Nghị cũng không nói thêm gì, dù sao hần cũng là rể của Hà gia, nói nhẹ thì không ai quản, nhưng nói nặng thì lại bị người ta đàm tiếu.

Trinh nương nhìn Diệu nhi đang thở phì phò, hỏi Thẩm Nghị, “Vậy sao Diệu nhi lại tức như vậy?”

“Bọn họ nói sư phụ của đệ là kẻ có tiếng không có miếng! Là kẻ lừa đảo!” Diệu nhi nhú mày nhảy dựng lên.

Trinh nương nhìn hai người một lớn một nhỏ đều đang tức giận, biết không thể hòa theo họ cũng tức giận, đơn giản kéo Diệu nhi vào lòng, nói với Thẩm Nghị, “Tướng công, không cần so đo với họ. Vài bá bá của thiếp... aiz, khi phụ thân còn tại thế bọn họ còn chẳng coi ra gì, càng đừng nói tới mấy người vãn bối chúng ta. Bọn họ muốn nói gì thì mặc bọn họ nói, chờ Diệu nhi trưởng thành, có công co danh, những lời này tự nhiên sẽ tan thành mây khói. Thị phi đúng sai sẽ tự phân xử.”

Thẩm Nghị khẽ thở dài, “Ta sao có thể không rõ đạo lý này, nhưng mà hôm nay nghe được những lời quá mức khó nghe, ta thế mới có chút không nhịn được.”

“Bọn họ muốn mưu đồ tài sản của ta, lại phân không rõ, chuyện này vẫn kéo dài mãi, hiện tại nói mấy lời này, cũng chỉ là mạnh miệng thôi.”

Khuyên Thẩm Nghị, Trinh nương mỉm cười, lại nói với Diệu nhi, “Bọn họ nói Thành Mặc cư sĩ là bọn họ không đúng, đệ hiện tại tức giận cũng để nó qua đi, đâu thể nén mãi trong lòng. Bọn họ thế nào cũng là trưởng bối của chúng ta, đệ cố gắng học tập, mau mau khôn lớn. Diệu nhi, đệ nhưng là nhi tử duy nhất của tứ phòng Hà gia, về sau cha mẹ có thể tiến vào phân mộ tổ tiên hay không, thì phải xem sự nỗ lực của đệ như thế nào.”

Diệu nhi hậm hực nói, “Chờ về sau đệ có tiền đồ, xem bọn họ còn dám nói về sư phụ của đệ như vậy không!” Ở trong mắt hắn, cha mẹ đã là ẩn tượng thật mơ hồ, nếu như nhớ đến, bên cạnh đã có tỷ phụ cùng tỷ tỷ, trong tiềm thức, Diệu nhi đã muốn coi Thẩm Nghị cùng Trinh nương trở thành cha mẹ. Đối với việc thân sinh cha mẹ có thể tiến nhập phân mộ tổ tiên, Diệu nhi đều chỉ nghe được từ lời Trinh nương Thẩm Nghị, trong lòng cũng không suy nghĩ nhiều.

Sau khi gặp được phu thê Thành Mặc cư sĩ, phu thê Thành Mặc cư sĩ đối với nó rất tốt, một ngày làm thầy cả đời làm cha. Nó càng để ý chuyện người Hà gia nói xấu về sư phụ mình.

Đến chiều, tất cả mọi người ngồi cùng một bàn ăn cơm chiều, sáng hôm sau, nên đi thì đều phải đi rồi.

Vừa thức dậy, Trinh nương chuẩn bị hành lý cho Diệu nhi, bên trong lại bỏ thêm vài bộ thường phục mới còn có chút điểm tâm để Diệu nhi ăn trên đường. Còn mang thêm chút lễ vật cho nhà Thành Mặc cư sĩ.

Diệu nhi nhìn đám bao lớn bao nhỏ trước mắt liền đau đầu, “Tỷ tỷ à! Nhiều đồ như vậy đệ sao mang đi được a!”

Trinh nương vỗ vỗ lên đồng hành lý, “Sin nhật đệ tỷ tỷ cùng tỷ phụ có thể sẽ không đến được, cho đệ thêm vài thứ, đệ mang theo cũng có tác dụng.”

Diệu nhi có chút thất vọng nói, “Vậy được rồi, đệ đều mang theo. Dù sao lát nữa sư ca sẽ đến đón đệ, bảo huynh ấy mang hộ vậy.”

Trinh nương xoa xoa đầu nó, ôn nhu nói, “Phải nghe lời sư phụ, chịu khó chút, thấy sư nương có việc gì thì phải giúp đỡ, đừng cùng nữ nhi của Thành Mặc cư sĩ cãi nhau nữa.”

Diệu nhi đang cố gắng để Minh nhi chủ động hôn nó một cái, nghe vậy cười hì hì đáp ứng. “Đệ biết rồi. Nào nào, Minh nhi, hôn cậu một cái...” Nói xong đưa mặt qua, thừa dịp lúc này nó còn chưa chảy nước dãi vẫn có thể để nó hôn một chút.

Minh lắc lắc đầu cười khanh khách trốn đi.

Phòng bên này Liêu thị cũng giúp Tranh nhi chuẩn bị một đồng đồ, lần này đi nhanh nhất cũng phải đến Trung Thu mới trở về được, Liêu thị vừa sắp xếp hành lý, vừa lải nhải lẩm bẩm dặn dò, “Phải viết thư cho cha mẹ thường xuyên, đừng cứ nói tất cả đều tốt, nương muốn biết con mỗi ngày ăn gì, làm gì, viết nhiều vào, biết không? Cùng với những học sinh khác giao lưu thật tốt, nghe lời phụ tử. Con còn nhỏ, tứ thúc con lại trưởng quán viện kia, có chuyện gì cứ tới tìm tứ thúc con. May mà trong thư viện có Phùng tiên sinh, còn có hai thúc thúc nữa, nương cũng không cần quá lo lắng... Nếu đồng học cùng phòng bị bệnh, con tìm tứ thúc, đến nhà bọn họ ở, nghe chưa? Đừng để bản thân chịu thiệt, nương không ở bên cạnh, mọi việc đều phải học cách tự chăm sóc bản thân...”

Con đi ngàn dặm mẹ ngóng chông, đứa nhỏ chỉ cần không ở bên cạnh mình, người làm phụ mẫu đều lo lắng.

“Biết rồi mà, nương.” Hốc mắt Tranh nhi có chút hồng, không ra khỏi nhà không biết, sau khi ra ngoài mới phát hiện mọi thứ trong nhà đều ấm áp như vậy, ngay cả những lời lải nhải của mẫu thân cũng trở nên êm tai rất nhiều.

“Được được được, không được thua kém ai.” Thẩm Phong chỉ nói với con câu này, từ xưa đến nay nghiêm phụ từ mẫu, hẳn cho dù có thương con đến mấy, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, miễn cho đứa nhỏ kiêu căng.

“Ghi nhớ lời căn dặn của phụ thân!” Tranh nhi trịnh trọng trả lời.

Ra khỏi đại môn, quả nhiên thấy Dương Thanh Phong đã đứng ngoài cửa, Trình nương cùng Thẩm Nghị ngại ngần đưa bao lớn bao nhỏ cho hắn.

“Lại làm phiền người.” Thẩm Nghị khách khí nói.

Dương Thanh Phong đặt tất cả hành lý trên ngựa, cười nói, “Chuyện của ta cũng vừa xong, dù sao cũng phải đi về, tiện đường mà thôi, chúng ta đi đây, Thẩm đại thúc, Thẩm đại thẩm, có thời gian lại đến nhà ta ngồi chơi nhé.”

“Tất nhiên phải đích thân tới chào Tạ tiên sinh.” Thẩm Nghị cùng Trình nương lại cảm ơn Dương Thanh Phong, đâu có chuyện tiện đường khéo như vậy, rõ ràng là cố ý chờ Diệu nhi.

Dương Thanh Phong bế Diệu nhi lên lưng ngựa, bản thân cũng ngồi lên, sau khi cáo biệt Thẩm Nghị cùng Trình nương thì rời đi.

Vốn mọi người muốn chờ Hoa Đào ổn định lại rồi mới đi, nhưng Hoa Đào lại kiên quyết muốn đi cùng bọn họ, không lay chuyển được nên đành tùy nàng. Vẫn giống như lúc đi về, Thẩm Huy Thẩm Nghị cưỡi ngựa đi trước, Trình nương cùng nữ quyến ngồi xe ngựa từ từ đi theo sau, Phúc Sinh cũng lưu lại chăm sóc các nàng.

Đến tháng năm, sinh nhật Minh nhi cũng sắp đến, đứa nhỏ tròn một tuổi phải bắt đồ. Thẩm Nghị ở thư viện cũng quen biết nhiều người, Minh nhi trao đổi mọi người đều tự mình lấy ra những thứ bản thân thích, hy vọng khi Minh nhi trao đổi có thể dùng đến.

Đệ tử trong Dương Xuân viện cũng chuẩn bị một chút lễ vật đưa cho Thẩm Nghị, mừng Minh nhi một tuổi. Lễ vật đều do chính mình làm, có tiểu động vật bằng cỏ, cũng có sáo làm bằng trúc, còn có dây cát tường bện bằng dây thừng... Không đáng giá nhưng đều là tâm ý của các đệ tử, họ còn chọn đại biểu, một người là Hạ Đình học thủ, người kia chính là đồng hương của phu tử Liêu Gia Tranh, Tranh nhi vốn muốn lấy cơ gì đó qua xem, kết quả mọi người đều đề nghị nó cùng Hạ Đình cùng đi, nó cũng thuận thế đáp ứng. Hai người họ cùng nhau cầm mấy món đồ này mang tặng, Thẩm Nghị đều cười ha ha nhận lấy, còn mời bọn họ ở lại xem Minh nhi trao đổi.

Đến ngày trao đổi, thời tiết cũng hơi nóng, Trình nương mặc cho Minh nhi một bộ đồ đỏ, đỉnh đầu dùng một sợi dây đỏ buộc tóc cao lên, khiến khi Minh nhi vừa bước ra mọi người đều bật cười, tiểu oa nhi trắng trẻo mập mạp, mặc một thân màu đỏ tạo không khí đặc biệt vui mừng, bộ dáng của một tiểu oa nhi cát tường. Minh nhi lại béo đô đô vô cùng đáng yêu, mọi người nhìn không được hết ôm lại hôn.

Chờ mọi việc đã sắp xếp xong, Trình nương đặt Minh nhi lên chiếu trao đổi.

Một đầu khác của chiếu đã sớm đặt rất nhiều đồ để trao, tiểu mộc đao, sách, son, bàn tính, kim nguyên bảo, ngay cả sáo trúc do bọn Hạ Đình đưa cũng áo giáp ra trận, thượng vàng hạ cám không ít đồ, để xem Minh nhi sẽ trao đổi của ai.

Minh nhi đi hai bước rồi ngồi xuống quay đầu nhìn Trình nương, Trình nương cười vỗ tay cổ vũ con, “Minh nhi, nhanh đi trao một cái, nhanh đi trao một cái!”

Minh nhi cười hắc hắc, quay đầu đi về phía trước, nhìn nửa ngày, cầm tiểu mộc đao lên cắn một cái, Phùng tiên sinh khen, “Đứa nhỏ này có chí khí, cả phòng chúng ta đều là văn sinh, nói không chừng về sau lại đào tạo ra một tướng quân đó!”

Hắn nói còn chưa xong, Minh nhi đã néo đao đi. Mọi người cười ha hả.

Minh nhi lại đi, nhìn chăm chăm son hồi lâu, trái tim Thẩm Nghị cùng Trinh nương cũng bị treo lên, Tranh nhi tập trung nhìn qua, trong lòng âm thầm lo lắng, ai lại đem son đặt trong này, nếu Minh nhi tự động động lòng mà cắn xuống một cái thì sao. Nó hạ quyết tâm, nếu Minh nhi muốn trảo, nó sẽ lập tức giành lấy hộp son kia, dù sao cũng không để nó ăn vào bụng.

Minh nhi tò mò nhìn hộp son, đều quay qua, Trinh nương cuối cùng cũng an tâm, nàng cũng không hy vọng con trảo son này, tuy nói trảo đồ cũng không nói lên rằng đứa nhỏ khi lớn lên sẽ nhất định làm gì, nhưng là nghĩ lại một nam hài tử, trảo đồ của nữ nhi, trong lòng nàng cũng lo lắng.

Minh nhi ngồi bất động trước một đồng đồ lớn, dường như đang tìm kiếm, rồi đi đi qua cầm kim nguyên bảo lên, rồi cầm tiểu sáo trúc cùng sách, ba cái đặt cùng nhau ôm không buông tay.

Mọi người nhất thời ngậm ngẩn.

“Đứa nhỏ này... ha ha ha, cũng thật dã tâm!” Ngô Ký tiên sinh của Noãn Hạ viện nở nụ cười đầu tiên.

Tất cả mọi người đều phát ra tiếng cười đầy thiện ý, đứa nhỏ bình thường đều trảo 1 cái, cũng có trảo 2 cái, Minh nhi lại một lần trảo đến tận 3 cái, thật sự là một tiểu hài tử tham lam a!

Minh nhi khó hiểu quay đầu nhìn mọi người đang cười cười vui vẻ, cúi đầu cắn kim nguyên bảo trên tay.

Lại qua mấy tháng, Hoa Đào đến kỳ sinh, hạ sinh một người con trai, gọi là Đặc. Hoa Đào lần này sinh rất tổn hại sức khỏe, trong vòng vài năm không thể lại sinh nữa.

64. Chương 64: Học Thủ Chi Tranh

Trung thu, hai huynh đệ Thẩm gia đều không trở về, trong thư viện có không ít đệ tử cũng không về nhà, cho nên Thẩm Huy cùng Thẩm Nghị đều ở lại thư viện trải qua Trung Thu.

Thẩm Nghị cũng gửi thư cho Diệu nhi nói về tình huống hiện nay, Thành Mặc cư sĩ sau khi đọc thư cũng bảo Dương Thanh Phong đưa Diệu nhi tới thư viện, Bọn Thẩm Nghị thể mới biết thì ra thư viện cách nhà Thành Mặc cư sĩ gần hơn, đi mất có ba ngày đường.

Qua tết Trung thu, các đệ tử chuẩn bị cuộc thi học thủ mỗi năm một lần. Kỳ thật cũng chính là cuối thi cuối năm, hàng năm thư viện đều phải kiểm tra tình hình học tập của đệ tử, nội dung cuộc thi so với cuộc thi vào núi thì nghiêm cẩn hơn, chẳng những nghiêm cẩn, nội dung thi cũng nhiều.

Ngoại trừ thi văn còn phải thi lễ nghĩa, cưỡi ngựa bắn cung, quyền cước, nhạc khí, lễ nghi, y dược, bói toán, tập nghệ, tất cả đều phải kiểm tra, đức nghệ thuộc chương trình học mới mở, hơn nữa cả thư viện cũng chỉ có một khóa, cho nên năm nay không thi. Mà thi tập nghệ gì đó thì đều cổ quái ly kỳ, ví như vấn đề về nông canh có thể thi, nhân tình lễ nghi cũng có thể, điều gì cũng có thể xảy ra, đều dựa vào sở thích của tiên sinh.

Các đệ tử đều tập trung tinh thần, chẳng những muốn tranh ngôi học thủ, tứ viện cũng muốn tranh cao thấp, hàng năm danh bài của các việc đều dựa vào thứ tự học thủ để sắp xếp. Dương Xuân viện hàng năm đều bị ba viện khác đè đầu, này cũng bởi lẽ đệ tử tốt nhất mới nhập học hàng năm thì đều đã bị các viện khác chọn hết, còn lại đều xếp vào Dương Xuân viện, cứ thế mãi, về chính thể Dương Xuân viện có nền tảng kém hơn nhiều so với các viện khác.

Năm nay bởi vì Thẩm Nghị muốn khác biệt, đã đem tất cả những đệ tử mới nhập học đều xếp vào Dương Xuân viện, khiến cho những đệ tử vốn có của Dương Xuân viện có áp lực thật lớn, gần một năm học tập, trong số những đệ tử mới nhập học đã có không ít người có thành tích sánh bằng bọn họ, nhất là Hàn Nhuận Trác đã có thành tích dẫn đầu thật xa.

Các đệ tử của viện khác cũng không dám lười biếng, việc cạnh tranh học tập trong thư viện rất mạnh, bởi vì thư viện có một tiêu chuẩn thống nhất, một khi không đạt đủ thành tích yêu cầu, rất có thể sẽ bị đuổi đi, còn nếu muốn vào thư viện thì phải học lại từ đầu. Điều này đối với từng đệ tử mà nói thì so với việc không giành được hạng nhất thì càng thêm hổ thẹn.

Nhất là từ khi xây dựng thư viện đến nay, không có đệ tử nào bị rớt cả, nên càng không có ai nguyện ý trở thành người đầu tiên.

Tuy nhiên thư viện Tùng Nhân không giống như các thư viện khác, vừa đến gần kỳ thi, chuyện gì cũng không làm chỉ chăm chăm đọc sách. Thư viện vẫn sẽ tổ chức cho bọn họ tiến hành thể nghiệm trời đông giá rét hàng năm.

Cái gọi là thể nghiệm trời đông giá rét chính là để cho tất cả đệ tử đi về sau núi tìm một đỉnh núi, ở nơi đó ba ngày hai đêm, ngoại trừ những đồ dùng thiết yếu thì không thể mang theo gì khác, tự mình chặt củi, tự mình nhóm lửa sưởi ấm, tự mình ăn, tự mình nấu cơm, mỗi ngày sẽ chạy 10 vòng quanh đường nhỏ trên núi, các vị tiên sinh cũng sẽ cùng ăn cùng ở, còn phải giảng bài giữa băng thiên tuyết địa.

Quan trọng nhất là các đệ tử còn phải thời thời khắc khắc đề phòng xem xung quanh có gì nguy hiểm không, cuộc sống dã ngoại cũng không hề dễ dàng, tuy rằng mùa đông không có xà trùng quấy rầy, nhưng vẫn có khả năng xuất hiện những dã thú hung mãnh, đến lúc này, những tri thức của khóa học quyền cước sẽ phát huy tầm quan trọng của nó.

Nhiều người cùng đi, đệ tử của tứ viện ở cùng nhau phải có đến gần hai ba trăm người, hai ba trăm người này phải sắp xếp thế nào, chính là chuyện mà nhóm học thủ phải quyết định, học thủ của từng viện đã ở mấy ngày trước nghiên cứu ra một phương án thích hợp, phân bao nhiêu người thành một tiểu đội, mỗi tiểu đội cần bầu ra một tiểu đội trưởng, mỗi tiểu đội cần làm những gì, mỗi ngày cần làm những nhiệm vụ, đều có hạn mức hết. Đệ tử tứ viện đều phải tự mình sắp xếp, nhóm học thủ chỉ phụ trách phân phối tổng hợp, quản lý tiểu đội là tiểu đội trưởng, mỗi tiểu đội xảy ra vấn đề gì sẽ ảnh hưởng đến tất cả mọi người, sự đoàn kết là vô cùng quan trọng tại thể nghiệm trời đông giá rét.

Mỗi lần diễn ra thể nghiệm trời đông giá rét, bất luận là đối với thân thể, hay là tâm lý, đều là một lần luyện tập.

Hơn phân nửa tiên sinh trong thư viện mang theo chúng đệ tử chậm rãi xuất phát, vừa đi ba ngày, thư viện một mảnh hoang vắng.

Những đệ tử lần đầu tiên tham gia thể nghiệm trời đông giá rét đều cảm thấy mới mẻ vô cùng, dọc đường đi đàm luận thật hăng say, đến nơi mới choáng mặt hoa mắt, khắp nơi phủ đầy tuyết trắng phau phau, liền ở lại nơi này?

Những đệ tử có kinh nghiệm đều đã tập mãi thành quen, nơi các vị tiên sinh lựa chọn mỗi lần đều ngạc nhiên cổ quái, một lần có vẻ tốt duy nhất là chọn ở lại trong một sơn động, sơn động quả thật có thể che gió che tuyết, nhưng cách cửa sơn động không xa lại có gấu ngủ động, khi nhóm lửa không dám huyên náo xôn xa, còn phải che kín cửa động lại, từ một đầu khác đào một đường đi mới, thật sự khổ không nói hết.

Có đệ tử lập tức trêu ghẹo, “May mà không chọn ở gần vách núi, không cần lo lúc ngủ bị lăn xuống núi.”

Các đệ tử sau khi phân phối xong thì bắt đầu hành động, chặt cây làm phòng nhỏ, chung quanh thiết đặt chạm bẫy, cầm vũ khí đi xung quanh tìm đồ ăn, bận rộn cả ngày, các đệ tử đã dựng được một phòng ở giản đơn, sau đó bọn họ sẽ ở trong đó trải qua ba ngày hai đêm.

Thẩm Nghị cũng cùng các đệ tử làm việc, Phùng tiên sinh còn có nhã hứng muốn làm thức ăn cho các đệ tử, buổi còn có đệ tử gác đêm, tất cả đều tiến hành ngăn nắp tuần tự.

Sau khi thể nghiệm trời đông giá rét hoàn thành thì cổ hết sức ôn luyện cuộc thi cuối năm, thi xong không bao lâu, bảng vàng các viện được dán lên, mọi người lật đặt tới xem. Tranh nhi tính tính, bản thân thể nhưng xếp thứ bảy mươi hai, Dương Xuân viện tổng cộng có một trăm người, thành tích của nó có vẻ không tốt.

Mà năm nay người đứng đầu Dương Xuân viện thể nhưng lại là Hàn Nhuận Trác, Hạ Đình đành phải xếp thứ hai, sắc mặt của hắn thật khó nhìn, cái này có nghĩa rằng, Hàn Nhuận Trác chính là học thủ mới của Dương Xuân viện.

Không ít người đã sớm đoán được kết quả này, Hàn Nhuận Trác từ sau khi vào Dương Xuân viện được các tiên sinh hết lời khen ngợi, cuộc thi năm nay có thể có thực lực cạnh tranh cao thấp với Hạ Đình cũng chỉ có mình hắn, cho nên Hàn Nhuận Trác đứng nhất, cũng là chuyện có thể đoán trước.

Buổi chiều phát ra thứ tự của học thủ bốn viện, bảng này vừa xuất hiện, toàn thư viện đều oanh động. Trong quá khứ, thứ hạng bốn học thủ luôn là đông, thu, hạ, xuân, Dương Xuân viện đứng cuối, nhưng hôm nay, sự sắp xếp này lại là Hàn Đông viện, Dương Xuân viện, Lãnh Thu viện, Noãn Hạ viện đứng cuối!

Hàn Nhuận Trác chẳng những trở thành học thủ của Dương Xuân viện, còn áp chế được Lãnh Thu viện cùng Noãn Hạ viện! Đệ tử Dương Xuân viện đều kích động, bị chèn ép nhiều năm, cuối cùng cũng vùng lên rồi!

Mọi người đều tìm Hàn Nhuận Trác để nói cho hẳn tin tức tốt này, Hàn Nhuận Trác chỉ thản nhiên cười, “Thành tích của mình ta cao thì có ích gì, ngày mai sẽ đưa ra thứ hạng của bốn viện, Dương Xuân viện chúng ta có lẽ lại đứng cuối thôi!”

Hắn vừa nói ra lời này, mọi người đều trầm mặc, đúng vậy a, thứ tự của học thủ có thể đại biểu cho tứ viện, nhưng sự thật khi so sánh tổng thể năng lực của tứ viện, Dương Xuân viện khẳng định không thể sánh kịp.

Ngày hôm sau, tổng thành tích của tứ viện được đưa ra, không ngoài dự liệu, Dương Xuân viện đứng cuối.

Thành tích đi ra có người vui có người buồn a! Thành tích vừa công bố, thư viện cũng chuẩn bị cho nghỉ đông, dựa theo lệ thường, thư viện sẽ tiến hành họp hàng năm.

Họp hàng năm chính là các tiên sinh cùng đệ tử tập trung lại tổng kết kết quả học tập trong năm qua, bởi vì thành tích của Dương Xuân viện năm nay tốt hơn, năm nay trụ trì buổi họp là Dương Xuân viện, nhưng viện thủ Dương Xuân viện Phùng tiên sinh bị bệnh, đành phải để phó viện thủ Thẩm Nghị chủ trì.

Thẩm Nghị nhìn hơn hai trăm tám mươi đệ tử ngồi bên dưới, mỉm cười nói, “Thành tích được công bố, cảm giác thế nào a?”

Các đệ tử đều trầm mặc, năm nay thành tích so với trong tưởng tượng tốt hơn, nhưng cũng kém hơn. Không giống Dương Xuân viện hưng phấn, đệ tử Noãn Hạ viện đều có chút nặng nề. Học thủ Noãn Hạ viện lại cúi đầu, từ đầu đến cuối, khuôn mặt chẳng hề thay đổi.

Thẩm Nghị lắc đầu, “Nếu cuộc thi nhập núi năm nay phân viện, các trò thử nghĩ xem, thành tích có thể khác bây giờ không?”

Làm sao có thể giống chứ? Hàng năm, những người tốt đều bị phân đến viện khác, đệ tử giống như Hàn Nhuận Trác đã sớm bị Lãnh Thu viện hoặc Hàn Đông viện chọn đi rồi.

Thẩm Nghị nhìn đệ tử phía dưới với những vẻ mặt khác nhau, cười hỏi, “Cuộc thi nhập núi hàng năm, đệ tử tốt nhất đều được các viện, cứ như vậy mãi, chẳng phải tốt thì vẫn cứ tốt mà không tốt thì vĩnh viễn đuổi không kịp sao? Chỉ riêng năm nay không phân mà thôi, thành tích lập tức liên thay đổi, các trò còn có thể nghĩ rằng bản thân đã nỗ lực hết sức sao?”

“Đệ tử Hàn Đông viện, các trò đều là những đệ tử có trụ cột tốt nhất toàn thư viện, nhưng cứ liên tục đứng nhất nhiều năm, các trò giờ còn có được sự bốc đồng khi mới nhập học sao? Có phải đã mai một rất nhiều hay không?”

“Đệ tử Lãnh Thu viện, các trò phải chăng năm nay mới cảm thấy có áp lực? Có phải năm nay mới bắt tri bất giác cảm thấy đã có người có thể đuổi kịp các trò?”

“Đệ tử Noãn Hạ viện, các trò có phải chưa từng nghĩ tới việc sẽ bị đệ tử Dương Xuân viện vượt qua? Không nghĩ tới rằng, cũng đã có người lặng lẽ vượt qua các trò rồi.”

“Còn có nhóm đệ tử Dương Xuân viện, các trò phải chăng không thể ngờ rằng mình cũng có thể thắng được Lãnh Thu viện Noãn Hạ viện?”

Các đệ tử đều cúi đầu, Thẩm Nghị nói đúng, bọn họ quả thật bị danh bài bấy lâu nay che mắt, đều đã quen việc Hàn Đông viện là tốt nhất, Dương Xuân viện kém cõi nhất, đã sớm không còn tâm tư đi tranh đoạt giải nhất.

Thẩm Nghị nhìn một vòng xung quanh, “Mỗi vị tiên sinh của các trò đều là danh sư đương thời. Tiên sinh các viện cũng đều đi tới viện khác giảng dạy, các trò còn cảm thấy tất cả những điều này có liên quan đến tiên sinh nữa hay không?”

“Bài danh của tứ viện vẫn luôn như vậy, trong lòng các trò chắc đã sớm hình thành lối mòn. Cảm thấy dù làm thế nào cũng sẽ không đuổi kịp Hàn Đông viện? Dương Xuân viện dù cố gắng đến mấy cũng sẽ vẫn là kẻ đứng bét? Nếu các trò trước đó không có niềm tin, vậy dù có làm thế nào đi chăng nữa, các trò cũng sẽ mãi dừng chân tại chỗ, trì trệ không tiến! Đừng không gắng hết sức học tập, hiện tại có thành tích như vậy không oan chút nào!”

Thẩm Nghị dừng một chút, nhẹ giọng lại, “Sắp nghỉ đông rồi, về nhà suy ngẫm cẩn thận đi, sang năm nên làm thế nào, vẫn cứ cố giữ thành tích này? Hay gắng hết sức đoạt được nhất bảng?”

Toàn trường yên lặng, mỗi người đều suy ngẫm trong lòng.

Từ kỳ nghỉ đông trở về, tình trạng rõ ràng thay đổi nhiều, càng thêm tích cực học tập, học tập cũng càng thêm cẩn thận.

Vừa khai giảng không bao lâu, Hàn Nhuận Trác đi tới nơi nghỉ ngơi của các tiên sinh, tìm Phùng tiên sinh cùng Thẩm Nghị.

“Đệ tử muốn thi Hàn Đông viện.”

65. Chương 65: Vì Sao Lại Học

Hàn Nhuận Trác nói với Phùng tiên sinh cùng Thẩm Nghị, “Đệ tử muốn thi Hàn Đông viện.”

Các vị tiên sinh khác trong phòng nghỉ đều ngẩng đầu nhìn vị đệ tử tiền đồ vô hạn này, Phùng tiên sinh kinh ngạc nhìn hắn, “Trò vừa nói gì?”

“Đệ tử muốn thi Hàn Đông viện.” Hàn Nhuận Trác nói lại một lần nữa.

Phùng tiên sinh cau mày, “Nguyên nhân?” Trong lòng hắn có một ý tưởng mơ hồ, điều này khiến ặt Phùng tiên sinh càng nhăn lại.

“Đệ tử không muốn ở lại Dương Xuân viện nữa, đệ tử thích hợp với Hàn Đông viện hơn.” Về mặt Hàn Nhuận Trác thần nhiên, trên nét mặt có ngạo khí cùng tự tin.

Quả nhiên là như vậy! Từ sau khi đứa nhỏ này thi được danh học thủ liền cảm thấy hắn là lạ, ngày thường vốn cũng không thân cận với các đệ tử khác, khi nghỉ đông trở về cũng nói chuyện hành động ngạo khí, một đệ tử giới giang như vậy, sao lại có tâm tư lệch lạc như vậy?

“Trò về trước đi, ta cùng tiên sinh của Hàn Đông viện thương lượng xong rồi lại nói tiếp.” Phùng tiên sinh hạ lệnh đuổi khách.

Hàn Nhuận Trác ngạo ngễ thi lễ, xoay người đi ra ngoài. Hắn vừa đi, trong phòng liền vang lên tiếng đàm luận của các vị tiên sinh, Phùng tiên sinh mím chặt môi, không nói một lời nào.

Mà Thẩm Nghị lại nhìn bóng dáng Hàn Nhuận Trác có chút đăm chiêu.

Hàn Nhuận Trác đi tới sau núi, bước chậm lại. Lòng hắn có chút loạn, vừa sợ Phùng tiên sinh không đồng ý lại vừa sợ Phùng tiên sinh đồng ý.

“Hàn Nhuận Trác!”

Hàn Nhuận Trác nhìn lại, là Thẩm Nghị. Hắn khom lưng hành lễ, “Chào Thẩm tiên sinh.”

Thẩm Nghị đi đến bên cạnh hắn, vỗ vỗ vai hắn, “Chúng ta cùng đi.”

Hai người tùy ý đi men theo con đường nhỏ sau núi, hiện tại đã tan học, các đệ tử đều đã trở về ký túc xá ẩm áp, phía sau núi rất ít người.

Nhìn những ngọn núi kéo dài vô hạn phía xa xa, Thẩm Nghị khoanh tay đứng lại, Hàn Nhuận Trác phía sau hắn cũng nhìn về phía xa xa. Núi xanh rừng rậm, mặt trời chiếu sáng mờ mờ, khiến âm mù cũng trở nên mờ mờ lung lung.

“Ngay từ đầu xếp trò vào Dương Xuân viện, trò hẳn thật oán trách ta rồi.” Hai người trầm mặc hồi lâu, Thẩm Nghị mở miệng.

Hàn Nhuận Trác đá hòn sỏi nhỏ, nhìn nó tựa như bánh xe lệch cộc lăn xuống núi, “Dạ.” Hắn thừa nhận có một thời gian hắn rất ghét Thẩm Nghị, dựa vào thành tích của hắn hoàn toàn có thể tiến vào Lãnh Thu viện hoặc Hàn Động viện, lại bởi một câu của Thẩm Nghị, hắn lại bị phân đến Dương Xuân viện kém cõi này.

“Có thể nói cho ta biết lý do trò đọc sách không?” Thẩm Nghị không nhìn hắn, mà ngồi xuống tại chỗ, cũng không quan tâm băng tuyết còn chưa tan hết.

Hàn Nhuận Trác nhìn về phương xa, trả lời đầy khẳng định, “Vì muốn thi đỗ Trạng Nguyên, mai này làm tể tướng!”

“Vậy trò nói thử xem, làm Tể tướng so với làm Huyện lệnh có gì khác nhau?” Thẩm Nghị nở nụ cười, đỗ Trạng Nguyên, làm quan là giấc mộng của các đệ tử trong toàn thiên hạ, cũng đã từng là giấc mộng của hắn.

Hàn Nhuận Trác tựa người lên khối đá lớn, sau lưng có chút lạnh, hắn khẽ nhìn lướt qua băng tuyết dưới thân Thẩm Nghị, “Đương nhiên khác nhau rồi, Tể tướng trị quốc, mà Huyện lệnh chỉ có thể quản tiểu dân chúng một phương thôi.”

“Không đúng, điểm khác nhau duy nhất giữa họ là Tể tướng thì quản nhiều người, Huyện lệnh quản ít người. Nhưng bản chất lại giống nhau, bọn họ đều là thần trụ, cũng đều là cha mẹ của dân, nói đến cùng, Tể tướng cùng Huyện lệnh chẳng khác gì nhau.”

Hàn Nhuận Trác khẽ hừ một tiếng. Thẩm Nghị nghe ra hàm ý hắn cho rằng không đúng, nhưng Thẩm Nghị cũng chẳng để ý, hắn quay đầu, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi tràn ngập anh khí của Hàn Nhuận Trác.

“Muốn nghe ta kể chuyện xưa không?” Thẩm Nghị nhẹ giọng hỏi.

Hàn Nhuận Trác suy nghĩ một lát, gật gật đầu.

Thẩm Nghị từ từ nói, nói về chuyện hắn tuổi trẻ đã thi đỗ tú tài, có bao nhiêu tài danh. Nói chuyện hắn khổ học năm năm chỉ vì khoa cử. Nói về đoạn tai ương trong ngục kia của hắn. Nói về chuyện hắn cuối cùng từ bỏ việc thi cử...

“Băng tuyết này rất lạnh đúng không, nhưng mặt tường phòng giam dù có cỏ mọc còn so với nơi này lạnh hơn. Từ đó về sau, ta vẫn thường nghĩ, đời người rốt cuộc có thể làm được bao nhiêu việc? Có phải hay không chỉ có thông qua khoa cử mới có thể vì dân chúng mưu cầu phúc lợi? Năm đó ta cũng có chí lớn giống như trò vậy, hiện này, chí kia sớm đã thành giấc mộng xa vời...”

Quan trường mù mịt, ta không muốn như vậy. Lại càng không muốn con cháu của ta cũng sẽ có người gặp phải oan khuất giống như Trần đại nhân. Cho nên, ta đến thư viện Tùng Nhân, thiên hạ sau này là của các trò, chỉ bằng sức lực cả đời ta, nếu như có thể sau mười năm, hai mươi năm, thậm chí năm mươi năm nữa còn có thể thấy được Thanh Minh tại giang sơn này, lòng ta đã được an ủi.

Nhuận Trác, tiên sinh trong thư viện chúng ta, đều là những người nổi danh khắp thiên hạ. Mà phu tử trước mắt trò đây, thậm chí còn chẳng phải một cử nhân. Nhưng thế thì sao chứ, ta vẫn có thể làm được chuyện ta muốn làm, có thể thấy rằng, ở nơi nào không phải chuyện quan trọng nhất, là ai cũng không phải quan trọng nhất, mà quan trọng nhất là hiểu rõ bản thân.

Còn nhớ sau cuộc thi nhập núi sơn trường đã nói gì sao? Người phải giữ vững bản tính, không thẹn với thiên hạ. Nhuận Trác, trò cứ ngẫm lại thật kỹ đi, trò thật sự cảm thấy Dương Xuân viện không tốt, hay là bị hư danh của Hàn Động viện che mờ mắt.”

Hàn Nhuận Trác đã sớmờ ra, vị tiên sinh trẻ tuổi này đã trải qua tất cả những chuyện đó? Hắn chưa từng nghe thấy phụ thân nhắc tới Trần đại nhân, phụ thân cũng chưa từng nói chuyện chính sự khi về nhà. Hắn

luôn luôn lấy phụ thân làm gương, năm đó phụ thân được tiên sinh tốt nhất dạy bảo, hắn cũng muốn được tiên sinh tốt nhất dạy bảo!

Thành Mặc để sư hấn đã từng đi bái qua, nhưng Thành Mặc cự tuyệt, Thành Mặc nói tâm tính hấn đã thành, không thể dạy dỗ nữa. Cho nên hấn mới đến thư viện Tùng Nhân nổi danh khắp thiên hạ này, mà trong thư viện tốt nhất là Hàn Đông viện, bị phân đến Dương Xuân viện là sự sỉ nhục đối với hấn! Nhưng nghe được lời Thẩm Nghị hấn lại chần chừ.

Ở nơi nào không phải điều quan trọng nhất, là ai cũng không quan trọng nhất, quan trọng nhất là hiểu rõ bản thân.

Thật như vậy sao?

Keng..... keng.....

Tiếng báo đến giờ ăn cơm của thư viện vang lên, Thẩm Nghị đứng dậy, đi qua vỗ vỗ vai Hàn Nhuận Trác, cười nói, “Trò đêm nay về suy nghĩ đi, ngày mai nếu vẫn muốn tới Hàn Đông viện, ta sẽ cố hết sức để trò được đến Hàn Đông viện.”

Hàn Nhuận Trác có chút hoảng hốt quay về Dương Xuân viện, vừa tiến vào viện đã bị kéo tới nhà ăn, Hạ Đình vừa đưa đĩa cho hấn vừa hỏi, “Người sao thế nhỉ? Chúng ta vừa mới bảo người cùng nhau ôn tập mà, xoay người cái đã chẳng thấy đâu.”

Sau khi năm học mới, Dương Xuân viện trở lên đoàn kết rất nhiều, thường xuyên tụ tập thành nhóm học tập, đều muốn đem thành tích toàn viện tăng lên.

Bởi vì thường ở cùng một chỗ, cho nên tình cảm của các đệ tử cũng rất tốt. Hạ Đình cũng đã sớm gỡ bỏ khúc mắc trong lòng, nhưng vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để vượt qua Hàn Nhuận Trác.

Hàn Nhuận Trác nhìn khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt, ánh mắt bọn họ nhìn mình có hâm mộ, không phục, nhưng càng nhiều hơn là tự hào.

Tự hào, từ thật xa lạ. Ở nhà phụ thân vĩnh viễn sẽ không dùng loại ánh mắt này nhìn hấn, giống như tất cả những chuyện hấn làm đều là đương nhiên.

Nhưng ở nơi này, chẳng qua chỉ vì hấn thi hơn được học thủ của Lãnh Thu viện cùng Noãn Hạ viện mà thôi, nhưng cũng đủ để các đệ tử này tự hào sao?

Buổi tối trở lại phòng ngủ, hấn nằm ở trên giường mà mãi không ngủ được, vừa quay đầu qua thì phát hiện Liêu Gia Tranh cũng chưa ngủ, đang nhìn hấn đầy lo lắng, lúc này bị hấn phát hiện, cười có chút ngượng ngùng.

“Ta thấy huynh có chút... ha ha... không có gì không có gì...” Từ sau khi được phân đến Dương Xuân viện, hấn cùng Liêu Gia Tranh được phân vào cùng phòng.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Liêu Gia Tranh, hấn đột nhiên cảm thấy rất quen thuộc, không phải sự quen thuộc khi ở chung với nhau đã lâu, mà là....

“Đệ là thân thích của sơn trưởng cùng Thẩm tiên sinh đi...” Hàn Nhuận Trác vừa nảy ra suy nghĩ này, càng nhìn lại càng thấy mặt Liêu Gia Tranh giống sơn trưởng cùng Thẩm Nghị, bọn họ lại cùng là người trấn Tú Thủy. Hơn nữa Liêu Gia Tranh khi biết được thành tích thi xong còn rất ẻoải, qua năm mới thì như vừa lột xác, trở nên vô cùng chăm chỉ cùng tự tin, không biết tại sao, hấn lại liên tưởng sự biến hóa này của Liêu Gia Tranh có liên quan tới Thẩm Nghị.

Tranh nghi ngại nói, “Bị huynh nhận ra rồi? Được rồi.... Sơn trưởng cùng Thẩm tiên sinh là thúc thúc của đệ.”

“Thúc thúc ruột sao? Nhưng mà đệ họ Liêu mà.”

Tranh nghi đặt hai tay gối đầu, nhìn ánh trăng hơi hơi lộ ra bên ngoài cửa sổ nói, “Đệ vốn tên Thẩm Gia Tranh, nương đệ họ Liêu. Đệ đã đồng ý với tam thúc đệ, chính là sơn trưởng, đệ đáp ứng thúc ấy, tuyệt đối không được nói ra thân phận của đệ. Những chuyện đệ tử phải làm, đệ cũng phải làm, không kêu khổ không kêu mệt, thúc ấy mới đáp ứng để đệ tới tham dự cuộc thi.”

Hàn Nhuận Trác cũng học hẩn lấy tay chống mặt, “Vây không phải đệ nói rồi đó sao.”

Tranh nhi ngượng ngừng cười, “Hai ta ở chung một phòng, huynh lại thông minh như vậy. Huynh đã sớm nhận ra đi, lần trước đường đệ đệ, chính là nhi tử Thẩm tiên sinh trảo đồ, khi ta cùng Hạ Đình trở về, huynh ấy nói đường đệ đệ gọi Thẩm Gia Minh, huynh không phải cũng thấy kỳ quái sao. Kỳ thật nói hay không cũng chẳng sao, đệ chỉ không muốn để người khác biết mà thôi, đệ đến đây học mà, không nên quan tâm đến mấy chuyện này.”

“Vây vì sao đệ học tập?” Hàn Nhuận Trác nhin đã lâu, rốt cuộc cũng đem chuyện này hỏi ra.

Tranh nhi có chút thương cảm, “Cha đệ là lão đại trong nhà, vì Thẩm gia, cha chỉ đọc sách vài năm thôi rồi phải bắt đầu công việc buôn bán, nương đệ không biết nhiều chữ lắm. Sĩ nông công thương, địa vị thương nhân thực thấp, cha không giống tam thúc cùng tứ thúc, đều có công danh. Đệ đọc sách vì muốn thi lấy công danh, ngày sau nếu đệ làm quan, sẽ không để cha đệ tiếp tục mở hàng quán, còn muốn nương đệ nghỉ ngơi thật tốt. Tiện thương gian thương, đệ không muốn cứ để cha đệ đeo cái danh này cả đời!”

Hàn Nhuận Trác trầm mặc.

“Đúng rồi, không phải huynh vẫn muốn tới Hàn Đông viện sao? Huynh chuẩn bị bao giờ thì tìm Phùng tiên sinh nói chuyện?” Tranh nhi chuyển đề tài.

Hàn Nhuận Trác không trả lời, mà nói với Tranh nhi, “Ta thi học thử đứng hàng thứ hai các đệ rất vui mừng đi...”

Nhắc tới chuyện này Tranh nhi cũng hưng phấn, “Lại không sao! Sáu năm! Sáu năm rồi chưa từng có học thử Dương Xuân viện nào hơn được tam viện khác, huynh lần này một lần vượt qua được hai người lận đó! Mọi người đều cảm thấy vô cùng kiêu ngạo! Huynh không thấy rằng người trong viện chúng ta ra ngoài đều rất khí thế sao?”

“Ở nơi nào không phải điều quan trọng nhất, là ai cũng không quan trọng nhất, quan trọng nhất là hiểu rõ bản thân.” Giọng Thẩm Nghị lại quanh quẩn bên tai Hàn Nhuận Trác.

Hàn Nhuận Trác nhắm mắt lại nghĩ, khi mở mắt ra lần nữa thì đã khẳng định được niềm tin của mình, hẩn khẽ vỗ Tranh nhi, “Ai nói ta muốn tới Hàn Đông viện! Chờ xoi, kỳ thi cuối năm nay, Dương Xuân viện chúng ta nhất định sẽ vượt qua Hàn Đông viện! Đệ thu tay lại đi, bị đông cứng rồi đó!”

Đáp lại chần thật tốt cho Tranh nhi, Hàn Nhuận Trác cũng chui vào ổ chần.

Tranh nhi còn không quên nói với hẩn, “Huynh đừng có vạch trần thân phận của đệ đó nha.”

“Rồi, ngủ!” Hàn Nhuận Trác không thêm mở mắt, khước miệng lại cong lên thành nụ cười.

Ai nói Dương Xuân viện nhất định sẽ thua Hàn Đông viện! Có Hàn Nhuận Trác hẩn ở đây, một ngày nào đó, danh bài của thư viện Tùng Nhân nhất định sẽ là Dương Xuân viện!

Trong phòng Thẩm Huy, chỉ có hai người Phùng tiên sinh cùng Thẩm Nghị. Thẩm Huy cầm một tờ giấy nhỏ, soi dưới ánh nến xem qua.

“Phùng tiên sinh, làm phiền ngài mấy ngày nữa tới kinh thành vấn an Hạ lão hữu Hàn thờ tướng rồi.” Thẩm Huy nói.

Phùng tiên sinh gật đầu, “Công tử nhà Hàn thừa tướng gần đây xảy ra chút vấn đề trong chuyện học tập, lão phu cùng Hàn thừa tướng lại là tri kỷ, Hàn công tử lại là môn hạ của lão phu, cũng nên gặp mặt trực tiếp để nói vài lời với Hàn thừa tướng.”

Thẩm Huy lại nói với Thẩm Nghị, “Vây mấy ngày tới, Dương Xuân viện giao cho đệ tiếp quản vậy.”

Thẩm Nghị gật đầu, nhớ tới nội dung trên giấy, nhin không được tức giận nói, “Chuyện của Trần đại nhân xảy ra chưa được bao lâu thế mà lại hại chết tham ba vị quan nữa, Cao Chuẩn rốt cuộc muốn gì chứ!”

Trên giấy viết: Giang Nam chúc tạo (???), tổng binh Tây Bắc, quản lý muối vận An Châu đồng thời xử tử tội tham ô, liên lạc các nơi, cáo buộc đứng.

Thẩm Huy thở dài, “Cao Chuẩn càng ngày càng càn rỡ, hiện tại ai nấy trong triều đều cảm thấy bất an. An vương gia đã sớm liên lạc với quan viên các nơi chuẩn bị liên tấu buộc tội Cao Chuẩn, về phần xử lý thế nào... còn phải xem chủ ý của Hoàng Thượng nữa!”

Thẩm Nghị ngẩng cao đầu, An vương gia lần này xem ra muốn nặng tay đối phó Cao Chuẩn, món nợ nhà Trần đại nhân có hy vọng! Cho dù không phải hấn tự tay báo thù, chỉ cần Cao Chuẩn cùng Triệu Thiên Dao có thể bị xử quyết, coi như đã đòi lại công đạo cho cả nhà Trần đại nhân ở trên trời rồi!

66. Chương 66: Vị Hoàng Đế Dễ Mềm Lòng

“Ba!” Hoàng đế gạt phăng hết những tấu chương đang chất thành núi, tức đến hai má cũng đỏ lên, lão thái giám bên cạnh vội vàng quỳ xuống.

Hoàng đế còn chưa hết giận, bước lên một bước đá vào ngực lão thái giám, lão thái giám kia bị đá ngã lăn xuống đất, cho dù rất đau, Cao Chuẩn vẫn tiến lên, hô to, “Hoàng thượng bớt giận! Hoàng thượng bớt giận!”

Vĩnh Bình để cầm một tấu chương trên bàn nén vào mặt Cao Chuẩn, “Người nhìn kỹ cho trầm! Bách quan liên tấu buộc tội người! Cầu nô tài nhà người! Thật sự càng ngày càng to gan!”

Cao Chuẩn run rẩy nhìn tấu chương, trên đó liệt kê tội của hắn: bán quan tham ô, vu hãm quan viên, lạm dụng hình phạt riêng cùng vô số những tội danh khác, cuối tấu chương còn là yêu cầu của bách quan liên tấu yêu cầu xử tử hắn!

Cao Chuẩn cực hận, trong lòng lại kỳ quái tấu chương này sao có thể đến được tay hoàng đế, mỗi lần có tấu chương do bách quan liên tấu đều có người lên báo tin cho hắn, lần này lại không chút tiếng động nào xuất hiện một tấu chương do bách quan liên tấu, Hoàng Thượng sao lại thu được nó?

Lại nhìn kỹ tấu chương, không có phê án của lục bộ, ngoài tấu chương là loại bì mà chỉ giành riêng cho hoàng thân quốc thích, An vương gia! Nhất định là lão thất phu này!

Cao Chuẩn quỳ trên đất, dập đầu liên tục, “Hoàng Thượng! Nô tài bị oan a! Nô tài thực sự bị oan! Hoàng Thượng minh giám!”

Hoàng đế tức giận vỗ bàn, “Cao Chuẩn! Người thực sự cho rằng trăm hồ đồ sao! Người làm biết bao nhiêu chuyện không thể tha thứ bản thân người tự biết! Nếu không niệm tình năm đó người cứu mạng trăm! Trăm đã sớm đem người băm thây vạn đoạn!”

Cao Chuẩn lúc này thật sự hoảng sợ, hoàng đế cho tới bây giờ chưa từng dùng khẩu khí như vậy nói với hắn bao giờ. Lập tức khóc chảy cả nước mắt nước mũi, hô lên, “Hoàng Thượng, nô tài thực sự bị oan! Nô tài luôn ở trung cung hầu hạ ngài, nào có tâm tư khác được. Càng đừng nói nô tài sao có được lá gan lớn tới mức đi mua bán quan! Hoàng Thượng, nô tài thực sự bị oan mà! Đúng rồi, là có kẻ hãm hại nô tài, Hoàng Thượng, có người muốn đẩy nô tài vào chỗ chết a Hoàng Thượng! Ngài phải cứu nô tài!”

“Vậy người nói nghe thử xem, từng chuyện từng chuyện viết trên tấu chương này, nào, nói cho trăm biết, trăm xem xem người có thể nói gì nào!” Hoàng đế ngồi trở lại long ý, chỉ vào Cao Chuẩn, lớn tiếng hỏi.

Cao Chuẩn dập đầu vài cái, khóc nói, “Hoàng Thượng a, nô tài chỉ là một hoạn quan, không nhi không nữ, thân nhân trong nhà cũng không biết ở nơi nào. Tấu chương này nói nô tài tham ô, nô tài cần tiền để làm gì cơ chứ? Trong cung được Hoàng Thượng liếc mắt nhìn một cái thì đã cho nô tài rất nhiều thể diện rồi, tấu chương này thật sự oan chết nô tài mất thôi, nô tài toàn tâm toàn ý hầu hạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, ngài cứu nô tài, đây là có người cố ý hại nô tài mà!”

Cao Chuẩn vừa lau nước mắt vừa trộm nhìn hoàng đế, thấy hoàng đế vẫn mang vẻ mặt giận dữ, càng khóc lớn hơn. “Hoàng Thượng a, ngài sinh hạ không tới vài ngày nô tài đã bắt đầu hầu hạ ngài, nô tài là người thế nào ngài còn không rõ hay sao? Trong lòng nô tài đều là ngài, ngài trưởng thành, gặp được biết bao gian nguy, đều là nô tài cùng ngài vượt qua mà.”

Hắn vừa nhắc tới chuyện đã qua, sắc mặt hoàng đế rõ ràng nhu hòa vài phần.

Cao Chuẩn mừng thầm trong lòng, lại càng ra sức khóc lớn hơn, “Hoàng Thượng a, ngài còn nhớ ngày ngài còn bé hay không, Nhu phi tặng cho ngài một chén canh hạt sen, nói để ngài ăn khuya. Nhưng bát canh hạt sen kia thiếu chút nữa độc chết ngài! Nô tài khi vừa phát hiện không dám lộ ra, bảo hộ ngài mấy đêm không ngủ, chỉ sợ ngài bị người ta hãm hại!”

“Còn có, năm đó tiên đế cấm cung Thuận phi nương nường, theo đó cũng không thích nàng, trong cung này, nhóm cầu nô tài sợ lớn khiếp bé, ngài chịu bao nhiêu ủy khuất. Sốt cao như vậy cũng không ai lo cho ngài, là nô tài liều mạng mới có thể nhắn tin cho quốc trưởng đại nhân, ngài mới được đón tới phủ quốc trưởng tịnh dưỡng. Hoàng Thượng a, tất cả những điều đó ngài không nhớ sao?”

“Hiện tại có người hãm hại nô tài, không muốn thấy nô tài được ngài yêu quý, đã cố tình đẩy nô tài vào chỗ chết! Hoàng Thượng a, xin ngài cứu nô tài đi!”

Cao Chuẩn lên nhìn sắc mặt hoàng đế đã có chút đả động, không ngừng dập đầu.

Hoàng đế trầm mặc thật lâu, mới một mỗi xoa trán, “Người ra ngoài đi!”

Cao Chuẩn vội vàng đáp ứng, biết rằng điều này có nghĩa Hoàng đế không truy cứu nữa, lại dập đầu một cái, ra ngoài điện. Ra đại điện, Cao Chuẩn xoa xoa trán đã sớm đỏ đầy mồ hôi, ngoan độc mắng thầm, “An vương gia! Người không muốn hòa hảo với ta! Người đã không để Cao Chuẩn ta yên! Vậy ta cũng không để người được yên!”

Qua vài ngày, Cao Chuẩn cùng hoàng đế đi dạo trong ngự hoa viên, nhìn bộ dáng hoàng đế không chút hứng thú, Cao Chuẩn cười nói, “Hoàng thượng sao lại có chút không vui vậy?”

Hoàng đế không vui nói, “Nhuận Trác đã lâu không tiến cung chơi cờ cùng trẫm, Hàn tướng nói hần tới cái gì mà thư viện Tùng Nhân học tập, đúng là! Làm hại trẫm gần đây muốn chơi cờ mà không có ai chơi cùng!”

Cao Chuẩn nảy ra ý kiến, “Hoàng Thượng, thư viện Tùng Nhân nhưng là địa phương tốt a, hàng năm không biết bồi dưỡng ra bao nhiêu quan viên đâu. Hạn nhị công tử tới thư viện Tùng Nhân, mai sau nhất định sẽ rất có tiền đồ.”

Hoàng đế cau mày, “Bồi dưỡng quan viên cái gì? Không phải chỉ là một thư viện bình thường thôi sao.”

Cao Chuẩn làm như sợ hãi quỳ xuống, “Hoàng Thượng tha tội! Nô tài nhất thời nói sai! Hoàng Thượng trăm ngàn đừng nghe lời nô tài, nô tài cái gì cũng chưa nói!”

Hần càng làm như vậy, Hoàng Thượng lại càng nghi hoặc, “Người nói thật cho trẫm, rốt cuộc sao lại như vậy!”

Cao Chuẩn dập đầu, lắp bắp nói, “Thư viện Tùng Nhân... là do An vương gia thành lập, khoa khảo hàng năm đều có rất nhiều đệ tử vinh đăng bảng vàng, giờ ở bên ngoài đều truyền rằng...”

“Truyền cái gì!”

“Bên ngoài đều truyền rằng thư viện Tùng Nhân là do An vương gia lập để bồi dưỡng người dưới trướng, quan viên được bồi dưỡng ra ngày sau sẽ được phân tới các nơi, mà những quan viên đó... đều là môn khách của An vương gia.....” Trên mặt Cao Chuẩn hiện lên sợ hãi, trong lòng lại đang cười đắc ý.

Hoàng thân bồi dưỡng môn khách luôn là điều tối kỵ với hoàng đế, An vương gia, người thực sự cho rằng ta không tóm được nhược điểm của người hay sao?

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Cao Chuẩn, hoàng đế lập tức hạ lệnh triệu An vương gia vào cung diện thánh.

An vương gia bị triệu gấp, Cao Chuẩn thấy hần nở nụ cười, “An vương gia, gần đây vẫn khỏe a?”

An vương gia không phải ai khác, chính là vị lão tiên sinh làm khó bọn Tranh nhi vào cuộc thi nhập núi kia. An vương gia hừ lạnh một tiếng, “Không nhọc công công quan tâm.”

Cao Chuẩn lơ đãng, cười hớ hớ đẩy cửa điện ra, “Mời vào, An vương gia.”

An vương gia không chút úy kỵ vén bào đi vào, bước qua cửa điện, Cao Chuẩn tắc lưỡi cười thầm đóng cửa điện lại.

Trong điện chỉ có một mình hoàng đế đang ngồi nhìn về phía cửa, thấy hần bước vào, hoàng đế chỉ vào phía đối diện nói, “Hoàng thúc, nào, cùng trầm chơi một ván cờ.”

An vương gia nghe theo, ngồi xuống rồi quan sát bàn cờ một lúc lâu, tay cầm cờ trắng đi một bước.

Hoàng đế ở khoảng cách gần nhìn lão nhân tóc bạc hạ cờ xuống, hần bồi dưỡng môn khách vì có gì? Thật giống như lời Cao Chuẩn nói, là vì muốn có ngày đoạt lấy giang sơn của hần hay sao?

“Vương thúc, nghe nói Nhuận Trắc đang học tại thư viện của người?” Hoàng đế dường như đang nói chuyện phiếm nói ra.

An vương gia dường như đã sớm đoán được hần sẽ hỏi như vậy, vuốt vuốt râu, mắt vẫn cẩn thận nhìn chăm chú vào bàn cờ, “Ừ, ở trong thư viện của ta, nghe tiên sinh trong thư viện nói, thành tích tuy rằng không đứng đầu, nhưng cũng rất tốt.”

Hoàng đế đặt xuống một con cờ, thế tiến công của cờ đen trong nháy mắt trở nên sắc bén, “Nghe nói thư viện của hoàng thúc rất nổi danh a, hàng năm đều có rất nhiều đệ tử đến xin thi, khoa cử hàng năm cũng có nhiều đệ tử đều là từ thư viện Tùng Nhân đi ra.”

“Ta chỉ bỏ tiền, thư viện do các tiên sinh trong đó quản lý, nếu Hoàng Thượng nói không tồi thì chắc là không tồi. Hoàng Thượng nếu cảm thấy hứng thú, không bằng chọn ngày nào đó tới thư viện dạo chơi chút đi.” Cờ trắng tránh đi mũi nhọn, lấy nhu chế cương hóa giải thế tiến công.

“Hoàng thúc, năm đó khi phụ hoàng còn tại vị, ngài đã hết lòng phụ tá. Trầm có thể kế thừa Đại Tổng cũng hoàn toàn dựa vào sự đảm bảo hết lòng của hoàng thúc, trầm vẫn luôn kính trọng ngài. Nhưng mà thư viện này của ngài.... Dân gian đều đồn đãi là ngài bồi dưỡng môn khách, trầm nghe xong, thực sự đau lòng đó.”

“Không biết Hoàng Thượng đã xem tấu chương do thần dâng lên chưa?”

Hoàng đế dừng một chút, có chút xấu hổ nói, “Hoàng thúc, việc nhỏ này không cần thúc bận tâm. Dù thế nào cũng chỉ là một tên thái giám, có thể làm ra chuyện gì chứ!”

“Hoàng Thượng...” An vương gia ngẩng đầu nhìn vị hoàng đế trước mắt? Hần mới bao nhiêu tuổi? Mười chín hay hai mươi? Đứa trẻ thiện lương thông minh năm đó sẽ bị hủy trong tay một tên thái giám hay sao? Sớm biết như vậy, năm đó khi hoàng đế đăng cơ, việc đầu tiên phải làm là giết chết tên hoạn quan kia!

“Hoàng Thượng!” An vương gia nói nghiêm túc, “Đây không phải việc nhỏ! Mua bán quan chức, lạm sát quan viên, đều là những việc ảnh hưởng tới gốc rễ của xã tắc! Làm một minh quân, bên người lại có một tên tiểu nhân gian nịnh như vậy thì cần thẳng tay giết trừ! Hoàng Thượng, ngài có thể nghe thấy dân gian nói những lời như vậy với thần, vậy ngài có nghe thấy những ngôn luận của dân gian với triều đình hay không?!”

“Từ tri phủ Hồ Châu Trần Dịch năm đó, đến bây giờ là Giang Nam chức tào Lưu Thịnh Bình, tổng binh Tây Bắc Tạ Tông, còn có quan viên lo muối vận An Chân Từ Đàm, người nào không phải bị bôi nhọ thanh danh? Ai mà không mất đi tính mạng? Ai mà không phải trước bị chụp mũ mưu phản sau đó vì không đủ chứng cứ mà chuyển thành tham ô? Một người mưu phản, ha ba người cũng đều mưu phản sao? Không nói đến chuyện họ có mưu phản hay không, chò dù tất cả bọn họ đều mưu phản, Hoàng Thượng phải chăng nên ngẫm lại, vì sao lại có nhiều quan viên mưu phản như vậy?!”

“Hoàng thúc! Trầm kính người vì người là hoàng thúc! Người không cần quá đáng!” Bị người ta chỉ vào mũi chát vắn như vậy, hoàng đế không thể chịu được.

An vương gia thở dài, “Duệ nhi a, Hoàng thúc nhìn con lớn lên! Hoàng thúc năm nay đã bảy mươi mốt tuổi! Nhất sinh thất thập cổ lai hy, Hoàng thúc còn bao lâu nữa? Chỉ sợ con bị tiểu nhân lợi dụng, thừa dịp Hoàng thúc còn chút hơi tàn, khuyên con vài câu, đợi đến khi Hoàng thúc nhắm mắt, con có muốn nghe cũng không được nữa.”

An vương gia đột nhiên gọi nhũ danh của hoàng đế, hoàng đế sững sốt, đột nhiên cảm thấy mũi có chút chua xót, bao lâu rồi không có người gọi nhũ danh của hần, hần nhớ tới ngày bé.

Ngày bé Hoàng thúc luôn thích bế hần, nói hần thông minh nhất lương thiện nhất, dạy hần đọc sách, dạy hần chơi cờ. Sau khi lớn lên, mẫu phi phạm sai lầm, bị phụ hoàng tống giam chờ chết, cũng là Hoàng thúc, hết sức bảo vệ hần lên ngôi thái tử, đưa hần lên ngôi thượng vị.

An vương gia nhìn tiểu hoàng đế trước mắt, trong lòng khê thở dài, đứa nhỏ này, rất dễ dàng bị người xung quanh ảnh hưởng!

“Duệ nhi, con quá trọng tình cảm! Cao Chuẩn làm gì trong lòng con đều rõ cả, nhưng bởi vì ngày còn bé khi con bị người ta đẩy xuống nước hần đã cứu con một mạng, con đã dung túng hần đến tận bây giờ! Giang sơn xã tắc không phải trò đùa! Hoàng Thượng! Giang sơn không phải dùng để báo ân! Hần là nô tài của ngài, ngài chết thì hần cũng mất mạng, đây mới là mục đích chân chính khi hần cứu ngài!”

“Ngài vừa rồi còn hoài nghi ta, ta chỉ nói mấy câu thôi, ngài đã mềm lòng rồi! Duệ nhi, làm hoàng đế không thể mềm lòng như vậy! Càng không thể dễ dàng bị người khác ảnh hưởng như vậy, hoàng thúc trước kia nghĩ rằng con còn nhỏ, lớn lên sẽ hiểu hết, nhưng con đăng cơ đã vài năm, trừ việc giết không ít quan viên, thì còn làm được gì nữa? Hàng năm tổ chức khoa cử, nhưng người năm nay so với năm trước càng ít đi, dân chúng đều sợ chức vị! Duệ nhi, phụ hoàng con không thích con, từ nhỏ cũng không an bài sự phó chuyên dạy dỗ con, nhưng con hiện tại cần phải học dần, không thể cứ ngu ngơ như vậy mãi được!”

(TĐHS: vì quan hệ giữa An vương gia và Vĩnh Bình đế vừa là thần tử vừa là thúc chất nên xưng hô đôi khi sẽ bị loạn. Ta sẽ hơi biến loạn nó, mọi người thông cảm nhé!)

“Hôm nay Hoàng thúc dù liều cả mạng già này, cũng muốn thức tỉnh con! Con nếu hoài nghi thư viện Hoàng thúc lập vì muốn nuôi dưỡng môn khách, vì đoạt lấy giang sơn của con, vậy con đi thăm dò đi! Nếu đã tra thì tra hết! Chuyện quan viên vô tội bị mất mạng con cũng phải điều tra! Cao Chuẩn kia không thể dung túng mãi! Hần chỉ là một tên nô tài mà thôi! Con phải điều tra hết! Nhỏ tận gốc đám người bâu sau lưng hần kia!”

“Tâm địa con thiện lương, nhưng không thể để phần thiện lương này bị tiểu nhân lợi dụng! Thiện lương của con phải giành cho dân chúng trong thiên hạ! Con sẽ phải chịu trách nhiệm trước dân chúng trong thiên hạ! Phụ trách giang sơn xã tắc này! Phụ trách cơ nghiệp tổ tông! Khụ khụ khụ...”

An vương gia quá kích động, ho thật lớn, hoàng đế tiến lên trước thay hần vuốt lưng.

An vương gia khoát tay, thật vất vả mới bình ổn lại hơi thở, đẩy hần ra, “Giữa quân thần không thể vượt quá giới hạn!” An vương gia chậm rãi quỳ xuống, dập đầu trước hoàng đế, “Lão thần hôm nay mạo phạm thánh nhan, dù cho Hoàng Thượng muốn xử trí lão thần thế nào, lão thần đều chấp nhận, chỉ xin Hoàng Thượng có thể suy nghĩ thật cẩn thận về lời của lão thần, lão thần cáo lui.”

Hoàng đế đưa tay muốn đỡ, đưa được một nửa lại rút về, nhìn An vương gia bước chậm rãi từng bước tập tễnh ra khỏi điện, chỉ cảm thấy trong đầu ong ong kêu loạn.

Khi nhìn tới bàn cờ, thế công của cờ trắng sắc bén, hình thành thế bao vây, cờ đen đã muốn trở thành nỗ mạnh hết đạn, chỉ phí công giấy dựa mà thôi. Nhưng cờ trắng lại dự trước một đường lui, chỉ cần bước vào đó, cờ đen mới có cơ phản công.

Tiểu hoàng đế kinh ngạc nhìn bàn cờ.

Thật lâu sau, tiểu hoàng đế cười đặt xuống một quân cờ, “Hoàng thúc, ngài thật sự không hổ là thiên hạ đệ nhất vương năm đó.”

67. Chương 67: Suy Nghĩ Thật Sự Của Tiểu Hoàng Đế

Không lâu sau, Tể tướng Hàn Thực cũng dâng tấu buộc tội hoạn quan Cao Chuẩn, hoàng đế tức giận, ra lệnh bắt giam Cao Chuẩn, hạ lệnh nghiêm tra vụ án quan viên mưu phản tham ô, bởi vì vụ án liên quan đến rất nhiều chuyện, sự việc trọng đại, việc thu thập chứng cứ rất khó khăn, nhất thời làm nhiều nhưng lại không tiến triển bao nhiêu.

Hoàng đế muốn nghiêm tra, lúc đầu còn có không ít quan viên vì vinh hoa phú quý bản thân mà nhảy ra bảo vệ Cao Chuẩn, nhưng dưới sự liên thủ ứng phó của An vương gia Hàn tướng, thượng thư Dương đại nhân, những chuyện này cũng ít dần.

Tuy nhiên trong chính trị không thể nắm chắc bất cứ chuyện gì, bè phái của Cao Chuẩn không biết dùng cách gì kích động không ít đệ tử, liên danh dâng tấu xin hoàng đế nghiêm trị An vương gia. Lý do là An vương gia viện cớ xây thư viện, nhưng thực chất là xây dựng môn khách, thư viện Tùng Nhân trong nhất thời trở thành mục tiêu để mọi người chỉ trích.

Bên ngoài cứ nháo đến ồn ào huyên náo, thư viện Tùng Nhân lại đóng chặt sơn môn, hoàn toàn không để ý đến bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền.

Hôm nay Thẩm Nghị dẫn các đệ tử học tập, giảng “Nữ sắc.”

Thẩm Nghị ngồi trên ghế thủ tọa, vừa nói ra hai chữ “nữ sắc” còn có đệ tử bên dưới bật cười. Thẩm Nghị ra vẻ nghi hoặc hỏi, “Nữ sắc buồn cười lắm sao?”

Các đệ tử vội vàng lắc đầu, Thẩm Nghị lại hỏi, “Trong các trò có ai cưới vợ rồi?”

Các đệ tử lại nhìn nhau một chút, trong các đệ tử người lớn tuổi nhất là Hàn Nhuận Trác, cũng vừa tròn mười tám tuổi, lập tức đều lắc đầu, “Không có.”

Thẩm Nghị thở dài lắc đầu, “Các trò như vậy là không được đâu, tiên sinh ta đây mười bảy tuổi đã rước sư nương các trò về rồi đó.” Đệ tử vừa nghe xong đều cười rộ lên, “Vậy tiên sinh chính là ham nữ sắc.” Về mặt Hàn Nhuận Trác giao hoạt.

“Tham! Sao lại không tham! Trên đời này ngoại trừ nam nhân thì là nữ nhân, ta sao có thể không tham nữ sắc.” Thẩm Nghị cười ha ha, sau đó lại hỏi, “Vậy các trò không tham nữ sắc?”

“Quân tử có tam giới: khi còn nhỏ, huyết khí chưa định, giới chi ở sắc; cập kì tráng cũng, huyết khí phương cương, giới chi ở dục; cập kỳ lão cũng, huyết khí ký suy, giới chi ở. Tiên sinh, giới thứ nhất của quân tử chính là sắc giới đâu.” Một đệ tử nói. (mạn phép không dịch @@)

“Trên đầu chữ sắc có một cây đao! Ha ha!”

“Hong nhan họa thủy!”

“Chỉ có tiểu nhân cùng nữ nhân là khó dạy!”

Các đệ tử hi hi ha ha nói không ít từ về nữ sắc.

Thẩm Nghị lắc đầu, “Nếu các trò đều nghĩ như vậy, vậy các trò sau này nhất định sẽ không có được tước phụ.”

Các đệ tử cười ha ha.

Chờ bọn họ cười xong, Thẩm Nghị mới nghiêm mặt nói, “Từ xưa đều nói hồng nhan họa thủy, Hạ Kiệt vì Muội Hỉ mà chết *, Thương Trụ vì Đắc Kỷ mà diệt **, nhưng các trò nghĩ lại mà xem, một đám nữ tử, có thể có bao nhiêu năng lực để tiêu diệt cả một vương triều đâu? Nhưng mà nam nhân mỗi khi thất bại thì đều đổ lỗi cho nữ nhân.”

(* Hạ Kiệt, Muội Hỉ: theo lịch sử thì Hạ Kiệt là vị vua hoang dâm vô độ, hiếu chiến hoang tàn. Trong một lần chinh phục lân bang thì được dâng tặng Muội Hỉ. Vì nàng ta mà mê đắm, vì một tiếng cười của nàng mà không tiếc ngày ngày xé lụa. Nhưng về sau, khi được dâng tặng 2 mỹ nhân khác, ông ta không còn sủng ái nàng nữa. Vì vậy, nàng ghi hận, bị kẻ khác lợi dụng/hợp tác gì đó với người ngoài mưu hại Hạ Kiệt. Sau, Hạ Kiệt chết. Hết chuyện.

** Đắc Kỷ-Trụ Vương: chắc không cần chú thích nhiều đâu nhỉ >.<>

“Vừa rồi có trò nói, quân tử có tam giới: khi còn nhỏ, huyết khí chưa định, giới chi ở sắc. Những lời này không bắt các trò phải rời xa nữ sắc, mà là nói khi còn trẻ, không đủ định lực, không nên quá thân cận nữ sắc. Các trò giờ vẫn đang tuổi niên thiếu, nhớ thương nữ tử là chuyện rất bình thường. Trong Kinh Thi viết, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Thánh nhân cũng từng nói, thực sắc tính dã! Ngay cả thánh nhân

cũng nói yêu cái đẹp là bản tính của con người, có thể thấy rằng trên đời này, hiếm thấy nam tử nào không mê nữ sắc.” (mà có không mê nữ sắc thì chắc cũng mê nam sắc thôi ^_^)

“Ta vốn dĩ giảng về nữ sắc, một vì nữ tử, hai vì sắc đẹp. Đối với nữ tử, mẫu thân các trò đều là nữ tử, thê tử các trò cũng là nữ tử, nữ nhi của các trò cũng là nữ tử, còn có tỷ muội các trò, tất cả đều là nữ tử. Các trò sau này sẽ gặp gỡ muôn hình muôn vẻ nữ tử, các nàng ấy cũng là mẫu thân, thê tử, nữ nhi, tỷ muội của người khác, cho nên sau này gặp được nữ tử, thử nghĩ tới những nữ tử bên cạnh các trò, suy bụng ta ra bụng người, liền biết cần đối xử thế nào.”

Thẩm Nghị để các đệ tử ngẫm nghĩ một lát, chậm rãi nói tiếp.

“Đối với sắc đẹp, tâm thích trưng diện người nào cũng có. Nhưng đẹp cũng chia thành đẹp bên ngoài và đẹp nội tâm. Thế nhân đều biết trăm năm sau, dung nhan sẽ già đi, bề ngoài rồi cũng hóa cốt, vậy sao vẫn có người ham mê vẻ đẹp bên ngoài, thật sự lòng người khó dò.”

“Vậy ý tiên sinh là nữ nhân có bộ dáng xinh đẹp đều không tốt sao?” Một đệ tử hỏi.

Thẩm Nghị cười ha ha, “Nữ nhân thế nào mới được coi là xinh đẹp nào? Chỉ sợ chính các trò cũng không trả lời được, phải biết rằng trên đời này không có nữ nhân đẹp nhất, chỉ có nữ nhân có tấm lòng lương thiện nhất.”

“Ta hỏi các trò, Nhuận Trác cùng Hạ Đình, ai so với ai càng thuận mắt?” Thẩm Nghị chỉ vào Hàn Nhuận Trác cùng Hạ Đình hỏi.

Mọi ánh mắt đều tập trung trên mặt hai người, hai đại nam hài đều có biểu tình không được tự nhiên. Các đệ tử nhìn một lúc lâu, có người nói Hàn Nhuận Trác hơn, cũng có người nói Hạ Đình hơn.

Thẩm Nghị khoát tay, bảo bọn họ yên tĩnh lại.

“Xem đi, hai người giống nhau, nhưng trong mắt những người khác nhau lại có bộ dáng khác nhau, cho nên, trên đời này không có người tuyệt sắc, chỉ có người mình thích. Thích này từ đâu mà đến, chính là từ những người các trò kết giao hàng ngày, từ tâm mà sinh.”

“Cứ nói quân tử yêu kẻ có tài, chúng ta cũng có thể nói, quân tử yêu sắc, mộ người có đức. Chúng ta có thể thưởng thức nữ tử xinh đẹp, bởi vì chỉ là đơn thuần thưởng thức người xinh đẹp. Nhưng không thể trăm mê, càng không thể tham! Ngày sau dù các trò làm gì, đều không thể trái đạo đức, không thể trái với lễ nghi quân tử....”

Thẩm Nghị ngồi trong phòng tiếp tục giảng, thỉnh thoảng cũng có đệ tử nêu ví dụ góp ý.

Tiểu hoàng đế ở ngoài phòng nghe hồi lâu cau mày hỏi, “Học tập ở thư viện đều như vậy sao?”

An vương gia vuốt râu nói, “Các khóa khác ngài đều thấy rồi, đây là khóa đức nghệ mới mở, lão thần cũng mới lần đầu tiên nghe.”

Trong mắt hoàng tử có chút hâm mộ, “Tiên sinh tuổi trẻ như vậy, khi giảng bài còn có thể để đệ tử tùy ý nói xen vào sao?” Thái phó là lão nhân buồn tẻ, giảng bài thì cứ giảng, mỗi lần đều dong dài một đồng lán thượng vàng hạ cám, nghe mà muốn phiền chết.

“Mỗi tiên sinh lại có cách giảng dạy của riêng họ, Thẩm tiên sinh thì có chút tùy ý.” Thẩm Huy bên cạnh cung kính nói.

Hoàng đế quay đầu lại liếc nhìn vào trong phòng một cái, An vương gia cùng Thẩm Huy trao đổi một ánh nhìn hàm xúc ở phía sau.

Qua vài ngày, Thẩm Nghị phát hiện một chuyện rất kỳ quái, Dương Xuân viện có thêm một đệ tử thực đặc biệt, có đôi khi vụng trộm ngồi phía sau mọi người cùng nghe giảng, có khi lại dù tìm thế nào cũng không thấy, hắn nói với Thẩm Huy chuyện này, Thẩm Huy chỉ nói một câu, “Đều là đệ tử, cứ dạy đi thôi.”

Sau đó An vương gia lại mang đệ tử kia tới dạo một vòng quanh Dương Xuân viện, nói là cháu của mình gọi An Duệ, đến dự thính một chút, mọi người lúc đầu còn có chút khúc mắc, cảm thấy đệ tử này có chút đáo đạc, nhưng tri thức của hắn phong phú ý nghĩ nhanh nhẹn, chẳng những không ảnh hưởng đến việc học của

mọi người, hơn nữa khi cùng học tập còn giúp mọi người không ít việc, chỉ là tính tình quá kém, cả ngày cau có, còn chưa quen được. Ngoại trừ Hàn Nhuận Trác, mỗi lần nhìn đệ tử này đều cảm thấy không quen.

Thế nhưng khi đó mọi người còn chưa biết lão tiên sinh trong mắt họ là An vương gia, tự nhiên cũng không biết đệ tử áo da trong mắt họ kia chính là đương kim hoàng đế, cả ngày cứ hô An Duệ An Duệ.

Hôm nay hoàng đế đến có hơi không đúng lúc, các đệ tử đang trồng trọt, vừa thấy hắc đế, còn có đệ tử lôi kéo hắc đế xuống. Việc này khổ cho hoàng đế, từ nhỏ đến lớn kim chi ngọc điệp, ngay cả mặc quần áo rửa mặt đều có người hầu hạ, sao có thể làm tới việc nặng như vậy. Làm xong lập tức thở hồng hộc, không làm nữa vút cuộc xuống mặc kệ.

Hoàng đế cực mệt, cũng chẳng quản mệt hay không mệt, cứ vậy đặt mông ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Hàn Nhuận Trác đỏ mồ hôi như mưa, cần cù cù thật thà lao động hằng say, chặc chặc chặc nở nụ cười, Hàn Nhuận Trác liếc nhìn một cái liền không thêm để ý đến hắc đế nữa.

Hắc đế ngồi bên cạnh nghỉ ngơi, những đệ tử khác không để yên, dám lôi kéo hắc đế tiếp tục, hoàng đế có chút giận, ai dám ép hắc đế? Lại nghĩ rằng không thể tiết lộ thân phận của mình a, nhìn nhìn đệ tử choai choai trước mắt, ở cùng một chỗ đã lâu, cũng đã thân quen, hắc đế cũng không nổi. Đơn giản giả vờ làm một chút, thừa dịp không có ai trộm đến một bên nghỉ ngơi rồi.

Vừa ngồi không bao lâu, bên cạnh lại thêm một người, hoàng đế vừa quay đầu lại, thấy là Thẩm Nghị. Biết vị tiên sinh này rất tốt tính, xem thường nhìn chút rồi không để ý đến Thẩm Nghị nữa.

“Có nước không?” Theo thói quen vênh mặt hắt hàm sai bảo.

Thẩm Nghị cười đưa siêu qua, vỗ vỗ bờ vai hơi lộ chút gầy yếu của hắc đế, “An Duệ a, nghỉ một lát rồi quay lại làm việc đi, làm việc gì cũng không thể bỏ dở nửa chừng.”

Hoàng đế tu Ừm ực một ngụm nước lớn, thở hổn hển mấy hơi, oán giận nói, “Cũng không phải không có tiền ăn cơm, làm chuyện này đáng sao?”

“Không tự mình thử nghiệm, sao biết có bao nhiêu gian truân.” Thẩm Nghị lau mồ hôi trên trán, ngồi bên cạnh hắc đế, gỡ mũ rơm xuống quạt.

Gió từ từ thổi đến, hoàng đế cảm thấy thoải mái hơn nhiều, hắc đế quay đầu nhìn sườn mặt bình thản của Thẩm Nghị, giật mình, bất giác hỏi, “Tiên sinh, nếu ta... bên cạnh ta có một người, hắc đế đã theo ta từ nhỏ đến giờ, hắc đế đối xử với ta rất tốt, còn từng cứu ta, nhưng mà... hắc đế đã phạm phải sai lầm, một sai lầm rất lớn, ta nên làm gì bây giờ?”

Nói xong hoàng đế cũng có chút kinh hãi, hắc đế sao lại đem những suy nghĩ trong đầu nói ra chứ.

Thẩm Nghị tiếp tục quạt, thực tự nhiên nói, “Phạm sai lầm thì phải bị trừng phạt, nếu không lần sau hắc đế sẽ còn phạm sai lầm lớn hơn nữa. Hắc đế đối với trò tốt, trò cũng có thể chờ đến khi hắc đế tốt lên, nhưng đời người chỉ có một, không thể cứ chờ mãi sự tốt lên của hắc đế, có thể tiêu diệt triệt để những sai lầm hắc đế phạm phải, trên đời này, ai cũng như ai, đương nhiên, nếu sai lầm này có thể cứu chữa, trò thật ra có thể dùng hết sức cứu, cũng không uống ân cứu mạng của hắc đế.”

Cảm xúc của hoàng đế hơi trầm xuống, “Rất nhiều chuyện ta đều biết, thúc thúc ta nói ta mềm lòng, tai cũng thích nghe ngọt. Nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, hắc đế là người duy nhất đối xử thật lòng với ta, mẫu thân ta vừa sinh ta đã bị cha ta tách ra, chưa từng nuôi dạy ta, thậm chí ngay cả hình dáng của nàng ta cũng không biết.”

“Mẫu thân ta, một lần lại một lần muốn hại ta, cuộc sống này quả thật rất khó khăn. Hàng đêm ta đều sợ hãi, không dám ngủ, sợ chỉ cần ngủ rồi hôm sau sẽ không tỉnh lại nữa. Cha ta bởi vì tin mẹ cả ta, không thích ta, không mời tiên sinh cho ta, nếu không vì hắc đế xin thúc thúc dạy ta, chỉ sợ ta bây giờ còn chẳng biết nổi mặt chữ. Ha ha, tiên sinh, có phải đáng cười lắm không, ai có thể nghĩ rằng đường đường... đường đường Lại thiếu chút nữa đã không biết chữ.

“Từ khi ta có được trí nhớ, hắc đế vẫn luôn ở bên cạnh ta, có người hạ ta, hắc đế giúp ta che chắn, hao hết tâm tư đối xử tốt với ta. Mặc kệ hắc đế xuất phát từ mục đích gì, ít nhất bởi vì hắc đế, ta mới có thể sống sót. Ta biết mấy năm nay hắc đế thay đổi thật lớn, gan lớn, tay cũng dài rồi, trước kia lần cuối cùng ta tin hắc đế, bởi vì

nghĩ rằng hắn chỉ có chút tham lam thôi, nhưng khi thúc thúc nói ta mới biết được mọi chuyện đã nghiêm trọng đến như vậy. Mấy ngày nay ta nhìn thấy càng nhiều bằng chứng xác đáng, ta lại càng thêm khổ sở, tiên sinh, con người sao có thể trở lên xa lạ như vậy? Ta có đôi khi nghĩ, hắn đối xử tốt với ta, rốt cuộc thật sự lo lắng cho ta, hay chỉ vì bản thân hắn?”

Hoàng đế nắm chặt hai tay, vô thức nói nhỏ, Thẩm Nghị bên cạnh yên lặng nghe, thấy hắn không nói nữa mới mở miệng.

“Con người luôn thay đổi, nhưng phải xem trở nên tốt hay biến xấu. Hắn thật tâm đối xử với trò cũng được, giả ý với trò cũng chẳng sao, những chuyện đó đều không còn quan trọng nữa, hắn đối xử tốt với trò từ nhỏ đến lớn là thật, nhưng hắn phạm phải lỗi lầm quá nặng cũng là thật. Suy nghĩ này nọ đã sớm vô dụng, trò nếu muốn biết rõ điều trò cần làm, mỗi người đều gánh vác trên lưng những trách nhiệm riêng, cũng đều có chuyện mình muốn làm. Trò cũng có.”

Thẩm Nghị quạt gió, cười nói, “An Duệ, trò là một hài tử tốt thiện lương. Cha trò cùng mẹ cả trò đối xử với trò như vậy, nhưng ta lại không nghe thấy chút oán hận nào từ lời nói của trò, có thể thấy được, hắn cũng đã dụng tâm đối xử với trò, có thể dạy trò thành người lương thiện như vậy, người thân cận nhất bên cạnh trò nhất định cũng có công lao, thiện ác vốn chỉ là một ý niệm, nên làm thế nào, trò phải cẩn thận suy ngẫm.”

Hoàng đế không mở miệng.

Thẩm Nghị khẽ vỗ vai hắn, cười sang sảng, “Đi thôi, đại tiểu tử không nên có nhiều tâm sự như vậy, nếu không đi làm kiếm sống, đêm nay trò có thể không có cơm ăn đâu.”

Thẩm Nghị cầm siêu, đội mũ rơm lên, thanh thanh thơi thơi đi vào.

Hoàng đế nhìn bóng lưng của hắn thật lâu, cẩn thận sờ lên những giọt nước mắt nơi khóe mi, hít sâu rồi từ từ thở ra, rồi mới bước ra. Vừa tới nơi đã đụng phải Hàn Nhuận Trác.

“Việc đó... Người...” hoàng đế có chút xấu hổ, cũng không biết Hàn Nhuận Trác đã nghe được bao nhiêu. Vừa rồi trước mặt Thẩm Nghị cứ bất giác nói ra, hiện tại đối mặt với Hàn Nhuận Trác lại không biết nên nói gì.

Biểu tình của Hàn Nhuận Trác thực bình thản, dường như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, đánh giá trên dưới hắn một chút, lạnh lạnh nói, “Chúng ta đều đang làm lụng vất vả, xin hỏi An đồng học, người đang làm gì đó hả?”

Hoàng đế cẩn thận nhìn vẻ mặt của hắn, thật sự chẳng nhìn ra cái gì cả. Trong lòng yên tâm lại khôi phục vẻ mặt nhàn nhô, “Ta mệt, nghỉ chút thôi, sao chứ?”

Hàn Nhuận Trác lại cười lạnh lạnh, chỉ vào thướ đất dài còn chưa cuốn xong phía sau, “An đồng học, đó là nhiệm vụ hôm nay của ngươi, không làm xong, đừng mong ăn cơm!”

Nói xong Hàn Nhuận Trác đi đến giữa đám đệ tử, vung tay lên, “Làm xong rồi thì về thôi! Trở về ăn cơm!”

Các đệ tử đồng ý, cầm mấy thứ dụng cụ hưng phấn trở lại Dương Xuân viện.

Người càng đi càng ít, dần dần chỉ còn lại còn có một chiếc bóng kéo dài của hoàng đế, hoàng đế vuốt cái bụng đang râm rì kêu đói, oán giận nói, “Hàn Nhuận Trác, tên tiểu nhân tì bỉ! Không phải tối hôm qua thúc giục ngươi trở về thôi! Không phải chỉ thua ngươi một bộ tranh của Ngô Đạo tử chưa đưa cho ngươi thôi! Tì bỉ! Nam nhân lòng dạ hẹp hòi! Về say ta sẽ tứ hôn công chúa cho ngươi! Xem ngươi đắc ý nữa không!”

Hắn ném cuốc, nói vọng vào không khí, “Nghe thấy chưa! Không làm xong thì tối đừng mong ăn cơm!” Nói xong chấp tay sau lưng nghênh ngang tiêu sái rời đi, nhưng không trở về Dương Xuân viện mà đến nơi ở của các tiên sinh, muốn ép hắn? Có thị vệ không sai bảo thì còn để làm gì? Đi tới chỗ hoàng thúc ga vẹt thịt bò thứ gì cũng có, hừ hừ, Hàn Nhuận Trác, ngươi còn ngây thơ lắm!

Mọi người đi rồi, vài thị vệ số khổ mới xuất hiện từ bốn phía, liếc nhìn nhau một chút, bắt đầu cầm cuốc, bắt đầu làm việc.

Khi ăn cơm Hàn Nhuận Trác không biết tại sao lại có cảm giác rét lạnh, hắt nhìn khí trời bên ngoài, hôm nay rất tốt, thực ấm áp a! Nhất là là ảo giác! Hắt lắc đầu, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

68. Chương 68: Sửa Lại Án Xử Sai

Sau đó vẫn là nước chảy mây trôi, hoàng đế lúc không bận chính vụ, thường sẽ tới nghe giảng, quan hệ với đồng học cùng lão sư cũng tốt hơn. Có thể vì từng thổ lộ chuyện riêng với Thẩm Nghị, có chút yêu thích Thẩm Nghị hơn.

Triều đình từ cao đến thấp nghiêm lệnh điều tra rõ vụ án quan viên tham ô mưu phản, vụ án An tiên sinh bồi dưỡng môn khách, thư viện Tùng Nhân bị liên lụy cứ vậy tuyên bố không thu đệ tử mới, hơn nữa đệ tử trong thư viện tạm thời không tham gia khoa cử.

Bọn nhỏ Thẩm gia cũng chậm rãi lớn lên.

Lại một cuộc thi cuối năm nữa trôi qua, Hàn Nhuận Trác vẫn là học thủ Dương Xuân viện như trước, nhưng năm nay cũng không đuổi kịp học thủ Hàn Đông viện, Dương Xuân viện như trước đứng thứ hai, không còn cách khác, một năm này mọi người đều liều mạng học tập, áp lực của học thủ Hàn Đông viện rất lớn, thành tích của Hàn Nhuận Trác đuổi sát theo hắt, hơi thả lỏng chút thì có thể sẽ bị Hàn Nhuận Trác vượt qua.

Tranh nhai năm nay thế nhưng tiến bộ rất lớn, năm trước là đệ tử đứng thứ bảy mươi hai năm nay nhảy vọt đến vị trí thứ mười lăm, mặc dù cách giấc mộng học thủ của hắt còn rất xa, nhưng cũng đã không tồi.

Đáng mừng tổng thành tích năm nay của Dương Xuân viện đứng ngang với Noãn Hạ viện, chuyện này khiến mọi người trong Dương Xuân viện rất vui mừng, sự thay đổi của Dương Xuân viện mọi người đều nhận thấy, ba viện khác đã muốn đồng lòng đặt ra mục tiêu cho Dương Xuân viện, đều âm thầm cố vũ.

Khóa đức nghệ cũng bắt đầu giảng dạy ở tứ viện, thành tích của khóa đức nghệ cũng trở thành một phần của cuộc thi, nhưng mọi người chưa từng tham gia thi đức nghệ bao giờ, vì lợi ích chu toàn, Thẩm Nghị trong năm trước đã vài lần tổ chức thi thử cũng đều thành công, đệ tử cũng rất phối hợp.

Người không cao hứng nhất là tiểu hoàng đế, hắt cũng tham gia cuộc thi của Dương Xuân viện, đứng thứ mười tám, tức lên vừa hồi cung liền gọi thái phó đến phiên muộn, thẳng tới khi thái phó phải khen hắt tuổi trẻ tài cao. Kỳ thực kết quả thi các khoa khác của hắt đều tốt, nhưng mà khóa tạp nghệ, năm nay thi trông trợt....

Học tập ở Dương Xuân viện đối với hoàng đế là rất hữu ích, bởi vì kiến thức tại thư viện Tùng Nhân rất lớn, hắt hiểu được rất nhiều việc trước kia hắt ở trong cung không hiểu được. Hơn nữa cùng chung sống với các đệ tử cũng biết được tình huống cuộc sống các nơi, điều này khiến hắt khi làm chính vụ cũng càng thêm thuận buồn xuôi gió, không có Cao Chuẩn động tay động chân, hơn nữa còn có Hàn tướng, An vương gia cùng Dương thượng thư duy trì đại cục, thần tử trong triều cũng không dám lơ là, làm việc cũng càng thêm cẩn thận.

Án quan viên tham ô mưu phản cũng xử lý ngày càng thuận lợi, chứng cứ cũng thu thập ngày càng nhiều, án tử của tri phủ Hồ Châu Trần Dịch năm đó cũng được moi lên, hoàng đế cảm công vẫn được chuyển đến mới phát hiện, án tử Trần Dịch năm đó thế nhưng còn liên lụy đến Thẩm nghị, hắt triệu An vương gia tới hỏi thăm tình huống năm đó, bởi năm đó vì Thẩm Nghị, Thẩm Huy từng cầu xin An vương gia, An vương gia lập tức kẻ tường tận.

Hoàng đế bắt đầu tự thẩm tra án trư này, Thẩm Nghị cũng nhân án kiện này mà bị triệu vài lần, hoàng đế sợ bị Thẩm Nghị nhận ra, mỗi lần đều để người khác thẩm vấn, mình thì núp ở phía sau nghe, vụ án dần dần sáng tỏ, mọi chứng cứ đều thể hiện hình phạt cho Trần Dịch quá nặng, mưu phản cũng là bị vu hãm, tìm hiểu nguồn gốc thì tra ra Cao Chuẩn.

Cùng lúc đó, ba vị quan viên khác bị vu án cũng có mặt, mọi chuyện đều bắt nguồn từ Cao Chuẩn.

Chân tướng đã rõ, chỉ chờ một mệnh lệnh của hoàng đế, thì có thể trực tiếp xử quyết.

Hoàng đế lên tới gặp Cao Chuẩn, Cao Chuẩn đã bị giam tại lao ngục hơn một năm, bởi thái độ của hoàng đế vẫn chưa rõ ràng nên đãi ngộ của hắn tại lao ngục cũng không tệ lắm, người chỉ có chút gầy, tinh thần bơ phờ còn những mặt khác vẫn khỏe.

Vừa thấy hoàng đế đến, Cao Chuẩn vội vàng di qua, bắt đầu dập đầu dưng dưng, vừa dập đầu vừa khóc, “Hoàng Thượng a, Hoàng Thượng phải cứu nô tài, nô tài không muốn chết, Hoàng Thượng....”

Mặt hoàng đế không chút thay đổi, nhìn hắn trước mặt mình kêu khóc.

Không có thanh âm, không có đặc xá được dự liệu trước bên trong. Cao Chuẩn hơi hơi ngẩng đầu, lại thấy một hoàng đế hoàn toàn xa lạ, vẻ mặt của hoàng đế, có bi thương, không hề nhẫn nại, càng nhiều lại là kiên quyết.

“Hoàng Thượng....” Cao Chuẩn thì thào gọi.

Hoàng đế nhìn Cao Chuẩn đáng thương trước mắt, trong đầu không ngừng hiện lên những bằng chứng chính xác, những hồ sơ oan tình đầy máu....

“Cao Chuẩn, ngươi biết tội chưa?”

Cao Chuẩn hơi quỵ xuống, chẳng lẽ lần này Hoàng Thượng không muốn tha cho hắn?

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng a, nô tài hầu hạ ngài vẫn luôn cần cù và tận tâm, chưa bao giờ dám có suy nghĩ khác, Hoàng Thượng, ngài phải tin nô tài a....” Cao Chuẩn vùng lên, ôm chân hoàng đế.

Hoàng đế cúi đầu, nhìn đôi tay đang ôm lấy chân mình kia, bên cạnh lập tức có thị vệ tách Cao Chuẩn ra, “Cao Chuẩn, ngươi vẫn không muốn cho trăm một câu thành thật sao?”

Trong mắt hoàng đế khắc sâu bi thương, “Trăm từ nhỏ đã cùng sinh hoạt với ngươi, ngươi là người thế nào, ngươi đã làm những gì, trăm đều rõ! Người đối xử tốt với trăm, trăm cũng đối người không tệ, nhưng ngươi.... Hiện tại nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, ngươi vẫn không muốn nhận tội sao? Cho dù ngươi không thừa nhận, với những bằng chứng này, trăm cũng có thể phán tội ngươi! Hôm nay trăm đến, chỉ muốn hỏi ngươi một câu thôi, Cao Chuẩn, ngươi biết tội chưa?”

Lòng Cao Chuẩn lạnh lẽo, chẳng lẽ Cao Chuẩn hắn sẽ chết ở đây sao? Không! Không! Không! Hoàng đế sẽ không giết hắn! Không!

Hắn giãy thoát khỏi hai thị vệ, vừa khóc vừa kêu, “Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Là có kẻ hãm hại thần! Là có người hãm hại thần mà Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Nô tài vẫn luôn trung thành và tận tâm với ngài a!...”

Hoàng đế lắc đầu, thật sự thất vọng rồi. Hắn bước lùi về sau, “Người thật sự.... sai-mãi-không-sửa!” Hắn từng chữ một nói ra câu này, Cao Chuẩn mền oặt ngã xuống, Hoàng Thượng.... thực sự muốn xử trí hắn sao?

Hoàng đế rời khỏi nhà lao, nói với người bên ngoài, “Thăm tra hắn rõ ràng cho trăm!”

Rầm rầm, cửa lao lại một lần nữa bị khóa lại.

Cao Chuẩn nắm lấy cửa lao, tuyệt vọng gọi Hoàng Thượng, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn hoàng đế cách hắn ngày càng xa.....

Cao Chuẩn rất nhanh đã nhận tội, có thể thấy đã hết hy vọng, nhận định hoàng đế sẽ không cứu hắn nữa, nhưng nguyên nhân lớn nhất vẫn là không chịu nổi khổ hình, chẳng những nhận hết tội danh, còn cung khai ra không ít người trong bè đảng.

Theo lời khai của hắn, triều đình lại bắt một vài quan veien, xét nhà, lưu đày, bãi quan, mà Cao Chuẩn bị phán chém eo, Triệu Thiên Dao cũng bị phán lăng trì.

Thẩm Nghi biết tin, nhanh chóng vào kinh, chỉ vì muốn nhìn tận mắt việc tử hình Cao Chuẩn cùng Triệu Thiên Dao.

Cao Chuẩn bị chém eo xong cũng chưa thể chết ngay, vẫn cứ mãi hô Hoàng Thượng, nhóm dân chúng cầm trứng gà cái trắng ném vào người hắn cũng không phải ứng.

Triệu Thiên Đào trước khi bị hành hình thì nhìn thấy Thẩm Nghị trong đám người, đôi mắt nhỏ vô lại ngày đó của hắn tràn đầy ngoan lệ, nay chỉ còn lại sợ hãi khi đối mặt với tử vong, khi hắn nghe thấy thanh âm mài đao vì hắn, hắn không kiềm chế được run rẩy.

Thẩm Nghị lạnh lùng nhìn, thấy Triệu Thiên Đào bị hất một chậu nước lạnh, nhìn đao phủ rất nhanh giờ đao chém xuống cắt từng miếng thịt, Thẩm Nghị cuối cùng không chịu nổi cảnh huyết nhục như vậy, xoay người qua chỗ khác.

Bè phai Cao Chuẩn bị diệt, những thượng thư đệ tử bao che cũng bị liên lụy, năm năm không được tham gia khoa cử. Vài đệ tử cầm đầu gây sự, bị tước công danh, kiếp này không thể tham gia khoa khảo. Qua chuyện này, danh tiếng của thư viện Tùng Nhân càng lớn, hoàng đế hạ chỉ ca ngợi An vương gia, hơn nữa xếp thư viện Tùng Nhân thành thư viện hoàng gia.

Quan viên triều đình cần quét sạch thì quét sạch, An vương gia tự nhận tuổi đã cao, cáo ôm không xuất hiện, không hỏi chuyện trong triều. Ngôi thừa tướng của Hàn tướng càng ngồi càng vững, mà thượng thư Dương đại nhân vì dốc sức trong việc tra ra án của Cao Chuẩn được phong Thái Úy, thế cục mới trong triều được hình thành.

Trước mộ Trần đại nhân....

Chính xác mà nói, đây chỉ là một khối đất nhỏ, liếc mắt nhìn qua thật bình thường, nhưng bên dưới lại mai táng một nhà bốn người Trần đại nhân.

Trần đại nhân cũng được sửa lại án sai, hắn phạm là tội tham ô. Lúc ấy xét nhà đã muốn loại bỏ hành vi phạm tội của hắn, người nhà Trần đại nhân bị lưu đầy cũng được triệu trở lại, tộc nhà họ Trần trọn đời không thể làm quan cũng được hủy, tộc hắn có thể tự tham gia thi cử. Nhưng sau ba năm, tộc nhân Trần gia trở về, tâm tính đã sớm không còn như trước nữa.

Hiện tại, bọn họ cùng Thẩm Nghị, còn có Phùng tiên sinh đang đứng trước mộ Trần đại nhân, muốn mang thi thể cả nhà Trần đại nhân về, an táng trong phần mộ tổ tiên.

Thẩm Nghị nhìn Phùng tiên sinh nhìn bọn họ mang người tới đào thi cốt lên, lúc ấy vội vàng mai táng, cũng không có quan tài, nay đào lên, đã sớm chỉ còn xương trắng.

“Trần đại nhân, cừu hận của nhà các ngươi, đều được báo rồi! Các ngươi ở nơi âm giới, cũng có thể an nghỉ.” Hốc mắt Thẩm Nghị lại đỏ.

Phùng tiên sinh đứng bên cạnh cũng vừa gạt lệ, vừa nói liên miên trước mộ phần.

Vị trung niên dẫn đầu đám người Trần gia đến đây dẫn đầu quỳ xuống trước Thẩm Nghị cùng Phùng tiên sinh, “Thẩm tiên sinh, Phùng tiên sinh, xin nhận của ta một lạy.”

“Không được! Không được!” Thẩm Nghị cùng Phùng tiên sinh nâng hắn dậy.

Hắn lau lệ trên mặt, vẫn nhất quyết cúi đầu, “Nếu không phải nhờ hai vị, xương cốt của một nhà đường thúc ta đã sớm tan hoang nơi bãi tha ma tìm không được nữa rồi. Xin hãy nhận một lạy của ta!”

Thẩm Nghị cùng Phùng tiên sinh không thể từ chối nữa, đành phải để mặc hắn hành lễ.

“Về sau các ngươi.... Tính thế nào?” Thẩm Nghị hỏi. Sản nghiệp của Trần gia đã sớm bị tịch thu sạch sẽ, gia thế sớm không được như trước nữa.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua hướng hoàng cung, lộ nụ cười sâu thẳm, “Trần tộc ta trong trăm năm nữa sẽ không vào triều làm quan, huyết lệ của đường thúc ta trước đó.... Chúng ta chuẩn bị di dời đến Giang Nam, nơi đó còn có hơn nửa tộc nhân đang sinh sống, kinh doanh nhiều năm, chúng ta tới đó cũng dễ sống hơn.”

Thẩm Nghị cùng Phùng tiên sinh đều trầm mặc, trước kia khi chưa xảy ra chuyện gì, Trần gia cũng coi như người kinh thành, hiện tại lại muốn di tản tới Giang Nam.

“Cũng tốt, Giang Nam là nơi giàu có sung túc, các ngươi đi, cũng dễ dàng tìm được đường sống.” Phùng tiên sinh cười, Giang Nam cũng là nơi không tồi.

Hắn gật gật đầu, “Phần lớn người trong gia tộc chúng ta đã qua đó, bên đó vẫn có thể. Nhị vị tiên sinh, đại ân của các vị, Trần gia ta không thể bồi đáp, ngày sau nếu tới Giang Nam, chỉ cần nói ra tước danh của hai người, nếu có thể giúp đỡ, chúng ta nghĩa bất dung từ*!”

(*nghĩa bất dung từ: làm việc nghĩa không quản khó khăn, ý chỉ sẵn sàng giúp đỡ hết mình)

Thẩm Nghị cùng Phùng tiên sinh liên tục nói không cần.

Tiến người Trần gia rời đi, Thẩm Nghị có chút buồn, hắn nhìn ra phương xa, nói với Phùng tiên sinh, “Tiên sinh, trong kinh Phật nói trên đời này có luân hồi chuyển thế, ngài nói một nhà Trần đại nhân, kiếp sau có thể hạnh phúc hơn chút không?”

Phùng tiên sinh khẽ gật đầu, “Có thể.”

Vĩnh Bình vụ án loạn quan lộng quyền, quan viên tham ô cuối cùng cũng kết thúc, cuộc sống của Thẩm Nghị cũng từ từ không phục lại bình thường.

Hoàng đế vẫn thường cải trang thành An Duệ đến thư viện học tập, vẫn như trước tại khóa tạp nghệ bị lão sư phê bình sâu sắc, bởi vì hắn thật sự quá ngốc, ngay cả một chút thường thức cơ bản cũng không biết....

Vì không để bị bạn học cười nhạo không chăm chỉ, hoàng đế tại hoàng cung chăm chỉ thực hành, ngày đầu tiên lao động một lúc đã dọa cho hoàng hậu hôn mê, nghĩ rằng hoàng đế phát điên, khiến cho thái y viện gà bay chó sủa....

Thư viện Tùng Nhân lại tiếp tục chiêu sinh, nhưng bởi vì trở thành thư viện hoàng gia nên yêu cầu chiêu sinh càng thêm nghiêm khắc, cũng cho phép đệ tử trong thư viện tham gia khoa cử, đương nhiên thành tích tích vẫn tốt trước sau như một.

Diệu nhi như trước gửi đến những bức thư thật dài cùng một tệp tranh, Minh nhi cũng dần dần trưởng thành, Thẩm Nghị cảm thấy cuộc sống thật vô cùng thoải mái.

Chỉ trừ một chuyện.... Minh nhi càng ngày càng lớn! Càng ngày càng thích gây chuyện!

Thật vất vả đến ngày nghỉ, thời tiết cũng tốt, Thẩm Nghị chuẩn bị mang theo Trinh nương cùng con đi ra ngoài dạo chơi, vừa định đem ý tưởng này nói cho Trinh nương, bên ngoài sân đã truyền đến tiếng tiểu hài tử.

“Thẩm thúc thúc, Thẩm thúc thúc...” Oa nhi bên ngoài nãi thanh nãi khí*, là đứa con nhỏ nhất của viện thủ Hàn Đông viện Bàng Lập, gọi Bàng Hiếu Uyên.

(*nãi thanh nãi khí: giọng trẻ con)

Thẩm Nghị cùng Trinh nương mở cửa, “Sao vậy” Trinh nương ôn nhu nói, con sáng sớm đã cùng đám tiểu hài tử trong thư viện đi chơi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Bàng Hiếu Uyên chỉ ra bên ngoài, “Thúc thúc thẩm thẩm mau tới xem đi, Thẩm Gia Minh nhà thúc đánh khiến Ông Thừa Trạch khóc rồi.”

TĐHS: giành cho những ai đã và đang theo dõi bộ “Tú tài nương tử”

Nhà ta đã hoàn bộ này nhé, và h cũng đã có eb nữa rồi, và sau đây là tiết mục tặng quà

69. Chương 69: Minh Nhi Đánh Nhau

TĐHS: Hn mình sẽ post hết truyện lên, nhưng sẽ đặt pass >.

Pass sẽ được mở sau 1 tháng khi đăng eb, eb sẽ được đăng vào tuần sau hoặc sau nữa >.<, tắt=“” cả=“” vì=“” mục=“” tiêu=“” chống=“” eb=“” lậu=“” mọi=“” người=“” thông=“” cảm=“”>

Bàng Hiếu Uyên chỉ ra bên ngoài, “Thúc thúc thăm thăm mau đi xem đi, Thăm Gia Tranh nhà thúc đánh khiến Ông Thừa Trạch khóc rồi!”

Ông Thừa Trạch là nhi tử của viện thủ Lãnh Thu viện Ông Lương Mộc, năm nay đã bảy mươi tuổi, Minh nhi năm nay mới năm tuổi, thế mà có thể đánh con nhà người ta phát khóc!

Thăm Nghi cùng Trinh nương liếc nhìn nhau một cái, để Bàng Hiếu Uyên dẫn qua xem.

Từ xa đã nghe thấy tiếng khóc hu hu của trẻ nhỏ, khi đến gần, chỉ thấy Minh nhi đang cười trên người Ông Thừa Trạch, nắm đấm nhỏ nhỏ cứ một cú lại một cú nện nên người Ông Thừa Trạch, vài đứa nhỏ bên cạnh cũng không dám đến gần, Ông Thừa Trạch khóc văng trời, hoàn toàn không có cách đánh trả.

Thăm Nghi cực kỳ tức giận, chợt quát một tiếng, “Thăm Gia Minh! Con còn không mau dừng lại cho cha!”

Minh nhi vừa thấy cha mẹ lại đây, lại nhìn bộ dáng phụ thân mình tức đến xanh cả mặt, cũng không dám đánh tiếp, từ trên người Ông Thừa Trạch đứng dậy xoay người bỏ chạy, việc này càng khiếm Thăm Nghi giận sôi lên.

Thăm Nghi bước hai bước thành một bước, thoát cái đã kéo được phần áo sau cổ Minh nhi, giống như điều hâu bắt gà con nhấc nó lên. Trinh nương bước tới nâng Ông Thừa Trạch dậy, Ông Thừa Trạch gào khóc, trên mặt còn dính chút bùn, tay lại bắn vô cùng.

Trinh nương hung dữ trừng mắt nhìn Minh nhi một cái, lấy khăn tay ra giúp Ông Thừa Trạch lau nước mắt, Ông Thừa Trạch vừa khóc vừa nhìn về phía nhà mình.

Thăm Nghi cầm lên Minh nhi, Minh nhi vẫn còn đang giãy dụa, “Là nó bắt nạt tỷ tỷ trước! Là nó bắt nạt tỷ tỷ trước!” Thăm Nghi lúc này mới thấy Ngọc nhi ở bên cạnh, ánh mắt Ngọc nhi hồng hồng, vẫn đang ngồi một bên khóc thút tha thút thít, quần áo cũng có chút hỗn loạn, mái tóc vốn được búi lên cẩn thận cũng bung ra.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thăm Nghi cau mày, lớn tiếng hỏi Minh nhi.

Minh nhi bị Thăm Nghi ném lên đất, mặt đỏ bừng, nghe thấy câu hỏi nói xoay mặt đi hừ một tiếng không thèm nói tiếng nào, Thăm Nghi đành phải hỏi Ngọc nhi. Kết quả Ngọc nhi cũng không nói, chỉ nắm quần áo khóc.

“Sao vậy? Thừa Trạch, ai đánh con?” Ông Lương Mộc mang theo Ông phu nhân vội vàng đi tới, vừa mới nghe có hài tử nói con nhà mình bị đánh, thật nóng vội.

Ông Thừa Trạch vừa thấy cha mẹ đến, gọi một tiếng cha mẹ, khóc càng thêm thương tâm. Trinh nương ngượng ngùng tránh đi, dù sao cũng là con nhà mình đánh con nhà người ta.

Ông phu nhân vội vàng ôm con vào trong ngực, cẩn thận kiểm tra một chút, Minh nhi dù sao cũng chỉ mới năm tuổi, sức lực không lớn, không bị thương được, chỉ là bị đánh đau thôi.

Sắc mặt Ông Lương Mộc khó coi, mặc cho đứa nhỏ nhà ai bị đánh, cha mẹ cũng không vui vẻ nổi.

Cứ như vậy tranh cãi ầm ĩ, người trong mấy nhà xung quanh cũng đi ra, mọi người đều tại thư viện dạy học, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, lập tức vài người ra khuyên nhủ, cũng dỗ đứa nhỏ nhà mình.

Hoa Đào cùng Thăm Huy cũng đến đây, Hoa Đào vừa thấy nữ nhi nhà mình như vậy cũng rất đau lòng, bảo Đông oa bế Thăm Gia Đạt, bản thân thì ôm nữ nhi vào lòng.

“Đứa nhỏ đánh nhau vốn là chuyện nhỏ, nhưng chúng ta là người làm phụ mẫu, cần hỏi rõ nguyên nhân, như vậy mới có thể giáo dục đứa nhỏ thật tốt, Không biết Thừa Trạch nhà chúng ta sao lại chọc giận Thăm Gia Minh, ra tay nặng như vậy.” Ông Lương Mộc tức giận, bình thường ít khi nói chuyện nhưng vì chuyện này mà khẩu khí rất kém.

Thăm Nghi cùng Trinh nương tự biết đuối lý, cứ liên tục xin lỗi, ai ngờ Minh nhi vẫn cố ương ngạnh, “Cha mẹ không cần xin lỗi bọn họ, Ông Thừa Trạch là đứa trẻ hư! Hắn nên bị đánh!”

Thẩm Nghị trừng mắt, “Con im lặng cho cha! Đánh người rồi mà con có thể nói lý nữa sao!” Mặc kệ Ông Thừa Trạch thế nào, cũng không thể đánh người, giờ cha mẹ người ta còn ở đây, Minh như còn nói như vậy, không phải càng chọc tức người ta sao?

Quả nhiên, Ông phu nhân cười lạnh một tiếng, “Cũng không biết Thừa Trạch nhà chúng ta làm chuyện xấu gì, người nói xem, nếu thật sự đáng đánh ta nhất định sẽ đánh hấn.”

Minh nhi thở phì phì nói, “Nó bắt nạt tỷ tỷ của cháu! Ông Thừa Trạch, người là đồ trẻ hư!” Câu cuối cùng là nói với Ông Thừa Trạch trong lòng Ông phu nhân, Ông Thừa Trạch co rúm lại, sợ hãi nhìn Ngọc nhi.

Ánh mắt mọi người đều dời về phía Ngọc nhi trong lòng Hoa Đào, Ngọc nhi lui vào lòng mẫu thân, nước mắt rơi liên tục. Hoa Đào đau lòng lắm, vội hỏi, “Ngọc nhi, con nói đi, rốt cuộc làm sao?”

Ngọc nhi có thể bị sợ, lắc lắc đầu khóc, một câu cũng không nói, khiến Hoa Đào càng lo lắng, hận không thể đánh nữ nhi nhà mình hai cái, chỉ mong nó có thể mở miệng.

Ngọc nhi không mở miệng, Thẩm Nghị đành hỏi Minh nhi, “Con nói đi sao lại thế này? Không được nói dối!”

Mặt Minh nhi đỏ lên, nói quanh co hồi lâu, lẩn qua lộn lại vẫn chỉ là Ông Thừa Trạch bắt nạt tỷ tỷ, nhưng bắt nạt thế nào thì chẳng nói câu nào.

Thẩm Nghị tức giận rồi, “Không phải vừa rồi lợi hại lắm sao? Hiện tại cảm giác rồi? Đánh người dù sao cũng không đúng! Xin lỗi Ông Thừa Trạch!”

“Dựa vào đâu chứ! Nó bắt nạt tỷ tỷ! Nó chính là đứa trẻ hư! Nó nên bị đánh! Con không sai, con sẽ không xin lỗi!” Tính quật cường của Minh nhi nổi lên, mọi người chung quanh nhiều như vậy cứ nhìn mãi, trong lòng thật ủy khuất, nước mắt cứ vậy tí tách rơi xuống, cổ nén lại trong cổ họng tiếng nấc, hai cha con cứ vậy mắt to trừng mắt nhỏ.

“Là Ông Thừa Trạch bắt nạt Thẩm Gia Ngọc trước, sau đó Thẩm Gia Minh mới tới báo thù cho Thẩm Gia Ngọc.” Bàng Hiếu Uyên nghiêm trang nói, cha nó viện thủ Hàn Đông viện Bàng Lập mới ngồi xuống, hỏi hấn.

“Con sao biết được? Nào, nói kỹ xem.”

Bàng Hiếu Uyên nghe lời phụ thân, bắt đầu nói tường tận, “Con cùng mấy người Ông Thừa Trạch cùng nhau đào ổ kiến, Thẩm Gia Ngọc tới chơi với bọn con, chỉ nhìn bọn con đào ổ kiến chứ không dám tiến đến. Ông Thừa Trạch nói lấy kiến dọa nhỏ, Thẩm Gia Ngọc sợ kiến, Ông Thừa Trạch nói thì xem lát nữa xem chúng con ai chạy nhanh hơn, bảo chúng con lấy giây buộc tóc của Thẩm Gia Ngọc làm dấu, Thẩm Gia Ngọc không cho.”

“Thẩm Gia Ngọc không cho, Ông Thừa Trạch liền lấy kiến thả trên người nhỏ, Thẩm Gia Ngọc bị dọa khóc, Ông Thừa Trạch liền giật dây buộc trên đầu nhỏ xuống, Thẩm Gia Ngọc không cho hấn giật nhưng không đánh lại Ông Thừa Trạch, nhỏ liền khóc, dây buộc thì bị Ông Thừa Trạch giật được. Thẩm Gia Minh vừa lúc chạy tới, thấy Thẩm Gia Ngọc khóc liền đòi dây buộc tóc từ Ông Thừa Trạch, Ông Thừa Trạch nói chơi một lúc rồi trả lại cho nó sau, bọn họ cứ vậy đánh nhau.”

Bàng Hiếu Uyên nói thực cẩn thận, cuối cùng còn chỉ vào dây buộc trên tay Ông Thừa Trạch nói, “Thẩm Gia Minh đánh Ông Thừa Trạch mãi mà nó vẫn không trả, chính là dây buộc kia kìa, vẫn còn đang ở trên tay Ông Thừa Trạch đó thôi.”

Mọi người nhìn qua, dây buộc tóc hồng nhạt bị Ông Thừa Trạch nắm chặt trong lòng bàn tay, sớm đã biến đến mức không nhìn ra hình dạng. Bàng Hiếu Uyên vừa chỉ như vậy, mấy đứa nhỏ xung quanh một câu tám ý nói tiếp, nội dung đều không sai lệch so với lời Bàng Hiếu Uyên.

Thấy là do lỗi của đứa nhỏ nhà mình, Ông Lương Mộc đánh một cánh lên mông con, cả giận, “Còn không mau xin lỗi người ta đi!” Ông Thừa Trạch khóc thảm thương, chậm rãi đi tới trước mặt Thẩm Gia Ngọc.

Thẩm Huy cùng Hoa Đào vội vàng nói không cần xin lỗi, “Chỉ là chuyện nhỏ thôi, bọn nhỏ đều như vậy, lớn lại hết thôi.”

Ông Thừa Trạch quay đầu nhìn phụ thân một cái, Ông Lương Mộc không nói gì cả, chỉ trừng mắt, ánh mắt Ông Thừa Trạch khẽ co lại, vươn tay đưa dây buộc đến trước mặt Thẩm Gia Ngọc, vừa khóc vừa nói, “Trả lại cho người, thực... thực xin lỗi...”

Ngọc nhi quay đầu nhìn thoáng qua dây buộc đã sớm bẽ bẽ bắt, ghét bỏ quay mặt đi, dựa vào vai Hoa Đào khóc lớn. Đây là dây buộc phụ thân mới mua, nó mới dùng lần đầu tiên, bẽ bẽ vậy rồi, chẳng đẹp nữa.

Ông Thừa Trạch lại quay đầu nhìn phụ thân nhà mình, Thẩm Gia Ngọc không cần, nó còn biết làm gì nữa.

Ông phu nhân biết tính tình phu quân nhà mình, lại đau lòng con, đi qua khuyên nhủ, “Thẩm Gia Ngọc ngoan, thẩm thẩm về giặt sạch rồi trả lại con được không, Thừa Trạch, cắt ký dây buộc, giặt sạch rồi trả cho Thẩm Gia Ngọc.” thuận tiện giải vây cho con.

Hoa Đào vỗ vỗ lưng nữ nhi, cười có chút cứng ngắc, “Quên đi, một chiếc dây buộc mà thôi, trong nhà còn nhiều lắm.”

Trinh nương đã sớm thừa dịp này làm công tác tư tưởng với Minh nhi, dù sao cứ vậy đánh người là không đúng, để nó đi xin lỗi Ông Thừa Trạch, Thẩm Nghị lúc này cũng mở miệng, “Con còn không đi xin lỗi Ông Thừa Trạch sao?”

Minh nhi không được tự nhiên từ từ bước tới trước mặt Ông Thừa Trạch, “Ta... ta đánh người, là ta không đúng, ta nhận lỗi. Người.... Nếu người lại bắt nạt tỷ tỷ của ta, ta sẽ lại đánh người!”

Nghe được lời phía trước, mọi người còn chưa kịp vui mừng, khi nghe được nửa sau, mặt mọi người đều đen rồi.

Thật vất vả kết thúc, mọi người đều đưa đứa nhỏ nhà mình về dạy bảo, về đến nhà, Thẩm Nghị liền quát Minh nhi, “Quỳ xuống!”

Minh khi không cam tâm tình nguyện quỳ xuống, Trinh nương vừa định khuyên, vừa mở miệng đã bị Thẩm Nghị trừng mắt nhìn, đành phải ngậm miệng không nói nữa. Tam Nha thương Minh nha, nhưng vừa thấy tình huống như vậy cũng đành cúi đầu, lặng yên ra ngoài.

“Biết lỗi chưa?” Thẩm Nghị ngồi ngay ngắn trên ghế, mang vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Minh nhi không phục nói, “Do Ông Thừa Trạch bắt nạt tỷ tỷ trước mà! Nó còn đánh con nữa đấy!” Ông Thừa Trạch lớn tuổi hơn, vóc dáng cũng cao hơn nó một chút, nó thể nhưng không dễ dàng gì mới đánh thắng được Ông Thừa Trạch.

Thẩm Nghị tức giận lắc đầu, “Con đánh người là sai! Ông Thừa Trạch bắt nạt tỷ tỷ con, con cứ vậy đánh lại sao? Để giải quyết vấn đề luôn có rất nhiều cách, có ai giải quyết như con vậy sao?” Còn nhỏ chỉ biết ra tay đánh người, đánh xong thấy cha mẹ còn bo chạy, mặc kệ lý do là gì, hành vi này đã sai rồi.

“Con có hỏi nó trả lại mà, nó không đưa con mới đánh thôi. Hơn nữa nó còn đánh tỷ tỷ nữa!” Minh nhi là một đứa nhỏ cứng đầu, nó cảm thấy nó không sai.

Thẩm Nghị đành quyết tâm nhẫn nại nói với nó, “Con bảo vệ tỷ tỷ con, là chuyện tốt. Nhưng không thể tùy tiện đánh người, con bảo hấn trả lại đồ, hấn không đưa con sẽ đánh hấn sao? Nếu đánh hấn bị thương thì biết làm thế nào? Minh nhi, con phải nhớ kỹ, đánh nhau! Dùng bạo lực giải quyết vấn đề, vĩnh viễn không phải biện pháp tốt nhất.”

Minh nhi căn bản nghe không hiểu phương pháp với không phương pháp cái gì cả, nó chỉ cảm thấy ủy khuất, rõ ràng Ông Thừa Trạch bắt nạt người khác trước, giờ về nhà phụ thân còn hung dữ với nó, còn bắt quỳ ở đây, đầu gối đau muốn chết.

Càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt cũng ngày càng nhiều, chỉ lát sau đã khóc hu hu.

Nó vừa khóc đã khiến Thẩm Nghị mềm lòng, Thẩm Nghị bắt đầu dỗ, đành nháy mắt ra hiệu cho Trinh nương, bản thân thì đi ra ngoài dạo một vòng, “Ta có chút việc ra ngoài một chút, con với nương con ở nhà mà suy ngẫm lỗi lầm của mình đi!” Nói xong nghiêm mặt chấp tay sau lưng rồi đi.

Trinh nương buồn cười nhìn biểu tình bất đắc dĩ lại đau lòng của hần, sau khi Thẩm Nghị ra khỏi cửa liền ôm Minh nhi vào trong lòng, ôn nhu khuyên giải an ủi, “Ông Thừa Trạch đánh con?”

Minh nhi gật đầu, khóc thút thít nghẹn ngào, thật ủy khuất.

“Con vừa rồi sao không nói hần cướp dây buộc tóc của tỷ tỷ con?” Trinh nương vẫn tò mò điểm này, hỏi thế nào Minh nhi cũng không nói.

Minh nhi lau nước mắt, nhỏ giọng nói, “Phụ thân từng nói nếu không thấy tận mắt thì không thể tin là thật, con không thấy hần cướp dây buộc tóc của tỷ tỷ, con đến thì tỷ tỷ đã khóc rồi, con chỉ bảo hần trả lại, hần không trả còn đẩy con, con mới đánh hần mà.”

Trinh nương nghe xong, lòng được an ủi rất nhiều, dù thế ào, ít nhất con có thể nhớ kỹ những lời dạy dỗ của người lớn trong lòng.

“Hần bắt nạt tỷ tỷ con là hần sai, cha mẹ nó nhất định sẽ dạy dỗ hần. Nhưng con cũng đánh hần, cha con có phải hay không cũng nên dạy dỗ con a?” Trinh nương ôm nó vào ngực dỗ dành.

Minh nhi nghĩ chút, hình như cũng có lý, nếu Ông Thừa Trạch bị dạy dỗ, mình cũng có thể bị dạy dỗ. Suy nghĩ thật lâu, khẽ gật đầu, xem như đồng ý với lời của nương.

“Đánh người, là không đúng, con xem con bị đánh đau thế nào. Ông Thừa Trạch đánh con, nương rất đau lòng, vậy con đánh hần, nương hần cũng sẽ thật đau lòng. Cho nên không thể tùy tiện đánh người nga.”

Minh nhi hừ một tiếng không nói gì.

Trinh nương cười nói, “Nhưng mà Minh nhi của chúng ta cũng thật hiểu chuyện, thật dũng cảm nhé. Biết bảo vệ cho tỷ tỷ, là đứa trẻ ngoan.”

Minh nhi lúc này mới vui vẻ chút, khẽ dựa vào lòng Trinh nương nghịch ngón tay.

Trinh nương lại dỗ tiếp, “Con đánh người là không đúng, lát nữa chúng ta tới xin lỗi Ông Thừa Trạch được không?” Nhìn vẻ mặt không muốn của Minh nhi, nói tiếp, “Nương vừa rồi còn nói Minh nhi rất ngoan mà, nhất định sẽ nghe lời nương đúng không. Chúng ta tới xin lỗi Ông Thừa Trạch trước, Ông Thừa Trạch khẳng định bị dọa sợ rồi, cũng không thể để hần giành việc xin lỗi trước. Đứa nhỏ nào xin lỗi trước a, mới là dũng cảm nhất, bởi vì hần dũng cảm thừa nhận sai lầm của bản thân. Các con đều là tiểu bằng hữu tốt của nhau, nắm tay lại, sẽ lại thân thiết như trước đúng không?”

Minh nhi lau miệng thật lâu sau không nói gì, nó tuy rằng không muốn đi xin lỗi Ông Thừa Trạch, nhưng xin lỗi trước là đứa nhỏ dũng cảm nhất, những lời này vẫn thật mê hoặc nó, nó không tự nhiên cả buổi mới không tình nguyện đồng ý đi xin lỗi Ông Thừa Trạch.

Trinh nương cộn cho Minh nhi một cái mặt nạ đầu ngựa làm lễ vật, Minh nhi lại náo loạn thật lâu, sau vẫn do Trinh nương đồng ý mua cho nó một cái mặt nạ đầu hổ khác, Minh nhi mới miễn cưỡng đồng ý.

Khi mẫu tử hai người tới Ông gia, Ông Thừa Trạch đang chịu phạt, Ông Lương Mộc không mềm mỏng như Thẩm Nghị, Ông Thừa Trạch bị phạt quỳ trong sân, vừa thấy bọn họ đến, Ông Thừa Trạch còn trừng mắt nhìn Minh nhi.

Chờ nói xong mục đích đến, thái độ của Ông phu nhân cũng thân cận hơn, gọi Ông Thừa Trạch tiến vào, Minh nhi cầm mặt nạ đầu ngựa kia nói với Ông Thừa Trạch, “Thật xin lỗi, ta không nên đánh người. Mặt nạ này do cha ta mới mua cho ta, tặng chp người, hai chúng ta coi như hòa, được không?”

Ông Thừa Trạch khóc đến mức mắt cũng sưng lên, vừa thấy chiếc mặt nạ mới mẻ lại tinh xảo này, ánh mắt vốn sưng vì chột mở thật to, nó nhận lấy mặt nạ kia, gật đầu, “Về sau ta sẽ không bắt nạt tỷ tỷ người nữa, cảm ơn người.”

Bọn nhỏ như vậy người lớn cũng vui mừng, còn nói thêm mấy câu, Trinh nương liền cáo từ, chờ Thẩm Nghị trở về thì nói những chuyện vừa xảy ra cho Thẩm Nghị, Thẩm Nghị gật gật đầu cười, con coi như không phải quá cứng đầu. Dù sao cũng chỉ là một chiếc mặt nạ, sau này mua lại là được.

Tuy rằng Ông Thừa Trạch đồng ý sẽ không bắt nạt Thẩm Gia Ngọc nữa, nhưng Ngọc nhi cũng sẽ không bao giờ chơi với nó nữa, nó rửa dây buộc tóc muốn trả lại cho Ngọc nhi, Ngọc nhi cũng không thèm.

Từ sau sự kiện đánh nhau này, tình bằng hữu giữa Ưng Thừa Trạch và Minh nhi đột nhiên trở nên khăng khít, vốn đều là hai đứa nhỏ luôn khiến người khác lo lắng, giờ càng thêm khó bảo, hai đứa động chút lại trèo cây bắt trứng chim, hoặc trốn đến chuồng ngựa sau thư viện, muốn trộm cười ngựa, lại hoặc là nhặt pháo trúc năm mới, khi trở lại thư viện thì đốt pháo ném vào trong phòng học.

Mỗi lần hai đứa liên thủ quấy rối, về nhà đều không tránh được một trận trách mắng, hoặc phạt quỳ một chút, cũng đôi lúc Thẩm Nghị cũng đánh vài lần, nhưng đánh thì cứ đánh, hai đứa vẫn cứ đùa nháo với nhau.

70. Chương 70: Đứa Nhỏ Từ Đâu Mà Có

Ngày vẫn như trước tựa nước trong suối nhỏ chậm rãi trôi qua, Minh nhi vẫn là một tiểu họa tinh, nháo đến mức thư viện Tùng Nhân không chút nào yên ổn. Dương Xuân viện hiện tại đã trở thành viện đứng đầu thư viện Tùng Nhân, thành tích dần dần thật xa.

Hôm nay, Trinh nương khi mới sáng sớm đã cảm thấy trong người choáng váng vô cùng, chỉ đành nằm lại trên giường, tính tính ngày, nguyệt sự dường như đã lâu không tới.

Tam Nha hầu hạ Minh nhi rửa mặt xong, thấy Trinh nương vẫn chưa đi ra, vừa vào nhà đã thấy Trinh nương vẫn còn đang nằm, bước lên trước, thân thiết hỏi, “Phu nhân sao vậy ạ? Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Trinh nương vuốt vụng, nói với Tam Nha, “Không sao đâu, ta chỉ hơi choáng chút, người đi mời đại phu đến đi.”

Tam Nha vừa nghe liền hoảng, vâng dạ liên tục, sau đó chạy ra ngoài. Nàng vừa đi ra, Minh nhi đã chạy vào, kỳ quái hỏi, “Nương, nương sao còn ngủ nữa vậy? Con còn thức dậy rồi đó.”

Trinh nương xoa xoa đầu nó, cười nói, “Nương có chút khó chịu, nằm nghỉ một chút thôi.”

Chỉ lát sau, Tam Nha đã trở lại, không chỉ dẫn theo đại phu, mà ngay cả Thẩm Nghị cũng gọi về luôn. Nhìn vẻ mặt Thẩm Nghị lo lắng, trong lòng Trinh nương vừa giận lại vừa ngọt.

“Thư viện nhiều việc như vậy, sao lại trở lại? Tam Nha cũng thật là, ta chỉ bảo người đi mời đại phu, sao lại gọi luôn cả lão gia về như vậy chứ.” Trinh nương nói xong còn oán trách nhìn Tam Nha một cái.

“Phu nhân...” Tam Nha xấu hổ trở lời, trên đường nàng đứng lúc gặp được lão gia, mới nói phu nhân khó chịu thì lão gia đã nóng nảy, làm sao có thể trách nàng được chứ.

“Tình cờ gặp trên đường thôi, được rồi, để đại phu xem trước đã, rốt cuộc có chỗ nào không thoải mái. Minh nhi, lại bên cạnh cha này, đừng vướng chân đại phu để người còn khám cho nương con.” Thẩm Nghị sốt ruột để đại phu khám bệnh cho Trinh nương, vẫy vẫy tay với Minh nhi, mời đại phu đến bên giường.

Đại phu bắt mạch một lúc, từ tốn hỏi, “Không biết tình huống cuộc sống của phu nhân.....?”

Thẩm Nghị vừa nghe thì vừa mừng vừa sợ, “Đại phu, không phải là...”

Trinh nương có chút xấu hổ khẽ gật đầu, “Đã trễ mấy ngày.”

Đại phu lúc này càng khẳng định, chấp tay chúc mừng Thẩm Nghị, “Chúc mừng tiên sinh, chúc mừng phu nhân, phu nhân có hỉ mạch, đã hai tháng rồi.”

Thẩm Nghị cười ha ha, “Tốt! Tốt! Đa tạ đại phu!” Thẩm Nghị lại hỏi kỹ đại phu rất nhiều chuyện, còn tự mình tiễn đại phu đi.

Tam Nha nhanh chóng chúc mừng Trinh nương, Thẩm Nghị vừa vận tiến vào nhìn thấy, thuận tay cầm một thỏi bạc thưởng cho Tam Nha, “Cầm lấy mua chút thức ăn ngon, tối mời nhà tam ca tới ăn cơm, còn lại thì thưởng cho người.”

Tam Nha càng vui vẻ, cúi đầu cảm tạ xong thì cầm tiền ra ngoài. (tự dưng ta nghĩ đến chuyện cầm tiền bỏ trốn >.<>

Minh nhi ghé vào mép giường, nghi hoặc nhìn Trinh nương, “Nương, nương bị bệnh sao?” Vì sao nương sinh bệnh mà cha lại vui vẻ như vậy được chứ?

Thẩm Nghi dùng sức hôn một cái lên mặt con, cười ha ha nói, “Nương con không sinh bệnh, nương con sinh thêm cho con một tiểu đệ đệ.”

Minh nhi tò mò nhìn từ trên xuống dưới Trinh nương, “Tiểu đệ đệ? Ở đâu ạ?”

Thẩm Nghi đặt tay lên bụng Trinh nương, “Tiểu đệ đệ ở đây này, qua mấy tháng thì sẽ đi ra thôi.”

Minh nhi cũng vươn tay sờ lên, chỉ cảm thấy vô cùng bằng phẳng, “Nơi này có tiểu đệ đệ? Vì sao không phải tiểu muội muội? Tiểu đệ đệ sao lại không nói? Đệ ấy có biết con không vậy? Con nói chuyện đệ ấy nghe được không nha?”

Nó liền thoáng hỏi liên tiếp mấy vấn đề khiến Thẩm Nghi cùng Trinh nương cười cong cả lưng, Trinh nương nhìn trượng phu cùng con, chỉ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nàng ôn nhu nói, “Nói chuyện với con, đệ đệ con đương nhiên nghe thấy, Minh nhi sau này không được bướng bỉnh nữa, nếu không sau này đệ đệ đi ra, sẽ cho rằng con là ca ca không ngoan.”

Mấy tháng sau đó, Minh nhi quả nhiên rất ngoan ngoãn, không hề đi ra ngoài quấy rối, nó tò mò về bụng của Trinh nương hơn. Nhìn bụng Trinh nương càng ngày càng lớn, thắc mắc của nó ngày càng nhiều.

“Nương, bụng của nương thật tròn, đệ đệ hình tròn sao?”

“Đệ đệ không tròn.... Đây....” Điều này bảo Trinh nương sao mà giải thích được chứ? Nàng lại không biết trong bụng thì sẽ thế nào.

“Nương, nương, lúc bé con cũng hình tròn sao? Bây giờ sao con lại dài ra vậy? Con vừa mới co lại trên giường, nhưng mà làm sao cũng không tròn được....” Minh nhi mang về mặt kỳ quái, Trinh nương lại mang về bất đắc dĩ.

Cuối cùng, Minh nhi rốt cuộc hỏi ra vấn đề khiến cha mẹ đau đầu.

“Đệ đệ ở trong bụng nương, sao có thể ra ngoài vậy? Cha, nương, con từ đâu mà có vậy?”

“.....”

Thẩm Nghi cùng Trinh nương thật bất đắc dĩ, vì sao trước kia Diệu nhi không hỏi những vấn đề như vậy chứ? Hiện tại con sao lại hỏi nhiều vấn đề khiến người ta khó trả lời như vậy chứ?

Bọn họ cũng đâu thể nói với con, nó là từ địa phương nào đó sinh ra đâu....

Cổ tình Minh nhi cứ đặc biệt chấp nhất, cứ theo sau hỏi điều này mãi. Không còn cách khác, Thẩm Nghi đành phải bịa chuyện lừa dối nó, “Con khi mới xuất hiện cũng giống như đệ đệ vậy ở trong bụng nương con, sau đó con trưởng thành, có thần tiên nói, oa nhi này muốn đi ra, ta biến! Thần tiên sử dụng pháp thuật, con liền ra thôi.”

Minh nhi nghe được mình do thần tiên biến ra, đặc biệt thần khí, thực tự hào nói, “Thì ra con do thần tiên biến ra, không giống như Ngô Xương Kiệt, nó là do cha mẹ hấn nhật được từ đồng rác!”

Thẩm Nghi cùng Trinh nương đều xấu hổ, Ngô Xương Kiệt là tiểu tôn tử của viện thủ Noãn Hạ viện Ngô Ký, gần đây được đưa đến thư viện chơi, ai biết được đám tiểu bằng hữu này cứ ngày ngày nghiên cứu vấn đề này đâu.

Chờ đến khi Diệu nhi trở về, cũng bị hỏi vấn đề này, Diệu nhi đã mười một tuổi, cao hơn không ít, diện mạo càng thêm thanh tú, nghe thấy Minh nhi hỏi vấn đề này nghĩ nghĩ chút, nói, “Minh nhi, con do thần tiên biến ra?”

Minh nhi gật đầu, vô cùng tự hào.

Diệu nhi đắc ý cười, “Ta chính là do vị thần tiên kia chuyển thế, cho nên, ta là cậu con. Nào, ngoan, cậu vẽ cho con bức tranh, đừng nhúc nhích nha.”

Minh nhi không phục, chỉ vào Minh nhi hô, “Cậu lừa người! Cậu mới không phải thần tiên! Cháu không cho cậu về!” Nói xong bỏ chạy nhanh như chớp.

Diệu nhi cười ha ha, sau đó nhìn một tệp giấy trắng trong tay lại buồn, sư phụ lệnh phải vẽ những người không giống nhau, quan sát thần thái khác nhau của mỗi người, xem ra phải tìm người khác rồi. Cũng may thư viện Tùng Nhân nhiều người, tùy tiện tìm vài đệ tử đến hẳn sẽ có người để nó vẽ đi.

Diệu nhi cầm giấy đi vài vòng trong thư viện, vừa vặn đi tới tạp nghệ khóa, gặp được hoàng đế đang kỳ nhàn hạ, mắt Diệu nhi sáng lên, “Vị học trưởng này, có thể giúp ta chút việc không?”

.....

Ngày Trinh nương sinh nở, Thẩm Nghị đặc biệt đưa Minh nhi tới nhà Hoa Đào, nữ nhân sinh nở huyết khí quá nặng, sợ dọa đến Minh nhi. Lần sinh nở này vẫn thực thuận lợi, chỉ trong vài canh giờ mà thôi, nhi tử thứ hai của Thẩm Nghị đã xuất thế.

Chờ tất cả mọi chuyện đã thu dọn xong xuôi, Trinh nương ôm con, Hoa Đào đã sớm đưa Minh nhi trở lại. Minh nhi nhìn đệ đệ xấu xấu nhẵn nhẵn trong lòng Trinh nương, ghét bỏ nói, “Bộ dạng thực xấu, xấu như vậy sao có thể là đệ đệ của con được?”

Thẩm Nghị cùng Trinh nương chỉ có thể lại thực hiện biện pháp năm đó đối phó với Diệu nhi, nghiêm trang nói cho Minh nhi, hẳn ngày bé cũng xấu như đệ đệ vậy.

Thẩm Nghị lật rất nhiều sách, rồi mới quyết định đặt tên cho nhi tử mới sinh là Cẩm.

Cẩm nhi sinh ra không bao lâu, các đệ tử trong thư viện Tùng Nhân đã chuẩn bị tham gia khoa cử. Trước kia đã thi đỗ tú tài sẽ thi cử nhân, mà như Hàn Nhuận Trác, Hạ Đình năm nay đã sớm thi đỗ cử nhân, sẽ chuẩn bị tham gia thi đình.

Thi đình xong, Hàn Nhuận Trác không phụ sự mong đợi của mọi người, đã đỗ Trạng Nguyên. Dưới sự can thiệp của cha hẳn Hàn tử tướng, không được an bài một chức quan thật tốt, mà ngược lại đi đến một địa phương xa xôi hẻo lánh làm truy huyện nhỏ. Hẳn cũng mặc kệ, cho rằng bản thân vẫn nên rèn luyện chút sẽ tốt hơn.

Thành tích của Hạ Đình tuy rằng không tồi, nhưng không đề tên trong tam giáp*. Vốn cũng có thể đến nơi khác nhậm chức, nhưng tâm tư hẳn không đặt tại quyền vị, chỉ mong có thể làm những chuyện thanh nhàn.

(* tam giáp: theo thứ tự là Trạng Nguyên-Bảng Nhãn-Thám Hoa, ba người đỗ đầu trong kỳ thi đình)

Vừa vặn sau khi thư viện Tùng Nhân trở thành thư viện hoàng gia, mới mở một học viện sơ cấp, chuyên nhận những tiểu hài tử có tư chất tốt, cũng vì để cho những đệ tử hoàng thân quốc thích có thể tiến vào thư viện nhận được cách dạy học thống nhất. Yêu cầu chiêu sinh của học viện sơ cấp cũng nghiêm khắc giống như tứ đại diện, chủ yếu xem tư chất của đứa nhỏ. Sau khi được hoàng thượng phê chuẩn, phí dụng của học viện sơ cấp đều do triều đình chu cấp.

Hạ Đình liền lưu lại thư viện trở thành tiên sinh giáo tập* tại học viện sơ cấp, Minh nhi cũng bị Thẩm Nghị đưa tới học viện sơ cấp học võ lòng.

(* tiên sinh giáo tập: giáo viên thực tập)

Hàn Nhuận Trác cùng đám đệ tử như Hạ Đình vừa rời khỏi thư viện, học thủ mới của Dương Xuân thư viện đổi thành Tranh nhi, cố gắng nhiều năm, cuối cùng cũng trở thành học trưởng, thật không dễ dàng. Tranh nhi cũng coi như không chịu thua kém, trong kỳ thi nguyên giành được Giải Nguyên*, Thẩm Phong cùng Liêu thị đều rất vui mừng.

(*Giải Nguyên: người đứng đầu trong kỳ thi hương, tiếp theo sau là Hương Cống-Sinh Đồ)

Thân phận của tiểu hoàng đế cũng bị vạch trần, nói đến chuyện này, cũng phải dựa vào Minh nhi.

Ngày nào đó, đồng học Thẩm Gia Minh lén trốn khỏi học viện sơ cấp, vừa vặn gặp phải tiểu hoàng đế cũng đang chuẩn bị chuẩn êm, hai kẻ một lớn một nhỏ câu kết với nhau làm chuyện xấu, vô cùng phối hợp, lúc này quyết định chuẩn ra thông trang bên dưới chơi chút.

Vốn chuyện này hai người cũng không biết đã làm bao nhiêu lần, nhưng hôm nay gặp vận đen, đang khi trèo tường thì bị Hạ Đình đang từ bên ngoài trở về nhìn thấy, Hạ Đình bị chọc giận, lập tức quát lớn một tiếng.

Minh nhi còn chưa kịp trèo lên tường, mà tiểu hoàng đế thì đang trèo được nửa chừng, bị Hạ Đình quát như vậy, hoảng sợ, lúc ấy liền ngã từ trên tường xuống. Hạ Đình sợ hãi đè bẹp người Minh nhi, còn chưa kịp chạy tới đã thấy Minh nhi chui từ bên cạnh tiểu hoàng đế ra.

“Thiếu nữa thì đè chết ta! An Duệ ca ca, huynh thật nặng!” May mắn Minh nhi tránh nhanh, nếu không đã bị tiểu hoàng đế đè bẹp thật.

Tiểu hoàng đế trèo tường bị bắt gặp, lại còn ngã từ trên tường xuống, cảm thấy vô cùng mất mặt, ngượng ngùng cười ha ha hai tiếng, lại cười không nổi.

Bọn họ bên này nháo ầm ĩ như vậy, không ít đệ tử Dương Xuân viện cùng học viện sơ cấp đều tò mò đến xem, Thẩm Nghị cũng đi ra, vừa thấy lại là Minh nhi, tức đến tái mặt, đang chuẩn bị mắng hấn, lại nghe thấy Minh nhi y một tiếng, “Đây là cái gì vậy?”

Minh nhi vừa xòe tay ra, trong tay nó rõ ràng cầm một khối ngọc bội, nó tò mò cầm ngọc bội lên nhìn ngắm, tiểu hoàng đế biến sắc.

Ngọc bội có chất ngọc vô cùng tốt, toàn thân một màu xanh biếc, được điêu khắc thành hình ngũ trảo long, quanh thân có chín đóa phù vân. Khối ngọc bội này vừa xuất hiện, một vài đệ tử hiểu biết trong Dương Xuân viện vừa liếc mắt đã nhìn ra.

“Ngũ trảo long? Không phải chỉ hoàng đế mới được dùng sao?”

“Ngũ trảo long, chín đóa phù vân, chẳng phải đang ám chỉ ngôi cửu ngũ sao?”

Thẩm Nghị nhanh chóng bước qua, cau mày hỏi Minh nhi, “Con từ đâu mà có ngọc bội này?”

Minh nhi lắc đầu, tiểu hoàng đế đoạt lấy, ôm trong ngực, mặt thản nhiên, “Đây là của ta.”

Thẩm Nghị nhìn hấn một chút, trong mắt tiểu hoàng đế có chút xấu hổ, một lát sau, Thẩm Nghị xua tay để mọi người đều tản đi, “An Duệ theo ta, Thẩm Gia Minh, theo Hạ phu tử trở về học viện sơ cấp!”

Mọi người không biết Thẩm Nghị cùng tiểu hoàng đế đã nói những gì, nhưng sau đó không bao giờ thấy hấn trèo tường trốn học nữa. Tuy nhiên thân phận hoàng đế của hấn đã bại lộ, tiểu hoàng đế cứ vậy mà thừa nhận, như vậy mới càng có lợi, hấn càng có lý do trốn học, có chuyện gì thì hấn xem tấu chương, hấn có chuyện quan trọng cần giải quyết, sau đó tập nghệ khóa hàng năm vẫn cứ không điểm. Phu tử tập nghệ quá vô cùng kinh bỉ.

Có điều, điều mất mát là, qua chuyện này, chuyện bọn họ thường xuyên trốn học bị bại lộ, một tháng sau, tường vây quanh thư viện lại cao thêm không ít, các đệ tử thường trèo tường trốn học chỉ có thể nhìn mà thở dài.

71. Chương 71: Tranh Nhi Lấy Vợ

Chớp mắt, Tranh nhi đã bước sang tuổi mười chín, lại có Giải Nguyên công danh. Liêu thị gửi đến vài phong thư muốn nhờ Hoa Đào cùng Trình nương làm mai cho Tranh nhi.

Trần Tú Thủy thật ra có không ít người đến cửa, nhưng Liêu thị chương mắt, không phải bởi cô nương trần Tú Thủy không tốt, mà do con học cũng cao, học nghiệp cũng thành, hấn nên cưới một cô nương thật tốt. Liêu thị cho rằng chỉ có cô nương tri thư đạt lễ mới xứng với Tranh nhi.

Tranh nhi đã thành người lớn, diện mạo cũng đã sớm mất đi nét trẻ con, diện mạo giống Thẩm Phong nhiều hơn, mặc dù cũng thanh tú, nhưng hơi đen, tuy nhiên thoát nhìn rất có tinh thần, cũng toát ra khí chất nội liễm.

Liêu thị cảm thấy ánh mắt của mình không đủ tốt, không giống Trình nương cùng Hoa Đào, chung quanh luôn là kẻ có học, hơn nữa thư viện Tùng Nhân lại là thư viện hoàng gia, đệ tử trong thư viện cũng không

thiếu ít hậu nhân của danh môn, liên tục gửi đến vài phong thư, Trinh nương cùng Hoa Đào xem thư đều thấy thật áp lực.

Hôm nay Trinh nương ôm tiểu nhi tử Cẩm nhi đến nhà Hoa Đào chơi, Ngọc nhi sáu tuổi đang học thêu hoa, bàn tay nhỏ nhỏ cầm kim cũng cầm không vững, tay Hoa Đào bắt đầu dạy thêu hoa, Thẩm Gia Đặc hơn ba tuổi bắt đầu vào tuổi hiếu động, theo Đông oa chạy khắp viện.

Thấy Trinh nương đến đây, Ngọc nhi đứng lên vâng vâng hành lễ, “Tứ thẩm hảo.”

Trinh nương xoa xoa đầu nàng, cười đồng ý, Đông oa mang theo đứa nhỏ không tiện, Tam Nha tự phát tự địa hỏi trà nước ở đâu, thay Trinh nương pha ấm trà.

Sau khi ngồi xuống, Trinh nương mới hỏi Hoa Đào, “Hoa Đào tử, đại tẩu dặn dò chuyện gì, tử hỏi qua tam ca chưa?”

Hoa Đào ngồi thẳng người dậy, xoa xoa bả vai vì cúi lâu mà đau nhức, mang vẻ bất đắc dĩ, “Chuyện này tử thật không biết nên nói thế nào nữa.” lại nói với nữ nhi, “Ngọc nhi, đừng thêu nữa. Dẫn đệ đệ ra ngoài chơi một lát đi, nửa canh giờ sau lại về luyện chữ.”

Ngọc nho ở nhà học tập, ngoại trừ thêu hoa, những môn khác đều là Thẩm Huy tự dạy, mỗi ngày cũng có bài tập cần hoàn thành. Hoa Đào dẫn nữ nhi theo hoa nửa canh giờ rồi, sợ nữ nhi bị thương mắt, mới bảo nàng đi chơi.

Nhìn Ngọc nhi ra ngoài, Trinh nương bất đắc dĩ lắc đầu, trong thư viện có quá nhiều nam hài, nhưng nữ hài cứ tới mười lăm mười sáu tuổi thì đã xuất giá, Ngọc nhi ngay cả một bằng hữu cũng không có. Lần trước sau khi bị Uông Thừa Trạch bắt nạt, Ngọc nhi không còn dám chơi cùng với nam hài nữa, cả ngày đều ở trong phòng buồn bực.

Hoa Đào thấy ánh mắt Trinh nương nhìn ra bên ngoài, cũng có chút bất đắc dĩ, “Tính tình đứa nhỏ này giống như cha nó vậy, rất dễ ngượng ngùng, mặc kệ nó thôi, ở nhà còn hơn ra ngoài để đám tiểu tử kia bắt nạt.”

Trinh nương thu hồi tầm mắt, hỏi, “Không phải hôn sự của Tranh nhi sao? Sao lại nói không biết nói thế nào?” Cẩm nhi tròn mắt nhìn một hồi rồi ngủ, đứa nhỏ vừa mấy tháng, cả ngày đều ăn xong rồi ngủ, tỉnh ngủ rồi ăn, chỉ cần ôm nó, không khóc cũng không nháo, rất dễ chăm.

Hoa Đào nâng chén trà lên uống một ngụm, “Tỷ thật không biết đại tẩu muốn dạng tức phụ như thế nào, tỷ nhận được thư xong mới bắt đầu xem xét, Ngô Ký tiên sinh ở thư viện chúng ta có chất nữ con nhà bà con xa, nghe nói tướng mạo phẩm chất không tồi, điều kiện trong nhà cũng tương đương, phụ thân ở nha môn làm quan sai. Tỷ liền muốn giới thiệu với Tranh nhi nhà mình. Tục ngữ nói nhà ca cửa rộng gả nữ, thấp hộ cưới tức. Ngô phu nhân cũng nhìn trúng Tranh nhi nhà chúng ta mới hỏi đến.”

“Kết quả tử gửi thư nói chuyện này, đại tẩu vừa nghe thấy phụ thân làm quan sai trong nha môn liền nói không muốn. Nói người như vậy gia đình khẳng định không dạy dỗ nhiều, khuê nữ cũng giống như vậy. Muội nói nghe xem, chúng ta đâu phải nhà ca cửa rộng giàu có gì đâu chứ? Đại tẩu còn không phải người trong thôn, ngoại trừ nhà nhị tẩu kinh thương qua nhiều đời, điều kiện có vẻ tốt, muội cùng tỷ, ai không phải khuê nữ cửa nhỏ nhà nghèo!” Hoa Đào mang vẻ oán giận, nàng không phải vì chuyện gì khác, chỉ cảm thấy Liêu thị chọn tam lấy tứ, ghét bỏ môn hộ nhà người khác, cũng không nghĩ tới xuất thân trước kia của mình xem.

Trinh nương trầm mặc một chút, Tranh nhi hiện tại có tiền đồ, yêu cầu của đại tẩu cũng trở nên cao hơn. Thương hộ không muốn, nông thôn không muốn, hoặc là nhà có dòng dõi thư hương, hoặc là phụ thân có quan có chức. Nhưng hai loại người phía sau, lại ghét bỏ Thẩm Phong chỉ là lão bản của cửa hàng bán gạo nhỏ, càng ghét bỏ xuất thân nông hộ của Liêu thị, sợ nữ nhi gả về đây lại không thể chung sống với bà bà (mẹ chồng).

“Đại tẩu muốn Tranh nhi có một thê tử tri thư đạt lễ, cũng không đáng trách. Dù sao hiện tại Tranh nhi đã sắp có tiền đồ, người bên ngoài thi bao năm cũng không thể thi được Giải Nguyên, Tranh nhi năm đầu tiên đã thi được, đứa nhỏ này thật ra rất tài giỏi.”

Hoa Đào thở dài, không nói gì thêm nữa. Nhưng sau đó Trinh nương lại nhận được thư, Liêu thị oán giận nói bởi vì cự tuyệt hôn sự với Ngô gia, Hoa Đào mất lòng, không quan tâm tới hôn sự của Tranh nhi nữa.

Trinh nương viết vài phong thư đi giải thích ý của Hoa Đào, không gì ngoài việc Hoa Đào cũng đang muốn chọn người trong sạch, không muốn ủy khuất Tranh nhi, sau đó Liêu thị mới thôi oán giận chút.

Hôm nay Thẩm Nghị về nhà, Trinh nương lại nói chuyện này, Tranh nhi là tôn trưởng tử của Thẩm Gia, việc hôn nhân của hắn không thể qua loa, dù sao việc này cũng đại diện cho thể diện của Thẩm gia. Tôn trưởng tử nếu cưới phải một tức phụ không tốt, sau này những đứa nhỏ khác cưới vợ cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

Thẩm Nghị nghe xong trầm ngâm một chút mới nói, “Ta cùng tam ca đã sớm nhận được thư của đại ca, muốn ta giúp Tranh nhi lưu ý chút. Trong triều cũng có không ít quan viên tứ phẩm ngũ phẩm hỏi thăm hôn sự của Tranh nhi, vài người ta cũng từ chối luôn.”

Có người nhìn trúng tài văn chương của Tranh nhi, có người cũng muốn thông qua Tranh nhi để nịnh bợ An vương gia, thậm chí tiến thêm một bước lấy lòng hoàng đế, hiện tại tiểu hoàng đế đến học tập cùng Thẩm Nghị đã là chuyện không ít người biết.

Nếu nói đến chuyện hôn sự của Tranh nhi, không thể không hỏi ý của bản thân hắn, hai nhà Thẩm Huy cùng Thẩm Nghị nhân lúc cùng ăn cơm gọi Tranh nhi tới, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm Tranh nhi tiến đến thư viện.

Vừa nói đến chuyện này, Tranh nhi đỏ thắm mặt, ngượng ngùng nói mọi chuyện đều nghe theo sắp đặt của người lớn. Thẩm Huy liền nói ra một người, phụ thân là tứ phẩm Hàn Lâm viện, xem như gia đình thanh quý, trong nhà có một thứ nữ, năm nay đã mười tám mà chưa gả đi.

“Phụ thân nàng làm người không tồi, nhưng có chút bảo thủ khó thay đổi, lần này bởi xem bài thi của cháu, cảm thấy tài hoa cháu xuất chúng. Tiểu thư kia dù chưa từng gặp qua, nhưng tam thúc cũng đã hỏi thăm rồi, nương nang vốn là một tú nương, được phụ thân nàng nhìn trúng, chỉ bởi vì gia thế quá kém, mới phải làm thiếp. Tiểu thư kia nghe nói cũng không tồi, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, cùng với nữ nhi dòng chính dạy dỗ như nhau.” Thẩm Huy vừa uống rượu vừa chậm rãi nói.

Mấy nhà gần đó cũng có nói qua, cũng coi như nhà này cũng không tệ lắm, những thứ khác thì đều dựa vào suy nghĩ của chính hắn.

Tranh nhi suy nghĩ một chút, “Vị đại nhân này có thể ghét bỏ cha nương cháu hay không?” Nữ nhân xuất thân tú nương còn có thể lấy về làm thiếp, vậy nương của hắn chỉ xuất thân nông hộ, một người không nhận hết mặt chữ thì sao.

Thẩm Huy trầm ngâm, “Cứ chờ thử xem sao, tam thúc lại đi hỏi thăm một chút.”

Quả nhiên, sau khi nói lại chuyện này, vị đại nhân kia liền đưa ra điều kiện, ví như nói sau khi thành thân phải tách ra ở riêng với Thẩm Phong Liêu thị. Tuy nói vì nữ nhi mà lo lắng, nhưng yêu cầu này lại khiến cho người ta không thoải mái chút nào.

Tranh nhi vừa nghe liền cự tuyệt, “Cháu là tôn trưởng tử, gả cho cháu chính là dâu trưởng nhà Thẩm gia, nào có đạo lý tức phụ không phụng dưỡng công công bà bà, không được, không được.”

Thẩm Huy thấy hắn không đồng ý, đơn giản từ chối vị đại nhân kia.

Sau một ngày, Phùng tiên sinh lại giới thiệu ngoại sinh nữ nhi nhà mình, là nữ nhi của huynh đệ nhỏ tuổi nhất của Phùng tiên sinh, cũng đang vào độ tuổi làm mai. Huynh đệ của Phùng tiên sinh cũng có quan chức, nhưng chức quan không lớn, chỉ là tiểu huyện lệnh một phương.

Phùng tiên sinh nhìn Tranh nhi từ nhỏ đến lớn, thật sự rất hài lòng, liền lặng lẽ nói với Thẩm Nghị chuyện này.

Thẩm Nghị vừa về nhà nói với Trinh nương, Trinh nương nhớ tới yêu cầu của Liêu thị, cũng không dám vội đáp ứng, mà gửi cho Thẩm Phong cùng Liêu thị một bức thư. Có thể bởi vì Phùng tiên sinh, cũng có thể bởi phụ thân nhà gái là huyện lệnh, lần này Liêu thị không cảm thấy có gì không tốt, liền ủy thác Trinh nương giúp nàng xem mặt một chút.

Thẩm Nghi lại nói với Phùng tiên sinh, Phùng tiên sinh liền viết thư gửi cho huynh đệ nhà mình. Phùng tiểu thư đi theo phụ thân nhà mình tới nơi nhậm chức, đường xá xa xôi, thật sự không tiện xem mặt, nhưng cũng không sao, lão nhị Thẩm gia Thẩm An chạy thương nhiều năm, đi qua vô số nơi, cũng quen biết nhiều bằng hữu.

Như vậy sau khi nghe ngóng xong, xác định cô nương này quả thật không tồi, lại hỏi ý kiến của Tranh nhi, hẳn cũng không phản đối, cuộc hôn nhân này thế là định rồi.

Bởi vì hai thanh niên tuổi cũng không nhỏ nữa, nên sau khi quyết định việc hôn nhân rồi, việc chuẩn bị hôn lễ được bắt đầu.

Buổi tối, Thẩm Nghi trước kiểm tra công khóa của Minh nhi, lại bế Cẩm nhi, sau khi dỗ ngủ xong cầm gương đồng đứng đối diện Trinh nương soi phải soi trái, Trinh nương bật cười.

“Chàng sao vậy chứ!”

Thẩm Nghi sờ sờ mặt, cảm thán nói, “Năm tháng không tha ai a, chớp mắt, tiểu bối cũng đã thành thân. Nàng xem đi, trên mặt ta có nếp nhăn hay không?”

Trinh nương tiến lên, cười sờ sờ mặt hắn, trong gương mặt hai người dính liền một chỗ, chẳng phân ta người. “Sao có nếp nhăn được? làm sao già đi chứ? Chàng năm nay mới chỉ hai mươi tám tuổi mà thôi, đúng là thời kỳ tươi đẹp nhất mà.”

Thẩm Nghi thở dài, “Chỉ chớp mắt ta đã hai mươi tám, sắp ba mươi rồi, còn không già sao? Bất tri bất giác này, cũng ta đã thành thân được mười năm rồi...”

Mười năm, hai người trong mười năm này trải qua quãng thời gian tốt đẹp nhất, con người có thể có được mấy cái mười năm? May mắn thay, mười năm này có hắn bên cạnh, hai người cùng nhau vượt qua, đến bây giờ có hai nhi tử, còn có thể có điều gì so với hiện tại tốt hơn nữa?

Trinh nương nghĩ như vậy, trong lòng hơi hơi động, tiến lên nhẹ nhàng hôn lên hai gò má hắn, ôn nhu nói, “Thiếp thật may mắn khi đã dính ước với chàng từ nhỏ, trên thế gian này nữ tử có phúc khí giống thiếp vậy chỉ sợ rất ít, thiếp tuy rằng tuổi nhỏ có chút mất mát, nhưng ông trời đã thực chiếu cố thiếp, cho thiếp một vị hôn phu hiếm thấy trên thế gian, hai nhi tử hoạt bát khỏe mạnh.”

Thẩm Nghi rất cảm động, trên mặt đã xuất hiện chút ngưng ngưng, điểm lên mũi Trinh nương, cười nói, “Nhìn bộ dạng này của nàng đi, thật sự là đã lớn tuổi rồi, ta chỉ nói mấy câu thôi mà nàng đã cảm thán nhiều như vậy. Đều lão phu lão thê rồi, còn nói mấy chuyện này làm gì nữa.”

Trinh nương khẽ cười làm nũng, mặc dù không còn nét ngây thơ của tiểu cô nương, nhưng lại có được mị lực của sự trưởng thành, “Thiếp không nói nữa, thiếp chỉ nói như vậy thì có sao đâu? Chàng sau này mà có muốn nghe thì thiếp cũng không nói đâu.”

Thẩm Nghi ôm nàng vào lòng, hận không thể khảm nàng vào trong lòng, “Nương tử tốt của ta, chuyện hạnh phúc nhất trong cuộc đời này của vi phu chính là cưới được một thê tử tốt như nàng. Nhưng mà nhé, nàng nếu có thể sinh thêm cho vi phu một nữ nhi nữa, vi phu sẽ càng thêm hạnh phúc.”

“Ba hoa!” Trinh nương cười đánh hắn một cái.

Thẩm Nghi thấy nàng cười quynn rũ, trong lòng nóng lên, lập tức ôm lấy nàng đi về bên giường, còn không quên nói, “Còn dám nói ta ba hoa, không biết sợ uy của phu quân, xem ra đêm nay vi phu phải thật cố gắng, thể hiện hùng phong, mới có thể để nàng hiểu được cái gì là phu cương!”

Chờ Phùng thị vào cửa đã là chuyện của hai tháng sau, bởi vì Tranh nhi thành thân, nam nữ già trẻ lớn bé Thẩm gia đều trở về, ngày hôm sau khi tân nương mời trà, Trinh nương mới có cơ hội nhìn kỹ tân nương tử, chỉ thấy Phùng thị da mặt trắng nõn, khuôn mặt tròn tròn, một tiểu cô nương xinh đẹp môi hồng răng trắng, khi nói chuyện thính thoảng lên nhìn Tranh nhi, lại nhìn qua bộ dáng cười toe toét của Tranh nhi, biết hai người cũng vừa mất đối phương.

Về nhà mới biết được, Hâm nhi đã theo Thẩm Phong học việc buôn bán, ngày sau muốn tiếp nhận việc của Thẩm An, quản lý tài sản trên danh nghĩa của Thẩm An. Mà nữ nhi của Thẩm An Thục nhi cũng đã muốn đính hôn, đối phương cũng là một thương gia giàu có, chỉ chờ Thục nhi tròn mười tám tuổi sẽ gả đi.

Minh nhi lần này trở lại Thấm gia cũng không nghịch ngợm, càng không hồ nháo, thành thành thật thật qua mấy ngày. Đối lại Thấm Nghị cùng Trinh nương đều vì chuyện này mà tưởng hài tử sinh bệnh, kỳ thật nguyên nhân không phải do nó, Minh nhi cùng Diệu nhi đánh cuộc thua, chẳng những phải ngoan ngoãn ngồi để Diệu nhi vẽ đủ 30 bức tranh, còn phải nghe lời hấn, không thể gây chuyện.

72. Chương 72: Minh Nhi Phải Làm Đại Tướng Quân

Tham dự xong hôn lễ của Tranh nhi, hai nhà Thấm Huy, Thấm Nghị lại vội vàng trở lại thư viện, bắt đầu chuẩn bị cuộc thi hàng năm của thư viện, hàng năm, cuối năm đều là thời điểm thư viện bận nhất.

Tranh nhi sau khi thành thân chỉ ở lại nhà một vài ngày cũng trở lại thư viện, thân là học thủ của Dương Xuân viện, mọi chuyện trong Dương Xuân viện không thể thiếu hấn, Phùng thị thực hiểu biết cũng không đòi theo, mà ở lại nhà phụng dưỡng cha mẹ chồng.

Hai nhà Thấm Huy Thấm Nghị sau khi trở lại thư viện, Phùng tiên sinh đến tận cửa nghênh đón, hiện tại đã trở thành thông gia với Thấm gia, quan hệ so với trước kia càng thêm gần gũi.

Cuộc thi hàng năm cuối năm cử hành, ngay cả học viện sơ cấp cũng cử hành cuộc thi cuối năm, thành tích Dương Xuân viện vẫn cầm cờ đi trước, nhưng Thấm Nghị lại gặp phải một chuyện thật mất mặt.

Sau cuộc thi hàng năm, khi thành tích còn chưa công bố ra, Hạ Đình tại học viện sơ cấp làm tiên sinh cầm bài thi nén đến tìm Thấm Nghị.

Hạ Đình mang vẻ hổ thẹn, cúi mình thật sâu trước Thấm Nghị, “Tiên sinh, đệ tử vô năng, xin tha thứ cho đệ tử.”

“Sao lại nói như vậy, mau đứng lên.” Thấm Nghị bị chuyện không đầu không đuôi này dọa sợ hãi, vội vàng nâng Hạ Đình dậy.

Hạ Đình lại càng hổ thẹn, vẫn chỉ nói bản thân vô năng, không dạy dỗ tốt đệ tử.

Thấm Nghị sau khi nghe xong cũng đã hiểu, khẳng định Minh nhi lại gây rắc rối gì rồi! Nhìn đến bài thi trên tay Hạ Đình, cũng đoán được vài phần, có thể thành tích cuộc thi cuối năm của Minh nhi không tốt lắm.

“Có phải cuộc thi lần này Minh nhi thi không tốt không? Đây là do nó không chăm chỉ, sao có thể do lỗi của trò, Hạ Đình, trò đứng lên, chúng ta nói chuyện.” Trên tay Thấm Nghị dùng thêm vài phần lực, nâng Hạ Đình lên.

Hạ Đình cúi đầu, thở dài, “Tiên sinh, không gạt người, thành tích Gia Minh vốn rất tốt, năm trước còn đứng thứ năm trong học viện, nào biết năm nay...”

“Dù sao cũng chỉ là thứ tự giảm lùi, thành tích đâu phải chuyện trọng yếu, trò không cần bởi vậy mà tự trách, là do lỗi của đứa nhỏ, ta trở về nhất định sẽ giáo huấn hấn thật tốt.”

Thấm Nghị nghĩ học viện sơ cấp có sáu mươi đứa nhỏ, Minh nhi cùng lắm cùng chỉ đứng thứ bốn mươi năm mươi thôi, cũng chẳng phải chuyện gì lớn, con tuy rằng thông minh, nhưng ham chơi thích nháo sự, hơn nữa năm nay lại lớn thêm chút, nói chuyện cũng có chút khó bảo, cả ngày hớ chút liền chạy ra ngoài chơi, thành tích không tốt cũng là chuyện có thể dựa đoán trước.

Sắc mặt Hạ Đình có chút kỳ quái, suy nghĩ xong lại vẫn đưa bài thi cho Thấm Nghị xem, “Tiên sinh, lần này nội dung của cuộc thi hàng năm của học viện sơ cấp là viết Thiên Tự văn, Thiên Tự văn bọn chúng đã học thật lâu, lẽ ra không khó, nhưng mà.... Ngài vẫn tự xem đi.”

Thấm Nghị tò mò nhận lấy bài thi, Thiên Tự văn? Minh nhi nhưng rất quen thuộc mà, mỗi ngày khi đùa giỡn còn cứ đọc mãi, “Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, Nhật nguyệt doanh trác, thần túc liệt trượng...” Quả thật không khó, chính là Minh nhi đã viết cái gì lại khiến Hạ Đình khó xử như vậy.

Vừa mở ra bài thi, Thấm Nghị lập tức giận sôi gan! Đây sao có thể là Thiên Tự văn! Rõ ràng là chữ như gà bới!

Vừa mở bài thi ra, trên mặt tất cả đều là những ký tự xem không hiểu, Thẩm Nghi nắm chặt bài thi, “Tiểu tử hỗn láo này! Lại hồ nháo!”

Ngay cả cuộc thi đều không bận tâm, đứa nhỏ này rốt cuộc muốn gì?!

Trên mặt Hạ Đình cũng không có chút ánh sáng nào, hẳn là đệ tử của Thẩm Nghi, nhi tử của Thẩm Nghi lại là đệ tử của hắn. Dạy nhi tử của chính ân sư mình thì áp lực rất lớn, cố tình đứa nhỏ này còn không nghe lời, đi học bắt sâu bắt bọ dọa bạn học còn chưa tính, đánh nhau gây chuyện cũng là chuyện thường ngày, việc nào có thể xử lý thì xử lý luôn, cũng rất ít khi nói cho Thẩm Nghi. Ai ngờ đứa nhỏ này....

Trách không được sau cuộc thi ngày hôm đó, nó cúi đầu thật thấp, vừa viết vừa cười trộm.

“Thành tích những khoa khác thế nào?” Thẩm Nghi tỉnh táo lại, con cầ phải dạy dỗ, nhưng cũng phải tìm được vấn đề mấu chốt trước.

Hạ Đình cười gượng một tiếng, “Ngoại trừ võ nghệ khóa, tạp nghệ khóa, còn lại...” Còn lại đều ngượng ngùng nói ra.

“Ta đã biết, thành tích của các trò tính thế nào thì cứ như vậy đi.” Thẩm Nghi xem như thấu hiểu, tất cả tâm tư tình cảm đều đặt ở chuyện chơi đùa, trách không được mấy cuộc thi này lại cứ rối tinh rối mù lên.

Thẩm Nghi rời đi, Hạ Đình bất đắc dĩ cầm bài kiểm tra, “Người đứng bét trong học viện sơ cấp lại là nhi tử của phó viện thủ Dương Xuân viện, Thẩm Gia Minh a Thẩm Gia Minh, trò sao lại không chút suy nghĩ như vậy đâu.”

Buổi chiều hôm đó dán thông báo, người đứng bét học viện sơ cấp đúng là Thẩm Gia Minh. Thành tích của nó cực kỳ lung tung, võ nghệ khóa đứng nhất, kỵ xạ khóa thứ nhất, tạp nghệ khóa đứng nhất. Văn chương khóa, không điểm. Từ ngữ khóa, không điểm. Nói một cách đơn giản, tất cả những môn cùng văn tự liên quan, toàn bộ không điểm, những khoa không dùng trí não, đứng nhất toàn bộ.

Cuối cùng đều phải tính tổng điểm, cứ chia đều như vậy, tuy rằng nó đứng nhất vào khóa, nhưng tổng thành tích vẫn rơi xuống cuối cùng.

Nhìn cái tên cuối cùng trên bảng, Thẩm Gia Minh sau khi tan học ngoan ngoãn về nhà, sau khi về nhà lại còn ngoan ngoãn đọc sách. Trình nương còn đang thấy lạ, nói thầm với Tam Nha vài câu, “Tiểu lão thiên sao hôm nay lại khác lạ như vậy, bình thường trở về nhà chuyện đầu tiên làm không phải đi chơi thì cũng nghịch ngợm mấy thứ linh tinh nào đó, hôm nay thế mà có thể ngồi đọc sách cơ đấy.”

Tam Nha tràn đầy đồng cảm khẽ gật đầu.

Thẩm Nghi sau khi về nhà, mặt đen như đáy nồi, mang đến cơn gió mưa gió sấm chớp, mọi người trong phòng không dám nói lời nào, Minh nhi vừa viết vừa trộm nhìn sắc mặt phụ thân nhà mình, Thẩm Nghi hơi hơi di chuyển, lập tức cúi đầu xuống, còn thật sự viết chữ.

Trình nương không biết đã xảy ra chuyện gì, cùng Tam Nha hai mặt nhìn nhau, sau đó, cũng sáng suốt nhất trí không đi quấy rầy Thẩm Nghi.

Thẩm Nghi nhìn Minh nhi đang vui đầu múa bút thành văn thật lâu, hẳn vừa rồi thật tức giận, tức đến mức muốn đánh nó mấy cái. Nhưng đứa nhỏ này cứng đầu, không phải chưa từng đánh qua, nhưng đánh xong không được bao lâu, lại vẫn cứ làm theo ý mình như trước. Hiện tại càng thêm không hiểu chuyện, đứa nhỏ này phải thay đổi từ gốc rễ.

Nghĩ như vậy, Thẩm Nghi liền đau đầu, Minh nhi là đứa nhỏ đầu tiên của hắn, khi dạy dỗ cũng tốn hao tâm trí nhất, thế nhưng kết quả lại dường như thành nghịch ngợm hồ nháo không hiểu chuyện, còn có tính cách không sợ trời không sợ đất.

Hay là do hắn quá nuông chiều sao?

Thẩm Nghi lần đầu tiên không vì Minh nhi hồ nháo mà tức giận, trầm mặc thật lâu, hẳn cũng không nói gì, Minh nhi thấy phụ thân dường như không có việc gì, tâm liền nhảy loạn, lại muốn đi chơi. Cuối cùng dưới sự khuyên bảo của Trình nương, mới ngoan ngoãn ở lại phòng, không dám đi ra ngoài.

Buổi tối Thẩm Nghi cùng Trinh nương nói về Minh nhi, Trinh nương nhớ tới hành động hôm nay của Minh nhi liền cảm thán một câu, “Đứa nhỏ cũng đã học được cách nhìn sắc mặt của người lớn, chàng không thấy bộ dáng của nó hôm nay sao, rõ ràng đang thử, nếu chàng tức giận, nó liền ngoan. Còn nếu chàng không giận, nó bình thường chơi thế nào thì vẫn chơi như vậy.”

Thử điểm mầu chốt của cha mẹ sao? Thẩm Nghi chợt nghĩ.

Một ngày nghỉ nào đó, Thẩm Nghi tự mình đưa Minh nhi tới chỗ Thành Mặc cư sĩ thăm Diệu nhi, chuyện đi chơi với Minh nhi là việc đáng vui vẻ nhất. Nó kiếm một chiếc tiểu mộc côn, vừa chạy vừa đập cỏ, miệng còn lẩm bẩm, “Tra! Tra! Đả đảo đám người xấu các người! Thì ra người chính là tướng quân của địch quốc, bản tướng quân muốn đánh chết người!” Nó cho rằng con bướm là tướng quân địch quốc, cầm tiểu mộc côn đánh phải đánh trái.

Thẩm Nghi nhìn dáng con, giống như lơ đãng hỏi, “Minh nhi, sau này lớn lên, con muốn làm gì?”

Minh nhi hứng phấn đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lớn tiếng trả lời, “Con khi lớn lớn phải làm đại tướng quân!”

Thẩm Nghi khẽ gật đầu, nhưng rất nhanh lại thở dài, “Con như vậy a, sau này lớn lên cũng chỉ có thể làm tiểu binh, không thể làm đại tướng quân đâu.”

“Vì sao?” Minh nhi không hiểu, vì sao nó không thể làm đại tướng quân.

Thẩm Nghi bắt chéo hai tay sau lưng, bước từng bước về phía trước, “Tướng quân đều đã xem qua binh thư, con ngay cả tri thức cơ bản cũng không tròn vẹn, sao có thể trở thành tướng quân đây?”

Minh nhi nghẹn lời, nhưng rất nhanh nó không phục nói, “Ai nói tướng quân nhất định phải biết binh thư, tướng quân phải là người có công phụ lợi hại nhất trong quân doanh! Con sẽ trở thành người lợi hại nhất đó!”

Thẩm Nghi cười khẽ, “Vậy sao? Đi thôi, phụ thân sẽ mang con đi gặp một vị tướng quân, hẳn nhưng rất lợi hại đó!”

Công tử nhà Thành Mặc cư sĩ Dương Thanh Phong đã sớm trở thành chính tứ phẩm Kiêu Kỵ tướng quân, đây cũng là nguyên nhân chính mà lần này Thẩm Nghi mang Minh nhi đến đây. Để nó nhìn, tướng quân chân chính như thế nào.

Vài năm không gặp, Dương Thanh Phong đã sớm không phải thiếu niên năm đó đưa Diệu nhi về nhà, kiếp sống quân lữ đã khiến cho trên người hắn toát ra một cỗ thiết huyết khí thần nhiên, da cũng đen, nhưng khỏe mạnh hơn không ít, thay đổi rất lớn.

Phụ tử Thẩm Nghi khi đến vừa lúc Dương Thanh Phong đang luyện quyền pháp, một bộ quyền đánh tới mạnh mẽ uy lực, Minh nhi vừa thấy thì hoan hô một tiếng, sùng bái nhìn Dương Thanh Phong, mắt cứ dính chặt lên người Dương Thanh Phong không rời.

Thẩm Nghi mặc nó chạy, mình thì đi nói chuyện phiếm cùng Thành Mặc cư sĩ, thấy Diệu nhi ở đây quả thật rất tốt, cũng càng quyết tâm. Hắn trao đổi với Thành Mặc cư sĩ về vấn đề của Minh nhi, Thành Mặc cư sĩ khai đạo cho hắn không ít.

Hai người lại tán gẫu về vấn đề giáo dục đứa nhỏ, đều là những người truyền đạo thụ nghiệp nên khi giải thích vấn đề đều nói tận gốc rễ của vấn đề. Nói đến phương pháp giáo dục của thư viện Tùng Nhân, Thẩm Nghi thể mới kinh ngạc biết được, thì ra Thành Mặc cư sĩ chính là vị sơn trưởng khai sơn đầu tiên của thư viện Tùng Nhân năm đó, hơn nữa tất cả chương trình học tại thư viện Tùng Nhân đều do một tay hắn an bài.

Thẩm Nghi khen ngợi hết lời, liên tục nói thư viện Tùng Nhân có thể trở thành thư viện hoàng gia, cùng việc Thành Mặc cư sĩ thiết lập chương trình học không thể không liên quan.

Thành Mặc cư sĩ cười khoát tay, “Thời trẻ đùa giỡn chút thôi, hiện tại sẽ không còn nhiều tâm sức như vậy nữa.”

Biết Thẩm Nghị vì Minh nhi mà đến, Thành Mặc cư sĩ nhìn theo Minh nhi đang bám sau Dương Thanh Phong với vẻ mặt sùng bái, gọi Dương Thanh Phong lại nói vài câu.

Dương Thanh Phong cười gật đầu, dẫn theo cái đuôi Minh nhi ra ngoài.

Diệu nhi năm nay cũng đã mười sáu tuổi, hẵn từ năm sáu tuổi đã theo Thành Mặc cư sĩ học nghệ, ước hẹn mười năm khi đó với Thành Mặc cư sĩ cũng đã hết, Thẩm Nghị đến cũng vì chuyện này, nhưng Thành Mặc cư sĩ không nhắc đến, hẵn cũng không tiện đề cập.

Cũng may Thành Mặc cư sĩ cùng Thẩm Nghị hàn huyên một lúc rồi thôi, để Diệu nhi tự mình trò chuyện cùng Thẩm Nghị. Diệu nhi khi tiến vào sắc mặt cũng không tốt lắm, Thẩm Nghị vừa nhắc tới ước hẹn mười năm, Diệu nhi lập tức cảm giận nói.

“Tên lừa đảo! Tên đại lừa đảo! Khi đệ còn trẻ người non dạ đã gạt đệ định ra ước hẹn mười năm! Tỷ phu có biết không? Đệ phải học được tất cả tri thức của hẵn, nhưng mà... huynh có biết hẵn dấu điểm bao nhiêu không? Đệ bị hẵn lừa!!!”

Thẩm Nghị bật cười, “Thì đã nói...”

“Nói rằng đệ phải đi theo hẵn thêm năm năm!” Diệu nhi vừa nghĩ đến chuyện mình bị lừa thì rất không vui, Thành Mặc cư sĩ biết rất nhiều, chỉ riêng trong lĩnh vực hội hoa đã biết vẽ người, sơn thủy, tùy bút, những thứ đó sao có thể học hết trong vòng mười năm chứ!

Thẩm Nghị khẽ gật đầu, “Đệ mới mười sáu tuổi thôi, thêm năm năm thì năm năm. Sự học có thể thành tài là quan trọng nhất.”

Diệu nhi vẫn mang vẻ mặt phẫn nộ, Thẩm Nghị thất vất vả mới khuyên bảo hẵn được.

Thành Mặc cư sĩ nghe lên bên ngoài thật lâu, cười hắc hắc hắc. Vạt áo phía sau bị kéo xuống, nữ nhi hẵn Dương Minh Nguyệt không đồng ý nhìn hẵn, “Phụ thân, nghe lên là sai!”

Thành Mặc cư sĩ nhú mày, sửa sang lại vạt áo, xoay người tránh đi, ai nói hẵn nghe lên? Đây là quang minh chính đại nghe!

Cũng không biết Dương Thanh Phong đã nói gì với Minh nhi, khi trở về khuôn mặt nhỏ nhắn của nó vì hưng phấn mà đỏ bừng, Thẩm Nghị hỏi sao nó cũng không nói, nói rằng đã đồng ý với Dương Thanh Phong đã giữ bí mật. Nhưng từ đó về sau, Minh nhi từ từ thay đổi, bắt đầu tập trung học tập, nó vốn thông minh, ngày trước học tập cũng chỉ hồ nháo vậy thôi, còn sau đó, khi thực sự cố gắng, thành tích học tập cũng từ từ tiến bộ.

Thẩm Nghị nói với Trình nương về việc Diệu nhi bị Thành Mặc cư sĩ “lừa”, sau khi Trình nương cười đủ cũng cho rằng Diệu nhi nên học thêm chút nữa. Đương nhiên cũng không quên gửi thư đi, kèm theo đồ dùng linh tinh, rất có cảm giác trấn an tâm linh bị thương của Diệu nhi.

Tranh nhi khi tham gia kỳ thi mùa xuân, tuy rằng thành tích thường thường, nhưng cũng đỗ Cống Sĩ*, ở lại kinh thành chuẩn bị tham gia thi đình.

73. Chương 73: Đế Sư

Hôm nay, Thẩm Huy mang vẻ mặt bi thống tiến vào phòng nghỉ của các tiên sinh, các vị tiên sinh đang nghỉ ngơi đều dừng việc đang tiến hành, nhìn Thẩm Huy.

Thẩm Huy nhìn một vòng chung quanh, sau đó thương cảm nói, “An vương gia... đi rồi.”

Các tiên sinh kinh ngạc. An vương gia.... Đi rồi?

“Đây.... Chuyện xảy ra khi nào?” Thẩm Nghị đứng lên, không dám tin hỏi. An vương gia ngoại trừ việc giúp một đại ân trong chuyện Cao Chuẩn, thì hẵn vẫn luôn cảm kích An vương gia, sao lại không chút tiếng động, nói đi liền đi vậy?

Thẩm Huy thở dài, “Tin tức sáng nay đưa tới, An vương gia đi vào đêm qua. Tuổi ngài ấy đã cao, lúc trước khi ta tới vẫn an thì đã phải nằm trên giường, nhưng lúc ấy ngài ấy nhìn vẫn coi như còn sáng suốt, còn nhận ra được mọi người. Thật không nghĩ tới, vừa mới qua vài ngày đã...”

“Aiz.... An vương gia quả thật là người tốt!”

“Đúng vậy.”

Các vị tiên sinh đều cảm thán, thư viện Tùng Nhân là tâm huyết của An vương gia, nếu không có An vương gia, thư viện Tùng Nhân không thể nào được như hôm nay.

“Vài ngày nữa hần tin tức này sẽ được truyền đi, thư viện do An vương gia mở, chờ khi đưa tang An vương gia, chúng ta nghỉ học một ngày, đều tới tiễn linh.” Thẩm Huy dặn.

“Được.” Mọi người đều gật đầu, đây là chuyện nên làm.

Quả nhiên vài ngày sau, triều đình báo tang, An vương gia về cõi tiên, hưởng thọ tám mươi sáu tuổi, hoàng đế vô cùng bi thống, tự mình tiễn linh An vương gia.

Thư viện cũng nhận được tin, bởi thư viện do An vương gia lập, cho nên lúc này sau khi biết tin An vương gia ra đi, mọi nơi trong thư viện đều phải treo vải trắng.

Đến ngày đưa tang, Thẩm Huy mang theo viện thủ, phó viện thủ các viện cùng học thủ của tứ đại viện làm đại biểu tới tiễn linh.

Suốt một con phố đều treo đầy vải trắng, màu trắng trước mắt khiến Thẩm Nghị chưa kịp tiến tới linh đường đã cảm thấy vô cùng bi thương. Càng đến gần vương phủ, tiếng khóc lại càng thêm lớn.

Vương phủ rất lớn, những thứ trong vương phủ cũng đều trân quý, bởi vậy có thể thấy được An vương gia có vị trí thế nào trong lòng Hoàng thượng. Văn võ bá quan đều tiến lên phúng viếng, thấy bọn họ đến, đều tự dành ra vị trí.

Thẩm Nghị thấy thân ảnh màu trắng ở chính giữa linh đường, tiểu hoàng đế mặc long bào thường phục, vẻ mặt hần bi thương nhìn chiếc quan tài thật to trong điện, trong mắt có lệ quang, thỉnh thoảng lặng lẽ quay mặt qua nơi khác, tiểu thái giám bên cạnh lạnh lợi tùy thời đưa qua khăn tay.

Thẩm Nghị theo Thẩm Huy tiến tới, quỳ bái, đứng dậy, lại bái, đứng dậy, tam bái, đứng dậy. Hần nhìn lướt qua chung quanh, An vương phi đã đi trước An vương phi, thế tử cùng thế tử phi mang theo toàn bộ gia quyến trong vương phủ khóc vô cùng thương tâm.

Hoàng đế không để ý tới sự phản đối của mọi người, cố ý đưa linh cho An vương gia, Thẩm Nghị đi theo đám người thật dài, cảm thấy mình như đã đi tới đoạn đường cuối cùng của đời người.

Cuộc đời An vương gia cũng coi như truyền kỳ, cuộc sống trải qua vô số phong ba, nhưng tấm lòng vì nước vì dân mọi người đều biết. Thẩm Nghị không thân quen với An vương gia, hần cùng An vương gia thậm chí không tiếp xúc nhiều, nhưng trong ấn tượng của hần, người được thiên hạ tôn đệ nhất vương kia, cũng chỉ là một lão nhân hiền lành mà thôi.

Bất luận hần đã trải qua biết bao sóng gió, đều không tránh khỏi việc đi lên đoạn đường cuối cùng này.

Tiến bước An vương gia, tiểu hoàng đế hạ ý chỉ, các vị tiên sinh trong thư viện Tùng Nhân, cùng văn võ bá quan trong triều cùng theo hần hồi cung, hần có chuyện cần nói.

Lần đầu tiên bước vào Kim Loan điện, Thẩm Nghị có chút hoảng hốt, nếu năm đó không vì chuyện của nhà Trần đại nhân, hần hẳn đã sớm bước chân vào Kim Loan điện này đi.

Tiểu hoàng đế nhận lấy chiếc khăn ẩm do thái giám đưa tới, lau lau trên mặt, thần sắc dần bình ổn lại. Vẻ mặt nghiêm túc nói, “Hoàng thúc vừa đi, trẫm không chỉ mất đi một hoàng thúc luôn yêu thương trẫm, cũng giống như đã mất đi cả nửa giang sơn vậy, khiến trẫm thương tiếc.”

Mọi người cùng quỳ xuống, quần thần hô to, “Xin hoàng thượng bảo trọng long thể.”

Hoàng đế dùng nửa giang sơn để hình dung An vương gia, đây xem như là điều khẳng định có giá trị nhất đối với cuộc đời An vương gia!

Tiểu hoàng đế nói tiếp, “Trước kia khi hoàng thúc còn sống, có rất nhiều chuyện trầm đều có thể yên tâm giao cho hoàng thúc, nay hoàng thúc đã mất, trầm dù có lo cũng chẳng thể giải bày cùng ai. Hôm nay gọi các người đến, vì trầm có việc muốn nói với các người.”

“Thẩm sơn trưởng.”

Thẩm Huy đứng ra, lại quỳ xuống, “Có thảo dân.”

Tiểu hoàng đế mỉm cười, “Sơn trưởng tận tâm tận sức với thư viện, cần cù và thật thà, trầm đều thấy trong mắt, trầm hôm nay muốn thưởng cho người, coi như đáp lại ân nghĩa của sơn trưởng với trầm, coi như thay Hoàng thúc cảm ơn người đã dụng tâm quản lý thư viện như thế. Nhưng trầm lại không biết thưởng gì mới tốt, sơn trưởng hãy tự nói đi, muốn điều gì cứ nói, trầm nhất định đáp ứng người.”

Mọi người ồ lên, muốn gì cũng đáp ứng, đây chính là một ân điển thật lớn đó! Thế nhưng ân điển này có phải quá nặng rồi, nếu dã tâm của sơn trưởng này hơi lớn chút, chẳng phải....

Lập tức có người bước ra khỏi hàng, quỳ trên mặt đất, “Xin Hoàng Thượng cân nhắc, Hoàng Thượng nếu muốn thưởng cho Thẩm sơn trưởng, có thể trước nghe được ước muốn của sơn trưởng, nếu sơn trưởng muốn có được vật hiếm thấy trên thế gian, chẳng phải...”

Tiểu hoàng đế liếc mắt nhìn hắn, “Trầm quý vì Thiên Tử, Thiên Tử nhất ngôn cửu đỉnh, lời đã nói ra sao có thể thu hồi, người muốn khiến trầm nuốt lời sao?”

“Việc này...”

“Được rồi! Người không cần nói nữa, trầm tin tưởng Thẩm sơn trưởng.” Tiểu hoàng đế nâng tay để vị đại thần kia lui ra, vị đại thần này tâm không cam tình không nguyện lui về vị trí ban đầu.

Thẩm Huy nghĩ nghĩ, “Khởi tấu Hoàng Thượng, thảo dân hiện tại thực không có điều gì muốn cầu, nếu Hoàng Thượng nhất định ban thưởng.... Vậy xin vì thư viện Tùng Nhân ban thưởng một tấm bản hiệu đi ạ. Thư viện giờ tuy là thư viện hoàng gia, nhưng lại không có được bút tích của Hoàng Thượng, thật sự đáng tiếc, thảo dân có nên xin Hoàng Thượng vì thư viện Tùng Nhân đề danh không ạ?”

Tiểu hoàng đế khẽ gật đầu, “Việc này không khó, trầm sẽ tự mình viết tên thư viện, vài ngày nữa sẽ đưa đến thư viện Tùng Nhân. Sơn trưởng còn thỉnh cầu nào khác không?”

Thẩm Huy lắc đầu, “Thảo dân không còn.”

Tiểu hoàng đế trầm ngâm một chút, “Trầm đọc sách tại thư viện, nhờ sơn trưởng chiếu cố, lại được tiên sinh chiếu cố. Huynh đệ hai người sơn dài cùng tiên sinh, dạy học giáo nhân, trải khắp thiên hạ. Một nhà Thẩm gia, không hổ là dòng dõi thư hương, cũng nên đề tên, trầm sẽ ban thưởng Thẩm gia người một tấm biển dòng dõi thư hương được không?”

Loại chuyện như tặng tấm biển này nọ, nhất là có thể được hoàng đế tự tay viết này, khả ngộ bất khả cầu. Là chuyện cực kỳ vinh quang, người khác có muốn cũng không được.

Thẩm Huy do dự chút, “Đại ca thảo dân cùng nhị ca đều là thương nhân, ga đình có thương hộ, không thể coi là dòng dõi thư hương. Điều này không hợp quy củ, Hoàng Thượng có thể ban thưởng cho thư viện đã là vinh quang to lớn, thảo dân không thể cầu xin gì thêm nữa.”

Hoàng đế cười khẽ, “Ai nói nhà có thương hộ thì không thể mang danh thư hương, trầm nói có thể thì có thể! Được rồi, người không cần nói nữa, ý trầm đã quyết.”

Thấy Hoàng Thượng đã quyết định, Thẩm Huy cùng Thẩm Nghị chỉ có thể dập đầu tạ ơn.

Hoàng đế cảm thán một tiếng, “Trầm ở thư viện, chính là được vị Thẩm Nghị tiên sinh này dạy, tiên sinh đức nghệ khóa giảng dạy cũng rất nhiệt tình. Trầm mỗi khi có nghi vấn, đều nhớ tới những đạo lý mà tiên sinh đã giảng qua.

Hoàng đế bước xuống khỏi long ý, tự nâng Thẩm Nghị dậy, dùng ngữ khí tha thiết nói, “Tiên sinh, đệ tử sau này phải chuyên tâm chính sự, không thể thường xuyên tới nghe tiên sinh giảng bài nữa, nhưng không biết tiên sinh có thể đáp ứng một thỉnh cầu nho nhỏ của đệ tử hay không, nếu đệ tử cần, tiên sinh có thể nhập cung, vì đệ tử mà mở một khóa giảng hay không?”

Hoàng thúc thỉnh thoảng từng nói qua với hần, nếu trong lòng có hoang mang, nên tìm người khai thông, tuy nói hoàng đế quý vì Thiên Tử, nhưng Thiên Tử cũng là người, cũng có thất tình lục dục, đã có thất tình lục dục, vậy sẽ có những chuyện phiền lòng, nếu bên cạnh có người phù hợp, nói một câu, cũng là chuyện tốt.

Tiểu hoàng đế cảm thấy hồi ức tốt đẹp nhất trong cuộc đời mình là những ngày ở thư viện Tùng Nhân, nghe giảng bài, nhân hạ, trèo tường, trốn học... cùng các đệ tử ăn chén cơm, uống cùng bát nước, nếu ngẫu nhiên gặp được chuyện không thoải mái, còn có thể tìm Thẩm Nghị tâm sự.

Hần không có suy nghĩ gì khác, hần chỉ thầm mong có được một người, có thể không bận tâm đến thân phận hoàng đế của hần, có thể không kiêng kỵ gì dạy bảo hần. Tựa như ngày đó hần cùng Thẩm Gia Minh trèo tường trốn học, thân phận của hần dù đã bị vạch trần, nhưng thái độ Thẩm Nghị vẫn không chút thay đổi, không như những người khác, biết hần là hoàng đế thì lập tức thay đổi, hoặc nơm nớp lo sợ, hoặc a dua nịnh nọt hần.

Thẩm Nghị không thay đổi, hần vẫn giống như bình thường, mạnh mẽ phê bình hần, sau đó lại kiên nhẫn dạy bảo.

Tiểu hoàng đế không hy vọng những điều này thay đổi, mặc kệ vào thời điểm nào. Cho nên hần gọi Thẩm Nghị tiên sinh, tự xưng đệ tử, mà không xưng trẫm.

Thẩm Nghị mỉm cười, “Trừ dù sao cũng là đệ tử của ta, nào có tiên sinh không dạy học vì đệ tử chứ? Nhưng mà không thể xung đột với việc học trong thư viện.”

Tiểu hoàng đế lúc này mới trở lên cao hứng, hần trở lại trước long y, lớn tiếng tuyên bố, “Thẩm Nghị tiên sinh là đề sư của trẫm, hôm nay phong Thẩm Nghị tiên sinh của thư viện Tùng Nhân là thái phó, thời gian còn lại thái phó có thể tiếp tục ở lại thư viện giảng bài, nếu ngày sau trẫm đọc sách có điều gì còn chưa tỏ, lại xin thái phó vào cung giải đáp thắc mắc cho trẫm.”

“Hoàng Thượng...” Thẩm Nghị đang định từ chối, ánh mắt tiểu hoàng đế nhìn thật sâu vào trong mắt hần.

Thẩm Nghị biết, việc này không được, hoàng đế dù sao cũng là hoàng đế, việc hần muốn làm, không ai ngăn được.

Quần thần hô lớn, “Hoàng thượng tôn sùng trọng đạo, quả thật là vinh hạnh của thiên hạ! Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Nói xong mọi người đều chúc mừng Thẩm Nghị, “Chúc mừng thái phó đại nhân!”

Thẩm Nghị cười có chút cứng ngắc, hướng về phía triều thần gật đầu, xem như đáp lại mọi người.

Những thần tử đó đã sớm nhìn thấu tình hình, biết người được gọi là đề sư này không có công danh gì, nhưng có thể dạy học ở thư viện Tùng Nhân, có năng lực dỗ hoàng đế vui vẻ như vậy, coi như cũng có chỗ hơn người. Nhưng chỉ là hư danh thái phó, hoàng đế vui vẻ thì tốt rồi, ai cũng sẽ không tại thời điểm này quấy rầy hứng trí của Hoàng Thượng.

Thẩm Nghị không biết hần trở lại thư viện như thế nào, dọc đường đi đều có người chúc mừng hần trở thành đề sư, trở thành thái phó đương triều. Kỳ thật.... hần thật sự không muốn đề sư hay thái phó gì cả....

Hần chỉ là tiên sinh dạy học.

Thẩm Huy nhìn hần vẫn luôn cúi đầu, vờ vờ bờ vai hần, “Ký lai chi tắc an chi*! Cũng chỉ là hư danh mà thôi.”

(*ký lai chi tắc an chi: chuyện đến đâu hay đến đó, mọi việc đều có thể giải quyết)

Thẩm Nghị khẽ cười khổ, trên đời này có rất nhiều người bởi vì một chút hư danh mà nóng vội luôn cúi cả đời.

Mấy ngày sau, Hoàng Thượng liền phái người đưa bằng hiệu thiếp vàng tới, trên đó bốn chữ với nét bút rồng bay phượng múa: Thư viện Tùng Nhân! Điều này khiến danh hiệu thư viện hoàng gia của thư viện Tùng Nhân càng thêm vang dội. Hoàng đế còn chỉ bạc, tu sửa lại toàn bộ thư viện Tùng Nhân, hoàn cảnh trong thư viện đều rất tốt.

Thẩm gia cũng nhận được bằng hiệu do Hoàng Thượng ngự ban: dòng dõi thư hương. Bởi vì bằng hiệu này, Thẩm Phong cùng Thẩm An cũng thành nho thương. Nho thương cùng thương nhân khác biệt thật lớn, thương nhân địa vị thấp hèn, mà nho thương lại có thể coi là người tương đối có thân phận.

Cuộc sống Thẩm Nghị lại không có gì thay đổi, thư viện cũng như vậy, những tiên sinh có thể vào thư viện dạy học, không chỗ nào không tự mình là thanh cao. Có thể trở thành đế sư hay không, làm được thái phó hay không cũng không quan trọng, quan trọng là so xem đệ tử của ai có tiền đồ hơn. Cho nên trong thư viện, mọi người vẫn gọi Thẩm Nghị là tiên sinh, không có người kêu theo tác phong quan liêu rằng thái phó, điều này cũng khiến Thẩm Nghị thoải mái ít nhiều.

Khi Thẩm Nghị cùng Trinh nương nói giỡn đều tự giấu, “Ta đây có được tính là đã đi đến thời điểm rực rỡ nhất của cuộc đời?”

Lấy tư cách một tiên sinh dạy học mà nói, có thể làm đến chức đế sư, quả thật là vinh dự cao nhất.

Trinh nương nhìn Minh nhi đang luyện quyền cước cách đó không xa, “Dù cho chàng có phải đi đến thời điểm rực rỡ nhất hay không, vẫn nên giáo dục con cho thật tốt trước đi đã, Minh nhi gần đây cứ như trúng tà ấy, ngày nào cũng dành ra mấy giờ luyện quyền cước. Vài ngày trước còn nói với thiếp muốn tòng quân nữa, chàng nói một đứa trẻ còn chưa tới mười tuổi như con nó, tòng quân gì chứ?”

Nghĩ đến việc này Trinh nương liền thấy đau đầu.

Thẩm Nghị nhìn Minh nhi, rất thấu hiểu mà gật đầu, “Quả thật nên dạy dỗ nó thật tốt mới phải.”

74. Chương 74: Minh Nhi Thăm Quân Doanh

Vì muốn Minh nhi từ bỏ ý niệm nhất định tòng quân trong đầu, Thẩm Nghị thậm chí đã tìm quan hệ, tự mình đưa Minh nhi tới quân doanh.

Đương nhiên người có liên quan trong chuyện này chính là tiểu hoàng đế, Minh nhi thông minh ôm lấy Thẩm Nghị, trộm lệnh bài hoàng đế ban cho Thẩm Nghị, trốn trong xe ngựa của khâm sai đại thần sau khi đưa bằng vàng thì về nhận mệnh, chạy tới hoàng cung tìm hoàng đế. Nó cầm lệnh bài phó tiên sinh, dọc đường cư nhiên thông suốt không bị ngăn cản, vừa thấy hoàng đế liền lớn tiếng nói muốn đi tòng quân, dọa sợ hoàng đế, vội vàng sai người truyền Thẩm Nghị đến.

“Tiên sinh, ngài xem...” Hoàng đế khó xử nhìn Minh nhi, hắn với Minh nhi đã sớm quen thuộc, quan hệ rất tốt, trong hoàng cung, những hoàng tử cùng thế hệ hầu như không có, Minh nhi trong lòng hoàng đế vẫn là tiểu học đệ có thể cùng hắn cổ vũ nhau trèo tường trốn học.

Thẩm Nghị bắt đầu nhìn Minh nhi từ quạt cường bên cạnh, có thể trộm đến hoàng cung tìm được hoàng đế, có thể thấy nó quyết tâm đến nhường nào. Thẩm Nghị nghĩ nghĩ, chấp tay hướng về phía hoàng đế, “Hoàng Thượng, có thể cho phép thần dân khuyến tử tòng quân doanh một chút không?”

“Này...” Quân doanh là trọng địa, không thể để người ngoài tự ý ra vào.

Hoàng đế có chút do dự.

Thẩm Nghị quỳ xuống, “Hoàng Thượng, thần chỉ muốn để hần tự mình cảm thụ, cái gì là quân doanh chân chính.”

Hoàng đế nghĩ nghĩ, “Vậy đi, ngày mai ta muốn tới đại doanh Kinh Doanh xem xét, thái phó cùng đi với trăm vậy.” Như vậy hần không sai biệt lắm, võ quan ở quân doanh thao luyện binh lính, đều phi thường chán ghét quan văn đứng bên cạnh khoa tay múa chân, nhưng nếu có hoàng đế đi cùng, phần lớn sẽ không nói gì.

“Tạ chủ long ân!” Thẩm Nghị bái tạ.

Đêm đó, Thẩm Nghị cùng Minh nhi nghỉ lại trong hoàng cung. Ngày hôm sau muốn tới quân doanh, Minh nhi thật hưng phấn. Thẩm Nghị nhìn nó bộ dáng hưng phấn của nó, chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu, nếu không phải Minh nhi vừa ra đời thì đã được hần ôm lấy, hần thực sự sẽ hoài nghi đây rốt cuộc có phải đứa

nhỏ của hần hay không, hần cùng Trinh nương đều là những người hiền hoa, sao có thể sinh ra một đứa vừa gây chuyện vừa bướng bỉnh như vậy, còn là một đứa nhỏ ưa thích dùng vũ lực nữa chứ?

Sáng sớm hôm sau, hai phụ tử liền thức dậy. Kết quả đợi cả nửa ngày mới có thái giám đến đưa đồ ăn sáng, thì ra hoàng đế còn đang lên chiều, muốn tới quân doanh phải chờ tới buổi chiều.

Tối hôm qua Minh hưng phấn đến mức đến quá nửa đêm vẫn chưa ngủ, nghe thái giám nói buổi triều mới có thể đi, có chút thất vọng. Nhưng nó vẫn nhanh chóng ăn hết bảy tám cái bánh bao vàng bạc tinh xảo khéo léo, lại uống thêm hai bát cháo Bạch Ngọc, thế mới lau lau miệng.

Nó gió cuốn mây tan ăn hết một đồng lớn thức ăn khiến thái giám bên cạnh trợn mắt há mồm, ăn xong rồi còn không quên oán giận, “Ta còn tưởng rằng bánh bao vàng bạc đều dùng vàng bạc làm thành đâu, hóa ra cũng chỉ giống như bánh bao trắng cùng bánh bao ngô thôi. Còn cháo Bạch Ngọc cái gì chứ, không phải là cháo gạo trắng sao, hoàng cung nay thật kỳ quái, ăn chẳng khác gì, mà sao tên cứ kêu như vậy.”

Tiểu thái giám kia nghe mà có chút khinh thường, tiểu công tử của thái phó này thật sự không hiểu biết, chẳng những không hiểu biết còn không có tu dưỡng, công tử đại nhân nhà ai tới, may mắn ăn được bữa cơm đều khen không dứt miệng, chỉ có vị công tử này, ăn xong còn oán trách nữa.

Thẩm Nghị chậm rãi ăn xong điểm tâm, thần nhiên nói, “Gọi sao cũng vậy thôi, ăn no là được rồi.”

Minh nhi nhún nhún vai ra vẻ không sao cả, bọn họ trong vườn ngự uyển dạo quanh một vòng, cảm thấy không có gì thú vị lại chạy về, thấy Thẩm Nghị đang đọc sách, cảm thấy thật chán, hơn nữa tối qua ngủ không đủ, vậy mới ngáp một cái, mũi hài chân này quẹt vào gót hài chân kia, đem giấy đá ra rất xa, ngã chổng vó tứ chi giang rộng trên giường, “Cha, con mệt lắm, con ngủ chút nha.”

Thẩm Nghị ừ một tiếng, đọc sách, mắt cũng không nâng lên.

Thái giám Thạch Sùng môn hèn mọn bĩu môi, công tử này quả thật quá thô bỉ.

Minh nhi vừa ngủ liền ngủ thẳng tới chiều, tới tận khi hoàng đế phái người tới gọi bọn hần tới quan doanh mới thức dậy. Hoàng đế xuất cung luôn có những chuyện không tiện, nhất là ra khỏi kinh thành, trước khi đi còn phải chuẩn bị rất nhiều.

Minh nhi muốn cưỡi ngựa, nhưng hoàng đế đặc biệt cho phép nó ngồi trên long liên*, không còn cách khác, Minh nhi tâm không cam tình không nguyện lên long liên.

(*long liên: xe rồng)

“An ca ca, đệ có thể cưỡi ngựa đó, huynh không phải từng thấy đệ cưỡi rồi sao, đệ cưỡi được mà, năm trước thi lại đứng nhất đo.” Minh nhi mang vẻ mặt oán giận.

Hoàng đế cũng mang vẻ oán giận, “Ta cũng muốn cưỡi ngựa a, nhưng mỗi lần vừa nói muốn cưỡi, sẽ lao ra một đồng người xin ra cản nhắc, phiền đến muốn chết luôn.”

“Vậy huynh liền kéo ta theo?!” Minh nhi không vui.

Hoàng đế mang vẻ chính phái, “Gia Minh a, không phải An ca ca không chiếu cố đến đệ đâu. Lúc ấy, An ca ca còn ở thư viện học tập, cha đệ nhưng đã dạy ta, một người vui không bằng mọi người cùng vui! Hai người chúng ta cùng ngồi với nhau, long liên này rộng rãi thoải mái, ta sai người trải đệm thật êm.”

Minh nhi khóc không ra nước mắt, lão cha nhà mình dạy học quả thật rất thành công đó!!

Đợi đến quân doanh, Minh nhi liền chân chính cảm nhận được sự rung động.

Luyện binh tràng to như vậy, còn trang bị thêm rất nhiều tiểu sân huấn luyện không giống nhau. Vừa luyện võ, vừa luyện cung, đủ loại, cũng có chút huấn luyện Minh nhi chưa từng nghĩ đến.

Hoàng đế tâm huyết dâng trào muốn tới tuần tra, người trong quân doanh cũng chưa kịp chuẩn bị, phó tướng quân doanh vội vàng chạy tới, mang về mặt kinh dị, “Thần không biết Hoàng thượng đến đây, không kịp nghênh đón, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Hoàng đế khoát tay, “Là trẫm không báo trước, Mộ Dung tướng quân của các ngươi đâu?”

“Hoài Hoàng Thượng, Mộ Dung tướng quân đang luyện binh!”

Hoàng đế khẽ gật đầu, “Mang trăm đi gặp hắn.”

“Dạ!” Phó tướng đứng một bên, chờ hoàng đế đi trước rồi mới theo sau. Hắn liếc thấy đi theo còn có một vị bạch diện thư sinh, cùng một tiểu hài tử, không khỏi có chút kỳ quái, nhưng hiện tại cũng không phải lúc để hắn suy nghĩ, hắn vừa sai một tiểu binh đi thông báo cho Mộ Dung tướng quân thì lại bị hoàng đế ngăn lại.

“Trăm xem các người luyện binh thế nào.”

Mộ Dung tướng quân là một lão tướng hơn năm mươi tuổi, vô cùng chính khí, hắn đã trải qua hai chủ, từng là một viên đại tướng dưới trướng An vương gia, sau khi An vương gia quy ẩn, đề cử hắn với hoàng đế, khi chiến đấu với giặc Oa đại thắng liên tục, hiện tại là vị tướng quân uy phong nhất trong triều.

Hắn lúc này đang tự mình luyện binh, một thân khôi giáp đứng trên cao, đã từng trải qua vô số lần sinh tử chém giết tạo cho hắn một loại khí chất độc đáo, loại khí chất này không thể hình dung bằng lời, diệt sát sinh mệnh, bảo hộ sinh mệnh, một người đã từng gặp gỡ Tử Thần vô số lần, không trải qua nhiều năm huyết lệ, không thể có được loại khí chất này.

Luyện đến hưng phấn, Mộ Dung tướng quân cầm trường đao, vẻ mặt túc mục, “Hôm nay, bản tướng sẽ dạy các người một lần, đao pháp này giản dị tự nhiên, nhưng ở trên chiến trường lại rất hữu dụng. Các người phải nhớ kỹ, hôm nay học nhiều chút, ngày sau trên chiến trường, mới có thể có thêm cơ hội bảo mệnh!”

Chúng binh lính đồng loạt hô, “Dạ!” Trả lời nhịp nhàng, vang dội như sấm.

Mộ Dung tướng quân cầm đao, mỗi chiêu mỗi thức vung tay múa chân, vừa vung tay múa chân còn vừa giảng giải, trên tay binh lính cùng dùng gậy gỗ làm đao, nghe rất chuyên chú, thỉnh thoảng còn vung tay vung chân theo.

Ai đều biết, hiện tại học được, không chỉ là tri thức giết địch, mà còn là kỹ xảo để bảo mệnh.

Một bộ đáp pháp uy vũ sinh uy, cường mãnh hữu lực, Mộ Dung tướng quân múa xong thu đao lại, đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy tiểu hài tử hô to một tiếng, “Hay! Thật uy phong!”

Mộ Dung tướng quân mặt tối sầm, đang muốn khiển trách, liền thấy sắc áo minh hoàng.

Hắn cuống quýt đi tới trước mặt hoàng đế quỳ xuống dập đầu, “Vi thần tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tướng quân quỳ xuống, binh lính trên toàn thao trường cũng đồng thời quỳ xuống, “Tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hoàng đế tự tay nâng hắn dậy, “Mộ Dung tướng quân không cần đa lễ, trăm hôm nay chỉ tùy ý đến xem, quấy rầy tướng quân.”

Mộ Dung tướng quân thụ sủng nhược kinh đứng lên, nghe thấy hoàng đế nói vậy vội vàng nói, “Không, không, Hoàng Thượng muốn tới lúc nào cũng được, chỉ là lần sau nói trước với vi thần một tiếng, vi thần cũng nghênh đón thánh giá thật tốt.”

Minh nhi lần đầu tiên nhìn thấy tướng quân chân chính, lại lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với đại tướng quân uy phong hiên hách, trong lòng rất kích động, giữa đầu khen ngợi thật lòng, “Đại tướng quân, bộ đao pháp kia của ngài quả thật quá uy phong, ta rất bội phục ngài!”

“Này...” Nhìn đứa nhỏ trước mắt theo Hoàng thượng tới, hắn cảm thấy lạ mắt, nhất thời không biết nên xưng hô thế nào.

Hoàng đế cười giải vây, “Hắn gọi Thẩm Gia Minh, là công tử nhà thái phó đại nhân, cũng là tiểu học đệ của trăm. Chỉ bởi hắn một lòng muốn tòng quân, nhưng tuổi lại quá nhỏ, cho nên trăm dẫn hắn đến xem chút.”

Thẩm Nghị bên cạnh chấp tay hành lễ, “Quấy rầy việc luyện binh của tướng quân, thật xin lỗi tướng quân.”

Đơn giản chỉ vì nhi tử muốn tông quân, có thể để hoàng đế tự mình mang tới quân doanh, hoàng đế thật sự quá sủng ái vị thái phó này. Mộ Dung tướng quân trong lòng nghĩ vậy, trên mặt lại lộ ra tươi cười, “Thái phó đại nhân quá lời, đâu thể nào.”

Ở trong quan trường, nếu không biết chút thủ đoạn quan trường, thì dù người có cố gắng thế nào, cũng không thể tiến xa được. Mộ Dung tướng quân hiểu rất rõ đạo làm quan, nhưng bởi xuất thân võ quan, lại do An vương gia hết mức đề bạt, có một số chuyện mặc dù biết, nhưng sẽ không làm. Ấn tượng duy nhất của hắn với Thẩm Nghị chỉ là lần đó hoàng đế phong hắn làm thái phó, thái phó này mặc dù tuổi còn trẻ, lại không dây dưa với quan trường, hiện tại lại cực kỳ tôn kính hắn, Mộ Dung tướng quân cũng có cảm tình hơn với Thẩm Nghị.

Về phần đứa nhỏ này....

Minh nhi mang vẻ sùng bái, chờ mong nhìn hắn, “Đại tướng quân, ta có thể theo ngài làm tiểu binh sao?”

Mộ Dung tướng quân đánh giá nó một lượt, nếu là người bên ngoài, hắn nhất định đã đuổi đi lâu rồi, nhưng đây lại là tiểu học đệ của hoàng đế, hắn không dám chậm trễ. Lại nhìn sắc mặt Hoàng Thượng, hoàng đế đang mang vẻ mặt tươi cười nhìn hắn, thái phó cũng không chút biểu tình, liền biết bọn họ đều đang chờ hắn trả lời.

Đứa nhỏ nhỏ như vậy, cũng chỉ hứng thú nhất thời thôi đi, có thể nháo quá ầm ĩ, nên hoàng đế mới đích thân đưa tới nơi này, hy vọng nó có thể rút lui có trật tự.

Dù chỉ trong thời gian ngắn, trong đầu Mộ Dung tướng quân đã xoay chuyển rất nhiều vấn đề, hắn nghĩ nghĩ, trên mặt mang theo nụ cười, “Tiểu công tử, quân doanh của ta không nhận đứa nhỏ dưới mười sáu tuổi.”

Minh nhi có chút mất mát, hắn thần mặt ra hồi lâu, chưa từ bỏ ý định nói, “Vậy chờ ta mười sáu tuổi rồi, ngài phải để ta nhập dưới trướng ngài nhé.”

Mộ Dung tướng quân bật cười, “Người đang muốn ta giao hẹn hay sao? Người nói thử xem, người có được cái gì, mà lại khiến ta nhất định phải đợi đến khi người mười sáu tuổi?”

Nói xong hắn nhìn thoáng qua hoàng đế cùng Thẩm Nghị, thấy hai người vẫn cười không nói, mới càng thêm xác định ý nghĩ trong lòng mình.

“Ta biết bắn tên! Còn biết võ công nữa!” Minh nhi nâng cao tiếng đầu.

Mộ Dung tướng quân đánh giá hắn một chút, “Võ công cũng được, bắn tên cũng vậy.... nếu không người thử bắn một mũi cho ta xem thử đi?”

Nói xong hắn lấy mắt ra hiệu, bên cạnh đã có phó tướng hiểu ý cầm một bộ cung lại đây, cung tên trong quân doanh đều có quy chuẩn nhất định, không giống loại Minh nhi thường dùng ở thư viện, chỉ là một tiểu cung đơn giản, vừa nhẹ nhàng lại linh hoạt, loại chuyên dùng giành cho trẻ nhỏ. Cung nơi này lớn lại nặng, phải có được cánh tay cường tráng mới có thể kéo được.

Biết ý của hoàng đế, võ tướng kia cũng thật thông minh, lấy ra không phải cung của binh lính bình thường, mà là cung của Mộ Dung tướng quân, dựng thẳng lên, chỉ thấp hơn Minh nhi một chút.

Minh nhi nhìn thoáng qua liền cau mày nói, “Cung này ta không kéo được, may mà ta mang theo cung của mình.”

Mộ Dung tướng quân có chút kinh ngạc, cảm thấy đứa nhỏ này thật tâm muốn tới, cung cũng đã chuẩn bị tốt.

Nhìn thấy nụ cười của Mộ Dung tướng quân, Minh nhi không phục nói, “Đừng tưởng rằng cung của ngài lớn thì rất giỏi, không thì hai ta tỷ thí chút đi.

75. Chương 75: Tỷ Thí

Nhìn thấy nụ cười của Mộ Dung tướng quân, Minh nhi không phục nói, “Đừng tưởng rằng cung của ngài lớn thì rất giỏi, không thì hai ta tỷ thí chút đi.”

Chuyện này hay rồi đó nha, toàn bộ đại doanh Kinh Giao không ai dám tỷ thí với Mộ Dung tướng quân, hiện tại thế mà lại có một tiểu tiểu oa nhi khiêu chiến với đại tướng quân, bọn binh lính đều tò mò tụ tập lại đây.

Tâm tình vui đùa của hoàng đế trở dậy, theo sau ồn ào, “Được! Nếu đã vậy, mỗi người ba mũi tên, các người đều dùng cung của chính mình, chia làm hai bia ngắm bắn, xem ai lợi hại hơn.”

Hoàng đế đã mở lời, Thẩm Nghị dù lo lắng cũng chỉ có thể gật đầu nói phải.

Mộ Dung tướng quân cười ha ha, “Được! Đấu liền đấu đi!” Hiếm khi có người khiêu chiến hãn, còn là một oa nhi nữa, sao lại không hứng thú cho được.

Bia ngắm đã dựng xong, cung cũng được chuẩn bị, ba mũi tên cũng chuẩn bị xong. Bia ngắm của Mộ Dung tướng quân so với Minh nhi thì xa hơn chút, thứ nhất bởi vì cung hãn to, tên bắn ra vừa nhanh vừa mạnh. Cung của Minh nhi giành cho trẻ nhỏ, lực cũng nhỏ.

Minh nhi không cậy mạnh nói nhất định phải cùng khoảng cách, hai người xác định ranh giới, phân biệt đứng thẳng.

Hoàng đế cùng Thẩm Nghị ngồi xem ở phía sau, mọi người xung quanh đều là binh lính cùng các tướng lĩnh khác, chỉ thấy giữa sân một người là đại hán khôi ngô tuấn tú, một người khác lại là tiểu hài tử, không thể không ngạc nhiên.

“Tiểu oa nhi, người chỉ cần bắn ba mũi tên đều trúng hồng tâm, nếu như người thắng, ta cũng đồng ý đến năm người mười sáu tuổi sẽ trực tiếp được nhận vào dưới trướng ta. Nếu người thua, người cũng đừng tham gia quân ngũ nữa, học giỏi võ nghệ, lớn lên thì làm thị vệ cho Hoàng Thượng đi.” Mộ Dung tướng quân cười ha ha. Dưới trướng hãn, nếu quốc gia lâm nguy sẽ xuất chinh. Mà ở bên cạnh hoàng đế, quanh năm nhàn tản.

“Hừ.” Minh nhi cười đầy tự tin.

Kéo cung, bắn tên, tên thứ nhất, chính giữa hồng tâm.

Mộ Dung tướng quân gật đầu tán thưởng, tùy tay kéo tên lên, kéo căng giây cung, bá một tiếng, tên xuyên qua hồng tâm, xuyên qua mặt sau.

Chúng binh lính đều cổ vũ, liên thanh khen ngợi trầm trồ.

Minh nhi bất vi sở động, tiếp tục kéo cung, bắt tiên, một tên bay qua, mũi tên thứ nhất trên hồng tâm bị bắt thủng. Có phó tướng tới xem xét một chút, gật đầu liên tục, tên thứ hai rõ ràng đã thay thế vị trí tên thứ nhất trên hồng tâm.

Mộ Dung tướng quân thấy vậy, cung không khỏi nghiêm túc đánh giá lại đứa nhỏ này, so với những đứa trẻ cùng tuổi mà nói, có thể đạt tới độ chính xác cùng sức mạnh như vậy quả không dễ.

Hắn đơn giản ngừng bắn, vươn tay chỉ vào bia ngắm, “Nếu người lại bắn trúng nữa, coi như người thắng.”

Minh nhi nhìn nhìn bia ngắm lại được dựng lên lần nữa, cân nhắc một chút nói, “Như vậy thật chẳng có nghĩa gì, ta cưỡi ngựa bắn.” Nói xong, nó chạy đến trước một con ngựa, đây đều là chiến mã, bình thường rất nghe lời, có phó tướng giúp nó trèo lên, mọi người đều nãy sinh mong đợi với đứa nhỏ này, nếu có thể vừa cưỡi ngựa vừa bắn tên, vậy đứa nhỏ kia quả thật rất giỏi!

Thẩm Nghị khản trương, cưỡi ngựa bắn tên đâu phải trò đùa, hắn đang muốn tiến lên ngăn cản Minh nhi, đã có tướng sĩ bên cạnh nói với hắn, “Thái phó đại nhân không cần lo lắng, chiến mã này đều đã trải qua huấn luyện, chúng ta cũng đều đang theo dõi, tuyệt đối sẽ không làm công tử bị thương chút nào.”

Thẩm Nghị không tiện nói gì nữa, đành thành thật đứng nhìn.

Phó tướng vỗ nhẹ lên mông ngựa, con ngựa liền nhẹ nhàng di chuyển, Minh nhi cầm cung, nhắm, bắn tên. Một tên này tuy nói không bắn chính xác giữa hồng tâm, nhưng đã nằm trong phạm vi hồng tâm, người cung quanh đều vỗ tay khen ngợi, ngay cả hoàng đế cũng đứng lên vỗ tay ủng hộ Minh nhi.

Minh nhi đắc ý, khuôn mặt nhỏ nhắn cười rộ lên, thấy nó không sao, Thẩm Nghị mới yên tâm.

Mộ Dung tướng quân đến gần nhìn nhìn bìa ngắm, tên bắn trúng thật, nhưng mũi tên cắm vào không sâu, hơi chạm vào liền rơi ra. Hắn cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó trở về hỏi Minh nhi đã xuống ngựa, “Người tên gì?”

Trên mặt Minh nhi tràn ngập ý cười nói, “Ta gọi Thẩm Gia Minh!”

“Được! Bản tướng quân tặng chiếc cung này cho người, chờ đến khi người có thể kéo dây cung này, mang theo nó đến gặp bản tướng quân!” Mộ Dung tướng quân tặng cho Minh nhi cây cung mà mình dùng kia.

Minh nhi vô cùng vui mừng, muốn đưa tay nhận lấy, Mộ Dung tướng quân lại đột nhiên rút về, “Cây cung này giờ người còn chưa cầm được, ta sẽ sai người mang đến tận nhà người.”

“Vậy ngài sẽ không đổi ý chứ?” Minh nhi có chút chần chừ, loại chuyện này đương nhiên vẫn nên chắc chắn mới tốt.

Mộ Dung tướng quân cười ha ha, “Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy! Ở đây có nhiều người chứng kiến như vậy, người còn sợ ta lừa tiểu hài tử nhà người sao?”

Minh nhi thế mới yên tâm, nó cười hì hì nói, “Sợ ngài gạt tiểu hài tử như ta đó.”

Thẩm Nghị cau mày, nói thật, hẳn thật tâm không muốn Minh nhi tòng quân, cũng không biết đứa nhỏ này sao lại như vậy, từ nhỏ cứ thích chuyện này.

“Thẩm Gia Minh, không được hồ nháo.”

Thẩm Nghị nghiêm mặt, đưa tay kéo Minh nhi trở về. Minh nhi hơi hơi ử rử nhưng rất nhanh lại thoải mái, hắc hắc giọng nói với Mộ Dung tướng quân, “Đại tướng quân, ngài chờ ta, đến mười sáu tuổi sẽ tới tìm ngài, đến lúc đó, ngài đừng quên lời ngài nói đó!” Nói xong Minh nhi le lưỡi, đứng về bên cạnh Thẩm Nghị.

Thẩm Nghị chấp tay hướng về phía Mộ Dung tướng quân, “Đại tướng quân, khuyến tử vẫn còn trẻ người non dạ, có điều không phải, xin tướng quân bao dung.”

Mộ Dung tướng quân cười có chút xấu hổ, hẳn ban đầu con tướng cũng chỉ là công tử ham chơi, thích thứ mới mẻ thôi, cho nên mới qua loa đáp lời, đồng ý chỉ cần nó bắn trúng ba mũi tên sẽ chờ khi nó mười sáu tuổi thu lưu nó. Nhưng không nghĩ tới đứa nhỏ này một lòng tòng quân, còn đã chuẩn bị tốt nữa, kỹ năng cưỡi ngựa cũng không tồi, lập tức lòng yêu tài lại nổi lên, nhưng vị thái phó đại nhân này... rõ ràng không phải thích đứa nhỏ tòng quân a!

“Không sao, không sao, công tử tuệ chất hơn người, thái phó quả nhiên biết cách dạy bảo a.”

Mộ Dung tướng quân cười gượng vài tiếng, đáng tiếc cha nó không đồng ý, một mầm giống tốt như vậy nếu bồi dưỡng tốt, ngày sau tất thành châu báu!

Hoàng đế lên tiếng đánh gãy cuộc nói chuyện của bọn họ, “Trẫm thấy các người bắn tên, khiến tay trẫm cũng ngứa ngáy, người tới, chuẩn bị tên cho trẫm, trẫm cũng chơi chút vậy.”

Hoàng đế muốn làm gì sao có thể không được, hắn vui vẻ chơi đùa bắn vài mũi tên, còn muốn đi cảm thụ cuộc sống huấn luyện binh thường của binh lính, bị một đám người quỳ xuống đồng loạt hô “Xin hoàng thượng cân nhắc” khiến ắt hững, tùy ý nói mấy câu, bãi giá hồi cung.

Thẩm Nghị tạm biệt hoàng đế, mang theo Minh nhi về thư viện Tùng Nhân.

Vừa về thư viện không bao lâu, Mộ Dung đại tướng quân phái người đưa cung đến. Bọn nhỏ trong học viện sợ cấp đều kinh ngạc nhìn, phó tướng đưa cung tới cười hớ hớ nhìn một đám đầu củ cải vây quanh mình lúu rúu âm ỉ, thấy bọn họ đòi muốn tự cầm lấy, liền thật cẩn thận buông cung ra, kết quả phải hai tiểu hài tử hợp lực mới có thể đỡ lấy.

Thấy có đứa nhỏ nóng lòng muốn kéo thử dây cung, phó tướng lập tức ngăn lại, “Không thể kéo, cung này không nói đến việc các người kéo không được, cẩn thận còn bị thương nữa.”

Minh nhi dào dạt đắc ý đứng trước đám người, “Đừng chạm vào rồi làm hỏng, đây chính là của ta đó.”

Uông Thừa Trạch khom lưng sờ sờ, hỏi, “Thẩm Gia Minh, người sao lại có được cung này?”

Minh nhi hiên ngang nói, “Ta cùng đại tướng quân thi bắn tên, ta thắng, ngài ấy liền tặng cung cho ta, còn đồng ý sau này ta trưởng thành sẽ cho ta tòng quân nữa đó, Uông Thừa Trạch, người cũng cùng ta đi đi, sau này hai chúng ta cùng xông trận giết giặc!”

Uông Thừa Trạch không chút hứng thú lắc đầu, “Ta không thích đánh giặc, không đi với người.”

Minh nhi hừ hừ hai tiếng, sau đó cẩn thận thưởng thức cây cung mới của mình, còn không quên nói cho đám tiểu bằng hữu mình làm sao mà thắng được đại tướng quân, nó khoa chân múa tay vui sướng nói xong, đem bản thân miêu tả trở nên vô cùng oai phong, đám tiểu bằng hữu nghe xong kinh ngạc cảm thán.

Thẩm Nghị cảm ơn phó tướng, vốn muốn giữ phó tướng lại ăn cơm, nhưng phó tướng lại cười khéo léo từ chối, “Trong doanh vẫn còn nhiều việc, tại hạ phải mau chóng trở về, đa tạ ý tốt của thái phó đại nhân, tại hạ không quấy rầy nữa.”

Cứ từ chối mãi, vị phó tướng tới tặng kia cũng rời đi.

Thẩm Nghị lại nhìn cung, mày nhíu thật chặt.

“Cung này thật sự do Minh nhi thắng được? Tướng quân kia thật sự đồng ý năm mười sáu tuổi sẽ thu nó?”
Trình nương lo lắng hỏi.

Thẩm Nghị nhìn khuôn mặt tươi cười đắc ý của Minh nhi, bất đắc dĩ nói, “Cung cũng đã đưa đến còn giả được sao, aizz...”

Buổi tối khi ăn cơm, Minh nhi không thể che dấu được sự kích động trong lòng nó, lúc ăn còn không an phận, đùa nghịch với Cẩm nhi hai tuổi cười không ngừng. Thẩm Nghị cùng Trình nương lại ăn mà không chút mùi vị.

Thẩm Huy cũng nghe được Hoa Đào nói về chuyện này, Minh nhi hiếu động thích võ ở thư viện Tùng Nhân đã sớm có tiếng, nhưng yêu võ là một chuyện, tòng quân đánh giặc lại là chuyện khác, đánh giặc thì sẽ có thể chết người, đao kiếm nào có mắt, ai có thể cam đoan có thể luôn thắng trên chiến trường? Cũng sẽ không bao giờ bị thương?

Phu thê họ thừa dịp Minh nhi không ở nhà khuyên Thẩm Nghị cùng Trình nương, đơn giản thừa lúc tâm tính Minh nhi chưa rõ, dập tắt lòng muốn tòng quân này của nó, như vậy, vấn đề liền được giải quyết.

Thẩm Nghị cứ cân nhắc mãi, vẫn cảm thấy nên hỏi rõ ý của Minh nhi, Minh nhi không còn nhỏ nữa, tám tuổi gần chín tuổi, đứa nhỏ khi lớn cũng có suy nghĩ của chính mình, nếu nó chỉ nhất thời cảm thấy thích thú, việc này liền bỏ đi thôi, Nhóm đại nhân đôi khi quá mức gượng ép, có thể sẽ gây ra kết quả ngược lại.

Gọi Minh nhi đến, Thẩm Nghị mang vẻ mặt nghiêm túc nói, “Minh nhi, cha hy vọng con hiểu được việc tòng quân có nghĩa gì. Đánh giặc không phải trò chơi, lên chiến trường cần giết địch, con có biết giết địch nghĩa là gì không? Chính là giết chết một người! Người kia, hắn cũng có cha mẹ, cũng có thân nhân, cũng có huynh đệ tỷ muội, chỉ bởi vì không cùng quốc gia, hoặc nói, bởi vì không chung mục đích mà phải giết chết hắn. Minh nhi, người chết đi, chẳng còn gì nữa. Ra trận còn có thể bị thương, còn có thể nguy hiểm tới tính mạng, hài tử, con phải rõ ràng chứ!”

Minh nhi lần đầu tiên tự hỏi cẩn thận một lúc, sau đó đưa đôi mắt sáng ngời nhìn lên, kiên định nói, “Cha, con thích quân nhân, con cũng muốn trở thành quân nhân. Con biết tòng quân ra trận có nghĩa gì, con cũng biết có thể bị thương, nhưng phụ thân, con thích loại cuộc sống như vậy, ngày như bây giờ quá bình thản, con thật sự không thích.”

“Minh nhi, cha cùng nương con, đều không hy vọng con tòng quân, con giờ còn nhỏ, chờ con lớn lên, có lẽ con sẽ có ước vọng khác, Minh nhi, con...” Thẩm Nghị khuyên.

Minh nhi kiên định ngắt lời hắn, “Cha! Sẽ không thay đổi, đây là việc con muốn làm nhất. Thanh Phong ca ca nói cho con biết rất nhiều chuyện trong quân doanh, con muốn làm tướng quân, nhất định phải làm tướng quân!”

“Con...” Thẩm Nghi muốn nói gì, lại vì ánh mắt kiên định của Minh nhi mà nuốt xuống.

“Thôi thôi, con ra ngoài đi.”

Minh nhi nhìn thần sắc ảm đạm của phụ thân nhà mình thì hơi sửng sốt, yên lặng đi ra ngoài.

Nó vừa đi ra, màn hình trong được vén lên, sau màn hình là Trinh nương với vẻ mặt đau lòng. Thẩm Nghi ngẩng đầu nhìn theo, trong lòng hai người đều khó chịu không nói lên lời.

Qua vài ngày sau, Thẩm Nghi mời riêng một sư phó võ nghệ tốt tới, thuê phòng ở dưới chân núi, chăm lo chu đáo, qua buổi trưa nào cũng đưa Minh nhi tới học võ. Minh nhi ngoài miệng chưa nói, nhưng trong lòng lại vô cùng vui mừng, thật sự gắng sức theo sư phó học võ.

Thẩm Huy biết được, chỉ hít sâu, “Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ!”

Hoa Đào có chút không thể tiếp nhận được, ai cũng biết tông quân không phải chuyện tốt gì. Lại nói, bọn họ là thế gia văn nhân, chỉ có đứa nhỏ nhà võ quan mới cần đi theo con đường này, nàng nói với Trinh nương về chuyện này, thẳng thừng oán trách Thẩm Nghi quá chiều con, Trinh nương nghe xong, thở dài, “Đứa nhỏ kia từ nhỏ đã nói phải làm tướng quân, ngày đó cha nó tìm nó nói chuyện, nó vẫn kiên trì muốn tông quân, tướng công cũng chỉ có thể làm như vậy, bây giờ học nhiều một chút, sau này cũng có thể bảo đảm.”

“Không cần gì khác, chỉ mong có thể an tâm! Cũng may hiện tại thiên hạ thái bình, cũng không có chiến loạn. Học thêm một chút luôn có lợi, nói không chừng ngày sau trưởng thành sẽ không muốn tông quân nữa.”

Rốt cuộc Thẩm Nghi Trinh nương mới là cha mẹ đẻ, Hoa Đào dù thương đứa nhỏ cũng không thể nói thêm gì nữa.

76. Chương 76: Thân Thích Hà Gia Tới Chơi

Trinh nương cảm thấy mình gần đây không thoải mái, buổi sáng thì tham ăn, ăn cơm lại không chút vị. Hiện tại chiều nào sau giờ học Thẩm Nghi cũng muốn đưa Minh nhi tới chỗ sư phó dạy võ học tập, mỗi ngày Thẩm Nghi sẽ ở đâu đó đợi Minh nhi học xong, hai phụ tử mới cùng trở về.

Cứ mỗi ngày như vậy, thời gian dùng cơm chiều cũng chậm lại, nhóm đại nhân thì không sao, nhưng Cẩm nhi mới hơn hai tuổi lại không thể chịu đói, vừa tới hoàng hôn thì thời thời khắc khắc ngóng về phía cửa, mong ngóng phụ thân cùng đại ca sớm trở về.

Trinh nương cảm thấy bản thân cũng giống như Minh nhi vậy, trở nên đặc biệt không thể chịu đói được, hai ngày trước đó, điểm tâm mà Tam Nha xuống núi mua về đã hết rồi.

Nàng đã từng sinh hai hài tử, đương nhiên biết mình sao lại như vậy, chờ khi Thẩm Nghi về sẽ cho hắn kinh hãi.

Để Cẩm nhi tự chơi trên kháng, Trinh nương cùng Tam Nha cùng ngồi thêu thùa, cùng nói chuyện phiếm.

“Tam Nha, ngươi năm nay bao tuổi rồi nhỉ?” Trinh nương bắt đầu chuẩn bị quần áo cho hài đồng, tuy rằng phần lớn xiêm y của Cẩm nhi đều là xiêm y của Minh nhi mặc để lại, nhưng cũng không thể không làm chút đồ mới nào, hai hài tử đều rất mau lớn, chỉ qua mấy tháng, quần áo đã ngắn rồi.

Nhất là quần áo của Minh nhi, mỗi ngày luyện võ, phí hải phí quần áo, việc này khiến Trinh nương giúp may quần áo cho Cẩm nhi, quần áo của Minh nhi thì do Tam Nha giúp làm.

Tam Nha cắn đứt một đầu chỉ, lại xe chỉ luồn kim, rồi mới trả lời Trinh nương, “Bẩm phu nhân, nô tì năm nay mười chín rồi.”

Trinh nương hơi dừng lại một chút, “Thật nhanh đó, nháy mắt mà ngươi đã trở thành đại cô nương mười chín tuổi rồi.”

Tam Nha cười cười, Trinh nương không khỏi cẩn thận đánh giá nàng, Tam Nha thật sự lớn rồi, mặt mũi cũng nảy nở, thân mình cũng phập phồng yếu diệu, lúc trước ba tiểu nha hoàn, Hỉ nhi đã sớm thành thân,

gả ột tiểu nhị trong hiệu vải Thẩm Ký, tiểu tử béo béo tròn tròn. Đông oa cũng đã cùng sai vặt của Thẩm Huy là Phúc Sinh định thân, chỉ còn chờ vào cửa nữa thôi.

Trinh nương khâu hai mũi, cười hỏi, “Người cũng đã là đại cô nương, có vừa ý tiểu tử nào chưa?”

Tam Nha xấu hổ đỏ mặt, quay người qua, “Nào có, phu nhân cứ chọc Tam Nha tìm vui đâu. Tam Nha muốn hạ phu nhân cùng lão gia cả đời!”

“Vậy sau này người đừng trách ta khiến người chậm trễ đó, oán ta không cho người lập gia đình.” Trinh nương đùa.

Tam Nha càng thêm thẹn thùng, “Phu nhân nói nữa ta sẽ không ngồi cùng phu nhân nữa đâu.”

Trinh nương cười trấn an, “Rồi rồi rồi, ta không nói, người cũng phải vì bản thân mà quyết định đi, ta cũng sẽ lưu ý giúp người, gái lớn không thể lưu lại mãi, luôn phải xuất giá mà.”

Tam Nha giống như nghe thấy chuyện gì vô cùng đáng sợ, ngẩng đầu lên, “Phu nhân.... Phu nhân có phải đã nhìn trúng ai, muốn gả Tam Nha đi không?”

Trinh nương thấy nàng hoảng sợ, nghe nàng nói như vậy không khỏi cười rộ lên, “Nha đầu nhà người, bình thường thì ngoan ngoãn lắm, lần này lại còn muốn dọa ta. Ta nếu nhìn trúng ai, chắc chắn sẽ nói với người, sẽ không tự dưng gả người đi đâu.”

Tam Nha lúc này mới yên lòng, khẽ ừ một tiếng, không nói gì nữa.

Chiều đến, thủ vệ gác cửa thư viện đến báo, có người muốn gặp phu nhân Thẩm thái phó.

Trong thư viện này chỉ có duy nhất một vị thái phó là Thẩm Nghị, phu nhân Thẩm thái phó tất nhiên là Trinh nương, khi Tam Nha truyền lời Trinh nương còn thấy lạ, ai có thể tới gặp nàng? Nghĩ nghĩ, nàng để Tam Nha truyền lời ra ngoài.

Tam Nha ra viện, nói, “Phiền toái các người truyền lời lại, bà nội nhà ta nói, có khách lạ thì tới tìm lão gia nhà ta. Nữ quyến chúng ta không tiện gặp khách.”

Người nọ mỉm cười, “Phiền tỷ tỷ lại tới truyền lời, người tới là bá bá của phu nhân, muốn thương lượng chuyện để cha mẹ phu nhân nhập phần mộ tổ tiên lúc trước.” Thư viện Tùng Nhân là thư viện hoàng gia, quản lý rất nghiêm. Hai lão hán tiến đến, một người xưng là đại bá của phu nhân thái phó, một người xưng là nhị bá phu nhân thái phó. Rất có vai vế, bọn họ cũng không dám chậm trễ, thế mới tiến đến thông báo.

Tam Nha nhú mi, người Hà gia tuy nàng chưa gặp qua nhưng cũng đã nghe nói qua, chuyện này nàng không dám quyết định, vào nhà nói cho Trinh nương, Trinh nương nghe xong trầm tư một lát mới nói.

“Người đi theo hẩn, nếu đại bá phụ nhị bá phụ đều đến, vậy mời vào đi.”

Tam Nha vén áo thi lễ rồi ra ngoài.

Đến cửa đại môn quả nhiên thấy hai lão hán, một người béo chút là Hà Đại Lang, một người có xương gò má hơi cao, hai má hao gầy là Hà Nhị Lang. Tam Nha bởi vì không biết liền nhìn nhiều một chút, dẫn tới Hà Nhị Lang trừng mắt nhìn nàng một cái, “Ánh mắt tiểu nha đầu này là sao, phu nhân nhà người thấy chúng ta còn phải gọi một tiếng bá bá đó, mau chóng dẫn đường, nhìn đông rồi lại nhìn tây, cẩn thận ta nói với phu nhân nhà người, bảo nàng đuổi người đi đó!”

Tam Nha tức giận khẽ hừ một tiếng, lần gặp mặt đầu tiên này khiến nàng cảm thấy hai vị trưởng bối Hà gia chẳng phải người tốt đẹp gì.

Một đường đi tới Thẩm gia, thấy Thẩm Nghị cùng Trinh nương ở tại một cái tiểu viện, Hà Nhị Lang có chút chần chừ hỏi Hà Đại Lang, “Đại ca, chúng ta có phải hỏi lầm rồi không, thái phó kia kỳ thật không phải phu quân của Trinh nương đi. Huynh xem cái viện này, còn không lớn bằng nhà chúng ta nữa, đường đường là thái phó mà lại ở trong loại nhà này sao?”

Hà Đại Lang sờ sờ chút râu thưa dưới cằm, lắc đầu, “Không sai đâu, không thấy khi chúng ta nói Thẩm Nghị, thủ vệ kia đều gọi thái phó đại nhân sao?”

Mở cửa sân, Trinh nương đã đứng ở cửa, nhìn thấy bọn họ đến, Trinh nương tiến lên hành lễ, “Đại bá phụ Nhị bá phụ khỏe ạ.”

Dù không thích, nàng dù sao cũng là văn bối, lễ nghĩa cũng không thể quên.

Hà Đại Lang cùng Hà Nhị Lang liếc nhìn nhau, Hà Đại Lang bước lên trước muốn nâng dậy, Trinh nương đã tự dậy, sắc mặt Hà Đại Lang lúc này hơi khó coi.

Trinh nương cười ha ha vén màn lên, “Đại bá phụ cùng Nhị bá phụ xin mời vào bên trong ngồi, Tam Nha pha trà đi.”

Không ai lại đánh người tươi cười, Hà Đại Lang cùng Hà Nhị Lang đến có chuyện quan trọng, tự nhiên cũng không so đo việc nhỏ này.

Hà Đại Lang cùng Hà Nhị Lang vào phòng, liền thấy trên kháng là Cẩm nhi đang chơi đùa, nhưng rất nhanh, bọn họ bắt đầu quan sát bài trí trong phòng, chỉ thấy đồ dùng trong phòng đều rất đơn giản, không tràn đầy vàng bạc ngọc ngà như trong tưởng tượng của bọn họ, Hà Đại Lang cùng Hà Nhị Lang không khỏi có chút thất vọng.

Tam Nha bưng trà lên, Trinh nương mời, “Đại bá phụ nhị bá phụ, mời ngồi.”

Hà Đại Lang cùng Hà Nhị Lang ngồi xuống, thấy trong chén trà trước mặt, nước trà trong trẻo, uống một ngụm hương vị vương vấn, Hà Đại Lang không khỏi khen, “Quả là trà ngon, không hổ là thứ trong phủ thái phó, trà này là thứ mà gia đình bình thường như chúng ta không uống được.”

Trinh nương mỉm cười, “Chỉ là chút trà thôi, cũng chẳng phải trà đặc biệt trân quý gì, đây là trà bán dưới chân núi tiết Thanh Minh trước, một trăm hai mươi văn một cân, gia đình bình thường đa phần uống loại này.”

Hà Đại Lang ngượng ngùng cười, đặt chén trà xuống.

“Hai vị bá phụ tới Hồ Châu chơi, hay là...” Thấy bọn họ không nói, Trinh nương mở miệng trước.

Hà Đại Lang vừa nghe tinh thần liền phấn chấn hẳn lên, tràn đầy tươi cười nói, “Là thế này, Trinh nương a, cha cùng nương cháu mất đã lâu như vậy, có phải cũng nên thương lượng chuyện nhập phần mộ tổ tiên hay không? Dù sao cũng là người Hà gia chúng ta, quả thật không có đạo lý mai táng bên ngoài.”

Trinh nương nghi hoặc hỏi, “Vậy muốn chúng ta ra bao nhiêu?” Chuyện không có lợi, mấy đại bá của nàng sẽ không làm đâu.

Hà Đại Lang cùng Hà Nhị Lang nghe vậy đều nở nụ cười, Hà Nhị Lang mang vẻ mặt hiền lành cười, “Nha đầu nhà người, chúng ta có phải người một nhà nữa không vậy? Còn cần các người chi gì chứ, âm trách đều được ta và Đại bá phụ cháu trông coi, chỉ chờ các cháu trở về thì có thể để cha mẹ cháu nhập phần mộ tổ tiên.”

Bọn họ càng như vậy, Trinh nương càng không dám tùy tiện đồng ý. Chuyện này càng thêm cổ quái, “Việc này để ta cùng tướng công nói một chút đã, đại bá phụ cùng nhị bá phụ hiện tại ở nơi nào?”

Trinh nương chuyển đề tài, nói chuyện phiếm cùng Hà Đại Lang Hà Nhị Lang một chút.

Buổi tối Thẩm Nghị theo lệ đón Minh nhi trở về, Tam Nha sớm đã nghênh đón, bô bô nói chuyện Hà Đại Lang Hà Nhị Lang đến chơi, Thẩm Nghị nghe xong khẽ gật đầu.

“Bọn họ giờ còn ở trong nhà sao?”

Tam Nha gật đầu, “Phu nhân mời họ ở lại ăn cơm, nhưng vẫn đang chờ lão gia cùng đại thiếu gia mà.”

Chờ Thẩm Nghị cùng Minh nhi vào nhà, Tam Nha mới dọn thức ăn lên, có khách tới, đồ ăn hôm nay cũng phong phú hơn nhiều. Thẩm Nghị còn cầm ra một bình rượu, rượu này do Phùng tiên sinh đưa đến. Thẩm Nghị ngày thường rất ít khi uống rượu, sau khi nhận rượu này vẫn để trong phòng bếp.

Rượu được thưởng mười năm, vừa mở ra, hương rượu thoang thoảng khắp phòng. Hà Đại Lang Hà Nhị Lang cứ một ly lại một ly, Thẩm Nghị bồi hai chén lại thôi không uống nữa. Hà Đại Lang cùng Hà Nhị Lang cũng không thấy ngại, hai người đối ẩm, uống hết cả vò rượu.

Ăn xong cơm, bọn họ còn muốn ngủ lại nhà Thẩm Nghi, còn chưa kịp mở miệng, Thẩm Nghi liền gọi người tiễn bọn họ về tiểu khách sạn dưới núi.

Buổi tối hai phu thê nói về chuyện nhậm phần mộ tổ tiên, Thẩm Nghi trầm ngâm, “Nàng có tin rằng mấy đại bá của nàng tốt như vậy hay không?”

Trình nương lắc đầu, “Chuyện này không biết đã nói đến bao nhiêu lần, cũng không thấy bọn họ đồng ý, nay lại tự bám lấy, khẳng định có chuyện cầu xin chúng ta, hoặc có nguyên nhân gì khác.”

Thẩm Nghi gật đầu, “Trước cứ theo dõi đã, nhiều năm như vậy rồi, cũng chẳng nóng vội một hai ngày.”

Trình nương đột nhiên xấu hổ đỏ mặt, kéo tay Thẩm Nghi đặt lên bụng mình, nói nhẹ bên tai Thẩm Nghi, “Thiếp hình như... có...”

Thẩm Nghi giống như không tin được, lại sờ sờ mới giật mình vui vẻ hỏi, “Nàng nói nàng lại có? Là nam hay nữ hài? Mấy tháng?”

Trình nương oán trách liếc hắt một cái, “Chàng a tên ngốc tử, cũng đâu phải lần đầu tiên làm cha. Thiếp sao mà biết nam hài hay nữ hài, còn chưa mời đại phu đến xem đâu, vốn hôm nay muốn mời đại phu xem thử, nhưng mà... vẫn để mai đi.”

Thẩm Nghi vui vẻ tựa như trẻ nhỏ, ôm Trình nương vui mừng nói, “Được, mai chúng ta mời đại phu đến xem chút. Lần này khẳng định là nữ hài, ta hiện tại chỉ mong có nữ nhi thôi.”

Trình nương bật cười thành tiếng, “Người ta đều hy vọng nhiều tử nhiều phúc, đến chàng lại cứ mong khuê nữ là sao.”

Thẩm Nghi rung đùi đắc ý nói, “Chúng ta đã có hai nhi trụ, tự nhiên phải có nữ nhi mới tốt.”

“Nhanh đi ngủ đi thôi, chờ mười tháng nữa chẳng phải sẽ biết là nhi tử hay là nữ nhi sao.” Trình nương cười nói, tay Thẩm Nghi lại đưa qua giúp nàng vén chăn lại, hai người ôm nhau ngủ say sưa.

Hôm sau, Tam Nha mời đại phu tới xem, quả nhiên đã có thai hơn một tháng rồi. Dựa theo tập tục, phải ba tháng sau mới được báo với mọi người, cho nên đối với người bên ngoài, Tam Nha chỉ nói Trình nương không được khỏe, mời đại phu đến bốc thuốc.

Hà Đại Lang Hà Nhị Lang muốn gặp Trình nương, lần này Trình nương đã có thể khẳng định bọn họ có chuyện muốn nhờ vả, nhưng nàng không gặp, nói mình không khỏe, không tiện gặp khách.

Hà Đại Lang Hà Nhị Lang tuy rằng trong lòng rất khó chịu, nhưng hiện tại bọn họ cần cậy nhờ người ta, cũng chẳng thể nói gì, chỉ có thể nói không quấy rầy Trình nương nữa. Còn xuống thôn trang dưới chân núi mua chút trứng gà để Tam Nha đưa về, nói là tặng cho Trình nương bồi bổ thân thể.

Nhìn trứng gà Trình nương liền cười, hai đại bá này của nàng trong nhà cũng có chút tiền, nhưng lại chỉ tặng có mấy quả trứng gà. Thôi thôi, có thể tặng trứng gà cũng đã không tồi rồi.

77. Chương 77: Cái Gọi Là “bà Con”

Hà Đại Lang cùng Hà Nhị Lang cứ bám diết không buông, ngày thứ ba lại muốn tới gặp Trình nương, đúng lúc Thẩm Nghi đến ngày nghỉ, mời bọn họ tiến vào. Hà Đại Lang Hà Nhị Lang nói đến nói đi cũng chỉ là chuyện một phần của phu thê Hà Tứ Lang, lần nữa cam đoan cái gì cũng không cần.

Thẩm Nghi cùng Trình nương sau khi thương lượng quyết định, mặc kệ bọn họ sau đó muốn gì, hiện tại cứ để phu thê Hà Tứ Lang nhập phần mộ tổ tiên mới là chuyện quan trọng, chuyện này xong xuôi xong mới xem xét bọn họ muốn gì.

Hà Đại Lang Hà Nhị Lang thấy phu thê Thẩm Nghi đồng ý rồi, vui vẻ liên tục nói đi về trước chuẩn bị, sự hưng phấn này của họ, càng khiến Thẩm Nghi cùng Trình nương nghi ngờ.

Viết thư gửi cho Diệu nhi, Thẩm Nghi cũng xin phép thư viện, hai người một trước một sau trở về Thẩm Gia, Nghi ngơi chưa được nửa ngày, Hà Đại Lang đã cho con mình đi tới mời Thẩm Nghi đi nhìn phần âm trạch đã sớm chuẩn bị tốt.

Thẩm Nghi mang Diệu nhi đi cùng, dù sao Diệu nhi mới là nhi tử độc nhất của tứ phòng Hà gia, Minh nhi cũng nháo muốn đi góp vui, Trình nương bị nó làm phiền, nên đành đưa Minh nhi theo luôn.

Đám người Thẩm Nghi dạo quanh một vòng, phát hiện Hà gia lần này cũng đã bỏ tiền, vị trí âm trạch của phu thê Hà gia rất tốt, còn mời đại sư âm dương xem phong thủy nữa, Thẩm Nghi thấy rất tốt, mời đại sư âm dương xem hộ ngày giờ.

Từ trên núi xuống, Hà Đại Lang nhất quyết mời ba người Thẩm Nghi đi ăn cơm, Thẩm Nghi liên tục từ chối, nhưng không chịu nổi sự nhiệt tình của nhà người ta, nên vẫn đi.

Thẩm Nghi vốn đang kỳ quái thái độ Hà gia sao lại thay đổi lớn như vậy, nhưng sau khi tiến vào đại viện xong thì lập tức hiểu được. Một bàn lớn thức ăn đã được chuẩn bị sẵn, ngay cả Huyện lệnh đại nhân cũng đã chờ ở đó từ lâu.

Huyện lệnh đại nhân họ Hà, vốn chẳng có quan hệ gì với Hà gia, là người ngoại tỉnh. Nhưng từ sau khi biết Hà gia có cô gia là thái phó của đương kim thiên tử, liền vội vàng nói chuyện thân thích với Hà gia, nói bao đời tổ tiên trước kia là thân nhân với Hà gia, người Hà gia cũng có suy nghĩ của riêng mình, hai bên cùng hỗ trợ, bởi vì Huyện lệnh tuổi còn trẻ, Hà Đại Lang cứ vậy thu được biểu đệ, mỗi ngày đều kêu biểu đệ biểu ca vô cùng thân thiết.

Hà huyện lệnh vừa thấy Thẩm Nghi đến liền tiến lên tiếp đón, “Thái phó đại nhân, hạ quan bái kiến thái phó đại nhân.”

Thái phó là một trong “tam công”, Thẩm Nghi tuy có danh thái phó, nhưng không tham dự chính sự, lãng phí một chức danh chính nhất phẩm. Nhưng bởi hắn không tham dự chính sự, lại có quan hệ rất thân với hoàng đế, điều này vô hình khiến địa vị Thẩm Nghi trở nên có chút siêu nhiên, ngày thường Thẩm Nghi thực chú ý điểm ấy, cũng không lén kết giao với quan viên. Huyện lệnh chỉ có thất phẩm, cho nên Hà huyện lệnh vừa thấy Thẩm Nghi liền bái lạy, cũng không đáng trách.

Nhưng Thẩm Nghi mất hứng, Hà gia hiện tại muốn làm gì, hắn xem như hiểu được đôi chút, rõ ràng đánh chủ ý lên danh hào của hắn để liên hệ với quan viên mà thôi.

Huyện lệnh kia rất biết nhìn sắc mặt người khác, Thẩm Nghi mất hứng, liền dùng mắt ra hiệu cho Hà Đại Lang, Hà Đại Lang lấy lòng tiến lại, “Cô gia, chúng ta vào trong ngồi đi, bá mẫu đều chuẩn bị xong cơm nước rồi. Vị này là Hạ đại nhân, kỳ thật là thân thích bà con xa nhà chúng ta, nói vai vế người còn phải gọi bằng tiểu thúc đó.”

Hà huyện lệnh xoa tay, khuôn mặt tươi cười nói, “Sao được sao được, thái phó đại nhân là đế sư, quan nhất phẩm đó, hạ quan chỉ là một tiểu quan thất phẩm mà thôi, sao dám để thái phó đại nhân gọi biểu thúc. Đại nhân, mời ngài vào trong ngồi.”

Diệu nhi giờ cũng đã lớn, nghe vậy liền cười lạnh một tiếng, “Từ trước tới nay, ta nhưng chưa từng nghe qua cha ta nói rằng ta còn có biểu thúc nữa đó.”

Hà Đại Lang trừng mắt nhìn hắn một cái, “Người cùn nhỏ biết cái gì, lúc cha ngươi mất ngươi mới bao nhiêu tuổi, tỷ tỷ ngươi còn chẳng biết, ngươi sao biết được mà nói?”

Diệu nhi cười khinh miệt, quay đầu qua chỗ khác, Thẩm Nghi nhíu mày, Diệu nhi do hắn cùng Trình nương một tay nuôi lớn, Hà Đại Lang giờ lại dùng khẩu khí như vậy khiến hắn rất khó chịu.

Hà huyện lệnh khê huých Hà Đại Lang, Hà Đại Lang thế mới chú ý tới sắc mặt Thẩm Nghi ngày càng đen, trong lòng hắn khê hừ một tiếng khinh miệt, nếu không phải nữ nhi tứ phòng gả vào chỗ tốt, tiểu tử này giờ dám nói chuyện với hắn như vậy sao? Nếu sớm biết Thẩm Nghi sẽ có được tiền đồ lớn như vậy, hắn đã sớm gả nữ nhi nhà mình sang.

Thẩm Nghi dừng bước lại, hơi hơi chấp tay, “Ta đã lâu không gặp đại ca cùng tẩu trư, thật sự nhớ vô cùng. Lại nói hôm nay cũng không có nói với người nhà ăn cơm ở bên ngoài, cảm ơn ý tốt của đại bá phụ nhị bá phụ tam bá phụ, vẫn để ngày khác đi.”

Thẩm Nghi nói cing, cũng không để Hà gia kịp giữ lại, dắt Minh nhi bước đi, Diệu nhi cười đắc ý, cũng theo Thẩm Nghi đi về.

Về tới Thẩm gia, quả nhiên cả nhà từ lớn đến bé đều đang chờ hân ăn cơm. Nói đến việc này, Thẩm Phong mới nói, “Nhắc tới người nhà tứ đệ muội, chúng ta chỉ là thông gia khó mà nói gì. Nhưng lão tứ a, Hà gia lần này vị vị trí trưởng trấn nên mới tốn công tốn sức như vậy a.”

Thẩm Nghị nghi hoặc nhìn đại ca.

Trinh nương ngồi bên cạnh cười nói, “Đại bá, huynh cứ nói đi ạ, mấy đại bá kia của muội là người thế nào, lòng muội hiểu rõ.” Minh nhi tự động ngồi lên bàn, Diệu nhi cũng ngồi bên cạnh Minh nhi.

Tức phụ của Tranh nhi Phùng thi đang mang thai ngồi bên cạnh Liêu thị, chọc Cẩm nhi trong lòng Trinh nương không ngừng muốn đi qua sờ bụng nàng.

Thẩm Phong thở dài, “Trưởng trấn lúc trước là Chu trưởng trấn, năm nay nói đã lớn tuổi rồi nên muốn nghỉ ngơi, không thể làm trưởng trấn nữa. Đại bá của tứ đệ muội muốn lên làm trưởng trấn, vì việc này đã sớm móc nối với huyện lệnh. Nghe nói huyện lệnh kia là biểu thúc bà con xa của tứ đệ muội?”

Trinh nương lắc đầu, “Cha muội chưa từng nhắc tới biểu thúc nào.”

Diệu nhi hì hì cười, “Cháu hôm nay thấy biểu thúc kia rồi, vừa thấy tỷ phụ liền quỳ xuống, đại bá phụ đều phải nhìn sắc mặt hân mà làm việc.”

Thẩm Nghị cầm đũa, “Không nói đến chuyện đệ không thể giúp được gì, cho dù có thể giúp đỡ, đệ cũng không muốn giúp như vậy.”

“Được rồi, ăn cơm đi thôi. Hiếm khí về nhà, không nói việc này nữa.” Thẩm Phong cầm đũa, ý bảo mọi người ăn cơm.

Vài ngày sau đó, Hà huyện lệnh tới mời vài lần, Thẩm Nghị đều lấy đủ loại cớ để không ra ngoài, cho đến khi phu thê Hà Tứ Lang nhập mộ phần mới lộ diện. Trinh nương đang mang thai không tiện tới nơi âm khí, nhưng cũng đưa một đoạn đường, Diệu nhi ôm bà mẹ phụ mẫu, Thẩm Nghị cùng vài đứa nhỏ cũng đi theo tiễn đưa, khai mộ lên, dựa theo nơi đại sư âm dương chỉ hạ táng, phu thê Hà Tứ Lang xem như đã nhập phần mộ tổ tiên.

Chuyện mộ phần của phu thê Hà Tứ Lang đã xong xuôi, Hà huyện lệnh bắt đầu tìm đủ loại cơ hội để nói chuyện với Thẩm Nghị, nhưng Thẩm Nghị cũng không ở lại trấn Tú Thủy bao lâu, ngày hôm sau đã quay lại thư viện Tùng Nhân.

Bởi vì Thẩm Nghị cự tuyệt lời mời của Hà huyện lệnh, trong lòng Hà huyện lệnh cũng có chút khó chịu, hân cảm thấy Thẩm Nghị cũng không giống như Hà Đại Lang nói có quan hệ tốt với Hà gia như vậy, Thẩm Nghị về nhà nhiều ngày như vậy, hân ngay cả Thẩm phu nhân cũng chưa thấy mặt, lại liên tưởng đến đủ loại chuyện hân đã hỏi thăm trước đó, hân cảm thấy Hà Đại Lang đang lừa gạt hân. Cứ như vậy, Hà Đại Lang trong cuộc tuyển chọn trưởng trấn không còn lợi thế như trước, cũng không qua lại mật thiết như vậy nữa.

Lần về nhà này, Thẩm Nghị Trinh nương cũng làm được không ít chuyện. Cửa hàng tạp hóa được vợ chồng Lưu Đại Trụ trông nom, Trinh nương chuyển nhượng cửa hàng tạp hóa cho Lưu Đại Trụ, chỉ thu chút tiền mang tính tượng trưng, cũng coi như báo đáp ân tình của phu thê Lưu Đại Trụ.

Chuyện về mộ phần của phu thê Hà Tứ Lang kết thúc, Trinh nương cũng coi như đã hoàn thành mọi tâm nguyện, chỉ còn chờ Diệu nhi lớn lên, cưới cho hân một tức phụ, trưởng tử nàng đây sẽ hoàn toàn yên tâm.

Mọi chuyện đều nhàn hạ, Trinh nương bắt đầu lo lắng đến chuyện hôn sự của Tam Nha. Nàng hỏi Tam Nha hai lần, Tam Nha đều nói không có người trong lòng, nhưng nói về tiểu nhị của quây vải, Tam Nha lại không ứng.

Trinh nương dọn dẹp một đồng quần áo thay xong cần giặt, gọi Tam Nha hai tiếng mà không thấy đáp lại, vừa ra khỏi cửa phòng thì thấy Tam Nha hình như đang nói chuyện với ai. Đợi chốc lát, thấy vẻ mặt Tam Nha thẹn thùng tràn ngập tươi cười tiến vào.

Tam Nha ngẩng đầu, vừa nhìn thấy Trinh nương, sắc mặt liền trắng bệch, nàng không biết Trinh nương thấy được bao nhiêu, cần môi, có chút khấn trương hỏi, “Phu nhân đang tìm nô tì sao?”

Trinh nương cẩn thận đánh giá nàng một chút mới nói, “Đây có chút quần áo, người đem giặt đi.”

Tam Nha khẽ gật đầu, nhận lấy quần áo, đi hai bước rồi lại quay đầu lại, “Phu nhân, vừa rồi... vừa rồi Hạ Đình tiên sinh tới, nói tể tướng đại nhân đến, lão gia cần qua đó dùng cơm, bảo tối nay chúng ta cứ ăn thôi, đại thiếu gia học xong hẳn sẽ đón về.”

Trinh nương gật gật đầu, “Ta biết rồi, người đi đi.”

Tam Nha dạ một tiếng, rũ đầu xuống bước vào phòng bếp nấu nước.

Trinh nương nhìn theo nàng một lúc lâu, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, nha đầu kia.... Sẽ không coi trọng Hạ Đình đấy chứ?

Đến chạng vạng Hạ Đình quả nhiên đón Minh nhi trở về, Trinh nương giữ Hạ Đình lại ăn cơm, Hạ Đình cười, khéo léo từ chối, “Sư mẫu, học viện giờ không thể rời đi được, học trò phải trông coi, học trò đi trước.”

Trinh nương đành cầm một túi trà nhỏ đưa qua, nhét vào tay Hạ Đình, “Sư mẫu biết người không rảnh, uống trà thì được chứ, lá trà này cũng ngon, người cầm uống đi.”

Hạ Đình vui vẻ cầm lá trà, cứ nói mãi mấy câu cảm ơn, “Cảm ơn sư mẫu, vẫn là sư mẫu hiểu học trò.”

Minh nhi đứng bên cạnh cười hắc hắc không ngừng, “Tiên sinh còn biết làm nũng nữa chứ, bộ dáng giống đệ đệ của ta như đúc ấy.”

Hạ Đình cười ha ha, nhiều năm qua, hẳn cùng cả nhà Thẩm Nghị thật thân, Trinh nương thường thường cho hẳn chút đồ, có đôi khi là thức ăn, có đôi khi là kiện xiêm y, từ chối vài lần không được, từ từ không còn câu nệ nhiều như vậy nữa.

Tiến bước Hạ Đình, Trinh nương liếc mắt nhìn Tam Nha một chút, quả nhiên thấy Hạ Đình đã đi xa rồi, Tam Nha vẫn si ngốc nhìn theo.

Buổi tối Thẩm Nghị trở về, Trinh nương rót chén trà cho hẳn, “Hôm nay sao lại nhờ Hạ Đình tới chuyển lời, học viện sơ cấp không phải có một đồng chuyện chờ hẳn xử lý sao? Chẳng cũng để người ta đến nữa.”

Thẩm Nghị bật cười, “Ta cũng đâu sai xử gì hẳn, hẳn vừa lúc phải về phòng mình lấy này lấy nọ, thì để hẳn về chuyển lời luôn, tránh cho lại phải nhờ người khác đi lại.”

Trinh nương nghĩ nghĩ nói, “Hạ Đình không còn nhỏ nữa, hai mươi mấy rồi, nghĩ tới chuyện thành thân chưa?”

Thẩm Nghị mang vẻ kinh ngạc hỏi, “Nàng không biết?”

Lần này đến lượt Trinh nương nghi hoặc, “Biết gì chứ?”

“Hạ Đình đã cưới vợ rồi, năm trước vừa cưới đó, ta còn mua một khối dương chi ngọc tốt nhất làm lễ vật mà.” Thẩm Nghị uống ngụm trà, “Đang yên đang lành, quan tâm tới hôn sự Hạ Đình sao.”

Trinh nương có chút thất vọng, “Thì ra hẳn đã cưới vợ a, sao chuyện lớn như vậy chẳng cũng không nói một tiếng. Vậy thì hẳn là người nơi nào? Sao chưa từng gặp qua?”

Thẩm Nghị nhìn nàng thêm vài lần, “Cũng không phải chuyện lớn gì, thì hẳn là người ở gia hương, ở nhà phụng dưỡng cha mẹ chồng mà. Nhưng nghe Hạ Đình nói, năm nay sẽ đón lên đây, nương hẳn mong ôm tôn tử rồi, hai lão cứ tách ra mãi như vậy cũng không phải kế lâu dài. Ta nói nàng đó, sao tự đứng lại quan tâm tới Hạ Đình như vậy, aiz, ta nói nàng này, đừng nghĩ tới chuyện mai mối cho hẳn, chuyện khiến người ta chán ghét này đừng làm vẫn hơn.”

Trinh nương trừng mắt nhìn hẳn một cái, “Chẳng nói cái gì vậy, thiếp là loại người như vậy sao? Chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi mà.”

Hai người đang nói chuyện, nghe được thanh âm Tam Nha ở ngoài cửa, “Lão gia, phu nhân, nước rửa chân đã xong, nô tì mang vào cho hai vị?”

Trinh nương cao giọng nói, “Mang vào đi.”

Tam Nha khi vào, tuy rằng cúi đầu xuống, nhưng Trinh nương vẫn thấy hốc mắt nàng hồng hồng, mơ hồ có ánh nước.

Tam Nha đặt bồn nước xuống rồi lui ra ngoài, Thẩm Nghị đang rửa mặt, không phát hiện sự khác thường của Tam Nha, vừa lau mặt vừa nói, “Nàng đừng hỏi đến nữa, tiểu tử Hạ Đình này quả có phong phạm của ta, thành thân không bao lâu liền tách ra với nương tử, nhưng không hề xằng bậy. Mỗi lần nói tới nương tử hắn, vẻ mặt luôn vui mừng. Tân hôn rất ngọt ngào a....”

Người Tam Nha lão đảo một chút, Trinh nương lên tiếng ngắt ngang lời hắn, “Cái gì gọi là phong phạm của chàng, không biết xấu hổ! Mau tới ngâm chân đi.”

78. Chương 78: Hôn Sự Của Tam Nha

Hôm sau, Tam Nha sưng đỏ hai mắt, Trinh nương rốt cuộc vẫn không đành lòng, gọi nàng đến trước mặt, thẩm thía nói, “Ta biết ngươi.... Nhưng tối qua ngươi cũng nghe rồi đó, hắn đã cưới vợ rồi, ngươi không thể vội vàng muốn làm thiệp chúc. Hơn nữa, dù ngươi nguyện ý, hắn cũng đâu nhất định bằng lòng đâu, ngươi đã biết hắn từ khi hắn mười lăm mười sáu tuổi, nếu hắn có suy nghĩ này đã sớm nói với ta, ngươi nên vì bản thân mà tính toán cho tốt đi.”

Tam Nha ban đầu còn yên lặng rơi lệ, sau lại khóc không thành tiếng, “Phu nhân.... Ta.... Ta....”

“Ta vẫn luôn xem ngươi như muội muội, mấy năm nay từ khi ngươi vào nhà, ta cũng chưa bắt bẻ gì ngươi, ngươi giờ cũng không nhỏ nữa, Đông Oa cũng sắp gả đi rồi, ngươi còn muốn phí bao lâu nữa?” Trinh nương thở dài.

Tam Nha khóc vô cùng thương tâm, Cẩm nhi bên cạnh nhìn nàng đầy khó hiểu.

Trinh nương đưa khăn ra, “Lau mặt đi, hôm nay cứ khóc đi, sau này cũng đừng nghĩ đến hắn nữa, ta sẽ lưu ý giúp ngươi.”

Tam Nha gật đầu, cầm khăn lau mặt, quỳ xuống dập đầu với Trinh nương, “Nô tì đã hiểu, cảm ơn phu nhân đã dạy bảo.”

Trinh nương thở dài, “Ngươi ra ngoài đi, tự suy nghĩ cẩn thận vào.”

Tam Nha yên lặng lui ra ngoài, thật lâu sau mới mang vẻ mặt sưng vù đôi mắt hồng hồng tiến vào.

Hạ Đình năm nay sẽ đón phu nhân lại đây, Trinh nương sợ đêm dài lắm mộng, trực tiếp nói lộ với bên ngoài, muốn gả Tam Nha đi, không quá vài ngày, Phùng tiên sinh cùng Thẩm Nghị trở về nhà.

Phùng tiên sinh này cũng coi như một ky nhân, cả đời du sơn ngoạn thủy, hành văn làm thơ, cũng không thành thân. Nhiều năm bên người đều có một gã sai vặt theo cùng, Trinh nương không biết hôm nay Phùng tiên sinh cũng tới dùng cơm, thấy Phùng tiên sinh thì nói với Tam Nha, “Nhanh chút, xuống núi mua chút thức ăn chín về đây, thêm hai món nhé.”

Một bên ngượng ngùng nói với Phùng tiên sinh, “Tùy tiện làm vài món thôi, tiên sinh mời.”

Phùng tiên sinh cười ha ha, để gã sai vặt của mình chặn Tam Nha lại, “Không vội, ta không mời mà đến, quấy rầy rồi. Ta nhưng mang theo thứ tốt đến đó, nhìn xem.”

Gã sai vặt của Phùng tiên sinh lấy từ trong lòng ra một gói giấy, cười ha ha nói, “Lão gia nhà ta mua vịt, gà nướng, còn có chút tai lợn, kia....” Hắn ngốc ngốc gãi gãi đầu, “Lão gia thích ăn tai lợn, nhìn thật dọa người, làm thành rau trộn thì đỡ hơn.”

Trinh nương càng thêm ngượng ngùng, cười nói, “Sao lại để tiên sinh tiêu phí như vậy.” Nếu Phùng tiên sinh mua thực phẩm chín, Tam Nha sẽ không cần đi nữa, Trinh nương để Tam Nha mang theo gã sai vặt kia vào phòng bếp.

Phùng tiên sinh sáng khoái nói, “Một mình ta ăn chẳng vui, tìm đến Minh Chi uống vài chén.”

Thẩm Nghị mời Phùng tiên sinh vào nhà ngồi, Trinh nương muốn tới phòng bếp giúp đỡ, Minh nhi đã biết vào nhà trông đệ đệ Cẩm nhi.

Trình nương vừa tiến vào phòng bếp đã thấy Tam Nha mang về khó khăn đối phó với tai lợn kia, bọn họ chưa từng ăn tai lợn, tất nhiên không biết làm.

Gã sai vặt kia thấy Tam Nha khó xử, cười khờ nói, “Để ta làm, ta theo tiên sinh ăn thường xuyên, rất ngon đó.”

Trình nương cười cùng hần nói vài câu, “Ta nhớ người gọi Thương Thuật đúng không, xem ra đi theo lão gia nhà người học được không ít đâu.”

Thương Thuật ngốc ngốc, cười rộ lên cũng là bộ dáng thành thật, “Bẩm phu nhân, tiểu nhân gọi Thương Thuật. Tên này là tên được liệu đó, tiểu nhân khi mới đi theo lão gia ăn hồng bụng, nôn vài ngày, khiến tiểu nhân gần chết. Cứu được tiểu nhân lão gia liền đổi tên cho tiểu nhân thành Thương Thuật, nói loại thảo dược này chống bệnh, có tính nhẫn nại tốt. Nói đến cũng kỳ quái, tiểu nhân từ khi sửa lại tên này sẽ không sinh bệnh nữa.”

Miệng hần nói, động tác trên tay cũng không ngừng, nhanh chóng đem tai lợn cắt thành từng mảnh nhỏ, trộn gia vị, trộn lẫn rau dưa.

“Phu nhân, tai trư này trộn với rau ăn, thực thơm đâu, thật đó.”

Tam Nha đứng bên cạnh lau miệng nói, “Nhìn đã khó coi rồi, sao còn dám ăn.”

Thương Thuật đưa tai lợn đã trộn xong kia đưa đến trước mặt Tam Nha, “Thật sự rất thơm, không tin người ném thử đi.” Một mảnh lỗ tai lợn hồng nhạt đưa tới gần, dọa Tam Nha trốn về phía sau.

Trình nương cười ngăn họ lại, “Không sai, người mang đi thôi, nơi này cứ giao cho ta cùng Tam Nha được rồi, người không cần vào nữa.”

Thương Thuật lắc đầu, “Phu nhân đi nghỉ đi, còn chút đồ ăn ta làm được, ta sẽ làm rất nhiều món lạ đâu. Ngài mau ra nghỉ ngơi đi, tiểu công tử không thể rời người được, lại còn đại công tử nữa, trên đường cứ nhắc ngài suốt.”

Trình nương nghĩ nghĩ, lòng vẫn lo Minh nhi không trông được Cẩm nhi, “Được rồi, vậy người để đĩa tai lợn này cho ta, ta mang ra ngoài.”

Nói xong nhận đĩa tai lợn kia đi ra ngoài.

Thẩm Nghị đã dọn bàn xong, rót rượu cho Phùng tiên sinh cùng hần, Trình nương bưng tai lợn lên, Minh nhi vài bước nhảy qua, tò mò hỏi, “Đây là gì vậy?”

Phùng tiên sinh như hiến vật quý nói, “Đây chính là tai lợn do chính ta chuẩn bị, Minh nhi muốn ném thử không?”

Minh nhi mang về hứng thú bốc một miếng, cắn mấy cái nuốt xuống, “Ăn ngon lắm! Ăn ngon thật đó!”

Trình nương vỗ một cái lên mặt hần, “Có dưa mà không dùng sao? Chúng ta ăn cơm thế này sao hả?”

Minh nhi cười hắc hắc, ngồi xuống cầm dưa lên tiếp tục gắp mấy miếng vào miệng, vừa nhai nhóp nhép, vừa dựng ngón cái lên nói ăn ngon. Đáng thương cho Cẩm nhi, vốn đang cùng ca ca chơi đùa vui vẻ, kết quả ca ca vừa thấy mỹ thực đã bỏ chạy, khiến Cẩm nhi cầm món đồ chơi trong tay ném đi cho bớt giận.

Trình nương ôm Cẩm nhi lên, Thẩm Nghị thấy liền đón lấy Cẩm nhi ôm vào trong ngực, Trình nương hiện tại đang mang thai, Cẩm nhi lại rất nặng, đùa giỡn mà đá mấy cái cũng rất nguy hiểm.

Sau khi Trình nương ngồi xuống, Tam Nha lại bưng thêm hai đĩa vịt cùng gà nướng đã chuẩn bị xong lên, Phùng tiên sinh nhìn dáng người yếu điệu của Tam Nha, âm thầm gật đầu, nói với Thẩm Nghị cùng Trình nương ở đối diện, “Hôm nay ta đến, có một chuyện vui, nhưng không biết có thành hay không.”

Thẩm Nghị nói, “Tiên sinh cứ nói đi.”

Phùng tiên sinh chỉ chỉ ngoài cửa, “Đứa nhỏ Thương Thuật kia, khi ta thấy hần lần đầu thì hần mới sáu tuổi, người đối diện gây yếu chỉ còn da bọc xương, ta thấy đáng thương, dùng mười văn tiền mua hần về. Sợ thương tổn đến thân thể hần, ta cho hần chút cháo, đứa nhỏ kia khô khè uống đến sáu bát, bụng trưởng đến muốn vỡ, tương ăn kia... quả thật không biết đã bao ngày rồi chưa được ăn cơm. Aiz, đứa nhỏ số khổ a.”

Phùng tiên sinh uống chén rượu, nói tiếp, “Đời này ta không con cái, lúc trước chỉ là hứng thu nhất thời, sau thì bên người có thêm đứa nhỏ này, thời gian lâu, cũng coi hần như con mình vậy. Hần thành thật phúc hậu, mấy năm nay theo ta đi nam về bắc, cũng biết không ít chuyện, nhưng tính tình thì chẳng thay đổi.”

“Ta không có duyên với việc hôn phối, đối với chuyện này cũng không để ý, bất tri bất giác, cứ vậy mà chậm trễ đứa nhỏ này, thấy cũng đã là người hai lăm hai sáu tuổi, còn chưa có người chiếu cố. Cũng không thể để hần giống như lão gia phiền chán này, cả đời cô độc chứ, mấy hôn trước lại nghe nói tức phụ Minh Chi muốn làm mai cho Tam Nha, ta đã nghĩ nếu hai đứa có thể thành đôi, chẳng phải chuyện tốt hay sao.”

Phùng tiên sinh nói xong liền nhìn về mặt Thẩm Nghị cùng Trinh nương, Thẩm Nghị thật ra không sao cả, Trinh nương lại có chút chần chừ, Phùng tiên sinh nói, “Tức phụ Minh Chi, người không cần lo về chuyện tiền đồ của đứa nhỏ kia, ta sống nhiều năm như vậy trong tay cũng có không ít tiền, còn có chút đồ cổ tranh chữ, ta vẫn coi Thương Thuật là đứa nhỏ nhà mình, chờ ta trăm năm (ý chỉ chết), thì hần sẽ có một phần, lại nói đứa nhỏ kia mấy năm nay cũng học được không ít, biết chữ nghĩa, trong bếp là một đầu bếp giỏi, ngày sau ta cấp chút tiền, hai phu thê mở một tiệm ăn nhỏ, Tam Nha theo hần sẽ không chịu khổ.”

Thương Thuật đã theo Phùng tiên sinh gần hai mươi năm, Phùng tiên sinh cũng thật lòng vì hần mà lo nghĩ.

Trinh nương vừa nghe liền biết Phùng tiên sinh hiểu lầm, xua tay giải thích, “Tiên sinh hiểu lầm rồi, ta không có ý đó, nhưng đây là hôn sự của Tam Nha, trước khi ta đồng ý thì muốn hỏi ý nàng đã, không bằng ngài chờ vài ngày, chờ ta hỏi nàng xong, sẽ cho ngài câu trả lời.”

Phùng tiên sinh gật đầu, “Tức phụ Minh Chi, nếu Tam Nha cảm thấy Thương Thuật có chỗ nào không tốt, người giúp đỡ nói tốt một chút. Ta thấy cô nương Tam Nha này không tồi, không tâm cơ gì, người cũng tốt, thanh tú khả ái, việc này có thể thành thì tốt nhất.”

Không trách Phùng tiên sinh gấp gáp như vậy, nam tử 20 đã kết hôn, Thương Thuật năm ay đã hai mươi bốn, sang năm hai mươi lăm, cứ tiếp tục kéo dài sẽ không thu được nàng dâu tốt, trong thư viện vốn ít nữ, hần vốn nhìn trúng Đông oa, Đông Oa từ nhỏ đã dịu dàng phúc hậu, bộ dáng rất tốt. Nhưng Đông Oa cùng sai vật của Thẩm Huy là Phúc Sinh đã định thân rồi, cho nên Phùng tiên sinh lại nhìn trúng Tam Nha, Tam Nha tuy rằng hơi gầy, nhưng tính tình rất tốt, hơn nữa hần đã hỏi qua Thương Thuật, Thương Thuật cũng thật hài lòng.

Ngoài cửa, Tam Nha nghe hồi lâu, nàng cúi đầu lại quay về phòng bếp, nhìn Thương Thuật đang xào rau có chút ngây người, Thương Thuật vừa quay đầu đã thấy nàng đang nhìn mình chăm chăm, nghi hoặc nhìn mình từ dưới lên đánh giá một chút.

“Người đang nhìn gì vậy?”

Tam Nha lúc này mới lấy lại tinh thần, nói với Thương Thuật, “Ta... có chút khó chịu, người giúp ta bưng thức ăn lên đi.”

Thương Thuật lo lắng hỏi, “Người không sao chứ?”

Tam Nha có chút thẹn thùng vuốt vuốt tóc, lại có chút không kiên nhẫn nói, “Bảo người bưng lên thì bưng đi, nói nhiều như vậy làm gì.”

Thương Thuật liên tục nga nga nga đáp ứng, tiếp tục chuẩn bị thức ăn, cầm khăn tay lau lau tay, bưng hai đĩa lên, đi hai bước lại quay lại, “Tam Nha.... Nếu không thoải mái thì đi nghỉ chút đi, lát ta mang cơm qua cho người.”

“Ta không sao, người mau đi đi, đừng để lão gia phu nhân sốt ruột.”

Thương Thuật lo lắng nhìn vài lần, vẫn bưng thức ăn ra ngoài.

Tam Nha ngồi trước bếp thỉnh thoảng lại cho thêm củi đốt, Hạ Đình.... Nàng hần đã quên rồi nhỉ! Nàng chỉ là hạ nhân, hạ nhân thì cũng chỉ xứng với hạ nhân, giống Hỉ nhi tỷ, giống Đông Oan, tỷ nữ xứng với gã sai vật, đây mới là chuyện đúng đắn. Hạ Đình là cử nhân, có công danh, điều kiện trong nhà cũng tốt, cho dù coi trọng nàng, bọn họ cũng cách nhau một trời một vực, vĩnh viễn không thể ở cùng một chỗ.

Thương Thuật trở về, lặng lẽ ngồi xổm cạnh nàng không xa, không biết làm thế nào hỏi, “Tam Nha, sao người khóc vậy?”

Tam Nha lau nước mắt trên mặt, che mặt lại, “Đâu có đâu, khói khiến mắt đau.”

Thương Thuật đem nàng kéo qua một bên, đưa chiếc khăn đã thấm nước cho nàng, “Người mau lau mặt đi, ta thêm củi cho, bếp lò này khiến người ta khó chịu, ta làm ta làm.”

Tam Nha cầm khăn, nhìn dáng người cao lớn của Thương Thuật co lại bên bếp lửa, nhìn nhìn lại bộ dáng thành thật của hắn, thôi thôi, Hạ Đình tựa như giấc mộng của nàng, mộng thì lúc nào cũng rất đẹp, nhưng cũng mãi chỉ là vật hư vô thôi. Tỉnh mộng đi, nam nhân trước mắt này mới là người thích hợp nhất với nàng.

Tiến bước Phùng tiên sinh, Trình nương đang nghĩ làm thế nào nói chuyện này với Tam Nha, Tam Nha đã đứng ngoài cửa, “Phu nhân, ta có thể vào không?” Thanh âm của nàng có chút run rẩy, nhưng lại tràn ngập kiên định.

Trình nương thở dài, “Người vào đi.” Thấy Tam Nha cúi đầu bước đến, nàng vừa nói chuyện Phùng tiên sinh vừa đề cập, Tam Nha đã quỳ xuống dưới chân nàng.

“Nô tì muốn xin phu nhân, mong phu nhân chờ hết tháng này rồi, để nô tì xuất giá.”

Thẩm Nghị nhìn nhưng không nói, ôm Cẩm nhi ra ngoài, còn kéo theo Minh nhi rời đi.

Trình nương thở dài một tiếng, “Người nghe thấy rồi?”

Tam Nha rơi lệ đầy mặt, gật đầu, “Nô tì đồng ý, phu nhân, nếu không phải lúc trước ngài nhìn trúng nô tì, hiện tại nô tì còn không biết đang ở nơi nào chịu khổ chịu tội nữa, từ lúc theo phu nhân, lão gia phu nhân luôn đối xử tốt với nô tì, nô tì vẫn luôn nghĩ tạc trong lòng. Cuộc sông bây giờ là phúc khí mấy kiếp của nô tì, nô tì đồng ý, nô tì thực sự đồng ý.”

Trình nương nâng nàng dậy, “Người đồng ý, ta tất nhiên sẽ không ngăn người. Nhưng có câu này người nên nhớ kỹ, nếu người đã tự nguyện gả đi, vậy có những người không nên nhớ tới thì đừng nên nhớ, không nên để trong lòng thì đừng giữ lại nữa, tương lai trong sinh mệnh của người, chỉ có Thương Thuật mới là nam nhân duy nhất mà người có thể nghĩ đến có thể giữ trong lòng.”

Tam Nha ôm mặt khóc lớn, hôm nay hãy để nàng khóc đủ đi, qua hôm nay, cái tên Hạ Đình này, cái người tên Hạ Đình này, nàng đều phải học quên.

79. Chương 79: Minh Nhi Tòng Quân

Qua ba tháng, Thẩm Phong lại gửi thư đến, nói Phùng thị sinh một nữ nhi, Thẩm Phong đặt tên Thẩm Tùy Quân, Liêu thị vừa thấy là nữ nhi thì có chút không vui, ngay cả nữ danh cũng không kịp đặt. Phùng thị ở nhà thường khóc, không khí trong nhà rất áp lực, Thẩm Phong ở nhà cảm thấy rất không tốt.

Thẩm Nghị cùng Thẩm Huy đều gửi thư tới mong hấn bớt buồn, Thẩm Nghị dưới đề nghị của Trình nương còn viết thư cho Tranh nhi đang nhậm chức, hỏi hấn có muốn đón Phùng thị cùng đứa nhỏ đi không, miễn cho bà bà với tức phụ nhìn nhau thì khó chịu.

Trình nương cũng viết thư về khuyên giải an ủi Liêu thị, dù nói thế nào, nữ nhi của Phùng thị cũng là tôn trưởng nữ của Thẩm gia, lại nói là đứa nhỏ đầu tiên, không thể quá khát khe được. Còn khuyên nàng để Phùng thị theo nhậm chức, như vậy cũng có thể mau sinh thêm đứa nhỏ, Liêu thị cùng Thẩm Phong còn trẻ, bên cạnh còn có Khâm nhi, không có trẻ con tranh cãi âm ỉ, thanh tĩnh chút.

Sau, Liêu thị hồi âm, nói đồng ý để hết tháng chờ Phùng thị khỏe hơn thì sẽ mang theo đứa nhỏ theo Tranh nhi nhậm chức, nhưng đưa ra yêu cầu phía nhanh chóng sinh được tôn tử.

Trình nương cùng Hoa Đào nhìn thư đều thở dài, Liêu thị thật sự rất muốn ôm tôn tử.

Đông oa đã thành thân với Phúc Sinh sau khi Tam Nha đính hôn cùng Thương Thuật không bao lâu, sau khi thành thân vẫn hầu hạ bên người Thẩm Huy cùng Hoa Đào.

Mấy tháng sau, Trinh nương sinh nữ nhi, Thẩm Nghị gọi là Thẩm Gia Trân. Ấm chỉ nữ nhi đoan trang xinh đẹp như Trinh nương, Thẩm Nghị cùng Trinh nương rất cuộc cũng được thỏa nguyện, có một nữ nhi tri kỷ.

Không lâu sau, Thẩm An cũng truyền tin đến, Hâm nhi thành thân, cưới cô nương Đường gia, một thương gia Chu Châu.

Mười năm sau

~~Chớp mắt, Thẩm Gia Minh đã mười bảy tuổi, trưởng thành một đại tiểu tư. Hắn cứ kiểm tra mãi áo giáp trên người mình, lại đùa nghịch thanh kiếm trên lưng, đem cây cung Mộ Dung tướng quân cho hắn lúc đó đeo sau lưng, ngẩng đầu nhìn cha mẹ đang đứng gác lệ ở cửa.

“Cha... nương ...” Giọng nói của hắn có chút nghẹn ngào, nương đã khóc mấy ngày, điều này vẫn luôn khiến cha đau lòng, nơi thái dương của cha, cũng thấp thoáng những sợi tóc bạc.

Thẩm Nghị gật đầu, đến gần hắn sửa sang lại khôi giáp nặng nề trên người hắn một chút, “Đừng gây thêm phiền toái cho Mộ Dung tướng quân, quân doanh không giống như nhà mình, đừng cậy mạnh so dững khỉ, cũng đừng đánh nhau với người ta, đừng làm bản thân bị thương, biết chưa?”

Minh nhi gật gật đầu, lau nước mắt nơi khóe mắt, kiên định rõ ràng đáp một tiếng, “Vâng!”

Thẩm Nghị thở dài, Minh nhi từ khi đủ mười sáu tuổi, có thể bắt đầu dùng cung kia liền một lòng muốn vào quân doanh, thậm chí đã trộm đi vài lần rồi, người tuy rằng bị bắt trở lại, nhưng tâm đã sớm bay đi. Thẩm Nghị khuyên cũng không khuyên được, thật vất vả dùng mọi biện pháp giữ hắn lại thêm một năm, năm nay thì dù làm thế nào cũng không ngăn được.

Nhi tử toàn tâm toàn ý muốn tòng quân, hắn còn có thể nói gì, đành đồng ý để nó đi thôi. Vì chuyện này, Trinh nương đối hắn, mấy ngày rồi không để ý đến hắn, Thẩm Nghị cười khổ, nhiều năm phu thê, Trinh nương đúng là lần đầu tiên đối xử với hắn như vậy.

Trinh nương xoa xoa tóc Minh nhi, nhi tử lớn rồi muốn rời nhà, còn muốn tòng quân nữa, không phải khiến người làm nương như nàng đau lòng sốt dạ hay sao? Cũng may Mộ Dung tướng quân đã đưa tin, Minh nhi vừa đi, sẽ ở bên người tướng quân, cho dù sau này có thật sự ra trận giết địch, cũng có thể an toàn hơn chút.

Trinh nương giúp nhi tử sửa sang lại vật áo, rơi lệ dặn, “Phải chú ý an toàn, viết thư cho nương nhiều chút, nương muốn biết được mọi chuyện con đang làm thôi, được không con, có nghe chưa?”

Mũi Minh nhi cay cay, dùng sức gật đầu, sự hưng phấn vài ngày trước đó biến mất, giờ phút này trong lòng hắn đều tràn ngập cảm giác không muốn rời nhà.

Thẩm Huy cũng đến tiễn Minh nhi, hắn tràn đầy vui mừng nhìn Minh nhi, “Nam nhi chí tại bốn phương, kiến công lập nghiệp, bảo vệ quốc gia mới là bản sắc nam nhi! Cố gắng!”

Minh nhi khụt khịt, nuốt xuống cảm giác chua chua kia, cười đáp ứng, “Đã biết, tam ba phụ.”

Hoa Đào từ lâu đã khóc không kiềm chế được, tiến lên làm như đánh hắn một chút, “Viết thư nhiều cho cha mẹ cháu vào, đứa nhỏ này a, nói không cho đi thì lại càng muốn đi, về sau tam bá mẫu không lo lắng cho cháu nữa.”

Minh nhi áy náy cúi đầu, thấp giọng nói, “Tam bá mẫu, cháu đi rồi, nương cháu gần đây cứ khóc mãi, bá mẫu lúc rảnh rồi đến chơi với nương cháu, tâm trạng nương không tốt lắm.”

Hoa Đào tiến lên kéo tay hắn, “Ta biết, cháu cũng bảo trọng sức khỏe a.”

Minh nhi cười gật đầu.

Uông Thừa Trạch tiến lên cho hắn một quyền, đánh lên vai Minh nhi, “Hai ta từ nhỏ đã đánh nhau, ngày bé ta đánh không lại đệ, nay đệ đi quân doanh, cũng không được để cho người ta đánh ngã đó.”

Năm nay Uông Thừa Trạch vừa cưới đại nữ nhi Thẩm Gia Ngọc nhà Thẩm Huy Hoa Đào, hai năm trước thi được thành tích tốt, hiện tại làm ghi chép tại Hàn Lâm viện.

Mất Thẩm Gia Ngọc cũng hồng hồng, nói với Minh nhi, “Minh đệ, đệ phải tốt đó.”

Minh nhi đặt tay Ưng Thừa Trạch lên Thẩm Gia Ngọc, “Khi hai người thành thân đệ đã nói qua rồi, tuy rằng huynh giờ là tỷ phu ta, nhưng nếu huynh đối xử không tốt với tỷ ta, ta sẽ vẫn đánh huynh rằng rơi đầy đất. Mau qua dỗ tỷ tỷ ta đi, mới thành thân một hai tháng đã khóc, xem người ta không cười chết hai người đi.”

Nhi tử của Thẩm Huy Hoa Đào Thẩm Gia Đặc chỉ kém nửa tuổi so với Minh nhi, vỗ bả vai minh nhi nói, “Ca, huynh yên tâm đi, nếu tỷ phu dám bắt nạt tỷ tỷ, đệ giúp huynh đánh huynh ấy.”

Minh nhi cười ha ha, “Được, đệ cũng cố gắng học tập, chiếu cố tốt cho cha nương đệ.”

Thẩm Gia Đặc gật gật đầu, “Vâng.”

Minh nhi đi đến trước mặt Cẩm nhi năm nay đã mười hai tuổi, xoa xoa đầu nó, hoàn toàn làm rối tung tóc hần, chọc cho Cẩm nhi đang khóc bất mãn trừng hần một cái, Minh nhi ngồi xuống, ôn hòa nói với Cẩm nhi, “Cẩm nhi, ta biết đệ luôn rất thông minh, nhưng không cần lo lắng. Đại ca phải đi, đệ về sau chính là nam tử hán dũng cảm nhất gia đình này, đệ phải chăm sóc tốt cho cha mẹ, còn phải chăm sóc tốt uội muội nữa, biết chưa?”

Cẩm nhi mất hứng đá hòn đá nhỏ bên chân, ngữ khí có chút trách cứ nói, “Huynh mới là đại ca, huynh vì sao không tự chăm sóc cha mẹ, chăm sóc muội muội chứ?”

Trần muội được Cẩm nhi cầm tay cũng đứng bên cạnh gật đầu, nhẹ nhàng lôi kéo tay Minh nhi, “Đại ca, huynh cũng không thể đi thì không được a?”

Minh nhi mỗi tay một đứa, dùng sức xoa xoa đầu hai hài tử này, cười nói, “Đại ca đi bảo vệ quốc gia, đây cũng là đại sự mà, Cẩm nhi, đệ cần chăm sóc tốt cho cha mẹ cùng muội muội, biết chưa?”

Cẩm nhi không cam tâm tình nguyện nói, “Biết rồi.”

Minh nhi hôn lên khuôn mặt mềm mềm của muội muội, lại nhéo nhéo mặt Cẩm nhi, đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc, “Cha, nương, tam bá phụ, tam bá mẫu, tỷ tỷ tỷ phu, đệ đệ muội muội, con đi đây.”

Minh nhi khấu đầu vài cái với Thẩm Nghị Trinh nương, sau đó dứt khoát xoay người, đối với binh lính chờ bên ngoài sơn môn, “Đi thôi!” Xuất môn xoay người lên ngựa, lại quay đầu nhìn tiểu viện kia, Minh nhi hít sâu một hơi, quay đầu lại, giờ roi đánh ngựa, “Giá!”

“Minh nhi... Con phải viết thư thường xuyên a...” Trinh nương khóc chạy theo, Thẩm Nghị vội vàng đuổi theo.

Trần muội oa một tiếng khóc lên, Cẩm nhi cũng khóc, hai tiểu tử nắm tay, vừa chạy vừa kêu, “Ca ca, đại ca, người đừng đi...”

Thẩm Gia Đặc bước lên trước vài bước ngăn hai hài tử lại.

Nước mắt Minh nhi nơi khóe mắt theo gió bay về phương xa, phía sau vang lên những tiếng khóc nức nở, ngày sau dù hần ở nơi nào, hần cũng vĩnh viễn không thể quên được ngày hôm nay.

Thẳng đến khi thân ảnh Minh nhi đi thật xa, Thẩm Nghị mới mang theo Trinh nương, dẫn bọn nhỏ về nhà. Về trong nhà, Phùng tiên sinh hỏi Thẩm Nghị, “Đứa nhỏ đi rồi?”

Thần sắc Thẩm Nghị ảm đạm gật gật đầu.

Thương Thuật bưng đồ ăn lên, Trinh nương không chút khẩu vị, bước thẳng vào phòng ngủ. Thẩm Nghị thở dài, đón tiếp Phùng tiên sinh chùng phu thê Thẩm Huy, phu thê Ưng Thừa Trạch còn có ba đứa nhỏ ngồi xuống ăn cơm.

“Chúng ta ăn trước đi, tâm trạng nàng không tốt, tối phần nàng chút thì được rồi.”

Thẩm Nghị nhìn Thương Thuật tới tới lui lui chuẩn bị thức ăn, xin lỗi nói, “Còn bắt người phải tới hỗ trợ, chậm trễ việc làm ăn của người.”

Thương Thuật không việc gì xua tay, “Tứ gia đừng nói như vậy, tiểu điểm nghỉ một ngày cũng không sao, các người ăn cơm trước, ăn cơm trước đi.”

Phùng tiên sinh cũng nói theo, “Chỉ chậm trễ một ngày thôi, không phải chuyện lớn gì cả, Thương Thuật a, người cũng ngồi xuống ăn chút đi.”

Thương Thuật cười ngốc ngốc, “Không được đâu lão gia, tiểu nhân lại làm thêm hai món nữa, Tam Nha giờ đang ở cũ, đại Ný nhi còn nhỏ không thể chăm sóc được, ta phải quay về xem sao.”

“Không sao, cứ vậy đi. Chúng ta ăn chút rồi cũng về thôi.” Mọi người đều khuyên, để Thương Thuật về trước chăm sóc Tam Nha đang ở cũ. Thương Thuật nghĩ nghĩ, đồng ý với mọi người, mình thì về trước.

Thương Thuật cùng Tam Nha sau khi thành thân, Phùng tiên sinh quả nhiên giống như ngày trước đã nói, xuất chút tiền để Thương Thuật mở tiệm, Thương Thuật không muốn bọn họ tách nhau quá xa, cũng nghĩ ở gần thì có thể chăm sóc Phùng tiên sinh, liền mở một cửa hàng nhỏ dưới chân núi, chuyên cung cấp cho những người lui tới học tập, hoặc cha mẹ tới thăm đứa nhỏ, tiên sinh trong thư viện nếu đặt bàn tiệc, cũng sẽ đặt trong quán của hắn.

Tay nghề Thương Thuật rất tốt, lại chịu khó, Tam Nha cũng chịu được khổ, phu thê hai người lại phúc hậu thành thật, sinh ý chỉ góp phần vun đắp thêm.

Trình nương cũng đem khế ước bán thân trả lại cho Tam Nha, mua đồ hồi môn cho nàng, trả lại cho nàng một chút tiền riêng, Trình nương không muốn để Tam Nha ở mãi bên người mình, Hạ Đình sớm chuyển khỏi viện của các tiên sinh độc thân, mang theo phu nhân ở trong một tiểu viện độc lập, mỗi ngày ngăn nắp đầu không thấy, cúi đầu gặp, nàng sợ xảy ra chuyện gì.

Suy nghĩ này, Trình nương biết, Tam Nha hiểu được, những người khác lại không hiểu. Chỉ khen Trình nương có lòng lương thiện, nhất là Thương Thuật, tràn ngập cảm kích. Hai phu thê sau khi thành thân sinh nữ nhi đại Ný nhi, hai năm sau lại sinh nhị Ný nhi, hiện tam Tam Nha vừa sinh nhi tử đầu tiên, còn đang ở cũ đâu.

Bữa cơm này mọi người ăn cũng không ngon, cơm nước xong Hoa Đào cùng Thẩm Gia Ngọc giúp thu dọn bát đĩa, Hoa Đào còn phần lại cơm cùng thức ăn nóng trong nồi, Thẩm Gia Ngọc dặn Cẩm nhi, “Đồ ăn này còn nóng, đến tối để cho nương để ăn, nương để cả ngày hôm nay chưa ăn gì, cứ như vậy thân thể sẽ không chịu nổi đâu.”

Cẩm nhi gật gật đầu.

Tiến bước mọi người trong phòng, Thẩm Nghị bước vào trong buồng, trên giường lộ ra một người, còn nghe thấy âm thanh nức nở thật khê. Thẩm Nghị thở dài, đi đến ngồi xuống bên giường, từ từ kéo chăn ra.

“Đừng khóc nữa, dậy ăn cơm thôi. Đừng để bọn nhỏ chê cười.”

Trình nương quay mặt đi, không để ý tới hắn.

Thẩm Nghị ôm Trình nương vào lòng, an ủi nói, “Hiện tại lại không có chiến sự, Minh nhi vào quân doanh cũng chỉ là đi thao luyện thôi, cường thân kiện thể, không gì không tốt. Mộ Dung tướng quân thật chiếu cố nó, đã đồng ý để Minh nhi bên cạnh hắn, Hoàng Thượng cũng nói, vài năm nữa sẽ phong quan cho đứa nhỏ, lưu lại kinh làm võ tướng.”

Không biết là câu nói nào đã động chạm, Trình nương càng khóc to hơn, “Chàng đừng nghĩ rằng thiếp không biết, ngày đó chàng nói chuyện cùng hoàng đế thiếp đều nghe thấy, Uy quốc hiện đang rục rịch, xâm phạm lãnh thổ chúng ta, hoàng đế còn muốn phát binh chinh phạt Uy quốc nữa. Đây cũng gọi không chiến sự sao? Nếu thật sự bình tĩnh như lúc trước, thiếp sẽ như vậy sao?”

Thẩm Nghị cau mày, “Lời này không thể nói lung tung, nàng có biết ta luôn không can thiệp chuyện triều chính, Hoàng Thượng mới có thể thường xuyên hỏi ý kiến của ta. Cho dù Hoàng Thượng phát binh chinh phạt, cũng sẽ không để một tiểu tử mới tham gia quân doanh đi tác chiến, nó ít nhất phải mất thêm vài năm lịch lãm. Lại nói trong triều có biết bao nhiêu tướng quân, sao nhất định phải để Mộ Dung tướng quân đi chinh phạt, hơn nữa, Hoàng Thượng cũng chỉ lo lắng vậy thôi, cũng đâu nói nhất định phải xuất binh.”

Trình nương bán tín bán nghi hỏi, “Thật sao? Minh nhi đi thật sự không có việc gì?”

Thẩm Nghị thở dài một tiếng, “Nữ nhân cứ thích suy nghĩ lung tung. Minh nhi muốn đi tới quân doanh thao luyện, cũng thể nghiệm xem chiến trường là thế nào.”

Nói xong hần thấy cửa màn khẽ rung động, sau đó một tiểu đầu thập thò, Thẩm Nghị gật gật đầu, Trần muội bưng cơm, thật cẩn thận bước vào.

“Nương, nương mau ăn cơm đi, cơm này còn nóng, lạnh sẽ không ăn được nữa.” Trần muội cau mày, cực nhẫn nại mới không làm rơi bát xuống.

Nữ nhi nói nóng, Thẩm Nghị nhận lấy bát, quả nhiên vừa lấy từ trong nồi ra, nóng bỏng tay. Nhìn nhìn lại tay nữ nhi, đã nóng đến đỏ, lúc này đang dùng sức thổi đầu.

Trình nương vội vàng vén chăn lên xuống giường, lấy nước lạnh đặt trong bồn, nhìn bàn tay nhỏ bé của nữ nhi bị nóng đến hồng hồng, tức giận nói, “Nhị ca con đâu? Sao lại không vào đây? Con bưng vào sao lại không đưa con cái khăn để lót tay vậy?”

Trần muội ngâm tay vào nước lạnh, mặt mày cũng giãn ra, nàng nghiêng đầu, đáng yêu nói, “Nhị ca nói, nếu con bưng vào, nương sẽ ăn mà.”

Trình nương chán luôn, Thẩm Nghị cũng cười khổ, “Được rồi, nàng ăn cơm đi, ta giúp Trần muội bôi thuốc.” Thấy Trình nương còn giận, không khỏi khuyên nhủ, “Nàng còn không biết tính xú tiểu tử kia, vĩnh viễn cũng không biết nó đang nghĩ gì nữa, đầy bụng mưu ma chước quỷ. Lúc này khẳng định không biết đã chạy đi đâu mất rồi.”

80. Chương 80: Biên Cương Bùng Nổ Chiến Hỏa

Trên Kim Loan điện, không khí thật áp lực, hoàng đế đen mặt, chỉ vào Hàn tướng đứng bên dưới nói, “Khanh nói lại tình hình cho bọn họ nghe.”

Hàn tướng đứng ra, “Dạ.” Thần sắc hần nghiêm túc nhìn một vòng xung quanh, cất cao giọng nói, “Hôm trước nhận được tin tức của quân coi giữ biên cương, phát hiện ngay cạnh biên cương của ta, Uy quốc xó xu thể phát binh. Mùa xuân năm nay, Uy quốc cướp lương thực của dân chúng nước ta, làm ấy ngàn dân chúng không có cơm ăn. Tháng tư, qtiểu cổ uân mã Uy quốc cướp hơn một trăm hộ dân nơi biên cương chúng ta, trong đó nữ nhi lớn tuổi đem bán, thám tử báo với ta, Uy quốc đem dân nước ta thành nô lệ mà buôn bán, ngay cả hài đồng cũng không tha.”

Triều đình im lặng, mọi người thật sự mới nghe được tin này lần đầu.

Hàn tướng nói tiếp, “Ngày trước, Uy quốc bắt đầu tập kết quân đội, đầu tiên là tiểu cổ quân đội từ từ tiềm hành (di chuyển ngầm), đóng quân cách biên cảnh nước ta khoảng 100 dặm, hình thành hai thể ngọng kìm, muốn xâm phạm lãnh thổ nước ta.”

Hàn tướng nói xong, hành lễ với hoàng đế rồi lui ra, hoàng đế bình tĩnh nhìn mọi người, “Các vị ái khanh, các khanh cũng nghe rồi đó. Dân chúng biên cương đang chịu khổ, chiến hỏa cũng sắp nổ ra, các người có ý kiến gì không?”

Chúng thần nhỏ giọng nghị luận, một lát sau, có một vị quan đứng ra, “Tâu hoàng thượng, vi thần nghĩ rằng, quốc cùng quốc hần cần dĩ hòa vi quý*, đám người man di này, hần rằng hãm mộ sản vật phong phú của nước ta, nếu chúng ta có thể ban cho họ những vật phẩm họ cần, có thể khiến bọn hần lui về, cũng có thể tránh khỏi cảnh chiến tranh lăm than.”

(*dĩ hòa vi quý: quý trọng hòa bình, ưu tiên hữu hảo)

Lời hần vừa nói ra, chúng thần lại bắt đầu nghị luận. Các đời đã qua, đánh giặc đều là chuyện cực kỳ cơ bản để lập quốc, đánh giặc cần hao phí nhân lực vật lực tài lực, hơn nữa nếu quy mô lớn, binh lính trong quân đội không đủ còn phải chiêu binh trong cả nước, như vậy sẽ giảm bớt sức lao động, do đó dẫn tới việc sức sản xuất trong nước bị chậm lại.

Nói như vậy, giữa quốc gia với nhau, đều hết sức bảo trì hữu hảo, đánh giặc là chuyện tổn hại bất lợi, trừ phi đại quân chủ quá dã tâm muốn xâm lược nước bạn, chỉ cần là minh quân, sẽ không dễ dàng xuất binh.

Hàn tướng hừ lạnh một tiếng, “Lương đại nhân không nghe rõ thật hay đang giả vờ nghe không rõ? Người man di Uy quốc trong miệng ngài tôn thờ thần vô lực, vật lực rất khó khiến bọn họ khuất phục. Ngài

cho rằng tiểu hài tử đánh nhau sao, lấy được viên đường thì sẽ dừng lại? Lần này Uy quốc còn chiêu binh tập kích, mắt thấy chính là trận thế mưa to gió lớn, lúc này còn nói đến dĩ hòa vi quý, có ích lợi gì hay sao? Chỉ sợ người Uy quốc thu được lợi ích còn tát ngài thêm một cái!”

Lời này của Hàn tướng không chút khách khí, vị Lương đại nhân kia đỏ mặt lên, nói, “Vi thần không có ý này. Vi thần chỉ không muốn binh lính máu chảy thành sông, sinh thêm sát nghiệt a!”

Bách quan trong triều bắt đầu thảo luận, một bên lấy Lương đại nhân dẫn đầu theo thuyết dĩ hòa vi quý, một bên lấy Hàn tướng cầm đầu chủ trương tích cực ứng chiến, tại triều đình âm ỹ không thôi.

“Đủ!” Hoàng đế giận quát một tiếng, “Trẫm bảo các người nghị sự, không bảo các người cãi nhau.”

Hoàng đế giờ phút này vô cùng tức giận, hần đứng dậy từ long ỷ, nghiêm túc nói, “Uy quốc có ý đồ xâm lăng, sao có thể bỏ qua! Trẫm quyết ý triệu tập quân đội, dẫm nát nhuệ khí này! Oai nghiêm của thiên triều ta, không thể xâm phạm!”

“Hoàng Thượng....”

Hoàng đế nâng tay, cao giọng nói, “Không cần nói nữa, hôm nay dám bắt con dân ta, ngày mai liền dám làm loạn nước ta! Trẫm hiện tại muốn biết, vị tướng quân nào đồng ý dẫn binh đi tiên phong?”

Mộ Dung tướng quân là người đầu tiên tiến lên quỳ xuống, “Thần nguyện mang binh, cùng địch quốc tử chiến!”

Hoàng đế hơi hơi động dung, “Mộ Dung tướng quân, tuổi tác khanh đã cao, có thể...”

“Hoàng Thượng!” Mộ Dung tướng quân quỳ xuống dập đầu, “Thần năm nay mới sáu mươi năm, thân thể khỏe mạnh, đúng là thời điểm thích hợp vì nước mà gắng sức! Hoàng Thượng, ngài nghe lời thần, thân năm nay đóng quân tại biên cương, quen thuộc những chuyện nơi biên cương cùng địa hình. Hơn nữa năm đó Uy quốc cũng nhiều lần xâm phạm lãnh thổ nước ta, mỗi lần chiến tranh, thần đều tham gia, đối với bố trí binh, chiến thuật của các tướng lãnh đối phương cũng rất quen thuộc. Cho nên Hoàng Thượng, lần này thần chính là người thích hợp nhất!”

Hoàng Thượng tự hỏi một chút, “Được! Trẫm đồng ý thỉnh cầu của Mộ Dung tướng quân, lần này khanh xuất binh, nếu đối phương không có động tĩnh, thì yên tĩnh xem động tĩnh của đối phương, xem bọn hần muốn làm gì. Nếu đối phương động binh, giết không tha!”

“Thần tuân mệnh! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Mộ Dung tướng quân trịnh trọng tiếp nhận binh phù, bước khỏi kim điện.

Biết Mộ Dung tướng quân lần này cần xuất binh đánh địch, Trình nương hoàng, lập tức nói với Thẩm Nghị, “Tướng công, chàng mau đi hỏi thăm, Minh nhi có phải đi theo hay không? Nó mới vào quân doanh mấy tháng, sao lại lên chiến trường rồi?”

Thẩm Nghị gật gật đầu, nói với Cẩm nhi, “Cẩm nhi, ở nhà chăm sóc tốt cho nương cùng muội muội con, cha đi đại doanh Kinh Giao.”

Cẩm nhi biết chuyện nghiêm trọng, liên tục gật đầu.

Thẩm Nghị không dám chậm trễ, phi ngựa thật nhanh tới đại doanh Kinh Giao, kết quả lại bị chặn ngoài cửa, bởi Mộ Dung tướng quân muốn chỉnh đốn quân đội xuất phát, chiến sự sắp xảy ra, trong quân doanh không có bất kỳ kẻ nào xuất nhập, để ngừa thám tử trà trộn vào.

Thẩm Nghị lại quay đầu cưỡi ngựa chạy nhanh tới kinh thành, quan binh thủ thành cũng giới nghiêm, Thẩm Nghị không thường xuất nhập kinh thành, quan binh cũng không biết hần. May mà Thẩm Nghị đã sớm phòng trừ sẵn, trên người mang theo lệnh bài hoàng đế cho hần, cứ như vậy xông vào hoàng cung, vừa thấy hoàng đế liền hỏi, “Hoàng Thượng, lần này Mộ Dung tướng quân xuất binh sao?”

Hoàng đế tựa hồ sớm đoán được hần sẽ đến vậy, đỡ Thẩm Nghị ngồi xuống, “Tiên sinh không cần vội, lần này quả thật do Mộ Dung tướng quân mang binh tới biên cương bình loạn.”

Thẩm Nghị bắt lấy tay hần hỏi, “Vậy Minh nhi thì sao?”

Thần sắc hoàng đế khẽ biến, nói, “Tiên sinh, Minh nhi hiện tại là binh lính ở dưới trướng Mộ Dung tướng quân, tự nhiên phải theo cùng rồi.”

“Vậy... có thể phải đánh giặc sao?” Thẩm Nghị vội vàng hỏi.

Sắc mặt hoàng đế hơi tối lại, “Tiên sinh, ta không muốn lừa ngươi. Theo tin thám tử báo lại, đánh giặc là chuyện nhất định. Uy quốc phái một tướng quân họ Sơn Mộc đến, đã nhiều lần quấy nhiễu binh lính trông coi biên cương của ta. Xung đột to nhỏ đã nảy sinh nhiều lần, hiện tại bọn họ tàng trữ binh lực, đánh trận, là chuyện không thể tránh khỏi.”

“Vậy....” Thẩm Nghị suy sụp.

“Tiên sinh.” Hoàng Thượng nghiêm túc nói, “Tiên sinh, Minh nhi là nhi tử của ngươi, ta cũng vẫn coi hấn như đệ đệ, nhưng không chỉ mình hấn có cha mẹ thân nhân, ngươi nhìn những tấu chương đó đi, Uy quốc cướp đoạt biết bao dân chúng nước ta, có đứa nhỏ thậm chí còn chưa đầy ba tuổi. Tiên sinh, đây là bảo vệ quốc gia, ngươi yên tâm, Minh nhi là người được Mộ Dung tướng quân mang theo, không sao đâu.”

Từ hoàng cung rời đi trời đã sớm chạng vạng, Thẩm Nghị không biết sao mình đi ra được, hấn đang nghĩ, nên nói thế nào với Trinh nương, nhi tử thật sự phải ra chiến trường, chuyện nàng vẫn lo lắng đã xảy ra.

Thẩm Nghị cảm thấy mình rất cuộc vắn rất ích kỷ, quyết định của hoàng đế rất đúng, quân nhân cần bảo vệ quốc gia, nhưng vì sao hấn vẫn muốn trách mắng hoàng đế đâu? Vì sao sớm không đánh muộn không đánh, lại cố tình chờ đến khi nhi tử Thẩm Nghị hấn vừa tiến quân doanh lại đánh?

Vừa về tới thư viện, trong nhà đã sớm ngồi đầy người, vừa thấy hấn trở về đều chạy qua hỏi, “Sao rồi? Tình huống hiện tại ra sao?”

Trinh nương tiến lên, nước mắt lưng tròng hỏi hấn, “Chàng có gặp con không? Nó thế nào? Lần này nó không đi đúng không?”

Thẩm Nghị kinh ngạc nhìn thê tử, nói thật từ tốn, “Quân doanh không cho vào, ta tiến cung. Hoàng Thượng nói, bảo vệ tổ quốc là trách nhiệm của quân nhân, Mộ Dung tướng quân muốn đi, nó cũng muốn đi.”

Thẩm Nghị chờ thê tử gào khóc, hấn rất hiểu cảm thụ trong lòng thê tử.

Nhưng Trinh nương không khóc, nàng sau khi hiểu được lý do Minh nhi lên chiến trường, đột nhiên trở nên trấn tĩnh, nàng thở dài một hơi, “Thiếp biết nó ở đâu thì được rồi, nó sẽ không có việc gì, nó nhất định không có việc gì.”

Mọi người thấy, cũng không biết nên khuyên gì.

Ngày hôm sau, Minh nhi gửi thư đến, trong thư viết hấn sắp xuất chinh, vì sợ cha mẹ lo lắng, cho nên trước khi đi viết phong thư này, còn nói đi biên cương, không biết bao lâu nữa mới lại viết thư được, nhưng hấn vẫn sẽ cố gắng viết thật nhiều, để Trinh nương cùng Thẩm Nghị yên tâm.

Ngay khi đọc thư kia, tâm Thẩm Nghị cũng an tâm đôi chút, nhưng khiến hấn kinh ngạc là thái độ của Trinh nương, Trinh nương trở nên vô cùng lạc quan, nàng cẩn thận xem đi xem lại bức thư, sau đó đặt trong một chiếc hộp nhỏ, con xin một pho tượng Bồ Tát, nói muốn bắt đầu ăn chay, cầu xin Bồ Tát phù hộ Minh nhi trở về bình an.

Thẩm Nghị tùy nàng, người khác không hiểu, hấn hiểu. Nhi tử vừa đi, sinh tử tiền đồ chưa rõ, loại lo lắng bất an này, chỉ có người làm cha làm mẹ mới hiểu được.

Cho nên dù chưa bao giờ tin vào quỷ thần nhưng khi Trinh nương mời Bồ Tát, Thẩm Nghị cũng đi theo cầu xin. Trinh nương muốn ăn chay, làm một tín nữ, cầu xin Bồ Tát phù hộ nhi tử, hấn cũng không nói gì, làm theo toàn bộ. Bọn họ có ba đứa nhỏ, nhưng mỗi đứa đều độc nhất vô nhị, đều là tâm can bảo bối của bọn họ, nhất là Minh nhi, là đứa nhỏ đầu tiên của bọn họ, bọn họ dành ra biết bao tâm huyết cùng yêu thương trên người đứa nhỏ này.

Hiện tại con đi chiến trường, Trinh nương cần một loại tín niệm để chống đỡ nàng, Thẩm Nghị biết hết.

Thư Minh nhi bắt đầu được gửi đến, đều nói bản thân đang ở đâu, đang làm gì, có đôi khi viết nhiều chút sẽ miêu tả về phong thổ địa phương, đôi khi đơn giản chỉ nói một câu vẫn bình an không cần mong nhớ.

Trinh nương đều giữ những bức thư đó cẩn thận trong hộp nhỏ, khi không có việc gì thì lấy ra đọc lại.

Dần dần, thư càng ngày càng ít, Minh nhi cũng ngày càng gần biên cương.

Thư thiếu cũng không sao, Thẩm Nghị thường xuyên thông qua người trong triều hỏi thăm chút tin tức.

Sau khi Minh nhi tới biên cương ba tháng thì chính thức khai chiến, quân đội Uy quốc từ từ tập hợp, trước khi chiến sự nổ ra, Thẩm Nghị cùng Trinh nương còn nhận được thư của Minh nhi, nhưng xem nội dung thư, dường như viết trước chiến sự.

Trần này, đánh mất năm tháng, lấy việc Mộ Dung tướng quân đại thắng mà kết thúc, thủ cấp của Sơn Mộc tướng quân Uy quốc bị chém xuống, Uy quốc đầu hàng, đáp ứng lui binh, còn bồi thường hơn ngàn dặm đất chăn nuôi tươi tốt.

Nhân còn chưa khải hoàn trở về, thư báo của Mộ Dung tướng quân đã được đưa tới triều đình, hoàng đế vừa mở ra xem, trên Kim Loan điện vỗ bàn cười ha ha, liên tục khen ngợi, “Anh hùng xuất thiếu niên! Anh hùng xuất thiếu niên!”

Tin vui rơi vào tai Thẩm Nghị cùng Trinh nương, bọn họ mới biết được, Minh nhi không chỉ không sao, còn dũng mãnh đuổi theo quân địch, một tên bắn chết Sơn Mộc tướng quân của Uy quốc, còn chặt đầu mang về quân doanh.

Trinh nương vui quá mà khóc, nhịn không được cầm tay người tới đưa tin hỏi, “Con ta có bị thương không? Con ta có bị thương không?” Người tới ngưỡng ngừng nói, trên thư báo chỉ có từng ấy nội dung, cũng không đề cập việc Uy Vũ tướng quân có bị thương không.

Biết được tin Minh nhi chặt đầu tướng địch, phát huy sĩ khí quân binh, hoàng đế ngợi khen Minh nhi, còn phong hãn làm chính nhị phẩm Uy Vũ tướng quân!

Chờ Minh trở về lại là một đoạn đường rất dài, Mộ Dung tướng quân khải hoàn hồi phủ, hoàng đế tự tới cửa thành nghênh đón tướng quân, Thẩm Nghị cùng Trinh nương cũng tới, từ xa, thấy Minh nhi ngồi trên lưng ngựa, đen đi, người cũng gầy, nhưng lại vô cùng có tinh thần.

Dân chúng xung quanh đều chặc chặc khen ngợi, “Thấy chưa, vị tướng quân trẻ tuổi kia đó, chính là Uy Vũ tướng quân lần này lập được đại công đó! Mới mười tám tuổi, đã đoạt tướng thủ cấp tướng địch! Thật sự quá giỏi!”

“Đúng vậy, cha hãn là thái phó đương triều, quan văn dạy dỗ ra một nhi tử võ tướng, thật sự văn võ song toàn a!”

“Đại tướng quân! Đại tướng quân!”

Nhóm dân chúng đều hoan hô, hoàng đế lúc này hạ chỉ, vì mừng công, cả nước cùng vui ba ngày!

Ánh mắt Minh nhi nhìn khắp nơi, ngày hôm nay, cha mẹ nhất định sẽ đến.

“Đại ca, đại ca...” Nghe được tiếng của đệ đệ muội muội, Minh nhi nhìn qua bên đó, quả nhiên thấy cha mẹ cùng đệ đệ muội muội. Hắn vui vẻ lắc lắc đầu, nói chuyện cùng hoàng đế cũng không yên.

Thật vất vả ăn xong tiệc mừng xong của hoàng đế, Minh nhi cười ngựa suốt đêm, từ cung về nhà.

“Cha, nương, con đã về rồi!”

Chương 81: Hai huynh đệ trí dũng song toàn Minh nhi rất xa đã bắt đầu kêu lên, “Cha, nương, con đã về đây!”

Thẩm Nghị cùng Trinh nương sửng sốt một chút, Trinh nương đẩy đẩy tay Thẩm Nghị, “Thiếp hình như nghe thấy tiếng Minh nhi...”

Cẩn thận nghiêng tai lắng nghe một chút, Trinh nương trở lên cao hứng, “Là Minh nhi, là Minh nhi!” Trinh nương lập tức mở cửa, nghênh đón, quả nhiên thấy Minh nhi một thân nhung trang đang chạy về phía bọn họ.

Cầm nhi cùng Trần muội cũng từ trong phòng chạy nhanh ra, “Đại ca!” Hai hài tử đều vui mừng chạy tới. Ba huynh muội ôm chặt lấy nhau, Minh nhi ôm Trần muội ôm trong ngực hết hôn lại thơm, lại xoa xoa đầu Cầm nhi, ba người ở cùng nhau thật vui vẻ.

“Minh nhi của nương!” Trinh nương khóc chạy tới ôm lấy Minh nhi, hốc mắt Minh nhi cũng đỏ, “Nương...” Hắc thì ào ào gọi.

“Minh nhi!” Thẩm Nghị lau lau khóe mắt, mỉm cười nhìn Minh nhi.

“Cha...” Minh nhi rời cha mẹ còn chưa tới một năm, giờ phút này lại cảm giác như đã trải qua mấy đời rồi, trên chiến trường, biết bao đêm, hắc đều dựa vào những nhớ nhung về thân nhân trong gia đình, nghĩ đến những chuyện từ nhỏ đến lớn mà vượt qua.

Thẩm Nghị liên tục gật đầu, vỗ vỗ bờ vai hắc, “Chúng ta về nhà đi, trở về lại nói sau, trở về lại nói sau.”

Cả nhà ôm nhau trở về, Trinh nương vào nhà bắt đầu chuẩn bị nấu cơm, sau khi vào nhà Minh nhi nói chuyện trên chiến trường cho Thẩm Nghị cùng đệ đệ muội muội, nói đến khi phấn khích còn khoa chân múa tay vài ba cái, nhất là khi nói đến lúc đuổi theo Sơn Mộc tướng quân vào sâu trong thảo nguyên, một đao chặt bỏ thủ cấp của hắc, Trần muội kinh hô một tiếng lui vào trong lòng Thẩm Nghị.

Trinh nương đứng ngoài phòng nghe, vui vẻ cười không ngừng, nhi tử trở về bình an, so với điều gì càng thêm quan trọng.

Thẩm Nghị vuốt vuốt lưng Trần muội trấn an, cũng nói về những phát sinh trong nhà mấy tháng nay, nghe tới Trinh nương vì mong hắc có thể trở về bình an mà bắt đầu ăn chay trở thành tín nữ, Minh nhi trầm mặc.

Khi Trinh nương bưng thức ăn vào, Minh nhi đỡ Trinh nương ngồi trên kháng, bản thân thì dập ba lạy với Thẩm Nghị cùng Trinh nương, Trinh nương cầm khăn tay che miệng, nước mắt tựa như viên bi tròn tròn thì nhau rơi xuống.

“Nhi tử bất hiếu, khiến cha mẹ lo lắng!”

Minh nhi ngẩng khuôn mặt tràn ngập thanh xuân lên, Trinh nương nhìn, tay run run sờ lên, ôn nhu nói, “Nương cho tới bây giờ đều không muốn để con tham gia quân ngũ, nhưng đây lại là ước mơ của con. Nương chỉ hy vọng con có thể bình bình an an, bình an thì tốt rồi.”

Thẩm Nghị kéo Minh nhi, “Được rồi, chúng ta ăn cơm thôi. Minh nhi ở bên ngoài chịu khổ, không ăn được thức ăn do nương làm, mau đứng dậy ăn cơm.”

Minh nhi gật gật đầu, cả nhà vây quanh bàn ăn, vô cùng cao hứng ăn cơm, Trinh nương không ngừng gấp rau cho ba đứa nhỏ, triu mến nhìn bọn nó lú lú ừ ừ, ngẫu nhiên đưa mắt nhìn Thẩm Nghị, trong mắt phu thê hai người đều là sự thỏa mãn.

Minh nhi trộm chạy về nhà, hoàng đế biết được, Mộ Dung tướng quân biết hắc nhớ nhà đến sốt ruột, mở một mắt nhắm một mắt làm như không biết, sau lại lên cầu xin hoàng đế hạ chỉ, dù sao Minh nhi hiện tại là tướng quân, tham gia tiệc mừng công xong hắc phải hồi quân doanh, tự ý rời quân doanh thì phải bị xử trí theo quân pháp.

Hoàng đế nghe thấy có lý, hạ chỉ, đại ý khen ngợi Uy Vũ tướng quân anh dũng giết địch, phê chuẩn riêng cho Uy Vũ tướng quân về thăm nhà ba ngày.

Minh vốn đang chuẩn bị cưới ngựa cả đêm chạy về, không nghĩ tới sáng sớm hôm sau ý chỉ đã tới rồi, cũng an an tâm tâm ở lại nhà ba ngày.

Ba ngày này đúng là mệt chết Minh nhi, phu thê Thẩm Huy gọi hắc đi ăn cơm, đồng học cũng mời hắc đi ăn cơm, còn phải đi tạ ơn lão sư, cứ như vậy, thời gian Minh nhi chân chính ở nhà cùng cha mẹ cũng không được bao nhiêu, nhưng dù cho như vậy, hắc cũng thwej vui vẻ, cùng bằng hữu thân nhân cùng ở một chỗ, tụ tập một chút, cả thảy xác lẫn tinh thần đều trầm tĩnh lại.

Sau ba ngày nghỉ, Minh nhi đi đại doanh Kinh Giao, hắc hiện tại là chính nhị phẩm Uy Vũ tướng quân, có những chuyện phải tự phụ trách.

Không vài ngày sau, Hoàng Thượng truyền chỉ, mời cả nhà Thẩm Nghị tiến cung, ngoài ra cũng chẳng nói gì thêm, Thẩm Nghị cau mày hỏi công công đến truyền chỉ, “Công công, ngài biết Hoàng Thượng sao lại triệu cả nhà ta tiến cung không?”

Vị công công kia tươi cười, “Thái phó đại nhân a, Hoàng Thượng đây cũng chỉ vì muốn ngài vui vẻ thôi.”

Thẩm Nghị vội hỏi, “Mong công công nói rõ chút.”

Công công cười nịnh nọt, “Thái phó đại nhân, đại công tử lần này, không không, hẳn phải gọi là Uy Vũ tướng quân, tướng quân đại nhân lần này lập được công lớn, đánh người Uy quốc chạy trốn chết, hiện tại Uy quốc phái sứ giả tới tiến cống, Hoàng Thượng cố ý triệu ngài cùng phu nhân nhập cung, còn có tiểu công tử cùng tiểu thư nữa nhập cung vui chơi một chút thôi.”

Thẩm Nghị mỉm cười, “Thì ra là như vậy, được, chúng ta lập tức đi ngay.”

Công công nghĩ nghĩ một lát mới nói, “Thái phó đại nhân, có chuyện này xin ngài để ý chút.”

Thẩm Nghị nói, “Mời nói.”

Công công nghiêm mặt nói, “Chúng ta nghe mấy vị đại nhân trong triều nghị luận, lần này Uy quốc tuy rằng đại bại, nhưng bọn họ vẫn không phục, sứ thần đến đây dường như vẫn thật kiêu ngạo, nghe nói trong đoàn sứ thần có một võ tướng, chỉ đích danh tướng quân đại nhân yêu cầu tử thí đầu.” Hắn thấy sắc mặt Thẩm Nghị hơi trầm trầm, vội nói, “Đại nhân ngài yên tâm, Uy Vũ tướng quân của chúng ta võ công cái thế, kẻ kia tất nhiên không thể là đối thủ của tướng quân!”

Thẩm Nghị gật gù, “Cảm ơn hảo ý của công công.”

Cầm nhi cùng Trần muội đều lần đầu tiên tiến cung, Trinh nương thay ôi người trong nhà một bộ quần áo mới, trên đầu Trần muội còn buộc một dây buộc trán châu hoa cỏ mà ngày thường căn bản không dùng đến, thoát nhìn vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Dọc đường đi ngồi xe ngựa, Trần muội hưng phấn nhích tới nhích lui.

Đến hoàng cung, quả nhiên vì nghênh đón sứ giả Uy quốc mà tổ chức yến hội, Thẩm Nghị mang theo Trinh nương cùng hai hài tử xuống xe ngựa, lập tức được người đón vào nơi yến hội.

Yến hội còn chưa bắt đầu, đoàn sứ thần còn chưa đến, hoàng đế cũng chưa đến, một vài đại thần đã tụm năm tụm ba lại nói chuyện phiếm, chỉ có một nhà Thẩm Nghị khác biệt.

Bởi Thẩm Nghị không mặc triều phục, quan viên khác đều khaoes triều phục, Thẩm Nghị không như vậy, hắn còn mặc trang phục mà thư viện cấp riêng cho tiên sinh, Trinh nương cho rằng cũng chỉ như bình thường, trên đầu cũng không cắm thêm cây trâm châu ngọc nào, giữa một đám phu nhân hoa lệ có vẻ không hợp.

Thê nhưng ai cũng không dám coi thường nhà họ, nhiều năm trôi qua như vậy, hoàng đế vẫn càng thêm tôn kính với thái phó, hơn nữa Minh nhi mới mười tám tuổi đã trở thành Uy Vũ đại tướng quân, tiền đồ sau này không thể đoán được.

Không thiếu phu nhân dò xét hỏi thăm Trinh nương về hôn sự của Minh nhi, Trinh nương cũng đều cười ứng phó, câu được câu không nghe nhóm phu nhân bên cạnh nói chuyện phiếm, chỉ toàn tâm toàn ý chăm lo cho hai hài tử.

Không hài lòng chỉ nửa câu thôi, nói vài câu cũng không có ai nguyện ý theo bọn họ nói chuyện nữa, một lát sau, công công cao giọng hô, “Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Hoàng đế cùng hoàng hậu mặc hoa phục, dáng vẻ cao quý, phía sau là Minh nhi uy phong lẫm liệt, chỉ thấy bên hông hắn đeo một thanh trường kiếm, đứng dưới long ỷ, cả người dày đặc khí chất không giận tự uy!

Trần muội vui vẻ nói với Cầm nhi, “Nhị ca, đại ca thật oai phong đó!”

Thanh âm nó không lớn, nhưng mọi người ở đây đều đang chờ hoàng đế lên tiếng, hoàng đế còn chưa nói, tiếng nói mềm mại của nàng cứ vậy thoát ra lập tức trở nên đặc biệt, vừa nói xong liền khiến tâm mắt của mọi người đều đưa lại đây, Trần muội khẽ co lại một chút, nghe thấy chung qua có tiếng cười nhạo.

Minh nhi nhìn về phía Trần muội mỉm cười, Cầm nhi đối nàng ra hiệu “xuyết”.

Hoàng đế vui vẻ, vẫy vẫy tay với nàng, “Đây là Thẩm Gia Trân đi, lại đây, lại cho trẫm nhìn xem, trẫm lần trước gặp người, người chỉ vừa mới học nói thôi, gặp ai cũng gọi cha nữa đó.”

Tiếng cười biến mất, hoàng đế luôn đối xử thân thiết với Thẩm gia, những lời kia đã tỏ rõ thái độ của hoàng đế.

Trân muội nhìn nhìn cha mẹ, Thẩm Nghị khẽ gật đầu với nàng, Trân muội co chút lưng ngừng nhẹ nhàng bước đến gần long ỷ, hoàng đế kéo nàng nhìn trái lại nhìn phải, gật gật đầu, “Ừm, lớn lên giống thái phó hơn chút. Hoàng hậu, đến nhìn đi, có phải cũng đáng yêu giống như Đức Phượng của chúng ta không?”

Hoàng hậu nhìn kỹ, cười gật đầu, “Quả thật đáng yêu, tiểu cô nương ở tuổi này đều thực đáng yêu.”

Hoàng đế cười nói với Trân muội, “Trẫm còn nhớ người năm nay sáu tuổi, đúng không?”

Trân muội lắc đầu, “Ta năm nay tám tuổi rồi đó, người quên mất hai tuổi rồi.”

Hoàng đế cười ha ha, “Nữ nhi trẫm gọi Đức Phượng, năm nay cũng tám tuổi, người có muốn qua đó ngồi cùng nàng hay không?” Hoàng đế chỉ vào một cô bé mặc cẩm phục, cô bé kia đang mang vẻ ghen tị nhìn Trân muội, Trân muội hơi nhăn nhó mũi, “Ta không muốn, ta muốn ngồi cùng nương cơ.”

Ý cười trên mặt hoàng hậu ít đi một chút, hoàng đế không chút để ý nói, “Được, vậy người trở về đi.”

Nhìn Trân muội trở lại bên người Trinh nương, hoàng đế nhìn về phía Đức Phượng đang mắt híp nói, “Đức Phượng, Thẩm Gia Trân muốn ngồi với nương nàng, con có muốn lại đây ngồi cùng phụ hoàng mẫu hậu không a?”

Đức Phượng lúc này mới trở nên vui vẻ, vui mừng chạy tới giữa đế cùng hậu ngồi xuống, hoàng hậu xoa xoa đầu nữ nhi, sắc mặt tốt hơn rất nhiều. Hoàng đế đều nhìn thấy, cũng không nói gì thêm.

“Sứ thần Uy quốc cầu kiến.”

Đoàn sứ giả Uy quốc tổng cộng có năm người, một người mang dáng quan văn, hai võ tướng vẻ mặt sát khí, một đứa nhỏ chừng mười bốn mười năm tuổi, còn có một hạ nhân.

Năm người tiến vào, thái độ cũng không quá cung kính, nhất là một võ tướng trong đó, ánh mắt oán hận cứ nhìn chằm chằm Minh nhi, sau khi bái kiến hoàng đế, cũng nói chuyện được vài ba câu, người đó đã đề nghị, luận võ cùng Minh nhi.

Tâm Trinh nương khẽ run một chút, nàng dường như xin giúp đỡ nhìn Thẩm Nghị bên cạnh, Thẩm Nghị khẽ lắc đầu, ở thời điểm này, hết thảy đều phải vì tôn nghiêm quốc gia, phía xem hoàng đế nói thế nào.

Hoàng đế cùng Minh nhi dường như đã sớm đoán được sẽ có chuyện này, hoàng đế hơi nhìn về phía Minh nhi, Minh nhi khẽ gật đầu, Hoàng đế lúc này mới đồng ý, “Được! Tỷ thí thì tỷ thí, tuy nhiên.... Uy Vũ tướng quân....”

Hoàng đế mỉm cười nhìn Minh nhi, “Khanh cần hạ thủ lưu tình a, cũng chỉ là tỷ thí mà thôi, không nên làm tổn hại hòa khí.”

Minh nhi quỳ xuống hô vang, võ tướng sứ thần bên dưới tức đến mặt cũng tái đi rồi.

Trong sân đã sớm chuẩn bị tốt, còn xây một đài cao, hoàng đế hoàng hậu ngồi chính dưới, bên trái là mọi người bên mình, bên phải là đoàn sứ thần Uy quốc.

Minh nhi sớm thay một thân trang phục, tay cầm một thanh trường đao, uy phong凛凛 đứng ở giữa sân. Võ tướng đối phương cầm trong tay một thanh đao vừa dài vừa nặng, hung thần ác sát đứng ra.

Hai người vừa đứng, cũng không nói gì mà đánh luôn, võ tướng muốn huy một đao qua, Minh nhi không chút hoang mang tránh đi, còn phản lại một đòn, khiến võ tướng này lui từng bước về sau.

Cuộc tỷ thí tiếp theo đó có thể nói vô cùng nguy hiểm, căng thẳng lên xuống, Trinh nương nắm chặt lấy tay Thẩm Nghị, sợ con sẽ xảy ra chuyện gì, Thẩm Nghị cũng nhìn chằm chằm giữa sân, cuối cùng lấy một đao của Minh nhi kề lên cổ võ tướng kia mà kết thúc.

Minh nhi cũng không làm hấn bị thương, chỉ nói, “Hai quân đối địch tất có kẻ phải chết, ta biết người gọi Sơn Thanh, Sơn Mộc tướng quân là ca ca ngươi, nhưng ngày ấy đổi lại vị trí của hấn và ta, chỉ sợ hấn cũng sẽ làm như vậy, ta không thẹn với lương tâm! Ngày sau các ngươi nếu còn dám dẫn binh xâm phạm, ta sẽ không lưu tình nữa!”

Sơn Thanh mang về mặt dữ tợn, trừng mắt nhìn Minh nhi, chật vật chạy về vị trí sứ thần, hấn cúi đầu nói nhỏ vài câu nghe không hiểu cùng thiếu niên kia, thiếu niên kia mang về mặt khinh thường cười lạnh.

Minh nhi quỳ gối giữa sân, hoàng đế cười ha ha, “Uy Vũ tướng quân không hổ là mãnh tướng mạnh nhất dưới của ta! Trẫm rất hài lòng!”

Hoàng đế lại nói với đoàn sứ thần, “Các ngươi muốn tỷ thí thì cũng tỷ thí rồi, không bằng...”

Thiếu niên kia đứng lên chấp tay với hoàng đế, “Hoàng đế bệ hạ, Uy Vũ tướng quân quả nhiên danh bất hư truyền, thực sự lợi hại, đánh thắng Sơn Thanh ca ca của ta. Người Hán các ngươi có câu, ra trận phụ tử binh*. Nghe nói hôm nay đệ đệ của Uy Vũ tướng quân cũng ở đây, Uy Vũ tướng quân đánh thắng ca ca ta, ta cũng muốn thỉnh giáo đệ đệ của Uy Vũ tướng quân, đệ đệ tướng quân hấn không phải người yếu đuối nhất gan đi!”

(*ra trận phụ tử binh: câu đầy đủ là ra trận phụ tử binh, đánh hổ thân huynh đệ, ý nói cha con ra trận thì sẽ giành chiến thắng, huynh đệ cùng chung sức thì sẽ giết được hổ, hàm nghĩa là huynh đệ đồng lòng thì làm gì cũng được)

Hấn vừa nói lời này, sắc mặt của mọi người ở đây đều thay đổi. Hoàng đế biết rõ Cẩm nhi không biết võ nghệ, Minh nhi nhanh chóng quỳ xuống, “Khải tấu Hoàng Thượng, đệ đệ của vi thần không dùng võ, chỉ sợ không thể đàm luận cùng sứ thần.”

Thẩm Nghị cũng quỳ xuống, “Hoàng Thượng, khuyến tử quả thật không biết võ a.”

Thiếu niên kia cười lạnh một tiếng, “Uy Vũ tướng quân giết Sơn Mộc ca ca, lại thắng Sơn Thanh ca ca, rồi sao? Hiện tại đệ đệ Uy Vũ tướng quân chẳng biết gì cả sao? Thì ra Uy Vũ tướng quân quả thật rất tài giỏi, nhưng đệ đệ này a.... Chỉ là phế vật!”

Hấn nói không chút khách khí, dẫn tới mọi người ở đây đều thực bất mãn.

“Muốn đánh cũng được, nhưng cần nói rõ trước.” Cẩm nhi chậm rãi đi qua.

“Thẩm Gia Cẩm!” Thẩm Nghị cùng Minh nhi đồng thời quát một tiếng, nó bước ra làm gì.

Cẩm nhi hướng bọn họ làm mặt quỷ, quay đầu nói với thiếu niên kia, “Muốn đánh cũng được, nhưng ta phải hỏi rõ ràng trước đã.”

Thiếu niên cười lạnh, “Ngươi hỏi đi.”

“Ta đánh với ngươi hả?”

Thiếu niên gật đầu, “Đúng vậy.”

Cẩm nhi nghĩ nghĩ nói, “Ta thật sự không biết võ, nếu không thì vậy đi, muốn đánh cũng được. Hai ta một người đánh đối phương ba cái, nhận thua thì dừng lại.”

Thiếu niên kia khinh thường nói, “Còn chưa đánh đã muốn nhận thua đâu? Được, liền làm như ngươi nói.”

Cẩm nhi khó xử nói, “Ta tới giờ còn chưa đánh ai bao giờ...”

Thiếu niên đánh giá hấn một chút, tự tin nói, “Nếu như vậy, ta nhường ngươi, để ngươi đánh ta trước.”

Cẩm nhi do dự một chút, “Như vậy được không?”

Thiếu niên không kiên nhẫn nói, “Người Hán các ngươi đúng là quá nhiều lời vô nghĩa, đánh hay không hả?”

Cẩm nhi nói, “Được dùng vũ khí không?”

Thiếu niên nhìn một chút, “Tùy ngươi, ta dùng trúc đao được rồi, miễn làm ngươi bị thương!”

Cẩm nhi đi đến giá đặt vũ khí nói, “Vậy ta dùng cái đoản côn này đi.”

Minh nhi đi qua, nhỏ giọng nói với Cẩm nhi, “Đừng cùng hấn lấy cứng đối cứng, lên sân đánh hai cái rồi nhận thua đi, nghe rõ chưa?”

Cẩm nhi khẽ gật đầu, “Rồi mà, đại ca.”

Lên sân, Cẩm nhi nhìn đoán côn trong tay một chút, nói, “Ta đánh người trước nga, người đừng trốn đó.”

Thiếu niên kiêu ngạo nói, “Ta không né, người đánh đi, đừng khách khí, lát nữa ta cũng không khách khí đâu.”

Cẩm nhi hít sâu một hơi, sau đó rất nhanh, một côn đánh lên bụng thiếu niên, thiếu niên đau lui về sau một chút, không chờ hấn kịp phản ứng, côn thứ hai của Cẩm nhi đã lại đánh lên trên đùi hấn, ngay chỗ đốt xương, thiếu niên bị đánh ngã xuống đất, ngay theo đó, côn thứ ba đã đánh lên xương tỳ bà* của hấn.

(*xương tỳ bà: xương bả vai, đánh vào nơi này thì sau đó rất khó cử động vai. Thế mới nói Cẩm nhi rất phúc hắc, đánh đầu gối=> khỏi đứng, đánh bả vai => không cử động, đánh bụng =>... đau khỏi nói)

Sắc mặt thiếu niên trắng bệch, đau đến mức cả người đều co lại. Đoàn sứ thần đứng lên, lo lắng nhìn về phía thiếu niên.

Cẩm nhi đánh thiếu niên xong, lập tức đứng ra xa, khom lưng về phía thiếu niên, “Thực xin lỗi, ta nhận thua, người quá lợi hại rồi, trận đấu này người thắng.”

Chuyện này rất hí kịch hóa, Cẩm nhi rất nhanh rời khỏi sân, ngồi lại chỗ ngồi. Đoàn sứ thần lúc này mới kịp phản ứng lại, lập tức xông lên, Sơn Thanh ôm thiếu dụng, dùng ngôn ngữ bọn họ không hiểu không ngừng gọi thiếu niên.

Thiếu niên đến tận lúc này, mới hiểu được bản thân bị Cẩm nhi lừa bỡn, hấn giãy dụa đứng lên, hung hăng nói, “Đều nói người Hán giao hoạt, hôm nay thấy quả nhiên như vậy, ta thật sự không thể không bội phục.”

Nói xong hấn khập khiễng tiến lên vài bước, “Hoàng đế bệ hạ, hôm nay chúng ta mệt rồi, xin đi về trước nghỉ ngơi.”

Hoàng đế nhin cười, gật đầu nói, “Người đâu, đưa sứ thần về nghỉ ngơi.”

Bọn họ vừa đi xong, trong sân phát ra từng trận tiếng cười, Cẩm nhi tuy rằng nhận thua, nhưng lại khiến đối phương ăn đủ đau khổ. Ngay cả hoàng đế cũng nhin không được cười ha ha, “Thưởng! Thưởng cho cả hai huynh đệ!”

Chương 82: Diệu nhi về nhà Hoàng đế cười ha ha, “Thưởng! Đều thưởng!”

Minh nhi mang theo Cẩm nhi quỳ xuống tạ ơn, hoàng đế thưởng cho Minh nhi bảo quyển, lại thưởng một bản danh họa cho Cẩm nhi. Còn không ngừng khen, “Hai huynh đệ một người võ công trác tuyệt, một người thông minh cơ trí, thật sự là rường cột nước nhà.”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Hai huynh đệ sau khi tạ hoàng ân, hoàng đế nói mệt mỏi, buổi tối lại cử hành yến hội, mang theo mọi người từ từ ly khai.

Trần muội thực hưng phấn, dọc đường đi cứ lôi kéo tay Cẩm nhi hỏi, “Nhị ca, người kia nhìn thật khỏe nha, huynh sao có thể đánh ngã hấn vậy.”

Cẩm nhi đắc ý cười, “Ba nơi ta đánh hấn kia, nhưng đã có dự tính. Người có ba vị trí khi bị đánh thì sẽ rất thảm, một là xương sườn, nhưng ta sợ hấn bị thương, đánh dịch xuống một chút, nhưng như vậy càng đau. Hai là trên đùi ngay nơi xương, địa phương kia ngày thường hơi động chút cũng đã đau rồi, đừng nói ta lại dùng côn đánh vào nữa, còn có một nơi nữa là xương tỳ bà, chỗ này cũng rất đau.”

Trần muội bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Trách không được nha, muội nói tên kia nhìn như trâu như bò, ba đòn đã đánh ngã hấn, thật đúng là không thể chịu đòn.”

Cẩm nhi lắc đầu, “Vừa nhìn đã biết hấn từng luyện võ, hơn nữa người man di vốn có thân thể cường tráng, nếu ta không nhanh chóng nhận thua, hấn tùy tiện hua tay, nhị ca muội cũng đã có thể nằm xuống rồi.”

Nói đến người này, Trinh nương nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng, “Lại nói tiếp con cùng thật dũng cảm, đúng không?”

Cầm nhi hơi hơi sưng sốt, chỉ có thể đưa ra khuôn mặt tươi cười, “Nương, con nắm chắc rồi mới làm như vậy mà, nếu không con đâu dám tùy tiện đồng ý.”

Trinh nương đối diện với hần, nghiêm mặt nói, “Cái này mà con cũng dám là nắm chắc sao? Chuyện này của con gọi là vận khí! Nếu người kia không thương lượng để con đánh trước, con thắng được chắc? Hoặc hần đứng lên đánh con một cái, con có thể đường hoàng mà đứng đây sao?”

Cầm nhi liên tục gật đầu, “Dạ, dạ, nương, con không dám nữa, sau này cũng không dám nữa. Cha...” Thấy mẫu thân tức không nhẹ, Cầm nhi vội vàng cầu cứu phụ thân nhà mình.

Thẩm Nghị ho nhẹ một tiếng, “Được rồi, đứa nhỏ không sao thì tốt rồi, chúng ta nghỉ ngơi trước đi, Cầm nhi đi thôi, chúng ta về xem cuốn tranh kia. Nghe nói là tiền triều...”

Cầm nhi cảm kích nhìn thoáng qua cha mình, cười xin lỗi Trinh nương, đi theo Thẩm Nghị rời đi.

Trinh nương thở dài, Trần muội quan tâm đi qua nắm tay Trinh nương, “Nương, nhị ca rất thông minh, nương không cần thở dài.”

Trinh nương nắm tay nữ nhi, vươn tay bóp chiếc mũi nho nhỏ của nữ nhi, cười sủng nịch, “Vẫn là Trần muội nhà ta hiểu nương nhất, thật sự là tiểu tri kỷ của nương a.”

Trần muội cười khanh khách, vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay Trinh nương.

Buổi tối tham gia yến hội do hoàng đế mở, đoàn sứ thần mang về mặt bình tĩnh, dường như căn bản không có một màn buổi chiều kia, chính là thái độ đã không còn kiêu ngạo như lúc vừa đến nữa. Mọi người ai cũng không nói về chuyện tỷ thí lúc chiều, không khí lại rất náo nhiệt.

Lần đầu tiên nhập cung, Trần muội ăn thật nhiều mỹ thực trước mắt, khi xem vũ khúc cung đình mắt đều tròn tròn, khi vui vẻ còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Trong mắt Đức Phượng công chứa thoát ra thần sắc hâm mộ nhìn Trần muội, mình cũng nóng lòng muốn thử, cũng muốn Trần muội thoải mái cười to như Trần muội, nhưng lại trộm nhìn sắc mặt hoàng hậu, lại không dám buông lỏng nữa, vẫn đang cố gắng duy trì dáng vẻ của công chúa.

Hoàng đế lơ đãng thấy, nghiêng đầu hơi nhìn thoáng qua hoàng hậu, thừa dịp hai người uống rượu, cúi thấp đầu khẽ nói, “Đừng nghiêm túc như vậy.”

Hoàng hậu giương mắt nhìn hần một cái, cũng thấp giọng đáp, “Dạ.”

Nhưng sau khi ngồi thẳng, hoàng hậu vẫn dáng vẻ cao quý kia, hoàng đế không chỉ hơi hơi thất vọng.

Hôm sau, cả nhà Thẩm Nghị liền từ biệt hoàng đế, về tới thư viện, Minh nhi không cùng về, hần có chuyện cần làm. Về nhà, Trần muội rất vui vẻ, nơi nơi nói chuyện hoàng cung lớn như thế nào, đồ ăn tinh xảo ra sao, giường nàng ngủ có thể lăn từ bên này sang đến bên kia, Trinh nương nhìn dáng vẻ đắc ý của nàng cũng cười sủng nịch.

Đoàn sứ giả lưu lại sáu bảy ngày, hai nước trao đổi lễ vật, đều đưa ra lời hứa không xâm phạm lẫn nhau.

Minh nhi không lâu sau, bị phái đến biên cương, trấn thủ biên quan. Hần khi đối chiến với Uy quốc đã chém rơi đầu tướng địch, một đao thành danh, thanh danh vang dội trong đám tướng lĩnh, phải hần đi đóng quân, cũng vì phòng ngừa Uy quốc lại quấy nhiễu lần nữa. Lo lắng hần vẫn còn trẻ tuổi, Mộ Dung tướng quân cùng đi cùng, hoàng đế lên viết phong thư gửi Thẩm Nghị, nói sơ qua về chuyện này, hơn nữa hứa hẹn, chỉ cần biên cảnh hòa bình, sẽ lập tức điều Minh nhi trở về.

Thẩm Nghị cũng không nói nhiều, chỉ nói tất cả tuân theo sắp xếp.

Qua một tháng, nhà Thẩm Nghị tiếp đón một người tuần tú, thân dài dáng ngọc.

Trần muội vừa mở cửa ra, liền vui vẻ chào đón, “Cậu!”

Người tới đúng là Diệu nhi, hần đứng đó mỉm cười, mang theo một gánh hành lí, hơi cúi lưng sờ sờ mặt Trần muội, ôn nhu nói, “Nương con đâu?”

Trần muội kéo tay hần, vừa đi vừa kêu, “Nương! Cậu đã về rồi! Nương mau ra mà nhìn xem, cậu đã về rồi!”

Mảnh được vén lên, Trinh nương kinh hãi vươn đầu ra, quả nhiên thấy Diệu nhi, lập tức chạy ra đón, “Sao lại về lúc này vậy? Ta còn tưởng phải trước tết Đoan Ngọ mấy ngày cơ.”

Diệu nhi mỉm cười, “Tỷ, sư phó cùng sư nương đi tìm sư ca, đệ nghĩ không có việc gì, quay lại xem sao.”

Trinh nương vui vẻ cười không ngừng, “Mau vào nhà mau vào nhà, Trần muội, rót trà cho cậu con đi.”

“Aiz!” Trần muội cười ha ha chạy vào bếp lấy trà. Từ khi Tam Nha xuất giá, Trinh nương cũng không mua nha hoàn nữa, thường ngày chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà đều tự làm, hiện tại Trần muội cũng lớn, việc nhỏ cũng có thể giúp được.

Diệu nhi vào nhà, cởi hài bước lên kháng, Trần muội cũng ôm chén trà vào, Trinh nương rót nước ấm vào, đưa cho Diệu nhi, thân thiết nói, “Lần này trở về ở bao lâu?”

Diệu nhi luôn ở chỗ Thành Mặc cư sĩ học tập, kỳ thật đã sớm học xong xuôi, nhưng Thành Mặc cư sĩ chơi xấu với hần, luôn nói hần không thể xuất sư, cứ kéo dài mãi đến tận bây giờ. Một hai năm gần đây, Thành Mặc cư sĩ thường xuyên mang theo phu nhân du ngoạn khắp nơi, bình thường khi bọn họ xuất môn, Diệu nhi sẽ tới thư viện ở một thời gian, lâu thì ba bốn tháng, chậm thì vài ngày, có khi hứng thú đến đây, cũng sẽ theo lời mời của Thẩm Huy, giảng cho các đệ tử về tri thức hội họa.

“Cứ ở vài ngày đã, đệ cũng không nắm chắc, sư phụ sư nương nói muốn đi tới chỗ sư ca mấy ngày, sư ca giờ đang ở Ninh Hạ, đi qua đi lại, ít cũng phải mất nửa năm.”

Trinh nương gạt đầu, vui vẻ hỏi, “Đệ đói chưa? Tỷ làm cho đệ chút đồ ăn, muốn ăn gì nào?”

Diệu nhi cười lắc đầu, “Tỷ, không vội đâu, vừa nãy tới chân núi gặp được Thương Thuật, trong tiệm cơm của hần cầm theo một gói nem rán, vừa đi vừa ăn, cũng không đói bụng. Vẫn chờ tỷ phụ cùng Cẩm nhi tan học rồi cùng ăn đi. Nào, Trần muội, để cậu ôm một cái, nhìn con mấy ngày nay béo hay không nha.”

Diệu nhi vẫy vẫy tay về phía Trần muội, Trần muội cười khanh khách, tựa như mèo con trốn về phía sau Trinh nương, lộ ra đôi mắt to trong sáng, làm mặt quỷ với Diệu nhi, “Cậu không bắt được con, cậu không bắt được con!”

“Ha ha ha!” Diệu nhi cười lớn.

Trinh nương tuy rằng thấy hần rất cao hứng, nhưng miệng lại không nhin được lưỡi nhai, “Thích tiểu hài tử như vậy thì tự sinh lấy một đứa đi, đệ bao tuổi rồi hả? Năm nay đã hai mươi lăm rồi, còn không lo chuyện hôn sự của mình, nếu không lần này đệ ở lại lâu vài ngày, lần trước tỷ giúp đệ hỏi thăm cô nương kia, đệ qua xem thử đi?”

Diệu nhi lấy lòng, nói với Trinh nương, “Tỷ, tỷ tha cho đệ đi mà, mỗi lần trở về tỷ đều chuẩn bị cả đồ ăn cho đệ, đệ tạm thời còn chưa muốn thành thân đâu.”

Trinh nương trừng mắt liếc hần một cái, “Cái gì mà không thành thân? Đệ nhưng là độc đinh của Hà gia ta, đệ thành thân sinh con sớm một chút, trong lòng tỷ sẽ bớt được tảng đá này. Tỷ mặc kệ đệ có bao nhiêu lý do, năm nay đệ phải thành thân!”

“Tỷ!” Diệu nhi bắt đắc dĩ, sao càng nói càng quá vậy?

Trinh nương nói, “Diệu nhi, đệ năm nay đã hai lăm rồi, không còn nhỏ nữa, cứ tiếp tục kéo dài, không biết người bên ngoài sẽ nói gì nữa đâu? Người ào không phải hai mươi một đều đã thành thân, đệ đừng kéo dài nữa.”

Diệu nhi gạt đầu, “Dạ dạ dạ, đệ biết rồi, đệ sẽ cố gắng trong năm nay cưới đệ muội về cho tỷ.”

Trinh nương lúc này mới hài lòng, “Cô nương tỷ nói kia?”

Diệu nhi bắt đắc dĩ lắc đầu, “Đừng nói về cô nương kia nữa, tỷ mau nhanh đi nấu cơm đi, đệ sắp chết đói rồi, chờ lát nữa tỷ phụ cùng Cẩm nhi trở về, chúng ta liền ăn cơm luôn.”

Trinh nương vừa buồn cười vừa tức giận, “Vừa rồi còn nói không đói bụng, đệ chờ chút, tỷ đi làm ngay.”

Nhìn Trinh nương ra ngoài, Diệu nhi thờ phào một hơi, Trần muội bên cạnh tò mò nhìn, sau đó hỏi, “Cậu, cậu sao không thành thân vậy? Cậu không thành thân, nương con sẽ nói cậu suốt cho coi, cậu nếu thành thân, nương con sẽ không nói cậu nữa.”

Diệu nhi ôm nó vào trong ngực, không biết lấy từ đâu ra một cái túi nhỏ, vừa mở ra, liền thấy một đóa quỳên hoa rất đặc biệt, vô cùng tinh xảo, phối màu cũng đẹp, Diệu nhi vừa cho Trần muội mang trên đầu, vừa bắt đầu nói, “Cậu không phải không muốn thành thân, mà... không biết mở miệng thế nào.”

Trần muội quay đầu đi, “Cậu không biết nói gì sao?”

Diệu nhi gác lên đầu nàng, “Thành thân cần hai người lưỡng tình duyệt a, nói chuyện này con cũng không hiểu, giống như đóa hoa này, con xem rất đẹp mắt, muốn có, cũng cần biết đóa hoa kia có nguyện ý để con hái xuống không nữa. Quên đi, ta nói vậy con cũng không hiểu được đâu, tóm lại a, chuyện của người lớn, tiểu nha đầu như con chưa hiểu được đâu. Được rồi, cài đẹp lắm, đi cho nương con nhìn thử, nhìn xem xinh đẹp hay không.”

Trần muội cái hiểu cái không gật đầu, vuốt quỳên hoa mới trên đầu, vui vẻ nhảy xuống kháng chạy về phía Trinh nương hiển vật quý.

Chờ nó ra ngoài rồi, Diệu nhi nằm trên kháng, thành thân... aiz, sao đau đầu như vậy chứ?

Đến chạng vạng, Thẩm Nghị cùng Cẩm nhi trở lại, thấy Diệu nhi, Thẩm Nghị cũng thật vui vẻ, Trinh nương làm một bàn đầy thức ăn, hai người uống vài chén, Thẩm Nghị cũng nói về hôn sự của Diệu nhi, Diệu nhi chỉ có thể liên tục đồng ý, nói năm nay sẽ cưới tức phụ về.

Diệu nhi ở nhà hơn mười ngày liền chuẩn bị rời đi, nhưng lần này có chút đặc biệt.

“Đệ muốn đi du lịch thiên hạ, sau đó về một bức Non sông tráng lệ đồ.”

Thẩm Nghị vỗ vỗ vai hắn, gật đầu nói, “Có chí khí.”

Trinh nương lại không đồng ý, “Đệ đi lần này không biết đến bao giờ mới trở về, vẫn nhanh chóng thành gia mới đúng.”

Diệu nhi bắt đầu nói, “Tỷ, muốn nhân dịp này chưa thành thân thì ra ngoài chút, nếu thành thân rồi, không thể đi nữa, nhiều nhất trong vòng một năm nữa, đệ sau khi nhìn ngắm non nước trở về, sẽ không trì hoãn thêm nữa.”

“Cậu, cậu, con cũng muốn đi.” Trần muội mang vẻ mặt hâm mộ nhìn Diệu nhi.

Diệu nhi chọc chọc chiếc mũi nhỏ của Trần muội, “Ngoan, ở nhà với nương con.”

“Nhưng mà...” Trinh nương vẫn chưa từ bỏ ý định.

Diệu nhi đặt hành lý trên vai, ngắt lời Trinh nương, “Không nhưng gì cả, tỷ, đệ tự biết chừng mực. Đệ đi, tỷ tỷ tỷ phụ hai người bảo trọng, Cẩm nhi phải nghe lời nương đó, Trần muội, cậu đi nhé!”

Rốt cuộc không lay chuyển được Diệu nhi, Trinh nương cũng chỉ có thể tùy hắn.

Qua mấy ngày, người lui tới nhà Thẩm Nghị ngày càng nhiều, nói đến cùng một chuyện, đều về hôn sự của Minh nhi.

Tác giả nói rõ suy nghĩ của mình: vì hôn sự của Minh nhi, ta cảm thấy rất đau đầu, cưới cô nương thế nào mới tốt đây? Hồ nữ tướng môn? Hay dòng dõi thư hương?

81. Chương 81: Hai Huynh Đệ Trí Dũng Song Toàn

Minh nhi rất xa đã bắt đầu kêu lên, “Cha, nương, con đã về đây!”

Thẩm Nghị cùng Trinh nương sững sờ một chút, Trinh nương đẩy tay Thẩm Nghị, “Thiếp hình như nghe thấy tiếng Minh nhi...”

Cẩn thận nghiêng tai lắng nghe một chút, Trinh nương trở lên cao hứng, “Là Minh nhi, là Minh nhi!” Trinh nương lập tức mở cửa, nghênh đón, quả nhiên thấy Minh nhi một thân nhung trang đang chạy về phía bọn họ.

Cầm nhi cùng Trần muội cũng từ trong phòng chạy nhanh ra, “Đại ca!” Hai hài tử đều vui mừng chạy tới. Ba huynh muội ôm chặt lấy nhau, Minh nhi ôm Trần muội ôm trong ngực hết hôn lại thơm, lại xoa xoa đầu Cầm nhi, ba người ở cùng nhau thật vui vẻ.

“Minh nhi của nương!” Trinh nương khóc chạy tới ôm lấy Minh nhi, hốc mắt Minh nhi cũng đỏ, “Nương...” Hắn thì ào ào khẽ gọi.

“Minh nhi!” Thẩm Nghị lau lau khóe mắt, mỉm cười nhìn Minh nhi.

“Cha...” Minh nhi rời cha mẹ còn chưa tới một năm, giờ phút này lại cảm giác như đã trải qua mấy đời rồi, trên chiến trường, biết bao đêm, hắn đều dựa vào những nhớ nhung về thân nhân trong gia đình, nghĩ đến những chuyện từ nhỏ đến lớn mà vượt qua.

Thẩm Nghị liên tục gật đầu, vỗ vỗ bờ vai hắn, “Chúng ta về nhà đi, trở về lại nói sau, trở về lại nói sau.”

Cả nhà ôm nhau trở về, Trinh nương vào nhà bắt đầu chuẩn bị nấu cơm, sau khi vào nhà Minh nhi nói chuyện trên chiến trường cho Thẩm Nghị cùng đệ đệ muội muội, nói đến khi phấn khích còn khoa chân múa tay vài ba cái, nhất là khi nói đến lúc đuổi theo Sơn Mộc tướng quân vào sâu trong thảo nguyên, một đao chặt bỏ thủ cấp của hắn, Trần muội kinh hô một tiếng lui vào trong lòng Thẩm Nghị.

Trinh nương đứng ngoài phòng nghe, vui vẻ cười không ngừng, nhi tử trở về bình an, so với điều gì càng thêm quan trọng.

Thẩm Nghị vuốt vuốt lưng Trần muội trấn an, cũng nói về những phát sinh trong nhà mấy tháng nay, nghe tới Trinh nương vì mong hắn có thể trở về bình an mà bắt đầu ăn chay trở thành tín nữ, Minh nhi trầm mặt.

Khi Trinh nương bưng thức ăn vào, Minh nhi đỡ Trinh nương ngồi trên kháng, bản thân thì dập ba lạy với Thẩm Nghị cùng Trinh nương, Trinh nương cầm khăn tay che miệng, nước mắt tựa như viên bi tròn tròn thì nhau rơi xuống.

“Nhi tử bất hiếu, khiến cha mẹ lo lắng!”

Minh nhi ngẩng khuôn mặt tràn ngập thanh xuân lên, Trinh nương nhìn, tay run run sờ lên, ôn nhu nói, “Nương cho tới bây giờ đều không muốn để con tham gia quân ngũ, nhưng đây lại là ước mơ của con. Nương chỉ hy vọng con có thể bình bình an an, bình an thì tốt rồi.”

Thẩm Nghị kéo Minh nhi, “Được rồi, chúng ta ăn cơm thôi. Minh nhi ở bên ngoài chịu khổ, không ăn được thức ăn do nương làm, mau đứng dậy ăn cơm.”

Minh nhi gật gật đầu, cả nhà vây quanh bàn ăn, vô cùng cao hứng ăn cơm, Trinh nương không ngừng gấp rau cho ba đứa nhỏ, trêu mếu nhìn bọn nó lú lú ừ ừ ào ào, ngẫu nhiên đưa mắt nhìn Thẩm Nghị, trong mắt phụ thê hai người đều là sự thỏa mãn.

Minh nhi trộm chạy về nhà, hoàng đế biết được, Mộ Dung tướng quân biết hắn nhớ nhà đến sốt ruột, mở một mắt nhắm một mắt làm như không biết, sau lại lên cầu xin hoàng đế hạ chỉ, dù sao Minh nhi hiện tại là tướng quân, tham gia tiệc mừng công xong hắn phải hồi quân doanh, tự ý rời quân doanh thì phải bị xử trí theo quân pháp.

Hoàng đế nghe thấy có lý, hạ chỉ, đại ý khen ngợi Uy Vũ tướng quân anh dũng giết địch, phê chuẩn riêng cho Uy Vũ tướng quân về thăm nhà ba ngày.

Minh vốn đang chuẩn bị cưỡi ngựa cả đêm chạy về, không nghĩ tới sáng sớm hôm sau ý chỉ đã tới rồi, cũng an an tâm tâm ở lại nhà ba ngày.

Ba ngày này đúng là một chết Minh nhi, phụ thê Thẩm Huy gọi hắn đi ăn cơm, đồng học cũng mời hắn đi ăn cơm, còn phải đi tạ ơn lão sư, cứ như vậy, thời gian Minh nhi chân chính ở nhà cùng cha mẹ cũng không

được bao nhiêu, nhưng dù cho như vậy, hấn cũng thwej vui vẻ, cùng bằng hữu thân nhân cùng ở một chỗ, tụ tập một chút, cả thảy xác lẫn tinh thần đều trầm tĩnh lại.

Sau ba ngày nghỉ, Minh nhi đi đại doanh Kinh Giao, hấn hiện tại là chính nhị phẩm Uy Vũ tướng quân, có những chuyện phải tự phụ trách.

Không vài ngày sau, Hoàng Thượng truyền chỉ, mời cả nhà Thảm Nghị tiến cung, ngoài ra cũng chẳng nói gì thêm, Thảm Nghị cau mày hỏi công công đến truyền chỉ, “Công công, ngài biết Hoàng Thượng sao lại triệu cả nhà ta tiến cung không?”

Vị công công kia tươi cười, “Thái phó đại nhân a, Hoàng Thượng đây cũng chỉ vì muốn ngài vui vẻ thôi.”

Thảm Nghị vội hỏi, “Mong công công nói rõ chút.”

Công công cười nịnh nọt, “Thái phó đại nhân, đại công tử lần này, không không, hấn phải gọi là Uy Vũ tướng quân, tướng quân đại nhân lần này lập được công lớn, đánh người Uy quốc chạy trốn chết, hiện tại Uy quốc phái sứ giả tới tiến cống, Hoàng Thượng cố ý triệu ngài cùng phu nhân nhập cung, còn có tiểu công tử cùng tiểu thư nữa nhập cung vui chơi một chút thôi.”

Thảm Nghị mỉm cười, “Thì ra là như vậy, được, chúng ta lập tức đi ngay.”

Công công nghĩ nghĩ một lát mới nói, “Thái phó đại nhân, có chuyện này xin ngài để ý chút.”

Thảm Nghị nói, “Mời nói.”

Công công nghiêm mặt nói, “Chúng ta nghe mấy vị đại nhân trong triều nghị luận, lần này Uy quốc tuy rằng đại bại, nhưng bọn họ vẫn không phục, sứ thần đến đây dường như vẫn thật kiêu ngạo, nghe nói trong đoàn sứ thần có một võ tướng, chỉ đích danh tướng quân đại nhân yêu cầu tử thí đầu.” Hấn thấy sắc mặt Thảm Nghị hơi trầm trầm, vội nói, “Đại nhân ngài yên tâm, Uy Vũ tướng quân của chúng ta võ công cái thế, kẻ kia tất nhiên không thể là đối thủ của tướng quân!”

Thảm Nghị gật gù đầu, “Cảm ơn hảo ý của công công.”

Cẩm nhi cùng Trần muội đều lần đầu tiên tiến cung, Trinh nương thay ôi người trong nhà một bộ quần áo mới, trên đầu Trần muội còn buộc một dây buộc trán châu hoa cỏ mà ngày thường căn bản không dùng đến, thoát nhìn vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Dọc đường đi ngồi xe ngựa, Trần muội hưng phấn nhích tới nhích lui.

Đến hoàng cung, quả nhiên vì nghênh đón sứ giả Uy quốc mà tổ chức yến hội, Thảm Nghị mang theo Trinh nương cùng hai hài tử xuống xe ngựa, lập tức được người đón vào nơi yến hội.

Yến hội còn chưa bắt đầu, đoàn sứ thần còn chưa đến, hoàng đế cũng chưa đến, một vài đại thần đã tùm năm tùm ba lại nói chuyện phiếm, chỉ có một nhà Thảm Nghị khác biệt.

Bởi Thảm Nghị không mặc triều phục, quan viên khác đều khaoes triều phục, Thảm Nghị không như vậy, hấn còn mặc trang phục mà thư viện cấp riêng cho tiên sinh, Trinh nương cho rằng cũng chỉ như bình thường, trên đầu cũng không cấm thêm dây trâm châu ngọc nào, giữa một đám phu nhân hoa lệ có vẻ không hợp.

Thê nhưng ai cũng không dám coi thường nhà họ, nhiều năm trôi qua như vậy, hoàng đế vẫn càng thêm tôn kính với thái phó, hơn nữa Minh nhi mới mười tám tuổi đã trở thành Uy Vũ đại tướng quân, tiền đồ sau này không thể đoán được.

Không thiếu phu nhân dò xét hỏi thăm Trinh nương về hôn sự của Minh nhi, Trinh nương cũng đều cười ứng phó, câu được câu không nghe nhóm phu nhân bên cạnh nói chuyện phiếm, chỉ toàn tâm toàn ý chăm lo cho hai hài tử.

Không hài lòng chỉ nửa câu thôi, nói vài câu cũng không có ai nguyện ý theo bọn họ nói chuyện nữa, một lát sau, công công cao giọng hô, “Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Hoàng đế cùng hoàng hậu mặc hoa phục, dáng vẻ cao quý, phía sau là Minh nhi uy phong lẫm liệt, chỉ thấy bên hông hấn đeo một thanh trường kiếm, đứng dưới long ỷ, cả người dày đặc khí chất không giận tự uy!

Trần muội vui vẻ nói với Cẩm nhi, “Nhị ca, đại ca thật oai phong đó!”

Thanh âm nó không lớn, nhưng mọi người ở đây đều đang chờ hoàng đế lên tiếng, hoàng đế còn chưa nói, tiếng nói mềm mại của nàng cứ vậy thoát ra lập tức trở nên đặc biệt, vừa nói xong liền khiến tầm mắt của mọi người đều đưa lại đây, Trần muội khẽ co lại một chút, nghe thấy chung qua có tiếng cười nhạo.

Minh nhi nhìn về phía Trần muội mỉm cười, Cẩm nhi đối nàng ra hiệu “xuyt”.

Hoàng đế vui vẻ, vẫy vẫy tay với nàng, “Đây là Thẩm Gia Trân đi, lại đây, lại cho trẫm nhìn xem, trẫm lần trước gặp người, người chỉ vừa mới học nói thôi, gặp ai cũng gọi cha nữa đó.”

Tiếng cười biến mất, hoàng đế luôn đối xử thân thiết với Thẩm gia, những lời kia đã tỏ rõ thái độ của hoàng đế.

Trần muội nhìn nhìn cha mẹ, Thẩm Nghị khẽ gật đầu với nàng, Trần muội co chút ngược lưng nhẹ nhàng bước đến gần long ý, hoàng đế kéo nàng nhìn trái lại nhìn phải, gật gật đầu, “Ừm, lớn lên giống thái phó hơn chút. Hoàng hậu, đến nhìn đi, có phải cũng đáng yêu giống như Đức Phượng của chúng ta không?”

Hoàng hậu nhìn kỹ, cười gật đầu, “Quả thật đáng yêu, tiểu cô nương ở tuổi này đều thực đáng yêu.”

Hoàng đế cười nói với Trần muội, “Trẫm còn nhớ người năm nay sáu tuổi, đúng không?”

Trần muội lắc đầu, “Ta năm nay tám tuổi rồi đó, người quên mất hai tuổi rồi.”

Hoàng đế cười ha ha, “Nữ nhi trẫm gọi Đức Phượng, năm nay cũng tám tuổi, người có muốn qua đó ngồi cùng nàng hay không?” Hoàng đế chỉ vào một cô bé mặc cẩm phục, cô bé kia đang mang vẻ ghen tị nhìn Trần muội, Trần muội hơi nhăn nhăn mũi, “Ta không muốn, ta muốn ngồi cùng nương cơ.”

Ý cười trên mặt hoàng hậu ít đi một chút, hoàng đế không chút để ý nói, “Được, vậy người trở về đi.”

Nhìn Trần muội trở lại bên người Trinh nương, hoàng đế nhìn về phía Đức Phượng đang mắt húng nói, “Đức Phượng, Thẩm Gia Trân muốn ngồi với nương nàng, con có muốn lại đây ngồi cùng phụ hoàng mẫu hậu không a?”

Đức Phượng lúc này mới trở nên vui vẻ, vui mừng chạy tới giữa để cùng hậu ngồi xuống, hoàng hậu xoa xoa đầu nữ nhi, sắc mặt tốt hơn rất nhiều. Hoàng đế đều nhìn thấy, cũng không nói gì thêm.

“Sứ thần Uy quốc cầu kiến.”

Đoàn sứ giả Uy quốc tổng cộng có năm người, một người mang dáng quan văn, hai võ tướng vẻ mặt sát khí, một đứa nhỏ chừng mười bốn mười năm tuổi, còn có một hạ nhân.

Năm người tiến vào, thái độ cũng không quá cung kính, nhất là một võ tướng trong đó, ánh mắt oán hận cứ nhìn chằm chằm Minh nhi, sau khi bái kiến hoàng đế, cũng nói chuyện được vài ba câu, người đó đã đề nghị, luận võ cùng Minh nhi.

Tâm Trinh nương khẽ run một chút, nàng dường như xin giúp đỡ nhìn Thẩm Nghị bên cạnh, Thẩm Nghị khẽ lắc đầu, ở thời điểm này, hết thảy đều phải vì tôn nghiêm quốc gia, phía xem hoàng đế nói thế nào.

Hoàng đế cùng Minh nhi dường như đã sớm đoán được sẽ có chuyện này, hoàng đế hơi nhìn về phía Minh nhi, Minh nhi khẽ gật đầu, Hoàng đế lúc này mới đồng ý, “Được! Tỷ thí thì tỷ thí, tuy nhiên.... Uy Vũ tướng quân....”

Hoàng đế mỉm cười nhìn Minh nhi, “Khanh cần hạ thủ lưu tình a, cũng chỉ là tỷ thí mà thôi, không nên làm tổn hại hòa khí.”

Minh nhi quỳ xuống hô vang, võ tướng sứ thần bên dưới tức đến mặt cũng tái đi rồi.

Trong sân đã sớm chuẩn bị tốt, còn xây một đài cao, hoàng đế hoàng hậu ngồi chính dưới, bên trái là mọi người bên mình, bên phải là đoàn sứ thần Uy quốc.

Minh nhi sớm thay một thân trang phục, tay cầm một thanh trường đao, uy phong凛凛 đứng ở giữa sân. Võ tướng đối phương cầm trong tay một thanh đao vừa dài vừa nặng, hung thần ác sát đứng ra.

Hai người vừa đứng, cũng không nói gì mà đánh luôn, võ tướng muốn huy một đao qua, Minh nhi không chút hoang mang tránh đi, còn phản lại một đòn, khiến võ tướng này lui từng bước về sau.

Cuộc tỷ thí tiếp theo đó có thể nói vô cùng nguy hiểm, căng thẳng lên xuống, Trinh nương nắm chặt lấy tay Thẩm Nghị, sợ con sẽ xảy ra chuyện gì, Thẩm Nghị cũng nhìn chăm chăm giữa sân, cuối cùng lấy một đao của Minh nhi kẻ lên cổ võ tướng kia mà kết thúc.

Minh nhi cũng không làm hấn bị thương, chỉ nói, “Hai quân đối địch tất có kẻ phải chết, ta biết người gọi Sơn Thanh, Sơn Mộc tướng quân là ca ca người, nhưng ngày ấy đổi lại vị trí của hấn và ta, chỉ sợ hấn cũng sẽ làm như vậy, ta không thẹn với lương tâm! Ngày sau các người nếu còn dám dẫn binh xâm phạm, ta sẽ không lưu tình nữa!”

Sơn Thanh mang vẻ mặt dữ tợn, trừng mắt nhìn Minh nhi, chặt vật chạy về vị trí sứ thần, hấn cúi đầu nói nhỏ vài câu nghe không hiểu cùng thiếu niên kia, thiếu niên kia mang vẻ mặt khinh thường cười lạnh.

Minh nhi quỳ gối giữa sân, hoàng đế cười ha ha, “Uy Vũ tướng quân không hổ là mãnh tướng mạnh nhất dưới của ta! Trẫm rất hài lòng!”

Hoàng đế lại nói với đoàn sứ thần, “Các người muốn tỷ thí thì cũng tỷ thí rồi, không bằng...”

Thiếu niên kia đứng lên chấp tay với hoàng đế, “Hoàng đế bệ hạ, Uy Vũ tướng quân quả nhiên danh bất hư truyền, thực sự lợi hại, đánh thắng Sơn Thanh ca ca của ta. Người Hán các người có câu, ra trận phụ tử binh*. Nghe nói hôm nay đệ đệ của Uy Vũ tướng quân cũng ở đây, Uy Vũ tướng quân đánh thắng ca ca ta, ta cũng muốn thỉnh giáo đệ đệ của Uy Vũ tướng quân, đệ đệ tướng quân hấn không phải người yếu đuối nhất gan đi!”

(*ra trận phụ tử binh: câu đầy đủ là ra trận phụ tử binh, đánh hổ thân huynh đệ, ý nói cha con ra trận thì sẽ giành chiến thắng, huynh đệ cùng chung sức thì sẽ giết được hổ, hàm nghĩa là huynh đệ đồng lòng thì làm gì cũng được)

Hấn vừa nói lời này, sắc mặt của mọi người ở đây đều thay đổi. Hoàng đế biết rõ Cẩm nhi không biết võ nghệ, Minh nhi nhanh chóng quỳ xuống, “Khải tấu Hoàng Thượng, đệ đệ của vi thần không dùng võ, chỉ sợ không thể đàm luận cùng sứ thần.”

Thẩm Nghị cũng quỳ xuống, “Hoàng Thượng, khuyến tử quả thật không biết võ a.”

Thiếu niên kia cười lạnh một tiếng, “Uy Vũ tướng quân giết Sơn Mộc ca ca, lại thắng Sơn Thanh ca ca, rồi sao? Hiện tại đệ đệ Uy Vũ tướng quân chẳng biết gì cả sao? Thì ra Uy Vũ tướng quân quả thật rất tài giỏi, nhưng đệ đệ này a.... Chỉ là phế vật!”

Hấn nói không chút khách khí, dẫn tới mọi người ở đây đều thực bất mãn.

“Muốn đánh cũng được, nhưng cần nói rõ trước.” Cẩm nhi chậm rãi đi qua.

“Thẩm Gia Cẩm!” Thẩm Nghị cùng Minh nhi đồng thời quát một tiếng, nó bước ra làm gì.

Cẩm nhi hướng bọn họ làm mặt quỷ, quay đầu nói với thiếu niên kia, “Muốn đánh cũng được, nhưng ta phải hỏi rõ ràng trước đã.”

Thiếu niên cười lạnh, “Người hỏi đi.”

“Ta đánh với người hả?”

Thiếu niên gật đầu, “Đúng vậy.”

Cẩm nhi nghĩ nghĩ nói, “Ta thật sự không biết võ, nếu không thì vậy đi, muốn đánh cũng được. Hai ta một người đánh đối phương ba cái, nhận thua thì dừng lại.”

Thiếu niên kia khinh thường nói, “Còn chưa đánh đã muốn nhận thua đâu? Được, liền làm như người nói.”

Cẩm nhi khó xử nói, “Ta tới giờ còn chưa đánh ai bao giờ...”

Thiếu niên đánh giá hấn một chút, tự tin nói, “Nếu như vậy, ta nhường người, để người đánh ta trước.”

Cẩm nhi do dự một chút, “Như vậy được không?”

Thiếu niên không kiên nhẫn nói, “Người Hán các người đúng là quá nhiều lời vô nghĩa, đánh hay không hả?”

Cầm nhi nói, “Được dùng vũ khí không?”

Thiếu niên nhìn một chút, “Tùy người, ta dùng trức đao được rồi, miễn làm người bị thương!”

Cầm nhi đi đến giá đặt vũ khí nói, “Vậy ta dùng cái đoản côn này đi.”

Minh nhi đi qua, nhỏ giọng nói với Cầm nhi, “Đừng cùng hấn lấy cứng đối cứng, lên sân đánh hai cái rồi nhận thua đi, nghe rõ chưa?”

Cầm nhi khẽ gật đầu, “Rồi mà, đại ca.”

Lên sân, Cầm nhi nhìn đoản côn trong tay một chút, nói, “Ta đánh người trước nga, người đừng trốn đó.”

Thiếu niên kiêu ngạo nói, “Ta không né, người đánh đi, đừng khách khí, lát nữa ta cũng không khách khí đâu.”

Cầm nhi hít sâu một hơi, sau đó rất nhanh, một côn đánh lên bụng thiếu niên, thiếu niên đau lui về sau một chút, không chờ hấn kịp phản ứng, côn thứ hai của Cầm nhi đã lại đánh lên trên đùi hấn, ngay chỗ đốt xương, thiếu niên bị đánh ngã xuống đất, ngay theo đó, côn thứ ba đã đánh lên xương tỳ bà* của hấn.

(*xương tỳ bà: xương bả vai, đánh vào nơi này thì sau đó rất khó cử động vai. Thế mới nói Cầm nhi rất phúc hắc, đánh đầu gối=> khỏi đứng, đánh bả vai => không cử động, đánh bụng =>... đau khỏi nói)

Sắc mặt thiếu niên trắng bệch, đau đến mức cả người đều co lại. Đoàn sứ thần đứng lên, lo lắng nhìn về phía thiếu niên.

Cầm nhi đánh thiếu niên xong, lập tức đứng ra xa, khom lưng về phía thiếu niên, “Thực xin lỗi, ta nhận thua, người quá lợi hại rồi, trận đấu này người thắng.”

Chuyện này rất hí kịch hóa, Cầm nhi rất nhanh rời khỏi sân, ngồi lại chỗ ngồi. Đoàn sứ thần lúc này mới kịp phản ứng lại, lập tức xông lên, Sơn Thanh ôm thiếu dụng, dùng ngôn ngữ bọn họ không hiểu không ngừng gọi thiếu niên.

Thiếu niên đến tận lúc này, mới hiểu được bản thân bị Cầm nhi lừa bỡn, hấn giãy dụa đứng lên, hung hăng nói, “Đều nói người Hán giáo hoạt, hôm nay thấy quả nhiên như vậy, ta thật sự không thể không bội phục.”

Nói xong hấn khập khiễng tiến lên vài bước, “Hoàng đế bệ hạ, hôm nay chúng ta mệt rồi, xin đi về trước nghỉ ngơi.”

Hoàng đế nhin cười, gật đầu nói, “Người đâu, đưa sứ thần về nghỉ ngơi.”

Bọn họ vừa đi xong, trong sân phát ra từng trận tiếng cười, Cầm nhi tuy rằng nhận thua, nhưng lại khiến đối phương ăn đủ đau khổ. Ngay cả hoàng đế cũng nhin không được cười ha ha, “Thưởng! Thưởng cho cả hai huynh đệ!”

82. Chương 82: Diệu Nhi Về Nhà

Hoàng đế cười ha ha, “Thưởng! Đều thưởng!”

Minh nhi mang theo Cầm nhi quỳ xuống tạ ơn, hoàng đế thưởng cho Minh nhi bảo quyển, lại thưởng một bản danh họa cho Cầm nhi. Còn không ngừng khen, “Hai huynh đệ một người võ công trác tuyệt, một người thông minh cơ trí, thật sự là rường cột nước nhà.”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hai huynh đệ sau khi tạ hoàng ân, hoàng đế nói một mỗi, buổi tối lại cử hành yến hội, mang theo mọi người từ từ ly khai.

Trần muội thực hưng phấn, dọc đường đi cứ lôi kéo tay Cầm nhi hỏi, “Nhị ca, người kia nhìn thật khỏe nha, huynh sao có thể đánh ngã hấn vậy?”

Cầm nhi đắc ý cười, “Ba nơi ta đánh hấn kia, nhưng đã có dự tính. Người có ba vị trí khi bị đánh thì sẽ rất thảm, một là xương sườn, nhưng ta sợ hấn bị thương, đánh dịch xuống một chút, nhưng như vậy càng đau.

Hai là trên đùi ngay nơi xương, địa phương kia ngày thường hơi động chút cũng đã đau rồi, đừng nói ta lại dùng côn đánh vào nữa, còn có một nơi nữa là xương tỳ bà, chỗ này cũng rất đau.”

Trần muội bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Trách không được nha, muội nói tên kia nhìn như trâu như bò, ba đòn đã đánh ngã hẳn, thật đúng là không thể chịu đòn.”

Cầm nhi lắc đầu, “Vừa nhìn đã biết hẳn từng luyện võ, hơn nữa người man di vốn có thân thể cường tráng, nếu ta không nhanh chóng nhận thua, hẳn tùy tiện hua tay, nhị ca muội cũng đã có thể nằm xuống rồi.”

Nói đến người này, Trinh nương nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng, “Lại nói tiếp con cùng thật dũng cảm, đúng không?”

Cầm nhi hơi hơi sững sốt, chỉ có thể đưa ra khuôn mặt tươi cười, “Nương, con nắm chắc rồi mới làm như vậy mà, nếu không con đâu dám tùy tiện đồng ý.”

Trinh nương đối diện với hẳn, nghiêm mặt nói, “Cái này mà con cũng dám là nắm chắc sao? Chuyện này của con gọi là vận khí! Nếu người kia không thương lượng để con đánh trước, con thắng được chắc? Hoặc hẳn đứng lên đánh con một cái, con có thể đường hoàng mà đứng đây sao?”

Cầm nhi liên tục gật đầu, “Dạ, dạ, nương, con không dám nữa, sau này cũng không dám nữa. Cha...” Thấy mẫu thân tức không nhẹ, Cầm nhi vội vàng cầu cứu phụ thân nhà mình.

Thẩm Nghị ho nhẹ một tiếng, “Được rồi, đứa nhỏ không sao thì tốt rồi, chúng ta nghỉ ngơi trước đi, Cầm nhi đi thôi, chúng ta về xem cuốn tranh kia. Nghe nói là tiền triều...”

Cầm nhi cảm kích nhìn thoáng qua cha mình, cười xin lỗi Trinh nương, đi theo Thẩm Nghị rời đi.

Trinh nương thở dài, Trần muội quan tâm đi qua nắm tay Trinh nương, “Nương, nhị ca rất thông minh, nương không cần thở dài.”

Trinh nương nắm tay nữ nhi, vươn tay bóp chiếc mũi nhỏ nho của nữ nhi, cười sùng nịch, “Vẫn là Trần muội nhà ta hiểu nương nhất, thật sự là tiểu tri kỷ của nương a.”

Trần muội cười khanh khách, vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay Trinh nương.

Buổi tối tham gia yến hội do hoàng đế mở, đoàn sứ thần mang về mặt bình tĩnh, dường như căn bản không có một màn buổi chiều kia, chính là thái độ đã không còn kiêu ngạo như lúc vừa đến nữa. Mọi người ai cũng không nói về chuyện tỷ thí lúc chiều, không khí lại rất náo nhiệt.

Lần đầu tiên nhập cung, Trần muội ăn thật nhiều mỹ thực trước mắt, khi xem vũ khúc cung đình mắt đều tròn tròn, khi vui vẻ còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Trong mắt Đức Phượng công chúa thoát ra thần sắc hâm mộ nhìn Trần muội, mình cũng nóng lòng muốn thử, cũng muốn Trần muội thoải mái cười to như Trần muội, nhưng lại trộm nhìn sắc mặt hoàng hậu, lại không dám buông lỏng nữa, vẫn đang cố gắng duy trì dáng vẻ của công chúa.

Hoàng đế lơ đãng thấy, nghiêng đầu hơi nhìn thoáng qua hoàng hậu, thừa dịp hai người uống rượu, cúi thấp đầu khẽ nói, “Đừng nghiêm túc như vậy.”

Hoàng hậu giương mắt nhìn hẳn một cái, cũng thấp giọng đáp, “Dạ.”

Nhưng sau khi ngồi thẳng, hoàng hậu vẫn dáng vẻ cao quý kia, hoàng đế không chỉ hơi hơi thất vọng.

Hôm sau, cả nhà Thẩm Nghị liền từ biệt hoàng đế, về tới thư viện, Minh nhi không cùng về, hẳn có chuyện cần làm. Về nhà, Trần muội rất vui vẻ, nơi nơi nói chuyện hoàng cung lớn như thế nào, đồ ăn tinh xảo ra sao, giường nàng ngủ có thể lăn từ bên này sang đến bên kia, Trinh nương nhìn dáng vẻ đắc ý của nàng cũng cười sùng nịch.

Đoàn sứ giả lưu lại sáu bảy ngày, hai nước trao đổi lễ vật, đều đưa ra lời hứa không xâm phạm lẫn nhau.

Minh nhi không lâu sau, bị phái đến biên cương, trấn thủ biên quan. Hẳn khi đối chiến với Uy quốc đã chém rơi đầu tướng địch, một đao thành danh, thanh danh vang dội trong đám tướng lĩnh, phải hẳn đi đóng quân, cũng vì phòng ngừa Uy quốc lại quấy nhiễu lần nữa. Lo lắng hẳn vẫn còn trẻ tuổi, Mộ Dung tướng

quân cùng đi cùng, hoàng đế lên viết phong thư gửi Thẩm Nghi, nói sơ qua về chuyện này, hơn nữa hứa hẹn, chỉ cần biên cảnh hòa bình, sẽ lập tức điều Minh nhi trở về.

Thẩm Nghi cũng không nói nhiều, chỉ nói tất cả tuân theo sắp xếp.

Qua một tháng, nhà Thẩm Nghi tiếp đón một người tuần tú, thân dài dáng ngọc.

Trần muội vừa mở cửa ra, liền vui vẻ chào đón, “Cậu!”

Người tới đứng là Diệu nhi, hần đứng đó mỉm cười, mang theo một gánh hành lí, hơi cúi lưng sờ sờ mặt Trần muội, ôn nhu nói, “Nương con đâu?”

Trần muội kéo tay hần, vừa đi vừa kêu, “Nương! Cậu đã về rồi! Nương mau ra mà nhìn xem, cậu đã về rồi!”

Mành được vén lên, Trinh nương kinh hỉ vươn đầu ra, quả nhiên thấy Diệu nhi, lập tức chạy ra đón, “Sao lại về lúc này vậy? Ta còn tưởng phải trước tết Đoan Ngọ mấy ngày cơ.”

Diệu nhi mỉm cười, “Tỷ, sư phó cùng sư nương đi tìm sư ca, đệ nghĩ không có việc gì, quay lại xem sao.”

Trinh nương vui vẻ cười không ngừng, “Mau vào nhà mau vào nhà, Trần muội, rót trà cho cậu con đi.”

“Aiz!” Trần muội cười ha ha chạy vào bếp lấy trà. Từ khi Tam Nha xuất giá, Trinh nương cũng không mua nha hoàn nữa, thường ngày chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà đều tự làm, hiện tại Trần muội cũng lớn, việc nhỏ cũng có thể giúp được.

Diệu nhi vào nhà, cởi hài bước lên kháng, Trần muội cũng ôm chén trà vào, Trinh nương rót nước ấm vào, đưa cho Diệu nhi, thân thiết nói, “Lần này trở về ở bao lâu?”

Diệu nhi luôn ở chỗ Thành Mặc cư sĩ học tập, kỳ thật đã sớm học xong xuôi, nhưng Thành Mặc cư sĩ chơi xấu với hần, luôn nói hần không thể xuất sư, cứ kéo dài mãi đến tận bây giờ. Một hai năm gần đây, Thành Mặc cư sĩ thường xuyên mang theo phu nhân du ngoạn khắp nơi, bình thường khi bọn họ xuất môn, Diệu nhi sẽ tới thư viện ở một thời gian, lâu thì ba bốn tháng, chậm thì vài ngày, có khi hứng thú đến đây, cũng sẽ theo lời mời của Thẩm Huy, giảng cho các đệ tử về tri thức hội họa.

“Cứ ở vài ngày đã, đệ cũng không nắm chắc, sư phụ sư nương nói muốn đi tới chỗ sư ca mấy ngày, sư ca giờ đang ở Ninh Hạ, đi qua đi lại, ít cũng phải mất nửa năm.”

Trinh nương gật đầu, vui vẻ hỏi, “Đệ đói chưa? Tỷ làm cho đệ chút đồ ăn, muốn ăn gì nào?”

Diệu nhi cười lắc đầu, “Tỷ, không vội đâu, vừa nãy tới chân núi gặp được Thương Thuật, trong tiệm cơm của hần cầm theo một gói nem rán, vừa đi vừa ăn, cũng không đói bụng. Vẫn chờ tỷ phụ cùng Cẩm nhi tan học rồi cùng ăn đi. Nào, Trần muội, để cậu ôm một cái, nhìn con mấy ngày nay béo hay không nha.”

Diệu nhi vẫy vẫy tay về phía Trần muội, Trần muội cười khanh khách, tựa như mèo con trốn về phía sau Trinh nương, lộ ra đôi mắt to trong sáng, làm mặt quỷ với Diệu nhi, “Cậu không bắt được con, cậu không bắt được con!”

“Ha ha ha!” Diệu nhi cười lớn.

Trinh nương tuy rằng thấy hần rất cao hứng, nhưng miệng lại không nhịn được lải nhải, “Thích tiểu hài tử như vậy thì tự sinh lấy một đứa đi, đệ bao tuổi rồi hả? Năm nay đã hai mươi lăm rồi, còn không lo chuyện hôn sự của mình, nếu không lần này đệ ở lại lâu vài ngày, lần trước tỷ giúp đệ hỏi thăm cô nương kia, đệ qua xem thử đi?”

Diệu nhi lấy lòng, nói với Trinh nương, “Tỷ, tỷ tha cho đệ đi mà, mỗi lần trở về tỷ đều chuẩn bị cả đồng công nương cho đệ, đệ tạm thời còn chưa muốn thành thân đâu.”

Trinh nương trừng mắt liếc hần một cái, “Cái gì mà không thành thân? Đệ nhưng là độc đinh của Hà gia ta, đệ thành thân sinh con sớm một chút, trong lòng tỷ sẽ bớt được tảng đá này. Tỷ mặc kệ đệ có bao nhiêu lý do, năm nay đệ phải thành thân!”

“Tỷ!” Diệu nhi bắt đầu cãi, sao càng nói càng quá vậy?

Trinh nương nói, “Diệu nhi, đệ năm nay đã hai lăm rồi, không còn nhỏ nữa, cứ tiếp tục kéo dài, không biết người bên ngoài sẽ nói gì nữa đâu? Người ào không phải hai mươi mốt đều đã thành thân, đệ đừng kéo dài nữa.”

Diệu nhi gật đầu, “Dạ dạ dạ, đệ biết rồi, đệ sẽ cố gắng trong năm nay cưới đệ muội về cho tỷ.”

Trinh nương lúc này mới hài lòng, “Cô nương tỷ nói kia?”

Diệu nhi bắt đắc dĩ lắc đầu, “Đừng nói về cô nương kia nữa, tỷ mau nhanh đi nấu cơm đi, đệ sắp chết đói rồi, chờ lát nữa tỷ phụ cùng Cẩm nhi trở về, chúng ta liền ăn cơm luôn.”

Trinh nương vừa buồn cười vừa tức giận, “Vừa rồi còn nói không đói bụng, đệ chờ chút, tỷ đi làm ngay.”

Nhìn Trinh nương ra ngoài, Diệu nhi thờ phào một hơi, Trần muội bên cạnh tò mò nhìn, sau đó hỏi, “Cậu, cậu sao không thành thân vậy? Cậu không thành thân, nương con sẽ nói cậu suốt cho coi, cậu nếu thành thân, nương con sẽ không nói cậu nữa.”

Diệu nhi ôm nó vào trong ngực, không biết lấy từ đâu ra một cái túi nhỏ, vừa mở ra, liền thấy một đóa quỳn hoa rất đặc biệt, vô cùng tinh xảo, phối màu cũng đẹp, Diệu nhi vừa cho Trần muội mang trên đầu, vừa bắt đắc dĩ nói, “Cậu không phải không muốn thành thân, mà... không biết mở miệng thế nào.”

Trần muội quay đầu đi, “Cậu không biết nói gì sao?”

Diệu nhi gác lên đầu nàng, “Thành thân cần hai người lưỡng tình tương duyệt a, nói chuyện này con cũng không hiểu, giống như đóa hoa này, con xem rất đẹp mắt, muốn có, cũng cần biết đóa hoa kia có nguyện ý để con hái xuống không nữa. Quên đi, ta nói vậy con cũng không hiểu được đâu, tóm lại a, chuyện của người lớn, tiểu nha đầu như con chưa hiểu được đâu. Được rồi, cài đẹp lắm, đi cho nương con nhìn thử, nhìn xem xinh đẹp hay không.”

Trần muội cái hiểu cái không gật đầu, vuốt quỳn hoa mới trên đầu, vui vẻ nhảy xuống kháng chạy về phía Trinh nương hiển vật quý.

Chờ nó ra ngoài rồi, Diệu nhi nằm trên kháng, thành thân... aiz, sao đau đầu như vậy chứ?

Đến chạng vạng, Thẩm Nghị cùng Cẩm nhi trở lại, thấy Diệu nhi, Thẩm Nghị cũng thật vui vẻ, Trinh nương làm một bàn đầy thức ăn, hai người uống vài chén, Thẩm Nghị cũng nói về hôn sự của Diệu nhi, Diệu nhi chỉ có thể liên tục đồng ý, nói năm nay sẽ cưới tức phụ về.

Diệu nhi ở nhà hơn mười ngày liền chuẩn bị rồi đi, nhưng lần này có chút đặc biệt.

“Đệ muốn đi du lịch thiên hạ, sau đó ve một bức Non sông tráng lệ đồ.”

Thẩm Nghị vỗ vỗ vai hắn, gật đầu nói, “Có chí khí.”

Trinh nương lại không đồng ý, “Đệ đi lần này không biết đến bao giờ mới trở về, vẫn nhanh chóng thành gia mới đúng.”

Diệu nhi bắt đắc dĩ nói, “Tỷ, muốn nhân dịp này chưa thành thân thì ra ngoài chút, nếu thành thân rồi, không thể đi nữa, nhiều nhất trong vòng một năm nữa, đệ sau khi nhìn ngắm non nước trở về, sẽ không trì hoãn thêm nữa.”

“Cậu, cậu, con cũng muốn đi.” Trần muội mang vẻ mặt hâm mộ nhìn Diệu nhi.

Diệu nhi chọc chọc chiếc mũi nhỏ của Trần muội, “Ngoan, ở nhà với nương con.”

“Nhưng mà...” Trinh nương vẫn chưa từ bỏ ý định.

Diệu nhi đặt hành lý trên vai, ngắt lời Trinh nương, “Không nhưng gì cả, tỷ, đệ tự biết chừng mực. Đệ đi, tỷ tỷ tỷ phụ hai người bảo trọng, Cẩm nhi phải nghe lời nương đó, Trần muội, cậu đi nhé!”

Rốt cuộc không lay chuyển được Diệu nhi, Trinh nương cũng chỉ có thể tùy hắn.

Qua mấy ngày, người lui tới nhà Thẩm Nghị ngày càng nhiều, nói đến cùng một chuyện, đều về hôn sự của Minh nhi.

Tác giả nói rõ suy nghĩ của mình: vì hôn sự của Minh nhi, ta cảm thấy rất đau đầu, cưới cô nương thế nào mới tốt đây? Hồ nữ tướng môn? Hay dòng dõi thư hương?

83. Chương 83: Thư Nhà Để Vạn Kim

Người tới nhà Thẩm Nghị làm mai với Minh nhi ngày càng nhiều, có người nhà quan to quý nhân, cũng có nhà các tiên sinh xung quanh hoặc thân thích của các phu nhân, Trình nương sau đó đơn giản đóng cửa không tiếp khách, Minh nhi năm nay cũng mới mười tám tuổi, nàng hiện tại đang phiền não chuyện hôn sự của Diệu nhi, cũng chưa cần lo đến hôn sự của Minh nhi.

Từ từ, người đến dần ít đi, cuộc sống nhà Thẩm Nghị cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường.

Qua năm mới Minh nhi không thể về, năm trước đã sớm viết thư nói muốn cùng các tướng sĩ mừng năm mới, Trình nương đọc thư xong liền giục Thẩm Nghị hồi đáp. Thẩm Nghị đành bảo Cẩm nhi nghiền mực, mình trải giấy, nói với Trình nương, “Nàng nói, ta viết.”

Trình nương nghĩ nghĩ, nhìn áo bông mới may trong tay nói, “Vậy cứ viết ở bên đó ăn có ngon không? Thời tiết rất lạnh đúng không? Mặc đủ quần áo ấm không? Chấn dày hay không? Chân tay không bị nứt da chứ? Nghe nói biên quan lạnh khủng khiếp, nương may cho con hay bộ áo bông mới, bông dùng cũng mới dệt, may rất dày, mặc trên người vừa mềm vừa ấm áp, rất thoải mái.”

Cẩm nhi bên cạnh xen mồm, “Cha, thêm một câu, nương bắt công đệ, đệ vẫn con đang mặc áo bông cũ sửa lại của đại ca đó, muội muội cũng chỉ có một bộ áo mới. Viết ngay sau câu này của nương đó.”

Trần muội vừa ăn khoai nướng, vừa gật đầu, “Đúng vậy, cha thêm một câu nè, nương quá bắt công luôn.”

Thẩm Nghị cười ha ha, dựa theo yêu cầu của hai đứa viết thêm những lời này. Trình nương bắt mắt trừng mắt liếc Cẩm nhi một cái, “Đại ca con ở biên quan dễ dàng sao? Hai con ở bên cạnh nương, bình thường đồ ăn ngon đều cho hai con trước, đại ca con ở bên ngoài không biết như thế nào đâu!”

Cẩm nhi cắn một miếng lên củ khoai lang trên tay Trần muội, rầm rìn rầm rì nói, “Nương, nương đừng giải thích nữa, nương bắt công là đúng rồi, đúng không Trần muội?”

Trần muội ôm khoai lang ngồi bên cạnh Cẩm nhi, gật đầu liên tục, “Đúng vậy đúng vậy.”

Trình nương lại muốn nói gì đó, Thẩm Nghị nhanh chóng ngắt lời, “Nàng nói tiếp đi, đừng để ý đến hai đứa nó.”

Trình nương nghĩ rồi lại nói tiếp, “Thiếp vừa nói đến đâu rồi? A, nói đến áo bông này. Ngoại trừ hai bộ áo bông này, nương còn chuẩn bị thức ăn cho con, đại bá mẫu năm nay đưa đến một chiếc chân lợn hun khói, con nhận được thì nấu một nồi, cải thiện bữa ăn, chân lợn này rất thơm đó.”

Nói xong Trình nương lại hỏi Thẩm Nghị, “Tướng công, chàng nói đầu bếp bên đó không biết làm thì làm sao giờ? Lát nữa thiếp nói cách làm, chàng cũng viết vào luôn đi?”

Thẩm Nghị cau mày, “Hắn không đâu, thịt này nấu chín là ăn được rồi, hay lát nữa cứ viết thêm vào, nấu không được đưa nhỏ kia lại không được ăn, đồ ngon như vậy, ngày thường bọn nó nhất định khó có dịp được ăn.”

Thẩm Nghị cùng Trình nương cũng chưa tới biên quan bao giờ, vốn không biết tình huống cuộc sống bên đó như thế nào, chỉ nghe người khác nói biên quan lạnh khủng khiếp, thức ăn thiếu thốn, cho nên khó khăn lắm mới nhờ được viện quân đưa đồ tiếp tế năm mới đưa thư dùm bọn họ, bọn họ chỉ có thể dùng mọi biện pháp đưa đồ tốt nhất qua.

Trình nương gật gật đầu, “Vậy lát nữa viết sau đi, chàng viết tiếp đi. Con, cũng không cần lo lắng việc trong nhà, ăn uống không thiếu, thân thể cha con cũng tốt, thân thể nương cũng tốt, đệ đệ muội muội cũng rất tốt. Tranh ca ca con năm nay được đánh giá rất tốt, được điều tới Giang Nam làm tri châu, lại có nhi tử, song hỷ lâm môn, khiến đại bá đại bá mẫu con vui vẻ đến muốn điên rồi. Khâm ca ca con quản lý quầy vải rất tốt, tức phụ Khâm ca con năm nay mang thai?”

Câu cuối cùng là hỏi Thẩm Nghi, Thẩm Nghi sửng sốt một chút, Cẩm nhi cùng Trinh muội cứ một ngụm một ngụm cắn khoai lang, Trân muội vừa ăn vừa nhắc nhở, “Nương, mang thai là Ngọc tỷ tỷ, Khâm tẩu tử đã sớm sinh rồi.”

“Ồ.” Trinh nương gật gật đầu, tiếp tục nghĩ, “Khâm ca ca con quản lý quây vãi rất tốt, bọn họ đều tốt. Sinh ý của Thước tỷ tỷ phu con năm nay cũng không tồi, sinh ý của nhị bá con cũng tốt, Hâm ca ca hiện tại đã trở thành đại lão bản, nhị bá cùng nhị bá mẫu con hiện nay đều chơi với tôn tử, việc trong nhà đều do Hâm nhi quản lý.”

“Ngọc tỷ con mang thai, chắc khoảng tháng sáu năm sau sẽ dinh, hiện tại tam bá mẫu cùng Uông phu nhân mỗi ngày đều chăm sóc kỹ càng cho Ngọc tỷ tỷ con, chỉ sợ có điều gì sơ xuất, Ngọc tỷ phu con còn nói nếu sinh con trai, mai này lớn lên sẽ cho theo con học võ nữa đó. Còn Đặc nhi, thành tích của nó không tồi, năm nay chuẩn bị thi cử nhân. Đệ đệ con năm nay thì vào Hàn Đông viện, cũng không biết sang năm nó có thể thi được vị trí học thủ không nữa.”

Nghe vậy, Cẩm nhi mất hứng, “Cha, câu cuối cùng xóa đi, con sang năm nhất định sẽ đứng đầu toàn trường, nương chẳng có lòng tin với con gì cả.”

Thẩm Nghi mỉm cười, “Theo bộ dáng hiện tại của con, lười biếng như vậy, ta thấy con rất khó thi được đó.”

Cẩm nhi không phục hừ một tiếng, “Cha, chuyện khác không dám nói, luận chuyện đọc sách, luận suy nghĩ, còn không ai thắng con được đâu.”

“Chỉ biết nói, thi xong rồi mới biết được.” Trinh nương liếc mắt một cái, nói với Thẩm Nghi, “Tướng công, viết tiếp đi.”

“Trân muội cũng thực ngoan, thực vâng lời. Cậu con đi du ngoạn thiên hạ rồi, không chừng lúc nào đó lại tới chỗ con, con nếu thấy cậu con, liền nói với hắn, chậm nhất sang năm, nhất định phải cưới tức phụ trở về. Nói đến tức phụ, lúc trước có rất nhiều người tới làm mai cho con, chính con cũng chú ý chút, nếu có cô nương nào vừa ý, thì viết thư cho nương, nương đi xem cho. Đừng học cậu con như vậy, người đã lớn như vậy mà còn khiến nương lo lắng. Tóm lại, mọi việc trong nhà đều tốt, con nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, cha mẹ đều rất nhớ con, bảo trọng bản thân.” Trinh nương nói mấy câu sau có chút nghẹn ngào, đã rất lâu rồi không gặp con, thật sự rất nhớ hắn.

Thẩm Nghi trấn an, “Chờ thêm hai năm, ta xin Hoàng Thượng triệu nó về, hiện tại đang là thời điểm rèn luyện.”

Trinh nương gật đầu, lau nước mắt nơi khóe mắt, “Được rồi, thiếp nói nhiều rồi, còn lại mấy cha con viết đi.”

Trân muội bò trên kháng tò mò xem thư, mềm giọng nói, “Cha, con cũng muốn nói. Cha nói với đại ca, bảo huynh ấy sớm về một chút, con cũng nhớ huynh ấy lắm.”

Thẩm Nghi vẫy vẫy tay với nữ nhi, “Nào, con qua đây, con muốn nói gì, thì tự viết cho đại ca con đi.”

Trân muội bò bò qua, ngồi trong lòng Thẩm Nghi, cầm bút lông, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nghiêng bút viết xuống, vừa viết vừa nói thầm, “Đại ca, huynh phải về sớm chút nhé, muội nhớ huynh, chúng muội đều nhớ huynh, Huynh nhanh trở về chút đi, muội cho huynh ăn đường quế hoa, ngon lắm đó.”

Nó viết rất lâu mới xong, viết xong vui vẻ nói, “Con viết xong rồi nè.” Thẩm Nghi vô cùng thân thiết xoa xoa đầu nàng, “Viết đẹp lắm, Trân muội như chúng ta viết chữ càng ngày càng đẹp.”

Cẩm nhi nhướn cổ nhìn, không khỏi chặc lưỡi, “Nương, nương thật khoa trương, chỉ mình nương cũng đã viết mất bảy tám tờ, cha còn chưa viết chữ nào đâu, đại ca vừa nhìn liền hiểu được.”

Thẩm Nghi bật cười, đưa bút qua nói, “Con cũng viết cho đại ca con vài câu chứ?”

Cẩm nhi nghĩ nghĩ, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Nghi, cầm bút viết xuống, “Đại ca, người tới cầu hôn nhiều lắm, có vài người trông xấu lắm, có thể tưởng tượng cô nương nhà họ cũng chẳng xinh đẹp gì. Huynh trăm ngàn lần không thể đồng ý, nếu không huynh về sau khẳng định sẽ hối hận muốn chết cho coi.”

Thẩm Nghi nhìn vừa bức mình vừa buồn cười, “Con sao biết cô nương nhà người ta xấu chứ? Đừng nói lung tung.”

Cầm nhi rung đùi đắc ý nói, “Dù sao con cũng không muốn co một tẩu tử xấu xí.”

Thẩm Nghi cuối cùng lại viết vài câu căn dặn, không ngoài việc cần thân cận với thuộc hạ, tôn kính cấp trên, không được sinh sự với người khác vân vân.

Sau khi viết xong, Thẩm Nghi dùng một túi giấy thật lớn bọc lại, Cầm nhi nghĩ nghĩ, chắc chắc than, “Đây có thể là thư nhà nặng nhất toàn bộ quân doanh, đại ca lần này xem xong cũng phải mất mấy canh giờ rồi.”

Trần muội nháo đòi thư, “Con cũng muốn nghĩ, con cũng muốn nghĩ.”

Sau khi Cầm nhi đưa cho nàng, nàng cũng học bộ dáng Cầm nhi suy nghĩ chút, chắc chắc nói, “Đại ca thật sự cần mất nhiều thời gian để xem đâu.”

Bộ dáng nàng học theo Cầm nhi kia thật sự đáng yêu không thể diễn tả nổi.

Trình nương xoa xoa đầu nữ nhi, sau đó bắt đầu đóng gói đồ đạc, hai bộ áo lông, một chân lợn bao trong giấy dầu, một đại bao thoát nhìn rất căng, tất cả làm xong chỉ còn chờ quan quân tiếp viện đến lấy nữa thôi.

Hai ngày sau, quan quân đi tiếp viện biên quan tới, Thẩm Nghi trình trọng đưa đồ qua, lại đưa thư cho quan quân, quan quân đặt thư vào trong ngực, nhìn gánh nặng này cười nói, “Tục ngữ nói, thư nhà để vụn kim, thứ trong lòng ta đây mới là bảo bối thực sự đó. Thái phó đại nhân xin trở về đi, hạ quan nhất định đem thư cùng đồ đưa tận tay tướng quân.”

Thẩm Nghi ôm quyền, “Làm phiền rồi.”

Qua năm mới, một nhà Thẩm Nghi theo lệ thường về trấn Tú Thủy, hiện tại Thẩm gia thêm người, cũng đã gả ra ngoài hai cô nương, tuy cũng nói đoàn viên, nhưng nghĩ tới đứa nhỏ không thể về nhà cùng trải qua năm mới, trong lòng không khỏi cảm thấy thiếu thiếu.

Quân đội tiếp tế tiếp viện vì để đuổi kịp trước khi các tướng sĩ mừng năm mới, dọc đường đều đi rất nhanh, cuối cùng tới biên quan khi tháng chạp, bình thường đội tiếp tế tiếp viện cuối năm ở biên quan đều được các tướng sĩ biên quan tôn trọng. Bởi vì lộ tuyến hằng năm của bọn họ đều như nhau, trừ phi được đánh giặc, còn những năm tháng thái bình, năm trước đi đường nào, năm nay cũng đi như vậy, không ít người nhà tướng sĩ đều đã chờ bọn họ dọc đường đi, chỉ bởi vì muốn đưa cho thân nhân nhà mình ở nơi biên quan một phong thư, một kiện quần áo.

Quân đội này ven đường sẽ nhận thư đó, dù sao cũng tiện, chỉ cần không phải vật phẩm quá nặng, có những thứ nhẹ nhẹ như quần áo linh tinh, cũng sẽ giúp mang đi, hơn nữa không thu tiền, hoàn toàn là tiện tay làm chuyện tốt. trạm dịch gửi thư rất đắt, rất nhiều tướng sĩ vài năm cũng không nhận được thư nhà, quân đội tiếp tế tiếp viện này xuất hiện đã giải quyết vấn đề này.

Cũng bởi như vậy, đội ngũ này rất có uy vọng trọng quân đội, nếu ven đường gặp được quân đội của quân ta cũng sẽ dưới tình huống phạm vi cho phép hộ tống một đoạn, khi mới bắt đầu truyền thư tặng đồ chỉ là tiện tay, sau lại trở thành phong tục, dân chúng cũng thực thích quân đội này, hoàng đế cũng từng khen ngợi vài lần, bởi vì đội ngũ này có phong tục như vậy, thậm chí ở khi quốc gia bùng nổ nạn đói, chung quanh đều xuất hiện dân kích động chạy loạn, lộ tuyến của đội tiếp tế tiếp viện này cũng chưa từng xuất hiện nạn dân bao giờ, đều bình an tới biên quan. Tất cả đều là những chuyện sau này, chưa cần nhắc tới.

Đội tiếp tế tiếp viện sau khi đến quân doanh, mọi người đều đã sớm xếp hàng chờ dài cổ, cũng không phải chờ vật tư, mà xem có thư ỉnh hay không.

Theo lệ thường khi trước, phải chuyển vật phẩm trước, sau khi những đồ tiếp tế tiếp viện giao cho quân doanh xong, lại cùng quân doanh giao thiệp tốt xong, chính là lúc đưa tin.

Quan quân của đội tiếp tế tiếp viện sẽ đem thư của các tướng sĩ giao lại cho tướng lãnh trong quân doanh, để bọn họ phát đi. Thư nhà của những tướng quân như Minh nhi, đều là thủ lĩnh của đội tiếp tế tiếp viện trực tiếp đưa đi.

Minh nhi không mở bao túi ra xem, mà mở thư ra xem trước, từng chữ từng chữ đọc xong, vừa đọc vừa cười, cười cười nhưng lại cảm thấy trong lòng có chút gì đó chua chát.

Mô Dung tướng quân đi vào, thấy bao đồ, lại nhìn tệp thư thật dày trên tay Minh nhi, không khỏi cười, “Mãi không thấy đi ra, thì ra thái phó đại nhân cũng là người nói nhiều.”

Minh nhi cười nói, “Cơ bản đều là nương ta nói, nương ta còn tặng một chiếc chân lợn hun khói đến, tướng quân, đêm nay chúng ta liền làm ăn đi.”

Minh nhi mở bao ra, mở từng lớp từng lớp giấy dầu, bên trong quả nhiên là một chiếc chân lợn thơm ngào ngạt, Mô Dung tướng quân vừa thấy mắt liền sáng lên, “Thứ này ăn rất ngon! Nấu lên rất thơm đó. Ở nơi này, chỉ có thể ăn thịt trâu thịt dê, ăn đến mức cả người đều mang mùi luôn rồi.”

Minh nhi rút tờ giấy ra, “Nương ta ngay cả cách làm cũng đã viết rồi, lát nữa để đầu bếp làm, chúng ta gọi vài tướng quân nữa, đến nếm thử chút.”

“Ha ha ha, được! Mấy tên nhãi kia có lộc ăn rồi, ta đi nói với bọn họ, lại đi lấy vài hũ rượu ngon, chúng ta náo nhiệt một phen.” Mô Dung tướng quân cười gật đầu, xoay người ra ngoài.

Minh nhi xem thư, lại nhìn áo bông Trinh nương gửi tới, cẩn thận cất thư đi, giữ lại trong ngực.

84. Chương 84: Minh Nhi Làm Mai

Minh nhi đóng quân ở biên quan năm năm, rốt cuộc được hoàng đế triệu về, thành võ quan ở kinh thần, không cần tiếp tục chịu khổ bão cát. Trinh nương cùng Thẩm Nghị tất nhiên rất vui mừng, năm năm này, Minh nhi chưa từng về thăm nhà lần nào, ở biên quan bảo vệ an nguy quốc gia, thường ngày không thể tùy ý trở về.

Minh nhi sau khi về nhà, diễn ra một đại sự, không cần nói cũng biết, hôn sự của hắn. Mười tám tuổi tới biên quan, đi tròn năm năm, khi trở về, Minh nhi đen rất nhiều, người cũng tục tăng, nhưng đối với phu thể Thẩm Nghị mà nói, có thể gặp mặt con thường xuyên mới là chuyện tốt.

Hôn sự của Minh nhi trở thành chuyện ưu tiên hàng đầu của Trinh nương, mỗi ngày vội vàng quan tâm dò hỏi nên tìm cho con cô nương như thế nào, người đến hỏi thăm cũng nhiều, Trinh nương lần này không đóng cửa không tiếp khách giống lần trước, lần này mở cửa, cười khanh khách tiếp đón từng người một.

Người đến hôn nay rất đặc biệt, là phu nhân của của thế tử tiểu An vương gia, sau khi lão An vương gia qua đời, tước vị được truyền đời, tiểu An vương gia kế thừa tước vị, đứa con lớn nhất của hắn cũng thừa kế ngôi thế tử, thế tử khoảng ba mươi tuổi, thế tử phu nhân cũng xấp xỉ tuổi hắn, lúc này đang ngồi trong nhà Thẩm Nghị, nói vài lời nhàn thoai với Trinh nương.

Thế tử phu nhân xuất môn, nhà hoàn bà vú bên người tất nhiên có cả đóng lớn, tuy rằng sớm biết tiên sinh trong thư viện Tùng Nhân luôn tiết kiệm, nga cả trong nhà thái phó cũng giản đơn, nhưng khi tiến vào, thấy nhà thái phó ngay cả một bà vú già cũng không có, vẫn thật không quen. Đành cần dặn để nha hoàn thân cận đi theo mình thôi, những người khác thì chờ trong viện.

Trinh nương gần đây đã sớm quen với trường hợp của mấy phu nhân, lúc này thực thản nhiên.

Phu nhân thế tử cười trong trẻo, “Sớm đã muốn tới thư viện xem thử, cũng muốn thăm phu nhân, nhưng công việc trong nhà bề bộn, thật sự không tìm được thời gian rảnh, hôm nay rốt cuộc gặp được. Thế tử nhà ta thường nói thái phó đại nhân là cao nhân, hôm nay vừa thấy, quả nhiên như vậy, trách không được có thể nuôi dưỡng một nhi tử tốt như Uy Vũ tướng quân!”

Có người khen con mình, Trinh nương cũng thật cao hứng, “Thế tử phu nhân quá khen rồi.”

Thế tử phu nhân cười nói, “Cũng không phải ta tán thưởng gì, Uy Vũ tướng quân thật sự không tồi. Ta cũng không vòng vo nữa, Uy Vũ tướng quân giờ đã hỏi kinh, nghe nói vẫn độc thân, tướng quân vì nước vì dân, bên người sao có thể thiếu người chăm sóc? Trước đó vài ngày nghe nói phu nhân đang sắp xếp hôn sự cho tướng quân, không biết.... đã muốn.....?”

Trinh nương mỉm cười, “Ta cũng thấy hắn giờ đã lớn, bên người hắn nên có người chiều cổ, nhưng trước mắt chưa thấy người thích hợp, cho nên cũng chưa thành.”

Thế tử phu nhân nghe vậy y cười trên mặt càng sâu, “Phu nhân, nhà mẹ đẻ ta có một chất nữ, là nữ nhi của đại ca ta, năm nay mười tám, ôn hòa rộng lượng, bộ dáng cũng nhất đẳng, hiện tại khuê nữ cũng chưa từng tìm phu quân.”

Nhà mẹ đẻ của thế tử phu nhân thì phải là tiểu thư phủ Tín quốc công, môn hộ này có phải có chút cao không?

Ý tưởng này cũng chỉ chợt lóe trong đầu Trinh nương, nàng lập tức cười đáp lại, “Cô nương tốt như vậy, người cầu hôn chắc đã sớm đập hỏng cửa mắt rồi, hôn sự Minh nhi nhà chúng ta còn xin phu nhân lưu tâm chút.”

Thế tử phu nhân nghe vậy gật đầu liên tục, “Phu nhân khách khí, đều là đứa nhỏ nhà mình cả.”

Tiến bước thế tử phu nhân, chờ sau khi buổi tối Thẩm Nghị về, Trinh nương nói với hắn về chuyện này, “Tục ngữ nói nhà cao cửa rộng gả nữ, thấp hộ cưới vợ, tiểu thư phủ Tín quốc công, có thể vừa mắt chúng ta sao? Cưới về rồi có thể khó hầu hạ hay không? Chuyện triều đình thiệp không hiểu, cũng không hiểu được môn phong nhà họ ra sao. Nếu người bên ngoài mà nói cũng liên thôi, nhưng lại do thế tử phu nhân tự nói, chuyện này quả không dễ giải quyết.”

Thẩm Nghị pha ấm trà, khẽ uống một ngụm, thanh thanh thơi thơi nói, “Sao lại không dễ giải quyết? Nàng thấy tiểu thư kia tốt, liền định, không thích thì thôi, sao đâu? Dù sao danh nghĩa thái phó này của ta, cũng không có quan hệ gì với bọn họ.”

Trinh nương nói, “Chàng nha thật sự già mất rồi, cưới tức phụ đó, chàng lại cho rằng chuyện này dễ dàng? Chàng tuy rằng chỉ trên danh nghĩa, nhưng vẫn là người trong triều a, chàng cần thay con nghĩ một chút, quên đi quên đi, thiệp không nói với chàng nữa, ngày mai thiệp đi thương lượng với Hoa Đào tỷ một chút.”

Thẩm Nghị lắc đầu, tiếp tục uống trà ngon của mình, nữ nhi cũng đã lớn như vậy rồi, có thể không già sao?

Nói tới nói lui, Thẩm Nghị vẫn lén đi hỏi thăm chuyện trong phủ Tín quốc công, cuối cùng quả nhiên hỏi ra không ít chuyện, Tín quốc công là người không sai, tiểu thư mà thế tử phu nhân nói tới là tam nữ nhi của Tín quốc công, gọi Đan Khê, là tiểu thư khuê các điển hình.

Kỳ thật nghĩ lại cũng biết phủ Tín quốc công rất không tồi, dù sao thế tử phu nhân hiện tại là tức phụ do cố lão An vương gia tự mình chọn, sao có thể không tốt chứ.

Trinh nương hôm sau đi tìm Hoa Đào thương lượng, Hoa Đào vừa nghe cũng nói cứ xem xét kỹ rồi nói sau, “Loại chuyện này không thể qua loa, vừa nhìn đã biết, Minh nhi không còn nhỏ nữa, cần nhanh chóng cưới tức phụ vào nha, Đặc nhi nhà tỷ cũng đã đến tuổi cưới thê, nhưng cha nó cứ nhìn chăm chăm Minh nhi, đứa nhỏ kia cũng giống cha nó, cứ dồn hết mắt vào nhìn, thế nào cũng phải chờ Minh nhi thân thân rồi mới thành hôn.”

Hoa Đào nói xong liền giận, Thẩm Huy từ nhỏ đã dạy bọn nhỏ lớn nhỏ có thứ tự, kết quả tốt lắm, Thẩm Gia Đặc đã sớm định tốt hôn nhân, lại bởi Minh nhi chưa thành thân mà dừng lại khiến Hoa Đào muốn chết.

Thế tử phu nhân sau khi hồi kinh cũng bị phu nhân Tín quốc công mời đi, phu nhân Tín quốc công vừa thấy liền hỏi, “Thế nào?”

Thế tử phu nhân uống ngụm trà, cười khanh khách nói, “Thẩm phu nhân không sai, nhưng trong nhà có chút đơn giản, ngay cả vú già cũng không có, ta tới nàng còn tự pha trà, nhìn như không có nha hoàn, nói cũng đúng, nàng nguyên chỉ là nữ nhi của lão bản cửa hàng tạp hóa trong trấn nhỏ thôi, đoán rằng cũng không đọc nhiều sách vở gì, nhưng đối nhân xử thế rất tốt, cũng coi như đúng mực, rốt cuộc xung đã sống ở thư viện hoàng gia nhiều năm như vậy, cũng có chút hiểu biết. Nhưng có một chuyện không tốt, cả nhà ở trong viện do thư viện cấp, viện kia có chút nhỏ, nếu thật sự nhìn trúng, Đan Khê gả qua có chút khổ.”

Phu nhân Tín quốc công nhú mày, “Điều kiện kém như vậy? Hay thôi đi, ta cũng sợ Đan Khê gả qua lại chịu khổ.”

Thế tử phu nhân không đồng ý nói, “Đại tẩu, đây cũng chỉ là tình huống nhất thời, quan hệ của Thẩm thái phó cùng Hoàng Thương tẩu đâu phải không biết, lão vương gia khi còn tại thế cũng rất tán thưởng huynh đệ Thẩm gia, ngay cả công công muội cũng phải kính hấn vài phần. Lại nói, Đan Khê gả qua, là cùng sống với Thẩm Gia Minh, đâu phải sống với cha mẹ hấn.”

“Thẩm Gia Minh hiện tại là tướng quân nhị phẩm, ngày sau phong hầu phong tước cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi đúng không? Cũng sẽ không ở cùng công công bà bà cả đời, hơn nữa hiện tại Thẩm Gia Minh là võ quan trong kinh thành, Đan Khê cũng ở lại kinh thành, đến lúc đó tẩu cũng tiện chăm sóc đúng không, hiện tại chỉ là nhất thời, sau này thì tốt rồi. Quan trọng nhất là, muội cũng hỏi thăm qua về Thẩm gia, nam nhân Thẩm gia không nạp thiếp, chỉ bằng điểm này, liền có biết bao người muốn gả nữ nhi vào Thẩm gia, Đan Khê nhà chúng ta sẽ không chịu ỷ khuất đâu.”

Phu nhân Tín quốc công cũng để ý điểm này, lập tức rộng mở tươi sáng, “Được, vậy phiền muội đi chuyển nữa, cố gắng nói thành chuyện này.”

Thế tử phu nhân cười, “Đại tẩu sao thế, Đan Khê cũng là chất nữ của muội mà.”

Khi thế tử phu nhân tới lần nữa, Trinh nương cũng định với nàng, chờ vài ngày nữa Minh nhi từ quân doanh trở về, sẽ mang Minh nhi tới An vương phủ làm khách.

Khi Minh nhi được nghỉ, từ sớm Trinh nương đã gọi hấn dậy, Minh nhi bắt đắc dĩ ngập dài, “Nương, hôm nay nương muốn làm gì vậy? Con hiếm lắm mới có thể ngủ một giấc ngon lành mà.”

Trinh nương đưa hấn bộ xiêm y mới, cười nói, “Thay nhanh đi, lát nữa tới An vương phủ làm khách.”

“Nương muốn làm gì vậy?” Minh nhi cảnh giác hỏi.

Trần muội ở bên cạnh cười trộm, nhỏ giọng nói, “Đại ca, nương muốn dẫn huynh đi xem tẩu tử tương lai của muội đó.”

Trinh nương làm như muốn đánh Trần muội, “Tiểu nha đầu không biết giữ miệng, tẩu tử tương lai cái gì, còn chưa vào cửa đâu. Lời này không thể nói lung tung, đừng làm hỏng danh tiết người ta. Con hiện tại đã lớn rồi, đi ra ngoài quy củ chút đi, đừng như dã nha đầu trên núi, không quy không củ, khiến người ta chê cười. Con cũng mau thay quần áo đi, muộn thì nương không mang con theo đâu.”

Trần muội le lưỡi, ôm quần áo chạy đi.

Minh nhi bắt đắc dĩ thở dài, “Lần này là cô nương nhà ai vậy?”

“Tam tiểu thư nhà Tín quốc công, con tự đi xem một chút, nếu thấy hợp, nương nhờ người đi cầu hôn.”

Minh nhi nhíu mày suy nghĩ một chút, “Tín quốc công? Tín quốc công, nga, là hấn, con nhớ ra rồi. Nương, con nói trước nha, xấu thì con không thèm đâu.”

Trinh nương bật cười thành tiếng, “Xấu thì nương cũng không cho con cưới, nếu không nương sau này không ôm được tôn tử phiêu phiêu lượng lượng, con mau thanh quần áo, chúng ta đi ngay.”

Thẩm Nghị cùng Cẩm nhi muốn lên lớp, không đi cùng. Trinh nương mang theo Trần muội, dưới sự bảo hộ của Minh nhi tới An vương phủ.

Sau khi đi về tiểu An vương gia đã coi Minh nhi như huynh đệ nhà mình, mà Trinh nương cùng phu nhân Tín quốc công cũng nữ quyền trong nhà tiểu An vương gia cũng thân quen, Trinh nương tuy rằng chưa bao giờ tham dự loại tụ hội của phu quân này, nhưng nữ nhân thường có rất nhiều điểm chung, giống như đứa nhỏ, hơn nữa hôm nay quan trọng là hai bên xem đứa nhỏ đối phương.

Minh nhi khi vừa tiến đến, phu nhân Tín quốc công liền hải lòng cười không ngừng, khí chất của Minh nhi cũng không giống như loại võ tướng cao lớn thô kệch mà người ta thường nghĩ đến, thoát nhìn còn mang theo phong độ của người trí thức, mà nam tử Thẩm gia đều có dung mạo tuấn tú, ngoại trừ việc có chút đen, toàn bộ trên dưới vẫn thực không sai.

Trinh nương ngồi xuống không bao lâu, phu nhân Tín quốc công đã bảo tam nữ nhi Đan Khê của mình tới gặp, chỉ thấy tam tiểu thư đáng người yếu điệu, khuôn mặt trắng nõn, cử chỉ dịu dàng, nói chuyện cũng nhẹ nhàng ôn nhu, quả thật là tiểu thư khuê các được gia giáo rất tốt.

Nhóm đại nhân vừa lòng, còn phải xem bọn nhỏ có vừa mắt đối phương hay không, tuy nói nam nữ không thể gặp gỡ riêng, nhưng khi trưởng bối gặp gỡ nhau cũng có thể liếc mắt xem xét nhau chút, những chuyện còn lại, nói đúng ra chỉ là nói đùa, vui chơi giải trí thôi.

Trên đường về nhà, Trinh nương hỏi Minh nhi, Minh nhi cân nhắc một lúc mới nói, “Nhìn cũng không tệ lắm, cũng không biết tính tình ra sao, chỉ cần là người hiếu thuận biết săn sóc thì được rồi.” Kỳ thật chỉ liếc mắt một cái mà thôi, cũng không thể nhìn ra điều gì, nhưng trong lòng Minh nhi cũng vốn chẳng có người trong lòng, cô nương bộ dáng không tồi thì được rồi, tính tình ôn hòa thì rất tốt.

Hắn luôn có lá gan rất lớn, khi bị phái tới biên quan đóng quân cũng đã sớm đi qua thanh lâu sở quán, đối với chuyện nam nữ chẳng có chút cảm giác mới mẻ nào, đối với nữ nhân, Minh nhi vẫn luôn không coi trọng nữ sắc, hắn càng thích cuộc sống hào hùng, đối với hắn mà nói, lấy về thê tử cũng chỉ vì chăm lo cuộc sống cho phụ mẫu, giáo dục đứa nhỏ, Chỉ cần làm tốt những chuyện đó, vậy hắn cũng sẽ không cô phụ thê tử, về chuyện tình cảm.... lâu ngày thì sẽ sinh tình thôi.

Trinh nương đương nhiên không biết những suy nghĩ của con mình, nghe lời này, cảm thấy ấn tượng của con đối với tam tiểu thư không sai, ngầm lại con không bao lâu sẽ rời nhà, cô nương ngày thường nói đến hắn cũng chưa nói qua không sai, lần này khó có dịp mở miệng, nghĩ rằng tiểu thư này vừa mắt Minh nhi.

Tam tiểu thư sau khi hồi phủ, phu nhân Tín quốc công cũng không quên dò hỏi tâm tư nữ nhi, tam tiểu thư đỏ mặt cúi đầu nhún nhó nói không lên lời, phu nhân Tín quốc công thấy vậy, biết nữ nhi hài lòng.

Tam tiểu thư tất nhiên thấy Minh nhi rất tốt, nữ nhi thường ôm ấp tình cảm, ai không hy vọng phu nhân của mình là vị anh hùng anh tuấn tiêu sái? Minh nhi lại phù hợp với tiêu chuẩn này, đương nhiên đỏ mặt tỏ vẻ tất cả nghe theo an bài của mẫu thân.

Hai bên xem trọng nhau, liền định ngày, việc hôn nhân này cứ vậy mà thành

85. Chương 85: Cưới Tức Phụ Vào Cửa

Hôn sự của Minh nhi định rồi, Thẩm Nghị cùng Trinh nương liền thương lượng chuyện phòng ở. Hiện tại phòng ở vẫn là phòng Thẩm Nghị được phân khi mới vào thư viện, phòng do thư viện phân đều thống nhất một gian nhà bốn phòng cùng một cái sân. Thẩm Nghị tuy nói sau đó trở thành thái phó, nhưng cũng không nói đến chuyện ban nhà gì cả. Nhưng giờ thì khác, muốn lấy tức phụ vào cửa, phòng ở sẽ thành vấn đề hàng đầu.

Thư viện cũng không phải chưa từng tổ chức hỉ sự, cũng có tiên sinh cưới tức phụ về nhà, tổ trạch nhà Thẩm Nghị do đại ca đại tẩu ở, không thể cưới tức phụ về nhà cũ Thẩm gia chứ.

Nhắc đến thì Minh nhi nhậm chức ở kinh cũng có phòng ở, nhưng hắn chưa thành gia, ngày thường thường ở lại quán doanh, ngày nghỉ thì trở lại thư viện, cũng không bố trí nhà tại kinh thành.

Thẩm Nghị lén tới tìm Thẩm Huy, Thẩm Huy nghĩ nghĩ, cũng đang nghĩ chuyện này, lại nói hiện tại viện tử cho các tiên sinh phần lớn đều đã cũ, hàng năm hoàng đế đều phân tiền tới thư viện, vậy thì cứ cấp phòng mới cho các tiên sinh đi.

Tin này vừa đưa ra, các tiên sinh đều rất vui vẻ, Thẩm Huy liền cùng mọi người cùng thiết kế phòng ở, kỳ thật cũng không phải hoa lệ gì, chính là phía sau mỗi nhà thêm bốn gian phòng, biến thành hai gian nhà tám phòng mà thôi, cộng thêm một cái sân nữa, nhìn rộng rãi không ít. Sau này từng nhà nhiều người hơn, cũng không sợ không đủ ở.

Phòng ở hiện tại của nhà Thẩm Nghị tổng cộng có bốn gian phòng vây quanh một cái sân, một gian cho Thẩm Nghị cùng Trinh nương, lại thêm một phòng bếp, Minh nhi hiện tại về nhà vẫn ở cùng với Cẩm nhi, bây giờ thêm bốn gian phòng nữa, Trinh nương rất vui vẻ.

“Tướng công, chờ tức phụ vào cửa rồi, mặt trước không đổi, vẫn do chúng ta ở, bốn gian phía sau, một gian cho Minh nhi cùng tức phụ ở, một gian lưu lại cho tiểu tôn tử sau này, còn có thêm hai gian dùng làm phòng chứa đồ, ngày sau Cẩm nhi lại cưới tức phụ, chúng ta phải chuẩn bị phòng lớn hơn nữa.”

Trinh nương tràn ngập tươi cười quy hoạch, Thẩm Nghị nghe liền vui, “Nàng trước đừng nghĩ xa như vậy, mặt sau chỉ xây thêm thôi, chắc cũng dựng nhanh, mấy tháng là xong, trước chuẩn bị tốt cho hôn sự của đứa nhỏ mới phải.”

Thẩm Nghị vừa nói như vậy, Trinh nương lại bắt đầu buồn, “Chàng nói tức phụ vào cửa, thiếp đưa lễ vật gặp mặt thế nào mới tốt? Nếu không tới kinh thành làm một bộ trang sức? Thiếp lần trước đến An vương phủ, thấy các phu nhân trong kinh thành đều thích phỉ thúy a ngọc a, chúng ta cũng đi làm một bộ đi?”

Thẩm Nghị thở dài, “Đừng so với người ta làm gì, ta chỉ là tiên sinh dạy học, nào có nhiều tiền như vậy để mua mấy thứ này.”

Trinh nương mở hộp trang sức của mình ra, “Trong hộp này vốn đều là của hồi môn của thiếp, đều do nương thiếp để lại, Diệu nhi thành thân thiếp đã đưa một nửa cho tức phụ Diệu nhi, còn lại ta vẫn luôn tiếc, không đeo, chàng xem, bụi đầy rồi. Thôi thì thiếp đem số trang sức còn lại mang nấu chảy, đưa cho tiệm làm đồ trang sức mới cho tức phụ. Tức phụ đầu tiên của chúng ta, không thể không chú ý.”

Thẩm Nghị nhìn tóc Trinh nương gần như không có đồ trang sức nào, “Đi theo ta khiến nàng ủy khuất rồi, nhiều năm như vậy cũng chẳng có được thứ quý giá gì.”

Trinh nương cầm một cây trâm ngọc, cười nói, “Tướng công còn nhớ cây trâm ngọc này không? Sinh nhật thiếp chàng tặng quà, chàng nhìn trong hộp này đi, hàng năm đều tặng, hiện tại đã sớm đầy rồi, ngày sau chờ thiếp trăm tuổi, thiếp cũng không cần gì nữa, liền cất chung với một bộ đồ cưới nương thiếp cất vào trong hộp này đi.”

Thẩm Nghị cũng cười nói, “Vậy ta càng bớt việc, chỉ cần nàng là đủ rồi.”

Trinh nương hờn dỗi, “Không đứng đắn.”

Trinh nương tìm trái tìm phải trong hộp, cảm thấy cái nào cũng không được, “Cứ để thiếp đi làm một bộ trang sức đi, cũng không biết cử hàng tốt nhất trong kinh thành làm một bộ đồ trang sức mất bao nhiêu...”

Thẩm Nghị đưa đầu qua nhìn, chỉ vào một chiếc vòng ngọc bên trong nói với Trinh nương, “Tặng vật này đi, ta nhớ đây là do nhạc mẫu để lại, chất ngọc tốt, màu cũng sáng, lại là gia truyền, tức phụ được nuông chiều từ bé, thứ gì tốt cũng đã thấy qua, đưa mấy thứ tục vật đó không bằng đưa thứ này, sau này để tức phụ truyền vòng tay này xuống, cũng coi như vật gia truyền nhà ta.”

Trinh nương do dự một chút, “Vậy được không? Chàng nhưng rất biết chọn đó, đồ nương thiếp để lại thì thứ này quý nhất, thiếp đành lòng đưa, chỉ sợ tức phụ lại không thích, thậm chí oán bà bà là thiếp đây keo kiệt.”

“Nếu nàng ta ghét bỏ, vậy thì coi như không có hôn sự này.”

Minh nhi nói xong bước nhanh vào, Trinh nương ngăn hãm lại, “Đừng nói bừa, tức phụ nhìn rất tốt.”

Minh nhi ngồi trên ghế, nhìn châu báu các màu trong hộp, chặc chặc nói, “Thực không nhìn ra đó, nương còn dấu không ít thứ tốt đâu.”

Trinh nương cười nói, “Nhưng thứ kia dù có nhiều nữa cũng đâu bằng được một bộ của mấy người trong kinh, tức phụ con lớn lên trong kinh thành, con giúp nương nhìn xem, cha con chọn chiếc vòng này được không? Nương có nên đi mua mới không?”

Minh nhi cầm vòng tay nhìn nhìn, “Tốt lắm rồi, cái này đi. Cũng chỉ là lễ gặp mặt thôi, không cần soi mói như vậy. Nương, nương nếu đem tất cả tặng cho ta, ngày sau Cẩm nhi cùng Trân muội lại chẳng còn gì.”

Trinh nương bao vòng tay kia lại, “Con với cha con đều nói tốt, vậy nương liền đem tặng thứ này. Đợi đến lượt Cẩm nhi nói sau, nhưng trang sức còn lại trong hộp này của nương đều cho Trân muội, nữ nhi lập gia đình, đồ cưới phải nhiều chút mới phải, các con đều đừng mong.”

Minh nhi cười ha ha, lấy từ trong lòng ra một tệp ngân phiếu, “Cha, nương, hai người cất đi này. Con mấy năm nay ở biên cương cũng chẳng dùng đến, này đó là do Hoàng Thượng thưởng mấy năm nay, cũng có chút là cùng người khác buôn bán chút mà có, ngày sau trong nhà còn dùng nhiều đến tiền, hai người cầm đi.”

Trinh nương không khỏi sửng sốt, cầm ngân phiếu đếm đếm, chặc lưỡi nói, “Con từ đâu mà có nhiều tiền vậy a?”

Minh nhi cười to, “Ngày đó đánh bại Uy quốc, Hoàng Thượng cũng thưởng qua mà. Còn mấy năm nay đóng ở biên quan, lương ngân của chúng con so với trong kinh thành nhiều hơn nhiều, con đều giữ lại hết. Vài năm kia chúng con ở biên cương không có việc gì làm, liền cùng vài huynh đệ mua đặc sản Uy quốc về bán trong kinh thành, giá cũng cao, đây đều là tiền kiếm được khi đó. Hiện tại con thành thân, về sau còn đệ đệ, còn có Trần muội, con làm đại ca, tất nhiên cần quan tâm.”

Hốc mắt Trinh nương hơi hồng, nhưng vẫn đẩy ngân phiếu về, “Nương không thể cầm tiền của con, đây đều là của con, con giữ đi, chung sống thật tốt với tức phụ con.”

Minh nhi bất đắc dĩ, “Nương, sinh ý bên ngoài của con vẫn làm mà, tiền vẫn còn kiếm được, nương cầm đi, cha....” Nói xong lại hướng Thẩm Nghị xin giúp đỡ.

Trong lòng Thẩm Nghị cũng có chút tư vị không nói lên lời, con lớn rồi, biết phân ưu vì gia đình. Hắn nói với Trinh nương, “Con hiếu thuận như vậy, nàng cầm đi, nó làm đại ca, hẳn nên làm như vậy.”

Minh nhi cười ha ha gật đầu, “Con nhưng tranh thủ lúc rảnh rồi chạy về, lát phải về luôn, chuyện khác con có thể mặc kệ, con một ngày thực bận. Con đi xem phòng ở phía sau thế nào, cha mẹ, hai người cứ tiếp tục thương lượng.” Nói xong Minh nhi liền đi ra ngoài.

Trinh nương cầm tiền trong tay, vui mừng nói, “Minh nhi thật sự đã trưởng thành rồi.”

Thẩm Nghị cũng vui mừng, “Con lớn biết nghĩ cho gia đình, là một chuyện tốt. Nàng nhận đi, gần đây cũng cần dùng nhiều tiền.”

Trinh nương gật gật đầu, cất ngân phiếu cẩn thận.

Gần hôn kỳ, phòng ở cũng xây xong, phủ Tín quốc công cũng phái người đến tặng đồ cưới của Tam tiểu thư, nhìn đến phần đồ cưới này, Trinh nương không khỏi có chút buồn bực, chờ khi người đưa đồ trở về, nhìn lại cũng chỉ thấy đau đầu.

“Cũng không biết quan to quý nhân trong kinh thành có hay không đều chú ý này đó, nhìn mấy thứ này xem, hai mươi gian cửa hàng, ruộng tốt ngàn khoảnh, xiêm y bốn mùa cũng nhiều như vậy, aiz, đây là tính cả đời không ăn đồ nhà ta không cần nhà ta rồi.”

Trinh nương bên này phiền não, Thẩm Nghị bên kia cũng rất thanh thoi, “Đồ cưới nhiều không tốt sao, chúng tổ người ta rất xem trọng cuộc hôn nhân này.”

“Aiz, quên đi, nam nhân các chàng chẳng biết gì cả.”

Đến ngày lành hôm đó, kiệu hoa đi từ kinh thành tới thư viện, khi ở chân núi đã nghe thấy tiếng pháo vang trời cùng thanh âm diễn tấu sáo cùng trống, trong ngoài nhà Trinh nương đều là người, phu thê Thương Thuật làm đầu bếp hôm nay, việc bắt diệc nhạc hồ. Thư viện làm hỉ sự cũng giống như dân chúng bình thường, mấy bàn tiệc lớn, đều là thân bằng bằng hữu cùng giúp đỡ lẫn nhau, náo nhiệt náo nhiệt.

Vừa vặn Minh nhi thành thân vào lúc thư viện được nghỉ, các đệ tử trong thư viện cũng vây xem, toàn thư viện nơi nơi đều giăng sắc đỏ, sự phụ trong nhà ăn thư viện cũng đến trợ giúp, bày ra từng dãy bàn lớn, các đệ tử, tiên dinh, còn có các tướng sĩ có quan hệ tốt với Minh nhi trong quân doanh.

Mọi người chẳng phân biệt tôn ti, chẳng phân biệt lớn nhỏ, đều tụ chung một chỗ vui vẻ. Loại trường hợp như thành thân này, nhưng thật ra không hoàn toàn giống với trong kinh thành, thiếu rất nhiều quy củ, hơn mấy phần thân thiết.

“Tân nương đến!”

Một tiếng hô to vang lên, kiệu hoa của tam tiểu thư Đan Khê cũng đến, hỉ bà đưa hồng trù lên, Đan Khê cùng Minh nhi mỗi người nắm một đầu, trong tiếng chúc mừng của mọi người, vào nhà bái thiên địa.

Đan Khê sau khi bái thiên địa xong, hiện tại hẳn phải gọi là tức phụ Minh nhi, được đưa vào động phòng, Trần muội cũng theo vào, chờ tân nương vừa ngồi lên giường, Trần muội cười hì hì lấy ra một gói giấy với một chiếc khăn voan nói với Đan Khê, “Đại tẩu, nương cho tẩu ăn trước chút gì đó, muội có đường quế cao nè, ăn ngon lắm, đại tẩu, muội để dành riêng cho tẩu đó.”

Đan Khê nhận bao giấy, hơi hơi gật đầu, “Cảm ơn tiểu cô, cũng xin tiểu cô cảm ơn bà bà giúp ta.”

Trần muội đợi bên cạnh thật lâu, mới hỏi, “Đại tẩu, sao tẩu không ăn vậy?”

Bà vú bên cạnh lập tức cười nói, “Đại tiểu thư chớ trách, tiểu thư nhà chúng ta mệt mỗi thôi, nghỉ xong sẽ ăn ngay.”

Trần muội ngẩng đầu nhìn bà vú này, nghiêng đầu hỏi, “Người là ai a?”

Bà vú cười nói, “Nô tỳ là ma ma của tiểu thư, họ Từ, đại tiểu thư gọi nô tỳ Từ nương thì được rồi.”

“Ồ.” Trần muội gật gật đầu, ngồi một lát cảm thấy quá yên lặng đến mức xấu hổ, liền đứng lên vò vò tay, “Vậy đại tẩu, muội ra ngoài trước đây, tẩu nếu mệt thì nghỉ ngơi chút đi, nương nói hôm nay nhiều người, đại ca còn phải đón tiếp khách nhân bên ngoài, nên khẳng định không thể đến đây sớm được, tẩu nghỉ ngơi, muội ra ngoài nha.”

Đan Khê lập tức đáp lời, “Tiểu cô đi thong thả.” Từ nương cũng hành lễ theo.

Trần muội đi tới cửa lại xoay người lại, nói với Từ nương, “Từ nương từ nay về sau đừng gọi ta đại tiểu thư, nghe lạ lắm, gọi ta Trần muội thì được rồi, nhà của ta không gọi cách đó, đều gọi tên thôi.”

Từ nương sửng sốt một chút, mới gật đầu đồng ý, “Dạ, đại tiểu thư.”

Trần muội cười hì hì, chạy đi.

Sau khi nàng rời đi, Đan Khê mới vén khăn voan lên, mở bao giấy ra, bên trong có vài chiếc bánh quế hoa tinh xảo, nàng nhón một miếng bỏ vào miệng, hương vị quả nhiên rất ngon. Từ nương thấy nàng còn muốn ăn tiếp, lập tức ngăn lại, “Tiểu thư không thể ăn nữa, lát nữa cô gia vào nếu thấy được, sẽ rất khó coi.”

Đan Khê buông bao giấy xuống, nói với Từ nương, “Về sau đừng gọi ta tiểu thư nữa, ta đã lập gia đình rồi.”

Từ nương gật đầu đáp dạ.

Đan Khê nhìn bao giấy trên tay, mỉm cười buông khăn voan xuống, đoan đoan chính chính ngồi trên giường, nhưng trong lòng vẫn rất ấm áp, tuy rằng còn chưa biết bà bà là người như thế nào, nhưng tiểu cô cũng là người nhiệt tình.

Thẩm gia lần này có không ít huynh đệ đến, ngoại trừ Tranh nhi không về, Hâm nhi, Khâm nhi, Đặc nhi đều là những tay chần rựu giỏi, nhất là Hâm nhi cùng Khâm nhi, nơi làm ăn luôn rất hỗn tạp, dù là uống rựu, hay mời rựu, đều rất giỏi. Đừng nói tới tiên sinh, đệ tử trong thư viện uống không lại, ngay cả mấy viên võ quan đến chúc mừng cũng không phải đối thủ của họ.

Minh nhi chỉ uống chút rựu đã bị các huynh đệ khác “giải cứu” ra ngoài, Trình nương cười nhìn hẳn đến tân phòng phía sau, trong lòng không khỏi đặt xuống một tảng đá nặng, tân tức phụ cuối cùng cũng lấy về nhà, vài năm nữa không phải có thể bế được tiểu tôn tử mập mập mập mập.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tức phụ đầu tiên của Thẩm Nghị cùng Trình nương a

~~ mặc kệ ở cổ đại hay hiện đại, kết hôn đều phải viên phòng nha

86. Chương 86: Tân Tức Phụ Ở Nhà Chồng (thượng)

Ngày hôm sau, tân tức phụ cần tới thỉnh an công công bà bà, Thẩm Nghị cùng Trình nương sớm đã thay bộ quần áo mới chờ tân tức phụ, Cẩm nhi cùng Trần muội cũng đã sớm chuẩn bị đón tẩu tử.

Đan Khê một thân hồng y theo phía sau Minh nhi đi vào, tóc đã vấn thành kiểu của phụ nhân, Trinh nương vừa nhìn liền thích.

“Con/Tức phụ thỉnh an công công bà bà.”

Minh nhi cùng Đan Khê quỳ gối trước Thẩm Nghị cùng Trinh nương, Trinh nương vui vẻ gật đầu, “Được được, mau đứng lên, mau đứng lên.”

Đan Khê khi đứng dậy được Từ nương đỡ dậy, Trinh nương càng nhìn bộ dáng mềm mại nhu thuận của Đan Khê càng thích, nàng đưa ra một túi nhỏ, mở ra thì đúng là chiếc vòng ngọc kia, nắm tay Đan Khê, đeo vòng ngọc lên cổ tay nàng, cười nói, “Vòng tay này tuy rằng không đáng tiền gì, nhưng là do nương ta để lại, hiện tại truyền cho con, con đừng ghét bỏ.”

Đan Khê lập tức nói, “Bà bà sao lại nói như vậy, vòng tay này đẹp lắm, cảm ơn bà bà.”

Trinh nương gật gật đầu, cười ha ha tiếp nhận trà tức phụ dâng lên. Thẩm Nghị cũng dặn dò vài câu, cũng uống trà.

Nhận xong lễ gặp mặt đại tấu của Cẩm nhi cùng Trần muội, Đan Khê cho hai người lễ gặp mặt. Lúc ăn điểm tâm, Đan Khê không chịu ngồi xuống, không thể không giữ quy củ trước mặt Trinh nương.

Trinh nương cười kéo nàng ngồi xuống, “Nhà chúng ta không câu nệ nhiều như vậy, không cần quy củ gì nữa, tùy ý chút thì được rồi.”

Đan Khê nhìn về phía Minh nhi, Minh nhi cũng mở miệng, “Nương nói không cần thì không cần, nàng ngồi đi.” Đan Khê đỏ mặt lên, gật gật đầu ngồi xuống bên cạnh Minh nhi, Từ nương nhìn thấy không khỏi gật đầu, Thẩm phu nhân đối xử rất tốt với tiểu thư.

Ăn xong điểm tâm, Thẩm Nghị đứng dậy, “Đi thôi.” Cẩm nhi cũng vội vàng ăn nốt miếng cháo cuối cùng trong bát, vội vàng chạy theo sau, “Con cũng đi đây.”

Trần muội thật tự nhiên đứng dậy thu dọn bát đĩa, Đan Khê cũng lập tức đứng lên giúp thu dọn, Từ nương vội vàng tiến lại, “Nô tỳ thu dọn thì được rồi, tiểu thư cùng thiếu phu nhân cứ nghỉ ngơi đi ạ, về sau những việc này đều để nô tỳ làm đi ạ.”

Trần muội sững sờ một chút, nhìn Từ nương lưu loát thu dọn bát đĩa, “Từ nương tính ở lâu dài trong nhà ta sao?”

Nàng hỏi thực tự nhiên, khi nàng bốn tháng tuổi, Tam Nha đã xuất giá, từ nhỏ chưa từng sai xử nha hoàn bà vú bao giờ, khi Đan Khê được gả tới nàng chỉ nghĩ Từ nương là tới đưa gả, hôm nay sẽ cùng những người đưa tân nương tới cùng rồi đi, không nghĩ tới Từ nương lại nói sau này đều để nàng làm, Trần muội mới hỏi một câu như vậy.

Nhưng nói như vậy, nghe vào trong tai Từ nương lại có nghĩa khác, Từ nương nhìn Trinh nương, mới cúi đầu nói, “Nô tỳ là thị tỳ của thiếu phu nhân, tự nhiên phải đi theo thiếu phu nhân.”

Đan Khê cũng nhìn Trinh nương, trong lòng không khỏi có chút khấn nguyện, trước khi xuất giá, phu nhân Tín quốc công cũng đã nói cho nàng về tình huống trong Thẩm gia, Thẩm gia không có nha hoàn sai phò, cho nên phu nhân Tín quốc công cũng không an bài nhiều người, nha hoàn trẻ tuổi thì không đưa ai cả, “Nam nhân Thẩm gia đều không nạp thiếp, con gả qua đó cũng không cần lo lắng sẽ có nữ nhân khác tranh giành với con, cho nên những nha hoàn này đừng mang theo. Bà bà con có tính tiết kiệm, con mang theo càng ít người càng tốt, miễn để ba ba con nói con được nuông chiều từ bé, lại nói không có nha hoàn càng củng cố sự sủng ái của con. Con chỉ cần hiếu thuận với cha mẹ chồng, rồi sinh con trai, đời này của con liền xuôi chèo mát mái.” Phu nhân Tín quốc công đã nói như vậy.

Trinh nương không nói gì, chỉ nói với Trần muội, “Để Từ nương thu dọn đi.”

Trần muội vui vẻ làm nũng với Trinh nương, “Nương, vậy con có phải từ nay về sau không cần rửa bát nữa đúng không?”

Trinh nương điểm trán nàng một chút, “Cô nương ngốc, lớn vậy rồi còn làm nũng.”

Minh nhi đứng lên nói với Đan Khê, “Nàng nói chuyện với nương đi, ta ra ngoài một chút. Nương, con đi tới nhà Thương Thuật xem có còn huynh đệ nào tới quá chơi đùa ẩm ỹ quá còn chưa đi không.”

Trinh nương gật gật đầu, “Con đi đi.”

Đan Khê đứng lên hành lễ với Minh nhi, “Tướng công đi thông thả.”

Minh nhi cau mày nhìn hành động tiêu chuẩn vô cùng này của nàng, “Ở nhà không cần câu nệ như vậy, quá không tự nhiên rồi.”

Mặt Đan Khê cứng đờ, gương mặt đáp ứng, Minh nhi vừa ra khỏi cửa, hốc mắt nàng có chút hồng. Trinh nương nhìn thấy tất cả, lập tức nói, “Tức phụ Minh nhi, nào, con qua đây ngồi.”

Đan Khê cố gắng bình ổn lại cõi lòng, ngồi bên cạnh Trinh nương, cung kính nói, “Bà bà có gì cặn dạn?”

Trinh nương kéo tay nàng đặt trong lòng bàn tay mình, ôn nhu nói, “Con lớn lên trong kinh thành, lại là tam tiểu thư của phủ Tín quốc công, ta không hiểu được quy củ trong kinh thành của các con. Nhưng nhà chúng ta vốn nhà nghèo cửa nhỏ, không có nhiều lễ tiết như vậy. Con ở nhà cứ thoải mái một chút, không cần cứ động chút là hành lễ, hành lễ mãi cũng khiến người ta phiền chán, ngày thương cũng không cần con làm gì cả, chăm sóc tốt cho Minh nhi là được.”

Đan Khê cười có chút ngượng ngùng, cảm kích nói, “Cảm ơn bà bà, Đan Khê hiểu rồi.”

Trinh nương gật gật đầu, ôn hòa nói, “Con về phòng nghỉ ngơi một lát đi.”

Đan Khê đứng lên, vừa định hành lễ, lại nhớ tới lời của Trinh nương, cho nên thoải mái cười nói, “Vậy tức phụ xin về phòng trước.”

Trở lại phòng, Đan Khê cũng cảm thấy bản thân mệt mỏi, muốn gọi người múc nước rửa mặt, đột nhiên nhớ ra mình không ở nhà mình, không có nha hoàn thời thời khắc khắc thủ bên cạnh, duy nhất chỉ có bá vú bên người thì đã ra ngoài làm việc, đành phải tự đứng dậy, đẩy cửa ra nhìn nhìn, cũng không phát hiện nơi nào có nước, không khỏi có chút thất vọng, nàng vừa vào Thẩm gia, cũng không muốn làm phiền người khác, đành thôi.

Vừa quay người chợt thấy tiếng Từ nương, “Thiếu phu nhân cần gì ạ?”

Đan Khê lập tức vui vẻ, cầm chậu nói với Từ nương, “Ta muốn múc nước rửa mặt, nhưng không thấy chỗ nào có nước.”

Từ nương cười ha ha nhận lấy chậu, “Nô tỳ biết, nước đều ở trong giếng nước bên sân ngoài đâu, nhưng thiếu phu nhân ngài đợi chút, trong bếp hiện đang đun nước ấm, chờ nước ấm được nấu xong, nô tỳ sẽ mang nước ấm đến cho ngài dùng.”

Nói xong Từ nương lại lo lắng hỏi, “Vừa rồi phu nhân nói gì với ngài vậy?”

Đan Khê đem những lời Trinh nương nói nói lại một lần, Từ nương thế mới yên tâm gật gật đầu, “Phu nhân nếu đã nói như vậy, ngài cứ làm theo đi. Nô tỳ thấy bọn họ quả thật không câu nệ, thiếu phu nhân ngài nghỉ ngơi, nô tỳ đi lấy nước cho ngài.”

Từ nương đi ra ngoài lấy nước nóng, lại pha thêm nước lạnh, thử thử độ ấm rồi mới mang vào, Trần muội nhìn nàng đi thật xa mới thu đầu về phòng, “Nương, Từ nương kia cũng thật chịu khó, lúc này lại bưng nước vào.”

Trinh nương bật cười, “Con cứ nhìn chăm chăm Từ nương làm gì? Nàng hầu hạ tẩu tử con, lại chẳng liên quan gì đến con.”

Trần muội cười hắc hắc, “Con thấy ngạc nhiên thôi.”

Minh nhi thành thân xong, Trinh nương cảm thấy vô cùng thoải mái, hiện tại việc cần quan tâm, chính là hôn sự của Cẩm nhi cùng Trần muội, nhưng đây đều là chuyện của nhiều năm sau, trước đó cứ chờ ôm tôn tử thì được rồi.

Buổi chiều Đan Khê ngủ dậy, sau khi thức dậy hỏi Từ nương, “Đại thiếu gia đã trở lại chưa?”

Từ nương đang sắp xếp lại đồ cưới của Đan Khê, nghe tiếng liền tiến đến, “Nô tỳ qua nhìn thử xem sao.” Nàng mới ra xem xét đã thấy Trinh nương đang cùng Trân muội giặt quần áo trong sân, nghĩ nghĩ, nàng rút chân đi trở lại.

Sau khi trở về nói với Đan Khê, “Đại thiếu gia còn chưa trở lại, chắc phải đến giờ cơm chiều mới trở về.”

Đan Khê gật gật đầu, ngồi trước gương chải lại mái tóc dài, thuận miệng hỏi một câu, “Bà bà cùng tiểu cô đâu? Các nàng ngủ trưa cũng nên tỉnh rồi chứ, tướng công bảo ta cùng bà bà nói chuyện nhiều một chút, ta có phải hay không cũng nên đi tán gẫu với bà bà một lát?”

Từ nương mỉm cười, “Thiếu phu nhân cứ tạm nghỉ ngơi chút đi, nô ty mới nhìn qua, bên ngoài không có động tĩnh gì, chắc phu nhân cùng tiểu thư còn đang ngủ.”

Đan Khê gật gật đầu, “Như vậy chúng ta trước hết dọn dẹp lại căn phòng này đi, còn có đồ cưới của ta nữa, cũng nên sửa sang lại.”

Từ nương nói, “Thiếu phu nhân, nô tỳ thấy ngài trước đừng vội dọn dẹp làm gì, vài ngày nữa đại thiếu gia sẽ hồi kinh, ngài khẳng định cũng sẽ theo về, đồ cưới này đến lúc đó phải chuyển tới nhà mới trong kinh thành, không bằng cứ để như vậy đi, đến lúc đó cũng tiện di chuyển.”

Đan Khê hơi chần chờ một chút, “Tướng công không có phòng ở trong kinh thành đi, lại nói vừa thành thân xong, dù sao cũng phải hầu hạ công công bà bà trước.”

Từ nương cười nói, “Thiếu phu nhân, trước đó không phải phu nhân đã hỏi thăm rồi sao? Đại tể phụ của đại phòng Thẩm gia cũng cùng trưởng tư đi nhậm chức, càng đừng nói đến ngài, thiếu gia cùng ngài vừa thành thân, có thể chưa kịp nói thôi.”

Đan Khê nghe xong thì không nói thêm gì nữa.

Chờ đến khi lại mặt, phu nhân Tín quốc công hỏi Đan Khê về cuộc sống tại Thẩm gia, phu nhân Tín quốc công nghe xong nói, “Nói như vậy bà bà con thật sự không sai, thế nhưng không để con lập quy củ. Lại nói Thẩm gia cái gì cũng tốt, nhưng quá đơn giản. Một thái phó, một tướng quân, mà trong nhà lại không có hạ nhân, ả, quên đi, có được thì có mất, trên đời này lấy đâu ra chuyện thập toàn thập mỹ đâu.”

Đan Khê gật gật đầu, “Mọi người trong nhà đối xử với con rất tốt, chỉ là có chút không quen.”

Phu nhân Tín quốc công cười nói, “Đến nơi mới khẳng định sẽ có chút không quen, cha mẹ chồng con đơn giản, cuộc sống đơn giản, đây cũng không phải chuyện xấu gì, con cũng cần học theo, bình thường chịu khó chút. Trong nhà hẳn nếu không có sai dịch, vậy mọi việc đều do bà bà con tự làm, con cũng đừng nhàn rỗi, đừng chuyện gì cũng để Từ nương làm, lúc nên thể hiện thì thể hiện, đừng bao giờ tự cao tự đại, bà bà con làm người không sai, nhìn bà bà của nhị tỷ con đi, ở kinh thành cũng được coi như có thanh danh tốt, nó gả qua đó nhiều năm như vậy, còn không phải mỗi ngày đều bắt nó giữ lễ nghi phép tắc, so với bà bà con, con thực nên thấy thỏa mãn.”

Đan Khê gật đầu, “Con biết mà, nương.”

Phu nhân Tín quốc công không quên dặn dò, “Từ nương chăm sóc con từ lớn đến bé, để nàng theo bởi vì thấy nàng làm việc gì cũng vì lo nghĩ cho con, nhưng con cũng rất ỷ lại nàng, chuyện nên làm tốt thì cần làm tốt. Đứa nhỏ con a, không có tâm nhân gì cả, chỉ cần cẩn thận nhìn sẽ biết được tất cả tâm tư, ta đã lo cho con từ nhỏ, sợ gặp phải bà bà có tính tình bất bẽ, hiện tại được rồi, coi như đứa nhỏ con có phúc.”

Đan Khê cười cười, “Nương, nương lại trêu chọc con.”

“Cô gia đối xử với con thế nào?” Phu nhân Tín quốc công nhỏ giọng hỏi.

Đan Khê xấu hổ đỏ mặt, gật gật đầu.

“Tốt lắm, chuyện này tốt, sớm sinh nhi tử thì rất tốt.” Phu nhân Tín quốc công mặt mày hớn hở nói.

Qua vài ngày, Minh nhi đã nghỉ xong, nên chuẩn bị hồi kinh, Minh nhi lại không định mang theo Đan Khê hồi kinh.

“Ta mai sẽ hồi kinh, nàng ở nhà với nương cùng muội muội đi, tháng sau ta được nghỉ sẽ trở về.” Minh nhi nhìn Từ nương bưng nước rửa chân tới, ngâm chân nói.

Đan Khê khựng một chút mới đáp ứng, “Dạ.”

Minh nhi nghĩ nghĩ, lại nói tiếp, “Ta hồi kinh cũng tới ở trong quân doanh, ngày thường không ra ngoài, nàng có thứ gì hoặc điều gì muốn nhờ ta chuyển lại cho nhạc phụ nhạc mẫu không?”

Đan Khê đưa cho hần khăn nóng, để hần lau mặt, lắc đầu nói, “Trước đó vài ngày vừa đi, không cần chuyển gì cả.”

Minh nhi gật gật đầu, “Vậy ta không đi nữa, sau này nếu có ngày nghỉ thì lại tới nhà nhạc phụ vậy.”

Đan Khê gọi Từ nương thu dọn chậu rửa chân, giúp Minh nhi cởi áo, Minh nhi nhìn khuôn mặt dịu dàng của nàng, ôn nhu nói, “Nàng ở nhà thay ta chăm sóc nương, ta bên ngoài nhiều năm, cũng chưa từng hiếu kính cha mẹ cho thật tốt, hiện tại có nàng, đành vất vả nàng rồi.”

Đan Khê kinh ngạc nhìn Minh nhi, Minh nhi bị nàng nhìn có chút ngượng ngùng, “Sao vậy? Ta nói sai gì sao?”

Đan Khê lập tức lắc đầu, “Không, không có gì không đúng, chỉ ta.... Thiếp chưa từng nghĩ rằng chàng sẽ... với thiếp....” Nàng ngượng ngùng, có chút không nói lên lời.

Minh nhi cười ha ha, “Giữa vợ chồng với nhau, vốn nên vô cùng thân thiết mới tốt chứ. Cảm tình cha mẹ mới cần thán dương đâu, chúng ta còn rất nhiều thứ cần phải học nữa.”

Đan Khê then thùng gật gật đầu, Minh nhi cười ha ha, ôm nàng lên giường.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bà bà tức phụ cùng tiểu cô

87. Chương 87: Tân Tức Phụ Ở Nhà Chồng (hạ)

Minh nhi đi rồi, đến tận tận tháng sau mới trở về, buổi sáng Đan Khê thức dậy đi tới phòng bếp, quả nhiên thấy Trinh nương đã sớm làm việc trong bếp.

Ở Thẩm gia mấy ngày nàng đã quen thuộc thời gian nghỉ ngơi của Thẩm gia, sáng phải trước khi thư viện vào học mà làm xong điểm tâm, Thẩm Nghị cùng Cẩm nhi ăn xong còn phải đi thư viện, giữa trưa hai phụ tử không trở lại, cho nên bữa trưa bình thường có chút giản đơn, tùy ý làm hai món ăn, nấu chút mì là xong. Ăn xong cơm trưa, Trinh nương cùng Trần muội sẽ ngủ trưa một chút, buổi chiều sẽ làm chút việc nhà. Khi chạng vạng sẽ làm thêm chút đồ ăn cho bữa cơm chiều.

Sợ Đan Khê ăn không quen, thức ăn mấy ngày nay của nàng đều do Từ nương chuẩn bị, khi Minh nhi ở nhà, Trinh nương cố ý để đôi tiểu phu thê thân cận thêm, cho nên không để Đan Khê xuống bếp bao giờ. Hiện giờ Minh nhi đi rồi, Đan Khê cũng ngại nhìn Trinh nương một mình bận việc.

“Bà bà, con giúp ngài làm.” Đan Khê đứng ở cửa bếp, cười nói.

Trinh nương nhìn nàng một thân xiêm y chỉnh tề mới tinh, cười cự tuyệt, “Không cần đâu, con đi nghỉ ngơi đi, phòng bếp nhiều khói lắm, cẩn thận lại khiến con ngạt, mau đi ra đi.”

“KHông sao đâu, con giúp ngài làm.” Đan Khê ngượng ngùng, nào có đạo lý bà bà nấu cơm, tức phụ đứng nhìn đâu. Nàng tiến lên muốn nhận lấy bát đồ ăn sáng trong tay Trinh nương, ai ngờ tay áo quá dài, không cẩn thận dính vào nước trong thức ăn, “ai nha” một tiếng, tay nhanh chóng rút lại.

Trinh nương vội vàng rút khăn tay trong lòng ra muốn lau đi dầu mỡ dính trên ống tay áo nàng, Đan Khê theo phản xạ co tay lại, tay Trinh nương cứ vậy xấu hổ vươn giữa không trung. Đan Khê lúc này mới ý thức được mình vừa làm gì, mặt ngẹn đến đỏ bừng, thì thảo nói, “Bà bà, con không... không cố ý....”

Trinh nương ngưng ngưng thu tay lại, ha ha cười hai tiếng, vội vàng khuyên, “Mau ra ngoài đi, quần áo này con cởi ra, lát nữa ta giúp con giặt, quần áo dính dầu mỡ rất khó giặt sạch...”

“Thiếu phu nhân!” Từ nương sợ hãi nhìn Đan Khê xuất hiện trong bếp, nàng vừa rồi bị đau bụng, đi nhà xí một chút, khi về đã không thấy Đan Khê đâu, quay trở ra mới thấy Đan Khê ở trong bếp cầm lấy ống tay áo, đang nói gì đó với Trinh nương.

Từ nương vừa đi đến gần thấy vậy, cẩn thận nâng tay Đan Khê, “Tay thiếu phu nhân bị bỏng?”

Đan Khê thu tay về, “Không có, tay áo dính vào tương thôi.”

Từ nương nhăn nhu mặt mày, “Xiêm y này nhưng là phẩm tốt nhất đó, sao đang yên đang lành lại dính vào tương. Thiếu phu nhân mau thay ra đi, nô tỳ đi giặt.”

Trinh nương cũng lập tức nói, “Đúng vậy, con trước thay ra, để Từ nương giúp con giặt đi.”

Trên mặt Từ nương có chút khó coi, thi lễ với Trinh nương, “Phu nhân, thiếu phu nhân từ nhỏ đã không phải tiến vào bếp, về sau thức ăn trong nhà, nô tỳ làm thì được rồi, ngài chỉ cần nói ngài muốn ăn gì, nô tỳ nhất định sẽ làm cho ngài. Về sau trong nhà có việc gì, ngài cũng có thể trực tiếp sai bảo nô tỳ, nô tỳ nhất định gắng hết sức làm thật tốt cho ngài.”

Đan Khê lập tức quát, “Từ nương!” Nàng cẩn thận nhìn sắc mặt Trinh nương, lòng thầm nghĩ không tốt.

Trinh nương bị câu nói này làm ghen, nhất thời không biết làm gì cho phải, Đan Khê lập tức hành lễ, cẩn thận nói, “Bà bà, tước phụ xin phép về phòng trước thay quần áo, lát nữa sẽ quay lại hỗ trợ.”

Trinh nương kéo kéo khóe miệng, gật gật đầu, “Con đi đi, lát nữa cứ tới ăn cơm thôi, ta sẽ làm xong rất nhanh.”

Trở về phòng Đan Khê liền mất hứng, “Từ nương, người vừa nói cái gì vậy? Bà bà đã sớm không để ta làm, tự ta làm việc không nên làm, người nói như vậy, khiến ta về sao sao có thể sống chung với bà bà?”

Từ nương thật ủy khuất, “Thiếu phu nhân, ngài nhìn xem ngài từ khi gả vào đây đã thành dạng gì rồi? Mỗi sáng đều phải ăn cháo thay bữa sáng, khi chúng ta ở phủ quốc công, thứ đó đều chỉ dành cho bọn nha hoàn hạng ba ăn. Mỗi ngày cơm canh đều giản đơn đến độ nào rồi chứ? Tuy nói cũng có chút thức ăn mặn, nhưng cũng chỉ là thịt lợn làm ấu, thế nào có thể so với cơm canh trong phủ quốc công?”

“Ngài hiện tại còn phải giúp làm điểm tâm, ngày sau còn phải giặt quần áo, may y phục, thiếu phu nhân a, ngài đây là tự dày dạn mình rồi! Ở trong cái phòng nhỏ như vậy, ăn mấy thứ thô ráp này kia, trong lòng nô tỳ rất đau a, nô tỳ thấy ngài trong nhung lụa mà lớn lên, sau khi lập gia đình xong sao lại thành ra như vậy chứ?”

Từ nương lão lệ tung hoành, Thảm gia cái gì cũng tốt, nhưng quá đơn giản, đơn giản không bằng một gia đình hạ nhân trong phủ Tín quốc công, đây sao còn là đương triều nhất phẩm Thái phó sao? Nói đây là nhà tướng quân nhị phẩm, chỉ sợ không ai tin đi!

“Nếu phu nhân thấy, lòng nàng khẳng định khó chịu muốn chết!” Từ nương khóc càng thêm lớn.

Đan Khê không nhịn được cả giận, “Đây là nhà trượng phu ta...”

“Nếu đã chướng mắt nhà ta như vậy, trở về phủ quốc công nhà các người đi!” Cửa phòng bị mở ra, đứng bên ngoài là Trần muội đang thở phì phì.

Đan Khê hoảng, vội đứng lên giải thích, “Tiểu cô, không phải như muội nghĩ...”

Trần muội lau nước mắt trên mặt, hai má phình to, “Một nương còn quan tâm tẩu, sợ tẩu nghĩ nhiều bảo muội tới gọi tẩu ra ngoài ăn cơm, tẩu căn bản không muốn đi ăn thức ăn của nha hoàn hạng ba kia đi! Nương thương tẩu như vậy, việc này không để tẩu làm việc kia cũng không để tẩu làm, quanh đây có tẩu tử nhà ai được hưởng phúc giống như tẩu hay không? Đại ca vừa mới đi, tẩu liền chướng mắt nhà muội? Chướng mắt nhà muội, tẩu sao còn gả qua đây làm gì? Thừa dịp còn sớm, mau mau quay về phủ quốc công nhà tẩu đi! Tránh ở trong này chịu tội!”

Đan Khê tiến lên giữ chặt tay Trần muội, bị Trần muội gạt mạnh ra, Đan Khê vội vàng nói, “Tiểu cô, không phải như muội nghĩ đâu, bà bà đối với tẩu tốt lắm, trong nhà cũng rất tốt, lòng ta rất cảm kích. Tiểu cô, tẩu không nghĩ như vậy, tuy rằng tẩu lớn lên trong cảm y ngọc thực, nhưng tẩu cảm thấy cuộc sống hiện tại cũng rất không tồi, muội tin ta đi, tiểu cô.”

Trần muội chỉ vào Từ nương lớn tiếng hỏi, “Nàng là ma ma của tẩu, nàng còn ghét bỏ nhà muội như vậy, còn đứng nói đến tẩu...”

“Thẩm Gia Trân, ngậm miệng!”

Trần muội quay đầu lại, thấy Trinh nương thấy ở cách đó không xa, không chút cảm xúc nào, Trần muội cảm thấy ủy khuất, mắt cũng nhanh hồng, “Nương...”

“Có ai nói chuyện với đại tẩu như con sao? Mau xin lỗi tẩu tử con đi!” Trinh nương lạnh lùng nói.

Trần muội cắn môi, không phục nói, “Từ nương nói sau lưng nhà ta như vậy, sao con còn phải xin lỗi!”

Trinh nương cả giận nói, “Từ nương là Từ nương, tẩu tử con là tẩu tử con, con là muội muội, có tư cách gì nói tẩu tử con?”

Đan Khê vội nói, “Bà bà, là còn không đúng, tiểu cô nói đúng, không cần xin lỗi.”

Trinh nương liếc mắt nhìn Đan Khê một cái, quay đầu nói với Trần muội, “Xin lỗi tẩu tử con.”

Nước mắt trên mặt Trần muội càng chảy nhiều, nàng gạt mạnh đi những giọt nước mắt trên mặt, “Con không muốn! Con muốn viết thư cho đại ca, bảo huynh ấy làm chủ cho con!” Trần muội khóc chạy đi.

“Thẩm Gia Trân! Con dám! Mau trở lại cho ta!” Trinh nương càng gọi, Trần muội chạy càng nhanh, quẹo vào góc tường đã không thấy người đâu.

Đan Khê lúc này thật nóng nảy, nếu để Minh nhi biết chuyện này, còn không biết sẽ nháo thành chuyện gì nữa. Trinh nương không gọi được Trần muội trở lại, quay đầu nói với Đan Khê, “Đồ ăn của các người phần trong nồi, ta đi xem nàng.”

Nói xong Trinh nương đưa mắt nhìn Từ nương, mới xoay người rời đi.

“Bà bà!” Đan Khê lập tức gọi.

Trinh nương quay đầu.

Đan Khê gấp đến mức nước mắt cũng rơi xuống, “Tương công, chàng.... Chàng...”

Trinh nương thở dài, “Chỉ là chuyện nhỏ, đâu cần để nó biết.”

Trinh nương đi ra ngoài, Đan Khê hoang mang lo sợ quay vào phòng, Từ nương biết mình gây ra họa lớn rồi, Đan Khê vừa gả về đây vài ngày đã nháo ra chuyện này, nếu Trần muội thật sự nói với Minh nhi, sẽ không biết sẽ còn thành ra thế nào nữa.

Trần muội trực tiếp chạy tới nhà Hoa Đào, Thẩm Gia Ngọc đang mang đứa nhỏ tới thăm Hoa Đào, Trần muội vừa chạy vào nhà thì liền oa một tiếng khóc lớn.

Hoa Đào hỏi thật lâu mới biết được chuyện này, sau khi nghe xong cũng tức giận, “Cô nương nhà cao cửa rộng chính là nhiều chuyện như vậy, đến bà vú cũng không an phận.”

Thẩm Gia Ngọc ôm đứa nhỏ vừa dỗ vừa khuyên, “Nương, nương không nghe Trần muội nói sao, đệ muội từ đầu tới cuối cũng không nói gì không tốt, là do bà vú kia ghét bỏ thôi.”

Trần muội náo loạn muốn viết thư cho Minh nhi, cuối cùng vẫn được Thẩm Gia Ngọc khuyên, “Muội cũng không nghĩ thử xem, tính tình Minh nhi thế nào, biết chuyện này rồi trở về sẽ làm thế nào? Không nói tới tẩu tử muội chưa từng nói những lời này, mà cứ nghĩ thử đi, người ta đường đường là tiểu thư phủ Tín quốc công, trước khi gả đã từng chịu khổ bao giờ đâu? Giờ gả đến đây nhất thời chưa quen mà oán giận vài câu cũng la chuyện bình thường, muội đừng có chỉ nghe vài câu đã nói đây đều là lỗi của tẩu tử muội, là do bà vú kia làm ầm ĩ thôi.”

Thẩm Gia Ngọc còn không quen giữu cột, “Muội hiện tạ chưa đến lúc, chờ muội xuất giá, muội sẽ hiểu được trong lòng tẩu tử muội cảm thấy thế nào, nhà chồng cho dù có kém nhà mẹ đẻ, lén oán thầm vài câu cũng bình thường thôi, chỉ không khéo để muội nghe thấy.”

trân muội đợi khi trong lòng thoải mái hơn mới về nhà, Trinh nương đang ngủ trưa trong phòng, nghe thấy nàng vào nhà xoay người qua nhìn một cái, rồi quay lưng đi, Trân muội lau miệng, đi đến ngồi bên giường.

“Nương...”

Trinh nương không để ý, Trân muội lại khẽ gọi một tiếng.

“Biết sai rồi?” Trinh nương thở dài.

Trân muội vò vò ngón tay, thật lâu sau mới dạ một tiếng.

Trinh nương ngồi dậy, thẩm thía nói, “Biết sai rồi thì đi xin lỗi tẩu tử con đi, nữ hài tử đừng học người ta nói điêu ngoa, cứ động chút là cáo trạng, tẩu tử con không phải người xấu, là một đứa nhỏ rất trong sạch, con sau này lập gia đình, cũng phải thay người khác suy nghĩ, biết chưa?”

Trân muội cúi đầu xuống, khẽ dạ.

Chạng vạng, đến giờ làm cơm chiều, Đan Khê tới phòng bếp giúp Trinh nương thu dọn bát đĩa, vài lần muốn nói lại thôi, Trinh nương nhìn nàng như vậy, bản thân cũng không thấy tự nhiên, ngừng luôn việc đang làm lại, “Con đừng để trong lòng việc Trân muội, nó cũng chỉ là tiểu hài tử chưa hiểu chuyện mà thôi.”

Thấy bộ dáng Đan Khê như muốn nói gì đó, Trinh nương ngăn lại, “Khi nương gả đến Thẩm gia, bà bà đã sớm qua đời, nương cũng không biết bà bà của những nhà khác như thế nào, nhưng trong mắt nương, con cùng Trân muội đều như nhau, tình huống trong nhà giờ chỉ là tạm thời, ngày sau sẽ tốt hơn, các con muốn gì, nương đều cho các con.”

Đan Khê gật gật đầu, muốn nói gì đó lại không nói lên lời, chỉ cảm thấy cổ họng có chút chua xót.

Buổi tối, khi Đan Khê trở về phòng, gặp Trân muội, Trân muội cúi đầu thật thấp, do dự một chút, vẫn đến gần, nhỏ giọng nói, “Tẩu tử, hôm nay là muội không đúng, tẩu đừng giận muội.”

Lòng Đan Khê đột nhiên giống như có gì đó chạm vào, sau đó có thứ ấm áp lan tràn ra, nàng quay mặt qua nơi khác, lại rất nhanh quay lại, cười nói, “Tiểu cô, không sao đâu, tẩu không giận.”

Trân muội cắn cắn môi dưới, “Tẩu tử, tẩu không giận thì tốt rồi, muội sẽ không nói với đại ca, muội.... muội....”

Đan Khê kéo tay nàng, ôn nhu nói, “vốn do tẩu không đúng, muội không giận tẩu mới đúng.”

Trân muội kéo miệng lộ ra một nụ cười nho nhỏ, “Tẩu tử, tẩu thật tốt.” Nàng chân thành nói.

Tiến bước Trân muội, Đan Khê vào phòng, Từ nương nghe lời bừng nước mắt, Đan Khê vẫn nhìn theo bóng nàng. Buổi tối lần qua lần lại thật lâu trên giường, Đan Khê đã đưa ra quyết định.

Qua vài ngày, Từ nương về phủ quốc công, Trinh nương thấy kỳ quái, Đan Khê cười giải thích, “Nữ nhi nuôi của Từ nương đến nói muốn thăm chút, nàng phải đi xem sao.”

Trinh nương thở dài, biết mình sẽ không bao giờ theo Đan Khê được nữa, trở lại phủ Tín quốc công, nàng kể lại sự việc từ đầu tới cuối, còn lấy ra bức thư do Đan Khê viết cho phu nhân Tín quốc công. Sau khi phu nhân Tín quốc công xem thư xong, lạnh lùng nói với Từ nương, “Quả nhiên không nên quá dễ dãi, còn dám thay chủ nhân nói chuyện, xem ra ta đã quá đề cao người, khiến người quên mất thân phận của mình, Trước đó vài ngày Trinh gia nói thôn trang Cam Túc thiếu mất một bà vú quản sự, ta thấy người không tồi, vậy dọn dẹp một chút, mấy ngày nữa qua đó đi.”

Mặt Từ nương nhất thời xám như tro tàn, ngã quỵ xuống trên mặt đất.

88. Chương 88: Tôn Tử Thẩm Tùy Tiểu

Từ nương không trở về nữa, Trinh nương sau khi thấy, cũng không nói gì cả. Đan Khê cũng học làm những món ăn đơn giản, cũng sẽ tự giặt quần áo, không quá mấy tháng, bàn tay cũng không còn non mềm như trước nữa, Trinh nương mỗi lần không cho nàng làm, nàng đều cương quyết phải làm, Trinh nương cũng không còn cách khác.

Đan Khê làm nhiều việc như vậy, lòng Trinh nương đều hiểu, Minh nhi mỗi lần trở về thấy tức phụ giúp đỡ mẫu thân làm việc, cảm thấy Đan Khê đường chiều từ nhỏ, nhưng cũng là người hiếu thuận, cũng yêu thương Đan Khê hết mực. Tình cảm phu thê rất tốt, không khí trong nhà cũng tốt.

Nhưng Trinh nương vẫn cảm thấy ủy khuất cho Đan Khê, lén thương lượng với Thẩm Nghị, mua vài nha hoàn, có thể giúp việc trong nhà, cũng có người hầu hạ Đan Khê, mà Trần muội cũng đang lớn dần, ngày sau muốn thành thân, thì cũng cần mang đáng về của một tiểu thư.

Thẩm Nghị tất nhiên không nói gì, “Chuyện trong nhà nàng làm chủ là được.”

Trinh nương liền tìm vào mẹ mìn, mẹ mìn cũng lanh lợi, mang theo một loạt nha hoàn mười hai mười ba tuổi cho Trinh nương chọn, lần này Trinh nương không hàm hồ, một lần chọn bốn người, phân biệt gọi là Thính Mai, Vãn Trúc, Phổng Cúc, Huệ Lan. Thính Mai được nàng giữ bên người, Vãn Trúc cùng Phổng Trúc cho Đan Khê, Huệ Lan cho Trần muội.

Đan Khê vừa thấy bà bà cùng tiểu cô mỗi người một nha hoàn, lại ỉnh hai nha hoàn, nói sao cũng không đồng ý, Trinh nương đành giữa Vãn Trúc lại bên người.

Trong nhà thêm bốn nha hoàn, việc cũng nhàn hạ, mấy nha hoàn đó cũng đều là đứa nhỏ trải qua gian khổ, việc trong Thẩm gia đối với họ cũng đều việc đơn giản thường ngày, làm rất thuận tay.

Qua vài tháng....

Hiếm khi sáng sớm Đan Khê không dậy sớm cùng ăn điểm tâm với bọn họ, mọi người đều đợi nàng, qua một lúc lâu mà người còn chưa thấy đến, Trinh nương hỏi Vãn Trúc, “Đi qua xem, thiếu phu nhân bị sao vậy?”

Vãn Trúc hành lễ, “Dạ.”

Mới vừa đi khỏi cửa phòng, liền gặp Phổng Trúc bên người Đan Khê, Vãn Trúc bị sợ, Phổng Trúc cũng không hơn gì, bùm một tiếng, quỳ gối trước mặt Trinh nương, sắc mặt tái nhợt nói, “Phu nhân, thiếu phu nhân sáng nay khó chịu trong người, giờ đang nôn, sắc mặt trắng đến dọa người.”

Trinh nương lập tức đứng lên, lo lắng hỏi, “Sao có thể như vậy, chuyện xảy ra khi nào?”

Phổng Trúc mang vẻ kinh hoảng, “Nô tỳ vừa hậu hạ thiếu phu nhân rời giường, nhưng thiếu phu nhân vừa ngồi xuống, đã bắt đầu nôn!”

Thẩm Nghị lập tức nói với Vãn Trúc, “Mau đi mời đại phu.” Lại nói với những người khác, “Chúng ta đi xem sao, Cẩm nhi đi học đi, không lại muộn.”

Cẩm nhi lo lắng hỏi, “Vây còn đại tẩu...”

Trinh nương đại khái có thể đoán được là chuyện gì, gật gật đầu với Cẩm nhi, “Con đi học đi, không sao đâu.”

Đến gần phòng Đan Khê, Phổng Trúc đi vào trước hầu hạ, Trinh nương cùng Trần muội đều vội vã theo sau, Thẩm Nghị vừa thăm dò tiến vào thì thấy Đan Khê tóc tai bù xù ngồi trên giường, đang nôn khan, lại lùi về, đứng bên ngoài, cao giọng hỏi, “Thế nào?”

Trinh nương đau lòng nhìn vẻ mặt Đan Khê tái nhợt đang không ngừng nôn khan, ngồi xuống bên giường vuốt vuốt tay nàng, chỉ cảm thấy tay rất lạnh, trên trán Đan Khê dày đặc mồ hôi tinh mịn, quay đầu hỏi Thính Mai, “Vãn Trúc đã trở lại chưa?”

Thính Mai tới cửa nhìn thoáng qua, quay đầu lại nói, “Bẩm phu nhân, nàng còn chưa trở về.” lại phúc thân với Thẩm Nghị, “Nhìn khí sắc thiếu phu nhân không tốt lắm.”

“Đến đây đến đây.” Vần Cúc cao giọng hô, cũng liên thanh thúc giục đại phu.

Đại phu vào nhà bắt mạch, cẩn thận nghe trong chốc lát, vẻ mặt tươi cười chúc mừng Trinh nương, “Chúc mừng a chúc mừng, thiếu phu nhân có hỉ mạch, xem mạch đập chẳng đã có hơn hai tháng, chúc mừng a, thiếu phu nhân.”

Trinh nương kinh hỉ hỏi, “Thật sự hai tháng?”

Đại phu cười ha ha gật đầu, “Ta cũng không dám nói bậy, quả thật đã có hơn hai tháng.”

Trinh nương lập tức nói, “Vây.... vậy, nàng nôn như vậy....”

Đại phu cười nói, “Ngài cũng là người từng trải, nôn nghén đều như vậy, lát nữa ta viết thang thuốc, nếu không nôn quá nhiều, cũng không dùng thuốc.”

Trinh nương liên tục gật đầu, “Được được được, làm phiền đại phu.”

Đại phu cười gật đầu, xuất môn lại chúc mừng Thẩm Nghị một phen. Chờ đại phu ra ngoài, Trinh nương lập tức tiến tới nói với Đan Khê đang ngạc nhiên xoa xoa bụng, “Con muốn ăn gì, nương làm cho con. Phải rồi, hiện tại con không thể hoạt động mạnh, Phòng Trúc không thể chiều cổ hết, Vần Cúc, Vần Cúc, nào nào, từ nay về sau người chăm sóc thiếu phu nhân, thật cẩn thận đó.”

Vần Cúc cười đáp, “Dạ, phu nhân yên tâm.”

Đan Khê không dám tin vuốt bụng, “Nương, con thật sự có?”

“Có! Thật sự!” Trinh nương cao hứng cười không ngừng, Trần muội ở bên cạnh cũng cười chúc mừng Đan Khê.

Sau khi Minh nhi biết tin lập tức chạy tới quân doanh xin phép, trở về bồi Đan Khê một ngày, nhưng Đan Khê nôn nghén rất nghiêm trọng, ăn cái gì nôn cái đó, nôn xong rồi thì nằm ngủ trên giường.

Thẳng đến khi mang thai được năm tháng, Đan Khê mới ngừng nôn nghén, người đã gây một vòng, Trinh nương đau lòng, hận không thể trong một ngày tắm bổ lại cho nàng, mỗi ngày đều làm rất nhiều thức ăn ngon cho nàng.

Từ sau khi không còn nôn nghén, khẩu vị Đan Khê lại trở nên rất lạ, mỗi ngày đều muốn ăn mấy thứ cổ quái nào đó, Trinh nương làm không được sẽ mới Thương Thuật đến làm, cuối cùng, một ngày ba bữa cơm của Đan Khê đều do nhà hàng Thương Thuật làm, để bọn nha hoàn mang về.

Cầm nhi không phụ sự mong đợi của mọi người, ở cuộc thi cuối năm, đoạt được danh viện thủ, còn đứng đầu toàn trường, về nhà khi nói lên thành tích không khỏi có chút đắc ý dào dạt, “Con nói con sẽ thi đứng nhất, nương còn không tin, con sớm nói rồi, bàn đầu óc, không ai so được với con đâu.”

Thẩm Nghị không đồng ý nói, “kiêu ngạo tự mãn, chẳng có cốt của người quân tử.”

Cầm nhi cười hắc hắc, lại chạy qua chỗ Trinh nương đắc ý.

Trinh nương đang ở trong phòng Đan Khê nói về quần áo của hải trư, Trinh nương cầm một bộ nho nhỏ nói, “Bộ này có thể mặc năm đầu, năm đó khi Cầm nhi sinh ra ta may cho nó, dùng vải mềm nhất, trước tiên phải xoa mềm, mặc trên người không sợ cọ xát.”

Trinh nương vừa sửa soạn quần áo vừa dạy Đan Khê, “Khi đứa nhỏ còn nhỏ, rất mềm mại, dùng vải hơi cứng chút cũng khiến nó không thoải mái, con đừng ghét bỏ những bộ quần áo cũ nương đưa này, rất hữu dụng. Nhìn này, đây đều là quần áo bọn nó từng dùng qua, đứa nhí hiện tại không mặc được thì có thể dùng làm tã, ta nhớ rõ con trước đó vài ngày có may quần áo cho đứa nhỏ, đâu rồi?”

Đan Khê tìm giữa một đống lớn quần áo, lấy ra một bộ hỉ, “Nương, nương nói bộ này sao?”

Từ khi mang thai, Đan Khê cũng từ từ thay đổi cách gọi, không gọi bà bà, ngày thường cũng học theo gọi nương, bởi vì nàng ngẫu nhiên phát hiện khi nàng gọi Trinh nương bà bà, Minh nhi ở bên cạnh rõ ràng không vui, sau đó Đan Khê sửa lại gọi nương, biểu tình Minh nhi lập tức tốt hơn rất nhiều.

Trình nương nhìn quần áo, “Đúng đúng đúng, chính là bộ này, bộ này của con, may như vậy, đẹp thì đẹp, nhưng không nên làm như vậy, khi mặc rất cứng, sẽ cào đứa nhỏ, mấy ngày nay nhàn rồi con sửa đi. Nhớ kỹ a, quần áo tiểu hài tử càng đơn giản càng tốt, tốt nhất mấy kiểu đường viền hoa văn đều không cần thiết, tránh để đứa nhỏ bị thương.”

Đan Khê gật gật đầu, đem bộ quần áo kia đặt sang một bên, “Con sẽ lập tức dỡ những đường viền này xuống.”

Trình nương nhìn quần áo đầy giường cười nói, “Điều này khiến cho nương nhớ tới khi bọn Minh nhi sinh ra, lúc mới sinh thì đều mềm như vậy, nhỏ như vậy, nháy mắt, giờ Minh nhi sắp làm cha, nương cũng trở thành nãi nãi, thật sự năm tháng thúc giục lão nhân nha.”

Đan Khê vô cùng thân thiết nắm tay Trình nương, “Nương sao lại nói vậy, nương đâu có già đâu, nương vẫn như thời thanh xuân vậy, dung nhan không đổi.”

Trần muội ở bên cạnh cũng nói theo, “Đúng đó, nương vĩnh viễn xinh đẹp nhất.”

Trình nương cười vui vẻ, “Hai nha đầu các con, miệng đúng là càng ngày càng ngọt.”

Mấy tháng sau, Đan Khê muốn sinh.

Phu nhân Tín quốc công phái riêng một người tới chờ tin tức, một nhà Thảm Nghị cũng đứng bên ngoài khẩn trương cùng mong đợi.

Minh nhi không ngừng đi lại bên ngoài, nghe một tiếng hô đau của Đan Khê không khỏi có chút lo lắng, “Sao còn chưa sinh đâu?”

Thảm Nghị trừng mắt liếc hắt hủ một cái, “Sinh đứa nhỏ nào có nhanh như vậy, còn sớm lắm, vội cái gì?”

Minh nhi cau mày nói lại một câu, “Cha, cha không phải đứng nói chuyện không đau thôi sao, con sao có thể không nóng vội chứ. Nếu nương giờ mà sinh đứa nhỏ, xem cha còn có thể điềm tĩnh mà ngồi như vậy sao?”

“Con!” Mặt Thảm Nghị đỏ lên, “Cũng sắp làm cha rồi, mà nói chẳng chút để ý gì cả, cũng không ngại khó nghe.”

Minh nhi không sao cả nhún vai, “Con nói thật đó chứ, đây là đại tôn tử của cha, cha sao chẳng nóng vội chút nào thế.”

Thảm Nghị tức giận nói, “Con cứ đi lại như vậy đứa nhỏ ra ngay chắc? Cũng không biết khi con lên chiến trường có phải cũng thiếu kiên nhẫn như vậy không nữa, đại tướng quân này sao mà làm được thế?”

“Lên chiến trường để giết người, con một đao vung ra, cứ như chặt dưa hấu, kêu răng rắc một cái, đầu rơi xuống luôn. Sao có thể so sánh với sinh đứa nhỏ? Đây là con con đó!” Minh nhi chà xát tay, tiếp tục đi lại.

Thảm Nghị bị con nói như vậy, trong đầu không tự chủ được xuất hiện hình ảnh đầu bay đầy trời trên chiến trường, biểu tình nhất thời giống như vừa nuốt phải con ruồi vậy, trừng mắt liếc nhìn con một cái, không nói chuyện mới hắt hủ cho xong chuyện.

Cũng không biết đợi bên ngoài bao lâu, bên trong rốt cuộc truyền tới tiếng khóc thật lớn của trẻ con, Minh nhi vui vẻ ra mặt, “Con ta ra rồi! Con ta ra rồi!”

Chờ sau khi thu dọn sạch sẽ bên trong, bà đỡ mới ôm đứa nhỏ ra, vừa ra cửa đã hôn hờ chúc mừng, “Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân, là một tiểu thiếu gia!”

Minh nhi ngây ngốc tiếp nhận con, vén vãi lên nhìn thoáng qua, xác định là nhi tử, nhếch môi cười nói, “Đây là con ta, con ta, ha ha, con ta!”

Thảm Nghị cùng Cẩm nhi, Trần muội đều bước đến nhìn, đứa nhỏ vẫn còn đang liều mạng khóc oa oa, thanh âm thật to, thấp phần trung khí, nghe đã biết là một đứa nhỏ vô cùng khỏe mạnh

Thảm Nghị đùa với tôn tử, long mi ánh mắt đều phảng phất ý cười, “Nha nha nha, tôn tử ngoan, ta là gia gia, tôn tử bảo bối của ta.”

Thoát cái năm năm trôi qua...

“Tiểu thiếu gia, nô tỳ van ngài, ngài mau xuống dưới đi, nô tỳ van ngài mà.” Phổng Trúc dưới một tàng cây cao lớn, đáng thường cầu xin.

Trên cây có một đôi chân nhỏ không ngừng ngoe nguẩy, còn có tiểu đầu đang tập trung tinh thần ăn dâu trên cây, vừa ăn vừa nói, “Ta không thích, chờ ta ăn xong ta sẽ xuống liền.”

Phổng Trúc càng sốt ruột, “Tiểu thiếu gia, dâu kia chưa rửa, ăn sẽ bị tiêu chảy đó, nếu không ngài xuống đi, nô tỳ lân hái cho ngài ăn, hái xong rồi rửa rồi lại ăn, ngài mau xuống đi ạ.”

Tiểu đầu nghiêng nghiêng chút, ngữ khí vô cùng khẳng định, “Ừ, không bằng xuống đi, ừ, thực bản.”

Minh nhi trở về tìm nửa ngày cũng không thấy con dâu, lại thấy Phổng Trúc đang mang vẻ mặt lo lắng đứng dưới gốc cây dâu, nhất thời đã hiểu tại sao, ba bước thành hai bước đi qua, thấy cặp chân không ngừng khua loạn kia, tức giận rống lên.

“Thẩm Tuy Tiểu, con cút xuống đây cho ta!”

“Ai nha!” Thẩm Tuy Tiểu vốn đang chuyên tâm ăn dâu bị như vậy dọa sợ, thân mình khẽ run lên liền rút từ trên cây xuống, Minh nhi vội vàng đỡ lấy hần, Thẩm Tuy Tiểu sau một trận thiên toàn địa chuyển, sau đó phát hiện mình đang nằm trong lòng phụ thân, lấy lòng cười, “Phụ thân, phụ thân, cha đã về rồi! Con rất nhớ cha đó! Nào, hôn hôn.”

Bẹp, một nụ hôn ẩm ướt in lên mặt Minh nhi, cũng khiến cơn giận của Minh nhi tiêu tan một nửa.

Minh nhi vừa tức vừa cười, “Xú tiểu tử nhà con, nói rất ngọt, sau này còn dám lên cây, xem ta có đánh mông con nở hoa hay không!”

Thẩm Tuy Tiểu cười hắc hắc, ôm cổ phụ thân, còn không quên đưa quả dâu chưa ăn hết kia cho vào miệng. Minh nhi ôm ó về, thật xa, Thẩm Tuy Tiểu đã lớn tiếng gọi.

“Gia gia, nãi nãi, cậu, cô cô, con cùng phụ thân về rồi nè!”

89. Chương 89: Đại Kết Cục

Trong xe ngựa, có vài người Trinh nương, Đan Khê, Trần muội đang ngồi; còn có thêm Thẩm Tuy Tiểu không an phận, cứ xoay qua xoay lại, không phải vén màn xem bên ngoài, thì ngồi đến cửa xe ngựa, vén màn lên nói chuyện cùng Minh nhi.

Lúc này nó lại vén rèm lên, hưng phấn kêu, “Cha, cha, ca xem bên kia có hai tiểu tử đang đánh nhau kìa. Nương, mau, nương mau tới xem đi.”

Đan Khê cau mày ôm nó giữ trong lòng, “Con không thể an phận chút sao, nói nhiều như vậy, còn nhìn xe ngựa phía trước xem, biểu ca con có ầm ĩ như con không?”

Biểu ca trong lời Đan Khê là Ôn Hạo Vĩ, con của Thẩm Gia Ngọc và Ôn Thừa Trạch, mấy chiếc xe ngựa của bọn họ hiện đang hướng Thẩm gia đi tới, lễ mừng năm mới năm nay, khó dịp Ôn Thừa Trạch cùng Thẩm Gia Ngọc có thể mang theo đứa nhỏ về nhà, mọi người liền vội vàng cùng nhau ngồi xe ngựa đi về.

“Đúng vậy, biểu ca cùng Linh tỷ tỷ dâu có phát hiện hai hài tử kia đánh nhau đâu.” Thẩm Tuy Tiểu mang vẻ mặt chột tinh ngộ. Linh tỷ tỷ hần nói là nữ nhi của Thẩm Gia Đạc, Thẩm Tuy Linh.

“Hạo Vĩ biểu ca, Linh tỷ tỷ, vừa rồi có hai hài tử đánh nhau, mấy người thấy không đó?” Thẩm Tuy Tiểu giơ tay mẫu thân, vươn đầu ra cửa lớn tiếng nói.

Một lúc lâu sau, xe ngựa phía trước lộ ra đầu của tiểu nam hài, Ôn Hạo Vĩ cười hắc hắc, “Ta không phát hiện đâu, Tiểu Tiểu, đệ hôm nay rất có tinh thần a.”

Thẩm Tuy Tiểu vui vẻ, “Sắp không phải ngồi xe ngựa nữa, ngồi nhiều mông đệ đau muốn chết luôn rồi.”

Ôn Hạo Vĩ gật gật đầu, tràn ngập đồng cảm nói, “Ta cũng vậy, ngồi đến cứng cả mông.”

Hai nam tử ở hai đầu bắt đầu nói chuyện bắt diệp nhạc hồ, Minh nhi buồn cười cắt đứt cuộc trò chuyện của chúng, “Rồi, không náo loạn nữa, lập tức xuống xe rồi, mau rút đầu lại, nhìn xem thành cái bộ dạng gì rồi.”

Hai hài tử cười hi hi ha ha một lúc lâu, đều đem đầu rút vào trong xe.

Vào trấn Thanh Sơn, Tranh nhi cùng Hâm nhi đã sớm chờ ở cửa trấn, “Tam thúc! Tứ thúc!”

Xe ngựa dừng lại, Thắm Nghi cùng Thắm Huy ngồi trên chiếc xe ngựa đầu tiên xuống xe, Tranh nhi cùng Hâm nhi hành lễ, thấy Ông Thừa Trạch đã ở đó, Tranh nhi cùng Hâm nhi có chút sửng sốt, Hâm nhi sau đó liền nở nụ cười, “Cũng thật khéo, vốn Ngọc muội cùng muội phu cũng đã trở lại rồi.”

“Tranh ca ca, Hâm ca ca, sao vậy? Khéo cái gì?”

Minh nhi cười ngựa tới gần, khi xuống ngựa vừa lúc nghe thấy câu này, không khỏi hỏi.

Hâm nhi cười ha ha, “Năm nay Thược nhi cũng cùng muội phu trở về, Ngọc muội cùng muội phu trở về, không khéo sao.”

Hoa Đào cùng Trinh nương cùng vén màn lên, Hoa Đào cười hỏi, “Thược muội đã về rồi? Ai da, lễ mừng năm mới năm nay sẽ náo nhiệt lắm đây, mọi người đều đông đủ cả.”

Tranh nhi cười nói, “Không phải sao, tam thẩm, tứ thẩm, các thẩm mau ngồi đi, cha cùng nương cháu với nhị thúc nhị thẩm đều chờ ở nhà, chúng ta mau trở về thôi.”

Ngồi lên xe ngựa một lần nữa, đến Thắm gia, mọi người xuống xe, quả nhiên thấy phu thê Thắm Phong. Phu thê Thắm Phong chờ ở cửa cũng đã lâu, vừa xuống xe Ngọc tỷ nhi và Ông Thừa Trạch đã nhìn thấy, cả nhà đều vui vẻ.

“Năm nay đầy đủ hết, hai cô nãi nãi đều mang theo cô gia quay về, mau mau lên, vào nhà vào nhà thôi.”

Thắm Phong cười ha ha, vội hô gọi mọi người vào nhà.

Bọn nhỏ là vui vẻ nhất, chào hỏi trưởng bối xong, mấy đứa nhỏ ở trong phòng nghe thấy thanh âm đều nhanh chóng chạy ra, “Tiểu Tiểu! Hạo Vi! Linh Linh!”

“Ca ca, tỷ tỷ!”

Bọn nhỏ cười đùa nắm tay nhau, Đại Điểm nói, “Đến đây, nhìn quyển sách mới nhất của ta nè.”

Tiểu Điểm nói, “Ta vừa mới được mua ột món đồ chơi, chơi hay lắm, tới đây, chúng ta cùng chơi.”

Liêu thị nắm tay Hoa Đào và Trinh nương cùng tiếp đón Trương thị, “Đến đến, vào nhà vào nhà thôi, ngồi xe ngựa mấy ngày liền, cũng mệt muốn chết rồi a.”

Thắm Tùy Tiểu tai thính, nghe thấy câu này liền quay đầu lớn tiếng nói, “Đúng vậy, đại bá nãi nãi, ta ngồi lâu đến mức cả móng đều đau rồi.”

Liêu thị cười ha ha, “Cái đồ tiểu hầu tử như con mà cũng đau móng ư? Nhanh đi tìm đám ca ca của con rồi cùng chơi đi, chơi một lát thì móng sẽ không đau nữa!”

“Đi đi! Đi chơi đi!”

Một đám hài tử như ong vỡ tổ cùng nhau chạy vào trong nhà.

Hoa Đào cười nói, “Vừa rồi nghe Hâm ca nhi nói Thược nhi và cô gia cũng đã trở lại, muội liền cảm thấy, năm nay thật sự là năm tốt, khó có ngày nhà chúng ta đông đủ hết thế này a.”

Trương thị cũng cười nói, “Cũng không hẳn vậy, cha mẹ chồng của Thược muội cũng là người thấu tình đạt lý, nói Thược muội nhà chúng ta đã vài năm chưa về nhà đón năm mới, năm nay liền cho phép quay về, chỉ là không ngờ Ngọc nhi cùng cô gia cũng đã trở lại.”

Hoa Đào cười càng tươi, “Hai nhà nói giống hệt nhau, bên thông gia nhà muội cũng nói Ngọc nhi nhiều năm qua chưa về nhà, năm nay liền cho phép cùng nhau trở về đón năm mới, không phải rất khéo hay sao?”

Liêu thị cười hỏi Trinh nương, “Nói đến nói đi vẫn còn thiếu một người, Diệu nhi đâu? Vài năm nay nó hồi hải ngược xuôi, nghe nói đi không ít nơi, hiện tại cô nãi nãi và cô gia đều đã trở lại, năm nay có lẽ nó cũng mang nương tử cùng đứa nhỏ trở về đi.”

Trinh nương bắt đầu dĩ thử dài, “Đệ ấy gửi thư có nói năm nay sẽ về, cũng không biết có trở về được hay không. Năm trước không phải cũng nói trở về rồi lại không về đấy sao?”

Liêu thị gật gù đầu, lại trấn an Trinh nương, “Ngày mai mới là ba mươi, không sao không sao, nó chắc chắn sẽ về.”

Đan Khê vào cửa sau cũng bị Phùng thị nhờ mấy chị em dâu lôi kéo đi nói chuyện, Trần muội năm nay cũng mười tám tuổi, đi theo nói chuyện cùng một chỗ với đám chị dâu, cùng nói đến chuyện hôn sự, khiến Trần muội đỏ mặt xấu hổ một trận.

Trong nhà, năm nay Thẩm Phong cũng mua thêm một vài nha đầu cùng bà vú, hơn nữa mọi nhà cũng mang theo người về, cho nên trong phòng tràn ngập người, rất là náo nhiệt. Mọi người cùng nhau tụ lại một chỗ nói chuyện về những việc vặt xảy ra trong năm.

Buổi tối trở về phòng, năm lại qua năm, nhà cũ của Thẩm gia không ngừng được sửa chữa và xây dựng thêm, nhưng gian phòng này của Thẩm Nghị và Trinh nương lại vẫn không hề thay đổi. Lại nói tiếp, đại tẩu Liêu thị cũng rất cẩn thận, bọn họ dù đã đi xa nhiều năm, nhưng phòng ở vẫn duy trì nguyên trạng. Bọn họ vừa đi, căn phòng này liền được khóa lại, chờ đến lúc bọn họ về, căn phòng lại được mở ra quét tước lại một lần nữa cho sạch sẽ để chờ đợi bọn họ.

Thẩm Nghị nằm trên giường, không khỏi cảm khái, “Nhoáng một cái mà đã nhiều năm trôi qua như vậy, bọn nhỏ đều đã lớn, chúng ta cũng đã làm tới gia gia nãi nãi của người ta. Nháy mắt ta cũng đã tới cái tuổi năm mươi. Nhìn các ca ca, ai ai cũng đều đã bạc đầu.”

Trinh nương cười nói, “Đúng vậy, hiện tại chàng chính là một lão nhân, chờ qua vài năm nữa, sẽ biến thành một tao lão nhân (lão nhân già yếu), về mặt đây những nếp nhăn, răng cũng rụng hết, đến lúc đó mỗi ngày thiếp đều phải nấu cháo cho chàng uống.”

Thẩm Nghị phì cười, “Vậy nàng cũng sẽ biến thành một tao lão thái bà (lão thái bà giả cả yếu ớt), mỗi ngày đều nấu cháo cho ta, nhưng ta lại giận giữ, nói, ‘Tao lão bà tử như nàng, lại cho ta ăn cháo, rằng ta còn chưa có rụng hết đâu! Nhanh mang cho ta cái bánh bao!’ ”

Hai người nói xong, đều nghĩ đến một viễn cảnh, một lão nhân tóc bạc trắng gồ gồ cái bát, nhìn về phía một lão thái bà cũng tóc bạc trắng như vậy nói mình muốn ăn bánh bao, nhất thời đều cười rộ lên.

Sau khi cười xong, Thẩm Nghị vươn tay qua, nắm lấy bàn tay Trinh nương, đặt ở trng lòng bàn tay tinh tế cảm nhận, “Không còn trơn mịn như ngày xưa nữa. Ta còn nhớ rõ đêm thành thân đó, nàng nằm bên cạnh ta, khiến cả đêm ta đều không ngủ nổi. Đến nửa đêm, ta liền vụng trộm nắm lấy tay nàng. Khi đó nàng thực nhỏ, nhìn tựa như một tiểu hài tử, tay cũng vừa trắng vừa mềm, tinh tế trơn mịn, so với hiện tại thoải mái hơn.”

Trinh nương giả bộ tức giận, định rút tay về, “Bây giờ tay này vừa thô lại vừa ráp, chàng không cần sờ thì hơn.”

Thẩm Nghị nắm chặt tay nàng, cười nói, “Đã là lão phu thê rồi còn cẩu kính. Lúc vừa cưới nàng về, ta cảm thấy nàng cũng giống như ta... Rất khó nói, ta cũng không biết các cặp vợ chồng khác như thế nào, nhưng mà nàng rất giống... Ân... Rất giống một tiểu oa nhi, ta không dám chạm vào nàng, sợ chạm vào liền nát. Khi đó, ta đã nghĩ, ta nhất quyết sẽ không thương nàng. Nàng biết không? Lúc nhạc phụ nhạc mẫu ra đi, nàng ở linh đường khóc đến ngất xỉu, khi đó ta mới bắt đầu có cảm giác của kẻ làm phu quân, một phu quân là như thế nào, chính là một phu quân không thể để cho nương tử của mình phải khóc.”

Trinh nương nghiêng đầu tựa lên vai hắn, nhẹ nhàng nói, “Thiếp không nghĩ nhiều như vậy a, gả cho chàng, chính là thê tử của chàng, không quan hệ đến tuổi, không quan hệ đến điều gì khác, chỉ là thê tử một đời của Thẩm Nghị chàng mà thôi.”

Thẩm Nghị ha ha cười, “Nữ nhân các nàng đều là như vậy, cưới nam nhân nào liền một lòng đi theo tới cuối cùng. Nam nhân chúng ta thì không giống vậy, chỉ có lúc nam nhân nhận ra được cảm giác trách nhiệm

trong mình, mới thực sự có suy nghĩ, ‘Ta muốn là trạng phu của nữ nhân này’. Mãi đến sau khi xảy ra chuyện của Trần đại nhân... Khi đó ta mới chính thức sợ hãi, cũng bắt đầu hối hận, hối hận là đã không nói sớm với nàng, cuộc đời này hạnh phúc nhất của ta chính là có được một thê tử tốt như nàng.”

Trinh nương cảm thấy trong lòng dâng lên một trận cảm động, nhỏ giọng nói, “Cái này chàng đã từng nói rồi.”

Thẩm Nghị cười khẽ, “Con người ta già đi thường nói nhiều, cũng dễ dàng hoài niệm, không có cách nào a.”

Trinh nương mỉm cười, “VẬY chàng vẫn là nên thường xuyên hoài niệm đi a. Ta thích chàng như vậy.”

“Cứ như vậy cùng ta già đi nhé, chờ ta trở thành một lão nhân già cả, sẽ gõ bát cơm đòi nàng bánh bao.” Thẩm Nghị nhẹ nhàng nói.

Trinh nương dựa vào bả vai Thẩm Nghị, nhẹ nhàng cọ cọ, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, “Được, nhưng mà thiếp sẽ không đưa cho chàng đâu, chỉ cho chàng ăn cháo.”

“Ha ha ha, ăn cháo thì ăn cháo, dù sao cũng đã uống nhiều năm như vậy.” Thẩm Nghị cười ha ha.

Ngày hôm sau chính là ngày ba mươi tết. Sáng sớm, khi mọi người trong nhà dậy thì công việc liền lu bù cả lên. Liêu thị chỉ huy nha hoàn bà vú trong nhà, nấu cơm làm bánh, đứa nhỏ thì để tự chơi, còn người khác thì tùy thời chờ mệnh lệnh.

Trong phòng bọn nhỏ chạy loạn, đại hài tử và cả tiểu hài tử tự chia ra mà chơi. Nhỏ thì do Thẩm Tùy Tiểu cầm đầu, chơi đùa âm ỉ, lúc thì nối đuôi nhau chạy quanh, lúc thì rầm rầm chạy loạn, âm ỉ náo nhiệt, khắp phòng đều có thể thấy hẳn.

Ở trong phòng chơi được một lát thì lại muốn chạy ra ngoài chơi, cũng may có mấy đứa lớn đồng ý trông coi, trong ngoài phòng âm âm vang lên tiếng nô đùa cười giỡn.

“Cữu gia gia đã về rồi! Cữu gia gia đã về rồi!”

Thẩm Tùy Tiểu vừa kêu vừa chạy tới, cả đám người Trinh nương liền bỏ việc lại đi ra ngoài, quả nhiên thấy ngoài cửa có một chiếc xe ngựa đang đứng, đánh xe rõ ràng là Diệu ca nhi.

Giúp thê tử và đứa nhỏ xuống xe, Diệu nhi cười khanh khách chào hỏi mọi người.

Nương tử của Diệu ca nhi đang mang thai, hai con trai là Hà Tôn Lạc và Hà Tôn Nhuận vừa xuống xe đã bị mấy đứa nhỏ lôi đi. Trinh nương kinh hãi nhìn nương tử Diệu ca nhi, “Ai nha, nhìn lớn như vậy, là năm tháng rồi?”

Nương Tử Diệu ca nhi gật gật đầu, cười nói, “Đại tỷ, là sáu tháng ạ.”

Trinh nương không khỏi có chút oán trách với Diệu ca nhi, “Đệ cũng thật là, đệ muội mang thai mà còn dám chạy loạn, nếu xảy ra chuyện gì... Phi, năm qua may mắn, năm qua may mắn.”

Diệu nhi cười nói, “Tỷ, ba tháng trước đệ cũng không biết, lần này trở về sẽ không đi nữa, tạm thời ở lại trấn Tú Thủy, cái sân này hai năm rồi chưa thuê, đệ đang chuẩn bị thương lượng với tỷ và tỷ phu một chút, cái sân kia làm sao đây.”

Trinh nương tùy ý nói, “Bọn đệ muốn làm gì thì cứ làm như thế, ta và tỷ phu của đệ không có ý kiến gì.”

Nương tử của Diệu nhi đỡ thắt lưng, Trinh nương đau lòng chạy tới giúp đỡ nàng, “Đến đến, vào nhà rồi nói, đừng đứng ở cửa, chậm một chút a.”

Lúc ăn bữa cơm tối đoàn viên, đại sảnh của Thẩm gia chia làm ba khu, một khu là cho những người cùng lứa với Thẩm Phong, một khu là cho những người đồng lứa với Tranh ca nhi, một khu là cho những người đồng lứa với Thẩm Tùy Tiểu.

“Năm nay nhà chúng ta đại đoàn viên, chẳng những bốn huynh đệ chúng ta cùng đoàn tụ mà còn có cả đám con cháu nam nữ dâu rể. Còn cả Diệu nhi, đại ca thật vui vì năm nay đệ đã trở lại. Năm trước đệ không về, trong lòng đại ca vẫn nhớ tới đệ, năm nay trở về, tốt! Thật tốt! Hôm nay ra rất cao hứng! Đến, chúng ta cùng nhau cạn chén!” Thẩm Phong cao hứng uống liền mấy chén, đã có chút say, lúc này nói chuyện rất thoải mái.

“Đến, đến, đến, uống!” Mọi người đều đứng lên, giơ chén rượu trên tay.

Ngoài phòng vang lên tiếng pháo hoa nổ rộ, năm nay thật sự là một năm đại đoàn viên a!

CHÍNH VĂN HOÀN

90. Chương 90: Phiên Ngoại: Trân Ái Nhất Sanh...

Tục ngữ nói, một nhà có nữ bách gia cầu*. Nữ nhi trong gia đình đến tuổi luôn có rất nhiều đến đập cửa cầu hôn. Đại sự hàng đầu khiến Trinh nương đau đầu nhất gần đây chính là chuyện hôn sự của Trân muội.

(* một nhà có nữ bách gia cầu: một nhà có con gái, trăm nhà tới cầu thân)

Lại một bà mỗi nửa tối, Trân muội trốn ở trong phòng, một lát sau, Thẩm Tuy Tiểu chạy vào, chen miệng cười thâm. Trân muội vội vẫy tay với hắn, “Nhanh, lại đây nói cho cô cô biết tình hình bên ngoài như thế nào a?”

Thẩm Tuy Tiểu nằm ngửa lên giường, khoa chân múa tay, “Cái bà mỗi kia, sao lại béo như vậy! Trên mặt nàng còn có một cái mụn ruồi rất to, phía trên còn mọc ra một cái lông màu đen dài thật dài, giống hệt như con mèo mà mấy người dưới chân núi nuôi. Miệng thì hồng hồng đỏ đỏ, có lẽ là vừa mới uống máu heo a.”

Nó tả khoa trương như vậy, Trân muội không nhịn được che miệng cười. “Cái tiểu hầu tử nhà cháu, cô cô bảo cháu nói đúng đắn mà.”

Thẩm Tuy Tiểu cười khanh khách, thần bí hề hề nói, “Cô cô, cái bà mỗi kia nói bà ta là người của Hoàng gia nhị gia ở kinh thành? Nhị công tử? Xong rồi xong rồi, con vừa mới nhìn thấy nàng như vậy liền quên mất người nàng nói là ai.”

“Hoàng gia? Hoàng đế gia?” Trân muội chấn động.

Thẩm Tuy Tiểu cười lắc đầu, “Cô cô, lỗ tai của người làm sao vậy a, là Hoàng gia, không phải là Hoàng gia!” Hắn kéo dài âm điệu, nhưng các đọc của hai chữ vẫn giống nhau như đúc.

(Hoàng gia mà Tiểu nói là , còn Hoàng gia mà Trân muội nói là . Hai từ này có cách đọc giống nhau)

Trân muội nhờ thế mới phản ứng lại, là Hoàng gia.

“Hoàng gia ở kinh thành, không biết là người như thế nào a...” Trân muội thì thảo nói.

Huê Lan ở bên cạnh nhắc nhở, “Tiểu thư hỏi thiếu phu nhân một chút hắn sẽ biết thôi. Thiếu phu nhân chẳng phải là người kinh thành sao.”

Trân muội giật mình, “Đúng a, có thể hỏi tẩu tử.”

Nàng vừa nói xong, chợt nghe thấy tiếng gọi của Đan Khê, “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu... Vãn Cúc, Tiểu Tiểu đâu?”

Thanh âm ảo não của Vãn Cúc truyền đến, “Nô tỳ vừa nãy mới thấy tiểu thiếu gia ở đại sảnh, quay người lại đã không thấy tăm hơi.”

Trân muội nghi hoặc nhìn Thẩm Tuy Tiểu. Thẩm Tuy Tiểu âm thầm cười, nhỏ giọng nói, “Con muốn chơi trốn tìm với nương.” Nói xong, che miệng mình lại vụng trộm vui vẻ. Trân muội bất đắc dĩ lắc đầu, vát cho Huê Lan một ánh mắt, chỉ chốc lát sau Đan Khê và hai nha hoàn liền tiến vào.

Thẩm Tuy Tiểu hi hi ha ha từ phía sau Trân muội chui ra, làm một cái mặt quỷ với Vãn Cúc, sau đó lại nhìn về phía Đan Khê cười rộ lên, vui vẻ hô, “Nương!”

Trân muội vội đi lên đón Đan Khê, “Chị dâu, chị ngồi đi.”

Đan Khê gật gật đầu, đỡ lấy thất lưng ngồi xuống, trừng mắt nhìn Thẩm Tuy Tiểu một cái, “Con cái đứa nhỏ này, vừa rồi sao nương gọi con không trả lời?”

Thẩm Tuy Tiểu cười hắc hắc, “Con muốn chơi trốn tìm với nương.”

Đan Khê thở dài, “Hiện giờ nương đang mang thai đệ đệ con, không thể cùng con chơi trốn tìm nữa, lần sau không cho phép con chạy loạn như vậy, đi đâu đều phải mang Vần Cúc đi theo. Nương không chịu nổi sự hù dọa của con đâu.”

Thẩm Tuy Tiểu nhìn về phía Trần muội xin giúp đỡ, Trần muội vội chuyển hướng đề tài, “Tẩu tử, vừa rồi Tiểu Tiểu có lại đây nói, hôm nay bà mối kia là người của Hoàng gia nhị gia, Hoàng gia kia ra sao?”

Đan Khê hơi sững sốt, “Hoàng gia nhị gia ở kinh thành? Chưa nói là làm cái gì? Ta vừa mới ở trong phòng, cũng không đi nghe.” Nàng vừa nghe liền hiểu được Thẩm Tuy Tiểu nhất định là đi thám thính tin tức, quay đầu lại hỏi Thẩm Tuy Tiểu, “Tiểu Tiểu, con có nghe được là người nào của Hoàng gia hay không?”

Thẩm Tuy Tiểu đang ở trên giường lăn đi lăn lại, từ bên này đến bên kia, rồi lại từ bên kia đến bên này. Chiếc giường của Trần muội đều bị nó làm cho rối loạn, lăn đến khi đầu nằm ở phía đặt chân, nó mới ló đầu ra hồng hộc nói, “Là Chân công công.”

“Chân công công? A, chẳng lẽ là thái giám?”

Đan Khê cẩn thận suy nghĩ, nói với Thẩm Tuy Tiểu, “Đừng lăn nữa, cả giường cô cô đều bị con lăn bần rồi.” Quay đầu lại nói với Trần muội, “Chắc là Trần quốc công Hoàng gia. Trong cung, hoạn quan làm hỏng cuộc đời của biết bao cô nương số khổ rồi, nào dám leo vào cửa nhà ta. Nói đến Trần quốc công... Nhị gia chắc là huynh đệ của Trần quốc công, cũng chính là lão gia chi thứ hai. Không đúng nha, người họ hiện tại đều đã hơn năm mươi tuổi, phu nhân cũng đều đã có. Ai cho hấn lá gan đến đây nói chuyện chứ?”

Đan Khê nghĩ liền tức giận, “Trần quốc công phủ hiện tại năm nay không được như năm trước, chuyện xấu trong nhà gom lại cũng được cả sọt, nhị lão gia này cũng chả ra gì, vậy mà cũng dám...”

Trần muội vội cắt ngang lời nàng, “Chắc là Tiểu Tiểu nghe lầm, nó vừa rồi còn nói có thể là nhị công tử, chính nó cũng không nghe rõ mà.”

Chỉ thấy Đan Khê càng thêm tức giận, “Nhị công tử của phủ Trần quốc công kia, tuổi tác cũng tương đương, năm nay cũng là hai mươi hai một tuổi, chỉ là người này... Ngày bé thì đánh nhau gây chuyện, hiện tại lớn lên thì làm việc rồi tinh rồi mù. Năm vừa rồi có dính thân với ngũ tiểu thư thứ xuất của Hầu gia, sau đó bị người ta từ hôn vì chuyện gì đó, ở kinh thành rất không có mặt mũi. Ngay cả một ngũ tiểu thư thứ xuất cũng xem thường hấn, lại dám tới cửa nhà ta? May là đại ca của muội không ở, nếu không với tính tình của đại ca muội, đã sớm lấy gậy gộc ra đánh rồi.”

Nàng nhìn Trần muội liếc mắt một cái, có chút lời chưa nói, Hoàng gia nhị công tử này, đạo thanh lâu, bao con hát, dưỡng tiểu quan, cái gì cũng làm, năm trước bởi vì tranh đoạt một con hát, cuối cùng đánh gãy hai đùi của thê tử nhà người ta, còn cắt đứt gân chân của người ta, buộc con hát kia tự hủy dung mạo. Chỉ là trong đám người yêu thích con hát này có kẻ có chút quyền quý, cho nên chuyện này liền nháo lớn, tuy cuối cùng dùng rất nhiều tiền bạc bồi thường cũng áp được chuyện đó xuống nhưng hôn sự cũng bị hủy, ở kinh thành vô cùng mất mặt.

Trần muội tức giận nói, “Đây không phải là muốn tới xỉ nhục muội hay sao? Ngay cả loại người như vậy mà cũng dám tới cửa.”

Đan Khê vội khuyên nhủ, “Làm mối chính là như vậy, chỉ hận không thể ba hoa chích chòe, dù sao thì nương cũng sẽ không đồng ý ngay đâu, chốc nữa đi nói một chút là được.”

Sau đó đem chuyện này nói với Trình nương, Trình nương cũng vô cùng tức giận. Cho nên Hoàng gia đến cả cửa cũng chưa đi vào được đã bị đuổi ra ngoài, chuyện hôn sự với Hoàng gia cũng bị từ bỏ.

Lúc trung thu đến, Minh ca nhi cũng đã trở lại, còn mang theo một nam tử còn trẻ tuổi.

Minh nhi giới thiệu nói, “Đây là huynh đệ của ta, tứ phẩm Kiêu Kỵ tướng quân, gọi là Thường Vân Sanh. Thường đệ, đây là cha nương ta, đây là tẩu tử đệ, tiểu đệ và tiểu muội của ta. Còn có tiểu hầu tử này nữa, chính là con ta Tiểu Tiểu.” Minh ca nhi ôm lấy con, thân là phụ thân tự hào vì con trai.

Thường Vân Sanh cung kính hành đại lễ, “Vân Sanh gặp qua thái phó đại nhân và phu nhân, gặp qua tẩu tử, ra mắt công tử và tiểu thư.”

Minh nhi cau mày, “Thường đệ, không cần khách khí như vậy đâu. Người nhà của ta cũng chính là người nhà của người.”

Thẩm Nghị cũng cười gật đầu, “Đúng vậy, không cần khách khí như vậy, đến, nhanh ngồi đi.”

Thường Vân Sanh ôm quyền nói lời cảm tạ.

“Năm ấy đánh Uy Quốc, Thường đệ vì cứu con mà bị trúng một phát tên, là bạn sinh tử chi gia của con. Hẳn là người của biên quan bên kia, Uy Quốc xâm phạm, người nhà của hẳn toàn bộ mất sạch, thời điểm đánh giặc cũng rất ngoan độc, mà bản sự bản thân cũng rất cao. Mộ Dung tướng quân đã mang hẳn trở về, hiện tại là giáo đầu trong quân doanh, cũng là phó tướng thứ nhất. Hôm nay là tiết trung thu, người bên ngoài đều về nhà đoàn viên, con thấy hẳn nhớ nhà, khuyên can mãi hẳn mới theo con trở về.” Minh nhi nói như vậy.

Trong nhà có nam khách đến, Thẩm Nghị và Minh nhi còn cả Cẩm nhi cùng ngồi nói chuyện, trong phòng, Đan Khê lặng lẽ nói với Trinh nương, “Hiện tại, Trần muội vừa đúng tuổi làm mai, tướng công mang theo một nam tử còn trẻ như vậy trở về. Nương, người nói xem tướng công có ý đó không?”

Nhất thời Trinh nương cũng không có chủ ý gì, “Bộ dáng người này anh tuấn, chỉ là có chút không giống chúng ta, nhìn cái mũi kia, rất cao. Còn cả hốc mắt, thật sâu. Còn nữa, tính tình có hơi lạnh lẽo, đến nhà chúng ta cả nửa buổi rồi mà ta thấy hẳn nói cũng chưa đến mấy câu. Tất cả đều là hai huynh đệ Minh nhi nói chuyện. Tính tình này sợ không thích hợp với muội muội con.”

Đan Khê nghĩ nghĩ, “Cũng đúng, có thể là con nghĩ nhiều.”

Gia đình Thẩm Nghị ăn cơm vẫn không phân biệt nam nữ, mọi người đều cùng ăn trên một bàn, chỉ có lúc khách nhân đến mới phân bàn. Sau khi Thường Vân Sanh ngồi xuống cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, chuyên tâm ăn đồ ăn, biểu tình trên mặt trước sau như một.

Thẩm Tuy Tiểu ngồi trên ghế xoay đến xoay đi không chịu nhường ăn cơm. Nó tò mò nhìn chằm chằm Thường Vân Sanh một lúc lâu, mới lớn tiếng hỏi, “Thức thức, ánh mắt của thức có màu không giống ta a.”

Hắn cố gắng trừng lớn con ngươi của mình, chỉ vào hai mắt của mình rồi nói, “Nhìn đi, mắt ta màu đen, mắt của thức màu râm nắng? Không đúng, giống như nhạt hơn một chút.”

Thường Vân Sanh buông bát đĩa, “Tổ mẫu của ta là người Tây Vực, cho nên diện mạo của ta cũng có chút giống với người Tây Vực.” Giải thích xong, hẳn lại bưng bát cơm lên, sau đó che mặt ăn cơm.

Trần muội nhìn hẳn một cái, mặt hẳn không chút thay đổi, giống như là ăn cơm, dù ăn cái gì, đồ ăn có hương vị gì hẳn cũng hoàn toàn không cảm giác được. Cái miệng nhỏ của Trần muội ăn cơm, vươn chiếc thìa ra gấp đồ ăn, lại thấy một đầu khác của đồ ăn bị một đôi thìa khác kẹp lấy, theo chiếc thìa nhìn lên, đúng là hẳn.

Thường Vân Sanh nhanh chóng rút chiếc thìa về, “Thực xin lỗi.”

Trần muội xấu hổ cũng rút tay về, “Không... Không sao.” Mặt nàng hơi nóng, đây là làm sao vậy?

“Nga nga nga, cô cô đỏ mặt, nga nga nga, cô cô đỏ mặt...” Thẩm Tuy Tiểu cười vỗ vỗ bày tay vui vẻ nói, điều này càng làm ặt Trần muội đỏ hơn, giống như xuất huyết vậy. Nàng cúi đầu, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Đan Khê ngượng ngùng cười, nhìn về phía Thẩm Tuy Tiểu nhỏ giọng nói, “Đừng náo loạn, ăn cho xong bát cơm của con đi.”

Ngay tại thời điểm Trần muội đang xấu hổ đến cực điểm, Thường Vân Sanh buông bát đĩa xuống, “Ta ăn no rồi, đa tạ.” Hẳn nhìn về phía mọi người gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Hẳn vừa đi, Minh nhi cũng và thêm vài miếng cơm cho xong, hướng về phía hẳn kêu lên, “Thường đệ, đợi chút, lần trước hai ta có nói đến cái chiến đồ kia...”

Trần muội lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể ăn xong bữa cơm này. Nàng căn bản không hề chú ý, Cẩm nhi bên cạnh đang dùng vẻ mặt tràn đầy hứng thú nhìn nàng.

Buổi tối, Cẩm nhi đi tìm Minh nhi, hai huynh đệ không biết nói cái gì, sau khi Minh nhi trở về phòng liền vừa cười vừa lắc đầu. Đan Khê kỳ quái hỏi hần, Minh nhi cũng chỉ nói một câu, “Thật không biết trong đầu của lão nhị nghĩ cái gì nữa vậy.”

Tiết trung thu được nghỉ ba ngày, Thường Vân Sanh ở lại Thẩm gia ba ngày, sau khi về tới quân doanh, Minh nhi lên hỏi Thường Vân Sanh, “Thường đệ, năm nay người cũng không còn nhỏ, đã hai mươi tư rồi nhỉ, còn không tính thành gia (kết hôn) sao?”

Thường Vân Sanh nhìn hần một cái, “Thẩm huynh, ta một nghèo hai trắng, không xứng với tiểu thư.”

Minh nhi kỳ quái hỏi, “Ta còn chưa nói là muốn đem muội muội hứa gả cho người a.”

Lần này đến phiên thường Vân Sanh xấu hổ, “Vậy ý của huynh là...”

Minh nhi cười nói, “Nhị công tử của Hoàng gia ở kinh thành có đến cầu thân với muội muội ta. Ta nhớ phủ Trần quốc công cũng tương đương với nhà ta nhỉ. Phủ Trần quốc công đệ hần là nhớ rõ chứ, lần trước nhà hần không phải có người dă thương một huynh đệ của chúng ta hay sao. Chuyện đó không phải giao cho đệ xử lý sao?”

Thường Vân Sanh cau mày, “Thẩm huynh, cái vị nhị công tử nhà Trần quốc công kia, hần không...”

Minh nhi cười cắt ngang lời hần, “Ta biết đệ và hần có chút hiểu lầm, trước không nói đến cái này, ta chỉ muốn nói, chuyện thành gia lập thất của đệ ta muốn đợi muội muội của ta thành thân xong, sau đó sẽ tìm giúp đệ một cô nương tốt, để sớm ngày có người chiếu cố cho đệ mới tốt.”

Thường Vân Sanh mày nhíu càng chặt, “Thẩm huynh, hôn sự của tiểu thư...”

“Nga, việc này đệ không cần phải lo đâu, ta còn có chuyện khác muốn nói với đệ...”

Thường Vân Sanh muốn nói lại bị ngăn ở trong họng, ngẫm lại vị tiểu cô nương dễ dàng thẹn thùng kia thế nhưng lại phải gả cho cái tên nhị công tử không ra gì kia, trong lòng hần có chút tư vị không nói rõ.

Qua mấy ngày, Minh nhi nhận được thư vội vàng rời khỏi quân doanh, sau khi trở về về mặt rất tiêu tụy. Trong lòng Thường Vân Sanh vẫn nhớ đến chuyện hôn sự của Trần muội và Hoàng gia, nói bóng nói gió hỏi thăm, quả nhiên là vì chuyện này.

Minh nhi tức giận vỗ bàn, phát ra tiếng vang thật lớn, “Chuyện đã định rồi, vậy mà hần cứ nhiên dám đổi ý!”

Trong lòng Thường Vân Sanh càng có tư vị không rõ. Nhà gái đính thân mà lại bị nhà trai giữa đường đổi ý, việc này đối với nhà gái mà nói, thật sự là sỉ nhục khó có thể tha thứ. Thế nhân sẽ nghĩ là bên nhà gái có bệnh khó nói, hoặc là không còn trinh tiết, mặc kệ là như thế nào cũng đều đủ để hủy hoại một đời của nữ tử.

“Vậy hiện tại tiểu thư...”

Minh nhi đau lòng nói, “Ngày nào cũng đóng cửa ở trong nhà, nói thế nào cũng không ra ngoài gặp người khác. Hồn đản! Trần muội của ta về sau biết làm thế nào bây giờ! Muội muội ta nâng niu trong lòng bàn tay không phải là để cho người ta đối xử tệ hại như vậy!”

Trong lòng Thường Vân Sanh ngũ vị tạp trần. Bọn họ đều hiểu chuyện này đối với Trần muội có ý nghĩa như thế nào. Hần trăm mặc lui ra ngoài, cho nên không nhìn thấy vẻ mặt cười cười tính kế xấu xa của Minh nhi.

Thường Vân Sanh sau khi trở về liền trái lo phải nghĩ, trong lòng đủ các loại tư vị, bất tri bất giác đã qua một ngày. Buổi tối Minh nhi đến tìm hần uống rượu, nhìn nộ đáng thống khổ của Minh nhi, trong đầu hần không khỏi nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia. Hiện tại nàng có phải càng thống khổ hơn hay không?

Sáng sớm hôm sau Minh nhi liền phát hiện Thường Vân Sanh có chút khác lạ, cái bộ dạng muốn nói lại thôi đó khiến hần không khỏi hỏi, “Người làm sao vậy?”

Thường Vân Sanh hít một hơi thật sâu, quỳ một gối, “Đệ muốn... Muốn cầu hôn tiểu thư, còn thỉnh tường quân đáp ứng!”

Minh nhi cố gắng kìm lại ý cười nơi đáy lòng, mặt không chút thay đổi hỏi, “Cho dù muối muối của ta bị người ta từ hôn? Đệ cũng không sợ muối... Có vấn đề gì sao?”

Thường Vân Sanh kiên định nói, “Ý đệ đã quyết, mặc kệ tiểu thư gặp phải chuyện gì, đệ đều nguyện ý.”

Minh nhi thường thức chuôi kiếm trong tay, “Thường đệ, cho dù muối muối ta bị từ hôn, nàng cũng không phải là không gả đi được, ta vẫn như cũ có thể vì nàng mà tìm một nhà chồng tốt. Đệ không cần phải làm như thế. Hôn nhân là chuyện lớn, ta không muốn chỉ vì sự đồng tình của đệ mà hại cả đời nàng.”

Thường Vân Sanh bị nghẹn lại, trầm mặc trong chốc lát, “Đệ... Đệ không hề đồng tình nàng. Tiểu thư hiểu biết tri thư đạt lễ, ôn nhu nhân tĩnh, đệ nguyện ý, nguyện ý chiếu cố nàng cả đời!”

Minh nhi cười yếu ớt, “Thường đệ, các đệ cũng chỉ nhìn mắt một mắt, ta làm thế nào để tin đệ đây. Đừng trách ta vì sao làm như vậy, ta hiểu rõ muối muối của ta nhất, ta không muốn muối ấy phải chịu bất cứ ủy khuất gì!”

Thường Vân Sanh đứng lên, tay không bỏ đôi chiếc bàn trước mặt, hần kiên quyết nói, “Đệ, Thường Vân Sanh lúc này xin thề, nếu phụ tiểu thư, sẽ giống như chiếc bàn này!”

(Thôi xong! == Một con mòng tươi ngon đã vào bẫy!!!)

Minh nhi cười to, vỗ vỗ bờ vai của hần, “Hảo huynh đệ! Ta đã có thể giao muối muối lại cho đệ rồi!”

Nửa năm sau, Thường Vân Sanh mang kiểu tám người khiêng đến rước Trần muối về.

Sau hôn lễ, trong một cơ hội ngẫu nhiên, Thường Vân Sanh mới biết được, Hoàng gia nhị công tử căn bản là không có dính thân với Trần muối, mà Trần muối lại càng không bị từ hôn, mà chỉ có Cẩm nhi và Minh nhi liên thủ thiết kế một cái bẫy để hần nhảy vào.

Minh nhi vỗ vỗ bả vai hần, “Huynh đệ, đừng trách hai đại cữu ca chúng ta. Muối muối nhà mình, mình phải xót, nữ hài tử khi lập gia đình nếu gả không tốt, hối hận cũng không kịp nữa. Thấm gia chúng ta không nạp thiệp, cho nên lại càng không muốn muối muối gả ra ngoài còn phải chịu ủy khuất.”

Lại nửa năm nữa, Trần muối mang cái bụng to trở về Thấm gia, một hồi sau liền khóc, Thấm Nghị và Trinh nương vội hỏi làm sao vậy.

Trần muối vừa khóc vừa nói, “Hần bắt nạt con! Con hoài thai, hần còn mang theo nữ nhân khác trở về!”

Thấm Nghị và Trinh nương chấn động. Sao mới nửa năm đã có nữ nhân khác, ngày sau lại còn ra sao nữa đây. Thấm Nghị sốt ruột thay ái nữ, lập tức nổi giận lôi đình quyết định, “Không cần quay về! Cùng lắm thì cha muối con cả đời thôi. Hồn đản, dám bắt nạt nữ nhi của ta như vậy!”

Có phụ thân ủng hộ, Trần muối lại càng bộc lộ hết tính tình, khóc lóc không ngừng.

Trinh nương vừa đau lòng vừa tức giận, “Trước đừng khóc, đừng làm hỏng thân mình. Con đi vào phòng nghỉ ngơi chút đi, Huệ Lan, đến đây, giúp nó đi vào trong nhà nghỉ ngơi. Hai người đi lâu như vậy cũng mệt mỏi rồi.”

Trần muối lau nước mắt, “Con không sao. Con và Huệ Lan thuê xe ngựa đi đến tận đây. Con còn cầm của hần ba ngàn lượng ngân phiếu đem theo.”

Buổi chiều lúc Thường Vân Sanh đuổi tới đây, Thấm Nghị liền nghiêm mặt hỏi phân phó Thấm Tùy Tiểu, “Ngăn ở cửa, không cho phép được con tiến vào.”

Thấm Tùy Tiểu hùng hùng hổ hổ khí phách hiên ngang, dùng khí thế như một người đầu vạn người đứng ở trước cửa, nâng cái đầu nhỏ nói, “Gia gia tức giận, cô cô khóc, không cho được đi vào đâu.”

Thường Vân Sanh nào còn cái bộ dáng băng lãnh trước kia nữa. Về mặt hần đầy lo lắng, cười lấy lòng với Thấm Tùy Tiểu, nói, “Tiểu Tiểu, để cho được đi vào đi a, con ngoan.”

Thấm Tùy Tiểu vươn tay ra, Thường Vân Sanh bất đắc dĩ lấy ra hai viên bạc vụn. Thấm Tùy Tiểu cười nhún nhún cái mũi, tránh ra một cái khe hở nhỏ, “Ta cái gì cũng không nhìn thấy a.”

Thường Vân Sanh vội đi vào, trước tiên tìm Thấm Nghị và Trinh nương nói rõ ràng tình huống.

Sau khi hỏi rõ, Thẩm Nghị xác định chỉ là hiểu lầm, mà Thường Vân Sanh cũng luôn mãi cam đoan quả thật chưa thực sự xin lỗi Trần muội, sau đó mới đưa mắt nhìn về một căn phòng.

“Nha đầu kia ngủ rồi, khóc lâu như vậy cũng đã mệt mỏi, con đừng âm đến nó.”

Vừa vào nhà đã thấy Trần muội ngủ say rồi. Thường Vân Sanh thấy nàng không có chuyện gì mới hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, cởi áo khoác, nằm lên giường, ôm lấy Trần muội từ phía sau, tay đưa lên đặt trên bụng nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Thân mình Trần muội cứng đờ, nhưng cũng không ngăn cản, vẫn đang giả bộ ngủ.

Thường Vân Sanh nhẹ thở dài, “Nàng đừng giận nữa được không, người đó là nghĩa muội của ta. Lúc trước khi ở biên quan ta có cứu một cô nhi, vốn tưởng rằng nàng lớn lên sẽ tự lập gia đình, ai ngờ nàng cứ nhiên lại tìm tới kinh thành. Ta thật sự không có nói chuyện gì liên quan đến việc hôn sự với nàng.”

Trần muội không nhúc nhích.

Thường Vân Sanh đành phải tiếp tục nói, “Nàng ấy đã đi rồi, nàng chân trước vừa rời đi, ta mặt sau liền sai người đưa nàng ấy về.”

“Hừ.” Khóe miệng Trần muội hơi vương nét cười, nhưng vẫn không nói chuyện, chỉ là thân hình mềm đi rất nhiều.

Thường Vân Sanh nhẹ nhàng nói, “Nàng cũng biết tính của ta, không giỏi biểu đạt mọi chuyện. Nhưng thời điểm chúng ta thành thân, lời ta đã nói ta sẽ không quên, nàng cũng đừng nên quên.”

Trong lòng Trần muội ngọt ngào không chịu được, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng, “Chàng đã nói rất nhiều, làm sao thiếp có thể nhớ hết.”

Thường Vân Sanh lật Trần muội lại, nói thật nhẹ nhàng với nàng, “Vậy ta nói lại một lần nữa, nàng nhất định phải nhớ kỹ, câu nói kia chính là ——”

“Nguyện mãi một lòng nhân, bạc đầu không phân cách.”

Phiên ngoại: Quang Diệu Minh Nguyệt... Sáu tuổi năm ấy, nàng bốn tuổi. Hắn thành sư ca của nàng, từ nay về sau, nàng luôn nghĩ biện pháp chinh hắn

“Sư ca, giúp ta chải mái tóc!” Tiểu nha đầu cầm lấy một cây lược gỗ nhỏ, vẻ mặt chờ mong nhìn Diệu ca nhi.

Diệu Ca nhi ngay cả đầu cũng không thèm nâng, chuyên tâm họa quả lê trước mắt. Sư phó nói, khi họa phải chuyên tâm, hơn nữa còn để quan sát những thay đổi tinh tế trong sự vật rồi đưa vào tranh.

Tiểu nha đầu thở phì phì vòng ra phía sau vòng vo hai vòng. Nàng cố ý làm loạn mái tóc lên để cho hắn chải, chốc nữa nường mà thấy sẽ mắng cho coi.

“Sư ca, người giúp người ta chải đầu đi được không?” Tiểu nha đầu nằm úp sấp trên bàn, khóe miệng nhếch lên thành một độ cong xinh đẹp, hai cái núm đồng tiền thoát nhìn đặc biệt đáng yêu

Diệu ca nhi nâng tay lên, “Đừng quấy nhiễu ta.”

Ba, một giọt mực nước rơi ngay trên mặt của tiểu nha đầu. Tiểu nha đầu méo miệng, sờ sờ mực nước đen tuyền, nước mắt ngay lập tức dâng lên trong hốc mắt. Nàng cố nén không để cho nước mắt chảy xuống, oán giận nhìn Diệu ca nhi, lại nhìn về phía quả lê kia. Đầu óc nhanh chóng nghĩ ra một cái chủ ý.

Vươn tay nắm lấy quả lê, răng rắc cắn một ngụm. Quả lê bị cắn mất một miếng to, vừa mới rồi còn vàng óng, trơn mịn xinh đẹp, nhất thời biến thành một quả lê có nửa dấu răng dính đầy nước miếng, mà đầu sỏ gây nên lại đang đắc ý nhìn Diệu ca nhi.

“Muội!” Diệu ca nhi tức giận đứng lên định mắng nàng, lại nhìn thấy trên ót nàng đen tuyền một mảnh, “Ha ha ha ha, Dương Minh Nguyệt, muội... muội đùa chết ta... Ha ha ha... Muội là cái nha đầu mặt đen...”

Nước mắt Dương Minh Nguyệt lập tức rơi xuống, vừa thẹn vừa tức ném quả lê ra ngoài. Diệu nhi đang ôm bụng cười nhất thời không kịp phòng bị, bị ném trúng đầu, ai u kêu đau, nhưng nhìn thấy vẻ mặt mực nước

của Dương Minh Nguyệt lại muốn cười, như vậy thành ra cái bộ dáng không được tự nhiên, khó nói lên lời giận giữ.

“Hà Quang Diệu, người chính là một tên xấu xa!”

“Dương Minh Nguyệt, muội có thể xấu hơn một chút nữa không? Nha đầu mặt đen! Ha ha ha ha...”

Tiểu nha đầu rưng rưng chạy ra ngoài, tiểu nam hài ở trong phòng ôm đầu một bên kêu đau một bên cười lớn.

Mười hai tuổi năm ấy, nàng mười tuổi. Nàng bị tiểu tử thôn dã bắt nạt, hắn đứng ở một bên chế giễu.

Dương Minh Nguyệt nắm một cục đá ném về phía một nam hài, không trúng nhưng cũng dọa nam hài kia nhảy dựng. Nam hài buồn bực, xông lên đá cho nàng một cước. Nàng nhanh chóng tránh được, nam hài liền dùng lực đẩy nàng một cái. Lần này nàng chưa kịp tránh, mắt thấy sắp bị ngã xuống, nàng theo phản xạ muốn nắm lấy một thứ gì đó trên người Diệu nhi. Nhưng Diệu nhi nhảy tránh đi, nàng té ngã thật mạnh trên đất. Nàng nổi giận dùng đầu gối nắm lấy mấy cục đá quanh mình ném tới. Diệu nhi vội tránh thoát.

Mấy tiểu nam hài bị đánh chạy trốn chết, vừa chạy vừa kêu, “Dương Minh Nguyệt, người chính là một tiểu bà tử điên.”

Nàng ngồi dưới đất, hung hăng trừng mắt nhìn Diệu nhi. Diệu nhi khoanh hai tay, vẻ mặt cười xấu xa, “Dương Minh Nguyệt, biểu tình của muội thật không thích hợp. Nên ngoan độc thêm chút nữa, đúng đúng đúng, cứ như vậy, như vậy rất sinh động, giữ nguyên bộ dạng này, chút nữa ta họa một bộ dáng giống hệt rồi đưa uội ha.”

“Cút đi!” Nàng quát cường nói, vẫn còn ghi hận hắn vừa rồi không giúp mình.

Diệu nhi chặc chặc hít vài tiếng, “Muội nha, nếu không sửa cái tính tình chuyên gây loạn này đi, về sau chính là tai họa, vẫn là một cái tai họa không gả đi được.”

Dương Minh Nguyệt từ trên đất đứng lên, vươn tay vỗ tro bụi trên người mình, mũi hừ lạnh một tiếng, “Nếu ta gả không được, ta liền gả họa cho người!”

Diệu ca nhi cười lạnh, “Si tâm vọng tưởng!”

Dương Minh Nguyệt không cam lòng yếu thế, “Chúng ta chờ xem!”

Sau, hắn trong lúc vô ý biết được, nàng đánh tiểu nam hài kia chỉ là vì nam hài kia nói bậy lung tung, về phần nói vậy cái gì, hắn không biết, nhưng mà, hắn biết nam hài kia thực không thích hắn đưa cho nàng một bức họa.

Mười tám tuổi năm ấy, nàng mười sáu tuổi. Hắn nhìn nàng cự tuyệt người cầu hôn thứ nhất.

Dương Minh Nguyệt đem tất cả lễ vật ném hết ra ngoài, nghiêm mặt hổ đem bà mối đuổi chạy ra ngoài, sau đó không nói một lời trốn vào trong phòng mình, khiến cho nương nàng đứng ở cửa phòng mắng nàng hồ nháo.

Diệu nhi cái gì cũng chưa nói, vẫn giống như bình thường tới lui học tập, vẽ tranh. Hắn cảm thấy mình không thể lý giải được nữ hài tử như Dương Minh Nguyệt. Nhìn thấy nàng chậm rãi lớn lên, có chút điểm ôn nhu của nữ hài tử, nhưng trở mặt vẫn khiến cho người ta cảm thấy không thể nói lý.

Chỉ là nghe sư nương đứng ngoài cửa không ngừng mắng mỏ, nghe tiếng khóc nhỏ nức nở loáng thoáng truyền đến từ cách vách, hắn không khỏi có chút phiền chán.

Hai mươi hai tuổi năm ấy, nàng hai mươi tuổi, nàng trở thành cô gái lữ thì nổi tiếng, hắn và nàng, trong lúc đó cũng càng ngày càng ít nói chuyện.

Diệu nhi đi tới ngọn núi phụ cận gần đó mấy ngày để lấy cảnh vẽ tranh. Trong lòng hắn vẫn có một ý tưởng, chính là họa một bộ “Cảnh giang sơn hùng vĩ”. Hắn thậm chí đã nghĩ xong cả khung đóng cho bức đồ này là như thế nào. Nhưng cụ thể sẽ vẽ ra sao thì trong lòng hắn vẫn chưa xác định.

Hắn vừa trở về vừa nghĩ đến chuyện Sơn Hà Đồ, không lưu ý một chút và phải Dương Minh Nguyệt, “Nha!” Nàng co rụt lại một chút, sau đó rất nhanh nói, “Thực xin lỗi.” Hơi hơi hạ thấp người, vẻ mặt không tự nhiên trốn vào trong phòng.

Diệu ca nhi sưng sốt.

Rõ ràng là mình và phải nàng, như thế nào lại là nàng xin lỗi chứ? Tim Diệu ca nhi có chút đập mạnh và loạn nhịp, tính đi tính lại, bọn họ đã rất lâu chưa hảo hảo nói chuyện rồi.

Tiến vào trong phòng rõ ràng cảm giác được không khí tổng phòng không đúng, vẻ mặt sư phúc tràn ngập đau lòng cùng bất đắc dĩ. Thái độ của sư nương có chút lạnh, lại có chút thất vọng. Diệu nhi vội vàng hành lễ rồi đi vào phòng ở của chính mình. Hắn lại nghe được tiếng khóc nức nở mơ hồ từ cách vách truyền đến.

Không cần phải nói hắn cũng biết, nhất định là vì chuyện hôn sự của nàng. Hiện tại tuổi nàng càng ngày càng lớn, bộ dạng cũng càng thêm xinh đẹp, chỉ là nàng ngày càng trầm mặc. Tất cả người tới cầu hôn đều bị từ chối. Bên ngoài có không ít lời đồn, nhưng nàng vẫn cứ quật cường như vậy, hai năm trước còn có thể cầm cây kéo thét to muốn cắt tóc đi làm ni cô. Khi đó sư nương nói sẽ không bao giờ ép buộc nàng nữa, sư phó cũng luôn đau lòng bất đắc dĩ, không ai biết được rốt cuộc nàng đang suy nghĩ cái gì.

Xuống núi đi mua vài thứ, lại nghe thấy có người trong thôn nói chuyện về nàng. Diệu nhi lúc này mới biết, hóa ra nàng lại từ chối một cuộc hôn nhân, đối phương là người kinh thành, vẫn là một quan viên nào đó, tóm lại là bộ dáng trẻ tuổi tràn đầy hứa hẹn. Nhẹ nhẽ thở dài, nàng vẫn rất hồ nháo a.

Hai mươi lăm tuổi năm ấy, nàng hai mươi ba tuổi, không còn có người tới cửa nói về chuyện cầu thân. Hắn thường xuyên đi khắp các nơi lấy cảnh, nàng cũng thường xuyên giả nam trang, cùng cha mẹ du lịch, liên hệ của hai người chỉ qua một tờ giấy mỏng đặt trong nhà.

Diệu nhi đẩy cửa phòng, liếc mắt nhìn trang giấy kẹp trên bàn trà, “Chúng ta tới Ninh Hạ tìm Thanh phong, đừng mong.”

Hiện tại phương thức trao đổi của bọn họ chính là loại này, Diệu nhi thường xuyên ra ngoài chọn cảnh, một lần đi chính là mấy ngày, đi cũng lưu lại một trang giấy về cũng lưu lại một trang giấy. Mà một năm gần đây, sư phó và sư nương cũng thường ra ngoài, học hắn dùng một tờ giấy để trao đổi liên hệ.

Diệu ca nhi có chút hoảng hốt, đã bao nhiêu lâu rồi chưa từng nhìn thấy nàng, ba tháng? Hay là năm tháng? Đột nhiên cảm giác dường như đã rất lâu. Từ năm hai mươi hai tuổi ấy, tỷ tỷ cũng bắt đầu thúc giục hắn thành thân, không hiểu vì sao, hắn vẫn luôn lẩn trốn. Mỗi một lần quay về Thẩm gia lại thấy một cô nương, hắn luôn cảm thấy phiền chán, hơn nữa lại càng ngày càng thường nhớ tới nàng. Đáng tiếc luôn không gặp được. Chỉ là thấy, chính hắn cũng không biết mình nên nói cái gì.

Một lần nữa thu thập xong hành lý, vẫn nên quay về Thẩm gia một chút, đã lâu cũng chưa trở về.

Không ngoài sở liệu của hắn, quả nhiên qua một lát, tỷ tỷ lại bắt đầu thúc giục hắn thành thân. Lần này, ngay cả cái tiểu nha đầu Trần muội kia cũng thúc dục. Chỉ là tiểu hài tử làm sao có thể hiểu, tình cảm cũng phải là lưỡng tình tương duyệt. Hắn không đoán được suy nghĩ trong lòng nữ nhân, càng không rõ lòng nàng.

Buông bỏ tất cả suy nghĩ, vẫn là hoàn thành Sơn Hà Đồ của hắn quan trọng hơn.

Đi rất lâu, ngọn núi trước mắt này không lớn, nhưng cảnh sắc lại độc đáo, chỉ là đường rất khó đi, hắn đi vào ngọn núi này đã rất lâu rồi, chung quanh không có lấy một bóng người. Dù sao hắn cũng đã quen, quyền cước công phu hắn cũng có một chút. Quyền cước công phu của Thanh Phong đều tập theo sư phó, mưa dầm thấm đất, tuy hắn không quá giỏi nhưng tự bảo vệ mình cũng vẫn dư dả.

Hái chút quả dại, lấy nước suối rửa sạch, lại thêm một chút lương khô, uống chút nước suối, tinh thần cũng quay về khắp người. Diệu nhi ngồi trên một khối đá lớn nghỉ ngơi. Đêm nay có lẽ phải ngủ lại trong núi. Diệu nhi lau mồ hôi, nhanh chóng chạy đi tìm một nơi có thể ngủ lại.

Lại đi một khoảng thời gian nữa, hôm nay vận khí rất tốt, phía trước có một nhà tranh nhỏ cũ nát, xem ra là người đi săn dựng lên để lấy chỗ dừng chân. Phòng ở cách mặt đất một góc khá cao, có lẽ là vì phòng

ngừa rắn rất côn trùng. Diệu nhi đi vào nhà tranh, vừa mở cửa một loạt mùi hôi liền đập vào mặt. Diệu nhi cau mày, đơn giản thu thập phòng ở, tìm lấy một cái chậu than cũ nát, đốt lên một đồng lửa nhỏ.

Căn nhà rất nhỏ, nhưng cái gì nên có đều có, trên giường đặt một tấm vải bố, nhấc tấm vải lên, Diệu nhi phát hiện trên giường thậm chí còn có cả một chiếc chăn bông cũ, xem ra chủ nhân của căn phòng nhỏ này rất cẩn thận, biết để lâu thì sẽ bụi đồ đạc, còn đặt một mảnh vải bố lên trên giường để chắn bụi.

Hắn đang lật xem, cửa đột nhiên bị mở ra, Diệu nhi nhìn lại, một nam tử nhỏ gầy nhanh chóng chui vào, sau đó đóng cửa lại.

“Vị huynh đệ này...”

Hắn còn chưa nói dứt lời liền ngắc ngứ cả người, làm gì có nam tử nào, rõ ràng chính là Dương Minh Nguyệt.

“Sao ngươi lại có thể ở đây!” Trong lòng Diệu nhi không hiểu vì sao dâng lên một cỗ tức giận. Cứ nghĩ đến việc nàng một thân một mình từ Ninh Hạ chạy đến nơi này, hẳn liền không ức chế được lửa giận của chính mình. Một nữ hài tử, cho dù giả nam trang cũng rất dễ gặp phải đủ loại chuyện không hay. Chỉ cần nghĩ đến việc nàng có khả năng gặp phải nguy hiểm, trong lòng hắn liền dâng lên một nỗi sợ hãi khó nói lên lời.

Dương Minh Nguyệt hạ cái mũ trên đầu xuống, một đầu tóc đen rối tung xỏa xuống, lấy ấm nước của Diệu nhi ra, thấm ướt khăn, lau khô bụi bẩn trên mặt, “Ta vẫn luôn đi theo huynh.”

“Đi theo ta?” Diệu nhi sửng sốt, “Từ khi nào bắt đầu?”

“Theo ngươi từ khi huynh rời nhà lên núi, mãi cho đến Thẩm gia, rồi lại đến nơi đây, ta vẫn đi theo huynh.” Khuôn mặt Dương Minh Nguyệt cuối cùng cũng khôi phục vẻ ánh nhuận sáng bóng. Nàng thực bình tĩnh nói.

Diệu nhi nhin lăm mới miêng cường không mắng ra mấy lời thô tục, “Muội đi theo ta làm cái gì? Muội không biết đường gọi ta lại sao!”

Dương Minh Nguyệt vẫn tiếp tục chải tóc, “Ta muốn tắm rửa.”

Diệu nhi buồn bực, nhưng vẫn nói, “Muội ở trong này đừng đi đâu, ta đi mức nước.” Hắn xách cái thùng mức nước trong phòng lên, lúc đi ra ngoài liền dùng tốc độ nhanh nhất lấy nước trở về, nhưng mà trong phòng không có bồn nước, chỉ có một cái nồi nhỏ, chỉ có thể nấu nước uống, muốn đun nước tắm thì không biết phải đun đến năm tháng nào.

“Ta lau qua là được rồi, sợ người khác nhìn ra cho nên ta vẫn luôn để mình bẩn thỉu một chút, không có việc gì, chỗ này có đồng lửa, cũng không lạnh.” Dương Minh Nguyệt thoải mái nói.

Diệu nhi trờng mắt liếc nàng một cái, nhưng cũng không có biện pháp, đành phải đặt thùng nước vào chỗ nàng, sau đó nói, “Ta ra bên ngoài chờ, muội tắm xong thì gọi ta một tiếng.”

Hắn đi khỏi phòng, làm vệ vệ đứng cách đó không xa. Nghe thấy tiếng nước từ trong phòng truyền đến, trong lòng rối loạn như ma.

“Được rồi, huynh vào đi.” Trong phòng truyền đến tiếng nói của Dương Minh Nguyệt.

Diệu nhi đi vào, cầm lấy thùng nước nàng đã dùng qua đi ra ngoài, đứng sau một cái cây to lấy nước còn lại lau người, sau đó đổ hết nước đi, vào nhà liền nhìn thấy Dương Minh Nguyệt đang ngồi bên chậu than sưởi ấm.

Diệu nhi đun nước ấm xong, tháo hành lý, lấy lương khô ra, “Ăn chút gì đi.” Lại lấy ra một kiện xiêm y nữa ném lên người nàng, “Ban đêm trên núi rất lạnh, khoác vào đi.”

Dương Minh Nguyệt khoác quần áo vào, tiếp nhận lương khô, cái miệng nhỏ nhai nhai, ăn xong uống thêm chút nước ấm, biểu tình có vẻ thư hoãn rất nhiều. Trong lòng Diệu nhi vẫn thực loạn, nhưng vẫn chú ý đến nàng, nhìn thấy nàng giãn lông mày ra, trong lòng cũng có chút yên ổn lại.

“Muội/Huynh...”

Hai người đồng thời mở miệng.

“Muội nói trước đi.” Diệu nhi nhanh chóng nói.

Dương Minh Nguyệt nhìn thoáng qua hắn, “Ta vốn khĩ nhiều như vậy, cứ thể đi theo huynh thôi. Cha mẹ đi Ninh Hạ tìm ca ca, ta không đi. Vừa rồi huynh vừa về lại đi luôn, ta cũng chỉ vừa đúng lúc đi theo. Cứ như vậy theo đến bây giờ.”

Diệu nhi trầm mặc trong chốc lát, “Sao muội không gọi ta lại.”

“Ta muốn nhìn xem huynh định đi đâu.” Dương Minh Nguyệt nói như thế.

Diệu nhi thở dài, “Muội cứ luôn tùy hứng như vậy, sau này muội muốn đi, tìm Ninh Hạ hay là quay về nhà.”

Dương Minh Nguyệt nhìn hắn một cái, không hé răng.

“Quên đi, đêm nay cứ đi ngủ đã, ngày mai chúng ta xuống núi.” Diệu nhi lại thở dài, chỉ vào cái giường, “Muội ngủ ở đây đi.”

“Vậy còn huynh?” Dương Minh Nguyệt hỏi.

Diệu nhi cúi đầu, nhìn đồng hồ, “Ta ngồi đây ngủ một đêm là được rồi.”

Dương Minh Nguyệt không hỏi lại, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, đắp chăn lên. Nàng nhìn bóng dáng của Diệu nhi thật lâu, mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Nửa đêm, Diệu nhi nghe được một trận âm thanh kỳ quái. Hắn vốn ngủ không sâu, cho nên nhất thời bừng tỉnh, cẩn thận lắng nghe, có vẻ như là tiếng thở dốc của Dương Minh Nguyệt. Hắn vội vàng quay đầu, ánh lửa chiếu lên gương mặt của Dương Minh Nguyệt, lóe ra bộ dạng đỏ bừng của nàng.

Diệu nhi đứng dậy lại gần, thấy trên mặt Dương Minh Nguyệt ửng đỏ không bình thường, vươn tay sờ tới, trên tay nóng rẫy. Hắn kinh hãi, “Minh Nguyệt, Minh Nguyệt, tỉnh tỉnh!”

Dương Minh Nguyệt mở đôi mắt còn chút sương mờ, thì thào nói, “Huynh đã đến rồi...”

Diệu nhi còn chưa kịp hỏi cái câu người đã đến rồi là có ý gì, đã bị một đôi tay ngọc ôm lấy cổ, hắn nhất thời không kịp phản ứng, ngã lên trên người của Dương Minh Nguyệt, “Minh Nguyệt...” Diệu nhi vốn định ngăn lại, nhưng hai cái chân thon dài kia cũng quặp chặt lấy hông hắn. Thân mình Dương Minh Nguyệt hơi dùng lực một chút, toàn bộ người của Diệu ca nhi đã bị đặt ở dưới thân nàng.

“Minh Nguyệt... Ngô...” Diệu ca nhi không dám tin nhìn bộ dạng mình dính chặt lấy Dương Minh Nguyệt. Hai gò má nàng đỏ ửng, ánh mắt mê mang, vẻ mặt hàm chứa ý cười thẹn thùng, nhẹ nhàng chạm vào môi hắn, nhẹ nhàng nói, “Rốt cục ta... cũng ăn được huynh.”

Cánh tay non mềm mại đến vật áo của hắn, Diệu nhi vừa thẹn vừa tức, ngăn lại cánh tay nhỏ bé không an phận của nàng, dùng hết ý chí mới làm cho chính mình hơi quay đầu đi, rời khỏi đôi môi tràn đầy hương vị ngọt ngào mềm mại của nàng. Diệu nhi cắn răng nói, “Minh Nguyệt, muội đang làm gì? Chúng ta không thể như vậy!”

Một bàn tay khác lại mò vào vật áo hắn khe kéo mở, Diệu nhi cùng nàng giằng co nửa ngày mới miễn cưỡng bảo vệ được quần áo của chính mình. Một bên còn phải ngăn cản nàng thoát quần áo của chính nàng. Thật sự làm cho hắn luống cuống chân tay. Cái khó là hắn không dám làm động tác mạnh quá sợ làm bị thương nàng. Thật vất vả mới nắm được một bàn tay của nàng, thì tay kia lại vươn tới kéo mở xiêm y của hắn. Tức nhất là hiện tại nàng đang gắt gao dán lên người hắn, những đường cong lá lướt cứ chạm vào hắn khiến cho ý chí của hắn gần như khó mà giữ được!

“Ta đang ăn huynh...” Nàng ghé vào tai hắn, hơi thở như lan, đôi môi mềm mại lơ đãng đụng chạm vào vành tai của hắn, khiến cho hắn quả thật ma bất nổi lên phản ứng không nên có.

“Huynh đâm ta...” Nàng dường như có chút ủy khuất, hơi hơi ngẩng đầu lên án hắn, sau đó nhắm ngay đôi môi đỏ của hắn hôn xuống.

Diệu nhi đối với phản ứng không thể khống chế của mình có chút xấu hổ quần bách, hắn nhắc chân lên, muốn mượn lực chân của mình né tránh thân thể nàng, nhưng mà nàng cứ gắt gao dán vào người hắn, không

chỉ có thể, chân của nàng cũng dướn lên, vật cứng ở nơi nào đó gặp phải một khối mềm mại, hai người đồng thời hừ lên một tiếng.

Dương Minh Nguyệt là bị chọc đau, mà Diệu ca nhi thì...

Diệu nhi hai má hồng rực, dây dưa một lúc, xiêm y của hắn và nàng đã sớm hỗn độn không chịu nổi. Cái yếm đỏ sẫm nàng mặc đã gần như hiện hết ra, da thịt của hai người thỉnh thoảng còn tiếp xúc.

“Chết tiệt!” Diệu nhi thầm mắng một tiếng, hắn đơn giản mặc kệ nàng kéo mở áo, cố gắng dang tay ra dùng sức kiềm trụ cánh tay nàng, đem nàng đẩy ra xa một chút, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của nàng, rống giận, “Dương Minh Nguyệt, muội có biết mình đang làm cái gì hay không!”

Ánh mắt Dương Minh Nguyệt dường như trong một nháy mắt thanh tỉnh lại, nhưng rất nhanh sau đó lại khôi phục bộ dáng sương mờ, trên mặt của nàng hiện lên thần sắc thống khổ, giống như nỉ non nói, “Huynh luôn không thích ta, trốn tránh ta, không để ý tới ta... Ta chờ huynh nhiều năm như vậy, và sao huynh vẫn không chịu mở miệng chứ? Chẳng lẽ thật sự muốn ta cạo đầu đi làm ni cô sao? Năm nay rốt cuộc ta cũng không kéo dài được nữa, nương nói năm nay nhất định sẽ đem ta gả ra ngoài. Bọn họ đi tìm Ninh Hạ ca ca chỉ là vì muốn giúp ta chọn một cửa hôn nhân, trong lòng ta rất đau... Hà Quang Diệu, huynh hẳn dẫn đến mức nào mà không nhìn ra tâm ý của ta? Nếu huynh không thích ta thì cứ nhìn ta cạo đầu đi. Dù sao ta chết cũng không chịu gả cho người khác đâu!”

Hai hàng thanh lệ từ trên mặt nàng chảy xuống, thần sắc của nàng vừa thống khổ vừa bất lực. Diệu nhi ngây ngẩn cả người, cảm giác của hắn đối với nàng chỉ gần một năm nay mới bắt đầu, nhưng không nghĩ tới nàng đã muốn đợi hắn nhiều năm như vậy.

Ngay tại khắc hắn ngây người kia, Dương Minh Nguyệt giống như là muốn phát tiết nội tâm thống khổ của mình, tránh khỏi hai tay hắn, ôm lấy đầu hắn hôn xuống. Hai người rất nhanh liền...

Thân thể nữ nhi ấm áp mềm mại ôm vào trong ngực, Diệu nhi thậm chí không dám khê chạm, nhưng Dương Minh Nguyệt lại chỉ hôn lấy đôi môi hắn. Thân mình hắn cương lại không dám động dẩy, nhưng sự thật là nhẫn nại không nổi. Bên tai truyền đến thanh âm tràn ngập áp lực cùng ngẹn ngào của nàng, “Sau đó nên làm như thế nào đây... Huynh luôn bất động... Trên đông cung đồ lại không vẽ...”

Diệu ca nhi xấu hổ.

Hắn hơi hơi thở dài, vươn tay xoa lấy chiếc lưng mềm mại của nàng, xoay người đặt nàng dưới thân, nắm giữ quyền chủ động.

Nhẹ nhàng hôn an ủi, mỹ nhân nhẹ ngậm nga, thở dốc không thôi. Hai người đè lên nhau mồ hôi đầm đìa, Diệu nhi lấy tay cởi áo nàng, cũng đè nén mình lại, rốt cuộc cũng không đột phá nốt phòng tuyến cuối cùng kia.

Nàng ở phía dưới vẫn thở gấp không thôi, giống như đã đi vào cõi thần tiên nào rồi. Diệu nhi nhẹ nhàng nói vào bên tai nàng, “Nơi này không tốt, ta luyện tiếu ủy khuất muội thôi.”

Dương Minh Nguyệt ngây ra, ngược lại nhẹ nhàng ôm lấy hắn, khóe mắt rơi lệ.

Một đêm này qua đi, rất nhiều chuyện đã xảy ra, biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hai người một đường du sơn ngoạn thủy đến Ninh Hạ. Diệu nhi quỳ xuống trước mặt sư phó và sư nương, cầu cưới Minh Nguyệt, gần như không có gì dư thừa. Diệu nhi liền thuận lợi chiếm được sự đồng ý của phu thê Thành Mặc cư sĩ. Chỉ là biểu tình của Thành Mặc cư sĩ rất là kỳ quái, cả biểu tình của Dương Thanh Phong cũng có chút quái dị.

Mãi đến lúc thành thân xong, Diệu ca nhi mới đột nhiên nhớ tới chuyện này, nhin không được mà hỏi Dương Minh Nguyệt, “Năm ấy ở nhà tranh kia, rốt cuộc là nàng không thoải mái thật hay là giả vờ?”

Lúc đó Dương Minh Nguyệt đang nhìn đứa con lớn là Hà Tông Lạc viết chữ, con thứ hai là Hà Tông Nhuận vẽ vẽ, con thứ ba là Hà Tông Thanh chơi trò chơi, và mang thai đứa thứ tư là Hà Tông Hồng, căn bản không thèm đếm xỉa tới hắn, “Có rảnh thì dạy con chút đi, đều đã viết thành cái dạng gì rồi. Còn cả bút pháp của lão nhị cũng không đúng kìa, còn ở đó mà nghĩ đến mấy chuyện cũ năm xưa sao.”

Đến thật lâu về sau, một ngày đại cữu tử Dương Thanh Phong của Diệu nhi uống rượu hơi nhiều, hưng phấn vỗ vai Diệu ca nhi, “Năm đó cha ta nói đệ sẽ ở lại nhà ta cả đời người còn không tin, quả nhiên thành muội phu của ta. Nói đến thì ta còn rất bội phục muội muội của mình, nhiều năm như vậy đều chịu đựng không ra tay. Đợi đến khi xác định đệ có chút thích nàng mới động thủ. Cái này gọi là gì nhỉ, à đúng, là nắm chắc mưu kế rồi mới động thủ! Ha ha ha ... Lợi hại a...”

Diệu nhi đỡ Dương Thanh Phong uống hơi nhiều về phòng, rồi mới tự trở về phòng mình, vẻ mặt mất hứng nhìn Dương Minh Nguyệt, “Tại sao cho tới tận bây giờ ta vẫn không phát hiện được nàng thông minh như vậy?”

Đó là bởi vì người ngốc. Dương Minh Nguyệt oán thầm, nhưng mà cũng không dám lộ ra trên mặt. Nàng chỉ bày ra bộ dạng tràn đầy tươi cười ôm cổ Diệu nhi nhẹ giọng nói.

“Đó là bởi vì thiếp yêu chàng, cho nên thiếp mới có thể thông minh.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-tai-nuong-tu>